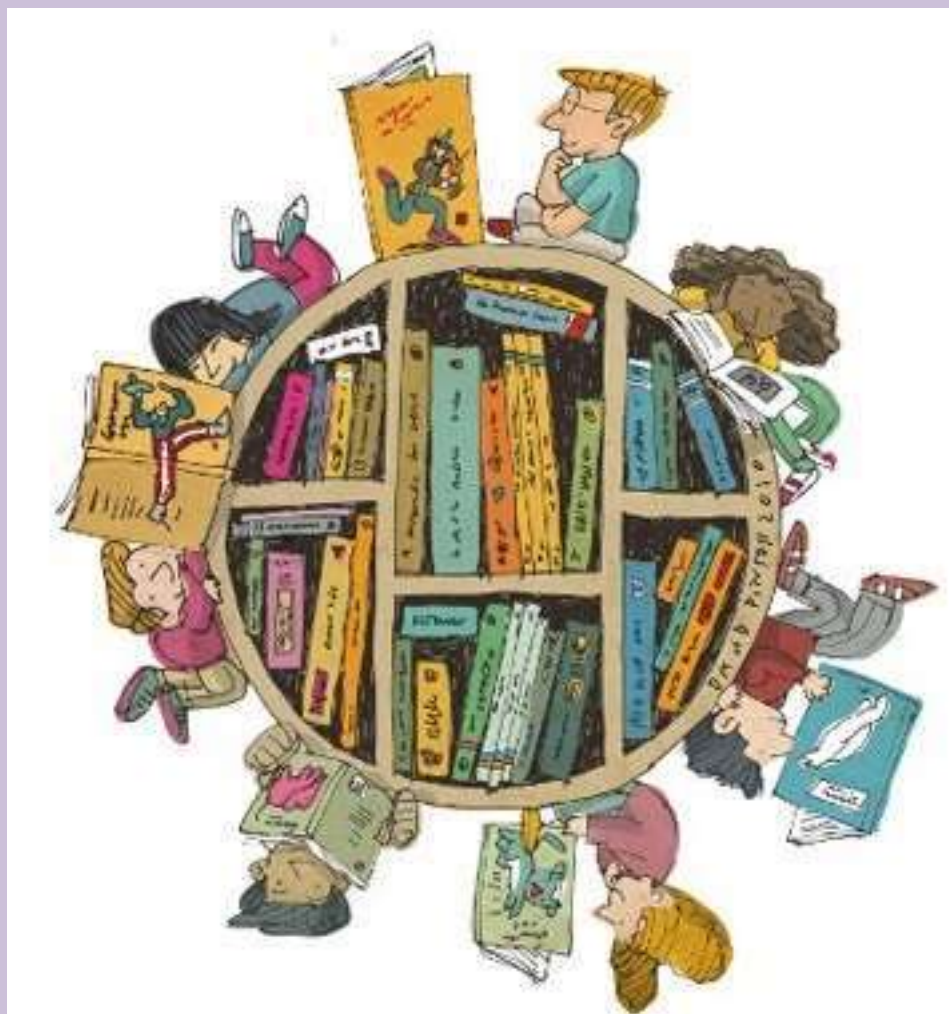

CASA CORPULUI DIDACTIC NEAMȚ

Rezultat al proiectului de voluntariat

AM CITIT ȘI VĂ RECOMANDĂM!

*Bibliotecarii și profesorii au
citit și vă recomandă!*

Coordonatori

Ana Macovei

Elena-Roxana Irina Florentina Moise

Editura Alfa a CCD Neamț

2018

Ana Macovei
Irina Elena Roxana Florentina Moise

Ghidul cititorului modern: Bibliotecarii și profesorii au citit și vă recomandă!

Rezultat al proiectului de voluntariat

AM CITIT ȘI VĂ RECOMANDĂM!

derulat în perioada noiembrie 2017-iunie 2018 de

CASA CORPULUI DIDACTIC NEAMȚ-ROMÂNIA

în parteneriat cu școlile

ȘCOALA GIMNAZIALĂ COMUNA BIRGAUANI
ȘCOALA GIMNAZIALĂ COMUNA BODEȘTI
LICEUL "MIHAIL SADOVEANU" BORCA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COMUNA BORLEȘTI
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ȘTEFAN CEL MARE" MĂSTACĂN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "IOAN GRIGORE TEODORESCU"
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „IEREMIA IRIMESCU”
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1, SAT PILDEȘTI
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "GHEORGHE SĂVINESCU" CRĂCĂOANI
ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COMUNA GHERĂEȘTI
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „CARMEN SYLVA”
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „OTILIA CAZIMIR”
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "CONSTANTIN ROMANESCU"
LICEUL TEHNOLOGIC ECONOMIC-ADMINISTRATIV
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ELENA CUZA" PIATRA-NEAMȚ
LICEUL TEOLOGIC ORTODOX "SFINȚII ÎMPARAȚI CONSTANTIN ȘI ELENA", PIATRA-NEAMȚ
COLEGIUL NAȚIONAL DE INFORMATICA PIATRA-NEAMȚ
L.P.S. PIATRA NEAMȚ
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.2 PIATRA-NEAMȚ
COLEGIUL TEHNOLOGIC "SPIRU HARET" PIATRA-NEAMȚ
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 5 PIATRA NEAMȚ
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "NICU ALBU" PIATRA-NEAMȚ
COLEGIUL TEHNIC "GHEORGHE CARTIANU" PIATRA-NEAMȚ
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "CONSTANTIN VIRGIL GHEORGHIU", COMUNA RĂZBOIENI
COLEGIUL NAȚIONAL "ROMAN VODĂ" ROMAN
COLEGIUL TEHNIC "MIRON COSTIN" ROMAN
COLEGIUL TEHNIC "DANUBIANA" ROMAN
COLEGIUL TEHNIC "PETRU PONI" ROMAN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "CALISTRAT HOGAȘ" ROMAN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "MIHAI EMINESCU" ROMAN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "VASILE ALECSANDRI" ROMAN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "GHEORGHE NICOLAU"
LICEUL TEHNOLOGIC "GH.RUSET ROZNOVANU" ROZNOV
LICEUL TEORETIC "VASILE ALECSANDRI" SĂBĂOANI
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "I.GERVESCU" SĂVINEȘTI
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "I.I. MIRONESCU" TAZLĂU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "IULIA HĂLĂUCESCU" TARCAU
COLEGIUL NAȚIONAL "ȘTEFAN CEL MARE" TG. NEAMȚ
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1, COMUNA ZĂNEȘTI
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "GRIGORE UNGUREANU" Ceahlău

Editura Alfa
a Casei Corpului Didactic Neamț
Piatra Neamț
2018

ISBN 978-606-667-153-8

**Echipa de lucru a proiectului de voluntariat
AM CITIT ȘI VĂ RECOMANDĂM- noiembrie 2017-iunie 2018**

Coordonatori:

CASA CORPULUI DIDACTIC NEAMȚ	prof. Florentina Moise – director
	Bibliotecar Ana Macovei
	Profesor metodist Irina Elena Roxana

Colaboratori:

CASA CORPULUI DIDACTIC NEAMȚ	informatician Ovidiu Măță profesor metodist Lăcrămioara Tincă profesor metodist Roșu Mioara profesor metodist Gabriela Curpanaru profesor metodist Ștefănescu Ionuț secretar Dumitru Gorea Sabina Elena
ȘCOALA GIMNAZIALĂ COMUNA BIRGAUANI	<i>bibliotecar</i> Dascălu Adina Maria <i>profesori</i> : Cira Constantin, Pupăză Valentin, Mititelu Sânziana, Ștefan Ancuța Delia, Băeșu Monica, Guțu Jana <i>elevi</i> : Gherghel Bianca, Huțupan Andreea, Budu Ana, Irimia Anna, Proca Patricia, Pal Matteo, Năstasă Maria, Galu Petrina
ȘCOALA GIMNAZIALĂ COMUNA BODEȘTI	<i>bibliotecar</i> inf. Ardeleanu Radu Ghe. <i>profesori</i> : Boncăcel Ramona-responsabil CDI, Lazăr Mihaela, Buzău Renata – Gabriela, Năsoi Adriana – Elena Institutator – Voicu Bogdan <i>elevi</i> : CL. A VI-A Șchiopu Denisa Sofiei Andreea Gliga Ioana Gavrilescu Francesca Duliba Mara Cucu Tiberiu Bocancea Iolanda Bîrsan Mioara - CL. A VII-A Barna Iasmina - CL. A VIII-A Bandrabulă Bianca Bîrsan Ioana Soltănescu Vlad
LICEUL "MIHAIL SADOVEANU", BORCA NEAMȚ	<i>bibliotecar</i> Gheorghiu Despina <i>profesori</i> : Chirila Cristina <i>elevi</i> : Bordianu Teodora Clasa a XI-a A, Coada -Lata Alexandra Clasa a XI- C
ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COMUNA BORLEȘTI ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ȘTEFAN CEL MARE" MASTACĂN	<i>Bibliotecari: Handaric Gabriela și Miron Daniela</i> <i>profesori pentru învățământ primar: Dârlea Maria, Drăgușanu Liliana</i> <i>profesorii:</i> Iliuță Melania Olteanu Dan George Hustin Ioana Onea Alina Drăgușanu Ana Simionescu Maria Bărzăghideanu Daniela <i>elevi : clasele de elevi : a III-a, a IV-a, a VI-a, a VIII-a</i>
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "IOAN GRIGORE TEODORESCU"	<i>bibliotecar</i> Irimia Maura <i>profesori</i> : Constantin Cristinel Cracană Emilia Racovanu Florin Pompas Silviu Cozma Petruța Constantin Anișoara Căliman Roxana Timofte Mihaela Pavel Daniela Muscalu Despina Loghin Monica Țurcanu Anișoara Budurcă Alina Drăgușanu Dan Rotaru Lidia Barcan Alina Cireășă Alexandru Pisaltu Sorin Roman Brândușa

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „IEREMIA IRIMESCU” BRUSTURI	<i>elevi din clasele a III-a, a IV-a, a VI-a, a VII-a B, a VIII-a A, a VIII-aB</i>
	<i>bibliotecar</i> prof. responsabil CDI, Alistar Maria
	<i>profesori</i> : prof. inv. presc. Gavriloae Marinela prof. inv. primar Vrăjitoru Irina clasal prof. inv. primar Olariu Mariana clasa IV-a prof. inv. primar Olariu Vasile clasa IV-a prof. inv. primar Movilă Monica clasalIII-a prof. Luchian Vasile prof. Nechita Costel- Valentin prof. Pavăl Mihaela prof. Cioată Jana- Doina prof. Alistar MariaV
	<i>elevi</i> : Băetu Robert Clasa IV-a Movilă EmilianIV Măcinică Robert-Gheorghe III Obreja Delia III CerbuGabriel III Alistar Anal Ciucălău Adelina-Maria Obreja Darius-Iulian V
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1, SAT PILDEȘTI	<i>bibliotecar</i> Mârț Daniela Adriana
	<i>profesori</i> : Norocel Maria Gabriela Prof. inv. primar Pîcă Despina Prof. inv. primar Ciaușu Paraschiva Prof. inv. primar Ciobanu Cecilia Învațator Neculai Elena Cătălina Prof. inv. primar Popa Georgiana Institutur Chirilă Cosmina Alina Profesor Blaj Paulina Profesor Ciobanu Niculai Profesor Ciubotaru Flavius Profesor Pojar Violeta Profesor Cocea Loredana Profesor Iftimie David Profesor Ghiuță Cătălina Profesor Sandu Carmen Profesor
	<i>elevi</i> : Diaconu Denisa Iuliana Elev I A Baratu Diana Elev I A Balint Cezar Lucian Elev I A Fărcăș Beni Elev I A Frenț Răzvan Bogdan Elev I A Mîrț Flavia Maria Elev I A Nicu Antonia Maria Elev I A Stanciu Dora Mădălina Irina Elev I A Tancău Alexia Antonia Elev I A Mărtinaș Alexandru Elev a II - a A Angheluț Rareș Elev a II - a B Bejan Ilaria Elev a II - a B Burcă Darius Elev a II - a B Ciobanu Filip Andrei Elev a II - a B Ciobanu Paul Norbert Elev a II - a B Dimișcă Richard Andrei Elev a II - a B Hazi Florin Emanuel Elev a II - a B Mârț Eliza Patricia Elev a II - a B Mărtișcă Daria Mihaela Elev a II - a B Mărtișcă Mihail Gabriel Elev a II - a B Mîrț Darius Tarciziu Elev a II - a B Robu Daria Sorina Elev a II - a B Sescu Andrei Elev a II - a B Sescu Dragoș Gabriel Elev a II - a B Sescu Paul Cătălin Elev a II - a B Vărgă Rita Elev a II - a B Avădăni Ariana Karina Elev a III - a A Bulai Giulian Virgil Elev a III - a A Mârț Camelia Elev a III - a A Mărtișcă Maria Elev a III - a A Martinaș Carina Claudia Elev a III - a A Mîrț Domenic Elev a III - a A Pătăchi Eduard Ioan Elev a III - a A Petrici Patrizia Maria Elev a III - a A Rașcu Teodor Elev a III - a A Trifescu Daria Elev a III - a A Bejan Noemi Elev a IV - a A Chelaru Marta Antonia Elev a IV - a A Dimișcă Eliza Maria Elev a IV - a A Gal Ioan Andrei Elev a IV - a A

	<p>Mîrț Camelia- Maria Elev a IV - a A Pătăchi Daria Elev a IV - a A Mărtinaș Gabriela Elev a IV - a B Dîncă Ilaria Elev a V - a A Mîrț Roxana Elev a V - a A Ciobanu Adriana Elev a VI - a A Mârț Ioana Elev a VII - a B Muraru Karina Elena Elev a VII - a Antici Patrisia Mădălina Elev a VIII - a A Mărtinaș Elisa Elev a VIII - a A Pătăchi Denisa Elev a VIII - a A</p>
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "GHEORGHE SĂVINESCU" CRĂCĂOANI	<i>bibliotecar</i>
	<p><i>profesori</i> : prof. Ciucanu Mariana Marina prof. inv. primar Avadanei Elena profesor Raclariu Adina prof. inv. primar Paval Mihaiela</p>
	<i>elevi</i> : din clasele a II-a Cracăul Negru, a IV-a Magazia, a VII-a Magazia
ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COMUNA GHERĂEȘTI	<i>Bibliotecar</i> Murariu Carmen-Elena
	<p><i>profesori</i> : Bejan Ana-Maria, Corduneanu Olimpia, Croitoriu Camelia, Dănculesei Ermina, Gabor Eugenia, Galațanu Minodora, Gherghel Cristina, Ghiorghiță Corina, Imbrișcă Simona, Mătălică Paula, Pal Irina, Tancău Maria, Toma Maria, Ungureanu Larisa Monalisa</p>
	<p><i>elevi</i> : Andaraș Emanuel – VI A, Andrei Samuel – VIII A, Antici Diana Antonia – VI B, Bereșoaie Jenifer Maria – VI B, Blaj Delia Luiza – VIII A, Ciobanu Diana – VI B, Cocuț Samuel – III B, Farcaș Alexandru – VII B, Farcaș Delia Maria – VI B, Galațanu Roxana – VI B, Gherghel Iulian Gabriel – VI A, Ilinca Denisa – VIII A, Mărtinaș Alina Raluca – VII B, Mărtinaș Rossella – VI A, Omușoru Paula Iuliana – VI A, Petercă Marcos – III A, Tancău Alexandra – III A, Tancău Eduard – V A, Țicăloaie Denis – VIII A, Toma David – III A, Toma Julia – III B, Toma Miruna – III B, Voinea Beatrice – VIII A</p>
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „CARMEN SYLVA” COM. HORIA ȘI STRUCTURA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „OTILIA CAZIMIR” COTU-VAMEȘ	<i>Bibliotecar</i> Maria Violeta Jderiu
	<p><i>profesori</i> : 1..Alexandra-Mihaela Ciobanu 2.Maria Ramona Stoian 3.Simona Laura Nohai 4.Liliana Vieru 5.Alina-Petronela Mucilenița 6.Ana Verde 7.Carmen-Gina Stan 8.Dorina Dănăilă 9.Elena Bulhac 10.Elena Tiu 11.Lăcrămioara Handuc 12.Liliana Bulgaru 13.Loredana-Nicoleta Nica 14.Maria Palade 15.Mirela-Elena Ciuștea 16.Nelu Dumbravă 17.Tatiana Gîrbea</p>
	<p><i>elevi</i> : 1. Alesia Chiriță, cls. pregătitoare, Școala Gimnazială „Carmen Sylva” com. Horia 2. Andrei Dumbrăveanu, cls. a II-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș 3. Gabriel Caraiman, cls. pregătitoare, Școala Gimnazială „Carmen Sylva” com. Horia 4. George Bogdan Dornescu, cls. a VII-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș 5. Valentin Casian, cls. a VI-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș 6. Alexia Elianne Tuiu, cls. a VIII-a A, Școala Gimnazială „Carmen Sylva” com. Horia 7. Anastasia Dodiță, cls. I, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș 8. Andrada Ioana Butnariu, cls. a V-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș 9. Bianca Mihaela Crăciun, cls. a VII-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș 10. Elena Daria Ochiană, cls. a V-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș 11. Ionela Roxana Calalb, cls. a VII-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș 12. Alexandra Chekife, cls. a VIII-a A, Școala Gimnazială „Carmen Sylva” com. Horia 13. Alexandra Tofan, cls. a VII-a, Școala Gimnazială „Carmen Sylva” com. Horia</p>

14. Alexia Cucos, cls. I, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș
15. Alina Locic, cls. a III-a, Școala Gimnazială „Carmen Sylva” com. Horia
16. Ana Maria Bobu, cls. I, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș
17. Bianca Bohilțeanu, cls. a VI-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș
18. Bianca Dămian, cls. a III-a, Școala Gimnazială „Carmen Sylva” com. Horia
19. Bianca Dumbrăvianu, cls. IV, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș
20. Bianca Ionela Turcu, cls a IV-a , Școala Gimnazială „Carmen Sylva” com. Horia
21. Bianca Ureche, cls. a VII-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș
22. Denisa Aiacoaboiaie, cls. a III-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș
23. Denisa Miron, cls. a III-a, Școala Gimnazială „Carmen Sylva” com. Horia
24. Denisa Neacă, cls. a VI-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș
25. Denisa Șurubaru, cls. a IV-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș
26. Denisa Ciobanu, cls. a III-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș
27. Elena-Georgiana Apetrei, cls. a VIII-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș
28. Geanina Nicoleta Păduraru, cls. a II-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș
29. Georgeta Violeta Buză, cls. a VII-a, Școala Gimnazială „Carmen Sylva” com. Horia
30. Georgia Elena Bordea, cls. a VII-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș
31. Georgiana Loredana Pricope, cls. a VII-a, Școala Gimnazială „Carmen Sylva” com. Horia
32. Ioana Todirică, cls. VII-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș
33. Ionela Mihaela Ūrsaru, cls. a VII-a, Școala Gimnazială „Carmen Sylva” com. Horia
34. Iulia Alexandra Sidor, cls. a VIII-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș
35. Larisa Maria Roșu, cls. a VII-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș
36. Laura Vasilica Rusu, cls. a VII-a, Școala Gimnazială „Carmen Sylva” com. Horia
37. Lidia Roxana Doboș, cls. a VII-a, Școala Gimnazială „Carmen Sylva” com. Horia
38. Maia Elena Voica, cls. a V-a, Școala Gimnazială „Carmen Sylva” com. Horia
39. Marta Iancu, cls. a III-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș
40. Mădălina Corban, cls. a II-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș
41. Mădălina Ștefan, cls. a III-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș
42. Nicoleta Mădălina Cucu, cls. a VIII-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș
43. Paula Agache, cls. a VIII-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș
44. Petronela Bianca Roșu, cls. a VIII-a B, Școala Gimnazială „Carmen Sylva” com. Horia
45. Raluca Gotcă, cls. a IV-a , Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș
46. Silvia Bontaș, cls. a IV-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș
47. Ștefania Buhacă, cls. pregătitoare, Școala Gimnazială „Carmen Sylva” com. Horia
48. Ștefania Filimon, cls. a VII-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș
49. Cristian Prisacaru, cls. a VII-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș
50. Florin Sârghe, cls. a VII-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș
51. Mihai Grosu, cls. a III-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș
52. Rareș Ionuț Ciobanu, cls. a V-a , Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș
53. Alin Moșneagu, cls. a VII-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș

	<p>54. Codrin Vieru, cls. a IV-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș</p> <p>55. Constantin Bogdan Moraru, cls. a VII-a, Școala Gimnazială „Carmen Sylva” com. Horia</p> <p>56. Eduard Păun, cls. a VII-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș</p> <p>57. Gheorghe Marian Bordei, cls. a V-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș</p> <p>58. Ilie Alexandru Matieș, cls. a V-a, Școala Gimnazială „Carmen Sylva” com. Horia</p> <p>59. Ionuț Marian Buză, cls. a IV-a, Școala Gimnazială „Carmen Sylva” com. Horia</p> <p>60. Iulian Bobu, cls. a VII-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș</p> <p>61. Marian Baciuc, cls. a VII-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș</p> <p>62. Paul Cristian Blaj, cls. I, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș</p> <p>63. Răzvan Calalb, cls. a VII-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș</p> <p>64. Robert Munteanu, cls. I, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș</p> <p>65. Sebastian Mititelu, cls. pregătitoare, Școala Gimnazială „Carmen Sylva” com. Horia</p> <p>66. Theodor Marian Sîrghi, cls. a VIII-a A, Școala Gimnazială „Carmen Sylva” com. Horia</p> <p>67. Toma Rareș Munteanu, cls. a VI-a, Școala Gimnazială „Carmen Sylva” com. Horia</p> <p>68. Vasile Stratulat, cls. a VII-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș</p> <p>69. Viorel Constantin Buză, cls. I, Școala Gimnazială „Carmen Sylva” com. Horia</p> <p>70. Alexandru Ureche, cls. a VIII-a, Structura Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-Vameș</p>
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "CONSTANTIN ROMANESCU" DREPTU	<p><i>bibliotecar</i> Responsabil CDI : prof. Olaru Milica</p> <p><i>profesori</i> : Anuța Vasilica, Chirilă Iuliana , Radu Lucia ,Dominte Teodora, Olaru Milica</p> <p><i>elevi</i> : Marc Roberto, Carază Lidia ,Tudosia Sebastian , Onu Ștefan , Cheorbeja Constantin Daniel Anuța Denis Andrei</p>
LICEUL TEHNOLOGIC ECONOMIC-ADMINISTRATIV	<p><i>bibliotecar</i> Tudor Maria</p> <p><i>Prof.dr.</i> Todiresei Livioara Magdalena</p> <p><i>profesori:</i> Enache Cătălina,Moscalu Aurora,Tablan Gabriela,Scurtu Cristina</p> <p><i>elevi</i> : clasele a XI B, IX F, XE, XI A, XII B, X C</p>
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ELENA CUZA" PIATRA NEAMȚ	<p><i>bibliotecar</i> : Liliana Darie</p> <p><i>profesori</i> : Sava Anca, Rizescu Elena, Sârghie Marilena, Antonovici Ioana, Chencea Nicoleta</p> <p><i>elevi</i> : clasele de elevi a V-a și a VI a</p>
LICEUL TEOLOGIC ORTODOX "SFINȚII ÎMPARAȚI CONSTANTIN ȘI ELENA", PIATRA-NEAMȚ	<p><i>bibliotecar</i> Rusu Claudia-Mihaela</p> <p><i>profesori</i> : Marele Anișoara Cârlițeanu Lăcrămioara Axinte Tamara Baciuc Andrei Antal Oana Zura Monica Țăpuc Marilena Mediator Iancu Eliza Prof. de sprijin Galinescu Gabriela</p> <p><i>elevi</i> : Ciucanu Costin Iacobiniuc Constantin Narcis Tescovină Andrei Iustin Bogdan Ștefania Elena Mancaș Georgeta Maria Mardare Daria Mihăilescu Alessia Postolache Elena Teodora Șchiopu Ana Maria Chirilă Capșa Patrisia</p>
COLEGIUL NATIONAL DE INFORMATICA PIATRA NEAMȚ	<p><i>bibliotecar</i> Moisă Maria Mirabela</p> <p><i>profesori</i> : Ene Raluca, Anghel Brîndușa, Berea Maria, Mitrea Elena, Bucur Viorica.</p> <p><i>elevi</i> : Vasilca Delia de la cls 5A Anastasia și Cristiana Agafitei de la cls 7B Chiriac Ecaterina de la clasa 10A Brașoveanu Anda de la cls 10E</p>

	<i>Nechita Mihaela de la cls 11 A</i>
LICEUL CU PROGRAM SPORTIV PIATRA NEAMȚ	<i>bibliotecar</i> Gașpar Ana Emilia <i>profesori</i> : Blaga Maria, Anici Ionela, Chirilă Bogdan, Drăgoi Florin, Humă Elena, Lupu Răzvan, Mitrea Ramona, Neagu Marlina, Pancu Constantin, Soroceanu Cristian, Timoște Daniela, Timoște Mihaela, Vîrlan Ana, Preoteasa Gratia-Elena
	<i>elevi din clasele</i> a V-a B, a VI-a A, a VI-a B, a VII-a A, a VII-a B, a VIII-a A, a VIII-a B, a IX-a B, a IX-a C, a X-a B, a XI-a A, a XII-a B, a XII-a A
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.2 PIATRA NEAMȚ	<i>bibliotecar</i> Rusu Iuliana <i>profesori</i> : Apetrei Petronela, Galan Gabriela, Rotariu Oana, Sava Ana, Croitoriu-Dumitru Gianina <i>elevi</i> : Agapie Alexandra, Grigorcea Ianis Luca, Blaga Andrei, Hăisan Matei Constantin, Enache Alexandra
COLEGIUL TEHNOLOGIC "SPIRU HARET" PIATRA NEAMȚ	<i>Bibliotecar:</i> Mica Purice <i>profesori</i> : Anca Roxana Baroi, Luiza Negură, Ioana Poetelea <i>elevi</i> : din clasele a III-a C, a VI-a A, a IX-a A
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 5 PIATRA NEAMȚ	<i>bibliotecar</i> :Stoian Dominte Nicoleta <i>profesori</i> : Ifrim Gabriela, Corduneanu Maria, Ghiban Violeta, Bîrsan Bogdana <i>elevi</i> : din clasele a II-a D, a III-a D, a III-a C, a IV-a C
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "NICU ALBU" PIATRA NEAMȚ	<i>Bibliotecar:</i> Popescu Gabriela-Dana <i>profesori</i> : Merticariu Cristina, Idiceanu Floarea, Țifui Simona, Șarte Cătălina, Aruxandei Tania, Ciorobîtcă Carmen, Munteanu Carmen, Călin Ioan, Domnica Daniela, Chifu Mihaela <i>elevi</i> : din clasele a II-a A, a III-a Step by step, a II-a B Step by step, a VI-a A, a IV-a A, a IV-a C Step by step
COLEGIUL TEHNIC "GHEORGHE CARTIANU" PIATRA NEAMȚ	<i>bibliotecar</i> :Luca Gena <i>profesori</i> : Airinei Oana, Baba Marinela- Gabriela, Borșuc Viorica, Stanciu Oana <i>elevi</i> din clasele a IX-a F, a IX-a G, a X-a F, a XI-a G, a XII-a B
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "CONSTANTIN VIRGIL GHEORGHIU", COMUNA RĂZBOIENI	<i>bibliotecar</i> Lupei Alexandru <i>profesori</i> : Butescu Elena <i>elevi</i> :din clasele V-VIII
COLEGIUL NAȚIONAL "ROMAN VODĂ" ROMAN	<i>Bibliotecar: Moraru Marian Nicolae</i> <i>profesori</i> : Burlacu Crenguța,Ghercă Magda, Romano Gabriela, Romano Maria, Radu Cristina, Băltoi Mihaela, Tanovici Mihaela, Dornescu Paula, Stoica Anamaria Irina. <i>elevi din clasele</i> a IX-a E, a VII-a B, a V-a A, a -IX-a A,
COLEGIUL TEHNIC "MIRON COSTIN" ROMAN	<i>bibliotecar</i> Anton Elena <i>profesori</i> : Zăloagă Ana-Maria, Sava Cristina, Cărpusor Crina, Buciumanu Paraschiva, Arustei Dana, Scorțescu Anca, Simion Daniela, Rusu Mihaela <i>elevi</i> : Damian Alexandra cls aIX-a C Barbu Olivia cls a IX-a B Coroi Laurentiu cls aX-a C Fronea Lucia cls aX-a I Aniței Andrei cls aIX-a G Nicuță Robert cls aXII-a B Grădinaru Elena cls. aX-a A Gache Roxana cls. aX-a D
COLEGIUL TEHNIC "DANUBIANA" ROMAN	<i>Bibliotecar:</i> Maria Iacob <i>profesori</i> :- <i>elevi</i> :-
COLEGIUL TEHNIC "PETRU PONI" ROMAN	<i>Bibliotecar:</i> Maței Irina <i>profesori</i> : Corhăneanu Cătălina, Rusu Dănuț, Mihoc Mirela, Dima Teodora, Pescaru Monica <i>elevi</i> din clasele a X D, XI D, IX B, XI C, X Asp
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "CALISTRAT HOGAȘ" ROMAN	<i>bibliotecar</i> Arsenici Roxana Cristina Elena <i>profesori</i> : Aungurenci Vasilica Cazacu Ramona Ionela <i>elevi</i> : 1. Boscodeală Andrei 2. Avrinte Eduard 3. Bulai Alessio Iulian 4. Burlacu Ștefania 5. Căpitanu Erika Elena 6. Corban Amalia Nicola

	<p>7. Bostan Daria 8. Graur Daria 9. Rob Darius 10. Ghițescu Eduard 11. Pavel Erica 12. Roșca Estera 13. Țurcă Fabian 14. Hâra Georgian 15. Herciu Sergiu Norbert 16. Ignea Claudia 17. Imbrișcă Ana-Maria Alexandra 18. Porumbiță Iustina 19. Izvoranu Vasile Alexandru 20. Jitaru Răzvan 21. Dușu Larisa 22. Tanasă Leonard 23. Mihăeș Luca 24. Neagu Andrei Claudiu 25. Apetri Nicoleta 26. Pascaru Maria 27. Pintilie Denis 28. Podaru Mihai Andrei 29. Durubală Răzvan 30. Rusu Denisa 31. Tanase Larisa Nicoleta 32. Porcărașu Ștefan Tudor 33. Ahmed Said</p>
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "MIHAI EMINESCU" ROMAN	<p><i>bibliotecar</i> Roxana Acsinia <i>profesori</i> : Ana Maria Baetanu, Loredana Trufas, Stefanuca Avram Tamara, Ana Maria Ciustea, Vasile Ionita <i>elevi din clasele</i> a IV-a, a V-a, a VII-a, a VIII-a,</p>
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "VASILE ALECSANDRI" ROMAN	<p><i>bibliotecar</i> Costache Marcela-Rodica <i>profesori</i> : Ciuurdea Elena-Livia Cobzaru Cecilia-Stefania Frona Anca Morosanu Corina-Carmen Hutan Ana-Geanina Mare Cristina Petrici Lucica Nantu Maria Romaniuc Cristina Bibirus Alina-Marcela Rachiteanu Maria-Mirabela Obreja Cristina Ursarescu Mihaela Loghin Elena-Gioconda Darie Mihaela Stancu Ana-Maria Bruma Adriana Ciobanu Laura</p> <p><i>elevi</i> : Cobuz Anastasia Ramaru Eliza Ursachi Alessia Cozma Anna-Maria Balasca Anamaria Oprea Sabina Serediuc Ovidiu Staicu Alessia Jitaru Stefan Ailincăi Yanis Matei Cimpoesu Gabriel-Matei Fron Yasmine Cristiana Frona Matei Ladan Miruna-Daria Manolache Andrei Roman Eduard Aioanei Natalia-Gabriela Barsan Daria-Stefana Cretu Bianca-Stefania Dumea Matei-Lucian Fanaru Andrei-Stefan Latkulik Nicolas-Cristian Stogrin Sara-Elena Ciobanu David-Stefan Dumitrache Matei-Constantin Cocea Eliza-Alexandra Lungu Denis-Stefan</p>

Lupu Anastasia-Maria
Amaricai Eduard Gabriel
Andrei Stephan-Daniel
Arustei Crina-Iarina
Bejan Sara-Antonia
Bulai Denis-Costin
Bumbu Tudor-Marius
Ciocan Cosmin
Dascalu Dragos-Andrei
Dumbrava Darius-Stefan
Hanganu Miruna Ana-Maria
Hanganu Alexandra-Ioana
Liurea Alexandru
Marica-Ungureanu Vlad-Stefan
Martici Teodor
Mihai Malina-Elena
Negru Miruna-Ioana
Novac Bogdan-Stefan
Onisoru Luca-Alexandru
Petrea Camelia-Elena
Surei Andreea
Ungureanu Diana-Elena
Chirita Alexandra-Ramona
Ciobanu Miruna-Stefania
Florea Vanessa-Gabriela
Juravle Adrian-Florin
Achiriloaei Anastasia
Arcana Flavia-Miruna
Buzdugan Teodora
Dancea Diana-Elena
Gherca Madalin-Andrei
Lazar Maria
Maiogan Mihnea
Manca Stefan-Luca
Neagu Alexandra
Rachieru Maria-Adelina
Rachieru Maria-Raluca
Radu Andrei
Roman Victor-Andrei
Rosu Smaranda
Scutariu Ana-Sorana
Stefan Iris-Maria
Stefanescu Radu-Andrei
Stefanescu Stefan
Tanaru Nicholas-Lucian
Voicu Andrei
Zanescu Elena-Veronica
Ceparu Alexandru
Corcodel Marina
Dima Nicola
Lantus Alexandru
Sarcu Gabriel
Sofrone Lorena
Toma Sonia
Vanca Alexandra
Andries Marcu
Antonie Victor
Blanaru Crina
Cercel Bianca-Elena
Costea Alesia-Elena
Craciun Mihai
Hutan Lizuca
Ivanov Ana-Maria Alexandra
Lapusneanu Bogdan
Lungu Bianca-Gabriela
Mihaila Maria-Beatrice
Nastase Stefan-Valentin
Nechita Stefania-Georgiana
Nica Darius-Cristian
Olariu Oana-Alexandra
Petrescu Mihai
Ruginosu Maria-Rebeca
Sarcu Mihai
Suster Samuel-Daniel
Anania Aida-Teodora
Atodiresei Rares
Buzdugan Constantin
Ceparu Ana-Maria
Grosu rares
Haisan Karina-Mihaela

	<p>Manolache Adina Onisoru Robert-Stefan Pasacica Diana-Maria Pascal Stefania-Daniela Patrichi Paula-Alexandra Perca Rares-Eduard Ticovschi Briana Adochitei Oana Agu David-Darius Ailioaei Stefan-Codrin Balasca Stefan-Codrin Bibiru Codrin-Stefan Damoc Isabella Diaconu Stefan Fulga Antonia-Maria Gulea Amalia Laic Andrei-Stefan Luca Dumitrita Luchian Emilian Nacu Stefan-Alexandru Nechifor Sabin Pandelea Calin-Gabriel Paun Andrei Pojoreanu Bianca-Elena Tutu Elena-Nicole Zabarcencu Amalia Zaim Teodora Rediu Paula-Roberta Sescu Ioana Maria Balaita Daria Balau Miruna-Maria Bostan Ana-Maria Caprioara Alina Negrus Teodora-Ruxandra Poputoaia Amalia-Gabriela Stafie Costina Zalomir Teodora-Catalina Manea Raluca Ioja Antonio-Andrei Buzdug Alexandra-Elena Andronic Vladut Munca Daniel</p>
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "GHEORGHE NICOLAU	<p><i>bibliotecar</i> responsabilul CDI al unității școlare: prof. Alexandra Maria Crăciun <i>profesori</i> : Mihaela Aldea , Marcelina Ailincăi <i>elevi din clasele V- VIII</i></p>
LICEUL TEHNOLOGIC "GH.RUSET ROZNOVANU" ROZNOV	<p><i>Bibliotecari</i>: Corchez Irina, Atodiresei Maria <i>profesori</i> : Ilarie Oana, Teioșanu Violeta, Gabur Paulina, Lupu Petronela, Ilie Andreea, Butnaru Mariana, Hizan Adrian, Huțu Ailoe Simona Lorică, Nedeloiu Paul Daniel, Duca Maria Carmen, Mancaș Margareta, Rotaru Mihaela, Bofan Daniel, .Roman Brîndușa, Alterescu Iulia Cristina Vandana, Socol Valeriu, inf. Mutu Anca <i>elevi</i> : Bozu Maria, Chistol Emanuela, Poștelea Ana Adelina, Ursache Crista, Pintilie Daria, Racaru Mădălina Elena, Ciobanu Elena Lăcrămioara, Penciu Robert, Teleucă Ștefan, Crenganiș Ancuța, Ciubotariu Luiza, Socea Manuela, Măucă Ionuț Vlăduț, Chilat Mădălina Elena, Anăstăsoaiei Petruța, Albiș Maria Larisa, Fermuș Elena, Irimia Gabriel, Ilie Ana Adriana, Atănăsoaiei Alexandra, Grădinaru Dumitrița Elena, Voronianu Lucia, Bojian Andreea, Tudosă Diana Elena, Stahie Emma Gabriela, Iancu Elena Larisa, Petrișor Sorana, Bursuc Denisa Elena, Topor Flavius, Purcariu Petronela, Barcan Elena, Bortă Teodosia, Manole Andrei, Gheorghiu Elena Cristina, Miron Isabel, Savin Romina, Japalela Ioana Bianca, Balașa Maria Alexandra, Zărnescu Ionuț Emanuel, Chiriac Andrei Sebastian, Corchez Elena Lorena, Capră Gheorghe, Blaga Denis Mihai, Cadare Mădălina, Ailenei Lucia Petruța, Neacșu Andreea, Tudosă Magdalena</p>
LICEUL TEORETIC "VASILE ALECSANDRI" SĂBĂOANI	<p><i>Bibliotecari</i> Prof.doc. Popa Iuliana; Andronache Cristina <i>profesori</i> : Ciobanu Mihaela; Mîrze Mihaela Laura; Munteanu Giovana Maria; Luca Angela; Dămoc Cecilia; Arboreanu Elena; Popa Elena Brîndușa; Bogdan Felicia; Antoci Minodora; Maxim Viorel; Antoci Genoveva; Gavrilă Ana Cătălina; Vacaru Angela; Poenaru Alexandra Georgiana; Robu Laura; Păduraru Steriana; Eva Felicia; Ciobanu Amalia <i>elevi</i> : Fechetă Carina, Minuț Sophie, Sandăr Nicolas-Daniel, Țurcanu Beatrice, Blaj Sonia-Martha, Farcaș Natalia Marta, Feghet Vladuț Alexandru, Sescu Kevin Rafael, Vârgă Daria Rita, Dumea Renata Isabelle, Colța Philippe-Andrei, Petruț Despina-Sorana, Totu Daria-Ioana, Antoci Tania, Percă Paul Sebastian, Robu Ana – Camelia, Cobzaru Denisa Mihaela, Diac Marco, Sandăr Natalia Mădălina,</p>

	Enășcuț Ioana, Fechetă Felix, Sescu Karla Monica, Pușcașu Diana Gabriela, Vârgă Antonia, Sescu Claudia, Rîtan Adriana, Bulai Adriana – Marina, Doboș Andreea-Diana, Cobzaru Paul – Răzvan, Iacob Maria – Emilia, Robu Amalia Mădălina, Cobzaru Alicia-Romina, Dumitrache Gabriela, Percă Diana Ioana, Ilinca Ioana Mihaela, Imbrea Ionuț Petronel, Giurgică Georgiana-Ramona, Munteanu Paula-Bianca, Robu Paula-Bianca
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "I.GERVESCU" SĂVINEȘTI	<i>bibliotecar</i> Blaga Rodica <i>profesori</i> : Ivanov Mădălina, Aparaschivei Mihaela <i>elevi</i> : clasele a VI-a și a VII-a
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "I.I. MIRONESCU" TAZLĂU	<i>Bibliotecar/ responsabil CDI</i> : Hîrlea Liliana <i>profesori</i> : Ciubotaru Mihaela Luminița Chițu Diana Elena Ciașu Toderică Tamara Lăcrămioara Blaga- Bogdana Valeria <i>elevi</i> : clasele a II-a și a VII-a
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "IULIA HĂLĂUCESCU" TARCĂU	<i>Bibliotecar/Responsabil CDI</i> al unității școlare: Profesor Munteanu Ana <i>profesori</i> : Mițu Daniela, Luca Violeta, Gaina Claudia, Andriesei Diana <i>elevi</i> : clasele - III-a, a-V-a, a-VI-a, a-VII-a, a-VIII-a
COLEGIUL NAȚIONAL "ȘTEFAN CEL MARE" TG.NEAMȚ corp A	<i>bibliotecar</i> :Vartolomei Elena <i>profesori</i> : Cucos Adina - istorie, Corduneanu Anca - științe umaniste, Tarhon Bianca - limba engleza, Ionita Elena - religie, Manole Luminita - istorie, Manoliu Ioana Catalina - limba și literatura română, Pascu Elisabeta - limba și literatura română, Timofte Iuliana - laborant, Trifan Casiana - tehnician <i>elevi</i> : Armanu Adina - Elena cls a X-a UB, Airinei Georgiana cls. a XI-a RE, Apostol Maria - Elidia cls. a X-a RA, Avacaritei Sarra- Emilia cls. a X-a UA, Avasalcai Mihaela cls a XI-a RE, Baci Georgiana cls a XI-a RF, Cadere Ioana - Eliza cls a X-a RE, Draganescu Iselin- Elena cls a X-a RE, Isache Gabriel cls a X-a RE, Jarcuta Beatrice- Elena cls a X-a RE, Lacatusu Andreea Miruna cls a XI-a UA, Lates Diana - Elena cls a IX-a RC, Mihalache Mihaela cls a X-a RE, Movila Cristina Maria cls a XI-a RE, Movila Maria - Magdalena cls a XI-a RE, Nistor Florina cls a X-a RC, Olariu Ioana- Gabriela cls a IX-a RF, Orzan Evelina cls a U-a UC, Ropotica Georgiana cls a X-a UA, Vitelaru Adina- Petronela cls a X-a UA
COLEGIUL NAȚIONAL "ȘTEFAN CEL MARE", CORP B, TÎRGU NEAMȚ	<i>bibliotecar</i> Vintia Monica – Epifania <i>profesori</i> : Sava Anișoara, Filioreanu Nicoleta, Ichim Ana-Alina, Nuțu Mirela, Olariu Mihaela <i>elevi</i> : Alexandru Anton, Clasa A IV-A Cărămidă Emilian, Clasa A IV-A Cozma George, Clasa A IV-A Iovoea Ioana, Clasa A IV-A Pintilie Ester, Clasa A IV-A Tataru Daria, Clasa A IV-A Titianu Lavinia, Clasa A IV-A Sava Georgiana, Clasa A V-A B Vartic Teodora, Clasa A V-A B Apredoae Lorena, Clasa A VI-A B Coceanu Fernanda, Clasa A IV-A Cozma Bianca, Clasa A VI-A B Judele Maria – Alexandra, Clasa A VI-A B Popovici Iarina, Clasa A VI-A B Nuțu Constantin, Clasa A XI-A UC Vintia Radu – Victor, Clasa A X-A RB.
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1, COMUNA ZĂNEȘTI	<i>Bibliotecar/ responsabilul de CDI</i> al unității școlare: profesor Elena David <i>profesori</i> : Filip Ana Alina, Snopu Paul Augustin, Neagu Georgiana, Jinaru Isabela, Dămian Maria Mădălina, Timofte Elena Roxana, Miron George, Dumitru Petru, Șerban Ana Maria, Diaconu Maria Isabela, Mitru Lucia, Topoliceanu Anca <i>elevi</i> din clasele III-VIII
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "GRIGORE UNGUREANU" CEAHLĂU	<i>Bibliotecar/responsabilul CDI</i> al unității școlare: prof. Crețu Andreea <i>profesori</i> : Ruștioru Angela, Crețu Corina, Matasă Ramona, Popoiea Cecilia, Jiga Nicolae <i>elevi</i> din clasele : I-VIII

CUPRINS

A CITI SAU A NU CITI.....	XIII
CAPITOLUL I BIBLIOTECARII AU CITIT ȘI VĂ RECOMANDĂ	XV
ATELIER DE LUCRU <i>PROFESORII AU CITIT ȘI VĂ RECOMANDĂ</i>	86
CAPITOLUL II PROFESORII AU CITIT ȘI VĂ RECOMANDĂ	90

A citi sau A nu citi.....

Bibliotecar metodist Ana Macovei
Casa Corpului Didactic Neamț

Cititul cărților presupune exercițiu intelectual, muncă, zăbavă. Acest efort duce la consolidarea cunoștințelor ce ne definesc drept oameni educați, culti. Ritmul alert al vieții moderne impune o informare rapidă, o goană după iluzii. Oamenii tind să nu mai aibă răbdarea și nici interesul parcurgerii paginilor literare. Ieri cărțile erau puține, editurile erau în număr mic, oamenii își doreau să citească dar nu prea găseau cărți, astăzi suntem copleșiți de mulțimea lor. Cititorul se vede *bombardat* cu informații din toate părțile. Se impune o selecție serioasă, astfel încât să fie alese cele mai prețioase opere. *A alege*, alături de *a decide*, fac parte din categoria celor mai dificile verbe de pus în practică, mai ales atunci când în fața ta ai o multitudine de cărți, articole, bloguri și pagini facebook. Fără o recomandare din partea specialiștilor, în materie de carte, este greu să te hotărăști dacă ți-ar fi pe plac sau nu, dacă ai citi-o sau ai considera că pur și simplu nu ți se potrivește stilul, că ți-ai pierdut vremea cu lucruri inutile. Și totuși, în format tipărit, tradițional, sau în format electronic, modern, în orice carte se pot descoperi lucruri interesante pe care, ni le putem însuși, ne putem alege modele de urmat, ne creionăm personalitatea, ne naștem spiritual.

De ce să citim atâta vreme cât mass media promovează limbajul trivial, incultii sunt prezentați drept vedete? Citim din dorința de a ne împăca cu noi înșine, de a găsi modele de urmat și lecții de viață pe care să le admirăm cu adevărat, să găsim valori reale. Citim pentru a ne relaxa, pentru a scăpa de stres. Citim pentru a comunica mai ușor cu semenii noștri, pentru a exprima mult mai clar ceea ce gândim și dorim să împărtășim și celorlalți. Copiilor noștri le recomandăm să citească pentru a nu deveni niște tineri ignoranți, fără coloană vertebrală, ușor de manipulat, folosiți oricând ca masă de manevră. A citi, fie pentru dezvoltarea personală, fie pentru dezvoltarea profesională, este o practică absolut necesară în căutarea adevărului despre lume, a sensului vieții, a menirii fiecăruia dintre noi pe acest pământ, a încercării de a ne depăși propriile limite.

La întrebarea *De ce (să) citim?*, profesorul Liviu Papadima răspundea "*Citim ca să ne facem locul în care să putem locui*". Tot Liviu Papadima dă un răspuns la întrebarea *De ce (să) nu citim?* *Să nu citim cărți peste puterea noastră de înțelegere, să nu ne creăm false iluzii asupra pregătirii noastre. Este adevărat. Lectura poate și să sucească mintea, și să încâlcească inima.....*" *"Lectura nu-ți dă nimic de-a gata. Nu e o certitudine. E o promisiune. O șansă..... Altceva mă preocupă mai mult decât relele întrebuintări ale cărților. Pentru asta, e un antidot. Să înveți să citești. Nu-i ușor, dar e posibil. Și școala ar avea de ce interveni aici."*

Interesant îndemnul domnului profesor. Ce pot face cei înconjurați zilnic de cărți din toate domeniile? Soluția ar fi să scoată la lumină cartea de valoare, să o aducă în mijlocul copiilor. Bibliotecarii școlari (responsabilii de CDI) alături de profesori, sunt oamenii care lucrează cel mai mult cu cartea și cu elevii. De la ei avem cele mai mari așteptări. În contextul obținerii de informații cu ajutorul Internetului, informații mai mult sau mai puțin reale, și a tendinței de minimalizare a importanței cărților, este necesară apariția unui ghid care să recomande cele mai apreciate cărți, citite și propuse tocmai de aceste persoane care, prin natura meseriei lor, folosesc cel mai des cartea. Așa s-a născut ideea organizării unui **Ghid al cititorului modern**, ghid care să cuprindă recomandări de cărți, prin citate extrase din ele. Pentru a pune în practică realizarea ghidului on line cu ISBN, bibliotecarul CCD Neamț, alături de echipa profesorilor metodiști, și-au propus să demareze un proiect care să se finalizeze cu o carte care să conțină cărțile recomandate de bibliotecari /responsabili CDI, profesori și elevi. Gândit ca un bulgăre de zăpadă ce în rostogolirea lui adună din ce în ce mai multă și mai multă zăpadă, ghidul se înfiripă de la o recomandare de lectură realizată în mod inedit de către bibliotecara de la CCD Neamț. Pe macheta primită,

bibliotecarii, respectiv responsabilii de CDI, au recomandat la rândul lor câte o carte, formându-se astfel o bibliografie ce conține 39 de cărți alese de aceștia. Această listă bibliografică a fost completată pe parcurs cu recomandările venite din parte profesorilor și elevilor. Au fost implicați în derularea activităților elevi din ciclul primar, gimnazial și liceal alături de bibliotecari școlari, învățători, profesori pentru învățământul primar, profesori, responsabili de CDI. Casa Corpului Didactic Neamț a lucrat alături de 38 de școli din județul Neamț, școli în care există bibliotecă școlară, bibliotecar sau responsabil de CDI, selectate în urma primirii unei scrisori de intenție.

Activitățile propuse s-au adresat unui număr de minimum 2500 elevi din ciclul primar, gimnazial și liceal și s-au derulat conform unui calendar ce a vizat promovarea cărților din toate domeniile prin realizarea animațiilor de lectură grupate cu următoarele teme:

Bibliotecarii au citit și vă recomandă! (Bibliografie din toate domeniile, alcătuită la sugestia bibliotecarilor, îmbogățită cu citate extrase din operele recomandate, realizate după o machetă prestabilită)

Profesorii au citit și vă recomandă! (Bibliografie din toate domeniile, alcătuită la sugestia profesorilor, îmbogățită cu citate extrase din operele recomandate, realizate după aceeași machetă)

Elevii au citit și vă recomandă! (Bibliografie din toate domeniile, alcătuită la sugestia elevilor, pe nivele de vârstă, îmbogățită cu citate extrase din operele recomandate)

Fiecare cititor ce s-a implicat în proiect a avut de ales și de recomandat o singură carte!

Proiectul a avut următoarele obiective:

- Formarea și/sau dezvoltarea competențelor de selectare a suporturilor de lectură adaptate nivelului fiecărui elev
- Îmbunătățirea capacității de înțelegere și interpretare a cărților
- Promovarea culturii scrise, prin activitățile metodice și culturale ce vor avea în centrul atenției cartea
- Promovarea de către bibliotecarii școlari și de către responsabilii de CDI a produselor finale rezultate în urma derulării proiectului (liste bibliografice realizate de bibliotecari, profesori, elevi, afișe de promovare a cărților, un ghid de lectură)
- Creșterea stimei de sine a elevilor antrenați în proiect și implicarea acestora în viața școli și a comunității, în alte proiecte, concursuri, activități extracurriculare.
- Transferul de cunoștințe de la bibliotecari și profesori la elevi ceea ce va duce la creșterea toleranței, la stingerea conflictului dintre generații.

Cartea aleasă de bibliotecari de la CCD Neamț și recomandată prin citate selectate din ea cu menționarea paginilor, a fost:

KAZANTZAKIS, Nikos. *Raport către El Greco*. București: Humanitas fiction, 2012.

Utilizând aceeași machetă și manieră de lucru, s-a completat, până în luna iunie a anului 2018, **Ghidul cititorului modern, o altfel de bibliografie ce conține citate alese din cărțile preferate de bibliotecarii, profesorii și elevii implicați în proiect.**

Proiectul a scos la iveală cele mai iubite cărți și citate alese de bibliotecari, profesori și elevi și a demonstrat că elevii citesc. Poate cea mai importantă concluzie a unui proiect de voluntariat, faptul că elevii s-au implicat și au dorit să arate preferințele lor în materie de lectură!

Webgrafie:

<https://jumunteanu.wordpress.com/2011/10/27/de-ce-trebuie-sa-citim/>

<http://dilemaveche.ro/sectiune/tilc-show/articol/de-ce-sa-citim>

<http://dilemaveche.ro/sectiune/tilc-show/articol/de-ce-sa-nu-citim>

CAPITOLUL I

BIBLIOTECARIII AU CITIT ȘI VĂ RECOMANDĂ

Raport către El Greco

Autor : KAZANTZAKIS, Nikos

Editura: Humanitas fiction

Locul publicării: București

Data publicării: 2012

Tematica Literatură greacă modernă

Roman (literatură)

**Carte recomandată de
bibliotecar CCD Neamț
Ana Macovei**

”Există trei feluri de suflete, trei feluri de rugă:

- I. Doamne, sunt un arc în mâinile tale; întinde-mă, altfel voi putrezi!
- II. Doamne, nu mă întinde prea tare; altfel mă voi rupe!
- III. Doamne, întinde-mă cât poți de tare; cui îi pasă că mă voi rupe!”

p.5 (p511)

”Acest amănunt nesemnificativ revelează felul meu de a privi realitatea, chiar și acum la bătrânețe: o re-creez mai strălucitoare, mai frumoasă, mai pe măsura scopului meu. Mintea strigă, explică, demonstrează, protestează, dar dinăuntrul meu un glas se face auzit: ”Potolește-te, minte, hai să vedem ce spune inima! Care inimă? Nebunia, esența vieții”. Și inima începe să vibreze.

”Pentru că nu putem schimba realitatea, zicea un mistic bizantin drag mie, haideți să schimbăm felul de a vedea realitatea.” Făceam așa când eram copil și așa fac și acum, în cele mai creatoare momente ale vieții mele.”

P46

”Mulțumesc Domnului că această viziune proaspătă, copilărească, a rămas în mine cu bogăția sa de culori și de sunete. E ceea ce nu lasă sufletul meu să fie atins de uzura timpului, nu-l lasă să se veștejească și să se usuce! E picătura sfântă de apă vie care nu mă lasă să mor. Când scriu și vreau să vorbesc despre mare, despre femeie sau despre Dumnezeu, aplec urechea la pieptul meu și ascult atent ce spune copilul din mine; el îmi dictează cuvintele; dacă uneori reușesc să captez în cuvinte și să descriu aceste mari forțe – marea, femeia și Dumnezeu –, îi sunt dator copilului care trăiește încă în mine. Redevin copil pentru a arunca asupra lumii o privire curată, să o pot vedea mereu ca pentru întâia oară.”

P50

”Nuiaua ne-a învățat că suferința e cea mai mare călăuză care ne însoțește în urcușul de la animal la om.”

P54

”O fiară oarbă, fără minte, flămândă, care nu știe să se înfrupte, nu îndrăznește; ar trebui să-i facă un semn fericirii care trece în plină stradă și care s-ar opri de bunăvoie, dar nu-i face semn; scoate dopul timpului, lăsându-l să curgă ca apa, să se risipească în zadar, o fiară sălbatică, dar care nu știe că e fiară – iată ce este tinerețea!”

P129

"Fericit e tânărul care crede că datoria lui e să refacă lumea și să o pună în acord cu virtutea și cu dreptatea, în acord cu inima sa. Vai de cel care își începe viața fără nebunie!"

P203

"Fiecare om este un "om-Dumnezeu", deopotrivă trup și suflet. Iată de ce misterul lui Hristos nu e doar misterul unui cult aparte, ci un mister universal. Lupta dintre Dumnezeu și om izbucnește în fiecare dintre noi, inseparabilă de dorința lor de împăcare. Adeseori această luptă e inconștientă și de scurtă durată: un suflet slab nu rezistă multă vreme ispitelor trupului, se îngreunează, devine parte trupească și încetează să mai lupte. Dar la cei responsabili, care stau zi și noapte cu ochii fixați asupra Datoriei Supreme, lupta între trup și suflet izbucnește fără milă și poate să dureze până la moarte."

P287

"- Nu întreba dacă vei reuși sau nu vei reuși; nu e cel mai important lucru; singurul lucru care contează e strădania ta de a duce mai departe flacăra. E singurul lucru de care Dumnezeu va ține cont; iureșul – nimic altceva – dacă vom învinge sau vom pierde, e treaba lui, nu a noastră."

P301

"Inima omului e un mister întunecos, imposibil de stăpânit. E un ulcior găurit, cu gura veșnic deschisă; chiar dacă toate râurile pământului ar curge în el, ar rămâne gol și însetat. Speranța cea mai mare nu îl umple; ar putea, oare, să îl umple cea mai mare disperare?"

P341

"Dar, când mă forțam să iau o hotărâre, mintea se împotriva, rezista; era încă drapată în roba de șofran a lui Buddha: "E zadarnic, lumea pe care o râvnești cu ardoare, o lume în care să nu fie nici frig, nici foame, nici oprimați, nu există și nu va exista vreodată". Auzeam, venind din adâncul inimii, răspunsul: *Nu există, dar va exista pentru că vreau, o doresc, o vreau cu fiecare bătaie a inimii mele.* Cred într-o lume care nu există și, crezând în ea, o creez; numim inexistent ceea ce nu am dorit cu destulă putere."

P 385

"În clipa în care omul se încordează ca un arc, spre a face un salt, însăși viața planetei se încordează în om, se avântă odată cu el. Înțelegem atunci limpede un adevăr simplu, pe care adeseori îl uităm în clipele plăcute și sterpe ale vieții: omul nu e nemuritor, ci, mai degrabă, slujește Ceva sau pe Cineva nemuritor."

P411

"Să nu-ți trădezi tinerețea, până la adânci bătrâneți, să lupți toată viața pentru a preface pomul înflorit al adolescenței într-un pom încărcat de roade, cred că aceasta e calea spre împlinire a omului."

P435

"Să iubești libertatea: să nu accepți să-ți vinzi sufletul, chiar cu prețul raiului; jocul brav, dincolo de iubire, de suferință și de moarte; să spargi cele mai vechi și sfinte tipare, dacă nu pot cuprinde elanul tău sufletesc – iată cele trei mari porunci ale Cretei!"

P440

"Într-o zi, urzica a întrebat tufa de trandafiri: "Surioară, nu vrei să mă înveți taina ta? Cum ajungi să faci trandafirul?" Tufa de trandafir i-a răspuns: "Taina mea e tare simplă, soră urzică. Toată iarna lucrez sub pământ, cu răbdare, cu încredere, cu iubire și n-am decât un singur gând: trandafirul. Ploaia mă biciuiește, vântul îmi smulge frunzele, zăpada mă apasă, dar eu am un singur gând: trandafirul. Iată taina mea, soră urzică".

P473

Titlul cărții: Experiența noilor începuturi

Autor : DEMARTINI, John F.

Editura: METEOR PRESS

Locul publicării: București

Data publicării: 2015

Tematica: Dezvoltare personală

**Carte recomandată de
bibliotecar**

**Dascălu Adina
ȘCOALA GIMNAZIALĂ
COMUNA BIRGAUANI**

„Dacă unui om i se oferă, într-un fel sau altul, șansa de a avea o viață extraordinară, nu are nici un drept s-o păstreze numai pentru el”, Jacques-Yves Cousteau

P.15

„Adevărata mea natură este iubirea și înțelepciunea. A fi înțelept înseamnă a admite fără ezitare că o situație de criză este o binecuvântare.”

P. 36

„Durerea și plăcerea sunt prezente în egală măsură în tinerețe și bătrânețe, în sărăcie și avuție, în solitudine și multitudine, în boală și bunăstare. Fericirea sălășluiește în bordeie și suferința în palate, și viceversa. În ciuda părerii generale, nimic nu se schimbă între oricare dintre cele două polarități, cu excepția *formelor* sub care se manifestă durerea și plăcerea; din punct de vedere cantitativ și calitativ ele sunt perfect conservate.”

P 51

„Aveți puterea să creați lucrurile pe care vi le imaginați, direct proporțional cu volumul de iubire și recunoștință pe care îl dețineți, pentru că prețuirea de sine vă permite să magnetizați și să atrageți lucrurile respective în viața dumneavoastră și să vă transformați viziunile în ceva concret și palpabil. Atunci când știți că sunteți iubit orice-ar fi, dobândeți o putere uluitoare”,

P 52

„Ni se întâmplă deseori să nu ne dăm seama că oamenii care ne creează probleme, conlucrând în mod direct cu cei care ne sprijină, sunt cei care ne ajută de fapt să împlinim ceea ce ne este merit. Avem nevoie de echilibrul acesta, de sprijin și provocare, de răspuns pozitiv și negativ, ca să ne dezvoltăm și să evoluăm.”

P 54

„Mă uimește numărul oamenilor pe care îi întâlnesc și care își imaginează că vor obține perfecțiunea într-o bună zi, în loc să conștientizeze faptul că sunt deja perfecțiune. Trăiesc cu impresia că nu au fost perfecți într-o situație oarecare, că, dacă ar fi procedat diferit, ar fi fost perfecți. Dualitatea este perfecțiune, iar combinația celor două laturi are rolul de a face dreptate inimilor noastre.”

P 58

„Mulțimile așteaptă întâi să vadă și abia apoi încep să creadă, în schimb un maestru crede și apoi vede. Maestrul afirmă și crede în afirmația sa înainte ca aceasta să se întâmple. Gândurile noastre ne creează viețile în fiecare minut al zilei.”

P74

„Fiecare nivel sau stadiu conține exact acele lecții de care aveți nevoie ca să treceți la nivelul următor. Atunci când încercați să salvați o persoană pe care o percepeți ca situându-se la nivelurile deznădejdi, îi furați dreptul de a trăi situațiile de care are nevoie pentru a se dezvolta.”

P 164

„Felul în care vă imaginați viața este felul în care va arăta viața dumneavoastră cu adevărat.”

P 164

„Am fost creați să fim genii. Am fost concepuți să avem clarviziune, clarauziție și «clarsimțire» – să avem o minte fotografică și auditivă prezentă. Exact asta și avem, cu condiția să reușim să ne eliberăm de povara emoțiilor tensionante și de percepțiile lor asimetrice implicite.”

P 167

„Știi că fiecare dintre noi are o anumită chemare, un lucru despre care știm în adâncul sufletului că reprezintă motivul pentru care am fost creați. Uneori nu vrem să ne cercetăm sau să ne acceptăm chemarea, alteleori gândul la ea ne înspăimântă de moarte, dar realitatea este că știm foarte bine care este cu adevărat rolul nostru pe pământ. Fiecare circumstanță, persoană, loc, lucru, idee și eveniment care se ivește în viață ne călăuzește, ne îndrumă și ne conduce în mod miraculos spre acel lucru mareț și special care ne inspiră și ne insuflă putere.”

P 169

„Lumea nu va fi un loc mai bun datorită modestiei noastre, ci grație strălucirii noastre.”

P 169

„Să nu vă închipuiți că veți reuși vreodată să eliminați toate spaimile din viața dumneavoastră; frica dovedește că ați evoluat și că v-ați testat limitele dincolo de zonele proprii de confort. Acela este momentul în care vă aprindeți lumina.”

P 174

„Geniile se concentrează asupra detaliilor tot mai amănunțite aflate în componența florilor ce răsar din inimile lor și se folosesc de experiențele acumulate ca să formeze un buchet. Omul obișnuit care nu și-a revelat geniul, care nici măcar nu este conștient de existența lui, este în general distras de buruieni, îndoieli și temeri.”

P 178

„Vă aflați pe acest pământ pentru a îndeplini o misiune. Misiunea dumneavoastră are trei componente: ceea ce sunteți, ceea ce faceți și ceea ce aveți. Dacă nu identificați ceea ce v-ar plăcea să aveți și să fiți în viață, la fel ca și ceea ce v-ar plăcea să faceți, este foarte posibil ca universul să vă ofere ceva cu totul neprevăzut...Cu cât afirmați și cereți mai multe lucruri, cu atât mai multe veți reuși să dobândiți.”

P 230

„Scopul nostru pe pământ nu este să fim unilaterali, și nici măcar să fim fericiți-scopul nostru este să iubim. Iubirea înseamnă mult mai mult decât simpla fericire.”

P 264

Un motan pe nume Bob

Autor: BOWEN, James

Editura: Polirom

Locul publicării: Iasi

Data publicării: 2012

Tematica Carti pentru adolescenti

*Carte recomandată de
bibliotecar
Gheorghiu Despina
LICEUL "MIHAIL
SADOVEANU", BORCA*

“E un citat celebru pe care l –am citit undeva. Spune că tututror ni se acordă o a doua șansă în fiecare zi din viață. N-avem decât să profităm de ea, doar de obicei n-o facem.”

P. 7

“Pisicile sunt cunoscute ca fiind foarte pretențioase cu cei pe care îi plac. Iar dacă o pisică nu-și place stăpânul, va pleca să-și caute altul. Pisicile fac asta tot timpul Se duc să trăiască împreună cu altcineva. Faptul că mă vedeau cu o pisică mă îmblânzise în ochii lor. Mă umaniza. Mai ales după ce fusesem atâta vreme dezumanizat. Într-un fel, îmi reda identitatea. Fusesem o non-persoană. Deveneam din nou altul.”

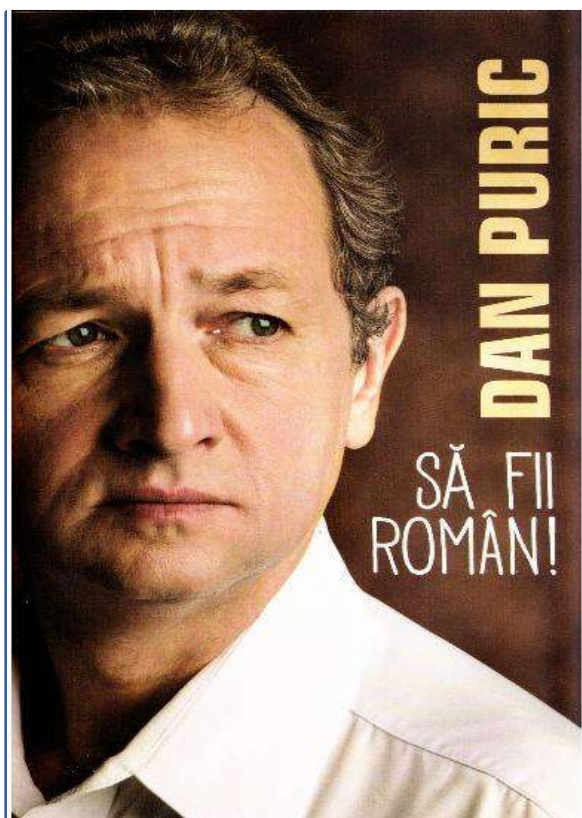
P. 83

“Auzisem de pisici care s euită la televizor de la un prieten a cărui pisică era înnebunită după Star Trek:”The Next Generation. Ori de câte ori auzea muzica-na-na-na, na-na na na-venea fuguța în cameră și sărea pe canapé. Am văzut întâmplându-se figura asta de câteva ori și era teribil de amuzant. Fără glumă.”

P. 94

“Bob încă se dovedea a fi un adevărat entertainer al mulțimilor, în special cu turiștii. De oriunde ar fi venit, se opreau să vorbească cu el. Cred că auzisem déjà limba fiecărui popor de sub soare – de la afrikaans la galeză – și învățasem cum se spune la pisică în toate limbile. Știam cuvântul în cehă, kocka, și în rusă, koshkaș știam în turcă, kedi, și favoritul meu, în chineză, mao. Am rămas foarte surprins când am descoperit că marele lor lider fusese o pisică!”

P. 102

Titlul cărții: Să fii român!

Autor : PURIC, Dan

Editura:Campania Dan Puric

Locul publicării: București

Data publicării: 2016

Tematica:Literatura Română

*Carte recomandată de
bibliotecar Piatra Neamț
Mirabela Moisă, COLEGIUL
NATIONAL DE INFORMATICA
PIATRA NEAMȚ*

„În fața mea, într-o deplină tăcere, țăranul dădea la coasă, ca de o eternitate. Nimeni și nimic nu-l grăbeau, era un fel de veșnicie ce-și vedea de treabă. Nu știam că, pentru o clipă, întâlnisem România Eternă.”

P7

„ De ce aproape întotdeauna o carte bună înseamnă un fel de călătorie sufletească, unde ai prilejul să vezi și mai ales să cunoști lucruri pe care parcă până atunci viața n-a îndrăznit să ți le arate, dintr-un fel de grijă față de puterile tale de a o primi așa cum este ea în adevăr, adică tainică, măreață și parcă de necuprins în scurta și grăbita noastră existență? Poate de aceea și cartea aceasta pe care o deschideți seamănă cu o excursie pe un munte înalt vara.”

P20

„ Astăzi nimeni nu mai predă pe Eminescu în calitate de conștiință națională. Constantin Noica spunea că suntem de două ori vinovați față de poetul nostru național: o dată că nu-l cunoaștem bine în totalitatea lui, și a doua oară că nu facem efortul necesar și moral de a-l face cunoscut așa cum trebuie lumii întregi”.

P41

„Și aici mi-aduc aminte de vorba părintelui Steinhardt: „ românu are două vorbe, din care țășnesc două atitudini în fața vieții, **a răzbate și a te descurca.**”

P33

„- M-a luat de mână mama, s-a întors în satul aproape părăsit, a intrat în casă, a îngenuncheat în fața icoanei Maicii Domnului, s-a rugat cu lacrimi în ochi ca să mă facă bine, apoi biata de ea, a postit 40 de zile, post negru, numai cu apă și într-o zi am simțit că mă fac bine. Atunci m-am vindecat.”

P71

„ Mă simțeam pătruns de o bunătate care mă dezarma total, de parcă cineva, pentru prima oară în viață, mi-ar fi odihnit sufletul, atât de zbuciumat de lume.”

P73

„ În fața lui, drept ca un brad, demn, stătea un țăran român în vârstă, dar care vizibil conținea înlăuntru-i o putere de neclintit, îmbrăcat în costumul lui tradițional din sat, cu cămașa albă și ițari, cu un chimir lat de piele ce-i încingea mijlocul , pe cap purtând o pălărie neagră cu boruri largi ce amintea de zona Năsăudului, de sub care-i cădea pe umeri, părul alb, nins în plete libere și răzlețe.”

P77

„ Acum, astăzi la noi, **peticul acela de pământ** pentru care trebuie să ne batem până la capăt, fără niciun fel de concesie față de agresor, se numește Biserica Română, adică fundamentul credinței noastre ca neam, pentru că la rândul ei, această biserică, ne-a apărut vreo 2000 de ani, asigurându-ne integritatea sufletească și dăinuirea în jungla aceasta neiertătoare a istoriei.”

P86

„ România este o țară foarte frumoasă , poate una dintre cele mai frumoase din Europa!”.

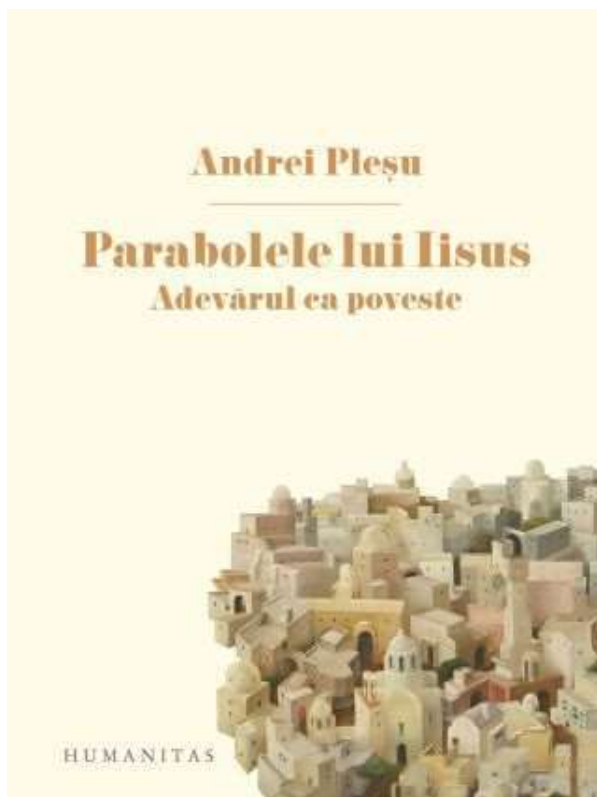
P90

„Poporul român trebuie să consume fluvii de cerneală ca să explice , să se deculpabilizeze, în timp ce cei care au provocat cu necinste sufletească această nedreptate , ne jefuiesc țara, așa cum au mai făcut-o de-a lungul istoriei.”

P 141

„**Lacrima** te face să vezi bine! Și atunci poate fi spus într-un registru metaforic că cei care au plâns și au suferit văd mult mai bine viața. Popoarele care au plâns sunt mult mai aproape de adevăr și atunci, extrapolând, ne întrebăm în ce raport cu viața și cu adevărul ei este acest popor român care în adâncul lui a plâns neîncetat. Popor lacrimă este poporul român, văzător al adevărului, dar din nefericire, **lacrima** aceasta nu se poate împrumuta nimănui.”

P155

Parabolele lui Iisus – Adevărul ca poveste
Autor : Pleșu, Andrei
Editura: Humanitas
Locul publicării: București
Data publicării: 2012
Tematica Filozofie românească

*Carte recomandată de
bibliotecar Colegiul
Național „Roman – Vodă”
Moraru Marian Nicolae*

Există trei feluri de întrebări:

- „Există întrebări cărora li se poate răspunde prompt.”
- „Există și întrebări , cele ale primei copilării, care par simple sau suprealiste.”
- „Există în sfârșit , întrebările „ mari “ , întrebările ultimative.”

P.11

„Ele nu trăiesc din răspunsurile pe care le pot suscita , ci din însăși substanța lor interogativă. “

P.12

„Parabolele lui Iisus , spun întotdeauna mai mult decât spun și, de multe ori , altceva decât par să spună.”

P.13

„Pentru a transmite ce avea de transmis , Iisus a ales ca mod de expunere vorbirea în parabole. Asta înseamnă că parabola I s-a părut , structural , în perfect acord cu El Însuși , cu substanța a ceea ce voia să transmită și cu nivelul de receptivitate al ascultătorilor. Cu alte cuvinte , date fiind contextual în care vorbea, auditoriul vizat și misiunea pe care o avea de îndeplinit, parabola I s-a impus drept procedeu optim.”

P.25

„Mesajul hristic nu putea fi, cel puțin într-o primă etapă a propovăduirii Sale, decât aluziv, încifrat, indirect. Lucrurile par clare. Și totuși în toate Evangheliile sinoptice, vine un moment în care ucenicii se arată nedumeriți de decizia lui Iisus de a vorbi în parabole (Matei 13 ,10) și într-o formă atenuată, cu referire la o singură parabolă, Luca 8,10). Întrebarea ucenicilor („De ce le vorbești în parabole ?”) e oarecum neașteptată într-o ambianță, cea iudaică, în care orice învățător recurgea în mod curent la acest procedeu didactic. Iisus se înscria , folosindu-se de parabole într-o solidă tradiție locală care de altfel , a continuat să funcționeze până foarte târziu , în plină modernitate.”

P.26

„ Substanța explicită a răspunsului Hristic e de natură să provoace serioase probleme de înțelegere. Rezultă că , pentru Iisus „ publicul ” se împarte în două: pe de o parte , apropiații, cei din preajmă, adepții și, pe de alta, „cei din afară” , „ceilalți”, mulțimea amorfă a Israelului. Cei dintâi au acces la adevăruri care celorlalți le sunt ascunse. Parabolele sunt răbdător explicate ucenicilor, în vreme ce, pentru restul poporului, ele rămân opace , ca niște voaluri întunecate, ca un cifru fără cheie. (Marcu 4, 34:„ Iar fără parabolă nu le grăia ; însă ucenicilor Săi le lămurea pe toate între El și ei.”)

P.30

„Luca 11,33: Nimeni, aprinzând făclia, nu pune în loc ascuns, nici sub obroc, ci în șfenic, pentru ca cei ce intră să vadă lumina.”

„Matei 5,14: Nu poate să se ascundă cetatea din vârful muntelui.”

„ Sensul prim al textelor de mai sus e limpede: există lucruri a căror evidență nu poate fi trecută cu vederea (de pildă , o cetate pe vârful de munte). Există altele, care pot fi ascunse , dar care, ascunse, își pierd rostul, devin nefuncționale, dacă nu ridicole (de pildă o făclie pusă sub pat, în loc să fie lăsată să lumineze spațiul din jur de la înălțimea unui șfesnic)”.

„Tot astfel, adevărul dumnezeiesc nu e făcut să treacă neobservat, să fie ținut sub umbră: el trebuie, dimpotrivă, să lucreze ca un reper puternic, să iradieze asupra celor din preajmă. Parabolele nu vor rămâne pentru totdeauna obscure refuzându-se înțelegerii „celor din afară. În cele din urmă, sensul lor ne va „sari în ochi”, pentru că misiunea lor ultimă e să răspândească lumină”.

P.59

„Am constatat că discursul lui nu exclude pe nimeni, că vizează, în final, o „descoperire” globală, fără discriminare , dar că ceea ce nu poate (respectiv *nu vrea*) să facă e să siluiască libertatea auditorilor săi”.

P.211

Titlul cărții: Efectele televiziunii asupra minții umane

Autor : GHEORGHE, Virgiliu

Editura: Evanghelismos

Locul publicării: București

Data publicării: an 2005

Tematica: Comunicare, psihologie

***Carte recomandată de
bibliotecar Școala Gimnazială
„Carmen Sylva” comuna Horia,
Maria Violeta Jderiu***

„ Copiii, oamenii în general, poporul român merită mai mult decât li se oferă astăzi, merită să cunoască adevărul, să fie eliberați de întunericul în care-i ține televiziunea, divertismentul, consumatorismul, în esență, o cultură care luptă împotriva omului și a lui Dumnezeu.”

Pag.12

„ Prin vizionarea TV, tinerii de astăzi, încă din anii copilăriei, își exersează mai mult capacitatea recunoașterii imaginilor, specifică emisferei drepte, decât pe aceea de a analiza mesaje verbale, caracteristică emisferei stângi. Gîndirea lor se bazează mai mult pe imagini, pe vizual, decât pe sunete sau cuvinte. Când citesc, caută imaginile din text, deoarece, după cum arată studiile, atunci când un om se uită la televizor, primește mai repede mesajul prin imagini decât prin sunete. Acest lucru va constitui un mare obstacol în dezvoltarea capacității de lectură. ”

Pag.45

„ Au fost identificate, de asemenea, principalele mecanisme prin care televiziunea subminează lectura:

- televiziunea anulează satisfacția pe care o producea lectura, înlocuind-o cu plăcerea facilă a micului ecran, și astfel inhibă dezvoltarea abilităților necesare citirii;
- vizionarea solicită un efort mental inferior celui cerut de de lectură, ceea ce-l va face pe copil să găsească cititul ca fiind prea dificil;
- dependența de televizor micșorează timpul pe care copiii sunt dispuși să-l petreacă spre a găsi răspunsul la problemele pe care trebuie să le rezolve și,

ca atare, îngreunează sau descurajează desfășurarea unei activități precum cititul. ”

Pag.49

„ Oamenii au impresia că, prin simpla vizionare, copiii își vor îmbogăți bagajul de cunoștințe și își vor dezvolta capacitățile de înțelegere sau de vorbire. Dar pentru a putea dobândi aceste abilități, este necesară o experiență interactivă, o participare vie la existență, dezvoltându-se astfel dimensiunea de subiect personal, ceea ce nu se întâmplă în cazul televizorului. ”

Pag.107-108

„ Datorită studiilor întreprinse de o seamă de psihologi și sociologi din toată lumea, dar mai ales din America, astăzi, nu mai există nici un dubiu că vizionarea TV sau navigatul pe internet sunt obiceiuri care, în timp, pot crea sindromul de dependență cu toată simptomatologia ce-l caracterizează. ”

Pag.162

„ Nu mai poate exista nici o îndoială că expunerea îndelungată la violența televizată e una dintre cauzele comportamentului agresiv, ale infracțiunilor și ale violenței din societate. ”

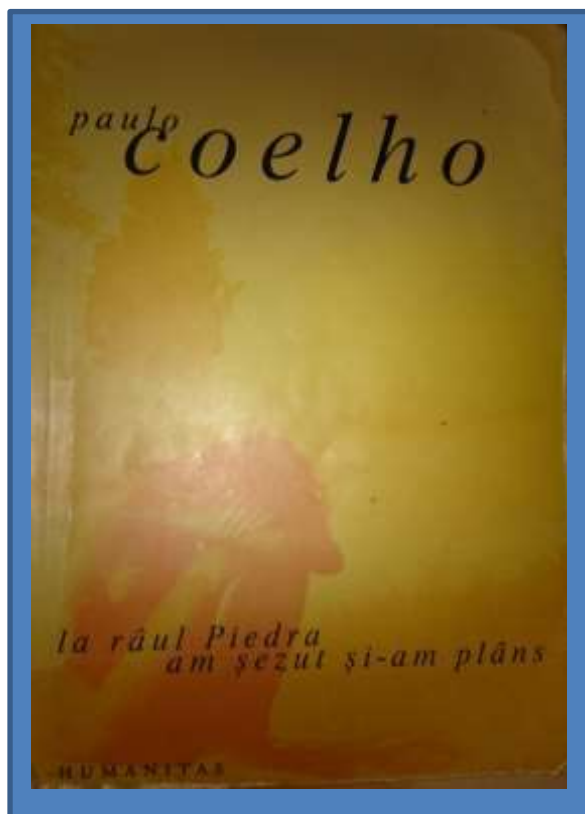
Pag.329

„ Ar trebui să ne gândim mai bine înainte de a ne lepăda de întreaga bogăție a obiceiurilor și tradițiilor pe care se întemeia educația, viața de familie și cea comunitară, înainte de a părăsi credința sau tot ce a constituit temeiul desăvârșirii omului în spațiul românesc, deoarece este cu mult mai ușor să strici, să distrugi decât să zidești, să pui ceva bun în loc. ”

Pag.380

„ Dar dacă părinții în general nu încearcă sau nu reușesc să limiteze utilizarea televizorului, cum ne putem aștepta că vor reuși în cazul calculatorului? Cea mai multă informație accesată pe internet nu are un context în ceea ce privește copilul, internetul reprezintă ceea ce se poate numi „ educație libertină”: copilul face ce vrea și când vrea. Este exact contrariul a ceea ce educația ar trebui să fie(din moment ce nu există nici un adult care să aprecieze ce este mai bun pentru ei). Copiii și tinerii au nevoie de o orientare constantă spre ce ar trebui să citească, să învețe etc.! ”

Pag 453

Titlul cărții:**La raul Piedra am sezut si am plans**

Autor : COELHO, Paulo

Editura: Humanitas

Locul publicării: Bucuresti

Data publicării: 1995

Tematica roman -dezvoltare spirituala

**Carte recomandată de
bibliotecar****Maria Iacob COLEGIUL TEHNIC
"DANUBIANA ROMAN"**

“Suferim deoarece ne imaginăm că dăm mai mult decât primim. Suferim deoarece dragostea noastră nu este recunoscută. Suferim pentru că nu ne putem impune propriile noastre reguli.”

Pg. 22

“Aș fi putut. Nu vom ajunge niciodată să înțelegem semnificația acestor vorbe. Căci în toate momentele vieții noastre există lucruri care s-ar fi putut întâmpla, dar până la urmă nu s-au întâmplat. Există clipe magice care trec neobservate și – brusc – mâna destinului ne schimbă universul.”

Pg. 43

“Dragostea este plină de capcane. Când se manifestă, își arată numai lumina - și nu îngăduie să i se zărească umbrele produse de lumina ei.”

Pg.53

“În basme prințesele sărută broaștele râioase și acestea se prefac în prinți. În viața reală, prințesele îi sărută pe prinți și aceștia se prefac în broaște râioase.”

Pg.61

“Viața e tot așa: ne ia prin surprindere și ne obligă să mergem în necunoscut – când nu vrem, când nu avem nevoie.”

Pg.69

“Există înfrângeri. Nimeni însă nu e scutit de ele. Tocmai de aceea, e mai bine să pierzi unele bătălii în lupta pentru visele tale decât să fii înfrânt fără a ști nici măcar pentru ce lupti.”

pg.73

“Universul ne ajută întotdeauna să luptăm pentru visele noastre, oricât ar părea ele de nebunești, pentru că sunt visele noastre și doar noi știm cu ce preț le visăm.”

Pg77

“E inutil să discuți despre dragoste, fiindcă dragostea își are propriu-i glas și vorbește de la sine.”

Pg.81

“Dragostea e întotdeauna nouă. Indiferent dacă am iubit o dată, de două, de zece ori în viață – suntem mereu în fața unei situații pe care nu o cunoaștem. Iubirea ne poate duce în iad sau în rai, dar undeva ne duce totdeauna. Trebuie să o acceptăm, fiindcă ea este hrana existenței noastre. Dacă o refuzăm, vom muri de foame văzând ramurile pomului vieții încărcate de roade, fără a cuteza să întindem mâna și să culegem fructele.”

Pg 86

Trebuie să căutăm dragostea acolo unde suntem, chiar dacă asta ne-ar costa ceasuri, zile, săptămâni de decepții și tristețe. Căci în clipa în care pornim în căutarea iubirii, și ea pornește în întâmpinarea noastră. Și ne salvează.”

Pg 93

“Am deschis fereastra și, o dată cu ea, inima. Soarele a inundat încăperea, și iubirea mi-a inundat inima.”

Pg. 97

“E de ajuns să crezi, să accepți și să nu-ți fie teamă de greșeli.”

Pg.118

“Așteptarea e dureroasă. Uitarea e dureroasă. Dar a nu ști ce hotărâre să iei este cea mai cruntă dintre suferințe.”

Pg.152

“O cădere de la etajul trei te zdrobește la fel ca și una de la etajul o sută. Dacă tot ar fi să cad, cel puțin să cad de la mare înălțime.”

Pg. 163

“E posibil ca oamenii rămași jos să fi gândit: *Nu e nimic acolo sus, doar peisajul; ce mulțumire au?* Dar primul alpinist știa care era mulțumirea: acceptarea sfidărilor și mersul înainte. Conștiința că nici o zi nu era la fel cu alta și că fiecare dimineață își avea miracolul aparte, momentul ei magic, în care vechi universuri erau distruse și se creau noi stele.”

Pg. 182

“Niciodată nu putem judeca viața celorlalți, pentru că fiecare își cunoaște propria durere și renunțare. Una e să crezi că ești pe drumul cel bun; alta e să crezi că drumul tău e unic.”

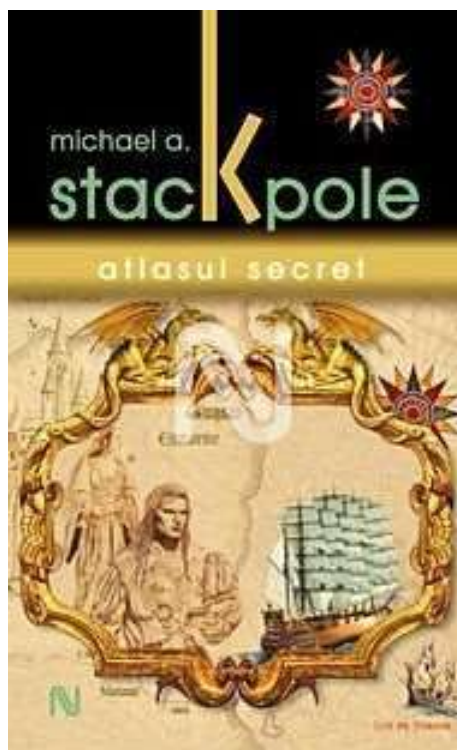
Pg.189

“Dragostea rămâne. Doar oamenii se schimbă!”

Pg. 194

“ Și voi continua să șed lângă tine, cât timp vei sta pe malul râului. Și dacă te vei duce la culcare, eu am să dorm în fața casei tale. Și dacă vei pleca departe de aici, eu am să merg pe urmele tale. Până când îmi vei spune:pleacă. Și voi pleca. Dar am să te iubesc tot restul vieții mele.”

Pg.210

Titlul cărții: Atlasul secret

Autor : STACKPOLE, Michael A.

Editura: Nemira & Co

Locul publicării: București

Data publicării: 2008

Tematica fantasy

**Carte recomandată de
bibliotecar Colegiul
Tehnic "Miron Costin" Roman
Anton Elena**

“Imediat ce Keles se va însănătoși, va face studii topografice pentru Drumul Mirodeniilor , cu aceeași pricepere cu care a realizat și cercetările până la cursul dinspre apus al Râului de Aur. Va pleca în ceea ce , timp de șapte sute douăzeci și nouă de ani, a fost un tărâm al necunoscutului. Îl va cuceri sau va fi învins de el.”

p.152

“Am fost uluit când bunicul tău te-a trimis în această expediție spre Ixyll. Era o regiune prin care se desfășura comerțul cu Apusul Îndepărtat. Dacă această cale ar fi redeschisă, expediția *Lupului furtunii*, și informațiile pe care le aduce, ar putea fi inutile.”

p.294

“Cu această flotă va merge destul de repede. *Lupul furtunii* nu călătorea singur. Îl însoțeau o duzină de alte nave, care transportau apa și hrană; furaje pentru caii cavaleriei aflați la bord precum și alte rezerve necesare, cum ar fi cherestea, franghii și material pentru pânze.”

p.350

“Informațiile se transmiteau între nave printr-o procedură laborioasă de semnalizare cu lămpile. Nu numai că se pierdea timp serios la comunicarea oricărui mesaj, însă multe dintre nave nu puteau citi semnalele.”

p.496

“Dacă însă descoperim un nou continent, avem acces nu numai la bogățiile Aefretului, ci și la cele ale unei lumi inimaginabile. Nalenyr va putea depăși instantaneu orice altă națiune.”

p.536

“Expediția și natura Ixylului îi marcară pe toți.”

p.671

“Prințul Cyron se află într-o situație foarte delicată. Erumvirine este un gigant adormit, cu o populație aproape încă o dată ca a Nalenyrului. Dacă recolta lor ar fi compromisă, o hoarda flămândă ar năvăli în nord și nici chiar tot aurul câștigat de Cyron din comerț n-ar putea să le cumpere orez. Deși Nalenyrul s-ar putea să ajute economia Erumvirinilor prin negoț, nu-i destul să-l oprească să acționeze în cazul unui dezastru.”

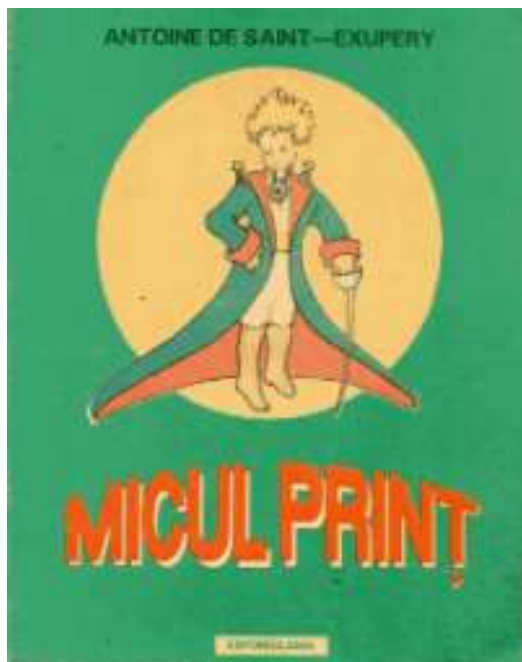
p.705

“Harta de pe perete fusese modificată substanțial. Un lanț de insule se arcuia prin mările sudului, spre Munții de Gheață. În nord-vest, fusese adăugat un număr incredibil de detalii, împreună cu Drumul Mirodeniilor. Din câte putea vedea, vechiul drum rămăsese disponibil în Dolosan și numeroase alte rute se dezvoltaseră prin peisajul transformat.”

p.752

“Schimbările pe harta lumii ar fi trebuit să-i încălzească sufletul, pentru că descoperirile garantau dominația economică a Nalenyrului încă din timpul vieții sale și celei a nepoților și strănepoților săi și a nepoților lor până la cea de-a noua generație. Va putea să reunifice Imperiul și să-i confere o putere și mai mare decât avusese vreodată. Il va transforma pe Pyrust în căpetenia sa militară, iar domeniul său se va extinde pentru a include tot ceea ce era cunoscut din lume și mai departe.”

p.752

Titlul cărții: Micul Prinț

Autor : Antoine De Saint -Exupery

Editura:Exporeclama

Locul publicării: Chișinău

Data publicării: 1992

Tematica: Literatura franceză (t)

Roman (literatura) (t)

*Carte recomandată de
bibliotecar Gabriela Dana
Popescu
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "NICU
ALBU PIATRA NEAMȚ*

„ Așa că eu, de-a lungul vieții mele, am avut o sumedenie de legături cu oameni serioși. Mi-am petrecut multă vreme printre oamenii mari. I-am cunoscut foarte îndeaproape. Ceea ce nu mi-a prea îmbunătățit părerea despre ei.

Când întâlneam pe câte cineva care-mi părea mai dezghețat la minte, îl puneam la încercare cu ajutorul desenului meu numărul 1, de care niciodată nu m-am despărțit. Voiam să știu dacă într-adevăr avea o minte pătrunzătoare”

pag. 5

„Oamenilor mari le plac cifrele. Când le vorbești despre un nou prieten, ei niciodată nu vă pun întrebări asupra lucrurilor cu adevărat înseminate. Nu vă întrebă niciodată; „ Ce sunet are glasul lui? Ce jocuri îi plac mai mult? Face el colecție de fluturi?” Ci întrebă: „Câți ani are? Câți frați are? Câte kilograme cântărește? Cât câștigă tatăl lui?” Numai atunci ei cred că îl cunosc.”

pag.16

„ - Trebuie totuși să mai rabd vreo doua –trei omizi , dacă vreau să aflu cum arată fluturii. Pare-se c-ar fi ceva nespus de frumos. Altminteri cine să mai treacă pe la mine? Tu, unul, ai să fii departe,, Cât despre fiare , n-am nici o frică. Am ghearele mele. Și-i arată, cu nevinovăție , cei patru spini ai săi.”

pag. 19

„ Oamenii mari, de bună seamă sunt tare ciudați- îi spuse el cu nevinovăție, continuându-și călătoria. ”

pag.22

„ -Unde sunt oamenii? Întrebă cuviincios micul prinț.
Floarea , cândva, văzuse trecând o caravană.

Oamenii? Să tot fie, cred vreo șase-șapte. Cu ani în urma, i-am zarit o dată... Nu se știe însă niciodată unde-l poți găsi, îi poartă vântul. Ei nu au rădăcini și asta-i stingherește.”

pag.31

„ Mult mai frumos era, dacă veneai și astăzi la aceeași oră-zise vulpea. Dacă tu, de pildă, vii la ora patru după-amiaza, eu încă de la ora trei voi începe să fiu fericită. Pe măsura ce ora va trece, și mai fericită mă voi simți. La ora patru mă va cuprinde un frământ și o neliniște: voi descoperi cât prețuiește fericirea!

Dar dacă vii la voia întâmplării, eu niciodată nu voi ști la care ceas să-mi împodobesc sufletul. Ne trebuie rituri.” pag.36

..- Te du cu bine-zise vulpea. Iată care-i taina mea. E foarte simplu: limpede nu vezi decât cu inima. Ochii nu pot să pătrundă în miezul lucrurilor.”

.. Oamenii au dat uitării adevărul acesta- zise vulpea. Tu însă nu trebuie să-l uiți. Devii răspunzător de-a pururi pentru ceea ce ai împlânzit. Tu ești răspunzător de floarea ta.” pag.37

„ - Da- i-am spus eu micului prinț- fie că e vorba despre casă, fie despre stele sau pustiu, ceea ce le dă lor frumusețea, rămâne nevăzut.” pag.39

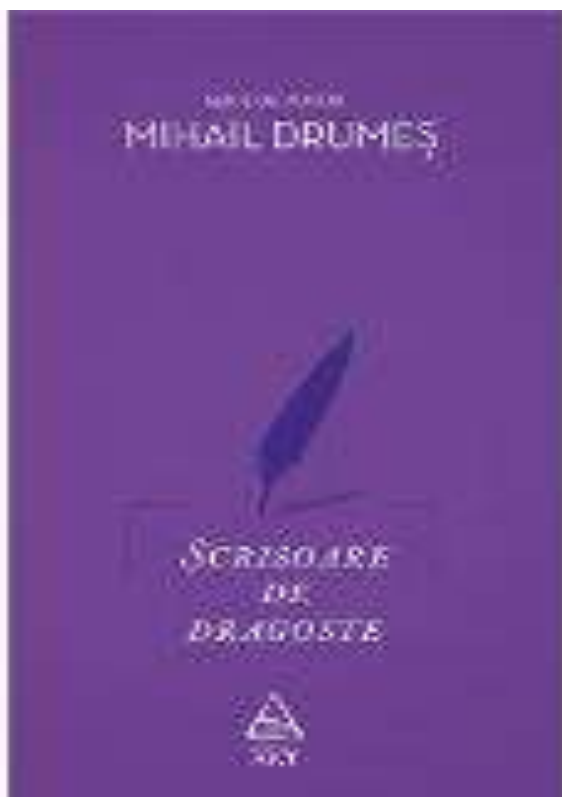
Stelele nu sunt la fel pentru toți oamenii. Pentru unii, cei care călătoresc, stelele sunt călăuze. Pentru alții, sunt numai niște luminițe. Savantii vad în ele doar probleme. Pentru bussinemanul meu, erau bucăți de aur. Însă toate stelele acestea nu au grai...Numai pentru tine stelele vor fi ca pentru „ nimeni altul...” pag.44

„ -Iar după ce-ți va fi trecut durerea (durerea întotdeauna trece), vei fi fericit că m-ai cunoscut. Vom fi de-a pururi prieteni. Îți va fi dor să râdem împreună. Și vei deschide uneori fereastra, așa, numai de drag... Iar prietenii tăi se vor mira, văzându-te că râzi de câte ori te uiți pe cer. Atunci, tu le vei spune: „Da, întotdeauna stelele mă fac să râd!” Iar ei te vor crede nebun. Va însemna că ți-am jucat un renga.” pag.44

„ Pentru voi, care de asemeni îl iubiți pe micul prinț, ca și pentru mine, nimic în Univers nu mai rămâne cum a fost, dacă undeva, acolo, nu se știe unde, o oaie, pe care n-o cunoaștem, a mâncat, da au nu, un trandafir...

Și nimeni, dintre oamenii mari nu va pricepe niciodată că lucrul acesta e atât de prețios.” pag.46

„ Această carte s-o închin atunci copilului de odinioară, căci și acest om mare a fost cândva copil. Toți oamenii mari au fost cândva copii. (Dar puțini dintre ei își mai aduc aminte).” pag.47

Titlul cărții: Scrisoare de dragoste

Autor : DRUMES, Mihail

Editura: Art

Locul publicării: București

Data publicării: 2015

Tematica: Literatură română modernă,
Roman

**Carte recomandată de
bibl./Prof.doc. Popa Iuliana,
Liceul Teoretic "Vasile
Alecsandri", Săbăoani**

“Citi începutul: *Iubită mică* și tresări speriată. Șopti cele două cuvinte și i se păru că le-a spus altcineva. Apoi, prinse de veste că mâna care ținea “corpul delict” îi tremura ușor”

P35

“M-am uitat la el. Când privirile noastre s-au întâlnit, am scos un țipăt de surpriză. Dar acesta, Dumnezeu mare, acesta-i Sprâncenatul din tren! Leit el, în carne și oase! Cu înfățișarea lui, ochii lui, glasul lui, el – el – el !! Nu știam ce să cred, ce să fac, ce să spun! Încremenisem locului ca o statuie.”

P80

“De fiecare dată, după ce ne despărțim, mă cuprinde o mirare fără margini, care nu se mai epuizează. Privesc ca vrăjit pe urma pașilor ei mărunți care o îndepărtează și mă tot întreb: Ce-o fi găsit fata asta la mine? Ce anume o interesează,.....”

P103

“Află că am primit de la fostul proprietar al dragostei mele, prințul serenism Ivar, un răvaș de dragoste. În sfârșit, Alteța Sa a binevoit să-și aducă aminte de umila-l sclavă, fapt care l-a determinat să-și aștearnă pe hârtie gândurile.....Ce crezi că mi-a scris pe două pagini mari și late? Două cuvinte: *te iubesc, te iubesc, te iubesc....* și tot așa.....”

P164

“- *Tu mă omori, GHI....Zău mă omori, iubito!* A fost cea mai frumoasă declarație, făcută, știi, la marea sinceritate.”

P210

“ Nu știu ce mi-a venit să dau în vileag aventura și, mai ales, cu atâta cinism. A fost o trăsnaie a mea, ca multe altele. Poate , n-am făcut tocmai rău. Ivar n-a crezut o iotă, trecea totul pe seama imaginației mele. Să-i fie de bine!”

P252

“Scumpă prietenă,

Sunt încă buimăcită de ceea ce mi s-a întâmplat ieri. Află ca m-am despărțit de el. Nu-i mai spun Ivar, acest nume de alint pe care eu i l-am pus mi se pare îngrozitor, monstruos. Dacă aș putea l-aș șterge cu buretele și din memorie, ca să nu mai rămână nici o literă din el.”

P285

“Apropo de Relu: nu înțeleg de ce insiști tu atât să grăbesc măritișul cu el. Ți-am spus doar că nu-l iubesc – nici pe picantrop, de altfel, nu l-am iubit grozav -, însă pe acest nepot apelevian îl simt acum mai aproape decât orice alt bărbat și, în plus, cred că are suflet bun. Ce căsătoria presupune numai iubire?”

P322

“Cred că ai primit telegrama și ilustratele, cu prilejul cununiei noastre religioase.....

Închipuie-ți, nu cunoșteam pe nimeni în afară de soțul meu.....Chiar și dansul a fost rece, glacial, mi se părea că invitații evoluează pe gheață. În fine o nuntă diplomatică, executată la milimetru, după un strict protocol.....Unde sunt spontaneitatea, antrenul și veselie primei nunți? Absențe pe tot frontul!”

P362

“Draga mea, draga mea,

Află că Ivar nu mai e printre cei vii. Îngrozitor! De necrezut! S-a sinucis azi dimineață cu soția lui! I-am zărit pe amândoi: ea întinsă pe pat, el alături, într-un fotoliu, cu capul plecat pe umărul stâng. Mă uitam ca halucinată la ei, parcă dormeau. Cum să accept o realitate atât de cruntă? Vedeam cu ochii și refuzam să cred, că nu era de crezut! Dumnezeule, ce grozăvie! Ieri trăiau, erau sănătoși, se bucurau de viață, și azi? Azi iată-l trecuți în împărăția neființei. Cum se poate o răsturnare atât de năprasnică? Și amândoi deodată? Dar de ce? Sau el și-a curmat primul zilele, după care, neavând încotro, a făcut și ea la fel? Chiar îmi spusese Ivar că se va sinucide, ca în cartea mea, și, uite așa a făcut. Vasăzică, a murit din pricina mea. Doamne sfinte, de ce din pricina mea? Mă iubea? Dacă-l așa, pentru ce m-a părăsit și a luat-o pe alta? El singur e de vină, singur și-a tăiat creanga de sub picioare. Totuși, nu m-așteptam să meargă până la jertfa supremă!”

P406

“Mă mir că Ivar nu mai e, și totuși eu sunt și am devenit nevasta altuia, împotriva iubirii, pentru că firesc era să fiu numai a lui, așa cum m-am știut întotdeauna. A fost o glumă sinistră că m-a lăsat, a vrut să-mi încerce dragostea cu măsuri tari, ce gânduri smintite au trecut prin creierul lui care fierbea fără astâmpăr, zi și noapte-noapte și zi - neconținut? O glumă a fost căsătoria lui a doua, o glumă sinuciderea? Prea multă glumă, Ivar, atâta glumă trebuia să devină ceva înspăimântător de serios. Și chiar așa s-a întâmplat. Credeai ca ești stăpânul lumii, ținând globul în palmă, cu mușchii abia tresărind? Te-ai înșelat și te-ai năruit în țărână cu toată voinicia ta. Și, uite, lumea merge mai departe fără tine, așa cum mergea și înainte și cum va merge întotdeauna, fără a se sinchisi de nimeni și de nimic, soarele răsare la fel cum face de milioane și milioane de ani, și toată această mecanică se repetă regulat și tăcut, până în vecii vecilor. Asta n-ai știut-o, Ivar? Pentru ce? Pentru ce?”

FLUTURI vol. I, II, III.

Autor : BINDER, Irina

Editura: FOR YOU

Locul publicării: București

Data publicării: 2016

Tematica: BESTSELLER

Literatură română

**Carte recomandată de
bibliotecar Andronache
Cristina, Liceul Teoretic
"Vasile Alecsandri",
Săbăoani**

Vol. I,

„Sunt un om care a înțeles, într-un târziu, că viața nu trebuie să fie perfectă pentru a fi fericit – și că fericirea nu este condiționată de a avea totul, ci de a te avea pe tine, de a fi liber și de a avea iubire...Un om care s-a trezit adeseori în rutină și amorțit, care a rătăcit pe drumuri incerte și care a făcut alegeri proaste”.

Pag. 5

“ Am învățat că nu merită să plâng după oamenii care nu m-au iubit și care m-au abandonat. Am învățat că aceia care m-au însoțit o perioadă pe drumul meu, iar apoi au cotit brusc pe alt drum, nu au fost decât niște umbre, care doar m-au privat de soare...”

Pag. 15

„Am fost oarbă în tot timpul acesta, de nu am văzut tot ce face pentru mine? El mi-a dedicat tot timpul lui, iar eu nu i-am mulțumit niciodată. Nu m-am gândit niciodată la sentimentele lui, la nevoile lui și nu m-am întebat dacă era fericit sau nu,,

Pag. 105

„Între noi este un întreg univers, deși ne despart doar două uși și un coridor. Adică o bucățică mică din acest imens Pământ. Și totuși, suntem atât de departe unul de celălalt. Dar, uneori, am impresia că îți aud inima bătând. Și uneori am impresia că respire lângă mine. Știu, sunt doar închipuiri bune. Dar te doresc atât de mult, încât imaginația mă aută să scap de suferință,,.

Pag.218

Vol.II

„Probabil că fiecare om are un trecut, format, pe alocuri, din moment pe care nu-și dorește să le mai amintească. Sunt acele momente încărcate de urât și de durere nemeritată. Deseori, acele momente sunt marcate de oameni pe care ți-ai fi dorit ca viața să nu ți-i aducă niciodată în cale pentru că din cauza lor ai trăit nedreptăți, deziluzii și eșecuri. Și totuși, poate că trebuie să trăiești și astfel de episoade triste pentru a deosebi binele de rău și fericirea de nefericire. Poate că trebuie să cunoști și oameni nepotriviți, nedemni, de nedorit, pentru a-l deosebi de oamenii buni și pentru a-l respecta și prețui pe aceia care merită. În urma episoadelor triste trăite în viață, îți rămân răni cu cicatrici adânci. Unii dintre noi le ascund, în timp ce alții le poartă ca pe niște medalii,,.

pag. 5

„Dacă un om te iubește va fi lângă tine fără să-i ceri și fără să faci eforturi ca să-l păstrezi alături, mi s-a spus altă dată, când am plâns după o prietenă care mă abandonase. Cred cu tărie că pierdem pentru a primi ceva mai bun. Și, poate că, pentru a prețui acel ceva mai bun, trebuie să trecem prin niște etape, să cunoaștem și ceva mai puțin bun...

De aceea sunt pregătită să pierd tot ceea ce nu mi se cuvine, tot ceea ce nu ar trebui să fie al meu, pentru că știu că viața a pus deoparte ceva mai bun pentru mine!,,

Pag.118

„Toți oamenii dragi care mor lasă răni dureroase în sufletele noastre, răni care nu se învâd, nici măcar odată cu acceptarea și cu resemnarea în fața pierderii. Când oamenii mor, ei dispar de pe Pământ, dar nu dispar din sufletul nostru- under trăiesc atât timp cât încă îi iubim. Iubirea noastră îi ține vii, acolo în lumea minunată numită suflet. Doar că nu-i mai putem avea, fizic, aproape... dar le putem vorbi, îi putem visa, îi putem iubi. Pentru că îi avem acolo, cel mai aproape de noi,,.

Pag. 251

„Te iubesc foarte mult și îți doresc să fii fericită și iubită! Îți mulțumesc pentru tot ce ai adus bun în viața mea! Să îți minte că ești o minune, că viața este un dar prețios și că singura ta datorie este să trăiești frumos, să fii un om bun și să iubești!
Și nu uita niciodată: „*Nihil Sine Deo*”- *Nimic fără Dumnezeu!*

Pag.332

VOL . III

„*Ce ironie a sorții!*, am gândit,. Când l-am avut pe tata, nu am avut-o pe mama, iar acum, când o am pe mama, nu-l mai am pe tata. Oare chiar n-am meritat să am și eu, ca alții, o bucurie întreagă, să am o familie completă, să mă simt și eu întreagă.”

pag 115

„Regret că te-am dezamăgit, dar, să mă ierte Dumnezeu!, nu regret poveste cu prietenul imaginar, fiindcă doar așa am putut afla cât mă iubeai și doar așa am putut simți acei fluturi despre care n-am știut nimic până să te cunosc pe tine. Orice vei decide să faci, orice vei simți pentru mine, din sufletul meu nu vei putea pleca. Vei putea pleca din casa asta, din țara asta, din lumea asta, dar din sufletul meu niciodată. Voi trăi și voi muri cu tine în suflet, orice s-ar întâmpla.Cred că tu ești darul lui Dumnezeu pentru tot ce-am făcut bun în viața asta și voi prețui acest dar, orice va fi”.

Pag. 161

„Rămâi cu bine, dragul meu. Azi, sufletul meu ți-a deschis ușa larg ca să pleci. Nu am nici un regret. Cu siguranță, ai avut un rol important în viața mea.Îți mulțumesc pentru că și datorită ție am devenit omul care sunt azi. M-ai învățat să iert, dar și să greșesc. M-ai învățat că pot face și eu greșeli pe care le condamn vehement la alții. M-ai învățat că unii oameni nu greșesc pentru că sunt răi, ci pentru că sunt slabi. M-ai învățat că până și cel mai puternic și mai bogat om poate fi vulnerabil și sărac în interiorul lui. Sunt sigură că toate acestea îmi vor folosi mai târziu. Îți mulțumesc pentru că în tot acest timp mi-ai oferit șansa să-i iubesc pe oamenii din jurul tău, să mă simt mamă, să mă simt utilă și iubită. Nu contează cât voi suferi când mă voi desprinde de toți cei pe care am ajuns să-i iubesc. Probabil că, la un moment dat, sufletul meu vă va deschide ușa fiecăruia, lăsându-vă să mă părăsiți, pe rând. Omul învață să trăiască și fără cei pe care-i iubește”.

Pag. 197

Un veac de singurătate

Autor : GARCIA MÁRQUES, Gabriel

Editura: RAO

Locul publicării: București

Data publicării: 2015

Tematica: Literatură columbiană - Roman

**Carte recomandată de
bibliotecar -Școala
Gimnazială "I.Gervescu"
Săvinești
Blaga Rodica**

"Petrecea ceasuri nesfârșite în camera lui, făcând calcule asupra posibilităților strategice ale noii sale arme, până când a reușit să alcătuiască un manual de o uimitoare claritate didactică și de o putere de convingere irezistibilă."

P11

"José Arcadio Buendía n-a reușit să deslușească visul cu casele cu ziduri de oglinzi până în ziua în care a cunoscut gheața. S-a gândit că într-un viitor apropiat ar putea fabrica blocuri de gheață pe scară mare, pornind de la o materie atât de obișnuită ca apa, și clădi cu ele noile case din sat. Mancondo nu va mai fi un loc torid, unde balamalele și ciocanele de la porți se încovoiau de arșiță, pentru a deveni un oraș de iarnă."

P35

"Nnicând n-au survenit atâtea spaima și atâta alergătură ca în acele zile, însă noile lămpi cu petrol au fost aprinse la data și la ora stabilită. Casa a fost inaugurată, mirosind încă a rășină și a var umed, iar fiii și nepoții întemeietorilor au putut vedea veranda cu ferigi și begonii, încăperile cufundate în liniște, grădina saturată de parfumul trandafirilor și s-au adunat apoi în salon în fața invenției necunoscute, acoperite cu un cearșaf alb"

P79

"A plâns de dezamăgire. Fervoarea federalistă, pe care exilații o defineau drept situație conflictuală gata să explodeze, se diluase într-o vagă iluzie electorală. Întristat de eșec, tânjind după un loc sigur unde să-ți aștepte bătrânețea, falsul homeopat s-a refugiat în Macondo. În cămăruța îngustă înțesată de flacoane goale, pe care a închiriat-o pe o latură a pieții, a trait câțiva ani de pe urma bolnavilor fără speranță care, după ce încercaseră totul, se amăgeau cu buline din zahăr.

P121

"Din clipa în care a intrat în încăpere, Ursula s-a simțit copleșită de maturitatea fiului ei, de aura lui de putere, de lumina autorității ce emana din ființa lui. A fost surprinsă că e atât de bine informat. „Știi doar că sunt ghicitor”, a spus el în glumă. Și a adăugat, serios: "În dimineața asta, când m-au adus, am avut impresia că mai trecusem prin toate astea". Într-adevăr, pe când mulțimea tuna la trecerea lui, el era adâncit în gânduri, uimit să vadă cum îmbătrânise satul într-n singur an.

P150

”În ceața convalescenței, înconjurat de păpușile prăfuite ale lui Remedios, colonelul Aureliano Buendía și-a amintit, citindu-și versurile, de clipele hotărâtoare din existența lui. S-a apucat iar de scris. Ceasuri îndelungate, stând deoparte de temerele unui război fără viitor, și-a talmăcit în versuri ritmate experiențele de la hotarul morții. Atunci gândurile i s-au limpezit atât de tare, încât a putut să le cerceteze de-a fir a păr.”

P163

”Avea nevoie de atâta concentrare ca să înșire solzii, să încrusteze minusculele rubine pentru ochi, să acopere cu foiță branhiile și să monteze aripioarele, încât nu-i rămânea niciun loc gol pentru a-l umple cu dezamăgirile războiului. Migala meșteșugului îi impunea o atenție atât de încordată, încât în scurt timp a îmbătrânit mai mult decât în toți anii de război, poziția i-a strâmbat șira spinării și lucrul milimetric i-a stricat vederea, dar concentrarea necruțătoare l-a răsplătit cu pace sufletească.”

P236

”Pricinuia atâtea neplăceri cu încăpățânarea ei de a se amesteca în toate, încât se simțea răvășită de accese de proastă dispoziție și se tot străduia să scape de tenebrele care în cele din urmă o împresurau ca o cămașă de noapte din pânză de păianjen. Pe atunci i s-a năzărit că stângăcia ei nu era prima victorie a decrepitudinii și a întunericii, ci un cusur al timpului.”

P292

”În ciuda acestei evocări, nici de data asta n-a fost conștient cât de mult îl părăsiseră presimțirile și, în timp ce cafeaua fierbea, s-a gândit mai departe, din pură curiozitate, dar fără cel mai neînsemnat risc de nostalgie, la femeia al cărui nume nu îl cunoscuse niciodată, și al cărei chip nu îl văzuse viu, fiindcă se apropiase de hamacul lui împiedicându-se în întuneric.

P306

”Chiar și așa a ajuns să observe tăcerile adânci, tresăririle intempestive, schimbările de dispoziție și contradicțiile fetei ei. S-a apucat să o supravegheze pe ascuns, dar implacabil. A lăsat-o să iasă cu prietenele de totdeauna, a ajutat-o să se îmbrace pentru petrecerile de sâmbătă și nu i-a pus niciodată vreo întrebare impertinentă care ar fi putut s-o alerteze.

P 327

”Însă chiar și aceste amintiri nebunatice ale tinereții lor năstrușnice îl lăsau nepăsător, de parcă la ultimul chef și-ar fi epuizat toate resursele de desfrânare, și i-ar mai fi rămas doar satisfacția minunată de a le putea evoca fără amărăciune și fără muștrări de cuget.”

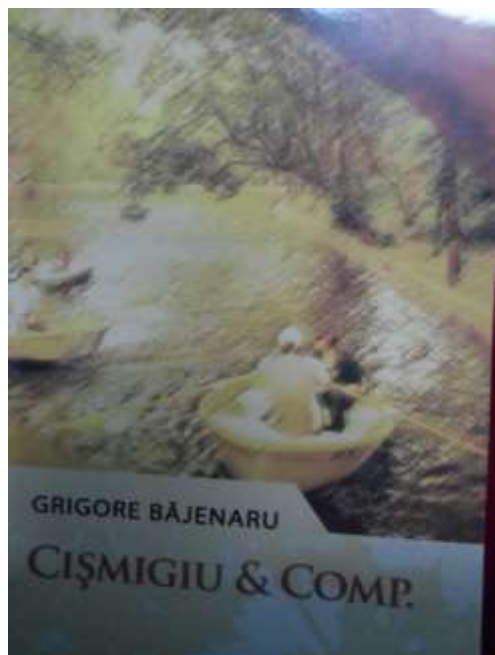
P363

”Inima ei de cenușă întărită, care rezistase fără să se sfărâme celor mai abile lovituri ale realității de zi cu zi, se prăbuși la primele asalturi ale nostalgiei. Nevoia de a se simți tristă se transforma încetul cu încetul în viciu, pe măsură ce anii o pustiau”

P417

”Însă chiar înainte de a ajunge la ultimul vers înțelesese că n-avea să mai iasă în veci din camera aceea, fiindcă era scris că orașul oglinzilor (sau al mirajelor) avea să fie pustiit de vânt și surghiunit din memoria oamenilor în clipa în care Aureliano Babilonia va fi terminat de descifrat peregamentele, și că tot ce era scris acolo era irepetabil dintotdeauna și pentru totdeauna, căci neamurile osândite la un veac de singurătate nu mai aveau o a doua șansă pe pământ.”

P477

CIȘMIGIU & COMP.

Autor: BĂJENARU, Grigore

Editura: Agora

Locul publicării : București

Data publicării : 2014

Tematica : Literatura română,
roman

**Carte recomandată de bibliotecar -
Costache Marcela
Școala Gimnazială "V. Alecsandri"
Roman**

„În umbra destrămată de toamnă a parcului, toți copacii ning pete de aur: frunze desprinse de crengi flutură viața de o clipa a unui efemer vegetal și, ca-ntr-un basm de *Walt Disney*, se aștern covor moale sub pașii întârziați ai trecătorului plictisit de banalul
vieții
cotidiene!”.

p.5

„La prânz, când i-am povestit tatii cum am petrecut prima zi de liceu, am aflat că nu se zice *petagog*, ci pedagog, și că în acela care pretindea că e pedagog habar n-avea de înțelesul adevărat al cuvântului, că Pedagogia e o știință grea, pe care poate am s-o înțeleg și eu mai târziu, cu toate că nu se prea învâța, ci o ai în sânge!”.

p.13

„Crăcănel, profesorul de Științe naturale, pe numele lui adevărat Octav Anastasescu, fusese poreclit astfel din pricina că era mic, gras, cu burtă, și mergea crăcănat. Era ras complet atât pe față, cât și în cap. Avea o gușă enormă, ce-i mai atrăsese și supranumele de Pelicanul sau Babiță, firește, în legătură cu specialitatea lui de naturalist.”

p.24

„Cuvintele profesorului îmi făcuseră multă plăcere și-mi strecuraseră în suflet un fel de mândrie, dar mă puseseră pe gânduri. Cum să te măsoari cu elevii tuturor liceelor din România? Și aleși dintre cei mai buni la Română?! Într-adevăr că era o încercare la care parcă îmi era teamă să mă înham.”

p.37

„Băcanul, necăjit că-și pierduse vremea de pomană, luă ulciorul, se duse la butoi și-l răsturnă cu gura în jos, așteptând până crezu ei că s-a scurs tot untdelemnul, care, fiind supt de buretele dinăuntru, nu se prelinse prea mult. Apoi dete urciorul

prefăcutului mușteriu, care o luă la picior cât putu mai repede, ca nu cumva să i se dea pe față șarlatania și să pățească cine știe ce”.

p.45

„Tata nu s-a arătat prea impresionat de toată povestea asta. În schimb, mama nu știa ce să-mi mai facă de bucurie!

A mers cu mine la sediul „Tinerimii Române”, ca să-mi iau premiul și diploma, și-acolo n-a mai încetat tot timpul - mă făcusem roșu ca un rac fiert de rușine: „Fiul meu, în sus, fiul meu, în jos” - încât a trebuit să-i șoptesc, cu riscul de a o supăra: „Mai taci, mamă, din gură, ce naiba?!”.

Pe lângă cărți și diplomă, secretarul „Tinerimii” mi-a dăruit și o mapă frumoasă, cu două scoarțe de pânză roșie, în formă de caiet, cu vreo șase coli de sugativă, înăuntru, pe care am păstrat-o până astăzi!”.

p.53

„Ajunsesem la o adevărată virtuozitate în născocirea motivelor care să-i împiedice pe profesori să m-asculte, până când mă hotăram, în sfârșit, să-nvăț, sau credeam eu că pot obține un rezultat fericit.

Căpătasem năravul acesta de la orele unor profesori ca Minciu, care țineau lecții searbăde și nu ne acordau nici un fel de considerație.

Aveam diferite trucuri pe care le monopolizasem, întrucât erau invenția mea, și, dacă vreun coleg voia să folosească vreunul dintre ele ca să nu fie ascultat, venea și mă-ntreba.”.

p.59

„La una din lecții, trebuia să ne facă o experiență foarte frumoasă și interesantă cu „butelia de Leyda”.

În laborator era întuneric; se trăsese ră obloanele, ca să se poată vedea scânteiele electrice. Toți elevii ne ridicaserăm în picioare și ne țineam de mâini: prin noi trebuia să treacă un curent electric.

Ne luaserăm de mâini, conform instrucțiunilor primite de la profesor, și așteptam să se stingă lumina, ca să rămânem în întuneric complet.”

p.79

„Cișmigiul a fost pentru lazariști teatrul multor întâmplări vesele. Și, de multe ori, pe la 8 dimineața, pe lac nu erau decât bărci cu baiieți de-ai noștri, care, chipurile, întârziaseră la prima oră și, cum nu înțelegeau să-l supere pe profesorul respectiv, tulburându-i lecția, preferau să aștepte ora următoare de curs, în Cișmigiu”.

p.94

„Nu respectaseră recomandările profesoarelor de a veni în uniforma școlară, ci îmbrăcaseră cele mai delicate și spumoase rochițe. Aruncaseră cordeluțele ce le stăvileau frumusețea părului lor tânăr, și-acum, căpșoarele le respirau în voie, supunând admirației noastre cele mai variate pieptănături: bretoane frumos retezate, cocuri savant aranjate, părul revărsându-se bogat în plete pe umeri, întors sub ceafa gen „paj”, coafat în inele și bucle ce tremurau la fiecă mișcare sau strnâs simplu în cozi împletite cu multă artă și legate cu funde bogate de mătase, asortate la culoarea rochiei.

p. 107

Dacă tatăl meu m-ar fi iubit

Autor: ROSIE, Thomas

Editor: Miron

Locul publicării: București

Data publicării: 2010

Roman (literatură) (t)

Carte recomandată de

**Bibliotecar Stoian-Dominte Nicoleta,
Scoala Nr. 5 P. Neamț**

“ – Tatăl meu a fost creator de parfumuri și escroc. O să-ți placă. Tuturor femeilor le place. Li spuneam aceste lucruri lui Mel, dragei mele prietene Mel, într-o seară care încă mai era ca oricare alta. Stabiliserăm să ne întâlnim într-un restaurant nou, și coborâsem din metrou cu o stație mai devreme, mergând pe jos zece minute ca să ajungă acolo. Era perioada aceea delicate dintre iarnă și începuturile și începuturile verii timpurii, care în oraș e prea fragilă ca să poată fi numită primăvară. Platanii din marile scuaruri se acopereau sfios cu un verde crud, iar în grădinile suburban înfloreau cireșii. Am remarcat că bolta cerească era de un cenușiu palid, aproape opalescent, și raza de lumină ca niște coloane de catedrală coborau printre blocurile de beton .“

p.6

“Nu-mi mai aduc aminte de ce mă luase Ted cu el la lucru, în dimineața aceea. Poate că mama mea era bolnavă, sau trebuie să se ducă undeva unde nu putea să mă ia cu ea. Ted și cu mine am luat autobuzul, iar eu stăteam lângă el, pe terasa de pe acoperiș. Imi plăcea să călătoresc atât de sus, deasupra străzilor, putând privi prin ferestrele birourilor și ale dormitoarelor cu perdele pe jumătate trase. Phebus Fragrances ocupa un antrepozit nu prea mare , lângă Kingsland Road, în Dalston, la marginea East End-ului. Părea foarte departe din casa noastră, aflată într-o suburbie din nordul Londrei. Probabil că era vacanță, căci în apropiere se jucau niște copii. L-am luat pe tata de mână în timp ce coborau în stație, părându-mi rău pentru ei fiindcă nu se duceau cu tatăl lor la serviciu ca mine .”

p.37

„– Mereu își dorea ceva mai mult. Ascundea în el atâtea doruri...Voia să fie bogat, și n-a reușit niciodată. Își dorea strălucirea, dar în afară de iluzia parfumurilor, a avut o viață anostă. Savura secretomania, afacerile oneroase, pungășiile, micile aranjamente... Cred că-și trăia cu adevărat fanteziile, iar realitatea îl dezamăgea întotdeauna.”

“ – Nu știu ce ți-aș putea spune, dragă, continuă Angela. Pentru mine, tatăl tău n-a fost decît un iubit printre alții, înțelegi. Era fermecător, cum am spus dar și rău. Rău în felul lui de a se purta cu femeile, dacă-nțelegi ce vreau să zic, nu pentru celelalte lucruri pe care le-a făcut. Alea nu m-au deranjat niciodată, oricum nu contau prea mult și l-aș fi așteptat mai mult șase luni, sau cât a fost. Dar când a ieșit, nu m-a mai vrut.”

p.182

“ Imi imaginam ce simțea. Mel era atît de obișnuită să fie stăpână pe viața ei și pe bărbații cu care-și petrecea timpul... Fusesse atît de sigură că nici unul dintre nu se va ridica vreodată la nivelul tatălui ei, necum să- și asume un rol și mai important. Acest contact recent cu paradoxul că iubirea te face atît invincibil, cât și vulnerabil, trebuia să fie într- adevăr înspăimântător.

p.201

“Dacă n-aș fi avut încredere în Ted, dacă m-ar fi dezamăgit așa cum ar fi putut-o face atît de ușor, nu mi-ar mai fi rămas nimeni pe care să mă bazez. Prin urmare ceea ce făcea el trebuia să fie just, iar ceea ce spunea nu putea fi decît adevărul. Din perspectiva mea de adult, contorsiunile mentale pe care trebuia să le fi implicat această mentalitate păreau absolut epuizante. Creator de parfumuri și escroc, îi spusese lui Mel – iar mărturisirea se ridica drept din puțul adânc al conștiinței mele.

p.250

“Stăteam din nou în pragul casei din Turnmill Street, și nimeni nu-mi răspundea la bătăile în ușă. Am lovit până a început să mă doară pumnul, iar în cele din urmă, scoase din fire, am strigat cât am putut de tare: -Audrey! vreau să vorbesc cu fiul meu! “

p.304

“Am privit spre cerul fețelor luminate de lumânări. Ușa de la grădină stătea deschisă iar în preajma ei zburau insecte de noapte. In acel moment îmi trecu prin minte că omul cu care voiam să vorbesc de fapt despre toate era Paul Rainbird. “

p.309

“Nici unul dintre noi n-a vrut o nuntă mare. Paul și-a chemat tatăl ca martor, iar Audrey a fost martora mea, cu binecuvântarea lui Mel. Dar și atunci am fost la fel de fericită ca acum, și aș vrea ca toți cei din jur să aibă parte de aceeași bucurie. Am recunoscut această jinduire cu luni în urmă, la Mel, iar acum simt cât e de puternică.

Azi, sunt aproape de a-mi satisface dorința.

Incepem să dansăm împreună, învârtindu-ne în cerc, pe melodia lentă.”

p.415

Titlul cărții: EROU FARA VOIE

Autor : CIMPOESU, Petru

Editura: Liternet

Locul publicării: Bacau

Data publicării: 2002

Tematica: Literatura romana - roman

*Carte recomandată de profesor
Lupei Alexandru, Scoala
Gimnaziala „Constantin Virgil
Gheorghiu”, comuna Razboieni,
Neamt*

„Nu, domnule scriitor, TOTUL cerut de tine nu există - e doar prejudecata noastră despre realitate, lăcomia, adesea stupidă, cu care ne repezim s-o ordonăm, deci s-o creăm, spre a ne-o însuși... În ce scop, naiba știe. Pentru a nu fi singuri, e bine așa? Sau deoarece organicul simte nevoia unui compromis parșiv cu mineralul, abiotic, de care se teme, știindu-se în inferioritate. E o luptă acerbă aici, între două universuri de semn entropic diferit, aflate în contact direct și dușmănindu-se reciproc, fiecare nutrindu-se din celălalt, încercând să se extindă asupra lui și să-l domine...”

p.7

„Un om normal poate muri în orice moment. Un bolnav, însă, nu moare decât după un îndelungat și competent tratament - iată deosebirea dintre oamenii sănătoși și cei bolnavi! Cam în acest fel mă încuraja ziaristul. Se plângea mereu de nevastă-sa și lucrul acesta, dar mai ales modul în care o făcea, mă amuza teribil. Într-un anumit sens, el se lăuda: că are o nevastă cicălitoare, insensibilă, nesuferită, o adevărată harpie, îi descoperea pe loc o mie de cusururi, se întreba cum de putuse fi atât de orb când (în urmă cu mai bine de douăzeci de ani) se însurase, iar eu nu-i puteam ține piept decât plângându-mă la rându-mi de nevastă-mea, sau lansând reflecții de genul: ei, ce să facem, așa sunt femeile.”

p.19

„Simțeam nevoia să-l încurajez. Deși mai mare cu patru ani, se lăsa adeseori dăscălit de mine, îmi recunoștea autoritatea și părea mulțumit dacă găseam prilejul să mi-o exercit, așa cum, când eram copii, se lăsa bătut ca să-mi demonstreze că sunt puternic, să-mi facă astfel pe plac. Am întins mâna și am mișcat furtunurile aparatului de transfuzie. Golite acum de sânge, atârnav deasupra capului ca niște intestine proaspăt scoase din burta vreunei păsări.”

p. 29

„S-ar părea că tocmai într-o astfel de capcană a căzut personajul nostru. Lipsit de experiența scrisului, sedus de posibilitățile nelimitate ale *in-creatului*,

fascinat de ocazia de a afla nenumărate noutăți (despre sine, dar și despre alții), el s-a abandonat operației semnificante cu iluzia că ar deține nu știu ce puteri miraculoase, capabile să modifice trecutul, și s-a îndepărtat tot mai mult de la adevărul banal al întâmplărilor despre care relatează, deși cunoștea bine acest adevăr.”

p. 45

„Vorbea convins, degajat, emoția de la început îi pierise, dacă nu cumva fusese doar un element de mizanscenă, un șiretlic menit să-mi distragă atenția, unul din numeroasele lui trucuri diversioniste pe care le pune în funcțiune ori de câte ori trebuia să-și machieze sentimental un anumit interes. Avusesem suficient timp să observ că la el aproape nimic nu era întâmplător, ci se subordona unui scop precis, chiar dacă nu întotdeauna precis formulat, că se pricepea de minune să-și transforme vulnerabilitatea, slăbiciunea, nesiguranța în atu-uri, ca un echilibrist ale cărui ezitări devin figuri acrobatice suplimentare: mecanismul disimulării oricărei dificultăți consta mai ales în supralicitarea aspectelor ei benigne, într-un mod care reducea la derizoriu orice posibilă obiecție.”

p.78

„Vorbea cu precizie și elocvență, dar fără nici un dram de retorism, pe un ton mai curând relaxat, familiar, denotând un bun exercițiu al exprimării, ceea ce mă determină să presupun că premeditase acest discurs, poate îl și scrisese undeva și îl repetase într-o altă împrejurare. Mai mult decât atât, afirmațiile sale, lipsite de orice umbră de nesiguranță, impuneau concluzia că, în ceea ce îl privește, era firescul deținător al unui coeficient de scop maxim, care îi legitima integral aplombul și îi valida automat raționamentele.”

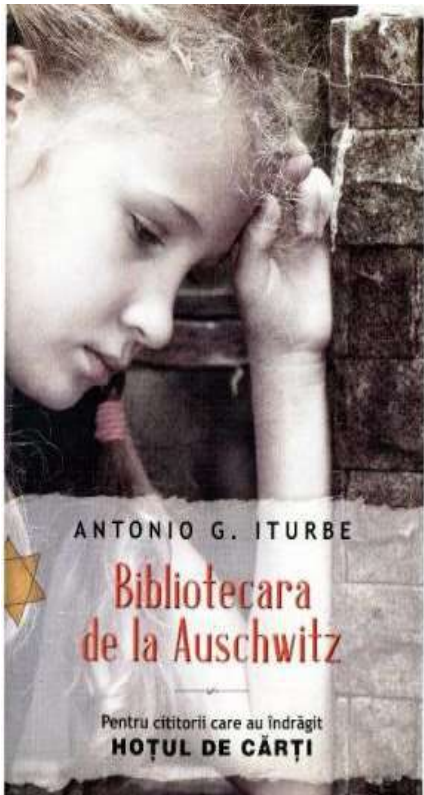
p.97

„Erau, apoi, după-amiezile de duminică, anoste, nesfârșite, când stăteau mai multe ore împreună. El corecta extemporale, citea ziare, privea la televizor, ea gătea. Tăceau ore în șir. Totuși, uneori, pentru a-și mai alunga din plictiseală, făceau dragoste. Rar, fără elan, ceva ce semăna cu o operație chirurgicală - o intervenție lucidă, bine controlată asupra corpului celuilalt.”

p.107

„Greșeala lui S. e că și-a subestimat un pic adversarul, socotind că piciorul amputat îl împiedica să se reazeme bine; de fapt, tocmai proteza l-a ajutat pe B. să-și fixeze bine piciorul, astfel că, în momentul când S. încearcă să-l bruscheze, cu o mișcare rapidă și îndemânică, îi preia forța și, profitând de inerția mișcării, îi întoarce mâna, apoi, dându-i drumul, îl lovește cu cotul în piept...”

p. 118

Titlul cărții: Biblioteca de la Auschwitz

Autor : ITURBE, Antonio G.

Editura: RAO

Locul publicării: București

Data publicării: 2015

Tematica: Roman/drama

**Carte recomandată de
responsabil bibliotecă, profesor
Crețu Andreea-Școala
Gimnazială "Grigore
Ungureanu" Ceahlău**

„La Auschwitz, viața omului nu valorează nici cât negru sub unghie; are atât de puțină valoare încât nici măcar nu mai e nimeni împușcat, pentru că un glonț e mai valoros decât un om.” (p. 11)

„Nu contează câte școli vor închide naziștii, le răspundea. Ori de câte ori cineva se va opri într-un colț să povestească ceva și copiii se vor așeza în jurul lui să asculte, acolo se va fi înființat o școală.”

(p. 12)

„Acele unelte, atât de periculoase încât deținerea lor este motiv de pedeapsă capitală, nu sunt arme de foc, nici obiecte ascuțite, tăioase sau contondente. Acele obiecte de care se tem atât de mult gărzile implacabile ale Reichului nu sunt altceva decât cărți: cărți vechi, rupte, fără foi și aproape distruse.”

(p.13)

„Prima lecție pe care orice veteran i-o dă unui nou-venit este că întotdeauna trebuie să aibă un scop clar: acela de a supraviețui. Să supraviețuiască alte câteva ore, și astfel să mai acumuleze încă o zi, care adăugată altora, va putea deveni încă o săptămână. Și tot așa: să nu-și facă niciodată planuri mărețe, să nu aibă niciodată țeluri importante, doar să supraviețuiască în fiecare clipă. A trăi este un verb care nu se conjugă decât la prezent.”

(p. 22-23)

„Când oamenii sunt îngrămădiți, marcați și sacrificați ca animalele, ajung să creadă că sunt vite. Râsul și plânsul le amintire că sunt încă oameni.”

(p. 33)

„Pachetele orfane ajungeau la blocul 31 atât de prădate după ce treceau prin mâinile ofițerilor SS încât uneori nu conțineau decât firimituri și ambalaje goale. Totuși, alteori, ajungeau câțiva biscuiți, puțin salam, ceva zahăr...Era o completare prețioasă pentru alimentația copiilor [...]” (p. 38)

„A știut că Edita își vada toată silința să aibă grijă de bibliotecă. Avea acea legătură care le unește pe unele persoane de cărți. O complicitate pe care el însuși nu o posedă...”

(p. 39)

„Dita se uita la cărți, dar mai ales le mângâia. Erau rupte la colțuri și subliniate, ponosite, cu cercuri roșiatice de umezeală, unele dintre ele mutilate...dar erau o comoară. Faptul că erau atât de fragile le făcea și mai valoroase. Își dădea seama că trebuia să aibă grijă de acele cărți ca de niște bătrânei care supraviețuiseră unei catastrofe, pentru că aveau o importanță crucială: fără ele se putea pierde înțelepciunea unor secole de civilizație.”

(p. 41)

„În felul acesta, copiii îmi dau mai multă atenție. Vorbelor unui bătrân țicnit nu le-ar acorda nicio atenție, dar dacă sunt cuvintele dintr-o carte...e cu totul altceva. Cărțile păstrează în paginile lor înțelepciunea celor care le-au scris. Cărțile nu-și pierd niciodată memoria.”

(p. 82)

„Prizonierii și prizonierele pe care-i duc camioanele și care știu că o să moară cântă. [...] În acea noapte, mii de voci se sting pentru totdeauna.”

(p. 255)

„-Viața, orice viață, durează foarte puțin. Dar dacă ai reușit să fii fericit, măcar o clipă, a meritat osteneala de a o fi trăit.”

(p. 287)

„Dar războiul nu distruge doar trupurile pe care le seceră mitraliera și exploziile, anihilează și chibzuința, ucide sufletele.”

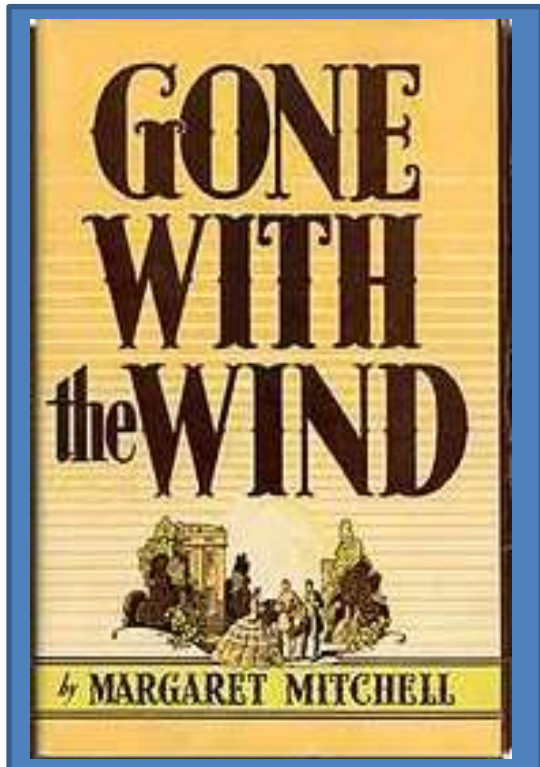
(p.318)

„Acum îți pare rău că nu a lăsat vreun mesaj lângă acele cărți, în caz că vreun alt prizonier de la Auschwitz ar da peste ele. I-ar fi plăcut să-i fi putut spune: ai grijă de ele și ele vor avea grijă de tine.”

(p. 351)

„Bibliotecara blocului 31 continuă să trăiască în Nentanya și vine câteva zile pe an în micul ei apartament din Praga. Și va continua să facă asta atâta timp cât sănătatea va ține cu ea . Încă este o femeie de o curiozitate, clarviziune, amabilitate și integritate care depășesc imaginația. Până acum eu nu am crezut niciodată în eroi, dar acum știu că există: Dita este unul dintre ei.” (

p. 404)

Titlul cărții: PE ARIPILE VÂNTULUI

Autor : MITCHELL, Margaret

Editura:LEDA-Grupul Editorial CORINT

Locul publicării: Str.Teodosie

Rudeanu,nr.21,sector 1,Bucuresti.

Data publicării:1936

Tematica Literatura moderna straină.

Roman de dragoste/istorie

Carte recomandată de bibliotecar

Munteanu Ana

Scoala Gimnaziala "Iulia

Halaucescu "

Tarcau,com.Tarcau,jud.Neamt.

" În penumbra stranie, pinii mari de pe malul mlăștinos al râului, de un verde atât de cald în plin soare, se înălțau întunecați spre cerul albastru, ca un șir nepătruns de uriași negri ascunzând apa galbenă și înceată care curgea la picioarele lor .p.47.

" Aici, în această regiune din nord, frigul iernii era tot atât de obișnuit ca și arșița verii și locuitorii aveau o energie și o vigoare cu care nu era obișnuită. Erau oameni amabili, curtenitori, generoși, plini de bunăvoință ,dar simpli, brutali și care se supărau ușor. p.79.

Două săptămâni mai târziu, Scarlett era măritată și peste două luni văduvă. Scăpă repede de lanțurile cu care se legase în așa mare grabă și cu atât de puțină chibzuială, dar niciodată nu va mai cunoaște libertatea deplină de pe vremea când era nemăritată. Văduvia urmase repede după căsătorie, dar spre marea ei durere veni și maternitatea. p.159.

" In dimineața aceea de mai a anului 1862, pe când trenul o ducea spre nord, Scarlett se gândea că nu era cu puțință ca Atlanta să fie un oraș atât de plictisitor ca Charleston și ca Savannah. Cu toată antipatia pe care o simțea pentru domnișoara Pittypat și pentru Melanie, era curioasă să vadă cum se schimbase orașul de la ultima ei vizită, care avusese loc în iarna dinaintea războiului."

" Atlanta o interesase întotdeauna mai mult ca oricare alt oraș fiindcă în copilărie Gerald îi spusese că ea și Atlanta aveau aceeași vârstă." p.170.

" Operațiile războiului se desfășurau cu success în cea mai mare parte, dar lumea încetase să mai spună " încă o victorie și războiul s-a sfârșit", întocmai cum încetase să mai spună că yankeii sunt niște lași. Acum toți își dădeau seama că yankeii erau departe de a fi niște lași." p.253

" Armata, împinsă înapoi în Virginia, își ocupă poziția de iarnă pe râul Rapidan-o armată obosită și epuizată după bătălia de la Gettysburg. Înainte de Crăciun, Ashley

veni acasă în permisie. Scarlett, care nu-l mai vazuse de doi ani, se sperie de intensitatea sentimentului pe care-l avea pentru el. În salonul de la Doisprezece Stejari, când asisitase la căsătoria lui cu Melanie, crezuse că niciodată nu-l va putea iubi cu o intensitate mai sfâșietoare ca atunci."

" În uniforma ponosită și peticită, cu părul blond pe care soarele de vară îl mai decolorase puțin, Ashley Wilkes era un om foarte deosebit de tânărul indolent, cu ochii visători, pe care îl iubise cu disperare înainte de război. Era de o mie de ori mai impresionant." p.306.

" Ficăruși soldat, Scarlett și Melanie îi cereau știri despre Ashley. Cât despre Suellen, se alătură și ea interesându-se cu un aer afectat de soarta domnului Kennedy. Dar nici unul din soldați nu auziseră de ei, sau nu păreau dispuși să vorbească de absenți.

" Ashley sosi cu patru zile înainte de Crăciun, cu un grup de tineri din comitat aflați și ei în permisie, un grup foarte redus la număr după Gettysburg. Dar Scarlett nu azea o vorbă din cele ce se spuneau, atât de fericită era că se află din nou în aceeași odaie cu Ashley." p.309.

" În timp ce ședea acolo, cu urechea ațintită, o lumină slabă apăru deasupra copacilor. Mirată, Scarlett se uită țintă și o văzu devenind mai strălucitoare. Cerul întunecat se făcu roz, apoi roșu și deodată, depășind vârful copacilor, se înălță spre cer o imensă limbă de foc. Inima lui Scarlett reîncepu să-i bată în piept cu lovituri mari, asurzitoare.

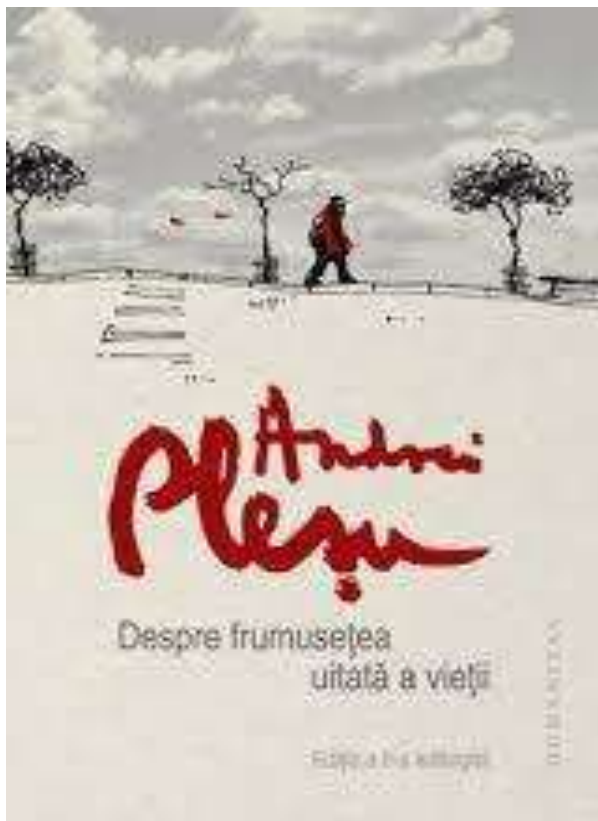
" Yankeii veniseră! Știa că sunt în oraș și că dau foc orașului. În mintea lui Scarlett gândurile se învălmășau." p.428.

" Sherman mășălăuia de-a curmezișul Georgiei, de la Atlanta spre mare. Lăsa în spate ruinele fumegânde ale orașului, căruia îi dăduse foc atunci când îl părăseau trupele albastre. În față avea trei sute de mile de teritoriu virtualmente neapărat, cu excepția câtorva milițieni, a bătrânilor și a tinerilor din garda locală.

Acest stat bogat și roditor era plin de plantații care adăposteau femei și copii, oameni foarte bătrâni și negri. Pe o lățime de optzeci de mile, yankeii prădau și incendiau. Sute de case erau pradă flăcărilor, sute de locuințe răsunau de zgomotul pașilor lor." p.530

" Vremea rece veni deodată, aducând un ger năprasnic. Vântul înghețat șuiera pe sub uși și zgâlțâia ferestrele cu un vâjâit monoton. Ultimele frunze cădeau din copacii despuiți și doar pinii, întunecați și uzi sub cerul palid, își păstraseră podoaba. Drumurile, cu făgașurile roșii, erau înghețate și tari ca fierul. Vântul rece semăna foamea în Georgia." p.538.

" Nimic nu mai înseamnă pe-acest pământ ce Domnul Ni l-a fost dat, nimic în apele ce-l scaldă.... " Semn viu al unei nații îngenuncheate-n moarte- p.588.

Titlul cărții: *Despre frumusețea uitată a vieții*
Autor: PLEȘU, Andrei
Editura: Humanitas
Locul publicării: București
Data publicării: 2014
Tematica:

**Carte recomandată de
bibliotecar Mica Purice
COLEGIUL TEHNOLOGIC
„Spiru Haret”**

Există și alte bucurii decât bucuria de a-ți strangula dușmanul. Există și alte plăceri decât plăcerea de a răni, de a calomnia, de a câștiga la septicul electoral. Există, de asemenea, drame, spaime și dezastre mai mari decât cele care vi se vântură pe sub nas în diversele show-uri televizate. Nu vă mai conduceți viața din subteranele sufletelor voastre agitate. Așezați-vă, la răstimpuri, pe un loc mai înalt decât voi înșivă. Sus inima! Și capul! Viața, viața adevărată e în altă parte....

p.18

O viață în cuprinsul căreia întrebarea cu privire la sensul vieții nu survine niciodată e o viață fără sens autonom. Viața tine să aibă sens de îndată ce îți pui problema sensului ei. Sau: a reflecta asupra sensului vieții poate fi, în sine, un sens de viață

p.32

Balastul unei vieți nu poate dizolva sensul ei și nu trebuie disprețuit. El se lasă încorporat, ca soclu, în construcția finală.

p.34

Banii nu produc automat bun simț, bună cuviință, bun-gust. Îmbogățitul contemporan se poartă, adesea, ca un mitocan, vorbește golănește și se îmbracă, mai întotdeauna, ca o țopă. E obraznic, agresiv, prepotent. Când e amabil, sau „modest” o face demonstrativ, „patronizing”, de foarte sus. Îți arată, la o adică, fața lui „umană”, subteranele lui de „băiat de comitet”. Uneori are veleități culturale: îți trânteste câte un citat fin, invocă, vag plictisit, câte o carte la modă. De fapt, are un dispreț suveran pentru intelectuali: îi manevrează, îi momește, îi cumpără.

p.51-52

... disperarea nu trebuie disprețuită drept „slăbiciune”, nici condamnată drept „păcat”. Omul are dreptul (și destule motive) să fie, la răstimpuri, disperat.

Omul care disperă e infinit mai nerealist. El face conexiuni enorme: din existența acută a frigului, el induce, de pildă, inexistența lui Dumnezeu sau lipsa de sens a vieții. Omul care speră ia frigul drept frig. Și socotește că ceea ce e esențial în alcătuirea sa omenească nu atârână de această "rece" constatare...

La sfârșitul unui film documentar despre dietă, am văzut cândva, un țăran cretan de 92 de ani dezvăluind, laconic, secretul longevității sale: „Nu mănânc decât trei lucruri: berbec, brânză și rachiu.” „Și cu vegetalele cum rămâne?” „Alea sunt pentru capre”

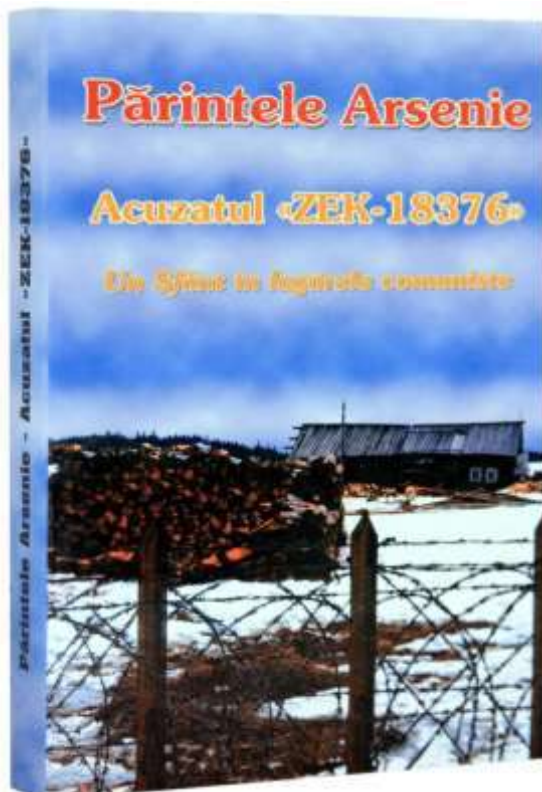
Concluzia: trebuie să mâncăm puțin, fiert și vesel! Nu prea contează ce. [...] Știința pare să evolueze spre un viitor tonic, generos, nediscriminatoriu. [...] Privesc tandru spre omul viitorului: va fi erbivor, va evita orice formă de ebrietate și va gândi pozitiv.

În ziua de azi, pierdem contactul cu universul cărții, nu doar pentru că nu mai avem timp, nu doar pentru că preferăm computerul și televizorul, ci și pentru că suntem înconjurați de prea multe cărți. Abandonăm, uneori, mai degrabă din cauza sațietății, decât din cauza subțierii apetitului. Dacă nu mai citim nu este pentru că nu avem ce, nu pentru că bibliotecile s-au golit, nu pentru că avem alte tentații, ci, dimpotrivă, pentru că bibliotecile stau să pocnească, pentru că oferta e inhibitorie.

Între energia unei națiuni și sănătatea limbii sale e o relație strânsă, a cărei dereglare ar trebui să îngrijoreze. Evident, nu se poate impune prin decret igienizarea vorbirii zilnice. Dar unele instituții, școala și presa în primul rând, ar trebui să se simtă mai intens responsabile, mai atente, mai active. Nu sunt.

N-ar strica să căpătăm, din partea emisiunilor de informații și divertisment, câte o pauză vindecătoare, câte o gură de aer restaurator. Altfel, ideea că realul e nemărginit și că toate compartimentele sale sunt la fel de "legitime" ne va îngădui, în curând, să transformăm privatul în privată și, de dragul comodității, să umblăm pe stradă în chiloți. Și asta ar fi doar începutul.

Dacă îți acorzi un cât de mic răgaz, dacă arunci, de jur împrejur, o privire odihnită, curioasă și nepătimașă, vei găsi destule argumente să te bucuri. Lucrurile (încă) funcționează. Șarpanta lumii (încă) ține. Mai există încă oameni întregi, tradiții vii, întâlniri miraculoase. Trăim într-un sos toxic, dar el conține încă mirodenii subtile, cu efect anesteziant. Marele animal cosmic nu pare încă să ia în serios agitația noastră propagandistică, spaimile noastre apocaliptice. Se poate trăi. Se poate trăi bine. Se poate (încă) trăi frumos.

**Părintele Arsenie. Acuzatul „ZEC-18376”.
Un sfânt al lagărelor comuniste.**

Autor : PIMEN VLAD, Monahul

Editura: Bunavestire

Locul publicării: Bacău

Data publicării: 2001

Tematica: Religie

*Carte recomandată de
bibliotecar Liceul Teologic
Ortodox „Sfinții Împărați
Constantin și Elena”
Piatra Neamț
Rusu Claudia-Mihaela*

“Lagărul trimitea acolo zilnic zeci de morți, ca mâncare a lui, plătind în felul acesta regimului suveran cel mai greu și tragic tribut.”

P 11

“Părintele Arsenie, la început Petru Andreievici Strelțov și acum “ZEC-18376”, a fost adus aici înainte cu șase luni. Și nu a trebuit mult să înțeleagă, precum toți, că în acest loc întunecos își va lăsa oasele. Pe spate, pe șapcă și pe mâneci avea cusut numărul lui, care îl făcea să arate ca un “om-reclamă”.”

P 15

“Părintele Arsenie se ducea din când în când lângă cei doi care erau gata să moară și făcea tot ce putea să-l odihnească .”

P 21

“I-a mângâiat cu blândețe pe cap, le-a dat puțină apă și medicamente. Dar ce medicamente? În Lagărul Special toate bolile se tratau cu... făcătoarea de minuni aspirină! Aspirină pentru temperatură, aspirină pentru oftică, aspirină pentru răni, aspirină pentru cancer...”

P 21

“Mâncarea era jalnică. Porții insuficiente. Alimente pe jumătate stricate, întotdeauna miroseau a petrol. Dar, pentru deținuți, această mizerabilă mâncare era singura bucurie, singurul câștig.”

P 24

“Valul arestărilor aduse în barăci o mulțime de oameni din toate clasele sociale – militari, clerici, oameni de știință, actori, scriitori, agricultori... În fiecare baracă se crease, nelegal, “Uniunea Învățașilor”, întemeiată pe interesul public al membrilor ei.”

P32

“Părintele Arsenie nu participa la disputele lor. Nu era de altfel încadrat în nici o “grupare”. Relațiile lui erau firești cu toți. Când începea vreo ceartă, se ducea fără tulburare la patul lui și se cufunda în rugăciunea interioară.”

P 32

„S-au lăsat înghețuri înfricoșătoare. Deținuții munceau toată ziua în frigul veninos și încremeneau. Au murit mulți!... Aproape în fiecare seară se întorceau în baracă mai puțini. În curând numărul lor îl completeau alții.”

P 43

„Mare cunoscător de suflete, a înțeles de ce are nevoie fiecare și aceasta îi dădea. A câștigat inimile, a înmuiat durerea, a dăruit nădejdea vieții, a învățat binele.”

P 46

„Secția Specială era frica și tremurul deținuților. Acolo luau declarații suplimentare și smulgeau mărturii despre existența sau inexistența greșeli prin înfricoșătoare chinuri psihologice și trupești. Cereau deasemeni de la cel anchetat să devină omul lor secret și trădătorul tovarășilor lui. Dacă nu primea, îl chinuiau neomenește. Numai într-un caz erau prietenoși: atunci când chemau pe cineva să-i aducă la cunoștință hotărârea de prelungire a șederii în lagăr.”

P 47

„Maiorul a înțeles că o privire a părintelui Arsenie putea să schimbe dispoziția oamenilor, un cuvânt al lui să facă minuni, o poruncă a lui să deschidă toate ușile.”

P 52

„A trecut și vara. A fost scurtă și chinuitoare. Căldura obositoare și tânțării ca norii îi aduceau la disperare pe oameni, acre expladau câteodată în înfricoșătoare crize nervoase.”

P 59

„Nimeni nu îndrăznea să se bage în mijloc, să spună un cuvânt, să oprească vărsarea de sânge. Nici Saricov. Era lege. Orice socoteli se încheie, taci și nu te amesteca. Te-ai băgat? Te vor ucide.”

P 63

„Pentru părintele Arsenie venise timp de desfătare duhovnicească. Ziua își făcea îndatoririle lui, iar noaptea, în semiîntuneric, citea slujba și studia Evanghelia. Dimineața, înainte de a se apuca de treabă, dădea lui Saricov amândouă cărțile, ca să le păstreze.”

P 115

„Deosebit om este părintele Arsenie, adevărat următor și imitator al Domnului”.

P 129

„Nu l-au mai chemat pe părintele Arsenie la Special până la moartea lui Stalin. Îi vor aminti însă de el semnele care i-au rămas pe trup și pe cap.”

P 142

„Deodată însă s-a schimbat comandantul. Și atunci s-au schimbat toate. A impus o disciplină severă, punctualitate la muncă. Pedepsea orice tulburare a ordinii. În același timp au îmbunătățit și viața – mâncarea mai bogată, comportamentul mai omenesc, mai multă libertate de a se mișca celor care nu creau probleme.

Și viața continuă.”

P 146

„Acolo în liniște puteam să mă rog singur și nestingherit. Acolo asprimea lagărului făcea loc dulcii uniri cu Dumnezeu. Acolo îmi închipuiam că am în jurul meu pe fiii mei duhovnicești și pe prietenii mei care trăiau liberi. Acolo comunicam în gând cu frații adormiți în parohiile mele, în închisori sau în exilul lor.”

P 147

„Soarele cald de primăvară cobora încet, aproape pe asfințit. M-am oprit, mi-am întors privirea în toate părțile, am făcut semnul Crucii și am binecuvântat acel câmp al morții. Am cerut lui Dumnezeu din tot sufletul milă pentru sufletele lor. Inima îmi era grea; m-a cuprins tristețea.”

P 148

„Trecutul s-a dus și se uită”.

P 153

Titlul cărții: Întoarcere în Bucureștiul interbelic

Autor : PÂRVULESCU, Ioana

Editura: Humanitas

Locul publicării: București

Data publicării: 2006

Tematica: Istoric, proză contemporană

**Carte recomandată de
bibliotecar Irina Maftai, Colegiul
Tehnic „Petru Poni”, Roman**

„Orașul avea o frământare dezordonată ziua și se astâmpăra, tainic și seducător, noaptea, la lumina becurilor. Am încercat, în repetatele mele vizite mentale, să simt respirația acestui oraș atât de vizibil și de nou, și pe care îmi spun că ar trebui să-l socotesc vechi și demodat.”

P5

„Oamenii au trăit aici și idealul, și prostia însângărată, au simțit și rafinamentul extrem, și opacitatea grosolană, au avut generoși și ticăloși, echilibrați și fantaști, buni și răi, bine și rău. Nu semănau unii cu alții și nimeni nu-i obliga să gândească la fel și să spună același lucru. Minunat este că lumea lor nu era nici paradis, nici infern, ci o lume normală, o lume a tuturor posibilităților și un loc sub soare ca oricare altul.”

P13

„Brusc, interbelicii fac trupul vizibil: bărbații au voie să-și radă nu numai barba, dar și mustața-schimbare la față care răstoarnă un canon estetic cu o rezistență de secole-iar femeile, în secolul trecut pedepsite și ridiculizate prin tăierea părului, se tund acum de bunăvoie, luându-se una după alta. Odată cu tăierea podoabei lor tradiționale, idealizată de romantici, ele taie legăturile sociale și literare cu vechiul: un alt personaj feminin va sta lângă dezinvoltii bărbați interbelici”

P69

“Topit sub cele 44 grade Celsius arătate de marele termometru de pe Calea Victoriei, Bucureștiul tace: e semn că locuitorii lui sunt mai toți plecați în vilegiatură, iar cei rămași acasă s-au ascuns în odaie, cu storurile trase și dormitează, până seara, pe canapea. Calendarul vacanțelor bucureștene îi derutează pe oamenii de afaceri străini, veniți cu un geamantan, o mașină de scris și un secretar ca să incheie o tranzacție în cel mai scurt timp și să se întoacă imediat la lucru, cu contractele semnate și parafate. Graba străinului se lovește de ritmul domol al unui popor care trăiește sentimentul timpului la nivel cosmic, pe anotimpuri și secole, fără să-i pese de grijile clipei.”

P155

“Bucureștenii își acordă luxul primejdios al culturii în felul lor, citind și comentând ce scrie la gazetă: politică, finanțe, calamități naturale, fapte diverse, știri externe, anunțuri publicitare. Ce ține prima pagină a *Dimineații* într-un an ca 1926? La 4 ianuarie Consiliul de Coroană admite abdicarea lui Carol al II-lea, iar o zi mai târziu aceasta e ratificată în Parlament, la 19 februarie alegerile comunale dau rezultate dezastruoase pentru liberali. La 16 martie se închide Universitatea din cauza agitațiilor și scandalurilor studentești.”

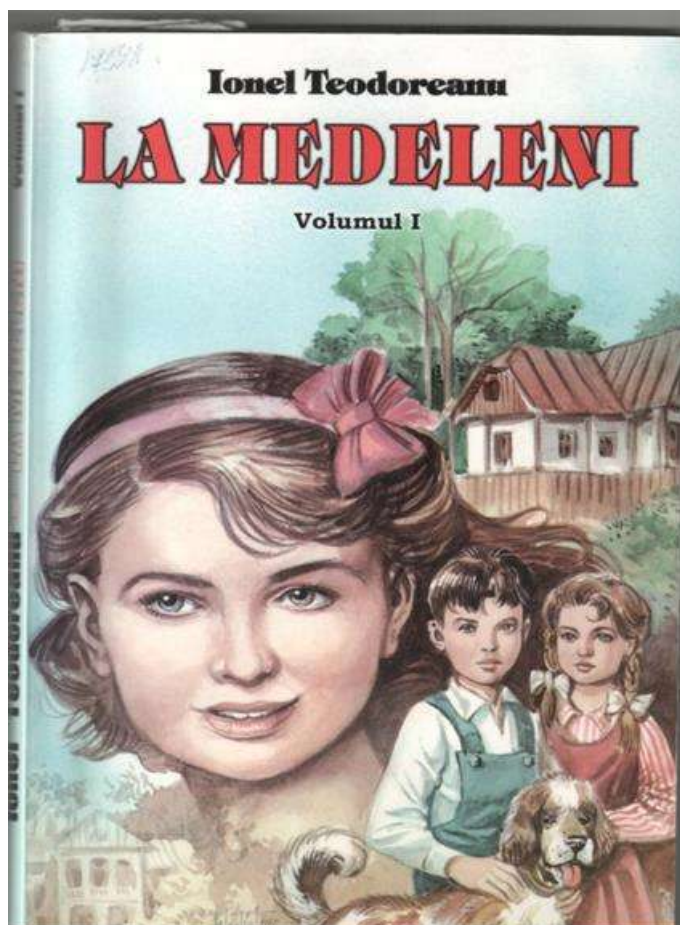
P237

“Frumusețea și urâtenia, binele și răul sunt ascunse de respirația egală a orașului, noapte de noapte. Doar în somn Bucureștiul se liniștește deplin. Ziua se agită, se zbate și-și face o mie de griji. Interbelicii sunt primii nemulțumiți de lumea în care trăiesc. Așa cum își ponegrec capitala, așa cum bodogănesc împotriva primăriei, a impozitelor, totdeauna prea mari, a oamenilor de afaceri, fiecare în parte periculos și malonest, a guvernului incapabil, a necazurilor administrative și a salariilor mici, tot la fel își blestemă zilele și se plâng de propria viață, plină de spaime, în care vinul e acru și relele te ajung din urmă. Cu toate acestea, oamenii se bucură de clipă și trăiesc cu o intensitate inimaginabilă până la ei.”

P291

“Când ai sentimentul că te afli zi de zi în Bucureștiul interbelic și faci eforturi să te adaptezi acolo, la întoarcerea “acasă” nu se poate să nu te simți stingher și înstrăinat. Îți cauți locul, ca-ntr-un exil, cauți firele, tot mai fragile, care leagă orașul de azi, cu toată viața lui agitată de lumea de ieri, acum plină de liniște și de moarte.”

P9

La Medeleni

Autor : TEODOREANU, Ionel

Editura : Nicol

Locul publicarii : Bucuresti

Data publicarii : 2007

Tematica : Literatura romana -

***Carte recomandată de
bibliotecar Acsinia Roxana,
Scoala Gimnaziala „Mihai
Eminescu” Roman, judetul
Neamt***

“Doi tarani salutara cu o arhaica solemnitate pe viitorul stapan al mosiei. Miscarea vastelor palarii invalui pe Danut cu epicul vant al gloriei. Se opri in mijlocul soselei ca un gladiator aclamat in arena cu calcaiul pe trupul biruitorului, avand drept scut zmeul, drept lance sfoara, al carei fuior il strangea in pumnul rapezit in darat.” Pag. 7

“La fereastra unui compartiment, mainile domnului Deleanu scuturau manusele spre cei de pe peron... La usa vagonului fluturara pletele intunecate ale Olgutei. Nici nu se oprise trenul, ca Olguta si sarise de pe scara, vesela, familiar, cum sarea si dimineata din pat pe covoras.” Pag.13

“Palaria de pai, cu boruri rotunde si panglica neagra, prinsa cu elastic pe sub Barbie, ii aluneca pe spate atarnandu-i de gat. Doamna Deleanu surase parului descoperit : era auriu cum sunt numai pletele de soare, pe care copiii vanatori de fluturi le gasesc prin iarba crangurilor, zambind sub palaria lor, in locul fluturelui dupa care au azvarlit-o.” Pag. 13

“Danut, senin, se uita drept inainte, incordandu-si coada ochiului. Astfel arata Olgutei dispretul lui si totodata putea sa-i si zareasca infrangerea prelunga. “Ce bine-i sa fii barbat!”, gandi Danut respirand cu nesat aroma de tutun desprinsa din haina tatalui sau, respirand cu convingere duhoarea de tutun a mainilor si a suflarii lui Ion de la spate.” Pag. 23

“Mult iubea mos Gheorghe caii, sip e cei de la trasura, si pe cei de la bihunca. Totusi, intrecerea incepu vioaie, ca o odinioara, cand boierii erau naprasnici la manie si la veselie, si cand surugiii invarteau harapnice intrand cu oistea – naintasilor in

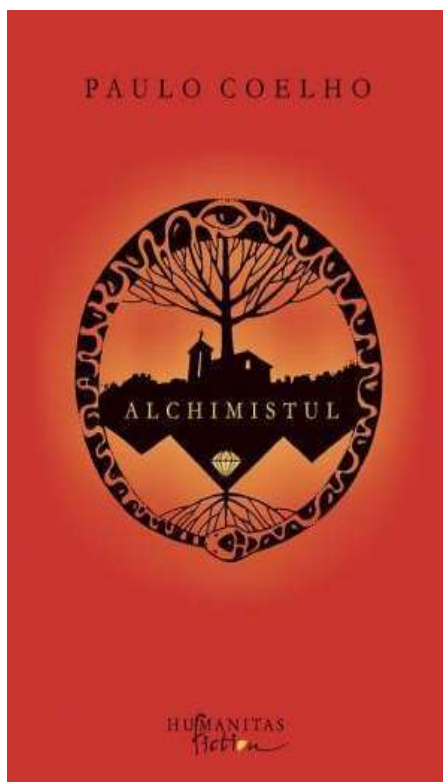
porti, ca sa zambeasca inima boierilor de tipetele jupanitelor. Mos Gheorghe isi mai aducea aminte, stia si Olguta de la el.” Pag. 23

“Albi pelerine ai cailor de luna pe covoare, trei copii desculți, in lungi camesi de noapte – unul cu cozi blonde, doi cu plete brune – poposisera in jurul unui gavanos cu dulceata. Si toti trei mancau din aceiasi lingura, sub privirea aceleiasi bunice, din dulceata acelorasi uriasi – jos pe covor.” Pag. 80

“Monica plangea, cu ochii inchisi, ascultand. Danut se indrepta spre usa ... Nu mai avea ce face ... Mai zabovi putin in prag, asteptand o provocare. Se despartea de Monica asa cum te desparti de un success fara aplauze : cu melancolie.” Pag. 92

“Si mi-i iertat mie, ca sluga veche a neamului dumneavoastra si ca om batran, sa ridic ochii la stapana me, duduia Olguta si sa zic << Duduita mosului, sa nu-ti hie rusine sa primești zastre de la o sluga, ca munca si dragostea is sfintite chiar de Domnul nostru Dumnezeu>> ...” Pag. 301

“Eu, Gheorghe Iernila, las cu limba de moarte casa si gospodaria me copiilor lui cuconu Iorgu Deleanu, adicatelea, duduia Olguta si lui cuconasul Danut. Si li hie casa si pamantul meu loc de joaca dupa moartea me precum le-o fost si cat am trait. Iara sipetul brasovenesc, ce am dar de la raposatul cuconul Costache Dumsa, ill as cu tot ce-i in el duduia Olguta.” Pag. 301

Alchimistul

Autor : COELHO, Paulo
Editura : Humanitas fiction
Locul publicării : București
Data publicării : 1988
roman Tematica : Literatură
braziliană, Roman (literatură)

**Carte recomandată de
bibliotecar Roxana Cristina
Arsenici, Școala Gimnazială
"Calistrat Hogaș" Roman**

”Sufletul Lumii se hrănește cu fericirea oamenilor. Sau cu nefericirea, cu invidia, cu gelozia lor. Împlinirea Legendei Personale este singura îndatorire a oamenilor. Totul este un singur lucru. Și când tu vrei ceva cu adevărat, tot Universul conspiră la realizarea dorinței tale.”

P39

”Pentru că Levantul se întetise din nou el simți vântul biciuindu-i fața. Vântul îi aducea pe mauri, e adevărat, dar aducea și izul deșertului și parfumul femeilor acoperite cu văluri. Aducea sudoarea și visurile bărbaților care într-o bună zi plecaseră în căutarea necunoscutului, a aurului, a aventurilor - și a piramidelor. Flăcăul începu să invidieze libertatea vântului și intui că putea fi ca el. Nimic nu-l împiedica, în afară de el însuși.”

P44

”Cu toate acestea, oile îl învățaseră un lucru mult mai important : că exista un limbaj pe lume pe care îl înțelegeau toți și pe care flăcăul îl folosise în tot acel timp ca să facă să prospere prăvălia. Era limbajul entuziasmului, al lucrurilor făcute cu dragoste și voință, în căutarea unui lucru pe care îl doreai sau în care credeai. Tangerul nu mai era un oraș străin, iar el simți că în același fel cum cucerise acel oraș, putea cuceri și lumea.”

P78

”Și acum am înțeles cuvântul lui Alah : nimeni nu se sperie de necunoscut, pentru că oricine poate să dobândească orice vrea și-i face trebuință. Ne temem doar să nu pierdem ce avem... Dar ne trece frica atunci când înțelegem că istoria noastră și istoria lumii au fost scrise de aceeași Mână”.

P91

”Tot ce este pe fața pământului se transformă neîncetat, pentru că Pământul este viu; și are suflet. Noi suntem parte a acestui Suflet, și rareori știm că el lucrează mereu în favoarea noastră. Dar dumneata trebuie să înțelegi că în prăvălia de cristaluri până și paharele lucrau pentru reușita dumitale.”

P94

”Și asta pentru că nu trăiesc nici în trecutul meu, nici în viitor. Nu am decât prezentul, și numai el mă interesează. Dacă vei putea rămâne mereu în prezent, vei fi un om fericit. Vei simți că în deșert există viață, că cerul are stele, și că războinicii se luptă pentru că asta face parte din rasa omenească. Viața va fi o sărbătoare, o mare sărbătoare, pentru că ea este numai și numai momentul în care trăim.”

P101

”Și atunci a fost ca și cum timpul s-a oprit în loc, iar Sufletul Lumii ar fi apărut cu toată vigoarea în fața flăcăului. Când i-a privit ochii negri, buzele nehotărâte între zâmbet și tăcere, a înțeles că cea mai importantă și mai înțeleaptă parte a Limbajului pe care îl vorbea lumea era aceea că făcea ca toți pământeni să-și înțeleagă inimile. Și asta se chema iubire. Un lucru mai vechi decât oamenii și decât însuși deșertul, care totuși răsărea mereu oriunde două perechi de ochi se întâlneau ...Acela era limbajul pur al lumii, fără explicații, pentru că Universul nu avea nevoie de explicație ca să-și continue drumul în nesfârșit. Tot ce înțelegea flăcăul în clipa aceea era că se află în fața femeii vieții lui și, fără să fie nevoie de cuvinte, și ea trebuia să știe asta.”

P109

”...pe lume există o persoană care o așteaptă pe cealaltă, fie în mijlocul deșertului, fie în mijlocul marilor orașe. Și când viețile unor asemenea oameni se întretaie, și ochii li se întâlnesc, orice trecut și orice viitor își pierd importanța, și

rămâne numai acel moment și acea certitudine incredibilă că toate lucrurile sub soare sunt scrise cu aceeași Mână. O Mână care trezește dragostea și care face un suflet geamăn pentru fiecare om care muncește, se odihnește și caută comori sub soare. Fără asta n-ar avea nici o noimă visurile omenirii.”

P110

”Și cum reușesc eu să ghicesc viitorul? Prin semnele prezentului. În prezent stă tot secretul; dacă dai atenție prezentului, poți să-l îmbunătățești. Și dacă îți îmbunătățești prezentul, tot ce se va întâmpla apoi va fi mai bine. Uită de viitor și trăiește în fiecare zi în învățăturile Legii și cu încrederea că Dumnezeu are grijă de copiii Lui. Fiecare poartă în sine veșnicia”

P119

”Înșelăciunea este o lovitură neașteptată. Dacă îți cunoști bine inima, niciodată nu va reuși asta. Pentru că tu îi vei cunoaște visele și dorințele și vei ști ce să faci cu ele. Nimeni nu reușește să fugă de propria inimă. De aceea e mai bine să ascuți ce spune. Pentru ca niciodată să nu vină o lovitură pe care n-o aștepti.”

P146

”-Ca să-ți arăt o simplă lege a lumii acesteia. Când ne aflăm în fața marilor comori, nu le vedem niciodată. Și știi de ce? Pentru că oamenii nu cred în comori.”

P151

”Flăcăul s-a cufundat în Sufletul Lumii și a văzut că Sufletul Lumii era o parte a sufletului lui Dumnezeu și a văzut că sufletul lui Dumnezeu era propriul lui suflet. Și că putea deci să facă minuni.”

P168

Titlul cărții: O ZI DIN ȘAPTE

Autor : LAUREN, Oliver

Editura: Litera

Locul publicării: București

Data publicării: 2010

Tematica: young- adult fiction

***Carte recomandată de bibliotecar
Școala Gimnazială „Ioan Grigore
Teodorescu” Ruseni IRIMIA MAURA***

„Încă un lucru pe care să nu îl uiți niciodată: speranța te ține în viață. Chiar și atunci când ești mort, e singurul lucru care te ține în viață.”

(pag. 115)

„Iată un lucru pe care l-am în dimineața aia: dacă depășești o linie și nu se întâmplă nimic, linia își pierde sensul. E ca în ghicitoarea aia veche despre un copac care cade într-o pădure, cu întrebarea dacă face vreun zgomot, dacă nu e nimeni prin preajmă să-l audă.

„Continui să desenez o linie, din ce în ce mai departe, depășind-o de fiecare dată. Așa ajung oamenii să pășească peste marginea lumii. Ați fi surprinși cât de ușor e să ieși de pe orbită, să ajungi într-un loc unde nimeni nu te poate atinge. Să te pierzi pe tine însuși – să te rătăcești.

Sau poate că n-ați fi surprinși. Poate că unii dintre voi știu deja.

Acelor oameni nu le pot spune decat atât: îmi pare rău.”

(pag. 161)

„Imi spun că totul va dispărea, se va evapora, va fi șters mâine, iar ziua de mâine va fi ștersă în ziua următoare, și ziua următoare va fi ștersă după aceea, astfel încât totul să rămână curat și fără pată.”

(pag. 165)

„Și atunci, chiar în momentul când nu-mi dau seama dacă visez ori sunt trează, sau dacă mă aflu undeva, într-o vale între cele două lumi, unde tot ce-ți dorești se îndeplinește, simt atingerea buzelor lui, dar e prea târziu, alunec, dispar, el dispare, iar clipa se desprinde și se strange în sine însași, ca o floare care își închide corolla în timpul nopții.”

(pag.276)

„Și, deodată, se întâmplă cel mai ciudat lucru: imediat ce îl văd, țiuitul din urechi încetează și sentimentul de teamă dispare, iar eu îmi dau seama că, în tot acest timp, nu căzusem. Plutisem.”

(pag. 277)

„Imagini care plutesc, care vin și pleacă: ochi de un verde strălucitor și un camp cu iarbă încălzită de soare, o gură ce rostește Sam, Sam, Sam, ca și cum ar cânta. Trei chipuri care se deschid împreună ca florile pe o singură tulpină, nume care se pierd în zare, un singur cuvânt: dragoste. Văd roșu și alb și crengile copacilor se aprind ca tavanul boltit al unei biserici.”

(pag.378)

„Se spune că, înainte să mori, îți trece toată viața dinaintea ochilor, dar mie nu mi se întâmplă așa.”

Văd numai izbânzile mele. Lucrurile pe care vreau să le țin minte, pentru care vreau să fiu ținută minte.”

(pag. 379)

„Nu mi-e teamă, dacă asta vă întrebați. Momentul morții e plin de sunet și de căldură și de lumină, de atât de multă lumină, că mă umple, mă absoarbe: un tunel de lumină care țâșnește, care se boltește în sus, tot mai sus, iar dacă muzica ar fi o senzație, așa ar fi, lumina asta, plutirea asta, ca râsul.....

Restul va trebui să-l aflați singuri.”

(pag. 380)

Titlul cărții: Razne

Autor : CIORAN, Emil

Editura:Humanitas

Locul publicării:București

Data publicării:2012

Tematica:Filosofie.

**Carte recomandată de bibliotecar
Vintia Monica-Epifania
COLEGIUL NAȚIONAL "ȘTEFAN
CEL MARE" Tg. Neamt**

“Noi nu dăm glas decât durerilor ce nu au nume; pe celelalte, care alcătuiesc țesătura și înșiruirea clipelor, le aruncăm la coșul evidenței.”

P19

“Fiecare generație tinde să găsească *altceva*. Și fiecare ins. Făcând, însă, socoteala tuturor aspirațiilor ce s-au perindat în istorie, e cu neputință să manifestăm o preferință sau un refuz. Nici un ideal nu cântărește mai mult decât altul. Naivitatea, prostia sau generozitatea le-au făcut să trăiască pe toate pe rând. Nimeni n-a fost în eroare, precum nimeni n-a fost în adevăr.”

P21

“Singura speranță a omului e că va găsi speranța.”

P23

“Când petreci zile întregi fără să schimbi vreo vorbă cu vreo făptură, când ai uitat semenii și până și condiția de om, eul se dezvăluie o forță tot așa de mare ca și lumea. Conversația ne dă măsura micimii noastre; singurătatea ne-o intensifică, dar în așa fel încât micimea noastră nu e mai mică decât a lumii.”

P23

“Ce e sufletul? Tot ce în noi refuză a face parte din lume. O împărtășire nelimitată din sine. Rostul lui e să se devore pe sine însuși, neputând fi altceva decât propriul său canibal.”

P29

“Gândurile ar trebui să aibă perfecțiunea impasibilă a apelor moarte sau coinciziunea fatală a trăsnetului.”

P31

“Ideea de civilizație, de progres, cultul umanității și al viitorului sunt mituri prin care omul se măgulește pe sine însuși, este fuga de propria lui inutilitate. E îndestul să ne aruncăm fiecare o privire nemiloasă în “adâncul” nostru, ca să ne pierdem încrederea în aceste născociri. *Omul nu poate nimic* – decât doar să se ridice la contemplația propriului său nimic. Dar întreaga istorie, întreaga succesiune a strădaniilor lui nu e decât abaterea de la această contemplație. Prin orgoliu, el a vrut să scoată universal din țâțâni – dar n-a reușit decât să-și piardă el însuși cumpătul, ucigând – sub vraja eului – cunoașterea de sine.”

P32

“Dacă tot urâtul pe care l-am adunat în ani s-ar converti în energie, universul de-ar fi împietrit, l-aș pune în mișcare.”

P37

“Durerile sunt incompatibile cu soarele – și soarele le scoate pe toate la lumină. Tot ce am ascuns în nopți, posibilitățile de suspin și toate suspinele se întind deodată în văzul lui, razele i se frâng și el zace, orbit de durerea noastră, în mormântul propriei sale lumini.”

P38

“O zi în care n-am formulat câteva definiții s-a evaporat fără leac. În afară de ele, n-avem nici un mijloc prin care să ne infirmăm neantul. Când mii din ele voi fi găsit morții, îmi va părea că nu mai este important să mor.

Înțelepciunea este ultima oboseală la care ne duce exercițiul în definiții.”

P38

“Mi-e o imensă milă de tot ce există – și de aceea n-am nici o speranță. Firul timpului se deapănă ca un comentariu la un suspin fără de-nțeles. Dorința de viață e o nesfârșită suferință prin care îndurăm, însă, tot restul suferințelor.”

P43

“Când în orice semen vei vedea dușmanul tău de moarte, de-abia atunci vei fi sigur că nimeni nu-ți va ucide sau pângări singurătatea!”

P47

“Tristețea nu este teamă, ci *nevoie* de nefericire; e presimțirea tulbure și devorantă a unei voluptăți în nenoroc.”

P49

“Uneori îmi pare a fi cel mai mare erou ce a fost vreodată, din a fi luat hotărârea absurdă, ce-ntrece nebunia și orice aventură pe care o ființă a-ncercat-o: hotărârea de a trăi pe pământ.”

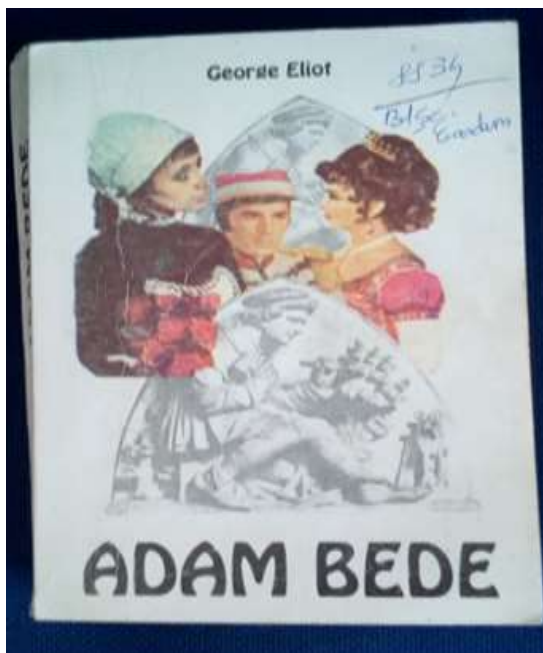
P55

“Singura activitate legitimă în lumea-n care-nveți că nimic nu e de făcut în lume e plânsul. Dar cum cuviința și istovirea lăuntrică au secat izvorul lacrimilor, ne mai rămâne doar să însoțim înșiruirea actelor cu un suspin nevăzut și care ne consumă din puteri mai mult decât parada instinctelor și nebunia dorinței. Suspini prin care ni se scurge vitalitatea! Este vreo oboseală mai mare și mai îndrituită decât aceea de a ne plânge rostul până ce în noi nimic nu va mai fi de plans, până ce ochii vor orbi de absența lacrimilor, în al căror izvor ne-am înecat din naștere?”

P64

“Noi nu ne punem în condiția de-a prinde adevărul, de-a îmbrățișa lumea într-o viziune fără iluzie decât dându-ne seama că posibilul nu mai e posibil, că orice putință este suspendată, cu ochii de mumie ațintiți pe veci deasupra vremelnice și cu inima ce nu mai bate. Fiece speranță osificată înseamnă un adevăr în plus. Existența este fructul unei utopii. Și utopia este credința în clipe, sminteala naivă a succesiunii. Ce se mai poate adăuga universului ca el să fie de îndurat? Vremea, care creează și nimicește, care nu înmulțește cu nimic ceea ce este, ci anulează rând pe rând forțele ce par a aduce cu ele noutatea absolută – vremea este pocirea tragică a eternității, e icoana inutilă a nemișcării. Adevărul este că nimic nu se întâmplă, că nu-i de vreun folos a trăi acum sau oricând, că fiecare clipă oglindește iremediabil ceea ce de-a pururi, că universul e o lespede pe care timpul scrie un epitaf din începuturi, și sub povara căreia zac toate inimile ce-au fost vreodată și care s-au înșelat nedescifrând înțelesul funebrei evoluții.”

P 69

Titlul cărții: Adame Bede

Autor : ELIOT, George

Editura: Romhelion

Locul publicării: Bucuresti

Data publicării: 1993

Tematica Roman

**Carte recomandată de bibliotecar
Mârț Daniela Adriana
Școala gimnazială Nr. 1, Pildești -
Cordun,**

“Consider ca lecția estetică e superioară oricărei lecții, deoarece descrie viața în toată complexitatea ei. Preocuparea mea este estetica, trezirea celor mai nobile emoții, ce determină omenirea să dorească dreptate socială”

P 5

“Eroina romanului, Hetty Sorel, trăiește numai pentru a visa la succesele ei viitoare. E plină de strălucire și vitalitate, dar egoismul și vanitatea o vor pierde, distrugându - i viața. Respinge iubirea sigură a lui Adam Bede, lăsându - se sedusă de nobilul Arthur Donnithorne și nutrind efemere visuri de glorie ”.

P 5

“În oglinda unei singure picături de cerneală, vrăjitorul egiptean izbutește să aducă sub ochii călătorului de aiurea vaste imagini din trecut. Tot astfel voi încerca să fac și eu, cititorule. Cei cinci lucrători, care meștereau uși, rame de ferestre și lambriuri, simțeau din plin căldura soarelui de după - amiază.”

P 5

“În vârful grămezii de talaș, un câine ciobănesc, cu blana cenușie, își făcuse cucluș și se odihnea cu botul între labe, încruntând din sprâncene ori de câte ori arunca o cătătură spre cel mai înalt dintre cei cinci lucrător, care tăia mijlocul unei polițe de lemn.”

“Acestuia îi aparținea vocea puternică baritonală, ce se auzea peste cântecul lemnului și al ciocanului.”

“O asemenea voce nu putea ieși decât dintr - un piept vânjos; piftul proprietarului acestui piept vânjos era un barbat înalt de aproape doi metri, cu oase mari, bine legate, cu spatele atât de drept și capul atât de semeț încât atunci când se dădea înapoi să privească la ceea ce ieșea din mâna lui, părea un ostaș”.

P 6

“Trebuie să cunoașteți că Arthur Donnithorne era ceea ce se numește,”un băiat bun - asta era părerea unanimă a tuturor colegilor lui de școală: nu putea suporta nenorocirile altora; oricât ar fi fost de pornit împotriva bunicului său, ar fi fost dezolat să i se întâmple ceva, până și pentru matusă - sa Lidia nutrea acel sentiment cald care - l nutre pentru toate femeile ”.

P 122

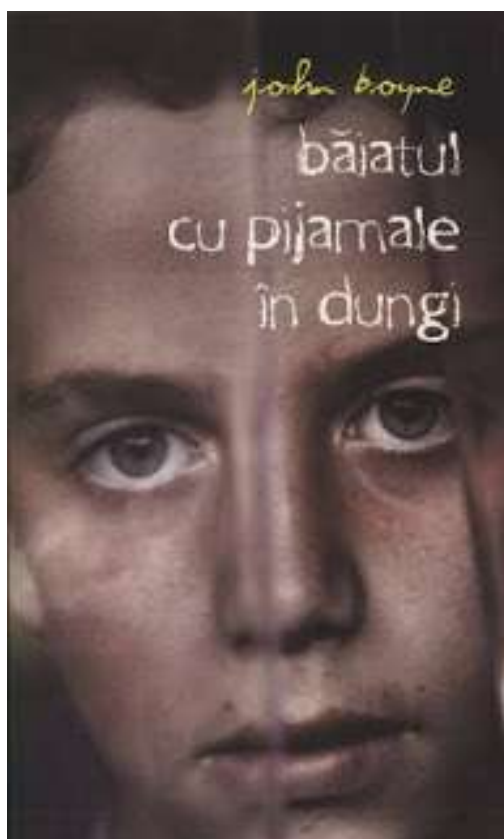
“Ce se ascunde oare îndărătul acestei ciudate retrageri a lui Arthur ? Un motiv anumit pe care nu voia să - l admită și care acționa asupra lui, croindu - și cale de acces pe ușa din dos ? Socotelile minții noastre sunt tot atât de complicate ca și cele lae unui stat; “treburi de bucătărie” sunt executate de niște agenți din umbră”

P 169

“Deodată o teamă subită îl cuprinse ca o umbră - teama ca nu cumva suferința s - o împingă pe Hetty la un gest necugetat. Și numaidecât se ivi o altă teamă, care aruncă o umbră și mai întunecoasă. Dar Arthur, sorbind forțe din tinerețea și speranțele sale, alungă spaimetele. De ce sa - și închipuie, neapărat, viitorul în negru ? L afel de firesc era ca totul să se încheie cu bine”.

P 310

“Nu pretind că , făcând această propunere cât se poate de convenabilă, hangița nu spera ca mărinimia să - i fie răsplătită, și până la urmă să - i ramână ei medalionul și cerceii: văzuse numaidecât în închipuire efectul pe care asemenea podoabe le - ar fi avut asupra nevestei băcanului. Era plin de bunăvoință fata de Hetty: dar, dragă cititorule, câți oare din cei ce - ți vor binele se dau înapoi să câștige ceva pe seama ta ? Proprietăresei casei în care stai cu chirie este sincer afectată că se desparte de tine, căci te respectă și se bucură nespuse când cineva e generos cu tine; dar asta nu o împiedică să - ți prezinte o notă de plată în care să includă cu beneficiu personal cât mai substanțial”.

Băiatul cu pijamale în dungă

Autor : BOYNE, John

Editura: Rao

Locul publicării: București

Data publicării: 2013

Tematica: literatura contemporană

**Carte recomandată de
bibliotecar Carmen Murariu
Școala Gimnazială Comuna
Gherăești**

"În jurul noii case nu existau străzi, nimeni nu hoinărea de-a lungul lor, nimeni nu se grabea pe acolo și în mod cert nu existau nici prăvălii și nici tarabe cu fructe și legume. Când anchise ochii, simți totul în jur pustiu și rece, ca și cum ar fi fost în cel mai singuratic loc de pe pământ. În mijlocul lui nicăieri."

P 22

"Grădina părea ca o mică sursă de lumină, în colțul unui castel uriaș dintr-un ținut mlăștinos și cețos, într-o noapte de iarnă întunecată."

P40

"La aproximativ șase metri depărtare de grădină și de flori și de banca cu plăcuță, totul era altfel. Există acolo un gard uriaș de sârmă, care se întindea pe toată lungimea casei și mai departe, prelungindu-se în ambele direcții, chiar mai departe decât putea ea să vadă. Gardul era foarte înalt, mai înalt decât casa în care stăteau și, din loc înloc, era susținut de stâlpi uriași din lemn, ca niște stâlpi de telegraf. În vârful gardului erau fixate uriașe suluri de sârmă ghimpată, în formă de spirală, și Gretel se înfioră la vederea țepilor ascuțiți."

P41

"- ... oamenii pe care îi văd pe fereastra mea. Cei din barăcile din depărtare. Toți sunt îmbrăcați la fel."

P42

"- A, oamenii aceia, zise tata, dând din cap și zâmbind ușor. Oamenii aceia... ei bine, aceia nu sunt oameni, Bruno."

P61

"...punctul devenise pată, care devenise strop, care devenise o siluetă, care devenise un băiat..."

P121

"- Am locuit acolo câteva luni, continuă Samuel, toți în aceeași cameră. Exista acolo o fereastră mică, dar nu-mi plăcea să mă uit afară, pentru că nu vedeam decât zidul și uram acest zid, deoarece adevărata noastră casă era dincolo de el."

P134

"Părea că Pavel se făcuse din ce în ce mai mic cu fiecare săptămână, dacă acest lucru era posibil, iar culoarea care trebuia să o fi avut pe vremuri în obraji dispăruse aproape complet. Ochii lui păreau grei de lacrimi și lui Bruno îi trecu prin minte că, dacă ar clipi o singură dată, acestea s-ar revărsa ca un torent."

P147

"- Mi-au cerut să spăl paharele, răspunse Shmuel. Au spus că au nevoie de cineva cu degete subțiri.

Ca pentru a dovedi ceea ce Bruno știa deja, ăntinse mâna și acesta nu se putu opri să nu observe că semăna cu mâna scheletului pe care Herr Liszt îl adusese într-o zi când au studiat anatomia umană."

P171

"Diferența era ușor de remarcat. Deși Bruno era mic pentru vârsta lui și în mod categoric nu era gras, mâna lui părea sănătoasă și plină de viață. Venele nu erau vizibile pe sub piele, iar degetele nu erau mai mici decât niște rămurele. Totuși, mâna lui Shmuel spunea altă poveste."

P172

"De fapt, indiferent încotro se uita, tot ce putea să vadă erau două tipuri diferite de oameni: fie soldați fericiți în uniformele lor, râzând și strigând; fie oameni nefericiți în pijamalele lor în dungi, care plângeau, cea mai mare parte dintre ei privind fix înainte, de parcă dormeau pe picioare."

P211

Se uită din nou la Shmuel și făcu ceva neobișnuit pentru el: îi luă mâna mică într-a lui și o strânse cu putere. Shmuel, tu ești cel mai bun prieten al meu, afirmă cu tărie. Cel mai bun prieten, pe viață!

P215

"Acel loc nu era cu nimic deosebit sau altfel decât restul, dar, când începu să exploreze de unul singur, descoperi că partea de jos a gardului nu era ținută în mod corespunzător de pământ, ca peste tot în celelalte părți, și că atunci când era ridicată, se făcea o breșă suficient de largă pentru ca o ființă foarte mică (așa ca un băiețel) să se târască pe dedesupt. Apoi privi în depărtare și își continuă în mod logic drumul, pas cu pas, iar când descoperi că picioarele păreau că nu mai puteau să-i susțină trupul – sfârși prin a se așeza la pământ, aproape în aceeași poziție în care stătuse Bruno în fiecare după-amiază timp de un an de zile, dar nu-și încrucișă picioarele sub el."

P218

Titlul cărții: La râul Piedra am șezut și-am plâns

Autor : COELHO, Paulo

Editura: Humanitas

Locul publicării: București

Data publicării: 2005

Tematica Roman încântător, cu o narațiune poetică și transcendentă

**Carte recomandată de
bibliotecar Rusu Iuliana
Sc. Gimnazială Nr. 2 Piatra-
Neamț**

-“Caută să trăiești. Amintirile sunt pentru cei mai bătrâni - spunea el.

Iubirea ne face poate să îmbătrânim înainte de vreme și ne reântinerește atunci când tinerețea s-a dus. Cum să nu-ți amintești însă momentele acelea? Tocmai de-aceea scriam, ca să-mi prefac tristețea în nostalgie, singurătatea în amintiri.”

p/14

“Vom înțelege pe deplin minunea vieții doar când vom lăsa să se întâmple imprevizibilul.

În fiecare zi Dumnezeu ne dă – o dată cu soarele – o clipă în care ar fi cu putință să schimbăm tot ce ne face nefericiți. În fiecare zi încercăm să ne prefacem că nu întrevădem momentul acesta, că el nu există, că ziua de azi este la fel cu cea de ieri și va fi la fel cu cea de mâine”

p/21

„Fericirea e uneori o binecuvântare-dar de obicei e o cucerire. Momentul magic dintr-o zi ne ajută să ne schimbăm, ne face să plecăm în căutarea viselor noastre. Avem să suferim, avem să cunoaștem momente dificile, avem să înfruntăm multe deziluzii – totul însă e trecător și nu lasă urme. Iar în viitor, vom putea privi înapoi cu mândrie și credință.

Vai de cine se teme să-și asume riscurile. Acesta poate că nu va avea niciodată parte de decepții, nu va avea deziluzii și nici nu va suferi precum aceia care au un vis de urmărit. Dar când va privi în urmă – pentru că totdeauna privim în urmă – își va auzi inima spunându-i:

“Ce ai făcut cu minunile pe care Dumnezeu le-a semănat în zilele tale? Ce ai făcut cu talanții pe care ți i-a încredințat Stăpânul tău? I-ai îngropat adânc

într-o pivniță pentru că ți-a fost frică să nu-i pierzi .Atunci asta ți-e moștenirea : certitudinea că ți-ai irosit viața”.

P21/22

“Nu vom ajunge niciodată să înțelegem semnificația acestor vorbe.Căci în toate momentele

vieții noastre există lucruri care s-ar fi putut întâmpla dar până la urmă nu s- au întâmplat.Există clipe magice care trec neobservate și -brusc –mâna destinului ne schimbă universul.

Așa ceva s-a întâmplat în clipa aceea. În locul tuturor lucrurilor pe care le-aș fi putut face ,am spus câteva cuvinte care, o săptămână mai târziu ,m-au adus aici ,pe malul acestui râu ,și m-au determinat să scriu rândurile acestea.”

P23/24

“Adevărul există totdeauna acolo unde există credință.”

P/100

“Apostolii erau pescari ,analfabeți,ignoranți.Dar acceptaseră flacăra coborâtă din cer.Nu le era rușine de propria ignoranță:erau plini de credință în Duhul Sfânt.Darul acesta e la dispoziția oricui vrea să-l primească.E de ajuns să crezi ,să accepți și să nu-ți fie teamă de greșeli.”

p/103

-“V-ați înșelat - Cine pleacă în căutarea lui Dumnezeu își pierde timpul.Poate să bată multe drumuri,să se alătore multor religii și secte – dar,în felul acesta nu-l va întâlni niciodată. Dumnezeu e aici , acum, lângă noi.Îl putem vedea în ceața, în pământul,în hainele, în pantofii aceștia.Îngerii Lui veghează în timp ce noi dormim și ne ajută întimp ce muncim.Ca să-l întâlnim pe Dumnezeu,e destul să privim în jurul nostru.”

p/143

-”Pentru că Dumnezeu vine pe pământ ca să ne arate puterea noastră.Facem parte din visul Lui și El vrea să fie un vis fericit.Astfel ,dacă admitem că Dumnezeu ne-a creat pentru fericire,trebuie să admitem că tot ce ne conduce spre tristețe și eșec reprezintă vina noastră.

Tocmai de aceea continuăm să-l ucidem mereu pe Dumnezeu.Fie pe cruce ,în foc, în exil, fie în inima noastră.”

p/144

“-Vezi munții ăștia din jur?-mă întrebă el-.Ei nu se roagă ;ei sunt deja o rugăciune a lui Dumnezeu.Sunt astfel deoarece și-au găsit locul în lume și rămân în locul acesta.Se aflau aici înainte ca omul să privească spre cer , să audă tunetul și să se întrebe cine a creat toate acestea . Ne naștem , suferim, murim și munții sunt tot aici.

Vine un moment în care trebuie să ne gândim dacă merită atâta efort. De ce să nu încercăm să fim ca munții aceștia –înțelepți ,străvechi și la locul potrivit? “

p/161

“Niciodată nu putem judeca viața celorlalți, pentru că fiecare își cunoaște propria durere și renunțare. Una este să crezi că ești pe drumul cel bun; alta e să crezi că drumul tău e unic .

Isus a zis:casa tatălui meu are multe sălașuri.Darul e un har. Dar tot har este și să știi a trăi cu demnitate în iubirea aproapelui și în muncă. “

p/191

“Scrie tot simți .Scoate-ți totul din suflet ,pune totul pe hârtie și apoi aruncă totul.Legenda yice că râul Piedra e atât de rece, încât tot ce cade în el – frunze, insecte , pene de păsări – se preschimbă în piatră. Cine știe dacă n-ar fi o bună idee să-ți arunci suferințele în apa lui?”

p/205

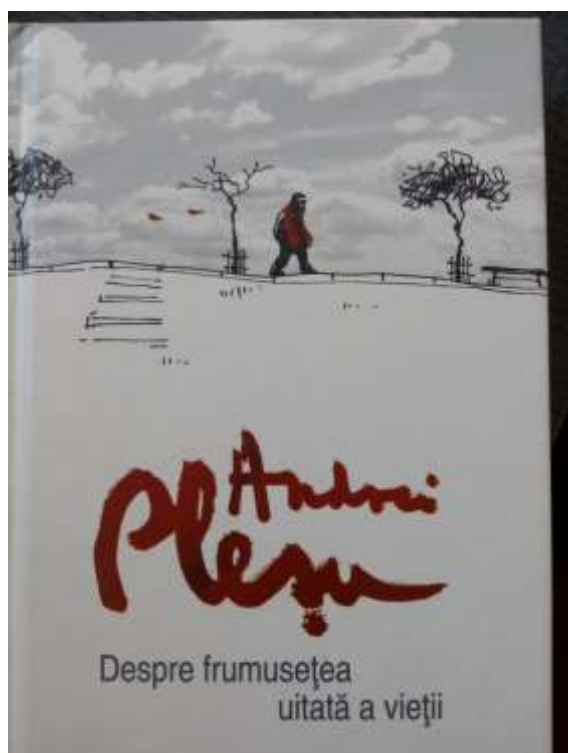
-„Un lucru să nu uiți – strigă ea pe când mă depărtam - .Dragostea rămâne . Doar oamenii se schimbă!

Am râs și ea mi-a făcut un semn cu mâna.

Am privit mult timp râul.Am plâns până când am simțit că–mi secaseră lacrimile.

Atunci am început să scriu.”

P/205

Titlul cărți : Despre frumusețea uitată a vieții

Autor : PLESU , Andrei
Editura:Humanitas
Locul publicării: Bucuresti
Data publicării:2014
Tematica : Eseuri

**Carte recomandată de
bibliotecar Colegiul National
„Stefan Cel Mare „Tg.Neamt
Elena Vartolomei**

“Sa fim intelepti ca serpii si inocenti ca porumbeii”.

(pag 8)

“Sus inima!” inseamna “nu te lasa!” ,fii tare!”, “nu fi trist”,”fii barbat!”,”ridica-te deasupra necazurilor!”.Se spune si “capul sus!”,tot o formula incurajatoare,dar cu o nuanta in plus:”fii demn!”, nu te lasa calcat in picioare!”,rezista dinaintea tuturor relelor fara compromisuri si fara lamentatii”.

(pag 16)

“Exista si alte bucurii decat bucuria de a-ti strangula dusmanul.Exista si alte placeri decat placerea de a rani”.

(pag 18)

“Nu va mai conduceti viata din subteranele sufletelor voastre agitate.Asezati-va,la rastimpuri,pe un loc mai inalt decat voi insiva.Sus inima! Si capul!Viata,viata adevarata e in alta parte.....”

(pag 18)

“Nu poti primi un sens de viata din afara ta.Nimeni nu poate da altuia un sens de viata si nu se poate impune ca sens de viata al altuia”.

(pag 33)

“Fiecare om isi are “punctul lui de fierbere”,limitele si destinul lui. Tacerea consimtitoare nu e scuzabila,dar amendarea ei nu are efect decat daca porneste. Din launtrul celui vizat .Stigmatizat din afara,el se va refugia in statutul de “victima”si isi va fabrica ingenioase justificarri.Inautenticul nu stie ca e inautentic.Iar cand afla e pe jumătate salvat”.

(pag 40)

“Sunt alte lucruri pe care averea intr-adevar nu le aduce,dar pe care cei cu bani cred ca le au,si anume tocmai pentru ca dispun de bani.Toti,sau mai toti,isi inchipuie ca banii aduc inzestrari,drepturi,puteri si virtuti pe care sarantocii nu le au.Acesta e,de multe ori,derapajul major al bogatului:o falsa constiinta de sine “.

(pag 51)

“Trebuie spus mai degraba ca banii nu aduc decat “fericirea”.Tot restul ,tot ce face valoarea si sensul unei vieti , vine pe alte cai,cu alte mijloace.Sau nu vine.Dar, in orice caz,nu I se poate plati contravaloarea in bani.

(pag 53)

“Saracia te inraieste,tot astfel cum bogatia scapata de sub control tinde sa te prosteasca.Saracul e nervos,resentimentat,inclinat spre acreala si violent”. (pag 55)

“Cati dintre locuitorii unei cetati trebuie sa fie buni,pentru ca raul din ea sa nu duca la dezastru? Macar zece,suna raspunsul Domnului,dupa intermedierea patetica a lui Avraam.Zece.Adica foarte putini.Nu se cere ca binele sa fie majoritar,nici in fiinta colectiva a planetei , nici in viata individului izolat . Se cere doar ca binele sa existe , sa fie identificabil , fie si intr-un dozaj minimal.Daca e prezent, lucreaza homeopatic ca drojdia in alcatuirea aluatului.Lumea poate fi, deci salvata , daca drojdia retetei ei originare se pastreaza , daca fiecare din locuitorii ei se va stradui sa fie numarat printre cei zece”. (pag 70)

“Cu cat turma este mai turma,cu atat pastorul este mai singur.Trebuie ca din cand in cand , o oaie sa se rataceasca pentru ca o singuratate sa vina sa vorbeasca singuratatii lui “. (pag 129)

“Nimeni nu e scutit,in viata curenta,de ispita minciunii salutare,benefic caritabile.”Daca nu vei spune minciuni , multe pacate ai sa faci”.Problema nu este sa nu minti,ci sa cantaresti cu discernamant care sunt,in anumite circumstante,marginile tolerabile ale minciunii,dozajul admisibil al falsului,legitimitatea adevarului partial”. (pag 165)

“Unul din efectele maniei,oricat de legitima ar fi e,intradevar,nefericirea crescanda a pacientului .Mania e incremenire in negativitate.Iar o asemenea inclinatie nu depinde de provocarile lumii exterioare.Relele din afara sunt doar pretextul declansator al unui rau launtric”. (pag 177)

“Managerul e un fost baiat de firma,care spera sa ajunga magnat”.(pag 256)

“Intr-un cuplu de indragostiti,nu exista,in mod normal,relatii de subordonare. Cand unul din parteneri devine dominator,cand apare ideea unei ierarhii a calitatilor cuplul e in pericol.Iubirea impune amandurora un comportament slujitor.Fiecare se dedica celuilalt ,fiecare se simte bine sa fie in serviciul partenerului. (pag289)

“A ierta inseamna a valorifica virtutea compasiunii,a intelegerii rabdatoare, a increderii in resursele de reabilitare ale fiecaruia ,oricat de jos ar fi alunecat.A ierta e a pune bunatatea inimii mai presus de normativitatea mecanica, oarba , a ratiunii juridice.Iertarea poate fi amanata, daca vinovatul amana sa o ceara.” (pag 294)

“Nu poti face sugestii de lectura decat celor pe care ii cunosti,carora le stii “felul” , tulburarile,cautarile si apetiturile.Fiecare varsta isi are tesatura ei,fiecare individ uman are o chimie interioara care nu se poate sistematiza.In consecinta,a recomanda o carte e un act de maxima raspundere si de mare intimitate . Solemnitatile pedagogice,ca si neglijenta frivola,pot strica minti ,caractere si vietii.E preferabil,prin urmare,sa nu te pronunti decat cand cel care te intreaba e, pentru tine o carte deschisa”. (pag 309)

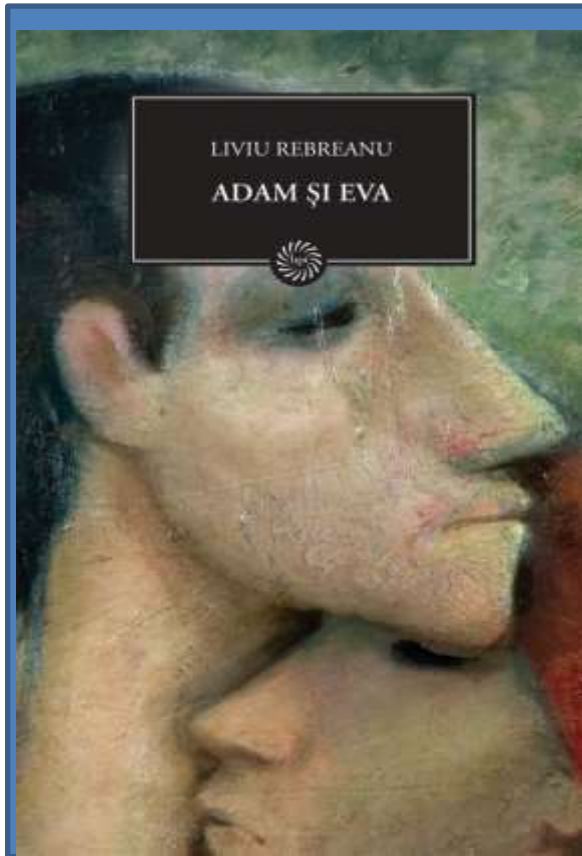
“A fi “intelectual” nu inseamna strict a tine tot timpul in mana o carte.Un intelectual se defineste mai ales prin ceea ce face cand nu citeste;cand reflecteaza,cand sta de vorba,cand tace,cand rade,cand se roaga”. (pag 320)

“Esentialul este sa numesti corect lucrurile”. (pag 336)

“Vraja televiziunii sta in capacitatea ei de a dezvraji ,de a “descoperi”lucruri ascunse,dovedind ca ele n-au nimic de ascuns”.

“Supra-realul televizat e mai puțin decât realul. E realul în versiunea lui strict vizibilă, fără subterane și sublimități: o suprafață multicoloră și indiscretă, care se consumă fie isteric, fie somnolent”.

(pag 344)

Titlul cărții: Adam și Eva

Autor : REBREANU, Liviu

Editura: Litera Internațional

Locul publicării: București

Data publicării: 2009

Tematica: Literatură română clasică, roman

*Carte recomandată de
bibliotecar L.P.S. Piatra Neamț
Emilia Gașpar*

“A recunoscut-o înainte de a se apropia de dânsa, deși n-o mai văzuse niciodată. De câteva zile inima lui o aștepta și o căuta. Și a găsit-o printre miile de oameni indiferenți. I-a zărit mai întâi ochii verzi cu luminile calde și moi. S-a cutremurat până în temelile ființei lui, ca și când i s-ar fi lămurit fulgerător toate misterele vieții. Apoi li s-au încrucișat privirile și din uimirea ei a înțeles că și ea l-a recunoscut, deși nu l-a mai văzut niciodată.”

P 37

“Își dădeau seama amândoi că sufletele lor se căutau de mult, poate de mii și mii de ani.”

P 38

“(…)ținem negreșit să tălmăcim prin vorbe o realitate pe care numai sufletul o poate pătrunde.”

P 41

“Cine vrea să explice "totul" prin cuvinte ajunge curând să nu poată explica nimic! Eroarea începe din clipa când vrem să identificăm cuvântul cu spiritul. Sufletul n-are nevoie de cuvinte pentru a înțelege.”

P 42

“Dacă materia e aceeași în atomii ei, spiritul cuprinde virtual toată dumnezeirea. Întreg și parte sunt identice. Ca și atomii materiali, miliardele de miliarde de atomi spirituali se află într-o mișcare eternă între lumea materială și cea spirituală. Viața unui atom e însăși viața universului. Unul e totul și totul e unul.”

“Căutarea reciprocă, inconștientă și irezistibilă, e însuși rostul vieții omului.”

P 43

“Iubire și Dumnezeu, conștient sau inconștient, trebuie să alcătuiască suprema preocupare a sufletului omenesc. Fără de ele omul nici n-ar putea exista!”

“Câte vieți terestre alcătuiesc o viață adevărată?... Șapte! De ce tocmai șapte? O, Doamne, Doamne, de ce șapte? Dar pentru că șapte e numărul sfânt! A fost sfânt totdeauna, în toate sufletele!”

P 44

“Fericirea îl copleși. Uită toate primejdiile, toată lumea în îmbrățișarea ei. El și ea erau începutul și sfârșitul.”

P 75

“Între două lumi, sufletul gol se scufundă în nesfârșitul singurătății...”

P 80

“Au fost un singur suflet în doi oameni.”

P 241

“Numai credința întărește sufletul și-l deschide pentru adevărurile eterne!”

P 250

“A recunoaște și a plânge zădărnicia unei vieți întâmplătoare e tocmai încrederea în dreptatea providenței divine!”

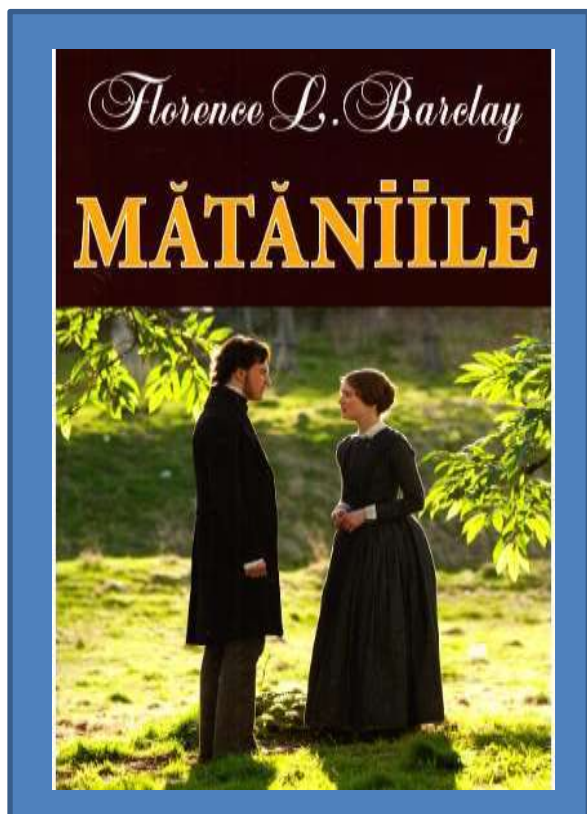
P 255

“Alerga după ea prin țări necunoscute, în epoci bizare, aci păstor indian, aci mare dregător egiptean, apoi scriitor într-un templu babilonian, sau cavaler roman, călugăr medieval, revoluționar provincial... Și ea îi apărea mereu, îl chema, îl îndemna.”

P 259

“Se priveau. Privirile lor vorbeau. Așteptări, doruri, deznădejdi și bucurii străvechi înviau în sufletele lor, înseninându-le fericirea. Se cunoșteau dintru începutul începuturilor și conștiința era pentru eternitate.”

P 262

Titlul cărții: Mătaniile

Autor : BARCLAY, Florence L.

Editura: Orizonturi

Locul publicării: București

Data publicării: 2013

Tematica: Literatură engleză (t),
Roman (literatură) (t)

**Carte recomandată de
bibliotecar
Corchez Irina -LICEUL
TEHNOLOGIC "GH.RUSET
ROZNOVANU"**

„Jane Champion era de acum în al treizecilea an. Cineva care nu judecă lucrurile numai la suprafață, spusese cândva despre ea că este o femeie frumoasă, închisă într-un exterior mai puțin atrăgător, dar adevărul era că până acum nu se găsisese încă nici un bărbat care să fi avut curiozitatea să caute femeia perfectă, dincolo de acest exterior, care poate era numai o mască. Cu toate acestea, fata asta ar fi fost capabilă să aducă raiul pe pământ pentru un îndrăgostit care n-ar fi văzut imperfecțiunile obrazului ei, ci s-ar fi apropiat de ea numai pentru a vedea pe femeia adevărată care se ascundea într-însa, și ar fi căutat să se bucure de toată bogăția duioșiei de care era capabilă, și să guste delicioasa liniște a dragostei unei asemenea fete, mulțumindu-se cu satisfacția de a o cuceri și a o lua de soție. Până acum însă, nu întâlnise pe nimeni care să fi văzut dincolo de ceea ce vedeau oamenii de toate zilele. După toate aparențele, îți făcea impresia că era sortită să fie întotdeauna pe al doilea plan, chiar atunci când ar fi fost capabilă să-și joace la perfecție rolul pe primul.” (P. 11)

"Petrecutele ceasuri, cu tine suflet drag
Sunt pentru mine perle plimbate de mătânii,
Le picur câte una, una câte una,
Șirag de mărgele, mătaniile mele.

Pe ceas câte o perlă și o rugă în fiecare,
Să liniștesc pustiul în suflet cuibărit,
Le picur câte una, când șirul s-a sfârșit,
Se răstignește crucea de aur și de rugă.

O, amintiri ce ardeți, purificând infernul
Steril, de chin și trudă, eu vă sărut pe rând,
Pe fiecare boabă mătânii numărând.
Și-nvăț să răstignesc sărutul meu pe cruce."

(P. 55/56)

"Toate amintirile clipelor pustii, tot zbuluciumul prezentului și toate grijile de viitor se topiră dintr-o dată. Alături de Garth plutea departe spre locuri unde timpul nu are hotar, căci dragostea este eternă și în clipa când se naște, sufletul scapă pentru totdeauna de cătușele trupului." (P. 104)

"Dă-ne nouă lumina cea adevărată
Și noaptea orbirii noastre luminează-o;
Șterge lacrimile noastre și împarte
Milă cu mâna Ta care ne-a zidit,
Veghează asupra noastră și călăuzește
Drumurile noastre rătăcite, cu dreapta Ta". (P. 108)

"— Dragostea e oarbă, zise doctorul cu glasul liniștit.
— Cei care spun acest lucru știu dinainte că afirmă un neadevăr. Dragostea vede mult mai departe și descoperă frumosul chiar acolo unde oamenii normali nici nu bănuiesc existența lui." (P. 241)

"— Domnule Dalmain, mi-am dat seama că singurătatea aceasta atât de apăsătoare în mijlocul tenebrelor pentru unul singur, poate deveni adevărat paradis pentru două inimi care se doresc și se iubesc. Mi-am dat seama că sunt anumite momente când întunericul poate deveni cel mai sublim loc de întâlnire pentru două suflete. Dacă mi-ar fi drag un om care și-a pierdut vederea, m-aș simți foarte fericită că eu o mai am pe a mea, pentru ca să fiu ochi pentru el, dacă ar avea nevoie de ei, întocmai cum m-aș simți foarte fericită, dacă aș fi bogată, să-mi pot întrebuița averea, pentru ca să-i fiu lui de folos. De multe ori însă lumina zilei ar deveni o povară pentru mine, știind că el nu se poate bucura de ea, și aș aștepta seara cu nerăbdare, ca să-i pot spune: „Să stingem luminile și să lăsăm perdelele la ferestre, să nu poată pătrunde lumina lumii în casă, ca să rămânem împreună în mijlocul întunericului care ne unește mai mult decât lumina zilei!" (P. 248)

"Tablourile acestea sunt extraordinare și te răscolesc până în fundul sufletului. Profunda emoție pe care ți-o inspiră se datorează faptului că ai reușit să faci o femeie extrem de frumoasă dintr-una urâtă.

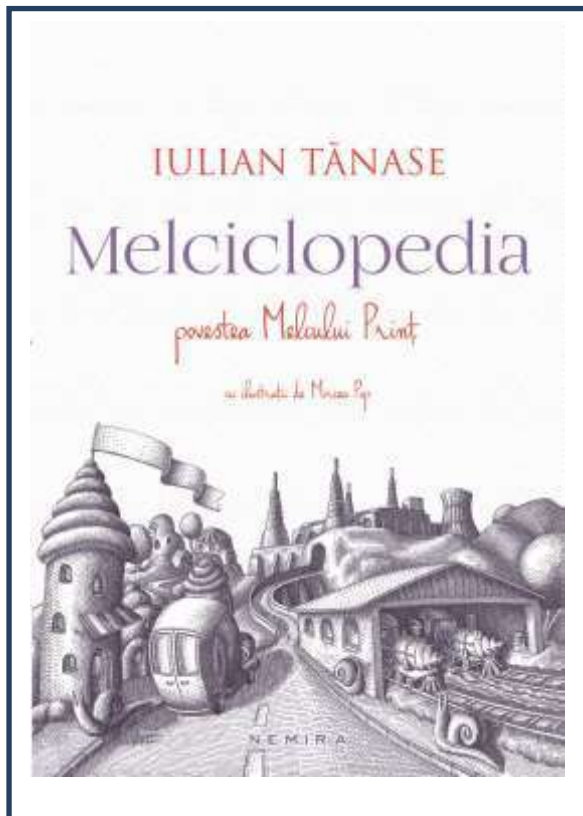
[...] Cu arta dumitale i-ai dat nimbul farmecului de femeie și misterul maternității de soție; din cauza aceasta din ce te uiți mai îndelung la cele două portrete, începi să uiți tot mai mult urâtenia ei. Este un adevărat triumf al artei ceea ce ai făcut dumneata aici.

Garth se așeză din nou în fotoliu și-și împreună mâinile pe genunchi.

— Este triumful adevărului, răspunse el. Eu nu am pictat decât ceea ce am văzut.

— Dumneata i-ai pictat sufletul, zise infirmiera Rosemary, și sufletul acesta îi luminează tot obrazul.

— Eu i-am văzut sufletul, șopti Garth cu glasul aproape stins, și viziunea acestui suflet radiază și astăzi, luminând noaptea eternă a vieții mele." (P. 265)

Titlul cărții: Melciclopedia-povestea Melcului Prinț

Autor :TĂNASE, Iulian

Editura:Nemira

Locul publicării: București

Data publicării:2017

Tematica: Literatură

**Carte recomandată de
bibliotecar Handaric Gabriela
Școala Gimnazială, comuna
Borlești,**

„...Înțeleg că e important să ai un vis pe lângă tine, un vis care să fie al tău și nu unul de împrumut și de care să nu te desparți niciodată . Visele ne țin în viață, asta-i cât se poate de limpede, aș zice. ”- pag.16

„...așa că, acum, la umbra copacului, puteam să îmi trag în voie sufletul , să îl trag mai înspre mine, să mă fac una cu el. A-ți trage sufletul e totuna cu a prinde puteri , căci sufletul îți dă putere doar dacă îl ții cât mai aproape de tine.”- pag.19

„(2) Românii nu pot vorbi cu zâmbetul pe buze pentru că, deși au totuși două buze, e posibil să nu știe să zâmbească. Și e posibil să nu știe să zâmbească pentru că nimeni nu i-a învățat asta.

(3) Românii nu pot vorbi cu zâmbetul pe buze pentru că zâmbetul lor se află, poate, pe buza prăpastiei. Buza prăpastiei e a treia buză a gurii lor, probabil.

(4) Deși au două buze (cu care am observat că își pot face foarte bine treaba), și unii chiar se pricep să zâmbească, românii nu pot vorbi cu zâmbetul pe buze pentru că:

- (a) zâmbetul lor se află la mare distanță de buze;
- (b) zâmbetul lor are oroare să intre în contact cu buzele;
- (c) buzele lor încă nu au reușit să fie domesticite de zâmbet, deși zâmbetul a încercat în mai multe rânduri să se apropie de ele;
- (d) între zâmbet și buze există o mare nepotrivire de caracter;
- (e) zâmbetul lor este extrem de prudent, motiv pentru care se ferește să se apropie de gură și, implicit, și de buze;”- pag.61

„ Când nu știi cine ești,este cum nu se poate mai bine să îți faci un prieten...E minunat să călătorești prin viață,prin acest teritoriu necunoscut și mereu surprinzător căruia noi îi spunem viață,alături de un prieten. Prietenii sunt un alt eu al tău,așa se spune...Prietenii sunt un fel de oglindă în care te privești și te recunoști...Prietenii știu cel mai bine să îți zâmbescă. Zâmbetul lor este o oglindă invizibilă în care,fără să te vezi te recunoști.” -

pag.67

„ Când fluxul intempestiv al amintirii le inundă cele două camera ale inimii(un atriu și un ventricul) și ganglionii le sunt asaltați de imaginea neclară a unei catastrofe,melcii marini,mai ales ei,obișnuiesc să spună: „Reflux să cred așa ceva!”-

pag.75

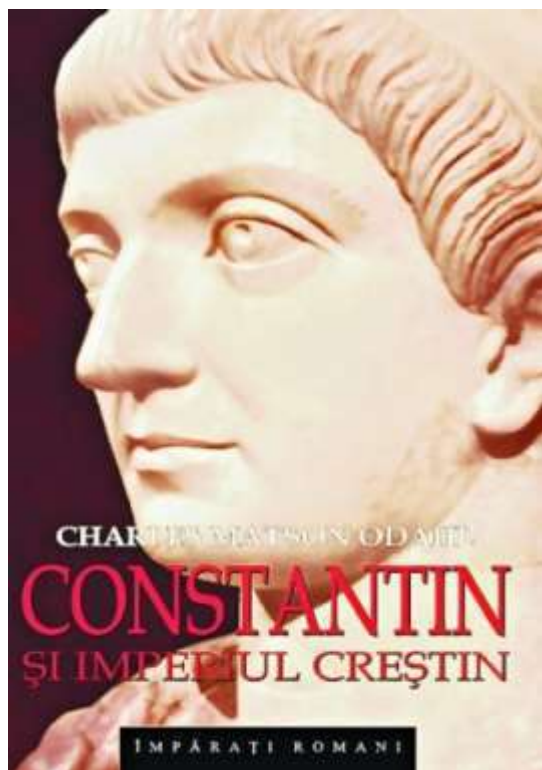
„Călătorind alături de Zuza, am înțeles că prietenia este ca atunci când doi copaci își amestecă rădăcinile, de nu mai știi care sunt rădăcinile unuia și care ale altuia. Așa am călătorit noi încă de la început, legați unul de celălalt cu firele invizibile ale acelorași rădăcini, și rădăcinile, pe care le simțeam crescând din ce în ce mai mari, chiar dacă nu mai puțin invizibile doar pentru că erau din ce în ce mai mari, au făcut ca dragostea noastră să se înalțe tot mai sus și tot mai în adâncul nostru, uneori o vedeam plutind deasupra noastră ca o pasăre cu crengi în loc de aripi, și Zuza mereu zâmbea când mie îmi venea în cap o imagine de felul ăsta. Știam că Zuza știe. Ea mereu a știut, ea mereu știe...Zuza mai știe și că e important să fii recunoscător pentru toate lucrurile bune care ți se întâmplă în viață,ba chiar și pentru cele rele,pentru că,spune ea,din cele rele înveți mult mai mult decât din cele bune.Zuza știe că e important să te rogi,ea mereu se roagă...Își ridică ochii către cer și,dacă este noapte,face mai întâi puțină ordine în cer,strânge stelele împrăștiate aiurea peste tot și le pune în niște cutii colorate,ca pe jucării. Nu poate să se roage dacă cerul nu se află în ordine.”-

pag.126

„Întâlnirea cu doamna Melca Sirenă a fost, așa cum mă așteptam, emoționantă. Când a văzut-o, Zuza i-a sărit în brațe și a început să plângă. E incredibil ce efect pot avea mamele asupra copiilor, dar și doamna Melca Sirenă a început să plângă. E incredibil ce efect pot avea copiii asupra mamelor. Zuza i-a spus doamnei că eu nu am mamă și că așa avea nevoie de una, și doamna a spus: Păi eu sunt deja mamă, așa că pot să fiu mama orcuia are nevoie de o mamă.”-

pag.131

„Melc-avertisment:indiferent cum alegeți să vă trăiți aventura personală-cu viteza melcului sau cu viteza amețitoare a secolului în care trăim-trebuie să țineți minte un lucru:cele mai lungi și mai dificile călătorii le avem înăuntrul, nu în afara noastră.”-copertă

Titlul cărții: Constantin și Imperiul creștin

Autor : MATSON ODAHL, Charles

Editura: BIC ALL

Locul publicării: București

Data publicării: 2006

Tematica: Prezentare biografică

*Carte recomandată de
bibliotecar Miron Daniela
Școala Gimnazială Ștefan cel
Mare Mastacăn*

„În timpul unei campanii dinspre Gallia spre Italia, pentru a reinstaura controlul Romei împotriva unui uzurpator imperial, în anul 312, împăratul Constantin cel Mare a simțit nevoia unui sprijin divin împotriva forțelor armate dușmane și împotriva numeroaselor ritualuri religioase la care apelase inamicul său. Observând că generațiile anterioare de împărați care au respectat credințele tradiționale și i-au persecutat pe creștini au sfârșit nefericit, el l-a invocat pe Deus Summus, „zeul cel mai mare” al univesului, și s-a rugat pentru ajutor și forță în vremurile de încercare la care era supus. Crezând că a primit un răspuns la acest apel de la Dumnezeuul creștinilor, a hotărât să folosească caelestiasigna, „simbolurile cerești” ale lui Christos, ca talismane, pe care le-a reprezentat pe armele trupelor sale. Victoria răsunătoare în bătălia de la podul Mulvius din 28 octombrie 312, l-a convins că făcuse alegerea corectă și trebuia ca, pe viitor, să-și îndrepte credința și loialitatea religioasă către această divinitate.”

(pag.17)

„Tatăl lui Constantin a fost un tânăr numit Flavius Constantius. Asemeni primului său fiu, el s-a născut în regiunea răsăriteană a centurii imperiale de provincii situate la sud de Dunărea centrală, cunoscute ca Illyricum.....

Mama lui Constantin era o frumoasă tânără numită Elena. S-a născut într-o familie de origine umilă la Drepanum, în nordul Bithyniei-Yalova din Turcia de azi. Era stabularia, hangiță într-una din numeroasele taverne-hanuri care erau presărate de-a lungul drumurilor romane din provinciile de est, unde a întâlnit-o Constantius la începutul carierei lui militare.”

(pag.31)

„Încă de la convertire, Constantin s-a alăturat clerului, a studiat literatura creștină și a intervenit în problemele Bisericii. A ajuns la convingerea că Dumnezeuul

creștin i-a acordat încrederea și l-a ales pentru răspândirea religiei creștine. Cum domnia lui progresa, atașamentul lui față de această credință a sporit afectându-i tot mai mult deciziile politice. În acești ani Constantin a emis mai multe legi prin care și manifesta voința de promovare a creștinismului. În anul 315-316 a scos în afara legii pedeapsa cu însemnarea feței și moartea prin crucificare, pedepse prevăzute de dreptul roman penal- prima fiind considerată ca lipsită de respect față de doctrina biblică a chipului uman creat după imaginea frumuseții divine, iar cealaltă prin faptul că nu se respecta crucea.”(pag.155)

„ Eusebiu scrie cum Constantin” a făcut din slăvirea Mântuitorului scopul lui principal și a folosit orice mijloc pentru a pedepsi greșelile celor care credeau în superstiții” în timpul domniei lui. După 327, propagarea creștinismului s-a amplificat, în timp ce tolerarea păgânilor s-a redus dramatic. Unul dintre exemplele propagandei creștine a fost seria magnifică a monedelor cu” imaginea celui ce se roagă” care au fost emise în tot imperiul în acești ani. Eusebiu scrie:” Cât de adânc era pătruns sufletul lui de puterea credinței divine poate fi înțeles din faptul că a cerut să fie imprimată pe monede de aur imaginea lui în care privirea era înălțată ca și cum s-ar fi aflat în poziție de rugăciune către Dumnezeu; aceste monede s-au răspândit în tot imperiul. Portretul lui era expus în mărime naturală deasupra intrării în palatele lui din unele orașe, cu ochii spre cer și mâinile deschise ca pentru rugăciune.”

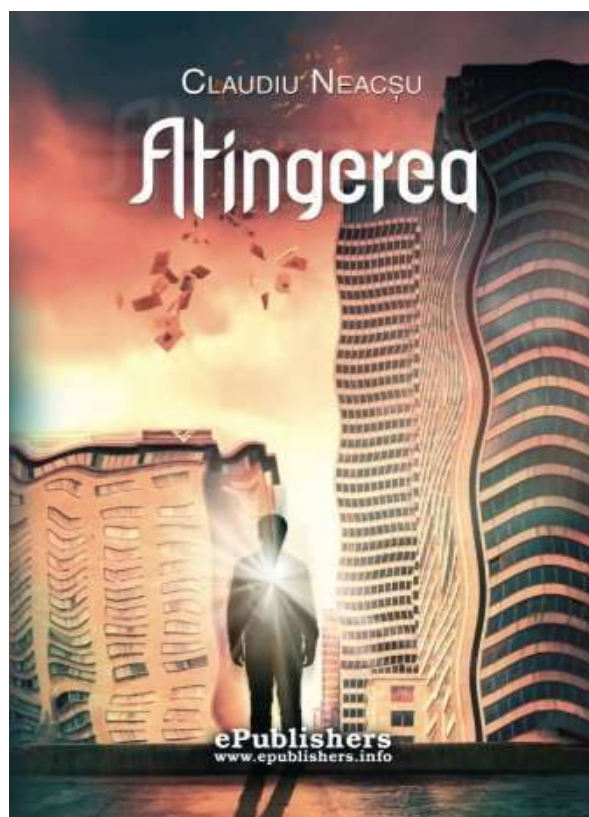
(pag.209)

„Epistola lui Constantin, Biruitorul și Maximus Augustus, către episcopii adunați la Tyr, este un document interesant care dezvăluie faptul că împăratul își pierdu-se toată răbdarea pentru disputele nesfârșite ale episcopilor răsăriteni. Se plângea că neînțelegerile dintre ei nu erau pe placul lui Dumnezeu și că dezordinea creată de ei aduceau atingere onoarei Bisericii. Preciza că pacea se răspândea în tot imperiul și că până și barbarii se întorceau spre dreapta credință datorită lucrării lui Dumnezeu;dar neînțelegerile lor și ura instalată între ei subminau eforturile împăratului și puteau duce la distrugerea lumii romane. I-a amenințat că va folosi toată puterea lui pentru a sancționa ce nu era corect și pentru a aduce iar pacea în Biserică. Cum Conciliul din Tyr se încheiase deja, această epistolă imperială nu a ajuns la toți participanții. Dar, atunci când Eusebiu din Nicomedia, Eusebiu din Cezareea și alți episcopi care fuseseră trimiși ca delegați din Fenicia pe calea cea mai scurtă și mai ușoară au ajuns la Constantinopol la câteva zile după Atanasie, au fost cu siguranță încunoștințați despre conținutul ei și despre starea de nervozitate a lui Constantin.”

(pag.229)

“ Personajul Constantin care a rezultat din aceste pagini a fost cel mai mare împărat militar ilir, care a salvat Imperiul Roman de la haosul cauzat de criza din secolul al III-lea și l-a transformat într-o entitate politica diferită cu forme noi și o nouă credință.”

(pag.251)

Titlul cărții: Atingerea
Autor : **NEACȘU, Claudiu**
Editura: **ePublishers**
Locul publicării: **București**
Data publicării: **2014**
Tematica: **roman**

Carte recomandată de
Prof. Elena David
Responsabil CDI
Școala Gimnazială Nr. 1 Zănești

”Imaginează-ți ce întorsătură ar lua viața unui om în momentul în care i s-ar întâmpla ceea ce statistic este posibil doar o singură dată la foarte multe miliarde de ani (de fapt, într-un interval de timp pe care nicio minte omenească nu-l poate cuprinde).

Imaginează-ți apoi ce s-ar putea petrece în sufletul acestui om atunci când conștiința lui l-ar obliga să facă cea mai grea și mai dureroasă alegere din toate timpurile.

Imaginează-ți zbuciumul cumplit al acestui om atunci când se vede pus în capacitatea de a face Lumii cel mai mare Bine care se poate visa, din toată Istoria Omenirii, și totuși... are motive să nu îl facă...” P 7

”- Ah, asta într-adevăr e de apreciat. Dar pune-te în situația cuiva care nu a văzut ceea ce vezi tu, adică pereți care încep să se miște. Tu ai văzut până acum vreun OZN? Nu ai văzut. Și nici nu o să crezi că există OZN-uri, oricâte cărți cu așa-zise dovezi ai citi. Eu te voi crede pentru că am încredere în tine și știu că nu ai avea motive să mă minți. Deci, asta va fi secretul nostru. Vom ști doar eu, tu și Anthony.” P 28

”- Iar?... Hm... Citeam acum câteva zile despre acel fenomen numit deja-vu. Și mă gândeam că este însoțit tot de un sentiment de teamă, așa cum zici și tu că ți se întâmplă. Și că este tot de scurtă durată. Totuși, la tine nu e vorba numai de un sentiment sau de o senzație. Tu vezi efectiv ceva cu ochii tăi. Și ceilalți oameni desigur că nu vor crede ceea ce le spui tu că vezi.” P 29

”- Mulțumesc, Nala. În curând va începe totul... În curând... Povara este mare și nimeni nu o poate înțelege. Tocmai meditam la sămânța de gând ce mi-a fost predestinată. Simt că mi se cere să fiu neclintit ca o stâncă și să nu cedez nici cu un pas. Totuși, incertitudinea există. Ceea ce este în față este hazard. Trebuie să dirijăm o “orchestră” formată din “instrumentiști” care abia acum învață să “cânte”. Oricât ar fi de ciudat, “orchestra” asta va trebui să cânte “simfonia perfectă”. Va reuși oare?” P 32

”Toți oamenii au de făcut la un moment dat o alegere. Se pune întrebarea: cel care face o alegere, acționează într-un mod automat, ca și cum ar fi fost condiționat total de ceva anume? Răspunsul este NU. Oamenii fac alegeri în funcție de sistemul de valori pe care îl au. De exemplu, cineva consideră familia ca pe ceva extrem de important în viață. Atunci, șansele de a alege o viață solitară, departe de orice fel de rudenii, sunt aproape zero, pentru că are deja un sistem de valori foarte bine înrădăcinat. Dar cum se comportă un alt om al cărui sistem de valori nu este prea puternic, adică un om care nu dă aproape deloc importanță familiei? Șansele ca un astfel de om să-și părăsească familia sunt foarte mari, desigur. Sistemul de valori influențează deciziile oamenilor.” P 39

”Nehotărârea este sursa nefericirii oamenilor. Ea vine din lenea de a gândi și este responsabilă pentru ceea ce omul este. Lipsa de hotărâre înseamnă că nu îți cunoști pe deplin propriul suflet și astfel vei căuta în afară rezolvarea problemelor, la alți oameni: părinți, prieteni, colegi. Nehotărârea îi dă omului o stare de neputință, în care el va fi doar spectator la ceea ce i se întâmplă în **viață, fără să poată interveni** să schimbe în bine cursul evenimentelor.” P 44

”Era vorba în film despre un băiat de vreo 9 ani care, observând relația tensionată dintre părinții lui, hotărăște să pună la cale un plan prin care să-i determine să se înțeleagă mult mai bine decât ar fi făcut-o vreodată. James considera cam stupidă această idee. Un copil de 9 ani, după părerea lui, nu posedă încă acea judecată prin care să poată înțelege ce se petrece în mintea adulților, ba încă să mai și intervină în conflictele dintre ei. Un copil de 9 ani e un copil și atât.” P 45

”- Una din regulile biologiei convenționale spune că semnalele se transmit prin intermediul substanțelor care intră în reacție sau a ionilor. Asta ar însemna că informația chimică nu poate traversa, de exemplu, sticla. Exact, asta ne învață știința convențională... Numai că, stimați invitați, niște specialiști ruși au descoperit... altceva. Ce au făcut ei? În două containere sigilate, prevăzute cu o fereastră din sticlă de cuarț (prin care pot trece radiații UV și peste UV, așa cum puteți vedea în reproducerea experimentului din această fotografie), au pus câte o jumătate dintr-un țesut de cultură și, de fiecare dată când infectau unul dintre țesuturi, cel sănătos era infectat și el după numai câteva ore. Concluzia? Prin intermediul unui câmp care se aseamănă cu cel electromagnetic, celulele comunică între ele! Oamenii de știință au fost uimiți... La un moment dat se știa că celulele nu pot comunica între ele decât prin semnale chimice. Iar acum foarte multe studii ne demonstrează că celulele vii pot comunica între ele prin unde capabile să străbată chiar și mediul atmosferic! De asemenea, celulele pot comunica între ele și prin intermediul luminii, așa cum a demonstrat medicul german Fritz Popp, cel care a introdus denumirea de fotoni de lumină. Undele luminoase poartă informație, iar celulele o pot citi! Înțelegeți acum colosala importanță a acestei descoperiri pentru lumea medicală? Medicamentele intervin în comunicarea chimică dintre celule. Însă acum, grație faptului că informația poate circula între celule și pe calea undelor, medicamentele nu mai sunt singurele mijloace de refacere a stării de sănătate! Vindecarea se poate face și prin metode energetice, nu numai cu medicamentele produse pe cale chimică! Știința vine să întărească această afirmație!” P 48

”Ei bine, noi le punem la dispoziție oamenilor argumentele zdrobitoare ce trec de limita simplei credințe. Oamenii nu numai că vor crede, dar vor ști lucruri care

până acum păreau a fi de domeniul fantasticului. În timpul acestei săptămâni vă vom prezenta veriga de legătură dintre demonstrația științifică și pranoterapie.” P 49

Titlul cărții: Mătaniile (The Rosary)

Autor : BARCLAY, Florence L.

Editura: Constelația

Locul publicării:

Data publicării: 1991

Tematica Beletristică, roman de dragoste

**Carte recomandată de
bibliotecar Liliana Hîrlea
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "I.I.
MIRONESCU" TAZLĂU**

„ Ioana era îmbrăcată într-un costum cenușiu, o bluză de batist albă, cu guler și manșete scrobite, iar în cap o pălărie de fetru, cu pană neagră. Pășea sigură și legănându-și puțin trupul. Înfățișarea ei contrasta violent cu grupul de fete și femei frumoase adunate sub cedru; cu toate acestea, atitudinea ei nu avea nimic bărbătesc, ci fiecare linie era de cea mai pură feminitate. O față care caută să atragă atenția asupra ei prin gesturi extravagante, are toate șansele să pară că se poartă ca un băiețoi, Ioana însă era atât de feminină în toate manifestările ei, încât putea purta orice costum, fără riscuri că ar dezavantaja-o, căci cea mai severă simplitate convenea de minune staturii ei masive și trăsăturilor feței”.

P15

„ În orice caz, muzica reprezintă o valoare de cea mai mare importanță. Este un fel de „ Sfânta Sfintelor” pe altarul sufletului meu, și nu e atât de ușor să te destăinuiești, pe cât s-ar părea la prima vedere.”

P25

„Îmi face impresia că mi-aș dezveli sufletul în fața cuiva care nu trebuie să-l vadă, și gestul acesta mi se pare aproape o inocență. După părerea mea, muzica este mijlocul cel mai expresiv pentru o revelație.

P30

„ Garth se ridică de pe scaun și ca și Myra, se întinse în lumina soarelui care se apropia de fundul zării. Ioana se uită la el cum se întâmplă adeseori cu oamenii care nu au darul frumuseții fizice, înfățișarea lui virilă o impresionă, dar nu atât de mult încât să poată influența relațiile lor prietenești. Între prietenii ei , Garth era primul preferat. Înainte de toate era mult mai bătrân decât mulți dintre ei , dar cu toate acestea , din anumite puncte de vedere părea mult mai tânăr decât alții, iar manifestările și exuberanța de care da dovadă, o făceau pe Ioana de multe ori să

creadă că nu este destul de serios, deoarece ea avea un temperament mult mai calm. Despre un om însă nu poți avea niciodată decât o singură părere și în clipa aceasta se uita la el cum s-ar uita o mamă la propriul copil: cu o sinceră și complet impersonală admirație.”

P28

„ În fond , frumosul este o chestiune de suprafață, răspunse el într-un târziu. Îl vezi și îl admiri, eu îl doresc și îl pictez. După ce am terminat portretul, pentru mine acest frumos a devenit un fel de proprietate personală, și atunci încep să îmi dau seama că nu mă mai interesează, În timp ce fac portretul unei femei, sunt în căutarea sufletului ei pe care aş vrea să-l aştern pe pânză.”

P31

„Glasul amplu și profund al loanei vibră în largul sălii.

*Petrecutele ceasuri , cu tine, suflet drag
Sunt pentru mine perle plimbate de mătănii,
Le picur câte una, una câte una,
Șirag de mărgele, mătăniile mele.”*

P41

„ În ochii tânărului clipea acum o lumină de nemărginită adorație care mișcă pe loana, deoarece nu mai văzuse niciodată înainte de asta un astfel de sentiment reflectat în privirile cuiva, în timp ce se uita la ea”.

P45

„Nu-i plăcuse felul în care îi sărutase mâinile, dar cu toate acestea văzuse atâta respect și adorație manifestându-se în gestul lui , încât i se părea că este o consacrare, pentru a o ridica deasupra celorlalți. Palmele mâinilor mai trepidau sub arsura sărutului său: i se părea că lăsase pe fiecare mână o umbră tangibilă și se surprinse de două ori examinându-și mâinile cu un fel de teamă.”

P46

„- Mătăniile mele încă nu au cruce, căci nu am ajuns atât de departe.

- Eu cred că orice șirag de mătănii adevărate își are crucea lui, zise loana cu glas domolit, și mi-e teamă că-ți va veni foarte greu să constăți că și ale dumitale au o cruce.
- Când voi constata că și ale mele au o cruce, -loana se uită involuntar la palmele mâinilor ei și Garth zâmbi, apoi simți că tot sângele îi fuge spre inimă- sper că voi avea curajul ca să o port.”

P47

„ Ioana își culcă fruntea pe cerceveaua ferestrei și lumina de lună căzu pe capul ei cu părul castaniu. În jurul ei pluteau miresmele florilor grădinii, iar din pădurea vecină picurau notele unui cântec de privighetoare ca o cascadă de mărgele. Alături de Garth plutea departe spre locuri unde timpul nu are hotar, căci dragostea este singură eternă și din clipa când se naște, sufletul scapă pentru totdeauna de cătușile trupului.”

P85

„ Privea liniștită la peisajul care se așternea în jurul ei. Deoparte delta fertilă a Nilului cu verdele închis al palmierilor, al măslinilor și al portocalilor, iar de cealaltă parte deșertul care își așternea până departe în zări covorul de nisip rătăcitor.”

„- Aici e răscrucea între două lumi: deoparte libertatea, de cealaltă belșugul. E greu să te decizi încotro să apuci Ar trebui să întrebi Sfinxul, acest bătrân paznic al veacurilor scurse între două lumi, care privește fără să clipească în ce îi aduce timpul izvorât din infinit. ”

P101

„ E de mirare însă, că deși retina a fost perforată de alice, totuși n-a fost distrus nici un țesut mai important și nici creierul nu a fost atins.”

Pentru el vederea avea o profundă semnificație: reprezenta perfecțiunea formei și a culorii, căci într-însul calitățile artistului dominau toate celelalte porniri.”

P110

„...Și toate acestea i le datorez ei, răspunse Garth încântat. Excelentei infirmiere pe care mi-ai trimis-o. Trebuie să știi că este o fată neprețuită.

Aceasta a fost ideea ei, zise el și deznodă panglica pe care o întrebuițase și care era legată de fotoliu cu un fir de ață invizibil. Una duce la ușă, una în fața pianului, și a treia în fața ferestrei.”

P173

„Ioana zâmbi cu același zâmbet misterios și blând, de aprobare și consimțire pe care el îl eternizase în portretul *Soției*.”

P255

Titlul cărții: Evoluția romanului antic

Autor : CIZEK, Eugen

Editura: Univers

Locul publicării: București

Data publicării: 1970

Tematica: critică literară

Carte recomandată de profesor

**Anamaria-Irina Stoica,
COLEGIUL NAȚIONAL "ROMAN
VODĂ"**

„ Condițiile literare în care apare romanul, confluențele și interferențele de genuri la nivelul cărora se realizează începuturile sale, geneza artei romanești în general, constituie una din problemele cele mai dificile și mai controversate ale filologiei clasice, unul din destul de numeroasele „locuri disperate” ale exegezei moderne consacrate culturii grecești și latine.”

p. 3

„Intr-o cercetare celebră asupra romanului grec, /.../ Erwin Rohde susținea că în structura romanului antic s-ar fi conjugat doi constituenți fundamentali, în primul rând cel erotic și în al doilea rând cel aventuros, pornind de la arhetipurile corespunzătoare realizate în poezia hellenistică de dragoste și în povestirile fantastice de călătorie.”

p. 5

„Un rol important l-au jucat relatările de călătorii fictive sau reale, dar deformate de impulsurile fanteziei, care satisfăceau pasiunea pentru peisaje fabuloase și pentru aventuri funambulești. În același timp, povestirea de călătorie a furnizat romanului modelul narației la persoana întâi.”

p. 5-6

„Începuturile propriu-zise ale romanului se situează în regatele asiatice ale diadohilor, succesorii lui Alexandru, în Egipt și în Asia Mică, în Ionia, în conexiune cu tradițiile literaturii culte și cu legendele populare. /.../ Primul roman atestat, *Romanul lui Ninos*, aparține literaturii de dragoste și conține narația dragostei dintre Ninos, legendar prinț asirian și Semiramis.”

p. 19

„Dragostea este aproape singurul demiurg al intrigii, motorul ei principal, care motivează acumularea, complicarea și decantarea conflictelor. Rolul destinului care, ulterior, va împărți cu iubirea motivarea, crearea și menținerea intrigii, apare destul de modest în primele romane cunoscute.”

p. 29

„Toți romancierii acestei epoci practică tehnica „povestirii cu sertare”, dar în variante structurale diferite. S-ar putea delimita două structuri fundamentale, care vor face ambele carieră în evoluția romanului: compoziția bazată pe încadrarea narațiilor una într-alta și mai ales cea divizibilă pe paliere. /.../ Ele alternează în narație, se intersectează, se apropie spațial foarte mult pentru a se separa din nou. Palierele se desfășoară de două ori pe același câmp de acțiune.”

p. 32

„În toate romanele dragostea și destinul creează structura de adâncime. Dragostea și Tyche intră în conflict violent una cu alta și mențin justificarea peripețiilor. /.../ Niciun roman grec nu încorporează o simbolistică autentică, nu se convertește în parabolă. Valoarea intrinsecă a anecdoticii este manifest subliniată în *Dafnis și Chloe*: „Pentru toți oamenii va fi o comoară plină de farmec; bolnavul își va găsi vindecarea, cel întristat, mângâierea, cine a fost îndrăgostit o dată își va aminti iarăși, iar cel care n-a iubit încă, va învăța. Într-adevăr, nimeni n-a scăpat și nu va scăpa vreodată de dragoste, câtă vreme va fi frumusețe în lume și ochi care s-o vadă.”

p. 56-57

„Formula *condiția umană*, consacrată unei cariere prodigioase în secolul nostru, când a furnizat și titlul unuia din cele mai bune romane, nu reprezintă o creație a modernilor. Este însă demn de semnalat (și de subliniat !) că hellenii n-o cunoșteau. Romanii au fost cei care au inventat-o. Expresia *condicio humana* este pentru prima oară atestată la Cicero (*Tusc.* 1,15), iar formula echivalentă *sors humana* revine frecvent în opera lui Seneca, contemporan al primului roman creat pe solul culturii latine /.../ Condiția umană /.../ ilustrează căutarea unui cod, unui stil de viață, a unei legi morale, ea exaltă voința și reduce totul la optica și experiența eroului, substanța spirituală fiind redată la timpul prezent, evenimentele și decorul fiind simțite pe măsură ce se desfășoară acțiunea protagoniștilor.”

p. 98

„Romanul latin relevă bivalența atribuită de Alberes expansiunii maxime a genului: „romanul oferă în același timp atracția puternică a unei *istorii* și imensul registru de rezonanțe psihologice, sociale, ontologice, estetice, simbolice pe care le poate implica respectiva istorie.”

p. 102

„Arta portretului petronian relevă pregnanță, concentrare revelatorie, înțelegere pentru proteismul vieții, însă și pasiunea exagerării caricaturale. Înstrăinat printre valorile în declin și descifrând stilul de viață în realitatea imediată, unde urmărirea virtualităților răsului plener, veșnic destins, romancierul nu afla și nici nu dorea să afle personaje onorabile. /.../ Totodată această artă demonstrează o dată mai mult în ce sens *Satyriconul* este un roman al condiției umane întrucât evidențiază limitele omenescului în inteligență (Encolpius) sau prostie (Trimalchio), eșec și delectare, ridicol și abjecție.”

p. 127

„Romanul lui Petroniu se constituie ca primul roman al condiției umane din literatura universală, dar rămâne și o mostră de ficțiune valoroasă. Nu are complexitatea narativă a unora din cele mai bune romane grecești, intriga structurându-se ca relatarea unui periplu burlesc, dar strălucește prin invenția excepțional de bogată a unor situații particulare, deosebit de semnificative.”

p. 128

„Umorul lui Petroniu se extrapolează pe o gamă largă, pe o varietate uriașă de nuanțe, de la maliția ușoară din finalul *Matroanei din Efes* până la grotescul acuzat al înmormântării simulate de Trimalchio (Petroniu, 78) sau al aventurilor lui Encolpius,

unde se reliefează un limbaj intențional hiperbolic. Umorel îmbibă în nenumărate modalități subtextul romanului. /.../ Petroniu îl face pe cititor să zâmbească subțire, dar adesea el îi provoacă râsul abundent, non-conformist, uneori trivial. Astfel se elucidează și prezența licențiosului în roman, căci în *Satyricon* abundă detalii obscene și chiar scatologice.”

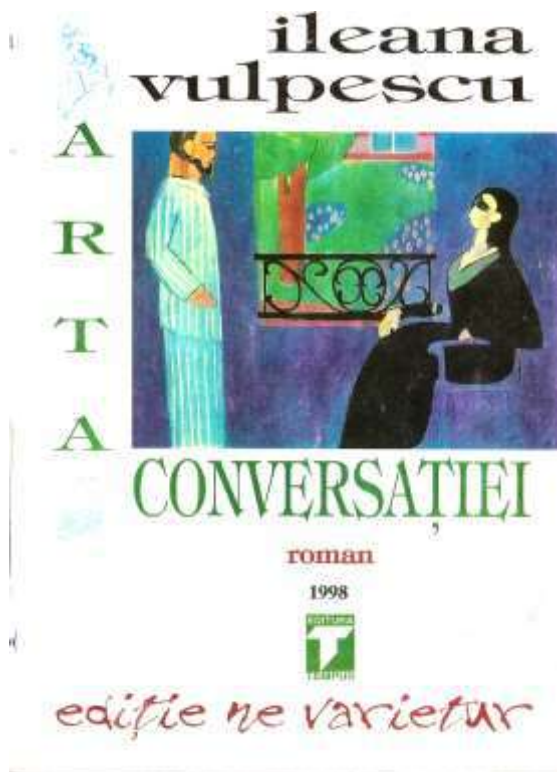
p. 137

„Analiza diacronică a romanelor antice relevă deci o polifonie bogată de motive și de procedee compozițional-stilistice, în pofida tendinței manifeste spre formalizarea riguroasă a construcției romanești. Temele și tiparele antice au fost preluate de succesorii medievali sau moderni ai romanului antic și au servit ca surse ale dezvoltării genului.”

p. 204

„Toți romancierii greci și latini au crezut în om, în sentimentele lui, în zonele luminoase ale conștiinței. Toți — inclusiv Petroniu — au avut sentimentul acut al justiției, au condamnat răul și au elogiât binele, au încercat să se aplece asupra suferințelor și bucuriilor elementare, chiar dacă erau preocupați mai ales de invenția unei intrigi complicate. Tocmai acest mesaj umanist, acest cult al omului obișnuit, de pe stradă, cum am spune noi, și al rațiunii sale lucide, asigură în primul rând perenitatea romanului antic.”

p. 209

Titlul cărții: Arta conversației

Autor : VULPESCU, Ileana

Editura: Tempus

Locul publicării:

Data publicării: 1998

Tematica: Literatura română

Roman (literatură)

**Carte recomandată de
bibliotecar
Darie Liliana SCOALA
GIMNAZIALĂ "ELENA CUZA"
PIATRA NEAMȚ**

“Viața intimă a oamenilor, ca și cea profesională, e plină de greșeli, mai mari, mai mici. Un scriitor scrie azi o carte foarte bună, iar mâine scrie o carte mediocră. Un actor interpretează azi magistral un rol, creînd un personaj de neuitat, adevărat punct de referință pentru interpretările generațiilor viitoare, mâine — un personaj care nu i se mai potrivește chiar ca pielea pe trup. Spectatorul și cititorul sunt neiertători, nu trec niciodată cu vederea ce-a fost prost, și-n această neîndurare uită și ce-ai

făcut bun. Sita care cerne fără părtinire este posteritatea. Ce posteritate are însă actorul de teatru, care moare definitiv în fiecare seară, cu fiecare spectacol, el, artistul irepetabilului?” pag.86

„E foarte curios câtă milă inspiră defectele fizice și cât dispreț cele psihice. Toată lumea zice și nimeni nu zice , când toate astea sunt infirmități de pe urma cărora suferi la fel de mult ca și de pe urma infirmităților fizice. Un defect fizic îți dezechilibrează corpul și dezechilibrul acesta se răsfrânge asupra sufletului. Efectele lui sunt deci împărțite. Gândește-te că defectele psihice zac numai în suflet. Ți dai seama ce infern trebuie să fie într-un suflet șchiop sau chior, sau amândouă la un loc, sau câte cât vrei?” pag. 97

„Cu nimeni nu e bine să fii sincer cum ești cu tine însuși. Un moralist zice să-ți tratezi prietenul de azi ca și când mâine ți-ar deveni dușman și dușmanul de azi ca și când mâine ți-ar deveni prieten, ceea ce nu este conform cu principiile moralei ci ale unei bune politici.” pag.100

“Cred că dac-aș fi scriitoare aș încerca să clarific acest trecut din curiozitate psihologică, din obligație profesională deci, fiindcă eu consider psihologia profesia de bază a scriitorului. Și-apoi, mă mai gândesc la ceva. Să nu-ți închipui că n-am fost de multe ori ispitită să dezvălui acest trecut al imaginației mele. Trecutul imaginației e tot atât de-al nostru ca și trecutul faptelor.” pag. 102

“Mă interesa, de exemplu, limbajul ca fenomen, toate avatarurile prin care trecuse, toate subtilitățile lui, mă interesa civilizația. Mi-ar fi plăcut să știu semnificația celui mai mărunț lucru din lunga succesiune a civilizațiilor. Mi-ar fi plăcut să trăiesc toată viața într-o vastă bibliotecă, unde să aflu și iar să aflu.” pag.105

“Nu există 'material didactic' mai elocvent pentru exemplificarea dialecticii decât sufletul omului.” pag. 108

„O faptă rea se-ndreaptă printr-o faptă bună, o vorbă rea nu se-ndreaptă prin nimic” pag. 109

“Viața este alcătuită din șesuri, din văi, din piscuri, altfel spus — din platitudine și din rutină, din deprimare și din bucurie; și dintr-un element permanent și obligatoriu: munca. În toate adversitățile și împotriva tuturor adversităților, omului îi rămâne acest suport moral: munca.” pag. 120

“Fericirea este o stare excepțională, cu totul deosebită de mulțumire, de liniște, de orice. Apariția ei meteorică și dispariția ei n-au un caracter programatic. Un om nu-și poate planifica fericirea. El își poate concepe o existență echilibrată. Poate lupta și trebuie să lupte pentru acest echilibru. Multe dezechilibre pornesc din nemulțumirea oamenilor de-a trăi fără fericire. Majoritatea acestor oameni concep fericirea ca pe-un element exterior lor. Ei așteaptă fericirea ca pe-un dar din partea cuiva. O greșeală fundamentală. Fericirea, multă- puțină câtă este, e-n noi și nu ne-o poate da cineva.” pag. 121

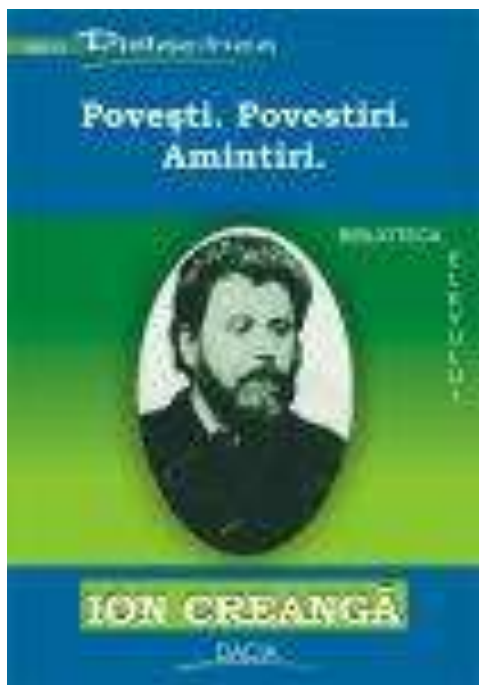
“În viață trebuie să înveți să citești printre rânduri și în oameni. Să citești printre vorbele lor și chiar dincolo de ele. Uneori, un oftat povestește mai mult decât un roman-fluviu, o privire - mai mult decât o bibliotecă.” pag. 132

„Dragostea de oameni e ca sănătatea — starea firească a omului, iar ura e ca boala — o stare sufletească de care mori dacă n-o vindeci.” pag. 150

“Idea unui om despre țara lui — conceptul de țară cum se spune-acum — face parte, pentru unii oameni, nu dintr-o vorbărie sterilă și umflată care te saltă în niște posturi de unde ți-e foarte ușor să-ți alegi altă țară sau dacă-i faci ășteia unde te-ai născut onoarea să mai rămii în ea, este fiindcă nu poți avea-n altă parte osul succulent pe care ți-l oferă proștii de-aici; ideea asta face parte — pentru o categorie din ce în ce mai rară, pentru un fel de ornitorinci — dintr-o concepție de viață care nu se expune de la tribună și nu e-nsoțită de bătaie cu pumnul-n piept, nici de onoruri și nici de salarii personale, care ține de profunzimea ființei lor, face parte, dacă vrei, din incapacitatea lor de-a uita istoria și de-a se lepăda de ea.” pag. 175

“O parte din om se conjugă cu verbul “a avea”, cealaltă parte se conjugă cu verbul “a fi”; important este ca partea lui “a fi” să fie măcar egală cu cea a lui “a avea”. Cei pentru care “a fi” atârnă mai mult decât “a avea” sunt cei care trăiesc pentru a ști, pentru a afla, ceilalți sunt robii obiectelor, robi strict ai materiei. Orizontul lor este mărginit de obiecte ca de-un parapet. Ei suferă de-o incurabilă orbie spirituală.”

pag. 186

Titlul cărții: Povești.Povestiri.Amintiri.

Autor : CREANGĂ, Ion

Editura: Dacia

Locul publicării: Cluj-Napoca

Data publicării: 2006.

Tematica: **beletristică**

*Carte recomandată de
Bibliotecar Maria Tudor
Liceul Tehnologic Economic
Administrativ Piatra Neamț*

Tocmai cand scoasera panile din traiste, iaca un al treile drumeț, necunoscut, îi ajunge din urma și se oprește langa danșii, dandu-le ziua buna. Apoi se roaga sa-i deie și lui ceva de mancare, caci e tare flamand și n-are nimica merinde la dansul, nici de unde cumpara.

– Poftim, om bun, de-i ospata împreuna cu noi, zisera cei doi drumeți calatorului strain; caci mila Domnului! unde mananca doi mai poate manca și al treilea.

P255

- Ține, frate, partea dumitale, și fa ce vrei cu dansa. Ai avut doua pani întregi, doi lei și se cuvin. Și mie îmi opresc trei lei, fiindc-am avut trei pani întregi, și tot ca ale tale de mari, dupa cum știi.

P256

-Bun! Ia, acuș avem sa ne înțelegem cat se poate de bine! Vra sa zica, dumneta ai avut numai o bucata de întrecut, iar tovarașul dumitale, patru bucați. Acum, o bucata de pane ramasa de la dumneta și cu patru bucați de la istalalt fac la un loc cinci bucați?

-Taman cinci, domnule judecator.

– Este adevarat ca aceste bucați de pane le-a mancat oaspetele dumneavoastra, care spui ca v-a dat cinci lei drept mulțamita?

- Adevarat este, domnule judecator.

– Așadar, dumitale ți se cuvine numai un leu, fiindca numai o bucată de pane ai avut de întrecut, și aceasta ca și cum ai fi avut-o de vanzare, deoarece ați primit bani de la oaspetele dumneavoastră. Iar tovarașul dumitale i se cuvin patru lei, fiindca patru bucați de pane a avut de întrecut. Acum, dară, fă bine de înapoieste un leu tovarașului dumitale. Și dacă te crezi nedreptățit, du-te și la Dumnezeu, și lasă dacă ți-a face și el judecata mai dreaptă decât aceasta!

p259-p260

A doua zi însă a venit părintele pe la noi, s-a înțeles cu tata, m-au luat ei cu binișorul și m-au dus iar la școală. Că, dă, e păcat să rămâi fără leac de învățătură, zicea părintele; doar ai trecut de buchelu-deazla și bucherițazdra: ești acum la ceaslov, și mâine-poimâine ai să treci la psaltire, care este cheia tuturor învățăturilor, și, mai știi cum vine vremea? poate să te faci și popă aici, la biserică Sfântului Nicolai, că eu pentru voi mă strădănuiesc. Am o singură fată și-o vedeți eu pe cine mi-o alege de ginere.

P287

Peste iarnă, mama iar s-a pus pe capul tatei, să mă dea undeva la școală. Dar tata spunea că nu mai are bani de dat pentru mine.

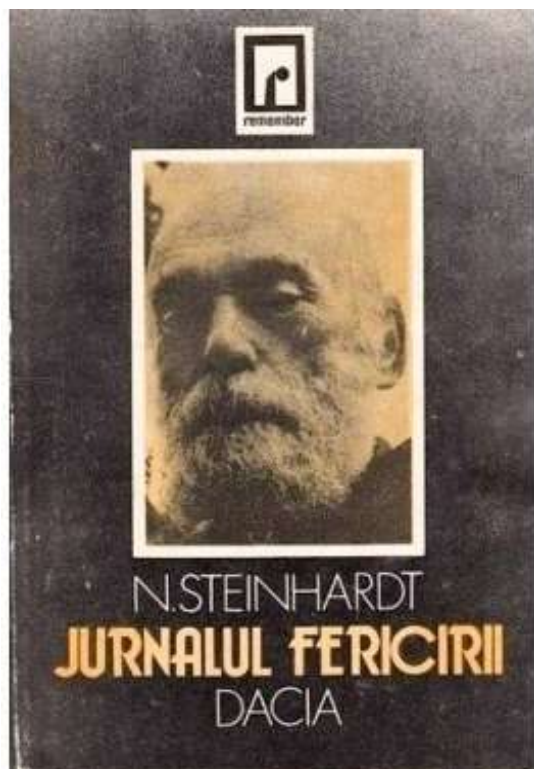
– Lui dascălul Vasile a Vasilcăi (ii) plăteam numai câte un sorocovăț pe lună. Iar postorona de dascălul Simeon Fosa din Țuțuieni, numai pentru că vorbește mai în tâlcuri decât alții și sfârcăiește toată ziua la tabac, cere câte trei husăși pe lună; auzi vorbă! Nu face băiatul ista atâția husăși, cu straie cu tot, câți am dat eu pentru dânsul până acum! Când a mai auzit mama și asta, s-a făcut foc.

– Sărmane omule! Dacă nu știi boabă de carte, cum ai să mă înțelegi? Când tragi sorocoveții la musteață, de ce nu te olicăiești atâta? Petre Todosiicăi, crășmarul nostru, așă-i că ți-a mâncat nouă sute de lei? Vasile Roibu din Bejeni, mai pe-atâția, și alții câți? Ruștei lui Valică și Măriucăi lui Onofrei găsești să le dai și să le răsdați? Știu eu, să nu crezi că doarme Smaranda, dormire-ai somnul cel de veci să dormi! Și pentru băiat n-ai de unde da? Măi omule, măi! Ai să te duci în fundul iadului, și n-are să aibă cine te scoate, dacă nu te-ai sili să-ți faci un băiat popă! De spovedanie fugi ca dracul de tămâie. La biserică mergi din Paști în Paști. Așa cauți tu de suflet?

P295

Nu știu alții cum sunt, dar eu, când mă gândesc la locul nașterii mele, la casa părintească din Humulești, la stâlpul hornului unde lega mama o șfară cu motocei la capăt, de crăpau mâțele jucându-se cu ei, la prichiciul vetrei cel humuit, de care mă țineam când începusem a merge copăcel, la cuptorul pe care mă ascundeam, când ne jucam noi, băieții, de-a mijoarca, și la alte jocuri și jucării pline de hazul și farmecul copilăresc, parcă-mi saltă și acum inima de bucurie!

P 308

Titlul cărții: Jurnalul fericirii

Autor : STEINHARD, Nicolae

Editura: Dacia

Locul publicării: Cluj-Napoca

Data publicării: 1994

Tematica: Operă filosofică

*Carte recomandată de
profesor responsabil CDI
Alistar Maria ȘCOALA
GIMNAZIALĂ „IEREMIA
IRIMESCU” BRUSTURI*

Îmi dăruiește și mie cîțva timp și privindu-l, grăindu-l mă copleșește convingerea că suferințele au sens , că viața noastră nu se poate să nu aibă sens .. De ce îi este omului de astăzi foame- de iubire și de sens.

P95

Pentru creștinism , bănuiala e un păcat grav și oribil. Pentru creștinism, încrederea e calea morală a generării de persoane. Numai omul își făurește semenii proporțional cu încrederea pe care le-o acordă... Omul însuși, făurit de Dumnezeu, își transformă pe aproapele său în persoană-printr-un act secund-datorită încrederii pe care i-o arată.

P106

Prieteni dragi, de vreți să vă pregătiți pentru viață și nu aveți surprize , bune sunt studiile, bună e ingineria și mai bună meseria –brățară de aur – bune-s tehnica dentară și sudura, bune sunt limbile străine .. dar cea mai sigură metodă pentru a evita surprizele în viață și a le putea face față cu oarecare calm, cea mai temeinică pregătire este studiul Calvarului și al Golgotei. Aste e școala practică și tehnică, asta e adevărata școală profesională a meseriei de om în lume.

P253

De cînd cu introducerea calculatoarelor în toate domeniile de activitate trăim un fel de animism mașinist. După ce și-a prelungit mîna cu ajutorul uneltei apoi cu al mașinii, omul mărește cu ajutorul mașinii electronice însăși eficiența minții sale. Dar asta nu poate duce la tăgăda supremației spiritului; și nici la trecerea cu vederea a faptului că avem o conștiință. Omul percepe că percepe, știe că știe îmi gîndește gîndirea.

Acestea toate le spun înșși ciberneticii, mai rașionali decît comentatorii din afară.

P346

Să nu ne facem că nu știm prea bine că știm; știm prea bine că suntem ființe conștiente. N-ar fi nici serios și nici corect (*fair*) să pretindem că nu realizăm complexitatea situației noastre de ființe roase de remușcări, obsedate de idea

dumnezeirii (tot argumentul sfântului Anselm rămîne cel mai puternic), nevoite să facă eforturi pentru a-și dovedi că nu sunt materie.

P347

Singurul mijloc de a vorbi corect, pe de-a-ntregul este, la urma urmei, de a trăi corect

Așa și cred.Când spun a trai corect mă gândesc la a face cat mai puțin rau cu putinta, a minti cat mai puțin cu putinta, a merge pana la capatul fagaduintelor noastre, a fi- ce mai la deal la vale-nitelus sfant.

P352

Pământul românesc nu e cotlon de barbarie, ci arie de cultura care a putut vraji pana si pe romanul Ovidiu..care il afla aici pe Dumnezeu necunoscut al grecilor, pe cel propovăduit Atenienilor de Pavel, Dumnezeu care venise de altfel chiar atunci pe aceasta lume de surghiun pentru toți a căror patrie este în cer.

P. 364

Exista un singur fantastic care nu amăgeste și nu duce pe alte tărâmurile ale iluziei, care nu e o simpla schimbare de decor, e fantasticul credinței.Care nu tăgăduiește realitatea , ci o transcende, care nu trebuie sa iasă din camera galbenă pentru a o părăsi.

P368

Dragostea de aproapele nostru e adevarata noastră datorie, aproapelui se cuvine sa-i sarim in ajutor, pe cand , in numele unor nesigure si vremelnice adevaruri, constiinciosii sunt mereu gata sa-si persecute si denunțe semenii.

P390

Mie, spre pilda , ca izvor nesecat al senzației de fericire inefabilă, îmi rămân imaginile plimbărilor pe care le făceam cu mama, pe jos, până la șosea, după sfârșitul iernii.

În zilele de sete, în zilele de zăduf, în zilele de ger, la pușcărie, din amintirea clipelor acelor banale îmi scoteam-ca dintr-o fântână fermecată-puteri și consolări.

P396

Numai datorită creștinismului, nu umblu- crispat, jignit, pe străzile diurne, nocturne ale orașului-spațiuproustian descompus de timp-și nu ajung săfiu și eu –cum spunea Francois Mauriac în Destine –unul dintre acele cadavre pe care le poartă, vii, apa curgătoare a vieții și nu mă număr printre cei ce n-au înțeles-Fapte20, 35-că mai fericit este a da decât a lua.

P409

Răul poate să-l facă oricine, cît de nevolnic ar fi. Binele însă e numai pentru sufletele tari și firile călite. P157

Titlul cărții: Umbra

Autor : HASSAN, Yael , HAUSFATER

Rachel

Editura:Booklet fiction

Locul publicării:București

Data publicării: 2017

Tematica:roman fantastic, istoric

*Carte recomandată de
bibliotecar /prof.Ciucanu
Mariana-Marina/Școala
gimnazială "Gheorghe
Săvinescu" Crăcăoani*

„În sfârșit, iată-l! După ce l-am așteptat atâta timp, a venit. E de vârsta mea la care m-am oprit eu. Pare blajin, cu o privire pătrunzătoare și blândă câteodată.”

P15

„E seară și sunt însă aici, pândindu-i întoarcerea, sperând să-și oprească privirea asupra mea.”

P16

„Trebuia să merg să verific dacă mai era încă acolo. Pană să mă hotărăsc eu, mama s-a întors acasă. Iar mama s-a întors dinspre frigider, unde-și așeza cumpărăturile, ca să-mi arunce o privire surprinsă...

Am coborât amândoi scările, ținându-se de mână. Julie se zbenguia pe lângă mine.

Cu mare grijă, am deschis ușa de la intrare.”

P 21

„Dar umbra nu ma parasea, întorcându-se mereu ca să vadă dacă mai sunt acolo.”

P22

„Umbra continua să stea afară, așteptându-mă. Începuse să se lase întunericul, când am ieșit, nu mai era acolo. Mi-am zis că sigur o să fie în fața casei.”

P23

„Deodată,o lumină pe scară, mă uit la ușă și iată-l din nou. S-a întors pentru mine?

Nu îndrăznesc să cred așa ceva! Mă apropii bucuroasă, dar el pare terorizat. Mă

apropii mai mult ca să încerc să-l liniștesc, doar o altă voce mă oprește-n loc, o voce de fetiță pe care o doare ceva.”

P25

„Chiar când o luam din loc ca să-l prind și-n urmă și să-mi cer scuze, o rază de soare a străpuns norii, străpungându-mi în aceeași clipă și inima: ea era acolo...”

Ori pentru că îi simțeam prezența atât de puternic, încât mi se părea că o pot atinge? Îmi venea să merg spre ea, să-i vorbesc ce vrea de la mine. Eram gata să o implor să plece. M-aș fi pus în genunghi, dacă nu m-ar fi oprit clopoțelul.”

P29

„Și deodată, îmi dau seama că mă vede. De acum înainte mă mai vedea mereu, fie că e cer senin, fie înnorat, fie că e lumină, fie că e noapte.

Afară, când ploua, când era soare, știam că o să apară la cea mai mică rază de lumină. Că mă așteaptă, că mă urmărește. Doar dacă nu cumva mi-ați putea explica prin ce proces chimic, magic, machiavelic poate această umbră să apară la picioarele mele la fiecare rază de lumină.”

P35

„Și totuși, soarele ieșise din nou și scălda acum parcul într-o lumină de curcubeu.

Îl așteptam. A ieșit de la oră și a venit să mi se alăture de bunăvoie, buimac, cu fața sa frumoasă plină de întrebări, așteptând. Dar a intrat în parc, iar eu n-am dreptul. S-a așezat pe o bancă, m-a căutat cu privirea, a cercetat cerul mohorât, crezând că ar putea să găsească acolo o explicație pentru dispariția mea.”

P37

„Quentin e un băiat simpatic. Nu mai era supărat pe mine. Ba chiar mi-a promis să treacă pe la mine să jucăm o partidă de șah ceea ce nu-mi convinea deloc.

Era prima oară când venea la mine în vizită de când mă mutasem în noul apartament.

P43

O să-ți explic, dar nu acum... Oricum, e drăguț din partea ta să-ți faci griji pentru mine, Quentin.

Pe urmă am pornit amândoi spre casă. "Amândoi", de parcă acest "amândoi" ar putea exista.”

P45

„Umbră mă așteaptă în fața clădirii când m-am întâlnit cu Quentin, care se ducea la brutărie.

-Nu știu. Mă înnebuneste, îți dai seama. Nu înțeleg. Nu sunt nebun, jur!

Ce mai caut aici?Ce mai aştept,ce mai sper? A plecat cu cutia mea ca să le-o dea lor, poate,ca să mă dea pe mine.” P57

„-Ascultă, Tom, avem hârtia asta cu ştampila comisariatului.

Ca să îmi aduc mai departe cercetările despre acel cuplu necunoscut, care zâmbea la obiectiv.” P63

„-Şi ce vrei să fac eu cu bucata asta veche de hârtie? Ai văzut data de pe ea? E septembrie 1941. Acum te-ai trezit să vii cu ea? ” P65

„A doua zi era sâmbătă. A picat la şanc! Am început prin a-i face o vizită doamnei administrator, gândindu-mă că ar putea să-mi dea nişte informaţii preţioase. Deodată, am văzut la picioarele mele trei floricele care păreau să fi fost puse acolo intenţionat. Am ridicat capul. Umbra era acolo. Mi s-a părut că râde.” P83

„Am deschis uşa de la magazinul pantofarului. M-a întâmpinat surâzând un bărbat cu mult mai tânăr decât doamna Mercier.” P101

„Tom a lăsat uşa deschisă când a intrat la pantofar, aşa că mă apropii cât pot de tare.

„Când îmi aud numele, Blumenfeld, tresar. Mă strigă! Îmi vine să strig: Eu sunt! Sunt aici! Dar cine m-ar putea auzi?” P105

„Îţi dai seama, Blumenfeld sau poate a surorii lui. Au dormit acolo s-au jucat, au visat şi-au plâns acolo, fără îndoială.”

„-De unde vrei să ştiu? Este o umbră, amice. Tot ce ştiu despre ea e că este destul de înalta, zveltă. ” P111

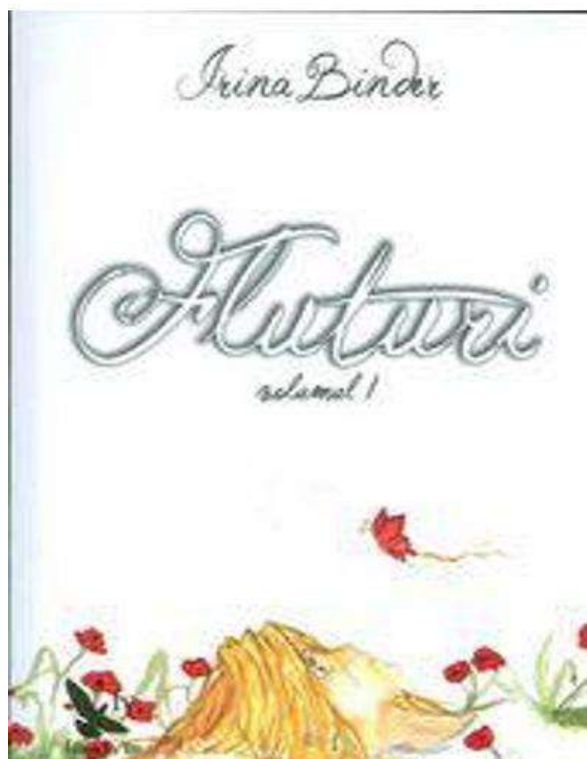
„Toti aceşti tineri, atât de frumoşi, atât de serioşi, diferiţi şi totuşi asemănători nouă, celor de demult.” P141

„Ascultă-mă! Nu din întâmplare ai apărut tu într-o zi în calea mea. Aveam nevoie de tine. Numai tu mă puteai ajuta. Tu m-ai călăuzit tot timpul, nu-i aşa?

Te-am văzut în clipa aceea cum nu te mai văzusem niciodată până atunci.

Mi-ai zâmbit, mi-ai redat casa, chipul şi numele! Şi mi-ai făcut uşor cu mâna. Şi, pentru prima oară, ţi-am auzit vocea rostind Mulţumesc, Tom! ”

P143

Titlul cărții: Fluturi, volumul I

Autor : BINDER, Irina

Editura: For You

Locul publicării: București

Data publicării: 2012

Tematica: Roman iubire

**Carte recomandată de
bibliotecar Școala Gimnazială
"Gheorghe Nicolau" Români,
Neamț
Crăciun Maria-Alexandra**

"...viața nu trebuie să fie perfectă pentru a fi fericit- și fericirea nu este condiționată de a avea totul, ci de a te avea pe tine, de a fi liber și de a avea iubire..."

p. 5

"Nicio poveste nu seamănă una cu cealaltă, chiar dacă toate au în comun iubirea. Din fiecare învățăm ceva, altceva, despre noi înșine, despre oameni, despre viață sau lipsa ei."

p.16

"Nu știi niciodată ce va fi, dacă nu încerci!"

p.57

"Unii oameni intră în viața noastră neinvitați, nedoriți – ca, mai apoi, să devină universul nostru. Dar într-o zi, ne părăsesc. Ne părăsesc forțați de destin, independent de voința lor, fără a avea șansa să-și ia rămas bun. Ne părăsesc atunci când nu ne așteptăm - și poate când depindem cel mai mult de ei. Ne părăsesc, luând cu ei și o parte din sufletul nostru și din visele noastre."

p.65

"Dumnezeu le-a dat oamenilor un număr fix de lacrimi și acestea sunt de două feluri: de tristețe și de fericire. Și nu ar trebui să-mi iroiesc lacrimile aiurea, ci să le păstrez pentru momentele fericite."

p.67

"O carte este viața celui care a scris-o. Și-a pus în ea sentimentele, gândurile, munca și iubirea. Cărțile trebuie tratate cu respect, ele reprezentând însuși sufletul autorului lor..."

p. 73

"Probabil că Dumnezeu ne trimite în viață persoanele potrivite, în momentele potrivite, pentru a ne ajuta să depășim anumite etape, pentru a ne ajuta să evoluăm, pentru a ne ajuta să învățăm ceea ce trebuie, să ne regăsim, să ne iertăm, să iubim..."

p. 74

Titlul cărții: VIAȚA LUI IISUS
Autor: PĂPINI, Giovanni
Editura: Orizonturi
Locul publicării: București
Data publicării: 2012
Tematica: Religie

*Carte recomandată de responsabil CDI
Prof. Olaru Milica/Școala Gimnazială
"Constantin Romanescu" Poiana
Teiului-sat Dreptu*

"Autorul își mai cere iertare și pentru că a scris o operă cu multe pagini, despre un singur subiect. Astăzi, când cea mai mare parte din cărți – chiar unele de-ale mele – nu-s decât buchete ori mănunchiuri de pagini culese de prin ziare, sau de povestiri scrise pe apucate, de însemnări din carnet, fără a trece obișnuit de două, până la trei sute de pagini, faptul de a fi scris mai bine de șase sute asupra unei singure teme va fi luat drept îngâmfare și încă de cea respectabilă."- pag.19

"În sufletul lui Cristos nu se pot desluși urmele, cât de slabe, ale unei convertiri. Cele dintâi cuvinte ale sale au aceeași intonație, ca și cuvintele-i de pe urmă; izvorul din care curg e limpede din cea dintâi zi; nu zărești în el zăcământ de gunoaie, suprapuneri de straturi necurate. Purcede sigur, deschis, absolut; cu autoritatea ușor de recunoscut a neîntinării; se simte că n-a lăsat nimic întunecos în urmă-i: glasul îi e vajnic, neîncătușat, deplin, cântec melodios nestrucăt de vinul prost al plăcerilor, de răgușeala părerilor de rău."- pag.64

"Le spusese, ca și tuturor celorlalți, să rostească rugăciuni scurte și într-ascuns. Dar nu se mulțumeau cu cele povățuite de lenevoșii preoți cărturari ai Templului. Voiau o rugăciune a lor, drept semn după care să se cunoască cei care-l urmau pe Iisus."- pag.142

"Necunoscuta și-a uns împăratul, cum se ungeau pe-atunci împărații. L-a uns pe cap, așa cum se ungeau cei mai străluciți preoți și monarhii Iudeii; L-a uns pe picioare, așa cum sunt unși seniorii și oaspeții lor de sărbători. Dar, totodată, plângătoare-l pregătește de moarte și de-ngropăciune. Iisus, care-i gata să intre în Ierusalim, -știe că acestea sunt cele din urmă zile ale vieții sale trupești." Aceasta – le spune Ucenicilor – turnându-mi unsoarea pe mădulare, a voit să mă gătească de moarte". Fiind încă-n viață, milostenia unei femei l-a îmbălsămat."- pag.254

" Dar lumina nu-i este deopotrivă pe față și vesminte. Lumina feții este lumina soarelui; lumina vesmintelor seamănă cu scânteierea zăpezii. Fața, oglindă a sufletului, este de culoarea focului; haina, tină adăogită și josnică, de culoarea gheții.

Căci acea greoaie haină căreia-i zice trup, e nestrăvezie, înghețată, moartă, nu mai poate străluci decât de lumină răsfrântă. ”- pag.266

” Schimbarea la Față e o umbră a înălțării; dar pentru a învia în slavă, trebuie totdeauna să mori batjocorit.”- pag.267

” Trupul rănit al lui Cristos se odihnea în sfârșit pe un pat de mirodenii, în stâncă din livadă. Ci duhu-i desferecat de greoaia povară tinoasă, nu se odihnea. Le împărtășise celor vii Voioasa Bună Vestire și-l răsplătiseră cu moartea; acum trebuia să le-o împărtășească celor Morți, care de veacuri și de milenii o așteptau în adâncimea Shoel-ului.” pag.428

” Dar noi, cei din urmă, te așteptăm. Te vom aștepta zi de zi, în ciuda netrebniceii și-a neputinței noastre. Toată iubirea pe care vom fi în stare s-o stoarcem din inimile noastre pustiite, închina-ți-o-vom ție. Ție, cel Răstignit. Ție care fost-ai chinuit pentru iubirea ce ne-ai purtat. Ție care acum ne chinui cu toată strășnicia cotropitoare tale iubiri. ” pag.470

Titlul cărții: De parte de lumea dezlănțuită

Autor : Thomas Hardy

Editura: Rao

Locul publicării: București

Data publicării: 1996

Tematica: Beletristică

**Carte recomandată de
bibliotecar la Colegiul Tehnic
„Gheorghe Cartianu”
Gena Luca**

„Uneori, natura, aidoma unei mame harnice, pare să se oprească o clipă în munca-i fără răgaz și atunci se întoarce spre pruncii ei ca să-i facă să zâmbească; o asemenea bizară coincidență făcu să cadă gluga fetei, și, de sub ea, se rostogoliră două cozi negre peste o jachetă roșie.” P.26

„Aici, cel puțin, se statornicea legătura între spiritul vechilor constructori și spectatorul modern; în fața acestei clădiri jupuie de timp, ochiul privește cum este ea folosită astăzi, iar spiritul stăruie asupra trecutului ei istoric, satisfăcut să

descoperire continuitatea scopului ei de-a lungul timpului: îl însuflețește un simțământ vecin cu recunoștința și o deplină mândrie pentru trăinicia ideii care ridicase această zidire piatră cu piatră. Patru secole dovediseră că ea nu se întemeiază pe o greșală; faptul învestea această creație simplă, ninsă de ani, a spiritelor din secole apuse, cu o pace, dacă nu cu o măreție, pe care o meditație dornică să se cufunde în tainele trecutului o răpește vestigiilor-surori, militare și eclesiastice. Măcar o singură dată medievalii și modernii priveau la fel lucrurile.”

P.156

„Peste-o zi! Peste-o zi!
Cât timp am tihnă și la masă-mbelșugare,
Cât inima fără-de tristețe și durere-o fi
Cu voi, prieteni, o să-mpart ce ziua de azi are,
Iar voi să-ntindeți masa peste-o zi!
Peste-o zi! Peste-o zi!”

p.298

„—Ei, Liddy, văd că mi-ai cam umblat prin cărți fără știrea mea. Ți-am spus doar că n-ai voie. Și ce vorbă-i asta că mi se potrivește? Nu mi se potrivește nicidecum!

--Dacă vi se potrivesc celelalte...

--Ba nu mi se potrivesc deloc. Nici nu mă gândesc să citesc cărți triste. De ce, în definitiv, să citesc cărți triste? Adu-mi Dragoste la țară și Fata de la moară.”

P.318

Atelier de lucru
Profesorii au citit și vă recomandă!

Bibliotecar metodist Ana Macovei
Casa Corpului Didactic Neamț

Prin atelierelor de lucru și acțiunile de promovare a proiectului de voluntariat *Am citit și vă recomandam*, am încercat să găsec un răspuns întrebărilor obsedante:

„Cartea va dispărea?”
„Să citim sau să nu citim?”

Întrebări ce se întâlnesc de ceva vreme în dezbaterile specialiștilor dar și în articolele jurnaliștilor.

Cu dragostea firească a oamenilor ce lucrează direct cu ea, bibliotecarii, profesorii, elevii, vin în apărarea cărții. Oricât de mult va evolua societatea și tehnologiile ei, cartea va suferi o transformare din punct de vedere al suportului pe care va apărea. În cartea intitulată „Nu sperați că veți scăpa de cărți” în capitolul „Cartea nu va muri” profesorul Jean-Claude Carriere și romancierul Umberto Eco ne conving de faptul că această invenție, cartea, este o perfecțiune imposibil de depășit ca principiu, este o invenție asemenea lingurii sau roții, a ciocanului sau a dălții. De la apariția ei, cărții nu i s-a schimbat funcția. S-a schimbat doar suportul pe care se scrie, de la papyrus la pergament, hârtie sau suport digital. Cartea este un instrument ce poate fi folosit în cele mai diverse locuri: în pat, în cada de baie, în vârful muntelui, pe plajă. Esențialul pentru orice carte îl reprezintă faptul că ea trebuie citită pentru a exista. Indiferent de suport. Asemenea unei cărți dintr-o bibliotecă. Dacă nu este solicitată de utilizator este ca și cum n-ar exista în acea bibliotecă. Jean Paul Sartre în lucrarea sa intitulată „Qu'est ce que la littérature” spunea că „o carte nu există decât citită”.

Am așteptat cu interes fiecare recomandare de carte venită din partea bibliotecarilor implicați în proiectul *Am citit și vă recomandam*. Am citit cu admirație fiecare extras pus în valoare. Cred ca omul-bibliotecar a încercat să selecteze, după propria trăire, cele mai frumoase pasaje. Încep atelierul de lucru *Profesorii au citit și vă recomandă*, cu ajutorul unui citat descoperit într-o carte adusă în prim plan de dumneavoastră, bibliotecarii. Cartea aparține lui Andrei Pleșu și are titlul ***Despre frumusețea uitată a vieții***.

În ziua de azi, pierdem contactul cu universul cărții, nu doar pentru că nu mai avem timp, nu doar pentru că preferăm computerul și televizorul, ci și pentru că suntem înconjurați de prea multe cărți. Abandonăm, uneori, mai degrabă din cauza sațietății, decât din cauza subțierii apetitului. Dacă nu mai citim nu este pentru că nu avem ce, nu pentru că bibliotecile s-au golit, nu pentru că avem alte tentații, ci, dimpotrivă, pentru că bibliotecile stau să pocnească, pentru că oferta e inhibitorie.

p.315

Selecția făcută de bibliotecarii școlari, recomandarea de carte a fiecăruia, mi-a sugerat idea întocmirii unei hărți a lumii în care descoperim țări precum Grecia, Marea Britanie, Franța, Spania, Columbia, Brazilia, SUA, Irlanda.... și bineînțeles România. Frumoasa Grecia este capul de afiș cu opera lui Nikos Kazantzakis, *Raport către El Greco*. Dar mai bine să parcurgem împreună, lista bibliografică formată prin recomandarea unei singure cărți de către bibliotecarii școlari sau de către responsabilii de CDI-uri.:

0. KAZANTZAKIS, Nikos. ***Raport către El Greco***. București :Editura Humanitas fiction,2012.
1. DEMARTINI, John F. ***Experiența noilor începuturi***. București: METEOR PRESS,2015.
2. BOWEN, James .***Un motan pe nume Bob***. Iasi: Polirom,2012
3. PURIC ,Dan. ***Să fii român!*** București: Editura Campania Dan Puric,2016.
4. PLEȘU, Andrei. ***Parabolele lui Iisus***. București: Humanitas,2012.
5. GHEORGHE, Virgiliu .***Efectele televiziunii asupra minții umane***. București: Editura Evanghelismos, 2005.
6. COELHO, Paulo.***La raul Piedra am sezut si am plans***. București: Humanitas,1995.
7. STACKPOLE, Michael A. ***Atlasul secret***. București: Editura Nemira & Co, 2008.
8. SAINT-EXUPÉRY, Antoine De . ***Micul Prinț***. Chișinău: Editura Exporeclama, 1992.
9. DRUMEȘ, Mihail . ***Scrisoare de dragoste***. București: Art,2015.
10. BINDER, IRINA . ***FLUTURI vol. I, II, III***. București: Editura: FOR YOU, 2016.
11. GARCIA MÁRQUES, Gabriel. ***Un veac de singurătate***.București: RAO 2015
12. BĂJENARU, Grigore.***Cișmigiu & Comp***. București : Editura Agora,2014.
13. THOMAS, Rosie. ***Dacă tatăl meu m-ar fi iubit***. București :Editor Miron,2010.
14. CIMPOESU, Petru. ***Erou fără voie***. Bacău: Editura Liternet, 2002.
15. ITURBE, Antonio G. ***Biblioteca de la Auschwitz*** .București :Editura RAO, 2015
16. MITCHELL, Margaret. ***Pe aripile vântului***. București: Editura LEDA-Grupul Editorial CORINT, 1936
17. PLEȘU, Andrei . ***Despre frumusețea uitată a vieții***. București: Humanitas,2014. (Carte menționată de două ori)

18. MONAHUL PIMEN VLAD. **Părintele Arsenie. Acuzatul „ZEC-18376”. Un sfânt al lagărelor comuniste.** Bacău: Editura Bunavestire, 2001.
19. PÂRVULESCU, Ioana. **Întoarcere în Bucureștiul interbelic.** București: Editura Humanitas, 2006.
20. TEODOREANU, Ionel. **La Medeleni.** București: Editura Nicol, 2007.
21. COELHO, Paulo. **Alchimistul.** București: Editura Humanitas fiction, 1988.
22. LAUREN, Oliver. **O zi din șapte.** București: Editura Litera, 2010.
23. CIORAN, Emil. **Razne.** București: Editura Humanitas, 2012.
24. ELIOT, George. **Adame Bede.** București: Editura Romhelion, 1993.
25. BOYNE, John. **Băiatul cu pijamale în dungii.** București: Editura Rao, 2013.
26. COELHO, Paulo. **La râul Piedra am șezut și-am plâns.** București: Editura Humanitas, 2005.
27. REBREANU, Liviu. **Adam și Eva.** București: Editura Litera Internațional, 2009.
28. BARCLAY, Florence L. **Mătăniile.** București: Editura Orizonturi, 2013.
29. TĂNASE, Iulian. **Melciclopedia-povestea Melcului Prinț.** București: Editura Nemira, 2017.
30. MATSON ODAHL, Charles. **Constantin și Imperiul creștin.** București: Editura BIC ALL, 2006.
31. NEACȘU, Claudiu. **Atingerea.** București: Editura ePublishers, 2014.
32. CIZEK, Eugen. **Evoluția romanului antic.** București: Editura Univers, 1970
33. VULPESCU, Ileana. **Arta conversației.** Editura: Tempus, 1998
34. CREANGĂ, Ion. **Povesti. Povestiri. Amintiri.** Cluj-Napoca: Editura: Dacia, 2006.
35. STEINHARD, Nicolae. **Jurnalul fericirii.** Cluj-Napoca. Editura Dacia, 1994.
36. HASSAN, Yael, HAUSFATER, Rachel. **Umbra.** București Editura: Booklet fiction, 2017.
37. BINDER, Irina. **Fluturi.** București, Editura: For You, 2012.
38. PAPINI, Giovanni. **Viața lui Iisus.** București, Editura: Orizonturi, 2012
39. HARDY, Thomas. **Departa de lumea dezlănțuită.** București, Editura: Rao. 1996

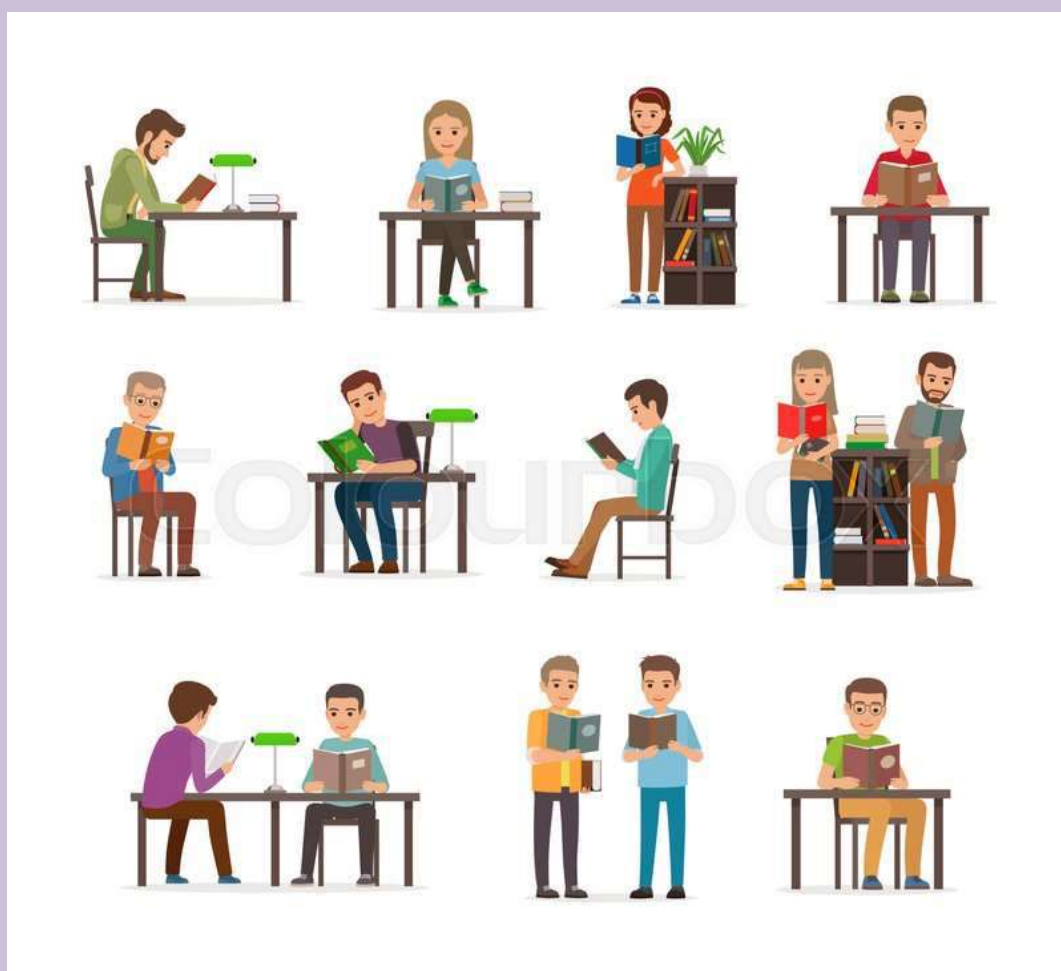
Fiecare carte, s-a prezentat cu ajutorul bibliotecarului ce a selectat-o, prin pasaje reprezentative aduse în prim-plan astfel încât să incite curiozitatea, să-i determine pe posibiii cititori să o caute și să o citească. La atelierul de lucru, scriitorii menționați au fost grupați pe țări. Bibliotecarii au format grupe în funcție de țara preferată. Fiecare bibliotecar prezent și-a ales câte un scriitor din țara preferată, a citit textul propus pentru acel scriitor și a așezat pe **Harta literară a lumii**, decupajul ce conținea autorul și titlul cărții. Atelierul de lucru s-a dorit a fi un model de lecție interdisciplinară ce poate fi realizată cu orice clasă de elevi implicată în proiect. Am descoperit faptul că cele mai căutate domenii literare au fost: beletristică, filozofie, religie. Romanele de dragoste țin capul de afiș dar și cărțile filozofice în care omul încearcă să se redescopere pe sine, să-și dea răspuns și să facă față evenimentelor pe care le trăiește, pe care dorește să le schimbe și nu reușește. Poate dragostea de semeni, încercarea de a ne cunoaște pe noi înșine, întoarcerea la religie, ar fi domeniile cele mai dragi oamenilor. Cărțile din aceste domenii sunt cele mai citite.

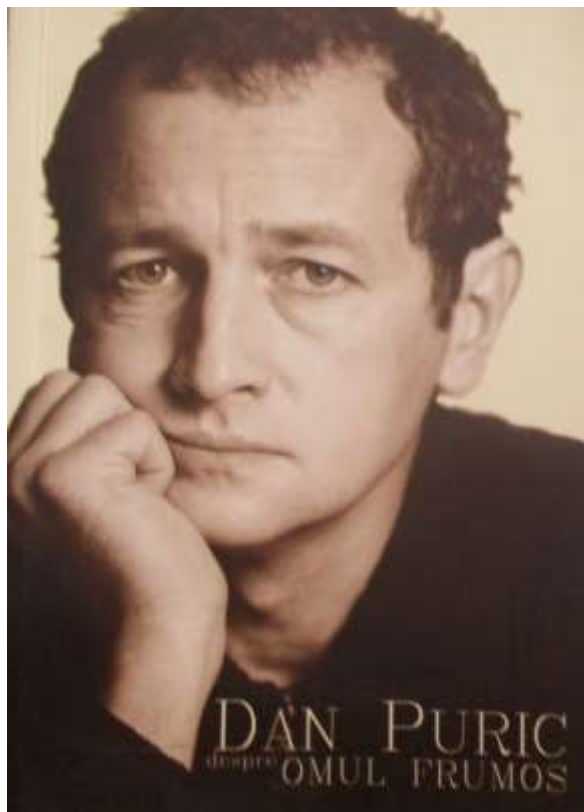
CARRIÈRE, Jean-Claude, ECO, Umberto. **Nu sperați că veți scăpa de cărți.** Traducere din franceză de Emanoil Marcu. București: Humanitas. 2010.

CAPITOLUL II

PROFESORII AU CITIT ȘI VĂ RECOMANDĂ

Titlul cărții: Despre Omul Frumos

Autor : Dan Puric

Editura: Compania Dan Puric

Locul publicării: București

Data publicării: 2009

Tematica Religie / Studii Teologice

Religie / Povătuiri duhovnicești

Religie / Pedagogie creștină

**Carte recomandată de
profesor-metodist C.C.D. Neamț
Lăcrămioara TINCĂ**

”A fi român este o frumusețe a lumii ! ”

P10

”...rațiunea, împreună cu nous-ul și cu pneuma, reprezintă chipul triadic al sufletului, substanța lui, care te leagă tainic de Dumnezeu. ”

P32

”Acest Frumos [...] a intrat în sufletul unui copil născut în <<Grădina Maicii Domnului>> și de aceea el s-a numit Făt Frumos. Și colindând din basm în basm, a făcut un drum presărat cu bunătate sufletească, cu sacrificii, lăsând florile frumosului să-i cadă din mână, neîntorcând capul după ele, ca un copil risipitor de dragoste. Ce duhuri rele a stârnit această bunătate, ce invidii ascunse, această frumusețe liberă, de i s-a frânt viața acestui flăcău pe o nouă cruce, unde, bătut în cuie, își murmură destinul ! <<Fă-mă mamă, cu noroc/ și aruncă-mă în foc ! >>

Și-n alte părți ale lumii, Frumosul era pândit de răutatea omului. 1001 de nopți nedormite i-a luat Șeherezadei ca să născocească povești și astfel să scape de sabia regelui Sahriar. Frumosul a ajutat-o să scape.

Ca să nu mai spun că, în îndepărtata Chină, un împărat a comandat să i se facă cea mai frumoasă pictură din lume, amenințându-l pe bietul artist că, dacă n-o să-i placă, o să-i ia viața. Și pictură frumoasă a făcut pictorul curții. Cu munți și văi, cu-n cer de basm și cu un mare lac, unde se oglindeau norii și unde, pe micile valuri, tremura o barcă. <<Nu-mi place !..., strigă împăratul. Decapitați-l ! >> Dar era prea târziu : pictorul se suise în barca pictată de el și acum, intrat în propriul său tablou, evadase de urâtul acestei lumi, vâslind prin frumos. ”

P83

”...În pictura bizantină, nimeni nu face figurație, totul este important. Omul este persoană, iar natura înșfînțită. Tabloul în perspectivă optică clasică atrage privirea către interiorul lui, introducându-te în lumea reprezentată, pe când icoana vine către tine oferindu-ți o altă lume, *împărăția lui Hristos*. Această *altă lume* nu reprezintă o alternativă pe orizontală, ci verticala mântuirii. De aceea, omul, când privește icoana, primește o *nouă demnitate*. ”

”Lumea de azi se găsește într-un continuu proces de urâțire. În noul imperiu al urâtului, frumosul este doar o amintire, care abia mai murmură sub marșul triumfal al unei lumi schilodite, aflată în plină ofensivă. Omul Frumos este ultimul strigăt de salvare, este ultima rețuță a umanității, în luptă cu oceanul neomenesc care vine. Omul Frumos este ultimul suspin hristic pentru o lume aflată în cădere definitivă.

De fapt, lucrul cel mai important, în epoca pe care o trăim, este să avem capacitatea să recunoaștem Omul Frumos. Omul Frumos nu mai este la modă. La modă este omul util, la modă este omul eficient. ”

P113

”Omul Frumos nu este vizibil, el nu are imagine, el țâșnește, în aparență, într-un gest mic, iar gestul ăla, pentru tine, este izbăvitor și-ți persistă în suflet toată viața, ca o icoană. ”

P117

”Hristos spusese cine este, numai că nu fusese recunoscut. El era, în ultimă esență, *primul om frumos cu adevărat*. Căci fără de păcat era ființa lui. A-l recunoaște, pentru Pilat din Pont, era o imposibilitate. Frumosul lui Pilat din Pont aparținea unei alte lumi. ”

P122

”Pe Krishna îl admirăm ca pe un zeu, dar Iisus ne cutremură. În Krishna nu ne recunoaștem, dar în Hristos, da. Omenirea întregă este prinsă în lacrima lui.

De două mii de ani ne închinăm la *lacrima aceasta*. Dar, tot acolo, în grădina Ghetsimani, El își depășește „*omenitatea*” și de dă floarea creștină a mântuirii. În plin plâns i se dă să ne dăruiască această minune: „*Facă-se voia ta, Doamne!* ”.

De atunci, noi, creștinii, suntem *lacrima* Lui pe obrazul lumii. El în Ghetsimani a plâns și s-a rugat ca să fim *împreună*. Aceasta este frumusețea lui Hristos, Omul Frumos. ”

P126

”A gândi urât România, a gândi urât despre România, este echivalat astăzi cu a gândi critic despre România. Afetișiza România, a o împodobi nefiresc și nedrept, este o altă formă de urâțire a ei. Între aceste două dimensiuni ale urâtului stă condiția tulbure a României de azi.

A te *reîmprieteni* cu condiția de a fi român necesită actul primordial de a te *reîmprieteni* cu tine însuși. Niciodată ca acum omul n-a fost mai despărțit de sine. Mai atent cu *sinele* său și, paradoxal, atât de atent cu *ego-ul* său. Între un narcisism bilogic și o deprimare sufletească este așezată cușca în care se zbate omul de azi. ”

P127

”*Omul Frumos* este cel ce urcă astăzi invers pe această scară, înfruntând nu numai turma care coboară, dar și insultele ei. ”

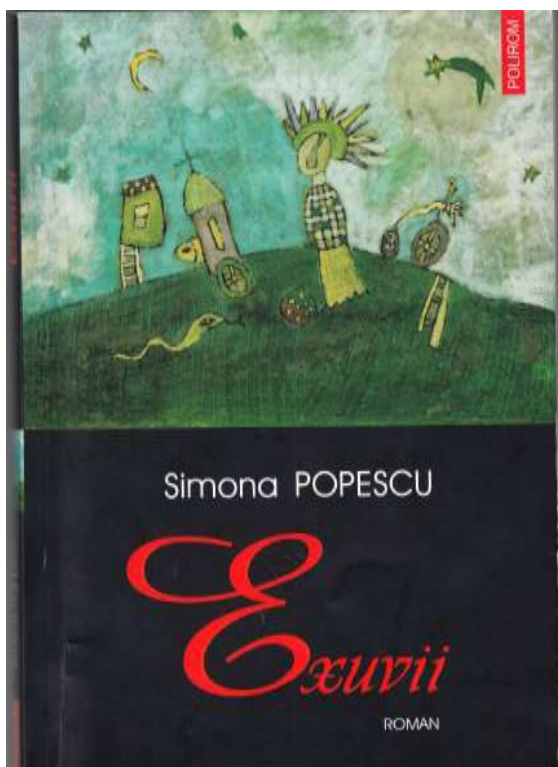
P129

”Frumosul rănit de sabia realului își lasă sângele ca jertfă (asupra acestuia), dar, ce ciudat, numai așa, rănit, *frumosul înfrumusețează!* ”

P146

”Frumosul hristic are deci înainte-vederea, vede urâtul, răul camuflat în banal, și, mai presus de toate, are <<sentimentul primejdiei>>.”

P149

Titlul: **Exuvii**
Autor: **POPESCU, Simona**
Editura Polirom, 2004
Literatură română contemporană

*Carte recomandată prof. Chirilă
Cristina-Ramona, Liceul „Mihail
Sadoveanu”, Borca*

„Stau turcește în mijlocul camerei. Mi-e greu să vorbesc despre mine la timpul trecut. Iar astăzi, doar un anumit fel de muzică, uneori, sau câte o carte amețitoare mai reușește să facă în așa fel încât toate „mulțimile” din care ești alcătuită să se împace, să se lege, să revină cuminți în corpul tău prezent, consubstanțial cu ele, să se adune într-un turbion de sclipiri întunecate și să-și vorbească despre tine întreg, așa cum doar vuietul unei scoici lipite de ureche o poate face. Vuietul impersonal, stârnit din golul pur, spiralat. Sunt un neoten definitiv. Maturitatea mea va purta mereu urmele stadiilor anterioare. Există creaturi-se pare-care supraviețuiesc în felul acesta. O consolare. Colecționez exuvii.”

p.11

„Ne trezeam dimineață cu pofta aceea dictatorială care, de cele mai multe ori, se întorcea de la bun început împotriva noastră. Ziua își deschidea evantaiul apoi de mici suferințe: julturile, spartul dinților, luxatul picioarelor, tăieturile în sticlă, spartul capului, înțepăturile albinelor, sângeratul nasului, cucuiele, izbiturile. Chiar și planetele de care am pomenit, plantele parfumate, cu flori colorate, își aveau cruzimea și parșivenia lor. V-ați tăiat vreodată în iarbă? Dar în săbiile stânjeneilor? Vi s-a întâmplat să vi se umple părul de scaieți? Știți ce înseamnă să te muște urzicile de picioare?”

p.47

„Bunicile mă învățaseră să-l iubesc pe Dumnezeu pentru că El veghează asupra noastră până la sfârșit și după sfârșitul nostru, dar mie mi-era frică de Dumnezeu ca de un prof invizibil, un supraveghetor sever, la fel cum mai târziu, când am dat de *Legendele Olimpului* îmi era frică de Hades cel invizibil cu casca lui albastră pe cap, atoateștiutor.”

p.97

„În copilărie mi-a spus o educatoare că sunt un copil încăpățânat. Nu voiam să povestesc nimic, nu voiam să vorbesc, să particip la jocurile colective. Nu

voiam să particip în general. *În-căpățânat*- adică a sta cuibărit în căpățâna ta, a sta acolo baricadat, ascuns după carcasa de plumb a tăcerii.”

p.131

„Egoista, adolescentina singurătate, pâlپând psihedelic...Ondule sonore. Perdele fumurii între tine și lucruri. Depărtate clopote tubulare. Departe, în imaginație. N-ai nevoie de nimeni și de nimic. De aceea crezi că-n adevăr, Hyazinth al lui Novalis nu avea nevoie de o Rosenblute.”

p 166

„ Am cunoscut tot felul de persoane mătătite. Unele erau respingătoare, mătătiala lor era imperfectă, stupidă, fadă. Altele aveau catifelimea vocii de copil, o pisiceală, alint al inteligenței. În preajma lor am căutat totdeauna să fiu. Pentru că e bine. Ființe alintate și puternice. Dincolo de un anumit prag sonor se aflau fandositele proaste și rele. Răutatea, invidia, sănătatea, bunătatea, crisparea, frica, neliniștea, demnitatea, umilința, tristețea, pasiunea, dragostea și ura își au fiecare combinația lor sonoră, impusă, ca și culorile(reci și calde, despre care ne învățaseră la școală).”

p.186

„Dimineața mă trezeam cu ea în minte, ardeam de nerăbdare să sune la ușă. Stăteam în aceeași bancă la școală, mă lăsa să copiez după ea, o lăsam să copieze după mine, învățam de rupeam pentru că n-aș fi suportat să am note mai mici decât ea. În faptul că eram egale stătea într-un fel toată forța prieteniei noastre. Nu știu de ce cred și azi că dacă aș fi luat note mai mici , m-ar fi părăsit ca să-și găsească o prietenă mai deșteaptă.”

p.203

„*Jumă-traistă* (habar n-aveam de unde venea numele acesta) se putea juca pe flori, filme, animale, mașini sau „fete și băieți”.Stăteați așezați în linie, unul lângă altul, fete și băieți, mai mari sau mai mici. Doi se duceau într-o parte, șopoteau acolo ce șopoteau, puneau un număr, se opreau în dreptul fiecăruia și te somau:„ Jumă!”. Și tu trebuia să ghicești numărul, iar dacă-l ghiceai aveai libertatea să alegi între cei doi care-și puneau nume de flori, dacă se juca pe flori, de filme, dacă se juca pe filme, dar mai ales nume de fete sau de băieți.”

p.218

„ Ca să poți picta un bambus, trebuie ca el să fi crescut în tine. Numai atunci, luând pensula și concentrându-ți privirea, viziunea îți răsare dinaintea ochilor.”

p 291

Titlul cărții: Cișmigiu & Comp.

Autor : BĂJENARU, Grigore

Editura: Art

Locul publicării: București

Data publicării: 2015

Tematica: Adolescență

Carte recomandată de profesor:

Sava Ana-Gabriela

Scoala Gimnazială Nr. 2, Piatra-Neamț

Am să vă dau lista de cărți! Fiți atenți, ca nu cumva să scrieți greșit... și băgați de seamă că, cel mai târziu pînă la sfîrșitul săptămînii, trebuie să vi le procurați pe toate. De luni, încep cursurile în mod serios! Despre caiete sau ce v-o mai trebui, vorbiți cu fiecare domn profesor în parte. Sînteți gata?

p. 4

Și, după ce ne dictă rar și apăsător titlurile cărților de Română, Istorie, Geografie și Franceză, rosti, silabisit, ca să înțelegem mai bine:

— ...Și *Zoologia* de Kirițescu și Bîznoșanu.

Pe fețele tuturor vedeam uimirea. Primele titluri de cărți le-am înțeles noi, dar cînd am auzit de Zoologie, ne-am cutremurat!

p.6

Văzîndu-i ochii înlăcrimați, ne-am gîndit că i s-a întîmplat vreo nenorocire în familie. Dar era cu totul altceva. A tăcut cîteva clipe, mișcîndu-și buzele și pîrînd că vrea să-și aleagă cuvintele. Apoi a rostit încet, ca și cînd ne-ar fi împărtășit o mare taină:

— Băieți... am să vă dau o veste nespuse de tristă... Marele nostru poet Alexandru Vlahuță nu mai este în viață!

Toți rezumaserăm în caietele de "*compunere*" povestirile din chinuita copilărie a micului meșter zugrav iconar *Grigorescu*... sau minunatele descrieri din "*România pitorească*" și toți ne amintirăm cu surîsul pe buze întîmplările pline de haz din viața istețului școlar-negustor *Mogîldea*.

p.14

Vlahuță a fost prieten și a viețuit ani și ani alături de cei mai de seamă scriitori români... L-a cunoscut îndeaproape pe Eminescu, iar Delavrancea și Caragiale au fost nedespărțiții lui prieteni.

În ochi ne jucau lacrimi greu de stăpînit. Trăiam pentru prima oară asemenea durere: moartea unui poet. Și n-a fost unul măcar care să nu contribuie la această ofrandă, renunțînd la toate micile economii.

Întîmplarea aceasta ne-a mișcat mult și ne-a făcut să ne fie și mai drag decît pînă atunci bătrînul nostru dascăl de Limba română, care vădise un suflet ales.

p.14

Căutați să scrieți cît mai curat și mai frumos, pentru că și asta are multă însemnătate... Este primul lucru cu care face cunoștință profesorul, înainte de a ști conținutul tezei. Și, pînă să vezi că omul e cumsecade, îi observi mai întîi îmbrăcămintea, deși se mai spune și astăzi că *"nu haina face pe om"*... Asta are rost în anumite împrejurări... Mai tîrziu o să vă convingeți voi înșivă că toate proverbele trebuie înțelese mai adînc; dar nu despre asta e vorba acum... Deci, căutați să scrieți caligrafic! Țineți seama de punctuație și de ortografie! Oricît talent ați avea voi, dacă nu scrieți corect, n-ați făcut nici o ispravă.

p.15

Fără îndoială că farmecul imposibil de descris în întregime al Cișmigiului a exercitat o deosebită înrîurire asupra atîtor zeci de generații ce s-au perindat la liceul Lazăr și a contribuit într-o foarte mare măsură la dezvoltarea anumitor însușiri de ordin mai mult sau mai puțin didactic.

Marele privilegiu de a fi adăpostit la marginea unei grădini publice, și mai ales de a avea o intrare prin această grădină, nu-i este hărăzit nici unui alt liceu din București...

Este o plăcere, pe care și-ar dori-o toți elevii, să treci dimineața, mai ales primăvara și toamna, pe aleile înflorite ca prin farmec, peste nopțe, cu alte flori în fiecare zi, sau cu frunze pale, de nuanțe variate la infinit, frunze din basmele cu păduri de aramă, de argint și de aur.

p.42

Primăvara, vineri, pe la șase seara.

Cișmigiul era, tot, numai liliac înflorit. Ne-ntorceam de la liceu, unde avuseserăm repetiție la cor, un grup de vreo patru-cinci colegi, care locuiam în același cartier.

p.75

Am rămas mult în picioare, tăcuți, dinaintea mormintelor ctitorilor acestui lăcaș... Aci se odihneau fericitul Neagoe Basarab și Despina Doamna, care-și dăruise toate odoarele de preț pentru terminarea acestei zidiri!

p.80

Ca niște veritabili mușchetari care, în loc de muschete, ne-narmaserăm cu condeie, eram strînși aci, după douăzeci de ani de luptă aprigă cu viața, în care timp de-abia avuseserăm răgaz să ne dăm seama că anii cei mai frumoși și mai ușori ai noștri de pînă atunci se scurseseră în cei opt ani de liceu!

p.86

Am plecat cel din urmă din clasă. Am închis ușa încet-încet, ca și cînd mi-ar fi fost teamă să nu-mi trezesc amintirile adormite, de acum douăzeci de ani, care parcă pluteau ușor... aidoma unor fantasme din vremuri de poveste...

Aurul roșu al amurgului poleia frunzele ce foșneau nostalgic, oglindindu-se în geamurile sclipitoare și murmurau, parcă înfiorate de această duioasă despărțire, cel mai trist *"bun rămas"*!

p.87

Titlu: *Întoarcere în secolul 21*
Autor : PÂRVULESCU, Ioana
Editura *Humanitas*, București
Tematica: Literatura

***Carte recomandată de profesor
Rotariu Oana/Sc.Gimnazială
Nr.2 Piatra-Neamț***

“Înainte de a vedea o țară sau un oraș străin, spre care merg pentru prima dată, am despre el o imagine destul de precisă, de tipul reproducerii într-un album de artă. Știu culori, știu fundalul și mi s-au povestit atât de bine detaliile de viață mărite, de parcă le-aș fi trăit eu însămi. Totul completat cu clișee cinematografice. Și, exact ca-n cazul picturilor, totdeauna realitatea a fost altfel, aproape de nerecunoscut și a avut ca de obicei câștig de cauză în fața albumului mental. Dar, cum descrierile de peisaje, fie ele și citadine, sunt mai degrabă plicticoase, deși bucură ochiul, prefer să povestesc câteva întâmplări cu oameni din călătoriile mele prin țări străine.” P 68

“Cărțile au viață, stim, dar am putut să-o constat și aici. Unele se poartă frumos, modest, te lasă să le asezi unde crezi de cuviință. Altele sunt agresive, îți scapă din mână și îți cad pe picioare, revoltate că nu le-ai dat locul pe care și-l doreau. Dacă le pui iar sus unde nu vor, cad și a doua oară. Cedeti tu, le faci pe plac.” P 136

“Mi-am imaginat, în câteva exercitii de demitizare care se fac în lumea literară (la noi și pretutindeni...) m-am închipuit așadar cum ar fi căzut, unul câte unul, nume importante de pe lista Premiului Nobel pentru literatură, dacă ar fi intrat în gura lumii, pentru care nimic și nimeni nu e suficient de bun, oricum nu în timpul vieții.” P 127

“Nimic din ce e omenească nu-l e străin, viața, suferința, moartea, dragostea, blestemata foame de aur și foamea pur și simplă. Cartea vorbește, plânge, rade, țipă, cântă, șoptește. Pe scurt, face orice. Dar are și puteri care le depășesc cu mult pe cele omenești și, desigur, pe cele ale omului obișnuit care a scris-o...” p 211

“ Cartea: concurand ,in cursa timpului , cu templul ,cu piramida, cu orice construcție omenească și castigand detasat ,fără ca măcar să gafaie. Victoria ei e tăcuta. Asemenea dragostei adevărate ,nu se laudă si nu se umflă de mandrie.” P210

“ Cuvintele ,spune Sthendal ,i-au fost date omului ca să-si ascundă gandurile. Scriitorii omniscienți au dovedit adesea valabilitatea acestui aforism ,punand in opoziție ce rostesc si ce gandesc personajele...” p 44

“ Cum trăiesc in lume si in cărți ,credeam, ca orice om , că sunt familiarizat cu toate formele si formulele de minciuna si că nimic din ce e mincinos , la nivel cosmic sau terestru, nu mă mai uimește. Am tot mințit spontan sau elaborat, cu gust sau fără, abil sau nedibaci, din bunătate , din răutate...” p 245

“ Cartea adevărată seamană cu dragostea ,este dragoste : Indelung rabdătoare si plină de bunătate. Cartea nu pizmuiește. Nu se poartă necuviincioasă ,nu caută folosul său , nu se manie , nu se gandește la rău.Nu se bucură de nelegiuire , ci se bucură de adevăr.Acoperă totul...suferă totul.” P 211

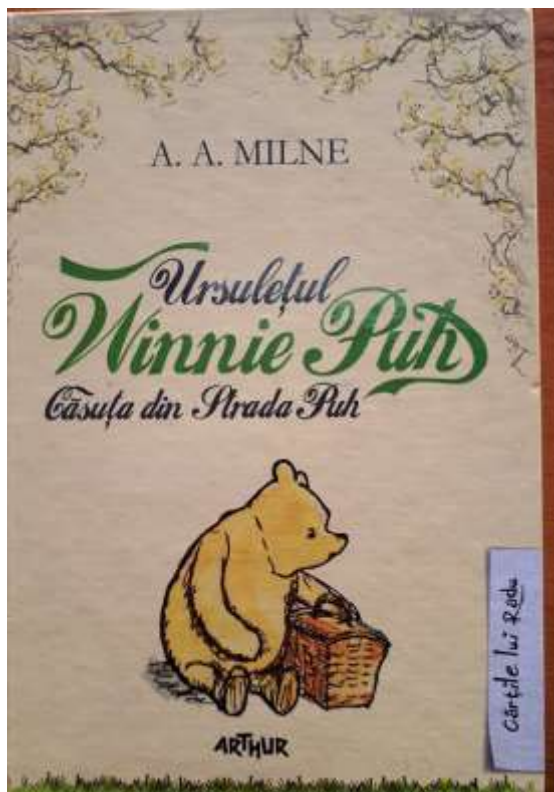
“ Mi se pare că imaginea de cuvinte inșală mai puțin decat altele si poate fi trucat mai greu.Dacă ai o oarecare experiență, găsești in cuvinte totul: cei șapte ani de-acasă , sinceritatea ,ipocrizia, timiditatea ,inteligența , bunătatea, ambiția excesivă, relația cu tine a celui care-ți vorbește , asadar toată gama de sentimente omenești chiar oboseala , boala tristetile si bucuriile nemărturisite ,răul și binele.” P 219

“ Am auzit nu demult um om foarte inaintat in varstă (persoană publica) temandu-se de posibila intruziune a fotografiilor și a televiziunilor in clipa finală. L-am privit cu strangere de inimă : sunt toate șansele ca frica să-l fie intemeiată...” p 286

“ Incă din Antichitate oamenii au meditat la relatia gand – cuvânt. Iar cuvintele, adică invelisul concrecut pe gand , au fost puse mereu in cauză. Dacă-l citești pe antici ,iti vine să nu mai scrii un rand , ba chiar să nu mai vorbești , atat de mari sunt pericolele care pandesc exprimarea gandurilor prin cuvinte...”p 44

“ Scriitorii au toate atributele unor extremisti. ..Scriitorul e extraterestru. Publicul e copilul.”

P 228

URSULEȚUL WINNIE PUH- CĂSUȚA DIN STRADA PUH

Autor : MILNE A.A.

Editura:Arthur

Locul publicării: București

Data publicării: 2013

Tematica: Literatură pentru copii

**Carte recomandată de
prof.înv.primar
Croitoriu-Dumitru
Gianina
Școala Gimnazială Nr.2
Piatra-Neamț**

”... Winnie, care stă o vreme treaz pe scaun, se gândește în sinea lui la Lucruri Mari despre Nimic , până când închide și el ochii și dă din cap, și ne urmează tiptil în Pădure. Acolo continuăm să trăim aventuri magice, mai minunate decât toate pe care vi le-am pregătit până acum; însă când ne trezim dimineața, ele dispar înainte să apucăm să punem mâna pe ele”

P. 12

”Ceasul arăta tot unsprezece fără cinci când Winnie și Purceluș au pornit la drum jumătate de oră mai târziu. Vântul se mai potolise, iar zăpada, obosită să tot alerge în cerc încercând să se prindă din urmă, fâlfâia lin până când găsea un loc unde să-și tragă sufletul, și uneori locul ăsta era nasul lui Winnie și alteori nu era, și după o vreme, Purceluș purta un fular alb în jurul gâtului și se simțea mai înzăpezit în spatele urechilor decât se simțise vreodată.”

P. 15-16

“Winnie i-a explicat lui Aiurel că Tigrișor era bun prieten cu Christopher Robin, că venise să stea în Pădure, iar Purceluș i-a explicat lui Tigrișor că nu trebuie să se supere pe ce-a zis Aiurel, pentru că el era *întotdeauna* mâhnit; iar Aiurel i-a explicat lui Purceluș că, dimpotrivă, se simțea cu totul vesel în dimineața aceea; iar Tigrișor a explicat oricui îl asculta că el încă nu luase micul dejun.”

P. 38

”Winnie nu se gândise deloc la asta, dar a dat din cap pentru că tocmai își amintise cum el și Purceluș făcuseră odată o Capcană Winnie pentru Efelanți, și a bănuț ce se întâmplase. El și Purceluș căzuseră în Capcana unui Efelant pentru Winnie! Acesta este adevărul.”

P. 53

”Purceluș s-a uitat în sus, după care s-a uitat în altă parte. Se simțea atât de Prostui și de Rușinat, încât aproape se hotărâse să fugă pe Mare și să se facă Marinar

P. 62

”Tigrișorii nu se pot cățăra în jos, pentru că îi încurcă cozile, numai în sus, și Tigrișor a uitat de asta când am început să urcăm, și tocmai și-a amintit. Deci va trebui să rămânem aici pentru totdeauna-dacă nu cumva urcăm și mai sus. Ce-ai spus Tigrișor? A, Tigrișor a spus că dacă urcăm și mai sus, nu mai vedem casa lui Purceluș la fel de bine, deci o să ne oprim aici.”

P. 76

”<La urma urmei>, și-a zis Iepure, <Christopher Robin depinde de Mine. Ține la Winnie și la Purceluș și la Aiurel, și eu țin la ei, dar n-au pic de Minte. Nu cât să se vadă. Și îl respectă pe Bufniță pentru că nu te poți abține să nu respecti pe cineva care știe să scrie MIERCURI, chiar dacă nu-l scrie corect >”

P. 84

”Până ajunse el la marginea Pădurii, pârâul crescuse atât de mult încât era aproape un râu, și, crescând atâta nu mai alerga, nu mai sărea și nu mai scânteia, așa cum făcea pe vremea când era mai tânăr, ci se mișca mai încet.”

P. 100

“- Eu cred că ar trebui să jucăm Bețelelui Winnie.

Și chiar asta au făcut. Iar Aiurel, care nu mai jucase până atunci, a câștigat de mai multe ori decât toți ceilalți; iar Ru a căzut în râu de două ori, prima data din întâmplare, a doua oară dinadins, pentru că a văzut-o pe Kanga venind dinspre Pădure și știa că se făcuse de-acuma ora de mers la culcare.”

”Au stat destul de mult și s-au uitat la râul de dedesubt, fără să spună nimic, iar râul n-a spus nici el nimic pentru că se simțea tăcut și liniștit în după-amiaza aceea de vară.”

P. 114

”Își trăgeau puțin sufletul pe o movilă de nisip din vârful Pădurii. Winnie se cam săturase de movila de nisip, și o bănuia că îi tot urmărește, pentru că în orice direcție o lua, ajungeau mereu la ea, și de fiecare dată când se apropia de ei prin vâlul de ceață, Iepure spunea triumfător: <Acum știu unde suntem!>”

P.130

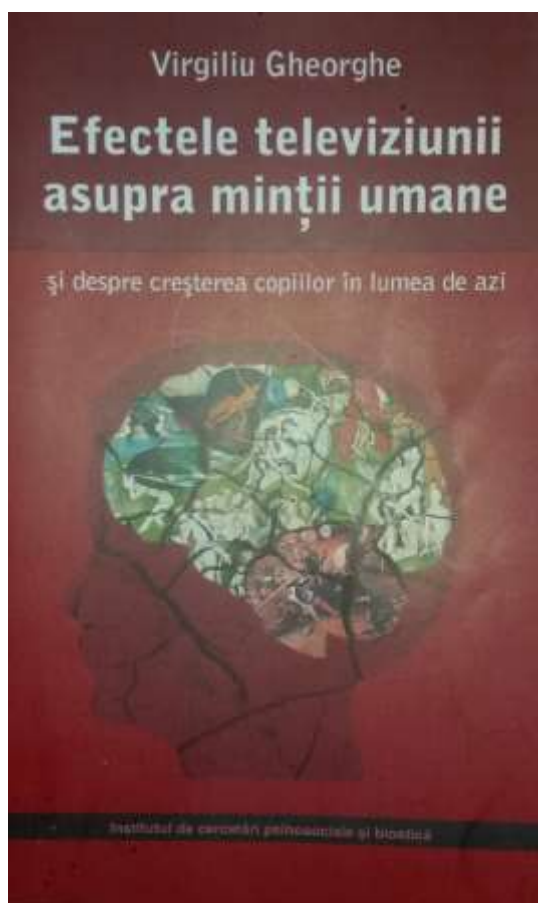
”Christopher Robin ajunsese deja acasă la ora aceea, pentru că era după-amiază, și era atât de bucuros să-i vadă, încât au stat la el până aproape de ora ceaiului, și apoi au luat Aproape un Ceai, adică unul de care-ai uitat imediat după ce l-ai băut și au luat-o repede spre Strada Puh, ca să apuce să-l vadă pe Aiurel înainte de a fi prea târziu ca să ia un Ceai Cum Trebuie la Bufniță”

P. 130

” Deodată Christopher Robin a început să-l vorbească lui Winnie despre niște lucruri: Oamenii numiți Regi și Regine și ceva ce se cheamă Factori, și un loc numit Europa, și o insula în mijlocul mării unde nu venea nicio corabie, și cum poți

face o Pompă de Aspirat (dacă vrei), și cum erau Cavalerii Făcuți Cavaleri, și ce vine din Brazilia, iar Winnie, sprijinit cu spatele de unul dintre cei șaiszeci și ceva de copaci, cu labele așezate în poală, a zis: <O!> și <Nu știam!>, și s-a gândit ce minunat ar fi să ai o Minte Adevărată care să-ți poată spune lucruri.”

P. 139

Titlul cărții: Efectele televiziunii asupra minții umane

Autor : GHEORGHE, Virgiliu

Editura: Institutul de cercetări psihosociale și dietetică

Locul publicării: București

Data publicării: 2013

Tematica: psihologie

***Carte recomandată de profesor
Galan Gabriela
Școala Gimnazială Nr.2 Piatra-
Neamț***

“Recentele rezultate ale Institutului Național de evaluare a progresului Educațional din America au indicat apariția unor importante deficiențe în ceea ce privește capacitățile cognitive de un nivel superior, mai cu seamă cele necesare pentru o înțelegere profundă a textului scris, în matematică și în științe. “Pag.27

“Copiii se obișnuiesc de la televizor să nu mai dorească să înțeleagă ce se întâmplă în lumea care-i înconjoară. Se mulțumesc doar cu senzațiile. Experiența vizionării TV nu este una a spațiului și a timpului real, a distanțelor și a duratelor reale, ci a unora virtuale, sugerate sau doar simulate în interiorul lumii televizualului. Copilului îi lipsește posibilitatea cunoașterii prin atingerea și manipularea fizică a materialelor, una dintre condițiile desfășurării procesului de cunoaștere și, prin urmare, de structurare a traseelor neuronale. Prin televizor cei mici sunt lipsiți de liniștea și răgazul necesar dezvoltării mecanismelor limbajului intern și ale gândirii reflexive.”
Pag. 37

“Limba, fiind mijlocul prin care ne reprezentăm și gândim realitatea, ne formulăm și exprimăm gândurile și comunicăm cu ceilalți oameni și cu noi înșine, constituie principalul mijloc prin care se realizează o dezvoltare echilibrată a emisferelor

cerebrale. Învățarea și exersarea limbii asigură dezvoltarea rețelelor neuronale, o bună conexiune a diferitelor arii corticale, o comunicare rapidă între cele două emisfere, prin puntea care le leagă (corpul calos). Televizorul nu numai că inhibă dezvoltarea emisferei stângi și funcționarea optimă a conexiunii interemisferice dar și defavorizează, prin tot ce înseamnă vizionare TV, învățarea și dezvoltarea limbii.” Pag.105

“Nu numai cititul, dar și capacitatea de a scrie este afectată ca urmare a timpului petrecut în fața televizorului. Tinerii nu mai dispun de capacitatea de a-și reprezenta în scris ideile, gândurile, simțămintele sau sau ceea ce vor să spună. Problema a atins o asemenea amploare, încât un profesor universitar de la harward a început să trimită scrisor de mulțumire către colegiile de unde provin unii dintre studenții săi, care reușesc să se exprime clar și inteligent în scris.” Pag.106

“Televiziunea implică un tip de comunicare total nefiresc, total nepotrivit capacităților noastre de cunoaștere, de interacțiune cu realitatea, o comunicare care se adresează doar vederii și auzului, pe fondul decuplării senzoriale a telespectatorului de mediul în care se află. Nici aceste două simțuri nu sunt stimulate corespunzător. Spre exemplu, privirea este fixă în timpul vizionării, căci telespectatorul nu trebuie să-și miște ochii spre a vedea în spațiu orizontal sau în adâncime, acomodarea vederii) ci rămâne, permanent, cu privirea fixată sau lipită de sticla ecranului.” Pag.136

“Studiile privind efectul de agendă au arătat că atât agenda publicului, cât și cea a omului politic sunt conforme cu cea a mass-mediei, adică omul politic își construiește obiectivele după importanța pe care mass-media o acordă problemelor sociale și politice. Se ajunge astfel ca actul politic să fie dirijat sau orientat de multe ori spre probleme care nu sunt de o reală importanță în ordinea priorităților, probleme ce vizează sau susțin alte interese decât cele ale comunității. “Pag.201

“Faptul că, în 73% din toate scenele de violență TV făptașul a rămas nepedepsit crește și posibilitatea ca telespectatorii, mai cu seamă cei care au crescut cu televizorul, să adopte comportamente violente în momentul în care întâmpină o problemă, când nu li se face pe plac sau nu obțin ceea ce vor. Ei au înțeles, în timp, uitându-se la televizor, că personajele de pe micul ecran se impun prin violență și dobândesc o anumită eficacitate în rezolvarea problemelor. Telespectatorii învață astfel că violența poate fi folosită fără a fi pedepsiți pentru aceasta, iar justificările sunt ușor de găsit când dorești cu ardoare ceva sau cineva îți stă în calea satisfacerii interesului și a plăcerii.” Pag.289

“Gândirea sau modul de viață nihilist marchează puternic experiența omului contemporan, însă aceasta nu ar fi putut să se răspândească atât de mult, în toate ungherele lumii reale, fără intervenția mass-mediei și, indeosebi, a televiziunii. Chiar și în contextul unei culturi nihiliste, oamenii de pe tot cuprinsul globului, în mediul în care trăiesc- relațiile cu oamenii din comunitatea careia îi aparțin, obiceiuri tradiționale, natura, credința- ar găsi o experiență suficient de bogată pentru dezvoltarea normală a minții. Aceasta dacă nu ar fi puternic influențați de TV, obicei care ocupă o parte semnificativă a timpului și deci a experienței copiilor, tinerilor și adulților din întreaga lume.” Pag.343

Titlul cărții: Învierea

Autor : TOLSTOI, Lev Nikolaievici

Editura: Ideea Europeană

Locul publicării: București

Data publicării: 2010

Tematica: literatura rusă, roman social, realist, psihologic

***Carte recomandată de profesor,
Apetrei Maria-Petronela,
Școala Gimnazială Nr.2, Piatra-
Neamț***

„În dragostea dintre un bărbat și o femeie există întotdeauna un moment, când aceasta atinge apogeul, când nu are nimic conștient ori sensual în ea. Un asemenea moment a însemnat pentru Nehliudov acea noapte a Sfintei Învieri a lui Hristos.”p. 59

„Preferă să trăiască crezând în alții, pentru că a trăi crezând în el însuși l se păruse peste măsură de greu: crezând în tine însuși trebuie să rezolvi fiecare problemă nu în folosul, ci în detrimentul animalului din tine, care e în căutarea plăcerilor vieții; pe când, dacă trăiești crezând în alții, nu ai de hotărât nimic, totul a fost hotărât și întotdeauna împotriva eului spiritual și în favoarea animalului din om.”

p.50

„Misticismul fără poezie e o superstiție, poezia fără misticism este o proză.”

p.97

„Purificare a sufletului era, după el, acea stare de spirit în care, după un timp îndelungat, fiind conștient de încetinirea sau chiar de oprirea vieții interioare, se apucă să curețe gunoiul care, adunat în sufletul său, pricinuia această oprire.”

p. 104

„Dar în Nehliudov se trezise ființa spirituală, liberă, singura adevărată, singura puternică, singura veșnică. Și el nu putea să nu creadă în ea. Oricât de mare ar fi fost distanța dintre el, cel de fapt, și cel spre care aspira, pentru ființa spirituală trezită în el, totul părea cu putință.”

p. 104

„Toți trăiau numai pentru ei înșiși, pentru desfătarea lor și toate cuvintele despre Dumnezeu și despre bine nu erau decât o minciună goală. Dacă uneori își puneau întrebarea de ce în lume toate sunt făcute atât de prost, de ce oamenii își fac rău unul altuia, pentru ca să sufere toți, socotea în cele din urmă că e mai bine să nu se gândească la aceste lucruri.”

„Plămâniile lui sorbeau lacom aerul înăsprit de ger, de părea că o să-l plesnească cojocelul strâns pe piept, pe fața aprinsă îi cădea răcoroasă zăpada căzută de pe crengi, înprospătându-l, trupul îi era cald, sufletul ușor, fără griji, fără reproșuri, fără teamă și fără dorințe.”

„Una dintre cele mai banale și mai răspândite prejudecăți e că fiecare om are însușirile proprii bine delimitate, adică omul e bun sau rău, inteligent sau imbecil, energic sau bleg. De fapt, oamenii nu sunt așa. Putem spune despre un om că în firea sa predomină adeseori bunătatea și nu răutatea, inteligența și nu prostia, hotărârea și nu șovăiala, însă ar fi un neadevăr afirmația că un om este bun sau rău, iar altul rău sau prost.”

„Oamenii pot fi comparați cu râurile: apa e la fel în toate, dar fiecare râu este ba îngust, ba repede, ba lat, ba lin, este când curat, când tulbure, când cald. La fel și oamenii, fiecare om poartă în el germenul tuturor însușirilor omenești, scoțând la iveală uneori unele din ele, altele, întrucât ajunge în anumite momente să nu mai semene cu el însuși, rămânând totodată același.”

„Pământul te obligă. E foarte ușor să dai și să nimicești totul, dar să aduni e greu din cale-afară. Important e că trebuie să cumpanești bine asupra viitorului, asupra vieții tale, să tegândești ce o să faci cu tine însuși și în funcție de asta să dispui de averea pe care o ai.”

„Ploua mărunț și cald, fără vânt, încă din zori, cu stropi ce cădeau pe frunze, pe crengi și prin iarbă. Aromele pământului proaspăt și încă însetat răzbăteau prin fereastra deschisă împreună cu mirosul de verdeață buiacă.”

„O faptă rea poți să n-o mai repeți și să te căiești de ea, în timp ce gândurile rele dau naștere unor noi fapte rele. Fapta rea deschide calea spre alte fapte rele, pe când gândurile rele te atrag cu o putere irezistibilă pe această cale.”

„Dragostea de oameni, reciprocă, este legea de bază a vieții omenești. Ce-i drept, omul nu-și poate impune să iubească, așa cum își poate impune să muncească, dar din aceasta nu rezultă că el are dreptul să se poarte cu oamenii fără dragoste, îndeosebi dacă cere de la ei ceva.”

„Numai când îi iubești pe oameni, poți să te porți față de ei cu folos și fără să pricinuiști vreun rău. E de ajuns să te porți cu oamenii fără iubire și atunci cruzimea și sălbăticia față de ei nu vor mai avea margini, iar suferințele proprii vor fi și ele fără capăt.”

„Toți oamenii trăiesc și acționează potrivit propriilor idei, dar și potrivit ideilor altora. Una dintre principalele deosebiri dintre oameni o constituie tocmai măsura în

care omul trăiește mai mult după ideile sale sau mai mult după ideile altora. Unii se folosesc în majoritatea cazurilor de ideile lor numai pentru un joc al minții, fac din rațiune o roată, de pe care e scoasă cureaua de transmisie, pentru că la baza acțiunilor lor se pun ideile altora, obiceiurile, tradițiile, legile; alții consider că ideile lor proprii sunt motoarele principale ale întregii activități, țincont de cerințele rațiunii proprii și se supun.”

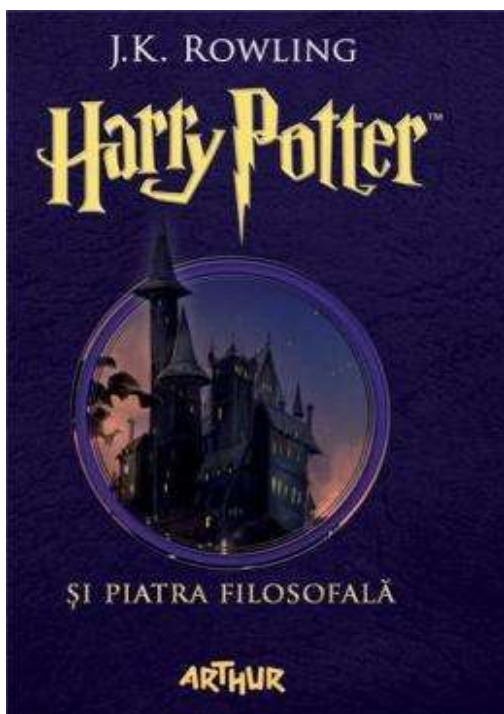
p.384

„Cunoscând îndeaproape închisorile, Nehliudov văzu că toate viciile care se dezvoltă printre deținuți nu sunt întâmplătoare și nici fenomene ale degenerării de tip criminal sau ale unei anomalii, cum afirmă pe placul guvernului unii savanți obtuzi, ci sunt un rezultat inevitabil al concepției eronate și neînțelese, potrivit căreia unii oameni au dreptul să îi pedepsească pe alții.”

p.430

„Unicul și, fără îndoială, cel mai bun mijloc de a se izbăvi de răul îngrozitor de care suferă oamenii este ca ei să se recunoască întotdeauna vinovați în fața lui Dumnezeu, deci nevrednici de a-l pedepsi și de a-l îndrepta pe semenii lor.”

p.460

Harry Potter Și Piatra Filosofală

Autor: ROWLING, J.K.

Editura: Arthur

Locul publicării : București

Data publicării: 2015

Tematica: Literatură engleză

Roman (Literatură)

***Carte recomandată de profesor Ionela
Ramona Cazacu - Școala Gimnazială
"Calistrat Hogaș" Roman***

„Dumbledore se întoarce și se îndepărtă pe strada pustie. La colțul străzii, se opri, își scoase bricheta masivă de argint și aprinse la loc toate luminile de pe stradă. Aleea Boschetelor fu inundată de lumina portocalie și profesorul Dumbledore putu observa la capătul celălalt al aleii un motan care se strecura pe după colț.”

Pag. 26

„S-au scurs aproape zece ani de când soții Dursley s-au trezit cu nepotul lor în pragul casei, dar Aleea Boschetelor se schimbase prea puțin sau chiar deloc. Soarele răsărea tot din fața aceleiași grădini ordonate și lumina numărul 4 de pe

intrarea principală a casei familiei Dursley. Se târa apoi spre sufrageria casei, care rămăsese neschimbată, ca pe vremea când domnul Dursley auzise acele știri îngrozitoare despre bufnițe și alte ciudățenii.”

Pag. 28

„Numai fotografiile de pe cămin arătau cât de mult timp se scursese. Cu zece ani în urmă, fotografiile înfățișau ceva rotund și rozaliu, ca o minge de plajă, dar acum Dudley nu mai era un prunc, iar fotografiile arătau un băiat mult prea gras și blond, călare pe prima lui bicicletă, cu călușeii, împreună cu mama și tatăl lui, jucând un joc pe computer, împreună cu tatăl său sau îmbrățișat și sărutat de mama lui.”

Pag. 28

„Harry se ridică încetișor din pat și începu să-și caute niște șosete. Găsi o pereche sub pat și după ce dădu jos un păianjen, și le puse în picioare. Harry era obișnuit cu păianjenii, deoarece cămăruța de sub scări era plină de păianjeni, iar el acolo dormea.”

Pag.29

„Lui Harry nu-i plăcea decât un singur lucru din înfățișarea sa: cicatricea în zig-zag, amintind de șerpuirea unui fulger. O avea de când se știa și își amintea că primul lucru despre care o întrebuse pe mătușa Petunia era de unde avea acel semn.”

Pag.30

„Cam o dată pe săptămână, unchiul Vernon își ridică nasul din ziar, ca să spună că Harry trebuie să se tundă. Probabil că Harry se tunsese de mai multe ori decât oricine din clasa lui, dar degeaba, părul lui creștea repede și în toate direcțiile.”

Pag. 30

„Dudley semăna mult cu unchiul Vernon. Avea păr blond și des, care stătea lins pe fruntea grasă. Mătușa Petunia spunea adesea că Dudley semăna cu un înger, dar Harry era de părere că Dudley semăna mai degrabă cu un porc cu perucă.”

Pag. 30-31

„Dudley căscă gura îngrozit, dar inima lui Harry tresăltă de bucurie. În fiecare an, de ziua lui Dudley, părinții îi luau, pe el și pe un prieten de-al lui, să-i distreze la bălci, la cinematograful sau să le dea hamburgeri. Pe Harry îl lăsau întotdeauna în grija doamnei Figgs, o bătrână isterică, la două străzi depărtate. Harry ura locul acela care mirosea a varză și unde doamna Figgs îl obliga să se uite la fotografiile tuturor pisicilor pe care bătrâna le avusese la viața ei.”

Pag.32

„Harry și unchiul Vernon se uitau cum Dudley despacheta bicicleta de curse, camera video, aeroplanul teleghidat, șaisprezece jocuri pe computer nou-nouțe, și aparatul video. Tocmai rupea hârtia cu care era învelit un ceas de mână de aur, când apărură mătușa Petunia furioasă, dar și îngrijorată.”

Pag.32

„Harry știa că ar fi trebuit să-i pară rău, fiindcă biata doamnă Figgs își rupsesse piciorul, dar nu era chiar așa de ușor, având în vedere perspectiva care i se deschidea: un an întreg până ce avea să fie nevoit să admire iarăși pozele cu toate acele pisici, Tibbles, Snowy, Domnul Gheruțe, Puffy și altele.”

Pag.32

„Adesea soții Dursley obișnuiau să vorbească despre Harry, ca și cum acesta n-ar fi fost de față sau ca și cum ar fi fost o formă inferioară de viață, un vierme, de exemplu, care nu ar fi în stare să înțeleagă.”

Pag. 32-33

„Poarta se deschise de îndată, răsucindu-se în balamale. În fața lor apărură o vrăjitoare înaltă, cu părul negru, învăluită într-o mantie de culoarea smaraldului.”

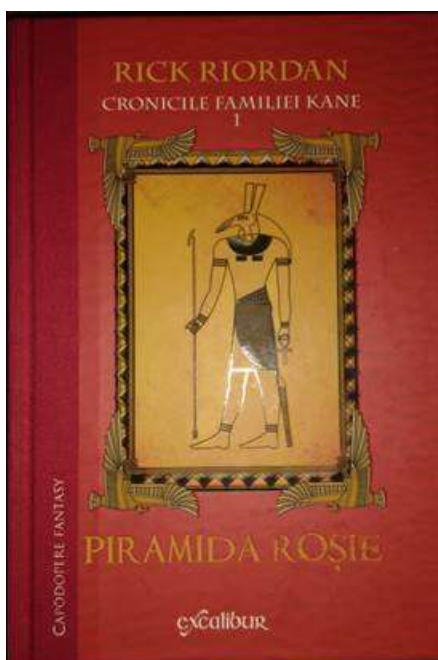
Pag. 133

„Și deodată, dulapurile se goliră, iar valizele se umplură în viteză. Neville își pierduse broscuiul, ca de obicei. Îl găsiseră ascuns într-una din toalete. Studenții primiseră carnetele de note și fuseseră serios avertizați să nu cumva să facă uz de vrăji în timpul vacanței.”

Pag.346

„Luară expresul de Hogwarts și se îndreptară spre casele lor. Vorbeau, râdeau și se însuflețeau tot mai mult, pe măsură ce câmpurile deveneau tot mai verzi și mai cultivate. Se apropiau de lumea Încuiaților. Își scoaseră pelerinele de vrăjitori și își puseră hainele obișnuite. Ajunseră, în sfârșit, la peronul 9 și $\frac{3}{4}$, din gara King's Cross.”

Pag. 346

Titlul cărții: **PIRAMIDA ROȘIE**
(Cronicile familiei Kane 1)
Autor: RIORDAN, Rick
Editura: Arthur
Locul publicării: București
Data publicării: 2014
Tematica: fantasy / mitologie egipteană

**Carte recomandată de profesor
Vasilica Aungurenci
Școala Gimnazială "Calistrat
Hogaș" Roman**

„Tata și-a aruncat toiagul la picioarele bărbatului în flăcări, iar acesta s-a transformat într-un șarpe enorm- lung de trei metri și cam cât mine de gros-cu solzi arămii și ochi roșii, strălucitori. Șarpele s-a repezit la bărbatul în flăcări, care fără niciun efort l-a prins de gât. Mâna omului a izbucnit în flăcări albe, fierbinți, și șarpele s-a făcut scrum.”

(pag. 34)

”Cu un alt gest al mâinii, a făcut să apară un sicriu strălucitor în jurul tatei. La început, acesta era transparent, dar pe măsură ce tata se zbătea și-l lovea cu pumnii, sicriul a devenit din ce în ce mai solid-un sarcofag egiptean din aur încrustat cu bijuterii. Tata mi-a aruncat o ultimă privire și a murmurat cuvântul ”Fugiți!” înainte ca sicriul să se scufunde în podea, de parcă pământul s-ar fi topit.”

(pag. 35)

”Scenele au început să se deruleze mai rapid. Vedeam armate care luptau, temple care erau construite, nave care navigau pe Nil și magicieni care luau foc. Fiecare pas acoperea sute de ani, și totuși sala părea să nu se mai sfârșească. Pentru prima dată am înțeles cât de vechi era Egiptul.”

(pag. 169)

„Iarăși cuvântul acela: *gazde*. Mi-am amintit de biata femeie de la muzeul din New York, cea care fusese transformată în zeița Serqet.

- În viziunea pe care am avut-o, am spus, Isis și Osiris erau căsătoriți. Fiul lor, Horus, era pe cale să se nască. Dar într-o altă poveste, pe care mi-a spus-o Carter, ei erau trei frați, copiii ai zeiței cerului.

- Da, a încuviințat Iskandar. Asta îi poate nedumeri pe cei ce nu cunosc firea zeilor. Ei nu se pot plimba prin lume în formă pură- cel puțin, nu mai mult de câteva momente. Au nevoie de gazde.

- Adică de oameni.

- Sau de obiecte puternice, cum ar fi statuile, amuletele, monumentele, anumite modele de mașini. Dar ei *preferă* forma omenescă. Vezi tu, zeii sunt foarte puternici, dar numai oamenii au creativitate, puterea de-a schimba istoria și nu doar de-a o repeta. Oamenii pot să... cum se spune acum... să gândească în afara guliei.

- În afara cutiei, am sugerat.

- Întocmai. Amestecul de creativitate umană și putere zeiască poate fi formidabil. În orice caz, când Osiris și Isis au ajuns pentru întâia oară pe pământ, gazdele lor erau frate și soră. Dar gazdele muritoare nu sunt durabile. Mor, se uzează. Ulterior, Osiris și Isis luat forme noi - de soț și soție. Horus, care într-o viață anterioară le fusese frate, s-a născut într-o nouă viață ca fiu al lor.”

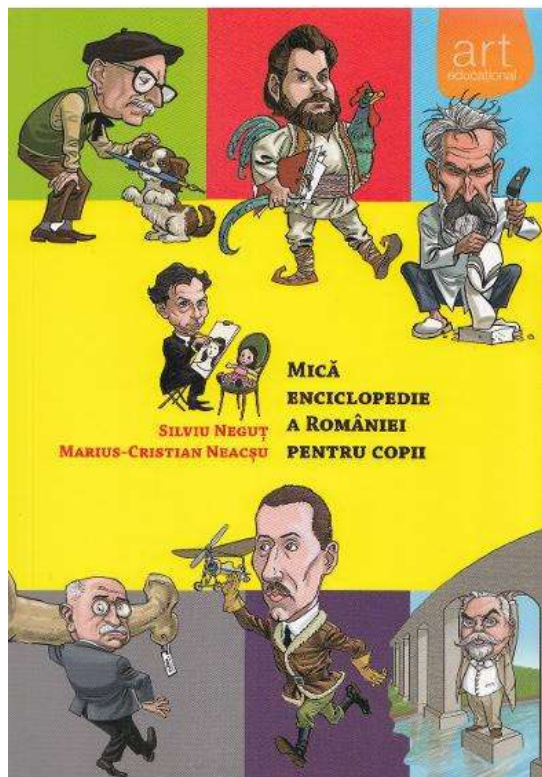
(pag. 188-189)

”M-am concentrat și am simțit că-mi curge forța prin vene. Mi-am încordat brațele și am simțit că strânsura lui Sobek slăbește. Am invocat avatarul războinicului-șoim și am fost învăluit de îndată de o aură strălucitoare la fel de mare ca a lui Sobek.”

(pag. 405)

”Podeaua peșterii era la vreo șase sute de metri sub noi. Peste tot ardeau focuri, învăluind pereții stâncoși într-o lumină sângerie. O piramidă stacojie uriașă domina peștera, iar la baza ei roiau demoni. Parcă era o mulțime adunată la un concert de rock, așteptând să înceapă spectacolul. Deasupra lor, la același nivel cu noi, două barje magice cu echipaje formate din demoni pluteau încet, ceremonios, înspre piramidă. Suspendată într-o plasă de frânghii legată între bărci se afla singura bucată de piramidă care nu fusese încă montată- cheia de boltă din vârful structurii.”

(pag. 460)

Mica enciclopedie a României pentru copii

Autori: NEGUȚ, Silviu, NEACȘU, Marius-Cristian

Editura: [Grupul Editorial Art](#)

Locul publicării: București

Data publicării: 2016

Tematica: Atlase, enciclopedii copii

Carte recomandată de profesor de geografie Ștefănuță-Avram Tamara Școala Gimnazială "Mihai Eminescu" Roman

"Hieroglifele mi-au explodat în față și m-au făcut să mă rostogolesc pe piramidă în jos."

(pag. 481)

„Eram din nou pe malul Tamisei. Trebuie să fi fost în miez de noapte, pe la trei dimineața, căci cheiul era pustiu. Ceața ascundea luminile orașului și era un aer de iarnă.

Doi oameni, un bărbat și o femeie, stăteau lipiți unul de celălalt pentru a se încălzi, ținându-se de mâini în fața Acului Cleopatrei. La început am crezut că sunt un cuplu oarecare. Apoi am realizat șocată că sunt părinții mei."

(pag. 488)

"Mihail Kogălniceanu, istoric și om politic reformator - Spirit revoluționar, a participat la Revoluția de la 1848 din Moldova și a jucat un rol important în lupta pentru Unirea Principatelor. Lui i-a revenit onoarea ca, în calitate de ministru de externe, să rostească în Adunarea Deputaților discursul prin care s-a anunțat proclamarea independenței României."

Pag. 77

„Babele - Dintre Babele de pe platoul Bucegilor se remarcă trei: două având 3,50 m înălțime, iar cealaltă cu vreo jumătate de metru mai puțin. Platforma superioară sau „pălăria ciupercii” are forma pătrată la două dintre ele, iar la cealaltă este eliptică. Aceste forme bizare, aflate acolo sus, aproape de cer, nu puteau să nu dea naștere unor stranii legende, legând prezența lor de extraterestri.” Pag. 160

„Capra neagră - Și ea pe cale de dispariție, motiv pentru care este protejată prin lege, capra neagră este un „relict glaciatic”, o adevărată „perlă a munților”, faimoasa revistă *National Geographic* numind-o „blazonul Carpaților”. Pag 174

„Cascada Duruitoarea - Căderea de apă, în două trepte (prima de 20 m, a doua de 10 m), își trage numele de la faptul că își vestește prezența, celui care se apropie, printr-un „duruit” (zgomot) puternic. Apele sale se lovesc de un prim prag, unde cu perseverență au săpat, prin eroziune, vestitele „oale ale gigantilor”, în fapt

niște marmite (scobituri în patul albiei unui râu datorită eroziunii în vârtej a apei și a pietrișului).”
Pag. 177

„Focurile vii de la Andreiașu – Numite și „focuri nestinse”, se întâlnesc îndeosebi la Andreiașu de Jos (în județul Vrancea) și Lopătari (în județul Buzău), în Subcarpații Curburii, ambele areale fiind legate de zona de fracturi tectonice Cașin Bisoca, acesta facilitând ieșirea la zi a gazelor legate de acumulări de hidrocarburi în subsol.”
Pag. 190

„Lacul Roșu - Una dintre caracteristicile particulare ale acestui lac este prezența trunchiurilor de copaci pe întinsul său, explicația fiind următoarea: întrucât respectivul pinden de munte nu s-a rostogolit, ci pur și simplu a alunecat printr-o mișcare de translație, falnică pădure de brazi care îl acoperea a rămas neatinsă, ca și cum ar fi crescut acolo, în Valea Oii.”
Pag. 196

„Peștera Urșilor - Condițiile climatice din peșteră (temperatura și umiditatea fiind constante) au permis conservarea pieselor scheletice, dar și spălarea continuă a formațiunilor calcaroase, care apar de un alb strălucitor, culoare care se datorează, în mare parte, lipsei de impurități a rocilor calcaroase, supusă eroziunii apei de infiltrație.”
Pag 215

„Iași - „Dulcele târg al leșilor”, după cum îl alinta scriitorul Ion Creangă, orașul iubirilor lui Eminescu, reprezintă, în prezent, cel mai mare pol urban din estul României (290.000 de locuitori) și, cu toate că deține o serie de recorduri și are o veche tradiție administrativă (fostă capitală), se remarcă, printre altele, prin următoarele: cea mai veche universitate (1860) și cel mai vechi monument (1834) din România.”
Pag. 260

“Cimitirul vesel din Săpânța - Acest cimitir a căpătat individualitate și valoare prin crucile cioplite, sculptate și pictate, pe care sunt săpate epitafuri în versuri, cele mai multe cu o încărcătură umoristică remarcabilă, specifică zonei și românului, în general.”
Pag. 301

“Dochia - Drept urmare, Dochia sau Baba Dochia este mitul care desemnează trecerea de la iarnă la primăvară, moartea anului vechi și nașterea anului nou, revenirea la viață a naturii, începutul sezonului agricol și al urcării oilor la munte.”
Pag. 341

Titlul cărții: O istorie sinceră a poporului român

Autor: Florin Constantiniu

Editura: Univers enciclopedic

Locul publicării: București

Data publicării: 1997

Tematică: Istoria românilor

Carte recomandată de profesor de istorie,
Ciuștea Ana Maria

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”

Roman, județul Neamț

„Prin instaurarea regimului

fanariot în Moldova și Țara Românească, Poarta otomană a urmărit consolidarea controlului ei asupra celor două principate, în condițiile instaurării stăpânirii habsburgice în Transilvania și a apariției Rusiei ca factor de putere în Europa de Sud-Est, precum și a manifestării tot mai viguroase a mișcării de emancipare de sub dominația otomană.” (pag. 180)

„Domnia lui Cuza Vodă stă sub semnul acestei nerăbdătoare dorințe de a ajunge din urmă Occidentul, dar efortul domnului și al sprijinatorilor săi întâmpină rezistența forțelor conservatoare și a inerțiilor colective.

Sub această sabie a lui Damocles, Cuza realizează, în șapte ani, performanțe ce fac din el un semănător — în sens evanghelic — al modernizării; nu există ogor al vieții publice în care el să nu fi aruncat sămânța înnoirii, doar că roadele nu vor fi întotdeauna însutite — ca în cunoscuta parabolă — și ele vor fi culese târziu, de alții.” (pag.232)

„Câștigând sprijinul unor militari, care și-au asumat înlăturarea domnului, „monstruoasa coaliție” l-a silit pe Cuza să abdice (11/23 februarie 1866) și să părăsească țara. În timp ce o locotenentă domnească (Lascăr Catargiu, N. Golescu și colonelul N. Haralambie) prelua puterea, agenții ruși organizau o mișcare separatistă la Iași. Sub lozinca „Jos unirea!”, tânărul boier rusofil Nicolae Rosetti - Roznovanu (atât de identificat cu Rusia, încât și pe moșia sa de la Roznov construisese o biserică în cel mai pur stil rusesc!), devenit exponentul celor frustrați de pierderea suveranității moldovenești, a încercat să ia domnia, printr-o mișcare repede reprimată de locotenentă (3/15 aprilie). Unirea din 1859 se dovedea ireversibilă”.

„Înfruntarea între conservatori și liberali a reprezentat conținutul vieții politice românești între 1866 și 1918. Într-o țară în care cultura politică și spiritul civic erau atât de puternic grevate de moștenirea practicilor orientale („Suntem la porțile Orientului, unde totul este luat în mod ușuratic”, a spus Raymond Poincaré, după ce a cunoscut rânduielile din România), într-o țară în care bacșii și hatârul rămăneau coordonatele vieții politice, confruntarea între partide se deplasa adesea din zona

politică în aceea a politicianismului, adică din zona servirii interesului național (evident, perceput diferit de partide) în aceea a servirii interesului personal, prin accesul la putere sau prin câștigarea favorurilor puterii.

Mai mult, în funcție de ambiții personale decât din necesități programatice, apar partide și grupări, unele având în titulatura lor apropieri neobișnuite: liberal-conservator (Lascăr Catargiu, Gh. Vernescu) sau conservator-democrat (Take Ionescu)" (pag.253)

„Războiul cu rușii” — iată ce a așteptat și voit Antonescu să se întâmple cât mai curând. Nu era singurul. Mihail Sturdza mărturisește, în memoriile sale, că atâta timp cât a fost ministru de Externe (septembrie-noiembrie/decembrie1940) a urmărit să provoace un conflict militar între Germania și URSS. Generalul considera nefirească strânsa cooperare dintre nazism și bolșevism și era convins că ea va sfârși în conflict.” Era cu atât mai nerăbdător să vadă armele vorbind cu cât, în ciuda garanției germano-italiene din 30 august, sovieticii se înstăpâniseră prin forță pe câteva insule din brațul Chilia al Dunării. Subliniind, în ședința Consiliului de Miniștri din 27 septembrie 1940, că „punctul nevralgic rămâne cel rusesc”, Antonescu a arătat că URSS urmărea două obiective: A pătrunde în comisia internațională, adică în regimul internațional al Dunării, până la Bratislava” și „să ne ia posibilitatea de a mai naviga pe canalul Chitila.””(pag.396)

Enigma Otiliei

Autor : Călinescu, George

Editura: Cartea Românească

Locul publicării : București

Data publicării : 2002

Tematica : Literatura română - roman

Carte recomandată de profesor ,

Trufaș Loredana

Școala Gimnazială "Mihai

Eminescu"Roman, județul Neamț

“Tânărul mergea atent de-a lungul zidurilor, scrutând, acolo unde lumina slabă a felinarelor îngăduia, numerele caselor. Uniforma neagră îi era strânsă bine pe talie, ca un veșmânt militar, iar gulerul tare și foarte înalt și șapca umflată îi dădeau un aer bărbătesc și elegant. Fața îi era însă juvenilă și prelungă, aproape feminină din pricina șuvițelor mari de păr ce-i cădeau de sub șapcă, dar culoarea măslinie a obrazului și tăietura elinică a nasului corectau printr-o notă voluntară întâia impresie.” Pag. 5.

“Mărturisirea Otiliei explica acum misterul numelui, dar aducea un element neplăcut. Moș Costache nu era așadar tatăl fetei. Familiaritatea Otiliei cu el,

satisfacția lui nu făceau parte din sentimentele nesuspectabile. Felix urî sș pe Pascalopol și, deși stima lui pentru Otilia creștea pe măsura conviețuirii lui cu ea în aceeași casă, vorbele Aurichii îi răsunau în urechi : se spun multe lucruri grozave” Pag. 43.

“Felix se bucura din plin de darurile pe care i le putea oferi fata, dar, cu toată frumusețea excepțională a acesteia, îl uimi mai cu seamă simplitatea cinismului ei, grația firească cu care putea să treacă de la gesturile cele mai îndrăznețe la convorbirea prietenească. Simți pentru ea recunoștința, înțelegând totodată că numai pe Otilia o iubea. Pentru Otilia avea o spaimă mistică și nu și-ar fi închipuit-o niciodată în atitudini scabroase.” Pag.201.

“Merșeră câtăva vreme tăcuți unul lângă altul, fiindcă Felix, deși iubitor de discuții se simțea stingherit să facă mărturisiri. I s-ar fi părut o necuviință să pomenească numele Otiliei și chiar al Georgetei față de un altul și chiar să facă oricât de mici aluzii la existența lor. Ca să nu pară plictisit, întrebă pe Weissmann cum trăiește, ce scopuri urmărește, dar se căi numaidecât, având sentimental că cere altuia indiscreții pe care el nu ar voi să le facă.” Pag. 245

“A primi daruri de la un barbat, a fi plimbată i se părea foarte firesc. Oricât ar fi cheltuit Pascalopol, Otilia nu găsea că face o faptă nepotrivită, atâta vreme cât nu se obligă cu nimic. Ar fi fost cuprinsă de milă să vadă că un tânăr face sacrificii ca să-i facă daruri, însă darurile le-ar fi primit, ca să nu-l jignească pe dăruitor, fiindcă lumea se împărțea, pentru ea, în bărbați care fac daruri și femei care le primesc.” Pag. 332

Heidi
Autor : Spyri, Johana
Editura: Herra
Locul publicării : Bucuresti
Data publicării : 2002
Tematica : Literatura universală - roman

Carte recomandată de profesor
învățământ primar,
Vasile Ioniță
Școala Gimnazială "Mihai
Eminescu"Roman, județul Neamț

“Într-o dimineață senină de iunie, o munteancă tânără și voinică, ducând de mână o fetiță cu obraji aprinși pășea încet pe această potecă. Fetița să fi avut cinci ani, dar adevărata ei statură era greu de ghicit, căci, în ciuda soarelui ce începuse să

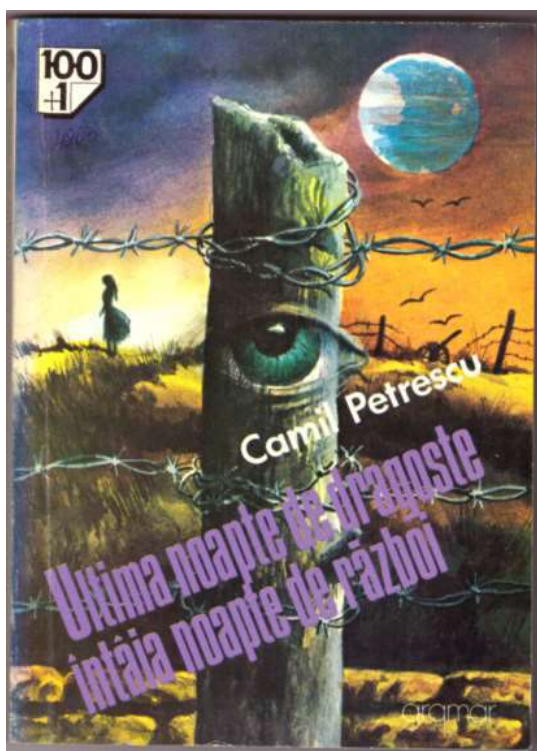
dogorească, purta pe ea două sau trei rochițe, iar peste ele un șal gros de bumbac, de culoare roșie.” Pag. 3.

“Sătenii o recunoscuseră numai de câțiva ani, iar porțile și ferestrele începuseră să se deschidă la tot pasul în calea ei ; o strigau, o chemau, ea le răspundea tuturor, fără să se oprească însă, înainte de a ajunge în dreptul ultimei dintre căsuțele risipite ale pitorescului cătun.” Pag. 3.

“Heidi o urmă și rămase uimită, văzând câte stricăciuni pricinuiseră. În graba ei, nu băgase de seamă nimic. Domnișoara Rottenmeier îi spusese că la lecție trebuie să stea liniștită și să asculte cu atenție, dacă nu vrea să fie legată de scaun. Heidi înțelese prea bine și făgădui ca pe viitor să fie cuminte.” Pag. 64.

“Bunica avea întotdeauna la îndemână niște resturi de stofă și câteva păpuși drăgălașe și o învăța pe Heidi să le facă rochițe, șorțulețe și alte haine de toată frumusețea. Încet, încet, fără să-și dea seama, Heidi învăța să coasă. Dar cel mai mult îi plăcea să o asculte pe bunica citindu-i povestirile ei îndrăgite.” Pag. 96.

“Bunicul aduse o oală cu lapte din care mai ieșeau încă aburi și o farfurie cu brânză proaspăt rumenită și ispititoare. Apoi, după ce mai aduse și o halcă de carne uscată, din care tăie câteva felii groase, îi îndemna pe cei doi să mănânce. La sfârșitul mesei, doctorul îi mulțumi bunicului din toată inima spunând cât de mult nu mai mâncase atât de bine și cu atâta poftă.” Pag. 152.

Ultima noapte de dragoste întâia noapte de război
Autor : Petrescu, Camil
Editura: 100 + 1 Gramar
Locul publicării : București
Data publicării : 1995
Tematica : Literatura română - roman

Carte recomandată de profesor,
Ana Maria Băeatanu
Școala Gimnazială "Mihai Eminescu" Roman, județul Neamț

“Ca să nu poată fi văzute din tren aceste realizări misterioase, vagoanele nu circulau decât cu perdelele trase, sau, dacă nu erau perdele, cu geamurile mânjite

cu vopsea albă, iar de la Sinaia, pe fiecare culoar, erau santinele cu baioneta la armă.” Pag. 7.

“Pentru ceilalți, poate că această vilegiatură militară n-ar fi fost prea mult dezagreabilă. Camarazii erau oameni cumsecade, care își credeau la necaz. Pentru mine însă această concentrare era o lungă deznădejde. De multe ori seara la popotă, era destul un singur cuvânt ca să trazească răscoliri și să întărâte dureri amorțite. E îngrozitoare uneori această putere a unei singure propozițiuni ca să pornească dintrodată măcinarea sufletească, așa cum din zecile de combinații cu șapte litere ale unui lacăt secret, una singură deschide spre interior.” Pag. 10.

“De cele mai multe ori te obisnuiești greu, la început, să-ți placă femeia fără care mai târziu nu mai poți trăi. Iubești întâi din milă, din îndatorire, din duiosie, iubești pentru că știi că asta o face fericită, îți repeți că nu e loial s-o jignesti, să înșeli atâta încredere.” Pag. 15.

“Mama îmi spune că acasă sunt toți bine și : Ștefane mama roagă-te lui Dumnezeu în fiecare seară, că el ne singura nădejde și vezi, fii cuminte fă și tu cum fac alții. Biata mama, cum crede ea că fac alții ?.” Pag. 224.

“Plecarea mea la București era inevitabilă. Parca se apropie un examen dezagreabil. M-a așteptat cu o serie întreagă de demonstrații care altădată m-ar fi înnebunit de emoții și plăcere. Casa e toată luminată ca pentru sărbătoarea de Paști, masa e albă sclipitoare de cristaluri și flori, vinul rar e o intenție de supeu în doi ca într-o cameră separată de restaurant de petreceri.” Pag. 249.

Titlul cărții: Vin din Alep/Itinerariul unui refugiat sirian

Autor : Joude Jassouma/Laurence de Cambronne/
traducere Iuliana Pataki
Editura: Niculescu
Locul publicării: Bucuresti
Data publicării:2017
Tematica literatura de actualitate

**Carte recomandată de profesor
învățămint primar OLARIU
MARIANA, Școala Gimnazială
Ieremia Irimescu. Brusturi**

Vin din Alep: un refugiat sirian povesteste despre frica, onoare si speranta!

Cartea de fata reprezinta drumul spre libertate si spre o viata normala al unui tanar sirian din cartierele sarace din Alep, indragostit de Gustave Flaubert si de Paul Eluard. Acesta calatoreste din Levant pana in regiunea franceza Bretania, trecand prin Istambul si prin lagarele de refugiatii de pe Insula Leros. Este odiseea unui erou necunoscut care, punandu-si viata in pericol a traversat Marea Egee la bordul unei mici ambarcatiuni, in cautarea unui loc unde sa se simta in siguranta.

In aceasta carte, putem vedea pentru prima data din interior, prin ochiul unui refugiat obisnuit, aspecte ale celei mai importante crize migrationiste de la cel de-al Doilea Razboi Mondial incoace.

JOUDE JOSSOUMA, originar din Alep, Siria, a fost intampinat cu simpatie si intelegere de locuitorii unui sat din Bretania, Martigne-Ferchaud. Este unul dintre cei zece mii de sirieni care au ajuns in Franta din cele aproximativ cinci milioane de persoane aruncate pe strazi de razboi.

Laurence de CAMBRONNE a fost redactor-sef la revista *ELLE*, iar acum scrie pentru *M Le Monde*. Este implicata in activitatea unor asociatii care le ofera emigratiilor ajunsi pe insula grcesca Leros, traird jumatate din an in Grecia, unde l-a cunoscut pe Joude.

p 9

„ Totul a inceput in aprilie 2015. Mergeam pe o straduta, nu departe de casa, in Ariha. Contemplam Muntele Al Arbin care se inalta spre cer. Era cald, ciresii erau in floare. In dreapta mea.....eram fericit eram casatorit de un an. Aya era insarcinata. Cu cateva luni mai devreme, parasisem orasul nostru, Alep, pentru ca, inca o data, imobilul nostru fusese bombardat”.

p 37

„In ziua de dupa afisarea rezultatelor, fara sa mai stau pe ganduri, am luat un autobuz pentru a merge sa ma inscriu la univesitate din Alep.....Descopeream catedralele armene, catolice, greco-ortodoxe, si ele distruse”

P 44

„ De ani de zile, tot incercam sa-l convingem pe tata sa ne mutam din cartierul ala, insa el imi repeta la nesfarsit ca era imposibil, ca nu aveam destui bani”

P 65

„Pe 19 iunie 2012 exploziile m-au facut sa sar din pat. Zgomotul era atat de puternic, incat, initial am avut impresiaca s-a prabusit o cladire chiar langa noi”

P 76

„ Am pornit la drum. Randeam, glumeam.....lasam razboiul in urma noastra....Dupa opt ore de drum , am ajuns la Tartous, un port care de multa vreme serveste drept baza pentru navele de razboi rusesti”

P 102

„ Dupa ce am platit calauza, hotelul din Izmir, transportul, mancarea, laptele prf, scutecele, vestele de salvare, hainele calduroase pentru traversare, cartela SIM, mai ramasesem cu 300 de euro...”

P 121

„ I-am sunat pe parintii mei si pe mama Ayei, care a inceput sa planga de fericire, afland ca eram sanatosi si in siguranta, la Atena.”

P 147

„Oare stiau ele, autoritatile franceze, ca motivul pentru care mii de barbati plecau. Parasind Siria..... In ochii autoritatilor franceze, reiesea din cuvintele mele ca nu am fost „ direct vizat,, de masurile care ma determina sa ma alatur armatei lui Bahar.....”

P 188

„ In anul 1967, Uniunea Generala a Femeilor din Siria si-a propus sa promoveze statutul femeilor si egalitatea sexelor. Numita in 2009 ultima presedinta a acestei organizatii, Majita Qtet, o sunita ce purta hijab, si-a dat jos valul, dupa numirea sa.”

P192

„ Eu si Aya tinem sa le multumim tuturor celor care ne-au ajutat in Grecia si mai apoi in Franta”.

Titlul cărții: *Minciuni și spioni*

Autor : Rebecca Stead

Editura: Arthur

Locul publicării: București

Data publicării: 2017

Tematica: O carte despre prietenie și încredere, în care misterul este ingredientul principal

***Carte recomandată de profesor
Mihaela Pavăl
Școala Gimnazială „Ieremia
Irimescu” Brusturi***

“Există o hartă complet falsă a limbii umane. Pe ea ar trebui să vedem zonele unde se simt diversele gusturi, cum ar fi sărat pe marginile limbii, dulce pe vârf, amar către bază. A desenat-o un tip acum o sută de ani și de-atunci copiii sunt siliți să o învețe pe dinafară. Dar e greșită, complet greșită. Adică o dă în bară cu totul. De fapt papilele noastre gustative sunt

identice, pot detecta orice gust și sunt plasate peste tot. “

(p. 7)

“Fac un pas către interfon și zumzetul încetează”

(pag. 15)

“Vă dau un sfat pe care probabil că nu-l veți urma niciodată: dacă vă vine cheful să vă botezați copilul după Georges Seurat, ați putea să-i ziceți George, fără “s”.

(pag. 17)

“În noua locuință, am primit mobila pe care o avea tata la el în cameră, în copilărie - un pat, un birou și o bibliotecă, toate din același lemn închis la culoare.”

(pag.31)

“Când îi spun că nu merge la școală, îmi zice că par boemi simpatici.”(pag. 67)

”Când îi înșir toate astea, acolo, pe covorașul din fața ușii Domnului X, Safer se uită lung și-mi spune că, dacă mai merg pe drumul ăsta, voi sfârși prin a fi „paralizat de propria logică”.

— Relaxează-te, îmi spune. Știu ce fac.

— Nu mă ating de ușa aia, îi zic.

— Bine.

Mâna lui zvâcnește brusc și scutură clanța.

E încuiat.

Se întoarce și dă fuga înapoi acasă. Il urmez, gândindu-mă că a apăsa clanța unei uși străine e un lucru mic, dar atât de înfiorător.

— A meritat să încercăm, îmi zice notându-și de zor în carnețel. Acum știm că n-o închide cu cheia. Inchide ușa, iar aceasta se încuie automat.

— Cum ți-ai dat seama?

— După felul în care se mișcă clanța... ajungi să știi chestiile astea.

la binoclul și se uită pe geam.

— Safer, zic eu.

— Da?

— Ce-ai fi făcut dacă găseai ușa descuiată?

Coboară binoclul și se uită la mine.” (p. 98)

”Schimbul de noapte înseamnă să dorm cu mobilul - îndesat într-o șosetă – la ureche.”

(pag.119)

“Când intru în holul blocului, îmi dau seama că n-am chef să mă duc acasă.”

(pag.123)

“Aveau un medicament, pentru asta, zicea tata, însă medicamentul era la spital și era dintre acelea care se scurg dintr-o pungă printr-un tub direct în fluxul sangvin, așa că mama trebuia să rămână internată.”

(pag. 160)

Titlul cărții: Fluturi

Volumele 1,2

Ediția a doua, revizuită

Autor : BINDER, Irina

Editura: For You

Locul publicării: București

Data publicării: 2016

Tematica: Roman

***Carte recomandată de profesor
învățămint primar Vrăjitoru Irina-Elena
Scoala Gimnaziala Ieremia Irimescu ,
Brusturi***

„Viața nu te întreabă niciodată nimic. Nu ține cont de cine ești și de ce ai făcut, bun sau rău. Ea doar îți dă un test de supraviețuire – o lovitură - și te lasă să te descurci. Și aici apar opțiunile – toate sub formă de lecții - unele mai dure, altele mai blânde, dar în urma cărora cu siguranță te vei schimba. De multe ori atât de mult, încât nici nu te mai recunoști.”

P 8

„Unii oameni intră în viața noastră neinvitați, pentru ca mai apoi să devină universul nostru. Dar, într-o zi ne părăsesc. Ne părăsesc forțați de destin, independent de voința lor, fără de a avea șansa să-și ia rămas bun. Ne părăsesc atunci când nu ne așteptăm – și poate când depindem cel mai mult de ei. Ne părăsesc, luând cu ei o parte din sufletul nostru și din visurile noastre. Cu toate acestea, ne rămâne în urma lor o poveste – chiar dacă nu o poveste cu final fericit.”

P 66

„Azi poți fi cel mai fericit om de pe Pământ, convins că ai totul și că trăiești o viață perfectă și frumoasă. Ești sigur pe viitorul tău, pe visurile tale și pe oamenii de lângă tine. Dar e nevoie doar de o clipă pentru ca întreg universul tău să se prăbușească.”

P 112

„Cred că fiecare om ar trebui să găsească un loc sub soare unde să se refugieze ori de câte ori are nevoie să se regăsească pe sine. Un loc departe de zgomote, de aglomerație și de energia negativă. Un loc departe de răutăți, de urât și de ispite. Un loc în care să poată fi aproape de Dumnezeu, căruia să-l lase grijile în seamă. Un loc în care să se simtă aproape de oamenii dragi care au plecat din lumea asta. Un loc unde să-și ceară iertare, să ierte, să plângă, să se roage și să viseze.”

P 217

„Poate că trebuie să cunoști și oameni nepotriviți, nedemni, de nedorit, pentru a-i deosebi de oamenii buni și pentru a-i respecta și prețui pe aceia care merită. În urma episoadelor triste trăite în viață, îți rămân răni cu cicatrici adânci. Unii dintre noi le ascund, în timp ce alții le poartă ca pe niște medalii.”

P5

„Pe drumul vieții m-au însoțit și oameni care, la un moment dat, mi-au dat brânci. Au așteptat un moment vulnerabil ca să mă poată împinge, pentru că numai căzută la pământ aveau șansa să mă calce în picioare. Dar nu i-am lăsat și nu i-am dat nimănui satisfacția de a mă vedea la pământ. M-am ridicat cu spatele la ei, pentru că, dacă m-aș fi ridicat cu fața, aș fi îngenucheat în fața lor...și numai Dumnezeu merită să îngenuchezi în fața Sa. ...Ei au rămas acolo jos, în locul în care căzusem eu și, în timp ce urcam pe drumul meu, privind înapoi, i-am văzut din ce în ce mai mici, până când au dispărut.”

P13

„Există lucruri pe care poate ar fi mai bine să nu le afli niciodată. Dacă nu știi ceva, nu te doare. Dar unele dintre ele trebuie aflate, pentru că te ajută să vezi și alte fețe ale oamenilor. Pentru asta, viața îți trimite în ajutor oameni și conjuncturi potrivite, exact la momentul potrivit. Uneori te întrebi dacă lucrurile se întâmplă din pură coincidență sau dacă nu cumva destinul manevrează totul.”

P 87

„Vine un moment în viața omului în care trebuie să se trezească din rutină și din amorțeala sufletului și să-și evalueze viața, cu tot ceea ce înseamnă ea: realizări, eșecuri, fericire, tristețe și oameni. Un moment de sinceritate, în care să înceteze să se mai amăgească. De prea multe ori amânăm acest moment. Îl amânăm, poate, din lipsă de curaj, de dragul unor oameni pe care îi iubim și care depind de noi, de teamă că un nou început nu ne asigură o reușită sau poate că încă nu suntem pregătiți să abandonăm drumul care nu ne duce nicăieri și să pornim spre drumuri noi. Nu e ușor...”

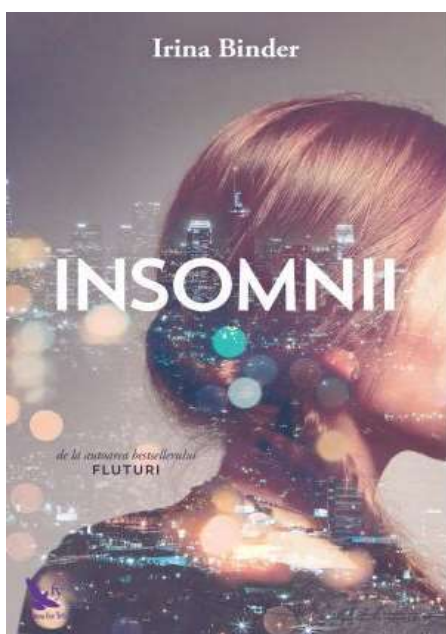
P 115

„Tot ceea ce trăisem până atunci mi-a zdruncinat încrederea în mine, în oameni și în iubire. Și, ca o măsură de protecție împotriva cotropitorilor de inimi, mi-am propus să nu mai iubesc și să nu mă mai las iubită niciodată. Dar omul este dependent de iubire și nu e făcut să fie singur. Poate că de aceea se agață de prima persoană care pare să-i poată oferi mult râvnita iubire de care depinde sufletul său. Și poate că multe povești de iubire se nasc așa...”

P 119

„Mi-aș fi dorit ca acea zi să dureze o veșnicie. Am respirat adânc și am renunțat la masca plină de interdicții și de complexe. Mi-am dat șansa să fiu liberă să iubesc, măcar o zi din viața mea.”

P 302

Titlul cărții: INSOMNII

Autor : BINDER, Irina

Editura: For You

Locul publicării: București

Data publicării: 2016

Tematica: Nuvelistică

**Carte recomandată de prof.
înv. preșc. Gavriloae Marinela,
Scoala Gimnaziala Ieremia
Irimescu , Brusturi**

„Nu asculta poveștile altora despre mine și nu mă privi prin ochii celorlalți, pentru că fiecare om mă vede diferit și prea puțini sunt aceia care mă văd așa cum sunt cu adevărat”

pag. 9

„Iubirea înseamnă împreună la bine și la greu, cu perfecțiune și imperfecțiune, cu fericire și nefericire, cu abundență și cu lipsuri, dar toate împărțite la doi”.

pag.29

„Omul bun are mereu un zâmbet pentru cei încruntați, o vorbă bună pentru cei descumpăniți, o mângâiere pentru cei îndurerați. Omul bun nu se teme de singurătate, fiindcă el știe că Dumnezeu nu-l părăsește niciodată și că întotdeauna îi va trimite un suflet care să-l umple singurătatea. Omul bun nu se teme de suferințe, fiindcă știe că fiecare durere are alinarea ei și că fiecare încercare are învățătura ei”

pag. 35

„Ești frumoasă cu fiecare cuvânt pe care îl rostești, fiindcă vorbele tale exprimă tandrețe, compasiune și înțelepciune. Ești frumoasă cu fiecare pas pe care îl faci, fiindcă pașii tăi te poartă mereu către oamenii pe care-i iubești și prin care trăiești. Ești frumoasă cu fiecare zâmbet pe care îl oferi cu generozitate, fiindcă zâmbetele tale sunt pline de soare și de bunătate. Ești frumoasă cu brațele tale primitoare, care au îmbrățișat și au oferit adăpost.. Ești frumoasă chiar și când ai umerii căzuți, fiindcă ei poartă poveri numai de tine știute. Ești frumoasă chiar și când ai riduri, pentru că fiecare dintre ele a fost lăsat de o grijă ori o supărare ori o bucurie pe care ai trăit-o numai tu. Ele sunt mărci ale timpului, însă sunt semne ale Timpului tău, femeie, ale vieții tale. Să nu-ți pară rău de niciunul dintre ele ”

„Iubesc viața cu tot ce oferă ea: cu bune și cu rele, cu urcușuri și coborâșuri, conștientă că totul are un sens. Îmi iubesc familia și îmi iubesc prietenii. Iubesc amintirea tatălui meu. Îl iubesc pe fiecare om pe care îl cunosc, fără nicio excepție, chiar dacă iubirea are câte o altă formă pentru fiecare în parte.

pag. 264

„Fiecare viață poate fi asemănată cu o călătorie.

Nu știm niciodată cât de lungă este călătoria noastră prin lume și nici când și unde se va termina. Nu știm dacă va fi frumoasă, monotonă sau plină de neprevăzut. Nu știm ce oameni vom întâlni în călătoria noastră și nici cine ne va fi alături până la sfârșit. Nu știm ce experiențe vom trăi, ce bucurii, ce dureri, ce iluzii, ce speranțe. Știm doar că drumul nostru nu va fi întotdeauna lin, că uneori vom întâmpina obstacole și chiar și oameni care vor încerca să ne abată de la calea noastră”

pag. 275

„În călătoria care este viața vom cunoaște și binele, și răul, și iubirea, și dezamăgirea, și speranța, și iluzia. Nimic din ceea ce este omenesc nu ne va fi străin. Nu vom ști niciodată cu siguranță ceea ce ne rezervă viitorul, însă putem să avem certitudinea că pe tot parcursul călătoriei cineva ne va însoți mereu: și atunci când vom fi foarte fericiți, dar și atunci când vom fi căzuți la pământ. Cineva ne va ierta mereu rătăcirile și ne va aștepta să revenim pe drumul bun. Cineva ne va iubi mereu, chiar și atunci când nici măcar noi nu ne vom iubi...Iar acel cineva este Dumnezeu.”

pag. 276

„Nu numai o dată am fost întrebată de unde îmi iau puterea de a trece peste toate încercările la care mă supune viața...și, credeți-mă, am fost încercată de multe ori, cu probleme reale, nu cu neazuri închipuite...Răspunsul meu este întotdeauna același: din iubire. Din iubirea pentru mine, pentru viață și pentru oameni. Viața nu este mereu perfectă.”

„Timpul...cel mai valoros lucru al omului și totuși cel mai irosit și cel mai prețuit. Iar oamenii se plâng din ce în ce mai mult de faptul că nu mai au timp...Oare lipsa de timp ne ține în loc prizonieri în propriile ambiții de a avea cât mai mult, de a dovedi că suntem capabili și de a trăi într-o continuă competiție cu cei din jur ?”

„ Atunci când simți că nu mai poți, când ai impresia că totul în jurul tău se năruiește, închide ochii și gândește-te la oamenii care te iubesc. La aceia care au nevoie de tine. Ia-ți puterea de a merge mai departe din dragostea lor!”

„ Amintește-ți că viața nu este întotdeauna roz. Că există și zile însorite și zile înnorate. Dar starea ta sufletească depinde de încrederea pe care o ai tu în tine, iar reușitele tale depind de forța ta de a lăsa trecutul în urmă și de îndrăzneala de a merge mai departe. Nu lăsa dezamăgirile să îți ia încrederea în tine, nu lăsa deziluziile să îți ia bucuria de a trăi.

Amintește-ți mereu că există un mâine ce îți va aduce alte șanse, alte visuri și alți oameni care să te iubească și să te prețuiască.

Amintește-ți că ești o minune, că meriți tot ceea ce este mai bun și mai frumos și că ai o mare datorie față de tine: să fii fericit!”

Titlul cărții: Patul lui Procust

Autor : PETRESCU, Camil

Editura: Gramar

Locul publicării: București

Data publicării: 2009

Tematica: Roman

Carte recomandată de profesor
Cioată Jana- Doina, Școala
Gimnazială Ieremia Irimescu
Brusturi

„Prietenii mei cred sincer că n-am inimă...Și citează cazuri de autentică insensibilitate pe care aș fi dovedit-o adeseori, refuzând de a crede celor în nenorocire. Partea de adevăr e însă că plânsul provoacă în minte o reacțiune de mânie și dezgust.”

P 40

„Iar trebuie să mă întrerup. Mă trag gândurile ca o apă. E ceva care răspunde din mine. Propria mea viață, și toate întâmplările pe care le știu trecute se desfac din nou ca un strigoi care ar ridica o lespede pusă deasupra lui. O lacrimă adevărată provoacă totdeauna alta, în alți ochi, pe deasupra rațiunii instinctele se cheamă și înțeleg acum că și amintirile altora și ale tale își răspund din inconștient, cum își răspund paznicii sau câinii din noapte.”

P 70

„Nu vedeam mai înainte nimic, ca atunci când treci pe lângă un copac, plimbându-te fără să-l vezi măcar, deși nu ești distrat, numai pentru că nici nu-ți închipui ce ai putea vedea la un copac. Și nici nu-ți pui problema asta. Dar când tovarășul s-a oprit privind, și te oprești și tu, descoperi nenumărate forme și fapte. Coaja copacului e crăpată într-un anumit fel, care te sperie cu diversitatea lui, sunt flori la rădăcina lui, de soiuri foarte diferite, e și un mușuroi de furnici, pe care dacă-l privești atent descoperi alte întâmplări mici, dar neasemeni una alteia.”

P 120

„Era în cuvintele acestea o familiaritate „oarecare”, dacă vrei, dar o prindeau, cum o prindea orice gest. Avea o eleganță firească, vie, animalică, dacă pot spune așa, care dădea un alt înțeles, sau un surplus de înțeles, cuvintelor și o făcea să-și poată permite orice gest, cât de riscant, orice greșeală împotriva propunerilor

elementare de eleganță, căci în loc să piardă, dimpotrivă, aceste abateri îndrăznețe deveneau la ea noi motive de frumusețe.”

P 194

„Când scriu însă acum e cu totul altceva. E foarte ciudat cât mă ajută scrisul să gândesc. Spun lămurit: să gândesc. Până aștern o frază pe hârtie, alta se formează, de la sine, în minte, adâncind-o pe cea dintâi.”

P 169

„Este uimitor cât de mult seamănă, în reacțiile simțirii lor, doi oameni care se iubesc, oricât ar părea că au caractere diferite.”

P 202

„Ca pe drumuri diferite să ajungi în același punct, îți dă emoția pe care o încearcă cel care, în pădure, vede că, ori în ce direcție ar merge drept înainte, ajunge mereu de unde a plecat. Și cu cât e mai mare finețea și caracterul de nuanță al întâlnirilor, cu atât nedumerirea din noi răsună mai interior.”

P 202

„Uimirea cea mare, înspăimântătoare uneori, e să descoperi cât de total seamănă între ei oamenii prin ce au mai subtil și mai secret, când se cred așa de diferiți ca aspect.”

P 203

„Parcă eram un copil care se juca de-a menajul...Și uite nici azi nu-mi dau seama, dar cred că dacă mi-a plăcut s-o rețin la masă, a fost, nu ca femeie, cât ca parte integrantă a acestui moment nou pentru mine...Era așa de potrivită acestui interior aranjat de ea, încât mi se părea că dacă o să plece, are să plece sufletul casei. Mă gândeam, mai târziu, îndurerat, dacă nu cumva, mobilând atâtea case, ea nu va mai fi făcut cumva parte integrantă și pentru alți beneficiari...Știm vreodată?”

P 209

„Neîndoios că din pricina femeilor superioare se suferă mult mai mult, mult mai adânc și sub forme care țin de un desființător sadism psihologic.”

P 229

„Misterul e acel inefabil care face ca o pereche de ciorapi descălțați, aruncați pe un scaun de o femeie oarecare, să fie o pereche de ciorapi, dar aceiași pereche de ciorapi să fie cu totul altceva când îți se spune că aparține unei femei adevărate....”

P243

„Universul ne înspăimântă prin imensitatea nesocotită a depărtărilor lui, prin lungimea de neconceput a perspectivelor de timp, care reduc toată istoria omenirii la durata unei clipiri din ochi, prin extrema noastră singurătate...Dar mai presus de toate ni se pare universul îngrozitor, pentru că pare indiferent față de orice fel de viață, la fel cu a noastră. Emoție, ambiție și succes, artă și religie, toate par deopotrivă de străine planului lui.

...Pentru aceste motive mi se pare imposibil ca universul să fi putut fi conceput la origine cu intenția de a produce viața...”

P 259

Titlul cărții: Indragostit de libertate

Autor : **Claudine Monteil**

Editura: VIVALDI

Locul publicării: BUCURESTI

Data publicării: 2004

Tematica literatura de actualitate

*Carte recomandată de profesor
învățămint primar OLARIU
VASILE, Școala Gimnazială
Ieremia Irimescu, Brusturi*

O aventura prin veac: Jean – Paul Sartre si Simone de Beauvoir

P 5

„Aceasta povestire se inspira liber din viata Simonei de Beauvoir si a lui Jean-Paul Sartre. In mare parte, evident aceasta carte este rezumatul discutiilor pe care le-am avut cu Simone de Beauvoir, pe parcursul ultimilor saisprezece ani din viata sa. Participam pe atunci, amandoua la momentele intense ale luptei pentru drepturile femeii in Franta”

P 40

„Nici Jean – Paul, nici Simone nu intalnisera inca dragostea. Dar stiu macar despre ce era vorba? Sartre invita diverse domnisoare, laudandu-se apoi in fata colegilor, nici ei mai informati decat el. Baietii isi puteau permite acest gen de bravade, care nu insemnau mare lucru”

P 129

„ Simone de Beauvoir era pe atunci o femeie izolata intr-un cerc de barbati, care o considerau de-a lor. Loc cucerit printr-o lupta dura, in anul agregatiei, cand discuta cu ei, de pe picior de egalitate, despre filozofie, literatură si politica.”

P 161

„ Conditia femeii nu interesa pe prea multa lume. Nu pareau serioase decat subiectele politice, rezervate barbatilor.”

P 195

„ In vara aceea, stand la o masa, pe terasa unei cafénele dintr-un orasel Italian, Simone ii scrisese lui Nelson pentru a-l informa pentru o noua rasturnare din existent ei. Se pare ca frumusetea ei austere si inteligenta fulgeratoare il impresionasera pe Claude Lanzmann, untanar chipes, de 27 de ani – ea avand pe atunci 42.”

P 201

„ Tensiunile razboiului rece se mutau spre Indochina, Sartre si Castorul se intalneau cu delegatii de militant din Lumea a treia, care cereau independent tarilor lor, pe atunci colonii franceze.”

P 237

„Pe durata celor doua luni de sejur, Simone si Sartre au avut prilejul de a participa la diverse dezbateri intre intelectualii cei reformisti si cei mai conservatori.”

P 245

„... se prabusi pe un scaun, hohotind de plans. Degeaba i-ar mai fi adresat Simonei toate toate scrisorile de dragoste din lume, jurandu-I iubire vesnica si tandrete, caci el era decis sa nu mai vorbesca niciodata cu ea. Isi batuse joc de increderea si dragostea lui.”

P283

„Simone de Beauvoir aproba si sprijinea actiunile lui Sartre. Se lupta pentru eliberarea militantilor, , Michelle Vian, in functie de orele care ii erau rezervate il seconda si ea pe Sartre.”

P 301

„ E formidabil ce realizeaza Helene in Alsacia! A devenit o adevarata militant feminist. Le ia la ea pe femeile battue si maltratate, le apara in fata instantelor judecatoresti. Numai anul acesta, o femeie a fost aruncata pe geam, iar alte trei au murit din cauza leziunilor provocate de loviturile primite de la sotii.”

P 333

„ Acasa la ea, inconjurata de cei apropiati, Simone nu-si mai retinea lacrimile. Tovarusul ei se tradase pe sine insusi iremediabil, acceptand sa dialogheze despre obscuritatile si misterele religiei! Anihila, intr-un singur articol, o intreaga viata de lupte si scrieri pentru cauza libertatii.”

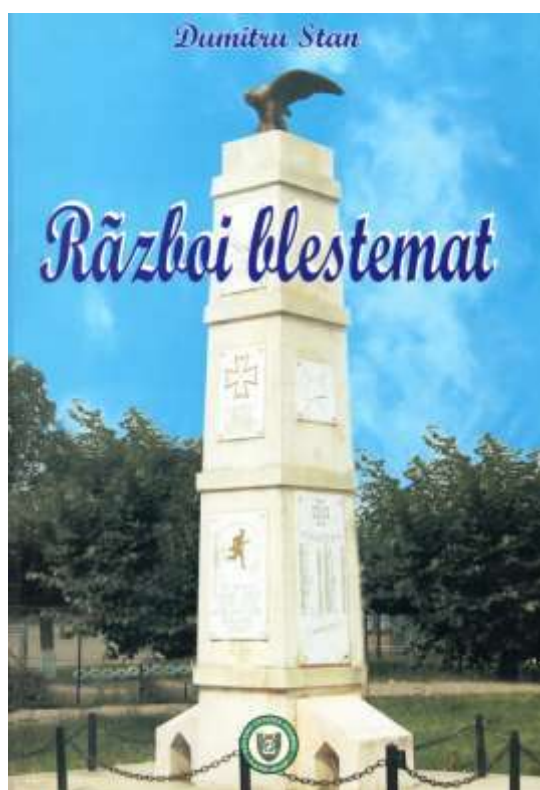
P 366

„ In urma cu sase ani, medicii isi exprimaseră numeroase rezerve in privinta starii sanatatii surorii ei, Helene isi amintea perfect acest lucru. Reusisera performanta de a- i permite Simonei sa mai ramana in viata cativa ani. Era aceasta inceputul sfarsitului?

P 376

„ Cand mai avea de trait doar cateva ore, lungit pe patul de spital, Sartre a luat-o de mana pe Simone si i-a cerut un sarut, Gafaind i-a murmurat:

- Te iubesc mult, Castorul meu mic...”

Titlul cărții: RĂZBOI BLESTEMAT

Autor : Dumitru Stan

Editura: Cetatea Doamnei

Locul publicării: Piatra Neamț

Data publicării: 2009

Tematica: Istorie

***Carte recomandată de
profesor Luchian Vasile,
Școala Gimnazială „Ieremia
Irimescu”Brusturi***

„Istoria poporului român e plină de fapte eroice, de jertfe ale bravilor săi fii” p17

„În martie 1944 au fost închise toate școlile...învățătorii s-au refugiat,... Luând cu ei o parte din arhiva școlii..” p145

„Sărbătorile Paștelui se apropiau dar nimeni nu se gândea în acele momente la Învierea Domnului.....Tăcerea a fost ruptă în seara zilei de 8 aprilie 1944, ora 20,00...guardul primăriei bătea în toabă, anunțând...: Ordin de Evacuare” p 147

„Punctele noastre de observare erau stabilite în diferite locuri...., dealul de la , Brusturi, Drăgănești, Tonți, Șoimărești, Săvești.....” p161

„Trecuse o săptămână de când satele noastre erau parasite de viață, doar câțiva bătrâni se mai vedeau... pe ulița satului ” p 152

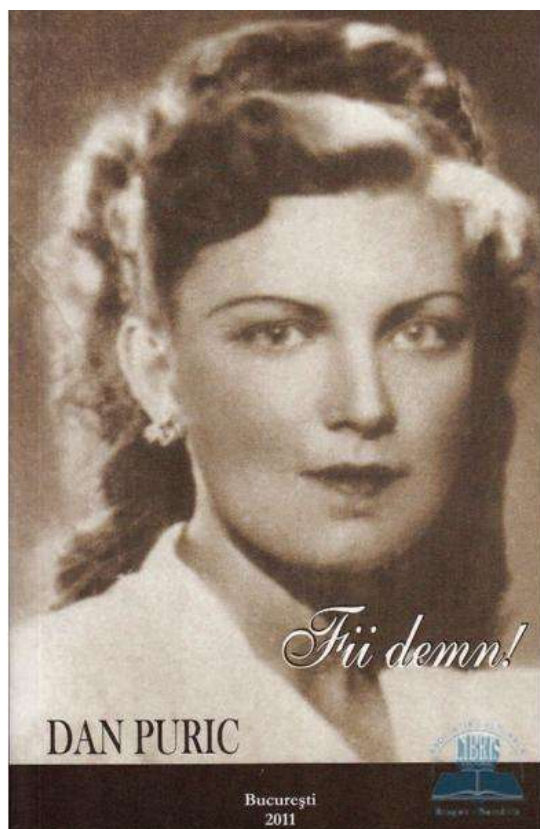
„Aici pe valea Culeșa, o trecătoare, îngustă, acoperită de păduri secular, de pe culmea Pleșului S-a declanșat cel mai mare măcel de pe întreg frontal din Moldova în cel de-al doilea război mondial. Aici au căzut aproape 14000 de soldați din care 4000 de români și 10000 de soldați ruși” p 175

„Pe la sfârșitul lunii mai 1944 Armata Roșie dislocată în localitățile Poiana, Groși, Târzia, Boroaia, Bogdănești și Lunca Moldovei a lansat o puternică ofensivă în zona Târgu Neamț, la nord-vest de satul Oglinzi și a reușit să rupă frontul în sectorul de pe „Valea Culeșa-Borta Dracului” și a trecut peste „Culmea Pleșu” și a coborât în satul Nemțișor înaintând până la șoseaua Târgu Neamț- Poiana Teiului.

După lupte crâncene, care au durat 2 săptămâni, Armata 7 Română , ce avea în componere Batalionul 13 Vânători de Munte din Târgu Neamț, Batalionul 9 Vânători de Munte Aiud, Regimentul 8 Grăniceri, Regimentul 17 infanterie și alte unități special au reușit să respingă noul atac declanșat de armata sovietică, dar luptele au continuat și au fost necesare executarea unor lucrări de fortificație pe „Culmea Pleșu”, deasupra Nemțișorului spre Mănăstirea Neamțului.

La executarea acestor lucrări de fortificații unde s-au doborât păduri de brad și de molid de pe „Culmea Pleșu” pe o lungime de 2 km de pe Dealul Căpățânei, Dadișa, Sasca-Moișa și o lățime de 100 metri...”

p199

Titlul cărții: „Fii demn!”
Autor: PURIC, Dan
Editura: SUPERGRAPH
Locul publicării: București
Data publicării: 2011
Tematica: Demnitatea

**Carte recomandată de profesor
învățămint primar Monica
Movilă, Școala Gimnazială
Ieremia Irimescu, Brusturi**

”Ce ciudate, în fond, sunt și amintirile! Și ce pretențioase! Căci nu tot ce ai trăit are dreptul să ajungă amintire. Și, mai ales, nu tu îți amintești! S-au poți s-o faci cu riscul unui deșert sentimental, așa cum ai face un inventar al lucrurilor întâmplare.

Dar paradoxal, amintirea își aduce aminte de tine!”

p. 40

”Există oameni care îți urătesc viața și oameni care ți-o înfrumusețează. Mama făcea parte, cu siguranță, din categoria aceasta din urmă. Dimpreună cu tata, parcă mi-a lăsat cel mai frumos dar: libertatea. Și peste ea, parcă bucuria de a fi liber. Iar acestor brutalități menite să-ți îngenuncheze viața știu că tata le răspundea cu seninătatea unui om crescut în altă lume, dar mama le reteza fulgerător cu un paloș de demnitate feminină, rar întâlnită.”

p. 49

”Cât de mult s-a înșelat Darwin, cu selecția lui naturală? Nu rezistă cine este mai puternic, ci cel care este mai fără suflet. Pesemne că el a gândit strict biologic,

dar omul este ceva în plus. Și totuși... Frumosul, blândețea se frâng, ele nu participă la concursul nebun al speciei. M-am întristat!”

p.81

”Ce poate fi în fond mai dureroasă decât viața asta nelămurită de azi, dacă nu setea după adevărul ei? Căci și pe mine, ca și pe ”păcătosul” din biserică, mă chinuie setea, dar nu după băutura otrăvitoare ci după adevărul nespus al acestei țări.”

p. 103

”În lumea asta pe care o trăim, regăsirea sensului vieții devine fundamentală. Românul acesta forțat mereu parcă la o veșnică rătăcire interioară țâșnește câteodată în plină apă tulbure, cu o claritate uluitoare, stricând computerele lumii ce ne programaseră pentru cu totul și cu totul altceva.”

p.157

”România de azi nu mai are voie să se prezinte în demnitatea ei morală și-n virtutea ei creștină neștirbită, ci numai în schilodirile ei sufletești, în umilirile ei, în handicapurile ei și degenerările ei, ca și cum toate acestea din urmă ar forma natura ei și niciodată n-ar fi rezultatele cumplite ale experimentului cumplit prin care a trecut.”

p.159

”Copilăria este forma cea mai cinstită și cea mai curată de cunoaștere a lumii. Și așa cum linia cea mai lungă, dătătoare de viață a talentului este copilăria, tot așa rădăcina din care țâșnește către cerul Dumnezeirii trunchiul cutremurător al conștiinței martirice este sufletul frumos.”

p. 165

”El, sufletul frumos, așa cum spunea Schiller, nu-și numără gesturile frumoase pe care le-a făcut într-o zi, ci își trăiește integral frumusețea, cristalizând-o în ceea ce putem numi caracter frumos.

Sufletul frumos n-are datorii de îndeplinit ci un alt aer pe care-l respiră.”

p.166

”Dar martirajul unui om nu poate fi o idee, ci este o devastatoare rană sufletească pe care nimeni și nicicând n-o mai poate vindeca! Și-atunci, în fața acestei tragedii, sufletul refuză instinctiv orice apropiere obișnuită. Căci martirajul nu este un subiect închis al istoriei, ci o tragedie deschisă a ei ce nu încetează să se desfășoare sub ochii noștri.”

p.173

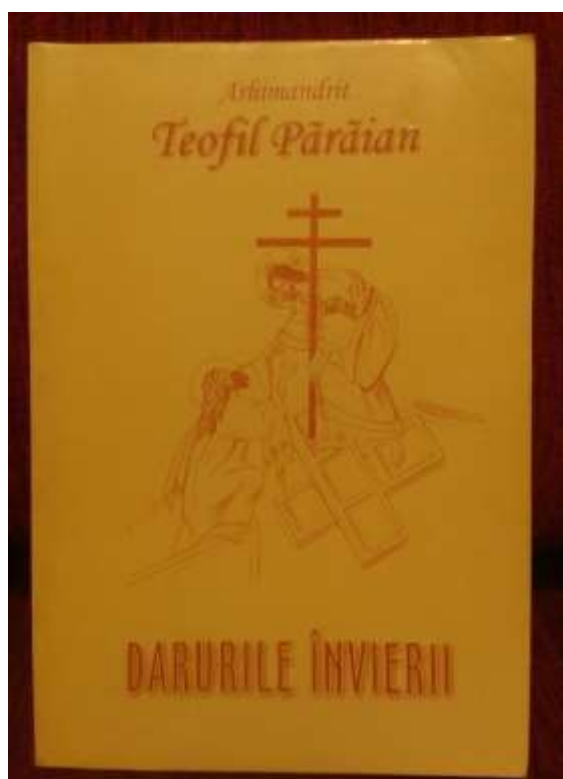
”Dar acum în prim plan era el, profesorul. Cu privirea țintită spre aparatul de fotografiat, părea că ne privește. Nicio ură, niciun resentiment! O pace tristă îi învăluia ochii buni, privirea caldă. Pe peretele din spate se zăreau niște icoane. Între privirea lui blând-suferindă și ele nu mai era nicio diferență. Domnul profesor privind

spre aparatul de fotografiat nu avea de unde să știe că undeva, din spate, Dumnezeu făcuse din această ultimă fotografie a lui încă o icoană pentru acest biet popor.”

p.180

”Și-atunci s-a știut printre cei care mai trăiau, printre bieții supraviețuitori din această țară însângerată, că se năștea, ca printr-o minune, după atâta timp, din nou acel ”alt neam de oameni...creștinii”.

p.201

Titlul cărții: Darurile Învierii

Autor : Arhimandrit Teofil Părăian

Editura: ASCOR

Locul publicării: Craiova

Data publicării: 2002

Tematica: Literatură religioasă,
duhovnicească, ziditoare de suflet

***Carte recomandată de profesor
Nechita Costel-Valentin, Școala
Gimnazială Ieremia Irimescu,
Brusturi***

„Așa cum dintr-o lumânare se pot aprinde multe lumânări, fără ca flacăra lumânării să scadă, la fel este și prin cuvânt: îl spui și se înmulțește, fără ca la tine, cel care vorbești, să se împuțineze iar la cei care îl laud, este lucrător.”

(p.7)

„Te port în suflet ca pe-un vas de preț,/ Ca pe-o comoară-nchisă cu pecetei.../
Te port în minte ca pe-un imn sfințit,/ Un cântec vechi, cu crai din Răsărit./ Și port la gât neprețuit șirag,/ Strânsoarea cald-a brațului tău drag,/ Te port în mine tainic, ca pe-un vis,/ În cer înalt de noapte te-am închis./ Te port, lumină rumenă de zori,/ Cum poartă florile mireasma lor./ Te port pe buze ca pe-un fagur plin,/ O poamă aurită de smochin./ Te port în brațe, horbote subțiri,/ Mănunchi legat cu grijă fir cu fir./ Cum poartă floarea rodul de cais,/ Adânc te port în trupul meu și-n vis”. Poezia <Te port în mine> de Maica Teodosia. Poezie făcută în așa fel încât cineva își manifestă prin cuvânt, iubirea față de persoana iubită.”

(p.19)

„Ne-a dăruit nouă Învierea. Când? În viitor, în prezent, în trecut? În trecut. De ce? Pentru că atunci când ne-am botezat, am și înviat împreună cu Domnul Hristos... Botezul este moartea omului vechi și învierea omului nou.”

(p.74)

„...se spune despre cineva că de multa bunătate nici nu mai știa ce-i răutatea, nu mai presupunea răutatea. Noi, de multe ori, din multa răutate, nu mai presupunem bunătatea, vedem rău unde-i bine.”

(p.92)

„Citim câteodată Biblia ca pe o carte oarecare: nu ne oprim, nu ne înduioșăm, nu ne mișcă nimic, stăm, cum am zis, ca butucul! Nu se poate! Evanghelia din ea este de sus, din cer! Omul de pe pământ trebuie să primească Evanghelia ca pe ceva mai presus de el, ca pe ceva din cer iar când aude, *nu-i faceți supărare*, să fie gata și cu grijă să le dea pace oamenilor, să înmulțească pacea.”

(p.96)

„Prin cuvânt se ajunge la gând și prin gând se ajunge la cuvânt”

(p.102)

„Darul cel mai deosebit, darul care izvorăște din Învierea Mântuitorului nostru Iisus Hristos este iertarea păcatelor. Fără iertare, nu pot fi trăite celelalte daruri ale Învierii.”

(p.106)

„Cel dintâi lucru pe care l-a spus Hristos după Înviere este cuvântul: Bucurați-vă! Un îndemn la bucurie și un salut, în același timp.... Cuvântul <bucură-te> poate fi un cuvânt de salut și un cuvânt de îndemn la bucurie....din mormântul dător de viață al lui Hristos izvorăsc bucuria și curajul, netemerea. Curajul este o virtute morală pe care cu toții voim s-o avem.”

(p.107)

„Darurile Învierii: bucuria, iertarea păcatelor, netemerea, pacea și binecuvântarea.”

(p.109)

„Se pune o întrebare: știm că Dumnezeu este nemărginit. Nu are o dreaptă și o stângă, un înainte și un înapoi, sus și jos, ci este fără margini. Atunci.... ni-L închipuim pe Dumnezeu, luând așa, o asemănare, ca lumina.”

(p.116)

„Și l-a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său. Când Dumnezeu și-a pus chipul în om, înseamnă că l-a cinstit pe om.”

(p.117)

„De exemplu, suferința copiilor!” Poate că suferința copiilor are rost numai pentru îmbunătățirea părinților, întrucât copiii sunt nevinovați; atunci, de ce să sufere copiii? Dacă e un mijloc de îmbunătățire a părinților, atunci când ei o înțeleg.”

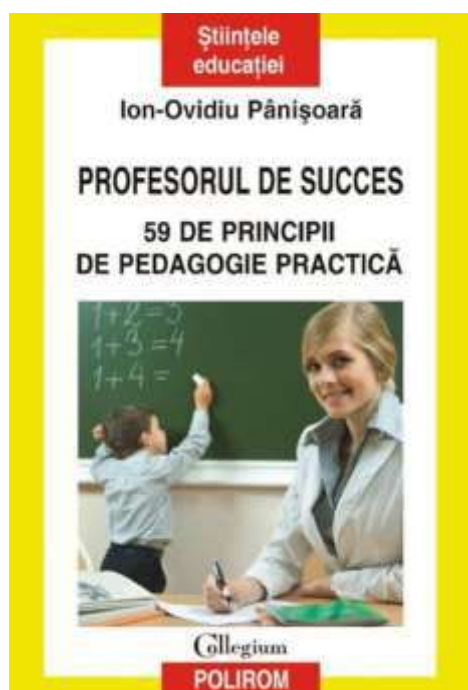
(p.148)

„Taina mulțumirii: Ce-ai avut în inima ta, când te-au scos de la masă? Și el a spus simplu: M-am gândit că sunt ca un câine pe care când îl alungi, pleacă iar când îl chemi, vine. În felul acesta, și-a păstrat liniștea.”

(p.159)

„Nichifor Crainic: Nici mama nu știe ce tainică normă,/ Îmi dete din carnea-i vremelnică formă,/ Neant înflorit în minune.”

(p.167)

Titlul cărții: Profesorul de succes – 59 de principii de pedagogie practică
Autor: PÂNIȘOARĂ, Ion-Ovidiu
Editura: Polirom
Locul publicării: Iași
Data publicării: 2009
Tematica: pedagogie

***Carte recomandată de profesor,
Bibiruș Alina-Marcela clasa a II-a D,
Școala Gimnazială „Vasile
Alecsandri” Roman***

"Un profesor demotivat este un profesor ineficient. Iar motivarea cadrului didactic se transpune identic în motivarea elevilor. Un profesor demotivat produce o stare de demotivare în clasa cu care lucrează."

p. 21

„Cadrele didactice nu trebuie să „reinventeze roata”, să trecă prin erori pedagogice fundamentale pentru a învăța ce funcționează și ce nu în activitatea cu elevii/studentii. Și asta cu atât mai mult cu cât acțiunea cadrului didactic este la timpul prezent, acesta neavând – de cele mai multe ori -timp pentru reflecție, ci trebuind să aleagă pe loc soluția cea mai bună pentru cursanții săi!”

p. 28

„Câteodată, chiar și în postura de autoritate, cadrul didactic nu reușește să convingă. Iată de ce, pe lângă apelul la autoritate (care funcționează în majoritatea cazurilor), cadrul didactic are la dispoziția sa încă o modalitate de a convinge: este suficient ca profesorul să adopte pentru început aceeași atitudine cu a elevilor (atitudine pe care vrea să o schimbe), apoi să introducă în topicul discuției părerea opusă (...).”

p. 32

„De multe ori, când le oferiți elevilor posibilitatea de a alege (între mai multe tipuri de activități, spre exemplu), faptul că ei vor opta pentru un mod sau altul de desfășurare a procesului de învățământ nu le va aduce și satisfacția pe care o așteptăm.”

p. 39

„Educația tradițională, bazată pe informația oferită „de-a gata” elevilor, pe lângă slaba eficiență a reținerii -de lungă durată- a mesajelor transmise, le creează cursanților o anumită dependență față de manual și cadrul didactic. Această

dependență împinge elevul într-o stare pasivă, de așteptare, ceea ce nu sprijină potențialul acestuia de a se implica și de a deveni autonom.”

p. 43, 44

„Astfel, ideea de a experimenta greșeala, de a lăsa elevul să eșueze atunci când, în calitate de profesor, știi că drumul pe care cursantul pornește nu este cel bun, pare un paradox. Este bine ca elevul să greșească? Se pare că da, este util ca acesta să își aibă propriile erori, să le experimenteze și să învețe din ele.”

p. 47

„Desfășurarea orelor în săli de clasă neprimitoare, fără personalitate, anost este departe de a încuraja elevii să se simtă bine. Care ar putea fi rolul cadrului didactic în acest caz? Împreună cu elevii (care trebuie implicați în activitatea respectivă!), puteți construi un mediu de învățare plăcut, în care elevii să vină cu plăcere.”

p. 54

„Cadrul didactic are un statut care trebuie respectat de către cursanți. Acest statut nu se impune însă nici prin autoritate excesivă, nici prin crearea unei distanțe afective artificiale între cadrul didactic și elevii săi. (...) relația profesor-elevi trebuie să fie una deschisă, puternică, bazată pe încredere reciprocă. Iar unul dintre stâlpii acestei fundații o reprezintă modul în care cadrul didactic știe și reușește să personalizeze relația cu elevii săi.”

p. 63

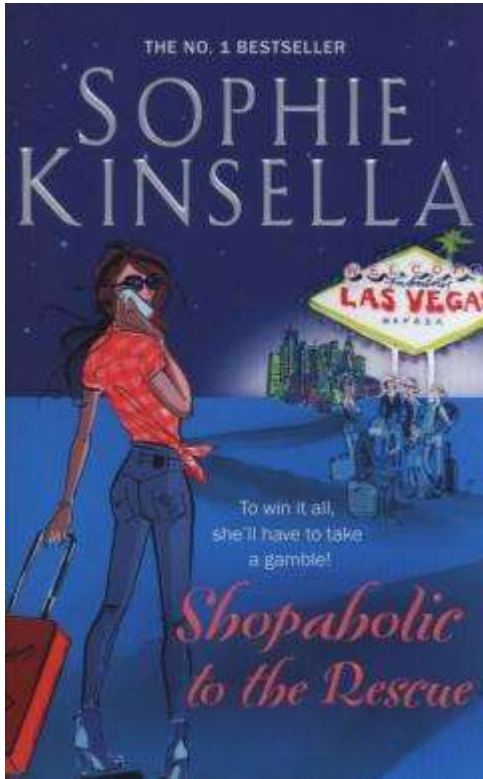
„În relația cadru didactic-cursant este important să nu lipsească un ingredient important: încrederea. Iar acest demers se bazează pe un alt concept valoric important: sinceritatea.”

p. 76

„De altfel, faptul că profesorul poate fi o persoană cu care elevii să vorbească despre problemele care îi preocupă, despre dificultățile de tot tipul pe care le întâmpină este un fapt benefic în dublă perspectivă: pe de o parte, relația profesor-cursant se optimizează, iar pe de altă parte, cursantul însuși are la dispoziție o excelentă metodă de depășire a cuantumului consistent de stres pe care situația problematică cu care se confruntă îl presupune.” (p. 97)

„Într-adevăr, rolul motivațional al activității instructiv-educative trebuie să funcționeze după ce lecția s-a terminat, să-i întrețină elevului dorința de a mai cunoaște în domeniul respectiv. Iar consistența acestei motivări de lungă durată este dată de modul în care cadrul didactic reușește să gestioneze momentele de captare și orientare a atenției.”

p. 141

Titlul cărții: Shopaholic to the Rescue

Autor : KINSELLA, Sophie

Editura: Penguin Random House UK

Locul publicării: Great Britain

Data publicării: 2016

Tematica: literatură contemporană, călătorii, aventuri, întâmplări neprevăzute și amuzante

**Carte recomandată de profesor,
Brumă Adriana - Delia**

Scoala Gimnaziala „Vasile
Alecsandri” Roman

“OK,” says Luke calmly. “Don’t panic.”

Don’t panic? *Luke* is saying “don’t panic”? No. Noooo. This is all wrong. My husband never says “Don’t panic.” If he’s saying “Don’t panic,” then what he really means is: *There’s every good reason to panic.*

God, now *I’m* panicking.

Lights are flashing and the police siren is still sounding. All I can think are wild random thoughts like, *Do handcuffs hurt?* and *Who shall I call from my jail cell?* and *Are the jumpsuits all orange?*

A policeman is heading toward our hired Class C twenty-six-foot motor home. (Blue gingham drapes, flowered upholstery, six beds, although “bed” is an exaggeration—try “six skinny mattresses plonked on planks of wood.”) He’s one of those cool-looking American policemen with mirror shades and a tan, and he’s very scary. My heart starts to thump and I automatically start searching around for a hiding place.

P. 15

“Janice and Mum have been exchanging dire theories about Dad having a meltdown and going to live wild in the desert in a poncho (Why a poncho?). Minnie has said “Cactus, Mummy! Cac-TUS!” about three thousand times. And I’ve sat there in silence, stroking her hair and just letting my thoughts swirl around. Which, to be honest, isn’t a lot of fun. My thoughts aren’t in a brilliant place right now.

P. 24-25

“We all stare out of the car, gobsmacked. I thought Las Vegas was all bright lights and hotels and casinos. I sort of imagined that everyone just lived in the hotels, all the time. But of course there are houses, too. And these aren’t just houses, they’re *palaces*. The plots of land are huge, and they all have towering palm trees or vast gates or something, as if to announce, *I live here and I’m a pretty big deal.* “

We arrive at No. 235 and gaze at it in silence. It’s the hugest of the lot: grey with four castellated towers, like a proper princess’s castle. It looks like it should have Rapunzel leaning out of an upper-storey window.”

P. 51

“Wow. Gambling! I feel a thrill of excitement, mixed with trepidation. I’ve never gambled in my life, unless you count the Lottery. I mean, we always used to have a family flutter on the Grand National, but that was Dad’s thing and he placed the bets. I’ve never been into a betting shop or even played poker.

On the other hand, I *have* watched loads of James Bond movies and I think you can learn quite a lot from them. Like: stay impassive. Raise your eyebrows while you sip a cocktail. I’m sure I can do all that, it’s just I’m not sure on the actual *rules*.”

P. 86

“I don’t know how to play!” I whisper in a panic to Danny.

At least..I *sort* of know how to play. It’s the same as twist, isn’t it? I play twist with Mum and Dad every year at Christmas. But are there special rules in Las Vegas?

“Easy”, Danny says. “Put down some chips. Twenty dollars. “ He takes chips from my hand and places them firmly down in a circle on the table. The croupier is a Japanese-looking girl and she barely acknowledges my chips, just waits till everyone has bet, then deals out the cards.

I’ve got a six of hearts and a six of spades.

“Twist”, I say loudly, and everyone stares at me.

“You don’t say “ Twist”, says Danny, glancing at my cards. “You want to split”.

I don’t know what that is, but I’ll trust Danny.

“OK”, I say boldly. “Split”.

“Don’t say “Split””, mutters Danny. “Put your extra chips here” – he points at the table – “and make a V with your fingers.”

“OK”, I follow his guidance, feeling suddenly very cool and professional. The dealer separates my two cards and deals again.

“Oh I see!” I exclaim as she gives me an eight of clubs and a ten of hearts. “I have two piles now! I;m bound to win!”

I look around the table, watching s everyone plays. This is actually quite fun.

“Becky, you’re up”, murmurs Danny. ‘Everyone’s waiting.”

“Oh right. “I peer at my cards. One pile totals fourteen and the other sixteen. What should I do” Twist or stick? Er....My mind flips backwards and forwards, undecided.

“Becky?”

‘Yes, give me a second...”

God, this game is hard. I mean, it’s *really* hard. How do I decide? I close my eyes and try to channel the Betting Gods. But they’re clearly on a tea break.”

P. 102 – 103

“I think we’re all hoping that the food will trigger a moment of genius in one of us. As we tuck into steaks and fries and cornbread at the Tall Rock Inn, Cactus Creek, there’s a feeling of optimism. Surely one of us will think of something brilliant?

Oh, come on. Someone has to think of *something*. People keep starting sentences with “ooh! Maybe...” and the losing confidence and trailing off into silence. I’ve had about five ideas involving scaling the walls of Raymond’s ranch, which *I haven’t* shared.”

P. 160

O sută unu dalmățieni

Autor : SMITH, Dodie

Editura Arthur

Locul publicării: București

Data publicării: 2014

Tematica Literatura universală

*Carte recomandată de profesor
Ciurdea Elena Livia, Școala
Gimnazială „Vasile Alecsandri”
Roman*

„Și atunci s-a întâmplat ceva. Nanny Cook și Nanny Butler s-au întâlnit și, după câteva minute de totală neîncredere, s-au plăcut enorm una pe cealaltă, și s-au pus pe râs la auzul propriilor nume, care însemnau Bona Bucătaru și Bona Majordomu.”

P 11

„Cei doi Dearly și cei doi Pongo se gândeau ce frumoasă este bucătăria lor. Era luminoasă, cu pereți albi, linoleum roșu pe jos și un dulap de veselă în care tronau farfuriile și cesti cu picățele albastre. Avea o mașină de gătit electrică ultramodernă și o sobiță ca pe timpuri, care să le țină mulțumite pe cele două bone. Nanny Cook pregătea ceva la cuptor, iar Nanny Butler clădea farfuriile pe platforma micului lift de marfă care le ridica prin podea, apărând ca prin magie direct în sufragerie. Lângă foc se aflau două coșuri căptușite cu perne pentru cei doi câini. Două porții apetisante de mâncare aburindă erau deja în castroane strălucitoare, așteptându-l pe Pongo și Missis.”

P 19

„Cel mai mare cățeluș dintre cei cincisprezece avea o pată mare neagră care se întindea de la ureche până pe o parte a feței. Țsta e un mare defect la un dalmățian – care ar trebui să se nască alb complet, așa cum îi spusese domnul Dearly Cruellei de Vil. unii oameni ar fi înecat un aemenea pui pătat, pentru că n-avea nicio valoare pe piață. Dar celor doi Dearly le era cel mai drag pentru că pornise în viață cu un strop de ghinion. (În plus, le plăcea că puteau să-l recunoască printre ceilalți pui. ...)”

P 33

„În fiecare zi, cățelușii creșteau și se faceau tot mai voinici și mai independent. Mâncau singuri carne tocată și pâine înmuiată și griș cu lapte. Missis și Perdita se bucurau de-acum să-l lase acasă câte un ceas-două, astfel încât cei trei câini adulți

ieșeau la plimbare cu doamna Dearly și Nanny Butler în fiecare dimineață, în vreme ce Nanny Cook pregătea masa de prânz și vedea de cățeluși.”

P 54

„Cineva cerea ajutor! Cineva de dincolo de zidul de cetate și de porțile încuiate! Ciobănescu scoase un lătrat grav, prudent. I se răspunse cu un lătrat subțire, pătrunzător. Apoi auzi un scheunat, ca și cum un câine ar fi fost lovit peste bot. Ciobănescu lătră din nou, spunând „Voi face tot ce pot.” Apoi luă osul între dinți și alergă într-un suflet la fermă.”

P 67

„Bietul Pongo! Deșteptarea fu crudă, zăpăcit de somn cum era, cu piciorul zdrelit și înfiorat de spaimă la gândul că Missiscuttreierase împrejurimile de una singură, fără protective. Dar se simți mai bine de îndată ce află noutățile, pe care Missis I le împărtăși în timp ce Pongo înfuleca pâinea cu gem. Și cu toate că piciorul tot îl maid urea, descoperi că putea alerga fără să șchiopăteze.”

P 104

„Nu trecu nicio oră și Missis deschise ochii. Îi visase pe cățeluși, îi auzise lătrând, iar acum chiar lătrau! Sări din plapuma de fân ca împinsă de arcuri și se năpusti la fereastră. Nu vedea niciun cățel prin preajmă, dar lătratul se auzea clar și venea din clădirea cea neagră. Apoi începu să se audă din ce în ce mai tare, ușa dinspre curtea grajdului se deschise, și un torent de căței se revărsă afară.”

P 127

„Din cămară se simțea un current de aer rece. Pe vremea când Hell Hall mai era încă o fermă, fusese lăptărie, și avea obloane de lemn în loc de ferestre cu geam. Razele lunii, strecurându-se printer zăbrele, aruncau dungi strălucitoare pe podeaua pietruită. Carnea pentru micul dejun al cățeilor era deja pregătită în vase lunguiețe, pentru că frații Baddun nu puteau să sufere să muncească dis-dimineață. Pentru cățelușii tineri, erau niște troace mai mici, iar pentru cei mai vârstnici, unele mai mari.”

P 156

„Doamna Dearly scoase toate sărurile și uleiurile ei de baie cele mai bune și toate prosoapele plușate și colorate primite în dar de nuntă. Cele două bone aprinseră focul în toate camerele. Apoi cele trei echipe de scaldători de câini se puseră pe treabă. În curând, casa era plină de abur și de miresme de liliac, trandafir și iasomie, amestecate cu deliciosul miros de câine ud. Le luă mai puțin timp decât s-ar crede, fiindcă puneau în cadă câte patru căței odată. »

P 232

Titlul cărții: „Sfaturi practice pentru profesori”

Autor : STEINER, Rudolf

Editura: Univers Enciclopedic Books

Locul publicării: București

Data publicării: 2016

Tematica: Pedagogie

**Carte recomandată de
profesor învățământ primar
FRONA ANCA, clasa pregătitoare
E,
Școala Gimnazială „Vasile
Alecsandri” Roman**

„În acest fel, vom scoate din desen mai întâi formele scrise ale literelor, apoi formele de tipar. Vom clădi cititul pe desen. Veți vedea, cu siguranță, că prin aceasta atingem o coardă, împreună cu care sufletul copilului va vibra bucuros, pentru că, în acest caz copilul nu are un interes exterior, ci pentru că el vede că ceea ce are, de pildă, în suflare, ajunge în mod real să se exprime în citit și scris.”

P 20

„Începeți cât mai devreme să-l puneți pe copil în contact cu culorile, aici ar fi bine să așterneți alte culori și pe o suprafață colorată, nu numai pe o suprafață albă, și să încercați să treziți în copil sentimente de felul celor ce pot lua naștere nu numai printr/o înțelegere spiritual/științifică a lumii culorilor.”

P 52

„Dar va fi de cea mai mare importanță, de asemenea, tocmai sub raport social, ca elementul muzical să fie cultivat într-un mod elementar, astfel încât copiilor să li se predea muzica pe baza realităților elementare ale muzicii, fără o teorie care să-i amețească. Copiii ar trebui să-și formeze o reprezentare clară despre elementele primare ale muzicii, armonii, melodii, prin folosirea unor realități cât mai elementare, prin analizarea după auz a melodiilor și armoniilor, astfel încât, în ceea ce privește muzica, să procedăm la construirea întregului proces artistic într-un mod la fel de elementar cum procedăm în domeniul plastic-cultural, unde lucrăm tot pornind de la detaliu.”

P 58

„Dacă știți asemenea lucru: că prin rostirea substantivului eu mă delimitez de lumea înconjurătoare, prin rostirea adjectivului mă unesc cu ea, iar prin rostirea verbului mă integrez în mod activ în lumea înconjurătoare, acționez împreună cu ea, dacă știți acest lucru, veți vorbi deja cu un alt accent interior despre substantiv, adjectiv și verb, decât dacă n-ați avea conștiența acestui lucru”

P 77

„Dar de predare ține un anumit dor – și noi nu ar trebui să neglijăm acest lucru – acela de a fi total liberi. Și observați cum libertatea se revarsă în această discuție despre felul cum pregătim predarea. Ea are de a face în mod lăuntric cu libertatea. Căci eu vă atrag atenția asupra faptului că nu trebuie să vă faceți neliberi..., și eu vă spun că trebuie să căutați să vă dezvoltați propriile facultăți sufletești. Se poate foarte bine ca ceea ce trebuie făcut, să fie făcut de un dascăl într-un fel, de celălalt în alt fel. ... Cu cât vor urmări mai mult cadrele didactice să-și păstreze libertatea în această privință, cu atât mai mult se vor putea uni cu predarea, cu atât mai mult se vor putea dăruia predării. ”

P 92

„Această integrare în ritmul vieții este de o importanță cu totul deosebită pentru întreaga educare și pentru întreaga instruire, ea este mult mai importantă decât sublinierea permanentă: Trebuie să concepi întreaga predare în funcție de sens, astfel încât să dezvălui în mod impudic ceea ce este conținut în lucrurile pe care le oferi. – Putem presimți ceea ce se cere cu aceasta numai dacă dezvoltăm treptat în noi un simț prin care să sesizăm viața.”

P 109

„Acela care-l observă pe om când este copil va constata că exact între 9 și 10 ani cu omul se întâmplă ceva. Ceva ce nu se conturează atât de clar ca primul început al acestui proces la o vârstă anterioară copilului. Când copilul începe, într-un mod ceva mai conștient, să-și miște membrele, să meargă, adeseori cu stângăcie, când începe să-și miște brațele și mâinile într-un mod plin de sens, avem aproximativ momentul în care copilul începe să devină întrucâtva mai conștient de Eu-l său. La vârsta de 9 ani, conștiența de sine a copilului se fortifică; aici putem observa cum copilul primește cu mai multă înțelegere ceea ce-i spunem despre deosebirea dintre om și lume.”

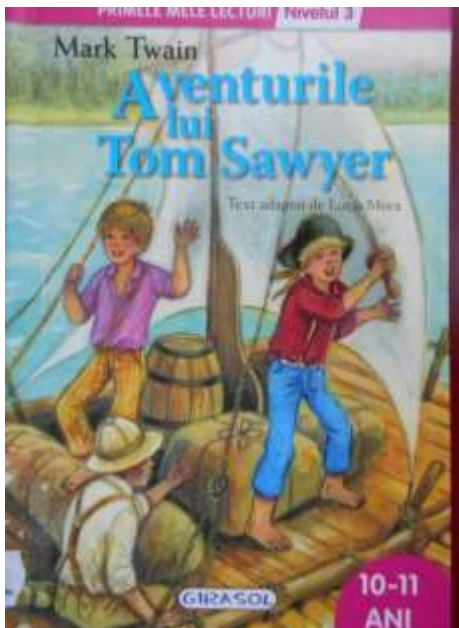
P 126

„Desigur, modelarea pe mai departe a predării fizicii se poate continua în perioada de după împlinirea vârstei de 12 ani. Dar n-ar trebui să se înceapă nici predarea fizicii, nici predarea cunoștințelor de istorie naturală, înainte de 9 ani, iar predarea istoriei și a unor cunoștințe de fiziologie nu trebuie să înceapă înainte de împlinirea vârstei de 12 ani. Dacă vă găniți că înțelegerea este ceva care nu se deschide doar în intelectul uman, ci cuprinde întotdeauna și sentimentul și voința, nu veți fi prea departe de cele ce am spus acum.”

P 137

„Dar va fi important să cultivăm, ce-i drept, și predarea cu bază de material intuitiv, fără a o banaliza, însă. Copilul nu trebuie să aibă niciodată sentimentul că ceea ce facem noi ca predare intuitivă este ceva de la sine înțeles... Căci ceea ce este în viață un lucru de la sine înțeles n-ar trebui prezentat ca material intuitiv. Predarea intuitivă ar trebui ridicată într-o sferă superioară. Când facem o predare intuitivă, copilul ar trebui, în același timp, să fie transpus într-o sferă superioară vieții sale sufletești.”

P 170

Aventurile lui Tom Sawyer

Autor: TWAIN, Mark

Editura: Girasol

Locul publicării: Chiajna, județul Ilfov

Data publicării: 2015

Tematica: Literatura pentru copii, roman

***Carte recomandată de profesor,
Loghin Elena-Gioconda, cl. a III-a E
Școala Gimnazială
„Vasile Alecsandri”, Roman***

„Ziua de sâmbătă a început luminoasă și veselă, mai ales că nu era zi de școală, dar Tom era pedepsit. Mătușa Polly îl pusese să vopsească un gard foarte lung. Tom s-a apucat fără nici un chef, până când i-a venit o idee: a început să miște pensula plin de elan, fluierând voios, ca și cum s-ar fi distrat foarte tare”.

p.10

„Amețit de lovitura primită, Muff nu a văzut nimic. Când s-a trezit, a dat cu ochii de corpul fără viață al doctorului.

Joe l-a făcut să creadă că el fusese cel care-l omorâse, dar i-a promis să nu spună nimănui, și bietul Muff a început să se lamenteze că era un bețiv mizerabil și crud”.

p.23

„Tom s-a decis să rătăcească prin lume. S-a întâlnit cu prietenul său Joe Harper și i-a dezvăluit planurile lui. Acesta a vrut să meargă cu el, pentru că mama lui tocmai îl bătuse și se simțea nefericit. Joe zicea că se face pustnic, dar Tom prefera o viață de aventuri ca pirat, iar ideea i-a plăcut și lui Joe”.

p.29

„Pe insulă, când s-au trezit Huck și Joe au citit mesajul lui Tom, în care acesta le spunea că, dacă nu se întoarce până la prânz, să-l uite și să rămână cu comorile lui.

La puțin timp după aceea a apărut Tom și le-a povestit aventura sa. În ziua aceea s-au regalat cu ouă de țestoasă, au înotat și s-au jucat până au obosit”.

p.36

„A intrat în clasă, a luat cartea de gramatică a lui Tom și a mâzgălit cu cerneală lecția din ziua următoare. Becky l-a văzut și primul ei impuls a fost să-i spună lui Tom, dar orgoliul ei rănit era mai puternic”.

p.41

„- Sunteți foarte buni cu mine, băieți. Eu îi învățam pe copiii din sat să pescuiască și să înalțe zmeie, dar acum nimeni nu-și mai aduce aminte de mine. Doar doi prieteni mi-au rămas: voi”.

p.48

„Ziua Tom era mândru să-l vadă liber pe Muff, dar noaptea se temea să nu se întâlnească cu Joe Indianul. Același lucru i se întâmpla și lui Huck, deși avocatul îi promisese că va păstra tăcerea”.

p.52

„Vaporașul i-a purtat pe râu în sus. Odată ajunși la munte, au alergat, s-au jucat, au țopăit și, după ce au mâncat, unul dintre ei s-a gândit că ar putea merge la peștera din apropiere”.

p.56

„La început Tom s-a speriat, apoi a îmbrățișat-o și a încercat s-o liniștească. Au continuat să meargă până când i-a doborât oboseala. Au băut apă dintr-un izvor și au mâncat un pic din turta pe care o avea Tom în boccea”.

p.62

„Tom și Huck voiau să ascundă comoara în casa văduvei Douglas.

Surpriza lor a fost că aici se pregătise o petrecere în cinstea lui Huck, ca mulțumire că o salvase pe femeie. Aceasta s-a oferit să se ocupe de el și să-l educe, ca să-și poată câștiga existența”.

p.66

Titlul cartii: **Amintiri din copilărie**

Autor: CREANGA, Ion

Editura: Corint Junior

Locul publicării: Bucuresti

Data publicării: 2013

Tematica: Literatura pentru copii

**Carte recomandată de profesor,
Hutan Ana Geanina clasa I C
Școala Gimnazială „Vasile
Alecsandri” Roman**

„Stau câteodată și-mi aduc aminte ce vremi și ce oameni mai erau în părțile noastre, pe când începusem și eu dragulita-Doamnă a mă ridica baiețas la casa părinților mei, în satul Humulești din țară, drept peste apă Neamțului; sat mare și vesel, împărțit în trei părți, care se țin tot de una: Vatra Satului, Delenii și Bejenii.”

P.5

„Nu știu alții cum sunt, dar eu, când mă gândesc la locul nasterii mele, la casa părintească din Humulești, la stalpul hornului unde lega mama o sfoară cu motocei la capăt, de crapau matele judecându-se cu ei, la prichiciul vetrei cel humuit de care mă țineam când începusem, a merge copacel, la cuptorul pe care mă ascundeam,

cand ne jucam noi baietii de-a mijoarca, si la alte jocuri si jucarii pline de hazul si farmecul copilarlesc, parca-mi salta si acum inima de bucurie!”

P.23

„Caci asa ne amagea mama, cu o pupaza care-si facea cuib de multi ani intr-un tei foarte batran si scorburos, pe coasta dealului, la mos Andrei, fratele tatei cel mai mic. Si numai ce-o auzai vara: Pu-pu-pup!- des de dimineata in toate zilele, de vuia satul.”

P.34

„-Pesemne pacatele mele cele mari si grele m-au aruncat si aici, sa invat niste toparlani salbatici.Mai fericit erai de-o mie de orisa pasti porcii la Cogeasca- Veche, Isaie, decat sa mai fi ajuns in zilele aceste! Iar tu, moglanule de Oslobene, care terobesti pantecului si nu-ti dai catusi de putin osteneala mintei, te-i face popa cu tata-tau, cand s-or pusnici toti bivolii din Manastirea Neamtului.”

P.49

„Eu, ca si Mirauta, nu ma prea osteneam pana intr-atata, sa mor invatand; ca doar nu-mi plangeau copiii acasa, nici dadusem Catihetului cel plocon mare pana pe-acolo. Pentru doua merte de orz si doua de ovaz, nu era sa las copila popei de la Folticenii-Vechi nemangaiata.”

P.54

„Crasmarita cea frumoasa, luand paharul se inchina la toti cu sanatate, razandu- i ochii, si dupa ce gusta putin, se roaga sa n-o zabovim, ca mai are si alti musterii si barbatu-sau nu poate dovedi singur.”

P. 60

„Aproape de Craciun, Paval facu o pareche de ciubote de iuft varului meu Ioan, cu care era prieten unghie si carne...”

In vacantie ne ducem acasa, s-apoi vorba tiganului cu „Craciunul satulului”: costite de porc afumate, chiste si buft umplut, trandafiri usturoieti si slanina de cea subtire, facute de casa, taiete la un loc, fripte bine in tigaie si cu mamaliguta calda se duc unse pe gat.”

P. 64

„Caci era ostire nemteasca la Folticeni in vremea aceea. Dupa ce se mantuie clacusoara asta, lumea ne lasa cum ne-a gasit si se imprastie huiduindu-ne. Sa fi văzut ce blestemetie si galamoz era in casa: ferestile sparte, soba daramata, smocuri de par smulse din cap, sange pe jos. Paval cu pieptul ars si Ion cu calcaiul fript sedea la o parte gafaind: eu cu Zaharia de alta, mirandu-ne de cele intamplate... iar nevinovatii purcei fiind spanzurati in tinda la raceala, nu se stie ce s-au facut”!

P.69

Titlul cărții: Povești

Autor : GRIMM, Frații

Editura: Flamingo GD

Locul publicării: București

Data publicării: 2005

Tematica: Aventuri

***Carte recomandată de profesor
inv. primar,
Mare Cristina, cl .I D,
SCOALA GIMNAZIALA
„VASILE ALECSANDRI”
ROMAN***

„Ar trebui să fiu prost, și-a spus el, să mă duc în sărăcia aia de casă și să las acest loc fermecător”

P. 6

„Când a ajuns la un han, s-a oprit, a mâncat niște pâine și a dat ultimul bănuț pe un pahar cu bere. Era arșiță mare. În cele din urmă, a ajuns la o câmpie întinsă și stearpă; ca să o străbată ar fi durat mai mult de un ceas pentru că arșița se întetise și își simțea gura uscată”

P.15

„Sigur am fost născut să am noroc. Orice vreau, orice-mi doresc vine de la sine. Oamenii sunt atât de săritori, încât parcă le fac o favoare atunci când mă ajută să devin mai bogat sau atunci când închei târguri bune.”

P. 19

„Atunci animalele s-au gândit cum i-ar putea da afară pe hoți și au găsit îndată mijlocul. Măgarul s-a suit cu picioarele din față pe fereastră, câinele a sărit pe spatele măgarului, pisica pe spatele câinelui și la urma cocoșul a zburat pe spatele pisicii. După aceea au început cu toții să cânte într-un glas. Măgarul zbiera, câinele urla, pisica mieuna și cocoșul cucuriga. Apoi s-au repezit cu toții pe fereastră, încât au spart toate geamurile.”

P. 26

„Prințesa era atât de gingașă, frumoasă, bună și înțeleaptă, încât orice o cunoștea îndată o îndrăgea.”

P. 34

„Apoi au ajuns în altă pădure, unde crengile erau de aur, iar în cele din urmă, la a treia pădure, unde crengile erau pline de diamante. Ostașul a rupt câte o crenguță de fiecare, iar de câte ori se auzea un zgomot, dinspre copac prințesa cea mică se speria îngrozitor, iar cea mare îi spunea că sunt prinții care se veselesc. Au mers

mai departe până când au ajuns la un lac. Pe malul lacului erau douăsprezece bărcuțe cu doisprezece prinți în ele, care păreau să le aștepte pe prințese.”

P. 46

„ Au intrat împreună în castel. La început au străbătut o sală mare îmbrăcată în marmură. În fața lor se afla o mulțime de slugi care deschideau ușile cu zgomot. Pereții erau zugrăviți în cele mai frumoase culori. În celelalte încăperi, jilțurile și mesele erau de aur, iar de tavan atârnavă candelabre de cleștar și peste tot erau covoare pe lespezi. Mesele erau încărcate cu toate bunătățile și cu vinurile cele mai alese.”

P. 51

„Furtuna se dezlănțuise cu furie și sufla cu atâta putere încât el cu mare greutate se ținea de picioare. Casele și copacii se clătinău, gata să se răstoarne, munții se mișcau și ei din loc în loc și bucăți de stâncă se rostogoleau în mare. Cerul era negru ca păcura. Tuna și fulgera și marea ridica valuri negre și înalte cât muntele, în timp ce depărtările fremătau înspumate.”

P. 57

„Și s-a mai auzit trosnind încă o dată, și feciorul a crezut iar că trosnește caleașca, dar erau cercurile de fier ce se desprindeau din jurul inimii lui Heinrich, care nu mai putea de bucurie că stăpânul lui scăpase de blestem și era acum pe deplin fericit.”

P. 67

„Fiul regelui, de atâta supărare și deznădejde a sărit din turn și, cu toate că a scăpat cu viață, spinii în care căzuse îi străpunseră ochii. Și mergând el prin pădure, aproape orb, mânca rădăcini de copaci și fragi și își plângea iubita. După mulți ani trăiți în sărăcie, a ajuns într-un deșert.”

P. 90

Titlul cartii: **Pisicuța albă ca zăpada**
Autor: WEBB, Holly
Editura: Litera
Locul publicării: București
Data publicării: 2016
Tematica: Literatura pentru copii

Carte recomandată de:
prof. înv. primar,
Moroșanu Carmen-Corina, cl. I
B
Scoala Gimnaziala
“Vasile Alecsandri”

„Era așa de păcat, se gândi Bel mai târziu în acea după-amiază în timp ce răsfoia unul dintre albumele cu poze ale bunicii. Lui Sally i-ar fi plăcut la nebunie să exploreze grădina, și la fel oricărei pisicute. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă toți bătrânii de la Casa Stejarul ar fi avut câini, pisici sau iepuri? Precis s-ar fi iscat neînțelegeri. Așa că regula avea și ea o noimă, se gândi ea.”

p. 21

„Bel abia acum observă că Charlotte se făcuse albă la față când o întrebase de sora ei. O privi îngrijorată. Nu dorise să o necăjească, dar fața ei roșie de la frig arăta cam ciudat – toată roșeața i se dusese în pomeți și în vârful nasului.”

p. 67

„A doua zi de dimineață, Bel se trezi și se dădu jos din pat ca să se uite pe geam, așa cum făcuse și cu o zi mai înainte. Simțea un nod în stomac. Dacă se topise zăpada? Dacă, odată cu ea, dispăruse și ciudata magie a iernii?”

p. 86

„Lui Bel îi lipsea curajul să iasă din casă pe întunecimea aceea și să se ducă în pădurice. Se pare că nici să adoarmă nu reușea, nu câtă vreme gândul îi zbura la Charlotte, la Snow și la Lucy. Se dădu jos din pat, își luă halatul și se furișă până la ușile cu geam. De acolo se vedeau tufișurile... Abia atunci își dădu seama că își ținea mâna la gură și inima îi bătea nebunește.”

p.104

„Se uită la punga cu caramel. Se pare că mai rămăseseră doar trei, plus ambalajele, numai bune de adulmecat. Erau de-ajuns ca să-i distragă atenția câteva minute? Avea oare timp să se întoarcă în pădure și să-l salveze pe Snow?”

„Se prăbuși în fotoliul bunicii și-și trase pătura tricotată în jurul umerilor. Aceasta se încurcă în niște hârtii, pe care Bel le adună cu un aer obosit și le aruncă pe măsuță. Era broșura cu istoricul casei, observă ea, fără să se gândească prea mult la asta.”

„Bel zâmbi, uitându-se în jos la cadoul pe care tocmai i-l întinsese tatăl ei. Ea știa foarte bine de unde venea Snowball. Îi fusese trimis de Charlotte de la Snow. Nu înțelegea cum, dar nu conta. Snowball era doar al ei – felul lor de a mulțumi.”

Titlul cărții: Supraviețuitorii, vol. I
 Autorul: HUNTER, Erin
 Editura: Galaxia Copiilor
 Locul publicării: București
 Data publicării: 2015
 Tematica: Aventură, roman

**Carte recomandată de
 prof. inv. primar,
 Obreja Cristina, clasa. a III- a A
 SCOALA GIMNAZIALA «
 VASILE ALECSANDRI »
 ROMAN**

„Ham-Ham se foi, căscând și scoase un scâncet vesel. Frățiorii lui erau lipiți de el ca niște ghemotoace calde, numai lăbuțe și boticuri și bățai rapide de inimă. Cățărându-se peste el, Scârț îi băgă lăbuța în ochi. Ham-Ham dădu din cap și se întoarse pe cealaltă parte, răsturnând-o. Ea scheună revoltată, ca întotdeauna, așa că Ham-Ham îi linse botul în semn de împăcare.”

P. 1

„Ham-Ham închise ochii. Îi plăcea să adoarmă pe poveștile mamei lui. Știa că așa va fi mereu: glasul ei, stingându-se pe măsură ce somnul îl învăluia pe el și pe frații lui. Cățeaua-Mamă se încolăci ocrotitor în jurul lui, sfârșitul poveștii fiind ultimul lucru pe care îl auzise Ham-Ham. Se isprăvea la fel de fiecare dată.

-Fiți cu mare băgare de seamă, puii mei, la Bătălia Câinilor...”

(Pagina 5, Prolog)

„Norocel tresări și se deșteptă, simțind cum teama i se strecoară tiptil prin oase și blană. Sări în picioare, mârâind. „Trebuie să fi fost un vis” își zise el, pentru că acum se afla din nou în casa închisă.”

P. 6

„Cerulea începea să se întunece când Norocel socoti că sunt în siguranță pentru a se odihni. Oricum își dăduse seama că Dulce nu putea merge mai departe. Poate câinii-iuți nu erau la fel de buni pentru călătoriile lungi. Se uită înapoi de unde veniseră, la umbrele ce se lungeau pe pământ și la ascunzătorile ivite în colțurile întunecate. Norocel se înfioră. Ce alte creaturi puteau fi acolo, speriate și flămânde?”

P. 11

„Ochii galben-verzui se uitau în jos la Norocel. Își arată și el colții. „Și eu sunt periculos, gheară-ascuțită...” Mârâitul și șuieratul ghearei-ascuțite erau înfricoșătoare de acum. În timp ce gheara-ascuțită venea spre el, ea se urcase pe o cușcă-urlătoare. Când gheara-ascuțită se pregătea pentru atac, cușca-urlătoare se trezi. Se auzi un cor de hârâituri, iar apoi în același timp, o luară la goană”.

P. 39-40

„Ceilalți câini erau îndeajuns de entuziasmați să nu bombăne și începură să salte spre copaci, adunând în gură frunzele căzute și împrăștiindu-le apoi pe pământul de sub tufișul des, până când ridicară o grămăjoară pe care Bella și Martha o nivelară într-un pat gros, destul de lat încât să încapă toți lipiți unul de altul.

P.172

„Norocel își ascultă instinctul. Se năpusti direct între labele din față ale lui Lama, care luat prin surprindere, încremeni o clipă, uitându-se în jos. Apoi, Norocel se rostogoli și se repezi spre pânțelele moale. Apucă strâns cu dinții pielea și carnea și simți gustul sângelui pe limbă, în timp ce auzi strigătul de durere a lui Alfa ».

P. 229

„Toți câinii priviră cu supărare câmpul din fața lor. „Acolo erau labele-lungi galbene” zise Bella. De acolo se vedea perfect: fuioare de fum, fire galbene pe apă presărată cu spumă închegată, scârboasă.

P. 239

Titlul cartii "Heidi, fetita muntilor"

Autor: SPYRI, Johana

Editura: Herra

Locul aparitiei: Bucuresti

Data aparitiei: 2002

Tematica: Literatura pentru copii

**Carte recomandata de profesor
Petrici Lucica clasa I E
Scoala Gimnaziala « Vasile
Alecsandri » Roman**

“Din veselul sat Mayenfeld, o potecă suie, printre pajiști și livezi, spre poalele munților ce domină din această parte întreaga vale. Se și simte mirosul pătrunzător al ierbii de munte, căci poteca e abruptă și se pierde sus, în pășunile alpine.”

pag. 3

“- Stai puțin, Dete ! Dacă mergi mai sus, te-aș însoți o bucată de drum, ce zici ? Dete se opri; în clipa aceea, fetița își trase mânuța din mâna ei și se așeză pe jos.”

pag. 4

“Peter nu apucase să vadă această schimbare dar, când o zări pe Heidi în noua ei ținută, se strâmbă și întoarse capul într-o parte. Uimirea lui crescuse și mai mult văzând grămăjoara aceea de haine; căscă gura până la urechi, dar nu suflă o vorbă. Heidi se simțea acum nespuse de ușoară și de liberă și avea un chef nestăvilit de a sta de vorbă cu Peter, care se văzu silit să răspundă la nenumărate întrebări. “

Pag. 10

“În acest timp, Peter se duse să aducă sacul cu merinde, asternu masa pe jos, apoi făcu împărțea la cinstită, așa cum primise porunca, punând porțiile mai mari în partea fetitei, porțiile mai mici în fata lui și cana la mijloc.”

Pag. 25

“Preceptorul stătea în picioare și se uita nauc, speriat de pagubele pricinuite.

- Va rog să nu o pedepsiți, interveni Clara, fiindcă nu a făcut-o dinadins. A rupt-o la fugă, și fără să vrea, a tras covorul după ea.”

Pag. 63

“După-masă, își aduse aminte de îmbrăcămintea bizară a fetei în timp ce încerca să fugă și hotărâ să-l dea fetitei câteva rochite de ale Clarei. Micuța, infirmă încuviințea numai decat această propunere.”

Pag. 79

Titlul cărții: *Hoțul de cărți*

Autor : ZUSAK, Markus

Editura: RAO

Locul publicării: București

Data publicării: 2014

Tematica: o poveste despre dragostea de cărți și de cuvinte

***Carte recomandată de
profesor
Ștefania Cobzaru,
Școala Gimnazială
"Vasile Alecsandri" Roman***

"Mai întâi culorile.

Apoi, oamenii.

Așa văd lucrurile de obicei.

Sau cel puțin așa încerc."

p.11

"Oricine ar fi fost cel care a numit strada Himmel, avea cu siguranță un simț zdravăn al ironiei. Dar era al naibii ce cert că nici raiul pe pământ nu era."

p. 33

"În mintea lui Liesel, luna era cusută de cer în noaptea aceea. Norii erau brodați în jurul ei. "

p.64

"Au citit până în zorii zilei, încercuind și scriind cuvintele pe care ea nu le înțelegea și întorcând paginile spre lumină. Era o fată care avea un munte de urcat."

p. 95

"Cartea părea îndeajuns de rece pentru a putea fi stecurată sub uniformă. La început, a fost caldă și plăcută la piept. Dar, când a început să meargă, cartea se încălzi."

p.130

"În fiecare noapte când se trezea după coșmar, nu trecea mult și era mulțumită că era trează și putea citi."

p.153

"Câteodată, când Liesel Meminger citea cu papa, pe la ora trei noaptea, surprindeau amândoi momentul trezirii lui Max.

- Visează ca tine, zicea papa!"

p. 233

”- Mor de foame!
De o carte!”

p. 303

”Nu mai sunt decât două paragrafe până la finalul capitolului, spuse ea și continuă să citească fără ostentație sau mai repede. Doar cuvinte.”

p. 403

”Dragă Doamnă Hermann,
După cum puteți vedea, am fost din nou în biblioteca dumneavoastră și am distrus una dintre cărți. Pur și simplu aveam atâta furie și teamă în mine, încât am vrut să omor cuvintele.”

p. 545

”Au trecut ani mulți de atunci, dar încă este multă treabă de făcut. Vă pot asigura că lumea e o fabrică.”

p. 565

”Da. Am văzut foarte multe lucruri în această lume. Asist la cele mai mari dezastre și lucrez pentru cei mai mari răufăcători.

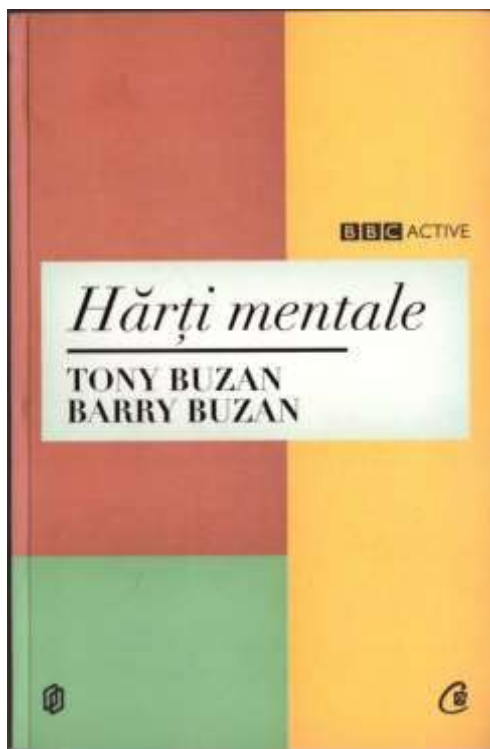
Dar mai sunt și alte momente.

Există unele povești (doar câteva, după cum am sugerat mai devreme), cărora le permit să mă distragă în timp ce lucrez, exact cum fac culorile. Le iau din cele mai ghinioniste și neobișnuite locuri și mă asigur că mi le amintesc în vreme ce-mi fac treaba. *Hoțul de cărți* este o astfel de poveste.”

p. 570

”O ultimă observație de la naratoarea dumneavoastră:
Sunt bântuită de oameni.”

p.571

Titlul cărții: **Hărți mentale**

Autor: BUZAN, Tony, BUZAN, Barry;

Editura: Curtea Veche Publishing

Locul publicării: București

Data publicării: 2012

Tematica: biblioterapia

**Carte recomandată de
profesor inv. primar,
Rachiteanu Maria Mirabela
clasa a II-a E,
Scoala Gimnaziala "Vasile
Alecsandri" Roman**

"Hărțile mentale mi-au oferit un avantaj competitiv extrem de important. Mi-au permis să-mi asamblez și rafinez ideile fără să trec prin procesul de compunere și recompunere a versiunilor preliminare, proces ce ocupă foarte mult timp. Separând gândirea de scriere, am reușit să gândesc mai clar și să am o viziune mai cuprinzătoare asupra subiectului."

Pag. 21

" Primii oameni care au desenat semn au făcut efectiv un pas gigantic în evoluția inteligenței, deoarece au externalizat primele indicii ale vieții mentale. Făcând acest gest, și-au fixat gândurile în timp și spațiu și au permis gândurilor să parcurgă aceleași dimensiuni. Inteligența umană putea acum să comunice cu ea însăși în sfera infinită a timpului și spațiului."

Pag. 53-54

"CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎN CREIER când gustați o pară coaptă , mirosiți flori, ascultați muzică, urmăriți un pârâu, atingeți o persoană iubită, sau vă lăsați pur și simplu pradă amintirilor?"

Răspunsul este în același timp simplu și uimitor de complex.

Fiecare fărâmbă de informație care pătrunde în creier- fiecare senzație, amintire sau gând (încorporând fiecare cuvânt, număr, cod, aliment, parfum, linie, culoare, imagine, ritm, observație și textură) poate fi reprezentată ca o sferă centrală de la care radiază zeci, sute, mii, milioane de cârlige.

Fiecare cârlig reprezintă o asociere, și fiecare asociere are propriul șir infinit de legături și conexiuni. Numărul de asocieri pe care le-ați "folosit" deja poate fi considerat memoria, baza de date sau biblioteca personală. În timp ce citiți aceste cuvinte puteți fi sigur că în mintea care le citește există un sistem de procesare a informației care depășește cu mult cele mai avansate computere din lume prin capacitățile analitice și posibilitățile de stocare.

În urma folosirii acestui sistem multi-cârlig- multi-ordonat- de procesare și stocare a informației, creierul conține deja hărți ale informației care i-ar lăsa pe cei mai mari cartografi ai lumii cu gura căscată, dacă ar putea să le vadă. "

"Din analiza legilor și a teoriei generale a euristicii mentale se poate vedea că harta mentală este, în realitate, o manifestare externă, sofisticată elegantă a tuturor acestor categorii definite: este o manifestare externă a întregului proces de gândire creativă...

Mitul popular conform căruia geniul creativ este distrat și uituc nu tine cont de faptul că geniile respective uită numai lucrurile pe care psihologii consideră că este important ca ei să și le amintescă. Dacă atenția lor s-ar concentra asupra capacității lor de memorare legate de obiectul gândirii lor creative, am descoperi că memoria geniilor este la fel de vastă ca și cea a unui mnemonist (campion al memoriei) remunit"

Pag. 188

"Educația standard și instruirea numerică implică o alfabetizare în spectrul literelor, al numerelor și al infinitelor lor permutări și combinații. Educația mentală este o înțelegere a alfabetelor proceselor biologice și comportamentale ale propriului creier, incluzând în special cortexul, celula nervoasă, învățarea, memoria și creativitatea."

Pag. 335

"Individul care posedă o educație mentală este capabil să descopere adevărata natură a generatoarelor de energie vitală, memoria și gândirea creativă. Acestea sunt procese mentale relativ identice care pur și simplu ocupă poziții diferite pe linia timpului. Memoria este re-crearea trecutului în prezent. Creativitatea este proiectarea, din prezent, în viitor, a unui construct mental similar. Dezvoltarea conștientă a memoriei sau a creativității prin hărți mentale amplifică automat capacitățile ambelor."

Pag. 336

Titlul cărții: Micul prinț

Autor: SAINT-EXUPÉRY, Antoine

Editura: Rao

Locul publicării: București

Data publicării: 2011

Tematica: Literatură pentru copii

**Carte recomandată de
prof.înv.primar ROMANIUC CRISTINA,
clasa a II-a C,
Școala Gimnazială „Vasile Alecsandri”
Roman, Neamț**

„Am trăit astfel singur, fără a avea pe cineva cu care să stau de vorbă cu adevărat, până ce am avut o pană în deșertul Sahara, acum șase ani. Se stricase ceva la motor. Și cum n-aveam cu mine nici mecanic, nici pasageri, mă pregăteam să încerc să fac, de unul singur, o reparație dificilă. Era pentru mine o problemă de viață și de moarte. Abia mai aveam apă de băut pentru opt zile. În prima seară am adormit pe nisip, la o mie de mile de orice ținut locuit. Eram mult mai izolat decât un naufragiat pe o plută în mijlocul oceanului.

Vă închipuiți atunci surpriza mea, în zori, când m-a trezit un glas firav și ciudat. Zicea: - Te rog... desenează-mi o oaie! - Poftim?- Desenează-mi o oaie... Am sărit în picioare de parcă aș fi fost lovit de trăsnet. M-am frecat la ochi. M-am uitat cu atenție. Și am văzut un prichindel cu totul extraordinar care mă privea cu gravitate. (...) M-am uitat așadar la acea apariție făcând ochii mari de uimire. Nu uitați că mă găseam la o mie de mile de orice ținut locuit.

Or, omulețul meu nu mi se părea a fi nici rătăcit, nici mort de oboseală, nici mort de foame, nici mort de sete, nici mort de frică. Nu avea deloc înfățișarea unui copil pierdut în mijlocul deșertului, la o mie de mile de orice ținut locuit. Când am izbutit în cele din urmă să vorbesc, i-am spus: - Dar... ce faci aici? Iar atunci el îmi repeta, foarte blând, ca pe un lucru foarte serios: - Te rog... desenează-mi o oaie... (...) Și așa am făcut cunoștință cu micul prinț.“ - Antoine de Saint-Exupery

Privește dincolo de suprafață

„În imaginea care reprezintă un șarpe boa digerând un elefant, toți oamenii mari au văzut o pălărie. Interpretările lor sunt plictisitoare și total lipsite de imaginație. Simțindu-se învins, autorul abandonează „o carieră promițătoare de artist” – din simplul motiv că adulții nu vor să vadă sau să simtă.”

p.5

Nu îți ascunde adevăratele sentimente; vei pierde tot ce este important

„De îndată ce micul prinț își anunță intențiile de a explora planete noi, floarea sa – pe care a îngrijit-o – pretinde că nu mai are nevoie de ajutorul lui, că poate fi

independentă. Și astfel, micul prinț o abandonează, deși „ar fi trebuit să își dea seama câtă sensibilitate se ascunde în spatele pretențiilor ei prostești”.

p.7

Judecă-te pe tine înainte de a-i judeca pe alții

„Pe prima planetă pe care o vizitează, micul prinț întâlnește un rege care deține întreaga populație de pe planetă și care pretinde că domnește peste tot. Deși micul prinț nu poate pricepe ce face el cu adevărat, regele îl învață pe erou că este mult mai dificil să te judeci pe tine însuși, și uneori, mult mai important decât să îi judeci pe ceilalți. Doar judecând propriile noastre persoane putem deveni oameni.”

p.12

Să nu râvnești admirația celorlalți

„Pe cea de a doua planetă, micul prinț întâlnește un om care își petrece timpul admirându-se și căutând admirația celorlalți. Dar trăind pentru lauda altora, încetezi să mai trăiești pentru tine, iar trăind doar pentru tine, nu îi mai iubești pe cei din jurul tău.”

p.25

Nu fi prea serios cu tine însuși

„Micul prinț întâlnește un om de afaceri care numără toate stelele din galaxie, ca să poată fi ale sale. „Sunt ale mele. Le număr și le tot număr. Este o treabă grea. Dar sunt o persoană serioasă”. Dar faptul că este prea serios i-a oferit o viață monotonă, singuratică, în care nu apreciază frumusețea stelelor care îi aparțin.”

p.46

Nu uita să te bucuri de viață

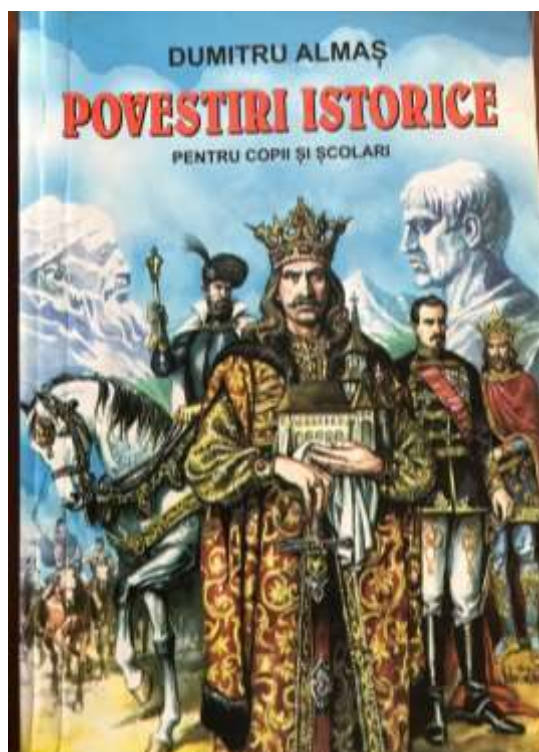
„Lampagiul de pe cea de a cincea planetă câștigă respectul micului prinț, pornind și oprind cu loialitate lampa în timpul zilei. Dar el nu reușește să se odihnească nici o clipă, deoarece planeta sa se învârte în fiecare minut. O lună trece într-un minut și o viață în câteva zile.”

p.52

Urmează-ți instinctul și explorează

„Când micul prinț se întâlnește cu geograful care refuză să-și exploreze lumea sa proprie pentru că este prea ocupat cu cercetarea ținuturilor îndepărtate, învățăm că este mult mai ușor să-ți dorești să explorezi cu totul alte locuri și de fapt să nu ajungi nicăieri.”

p.64

Povestiri istorice

Autor : ALMAȘ, Dumitru

Editura: Nicol

Locul publicării: București

Data publicării: 2005

Tematica: Legende istorice

**Carte recomandată de
profesor Stancu Ana-Maria
Școala Gimnazială "Vasile
Alecsandri" Roman**

"Așa s-a dus Zoltan iar la Menumorut, cu gând de împăcare și i-a cerut fiica de soție. Voievodul roman știa că plătește foarte scump această împăcare. Dar era un bărbat înțelept și doritor de pace și prietenie. Și deși Zamfira, fiica lui, dorea soț pe Mihai, s-a supus voinței părintești. A plâns mult, în taină, dar l-a primit soț pe Zoltan. S-a jertfit pentru libertatea și pacea țării, a voievodatului dintre Crișuri, Crișana. Căci prin căsătoria dintre Zamfira și Zoltan s-a încheiat prietenia și pacea între vecini, pentru o vreme îndelungată. De atunci poate cântă doina tristă, izvodită de Mihai care ar fi dorit să fie soțul Zamfirei."

p. 18

"Când pe câmpul de bătălie mai rămăseseră doar câte un pâlcurăzleț de turci, voievodul și-a oprit calul, să se odihnească, drept sub stejarul în care se afla Stroe. Băiețandru nu știa ce să facă: să coboare ori să mai aștepte? Dar, deodată, văzu cum un turc, aflat mai încolo, într-un grup de răniți, apucă o suliță și se pregătea s-o înfigă în spatele voievodului. Cu o repeziciune deznădăjduită, Stroe trase o săgeată din tolbă și o trimise în pieptul celui care era gata-gata să-l ucidă pe vodă. Și cum încă un dușman se ridicase în genunchi și încordând arcul, îl ochea pe Mircea voievod, Stroe i-o luă înainte și-l doborî și pe acesta, cu cealaltă săgeată."

p. 26

"Ascultând pe cei cinci martori, toți într-un cuvânt, vodă a dat dreptate boierului. Mai ales că Neagu, știind că apăra dreptul lui în fața unui voievod înțelept și bun, nu avea nici un martor. Iaca așa s-a întâmplat, că vodă Alexandru a fost înșelat de niște martori mincinoși, iar bietului țăran boierul i-a luat ogorul. De mâhnire a căzut la pat, bolnav. Se văita întruna: *Cum să mă nedreptățescă măria sa tocmai pe mine? El care a judecat întotdeauna cu milă și dreptate?*"

p. 30

"Cum am spus, era iarnă. Auzind că vine mare primejdie dușmană, Ștefan voievod și-a adunat oastea în mijlocul țării, la Vaslui. Apoi, în calea lui Soliman, a pustiit totul: sate, orașe, a surpat podurile, a ars clăile de fân, a ascuns grânele. Oamenii s-au tras spre munte, la adăpost. Astfel, armata lui Soliman a înaintat foarte greu. Soldații lui au suferit de foame și de frig. Mulți cai au murit din lipsă de hrană."

În preajma Vasluiului, Ștefan voievod și-a așezat oastea pe malul unui râu mocirlos, în lungul căruia se afla drumul, pe care aveau să treacă dușmanii. Așa cum a poruncit voievodul, oștenii s-au ascuns în păduri și după dealuri. De acolo au pândit apropierea năvălitorilor.”

p. 41

”Printre cei răniți s-a aflat și căpitanul Pîrvu, om de mare încredere al voievodului. Lovit de săgeată, a căzut de pe cal și, neputându-se ridica de jos, într-un iureș vijelios, turcii l-au prins și l-au dus în fața lui Mehmet beg, dușmanul lui Radu voievod. *Căpitane, i-a zis turcul, dacă vrei să scapi cu viață, treci la legea turcească.*

Căpitanul Pîrvu s-a uitat lung și dușmanul său și al țării, apoi a întrebat: *Cu ce mă aleg dacă trec la legea voastră?*”

p. 57

”Foarte, foarte ostent, Horea mai mult se târa decât mergea. Gleznele îi sângerau din pricina cătușelor; mâinile îi amorțeau sub povara fierului, iar gâtul îi înțepenise în cătușă. Se simțea nedreptățit, umilit și înjosit. Știa că-l duceau la moarte, deși nu săvârșise nimic altceva decât căutase dreptatea pentru cei obijduiți. Peste toate acestea îl mai chinuia și o sete grozavă; de-abia aștepta să întâlnească în cale un izvor să și-o potolească. După o îndelungată suferință, iată, în sfârșit, un izvor, la marginea drumului. Un șipot cu apă multă, limpede și rece.”

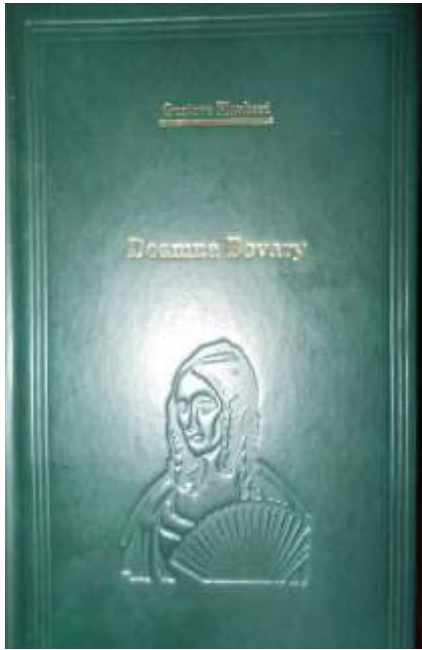
p. 95

”Trebuie să știți, dragii mei, că toți voievozii, înainte de Cuza vodă, când se înfățișau sultanului, erau obligați să facă o temenea, adică să îngenunche și să-i sărute pulpana. Cuza vodă știa aceasta. Dar mai știa că, îngenunchind, umilește țara și poporul care l-a ales. De aceea, la intrarea în palat, când ofițerii din gardă i-au spus să îngenunche, Cuza a răspuns cu mândrie și demnitate:

— Sunt domnitor; conduc o țară de oameni inimoși, harnici, buni și iubitori de libertate.

Auzindu-l vorbind așa de răspicat, ofițerii din gardă i-au îngăduit să intre în sala cea mare, unde sultanul îl aștepta pe tronul lui înalt, de aur, împodobit cu pietre scumpe, orbitor de strălucitoare.”

p. 116

Titlul cartii: **Doamna Bovary. Moravuri de provincie**
Autor: FLAUBERT, Gustave
Editura: Adevarul Holding
Locul publicarii: Bucuresti
Data publicarii: 2009
Tematica: fictiune poetica, roman de dragoste

**Carte recomandata de profesor invatamant
primar,
Ursarescu Mihaela clasa a III-a D
Scoala Gimnazială "Vasile Alecsandri" Roman**

„Când ne întorceam în clasă, aveam obiceiul să ne aruncăm șepcile pe jos, ca să avem mâinile mai libere; încă din pragul ușii trebuia să le aruncăm sub bancă, în așa fel încât să se lovească de perete și să stârnească un nor de praf; acesta era merchezul.,,

p. 12

„Discuțiile cu Charles erau întotdeauna plate ca un trotuar și pline de ideile altora, înveșmântate cât se poate de banal, fără să stârnească nici emoții, nici râs sau visare. Nu fusese niciodată curios, zicea el, cât trăise la ROUEN, să se ducă la teatru ca să-i vadă pe actorii de la Paris. Nu știa nici să înoate, nici să mînuiească armele, nici să traga cu pistolul și, într-o zi, nu fu în stare să explice un termen de echitație pe care îl găsise într-un roman.,,

p. 46

„Era sanatos, arata bine, iar reputatia ii era bine consolidata. Taranii il indrageau pentru ca nu era mandru. Le mangaia copiii, nu intra niciodata in carciuma si, prin moralitatea lui, inspira incredere. Era deosebit de priceput la vindecarea guturaiului si a bolilor de piept. De fapt, temandu-se sa nu-si omoare pacientii rareori Charles prescria altceva decat sedative sau, uneori antivomitiv, băi la picioare sau lipitori. Nu ca s-ar fi temut de bisturiu; le lua sange la greu, ca la cai, si avea mana ca un cleste de fier cand le scotea dintii. ,,

p. 63

„Cand fu servita cafeau, Felicite se duse sa pregateasca dormitorul in casa cea noua si curand musafirii plecara. Doamna Lefrancois dormea langa focul stins, in timp ce baiatul de la grajduri, cu o lanterna in mana ii astepta pe domnul si doamna Bovary sa-i conduca acasa. Parul lui rosu era plin de paie si schiopata cu piciorul stang. Lua in cealalta mana umbrela domnului paroh si pornira la drum. ,,

„Seara Doamna Bovary nu se duse la vecini si, dupa ce Charles pleca, in clipa cand se simti singura, ii reveni in minte comparatia, cu limpezimea unei senzatii aproape imediate, dar si din persepectiva mai indepartata pe care amintirea o da obiectelor. Privind din pat lumina focului care ardea, continua sa se vada, ca acolo, cu Leon in picioare, leganand intr-o mana bastonul din trestie si cu cealalata, tinand-o pe Athalie, care sugea linistita un turture. Il gasea fermecator; nu se putea desprinde de imagine; isi amintea atitudini de-ale lui din alte zile, fraze pe care le rostise, sunetul glasului, toata persoana lui; si repeta, tuguind buzele ca pentru un sarut.,,

p. 102

„Era la inceputul lui aprilie, cand infloreste ciubotica cucului; un vant slabut se rostogleste peste brazdele arate, si gradinile, la fel ca femeile, par a-si face toaleta pentru sarbatorile de vara. Printre stinghiile umbrarului si dincolo de ele, de jur imprejur, se vedea raul care desena pe pajiste, in iarba, arabescuri inegale. Aburul serii se inalta printre plopai golasi, estompandu-le contururile cu o umbra violeta, mai palida si mai transparenta decat un voal de matase foarte fin agatata in ramurile lor. In departare, treceau vitele; nu li se auzeau nici tropotul nici mugetele; iar clopotul continua sa bata, prelungindu-si in vazduh vaierul pasnic.,,

p. 109

„Profilul ei era atat de calm, incat nu dadea nimic de banuit. Se contura in lumina, in ovalul bonetei cu pangici deschise la culoare care semanau cu niste frunze de trestii. Ochii cu gene lungi, intoarse, priveau inainte si, desi larg deschisi, pareau putin ingustati spre pometi, din cauza sangelui care pulsa usor sub pielea fina. O culoare trandafirie strabatea prin peretele narilor. Tinea capul inclinat pe umar si printre buze se zarea varful sedefiu al dintilor albi.,,

p. 132

„In acest timp, garda nationala urcase la primul etaj al primariei cu briose infipte in baionete si cu tobosarul batalionului care ducea un cos cu sticle. Doamna Bovary il lua de brat pe Rodolphe; o conduse pana acasa; in fata portii s-au despartit; apoi, el se plimba de unul singur pe pajiste, asteptand ora banchetului.,,

p.145

Mătușica Îngrozitoare

Autor : WALLIAMS, David

Editura: Artur

Locul publicării: București

Data publicării: 2016

Tematica: Cărți amuzante

**Carte recomandată de
profesor inv. primar,
Darie Mihaela-Dorina, cl. a IV a B
Școala Gimnazială "Vasile
Alecsandri" Roman**

"Afară nu se auzea nici cel mai mic sunet. Casa nu mai fusese niciodată atât de tăcută. Totul era cufundat în liniște. Cum stătea așa, în patul ei, Stella își întoarce capul ca să se uite pe fereastră.

Totul era alb. Se așternuse un strat gros de zăpadă care acoperise totul, cât vedeai cu ochii: pajiștea lungă, în pantă, lacul uriaș și adânc și câmpiile pustii care se întindeau dincolo de granițele domeniului. De ramurile copacilor atârnavu țurțuri. Totul era înghețat"

p. 23-24

"Încă din copilărie, Alberta avuse un exagerat simț al competiției. Trebuia să câștige. Iar, și iar, și iar.

- Sunt cea mai bună. C-I-A M-A-I B-U-N-Ă! Repeta Alberta, care era certată cu ortografia.

Însă această dorință agresivă de a-l domina pe toți ceilalți le costase mult pe rudele ei. De îndată ce pusese mâna pe o parte din averea familiei Saxbz, datorită generozității lui Chester, pierduse totul la jocurile de noroc. Apoi se strecurase în biroul fratelui ei și îi șterpelise carnetul de cecuri. Într-o săptămână pierduse totul. Familia intrase în datorii cumplite, fiindu-i imposibil să-și mai revină."

p. 51

"Fata se cățara după aceea pe pervaz și-ncercă să deschidă ferestrele, dar și acestea erau încuiate. Era prea riscant să spargă vreuna. Zgomotul cioburilor ar fi pus-o cu siguranță în gardă pe mătușă ei, mult mai mult decât ar fi făcut-o un scârțâit al podelei.

Pe când Alberta căuta în continuare actele, blestemând în timp ce golea cutiile din birou, Stella își aminti ceva. Părinții ei păstrau întotdeauna o cheie de rezervă secretă sub preșul de la intrare, în caz că ar fi fost vreo urgență. Stella era aproape convinsă că Alberta n-avea cum să știe de ea. Și când ridică preșul descoperi cheia așezată dedesubt, ca o comoară de multă vreme îngropată."

p. 110

"Stella încercă să se elibereze din stânsoarea păsării. Se repezi disperată cu pumnii la înfiorătoarea creatură. Dar Wangner se înalță dintr-odată și mai sus pe

cerul întunecat. Stella privi spre pământul aflat sub picioarele care i se bălăngăneau: acesta era înfiorător de departe. Dacă bufnița i-ar fi dat drumul în clipa aceea, s-ar fi prăbușit ca un bolovan. Era atât de înspăimântător, încât Stella își strânse pleoapele cât putu de tare.

Între timp, mătușa Alberta privea bufnița învârtindu-se pe cer înaintea de a o aduce pe nepoata ei înapoi acasă. Chipul îi fu străbătut de un zâmbet sinistru.”

p. 119

”Stella se întinse să ia pana. Mâna încă îi tremura atât de tare din cauza frigului, încât nu mai era în stare s-o țină ca lumea.

- Drăguța mea fetiță, las-o pe mătușica ta să-ți dea o mânuță de ajutor.

Și, zicând asta, femeia apucă mâna nepoatei într-a ei și îndreptă ușor pana spre hârtie.

- Lasă-mă să fac totul să fie mai simplu-simpluț pentru tine, adăugă ea, în timp ce cu o mână ținea mâna tremurătoare a Stellei, iar cu cealaltă mișca hârtia, până când semnătura Stellei apăru în partea de jos a actului.”

p. 95

”În unele nopți, Stella pângea până când adormea. Își dorea o viață mai bună nu doar pentru ea, ci și pentru copiii de acolo.

Așa că într-o zi merse la directoare cu o idee. Ce-ar fi să mute întregul orfelinat la Saxbz Hall?

- Ești sigură, lady Saxby?o întrebuse femeia.

- Spuneți-mi doar Stella. Și da, sunt sigură, răspunse fata.”

p. 376

Titlul cărții: Legende fermecătoare

Autor : Crăciun, Boris, Vacariu, Dumitru

Editura: Porțile orientului

Locul publicării: Iași

Data publicării: 1998

Tematica: Legende despre plante și animale

*Carte recomandată de profesor
înv.primar NANTU MARIA
Școala Gimnazială „Vasile
Alecsandri”Roman*

“Autorii s-au inspirat din vechile și minunatele colecții de legende populare românești , adunate și prelucrate de Simion Florea Marian, Ilie A. Mirea, Tudor Pamfile ș.a.

Legendele cuprinse în această carte au fost povestite pe scurt, pe înțelesul școlărilor, putând fi folosite ca lecturi suplimentare atractive la școlile primare și gimnaziale.”

P4

“-Știu unde vrei să ajungi, dragă Viorica. La originea numelui tău.

-Provine de la planta cu flori albastrii care umple luncile primăvara: viorea sau vioreaua. Viorelele sunt violete. Cine nu le cunoaște? zâmbește școlărița cu gâțe negre, care și-a agățat în păr un smoc de viorele. Aș dori și eu, doamnă învățătoare, să aflu legenda acestei flori, dacă există una...

-Da, există, dragă Viorica. Mai degrabă o poveste cu un împărat și o împărăteasă care aveau o fată minunată ca zâna florilor. Știți cum o cheamă? Prințesa Viorica. Părinții regali o iubeau ca pe ochii din cap. Viorica purta haine de aur, trăia într-un palat de cleștar și-n grădini pline de flori, ca-n rai.”

P9

“-Nu mai știu unde să mă duc, bradule! Copacii m-au prigonit, cu toții, și nu vor să mă primească între ramurile lor. Uite, aripa mă doare și nu pot să mai zbor. Au, Doamne, ce durere!

-Vino la mine! zise cu blândețe bradul, înduioșat de soarta bieteii păsărele. Poți rămâne cât vrei între ramurile mele.”

P29

“-Legenda spune, dragi copii, că prepelița avea pene roșii. Neplăcându-i acest strai roșcat, cică s-a dus la Dumnezeu și s-a plâns că dorește pene verzi. Domnul îi făcu pe plac și-o vopsi pe prepeliță în verde. Dar după o vreme, ea se duse din nou la Dumnezeu, zicând că nici penele verzi nu îi plac. “

“Profitând de sfada dintre cerb și cal, omul legă bine calul sălbatic și nu îi mai dădu drumu în libertatea pășunii. Cu bătaie și cu hățuri, îl domestici, și-l puse la muncă, făcându-l rob.

Se zice că de atunci a rămas calul în ograda omului, ajutându-l la căratul poverilor și la războaie.”

P 73

“-Firul negru va fi noaptea, iar firul alb va fi ziua. Cine să le răsucescă?”

În fine, a găsit un dobitoc răbdător: ariciul. I-a dat ariciului două gheme: unul negru și altul alb, ca să le învârtescă încontunuu. Un an, zece ani, o sută de ani, o mie de ani...zece mii...

Până la urmă sârmanul arici, tot răsucindu-le, a ațipit.”

P 92

“Tatăl său, vazându-i suferința și necunoscând adevărata ei cauză, deveni bănuitor. Începu s-o urmărească pe furiș și nu-i fu greu să descopere că fata la care ținea cel mai mult în viața sa era îndrăgostită de un pământean muritor. Or, așa ceva nu putea concepe Măria Sa, Soarele. El dorea să-i ofere fiicei sale drept mire un luceafăr strălucitor sau un alt soare îndepărtat. De aceea se hotărî să-l pedepsească pe tânărul Greier, pentru că nu-i mai putea vedea niciodată fata lui. Și, în una din zile, când Greier cânta pe malul unui râu, Soarele trimise spre el o rază și-l prefăcu pentru vecie într-un gândac negru, menit să trăiască printre frunze.

Fata Soarelui însă văzu de sus nenorocirea care s-a abătut asupra dragului ei și, în aceeași clipă, s-a aruncat pe fereastra palatului de cleștar, sperând că-l va putea salva pe Greier. Soarele descoperi prea târziu fuga ei, când ajunsese déjà pe pământ. De furie și de tristețe nu reuși decât să-și prefacă fiica într-o furnică, pentru a trăi veșnic în prejma lui Greier, iubitul ei.”

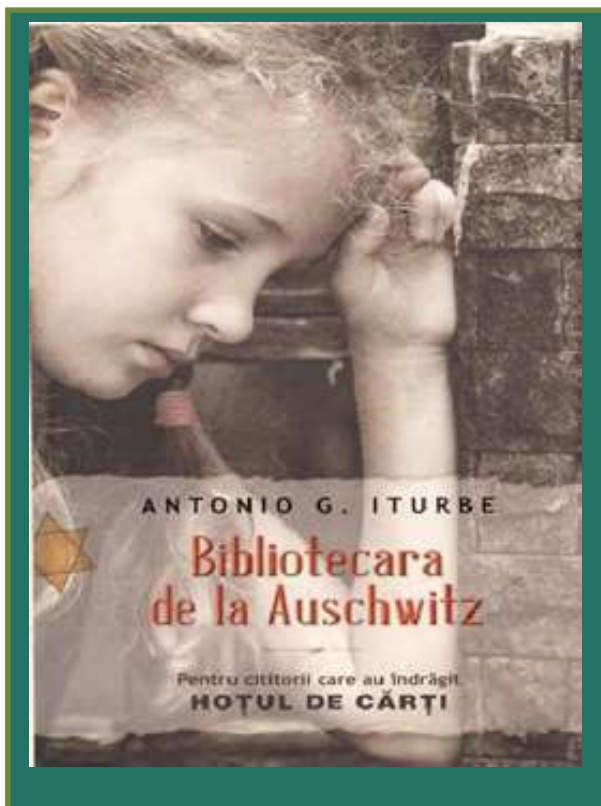
P 99

“Trăia, într-un sătuc, la marginea lumii, o familie de oameni blânzi și cumsecade: bărbatul, nevasta, un băiat și o fată. Și tare bine se împăcau unii cu alții. Toți erau harnici și strângători. Băiatul și fata crescuseră și puneu umărul la treburile casnice. Dintre toți, băiatul părea mai tăcut, uneori morocănos. Îi plăcea singurătatea. Pleca, de unul singur, prin păduri și rătăcea după ciuperci și fructe. Fata, în schimb, ședea mereu acasă, lângă mama sa. Era îndrăgostită de florile din grădină. Pe acestea le îngrijea, în timpul verii, iar iarna le aducea în casă, răsădindu-le în ghivece. Numai că, într-o toamnă, tot satul a fost invadat de dușmani.”

P 100

“Voinicul care va reuși să aducă frunze din Pomul vieții, de la marginea lumii, va primi jumătate din împărăție și o va lua de soție pe prințesa Lăcusta. Tinerii din împărăție, știind ce pericole îi așteaptă, s-au lăsat păgubași de la bun început. Numai Boldur, un voinic orfan și sărac, se hotărî să-și încerce norocul.”

P 105

BIBLIOTECARA DE LA AUSCHWITZ

Autor : ITURBE, Antonio G.

Editura: RAO

Locul publicării: București

Data publicării: 2015

Tematica: Literatură spaniolă - Roman

*Carte recomandată de
profesor Ivanov Mădălina
Școala Gimnazială
"I.Gervescu" Săvinești*

„Acei ofițeri care se îmbracă în negru și privesc moartea cu indiferența groșarilor ignoră că, deasupra acestei mocirle întunecate în care se cufundă totul, Alfred Hirsch a ridicat o școală. Ei nu știu asta și nu trebuie să o știe. La Auschwitz, viața omului nu valorează nici cât negru sub unghie; are atât de puțină valoare încât nici măcar nu mai e nimeni împușcat, pentru că un glonț e mai valoros decât un om. Există hangare unde se folosește gaz Zyklon pentru că reduce costurile și cu un singur bidon pot fi omorâte sute de persoane. Moartea a devenit o industrie rentabilă doar dacă se acționează la scară mare.

În șopronul din lemn, sălile de curs nu sunt altceva decât niște grupuri de băncuțe înghesuite. Pereții nu există, tablele de scris sunt invizibile, iar profesorii trasează în aer triunghiuri isoscele, accente circumflexe și chiar și cursul râurilor din Europa prin simpla mișcare a mâinilor. Există în jur de douăzeci de cete mici de copii, fiecare cu supraveghetorul ei, atât de aproape unele de altele încât profesorii trebuie să țină lecțiile în șoaptă, ca povestea celor zece plăgi ale Egiptului să nu se amestece cu zumzetul tablei înmulțirii.

Unii n-au crezut cu puțință acest lucru ori și-au închipuit că Hirsch era un nebun sau un naiv: cum să fie posibil să fie școlarizați copiii într-un lagăr de exterminare în care domnește violența și unde totul este interzis? Și el zâmbea. Hirsch zâmbea mereu enigmatic, de parcă ar fi știut ceva care pentru ceilalți rămânea o taină. Nu contează câte școli vor închide naziștii, le răspundea. Ori de câte ori cineva se va opri într-un colț să povestească ceva și copiii se vor așeza în jurul lui să asculte, acolo se va fi înființat o școală.”

P11-12

„Dar Jakopek mai adaugă ceva la alarma convențională:

— Inspecție! Inspecție!

Doi profesori ridică îngrijorați capetele. Au în mâinile lor ceva strict interzis la Auschwitz și pot fi condamnați la moarte dacă îi descoperă. Acele unelte, atât de periculoase încât deținerea lor este motiv de pedeapsă capitală, nu sunt arme de foc, nici obiecte ascuțite, tăioase sau contondente. Acele obiecte de care se tem atât de mult gărzile implacabile ale Reichului nu sunt altceva decât cărți: cărți vechi,

rupte, fără foi și aproape distruse. Dar naziștii le urmăresc, le hărțuiesc și le interzic în mod obsesiv. De-a lungul istoriei, toți dictatorii, tiranii și asupritorii, fie ei arieni, negri, orientali, arabi, slavi sau de orice culoare a pielii, fie că apărau revoluția populară, privilegiile claselor dominante, porunca lui Dumnezeu sau disciplina sumară a militarilor, oricare le-ar fi fost ideologia, cu toții au avut ceva în comun: mereu au persecutat cu înverșunare cărțile. Acestea sunt foarte periculoase, stimulează gândirea.”

P13

”Rudi observă cu coada ochiului silueta nedeslușită a soldatului din turnuleț. Se află destul de departe și nu se distinge decât silueta unei mici părți a spatelui și capul. Dar cum își ține pușca în bandalieră, știe când stă cu fața spre ei și când cu spatele: când stă cu fața spre ei, vârful puștii care se ivește pe umărul lui drept țintește spre interiorul lagărului”

P176

”Dar există oameni dispuși să strice cheful oricui. Astfel de personae sunt fiii ai lui Dumnezeu sau ai diavolului?”

Iscoditoarea doamnă Burduf, inconfundabilă, cu cocul ei jrgos și cu pieile ei atârnânde care se leagănă întruna, se ivește lângă ascunzătoarea ei. Și este însoțită de o altă profesoară, cu niște ochi foarte mici, aproape microscopici. Amândouă se pironesc în fața Zitei și, încruntate, îi cer să-i arate ce citește. Le întinde teancul de foi și una din ele îi smulge cartea. Foile se desprind periculos și firele slabe cu care sunt prinse de cotor mai puțin și se rup.”

P343

„Dă fuga spre patul mamei sale și îl găsește acolo pe doctor închizându-și trusa medicală. Mama ei nu se mai află acolo. Amai rămas doar mica ei carcasă umană, trupul unei păsărele. Nimic mai mult. Învinsă, se așază pe un pat. Infirmierul pistruiat se apropie de ea.

— Are you OK?

Și ridică degetul mare ca ea să înțeleagă că o întreabă dacă se simte bine. Cum să se simtă bine? Destinul, sau Dumnezeu, sau diavolul, sau cine știe cine nu a scutit-o pe mama ei niciun minut de suferință în cei șase ani de război, dar, în schimb, nu i-a permis să se bucure nici măcar o zi de pace.”

P386

„Și de ce i-oi fi zis infirmierului că sunt bine, când eu mă simt îngrozitor, când mai rău de atât n-am cum să mă simt? se întreabă Dita. Și știe răspunsul înainte de a-și duce întrebarea până la capăt: pentru că este prietenul meu și nu vreau să-l îngrijorez.

Încep să mă comport ca mama...

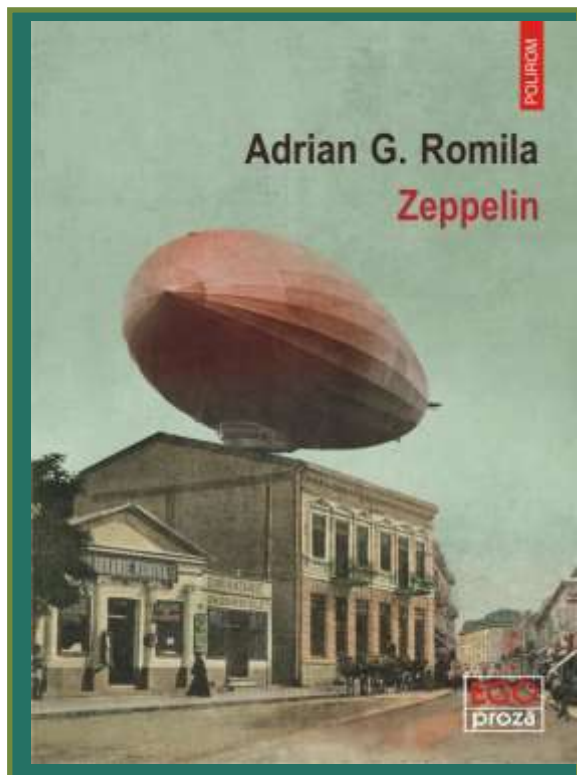
E ca și cum i-aș lua locul.

A doua zi, medicul îi spune că vor grăbi demersurile pentru ca ea să se poată întoarce imediat acasă. Doctorul se așteaptă ca vestea aceasta să o bucure, dar Dita îl ascultă ca o somnambulă.

Să mă întorc? se întreabă. Unde?

Nu are părinți, nu are casă, nu are nici măcar un act de identitate care să spună cine este ea. Mai există vreun loc unde să se întoarcă?”

P387

Zeppelin. Stampe și istorii apocrife

Autor: ROMILA, Adrian G.

Editura: Polirom

Locul publicării: Iași

Data publicării: 2007

Tematica: Literatură română -Proză

*Carte recomandată de
profesor Aparaschivei
Mihaela - Școala Gimnazială
"I. Gervescu" Săvinești*

„Lumea cea nouă era o splendoare, sub emisfera de cristal pe care se vedeau soarele ziua, luna și stelele noaptea. Privind-o, Dumnezeu a ales, din toate, trei culmi împădurite, nu prea înalte. Apoi a săpat cu unghia Lui mare, ca un plug încovoiat, albia unui râu grăbit și rece, căruia i-a dat drumul să curgă la vale. Mai departe a băgat tacticos mâna în lada cu scule și a scos un pumn de căsuțe ca niște zaruri, cu acoperișuri și hogeacuri minuscule. [...] Așa s-a născut Orașul, mai întâi ca o dioramă minusculă, ca o hartă în relief, scoasă parcă din vitrina unui muzeu cu machete. Numai Dumnezeu putea face asemenea scamatorii, iar lumea era plină de ele.”

P8-9

„După ce pluta dispăru, ascunsă de coturile scobite ale râului, Andrei se așeză pe micul țol de cordele, de care nu se despărțea niciodată la pescuit. [...] Minute bune nu reuși să scrie niciun cuvânt, îi adăsta în minte pluta care tocmai trecuse și se afla, poate, acuma, la vale, prin dreptul Mahalalei Mărățeiului, dincolo de pod. Își aminti că trecuseră numai treisprezece ani de când dealul Cozlei o luase amenințător la vale, silind primăria să-l întărească; nouă ani de când lupii dăduseră iama, în ianuarie, prin acareturile gospodăriilor din Valea Viei, Dealul Balaurului și Mahalaua Dărmănești; numai opt de când Bistrița și Cuiejdul ieșiseră din matcă, pentru a umple ulițele de aluviuni, care mai de care neașteptate, adunate și coborâte din amonte, de pe unde trecuse viitura.”

P13-14

„În pasta lui moale, sub pinii de deasupra malului, făcu marea descoperire: FRAGMENTELE UNUI SCHELET DE URIAȘ.”

P19

„Discuția dintre doamna Elisabeta și fiul ei, prelungită câteva săptămâni după descoperirea pe malul Bistriței, nu adusese nicio lumină în cazul scheletului de uriaș.

La fel stăteau și disputele lui Andrei cu băieții de la redacția *Reformatorului*, și cele cu șeful jandarmeriei, cu procurorul și cu experții în autopsie și dezgropăciuni, aduși chiar în ziua aceea la locul faptei. Găsiseră râpa noroioasă, unde numai câteva scobituri în mal mai sugerau că ceva fusese acolo cândva, nu demult. Dar ce zăcuse pe mal, cu o oră, două în urmă, numai Andrei știa. Îi fu greu tânărului ziarist să demonstreze atâtor oameni serioși că văzuse un schelet imens, neobișnuit ca dimensiune pentru oricare dintre oamenii de pe pamânt.”

P31-32

„— Golemul e... adică a fost un uriaș hominid făcut din lut, făcut din lutul roșu al Văltavei, în Praga, pe la 1500 și ceva, aproape de 1600. L-a făcut un sfânt evreu, un rabin, ca mine și ca Israel Baal Șem Tov, părintele hasidismului, fie-i numele lăudat! [...] I-a dat viață scrijelind pe fruntea lui un cuvânt magic, *emeth*, e-mî-e-tî-haș, care la noi înseamnă *adevăr*, un cuvânt cu care a dat viață lahve, la începutul lumii.”

P55-56

„Bătrânul oftă, sorbi încet din cană, până la fund, se șterse pe barbă și începu:
— Înainte vreme, în lume au trăit uriași, au trăit ca noi oamenii, împreună, și nu s-au înțeles întotdeauna. Citește Biblia toată, găsești pomeniți uriași pe la Geneză, pe la Baruh, pe la Numeri... Dar voi nu mai citiți azi Biblia, alte bazaconii citiți, care vă smintesc mințile și sufletele.”

P64

„În prima săptămână a lui 1911, o scrisoare sosi din nou, cu trăsura, acasă la doamna Elisabeta. Primarul Ioaniu și inginerul Costea îl informau pe Andrei Toma că domnul Aron Mureșanu va sosi pe 12 ianuarie, la amiază, cu trenulețul care aducea lemne de la Tarcău, unde prospectorul se afla deja de câteva zile, pentru ceva măsurători. Un vagonet îi era rezervat, pentru el și pentru bagajele lui.”

P89

„Aron Mureșanu se născuse lângă Arad, într-o familie cu sânge amestecat, românesc, maghiar și evreiesc. Dispunea de ceva avere, adunată în generații de negustorie cu bijuterii. Fiindcă refuzase să urmeze meseria strămoșilor, începuse, fără a termina și a-și lua vreo licență, studii de drept și inginerie la Budapesta și Viena. Îl prinsese valul emigranților români în America și lăsase totul baltă pentru a ajunge și el acolo.”

P97

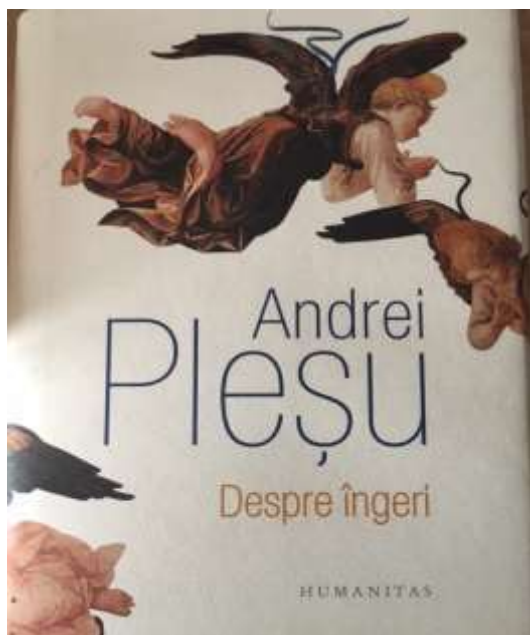
„Andrei începu, timid, foindu-se pe scaun:
— Bunico, noi am vrea...
— Știu de ce ai venit mata la mine. Vrei să mă-ntrebi despre uriași. Nu ești ăla care-a văzut oasele lor pe Bistrița?
— Mă știi, bunico? De unde mă știi?
— Pe-aici tot satul te știe, au auzit de tine până departe. Ești ziaristul care-a văzut oase de uriaș pe Bistrița și lumea nu l-a crezut.
— Fiindcă au dispărut când m-am întors cu... nu mai erau acolo...”

— Știu, știu. Te știe toată lumea pe-aici, și-am zis. Da' asta fii'ncă uriașii au trăit pe-aproape, iar lumea... când aude de uriași...

Se întoarce spre pădure și arată cu degetul:

— Uite-acolo au trăit, nu-i departe."

P150

Titlul cărții: Despre îngerii

Autor : Andrei Pleșu

Editura: Humanitas

Locul publicării: București

Data publicării: 2003, 2016

Tematica: Eseu

**Carte recomandată de profesor
Buciumanu Paraschiva Colegiul
Tehnic "Miron Costin" Roman**

"Trebuie să vă spun de la bun început, că n-am văzut niciodată îngerii. Sau că nu-mi amintesc să fi văzut. Nu fac parte dintre cei care se pot lăuda cu experiențe directe, n-am organ pentru *fenomene*. Piața e plină însă de cărți pe această temă și ele se vând bine tocmai pentru că autorii lor pretind a consemna întâlniri aievea și conversații prelungite cu ființe angelice. De așa ceva n-am avut parte și nu știu dacă asta e de bine sau de rău. Fapt e că ceva în alcătuirea mea, un soi de opacitate, poate un exces al corporalității, nu lasă loc de manifestare suprasensibilului, paranormalului și altor asemenea experiențe, pasionante probabil, dar la care, repet, eu personal nu am acces"

p. 15-16

" E un fapt că textele sacre ale tuturor marilor tradiții ale lumii, din Persia până în Grecia, din lumea arabă și iudaică până la cea creștină, din Mesopotamia, Egipt și India, până în China și Siberia meridională, admit că intervalul dintre Ființa supremă și lumea pământească e foarte aglomerat. Cerurile sunt locuite de o indefinitate de creaturi complicate, diferențiate și foarte active."

p.21

" S-a spus mereu că îngerii sunt *dublul* ceresc al omului. Suntem mereu însoțiți de *modelul* nostru, de portretul nostru îmbunătățit. Și suntem-sau, în orice caz, ar fi bine să fim- într-un dialog permanent cu posibilul acestui portret. Îngerul oferă fiecăruia din actele noastre reperul epurei lui, adică desenul lui ideal. Lângă fiecare este, îngerul așază un *cum ar trebui să fie*. El conjugă neobosit, la optativ, curgerea vieții

167

noastre, așa cum am face-o noi înșine dacă am fi în condiția lui."
p.26

" Ce poate avea omul în plus față de înger? Aș spune, cu o formulă rapidă, că are în plus *minusurile*. Viața omului e dramatică. E viața spiritului întrupat, adică a spiritului pus într-o condiție foarte dificilă, dacă nu imposibilă. În corp fiind, noi dobândim prin efort ceea ce îngerul are prin natură. Avem o *temă* mai grea decât a *duhurilor slujitoare*, dar tocmai de aceea reușita, dacă există, ne plasează dintr-o dată în postura de *parteneri* ai lui Dumnezeu.

p. 30

" Existența îngerilor este, întâi de toate, un articol de credință. Numai credinciosul *știe*, fără umbră de îndoială, că îngerii există."

p. 38

" Rezultă, mai întâi, că *avem* un înger păzitor, apoi că, deși *îl avem*, el *nu ne aparține*, ci ne este dat de Creatorul lumii, și, în sfârșit, că funcțiile îngerului păzitor sunt, în mare parte patru, ca brațele unei cruci: el ne este *învățător* (ne luminează, aduce un spor de cunoaștere), *protector* (ne ferește de rele, de *toate* felurile de rele), sfătuitor (ne îndeamnă spre fapte bune, ne propune criterii ale acțiunii îndreptățite) și *călăuză* mistică (ne arată calea mântuirii). Cu un singur cuvânt, funcția generică a îngerului este buna noastră orientare."

p. 78

" Substanța relației dintre om și îngerul sau păzitor-spune Serghei Bulgakov- este iubirea. Din păcate, termenul a devenit, prin suprafregvență și sentimentalism, aproape inutilizabil. Invocată la tot pasul, în cele mai diverse împrejurări, *iubirea* sucombă în propria ei sublimitate."

p 187

" Dar îngerul e și *imediata vecinătate* a omului. El e *prietenul său ceresc*, pdagogul sau neobosit, ghidul și protectorul său. *Îngerul păzitor* se străduiește să contrabalanseze, prin *inducția* sa discretă, *seducția* brutală a demonului. Îngerul ne stă alături în încercările de după moarte și e avocatul nostru la Judecata de Apoi. El e *modelul* nostru spiritual, conștiința noastră mai bună. Înainte de adeveni o *imitatio Christi*, viața omului desăvârșit începe prin a fi o *vita angelica*, o *imitatio angeli*. Față de cerul îndepărtat al lui Dumnezeu, cerul îngerului ne apare ca un cer la îndemână, ca o înălțime *încurajator accesibilă*. Lumea îngerească e *plafonul* umanității, genul ei proxim"

p. 253

Titlul cărții: Despre sublim și frumos

Autor : BURKE, Edmund

Editura: Meridiane

Locul publicării: București

Data publicării: 1981

Tematica: Distincția dintre sublim și frumos

**Carte recomandată de
profesor Căpușor Crina,
Colegiul Tehnic "Miron Costin" -
Roman**

„ În măsura în care Gustul ține de imaginație, principiul său fundamental este același la toți oamenii; nu este nici o deosebire în modul în care ei sunt impresionați și nici în cauzele acestei impresii; există însă o diferență de *grad*, care se naște în special din două pricini: fie o mai puternică sensibilitate înnăscută, fie o atenție mai mare și mai îndelungată acordată obiectului.”

p.49 (234)

„Cea dintâi și cea mai simplă emoție pe care o aflăm în mintea omenească este Curiozitatea!”

p.68

„Simțămîntul general de ceea ce este măreț și sublim în natură, cînd aceste cauze acționează foarte puternic, este Uimirea; iar uimirea este acea stare a sufletului în care toate mișcărilor sale sunt suspendate...”

p.90

„Măreția dimensiunilor constituie o sursă puternică a sublimului.”

p.110

„ O altă sursă a sublimului o constituie nemărginirea; dacă nu cumva sublimul chiar ține de ea. Nemărginirea are tendința de a turna în mintea omului acel gen de spaimă încîntătoare care constituie efectul cel mai autentic și testul cel mai adevărat al sublimului.”

p.112

„Mulți spun că frumosul constă în armonia părților sau în proporția dintre ele.”

p.132

„Cele ce ne câștigă inimile și ne încântă prin drăgălășenia lor sunt virtuțile mai blânde: firea plăcută, mila, bunătatea și mărinimia, deși ele sunt fără îndoială , mai puțin importante și au un efect atît de direct și însemnat asupra societății.”

p.154

„...obiectele sublime sunt vaste ca dimensiuni, cele frumoase sunt relativ mici; frumusețea trebuie să fie netedă și lustruită; măreția trebuie să fie aspră și neglijentă; frumusețea trebuie să evite linia dreaptă, dar să devieze pe nesimțite de la aceasta; în multe cazuri măreția iubește linia dreaptă, iar cînd deviază de la ea, aceasă abatere este de multe ori bruscă; frumusețea nu trebuie să fie obscură; măreția trebuie să fie întunecată și sumbră; frumusețea trebuie să fie ușoară și delicată; măreția trebuie să fie solidă și chiar masivă.”

p.172

„ Arhitectura ne impresionează pe baza legilor naturii și a legilor rațiunii; din cele din urmă rezultă regulile proporției, care fac ca o operă să fie lăudată sau criticată, în întregul sau în vreo parte a ei...”

p.215

„ Dar în ceea ce privește cuvintele, mie mi se pare că ele ne impresionează de o manieră cu totul diferită de cea a obiectelor din natură, pictura sau arhitectura și totuși cuvintele joacă și ele un rol la fel de important în formarea noțiunilor de frumusețe și sublim ca și oricare dintre acestea , iar uneori chiar un rol mult mai mare...”

p.215

„ Și în multe cazuri e nevoie de o mare doză de bun simț și experiență.... căci uneori se neglijează măsura și buna cuviință”

p.219

Titlul cărții: În livada de cremene

Autor : Liviu Papadima

Editura: Albatros

Locul publicării: București

Data publicării: 14.05.1981

Tematica: Însemnări de călătorie care zugrăvesc grandoarea peisajului alpin românesc

Literatură postmodernă română

**Carte recomandată de
profesor Simion Daniela-Lidia,
Colegiul Tehnic "Miron Costin" -
Roman**

„Iată-ne pășind cu tăvăluge de pîslă, purtați din fir de iarbă, ca zvonurile de taină șoptite din gură în gură; iată-ne dispărînd în rotocoale prin întortocherile drumului, renăscuți ca mesaj al pădurii de fag, roștiți în luminișuri rare, între gruie pline de scai și de buruiană. Iată-neiarăși învălmășiți sub fruntea teșită a muntelui, silabisiiți cu poticnelile unui copil care deschide pentru prima dată un abecedar, numiți pe rînd cu sunete dezmiardate, prea iscusit mereu ne-aceleași, pradă capriciilor cuvîntătoare ale frunzișului și-ale norilor ascunși dedesupt, îngînîndu+ne gîfiala și durerea genunchilor la primul urcuș...”

p.12(p205)

„În puțini munți te pierzi pe o palmă de loc ca în Țibleș, din cauza traversărilor întortochate prin jnepeniș, dar mai ales dintr-un sentiment răscolitor al pustietății pe care nu numai întinderile nesfîrșite și sumbre dar și forma încîrligată a cîte un vrej de ienupăr ți-l poate isca în suflet. Nu dimensiunile impresionează cel mai mult, ci felul în care ele se nasc.”

p.21

„Țibleșul e unul din munții cei mai zgomotoși în ce privește destăinuirile. Aici fiecare imagine, curbura pantelor sau desimea încîlciturilor de jnepeni, ascuțimea ierbii sau netezimea colnicilor, fiecare ungher, fiecare ceată de bolovani-oricare în parte și mai ales toate dimpreună, muntele în întregimea lui împrejmuită cu gropi de tăcere-cheamă în minte singurătatea, asprimea purității, gustul nepervertit al naturii...”

p.21

„ Porniserăm dar să batem creasta muntelui de la un capăt la altul, suferind de aceeași stupidă manie ca mai toți turiștii care vor să fie tot timpul deasupra muntelui. Fără să cedeze nici o fărîmă, pe cît e puțință, din agoniseala urcușului.”

p.27

„Apusul ne-a prins pe creastă, în Șaua Buhăiescului. Cel ce dorește vaporeasa feerie a soarelui scoborîndu-se din întreg cerul, depărtîndu-se din propria-i molcomită strălucire, va fi dezamăgit. Niciodată n-am văzut țîșnind de sub neodihnită daltă culoare mai statornică și armonioasă, rumegînd piramidele.”

p.29

“ Dacă vreodată lumina își va rupe plămîinii acolo unde sarea pămîntului e la fel cu sarea mării, unde apa ruginește în scrijelate închipuiri, va veni doar lunecînd din înalte și grave alchimii.”

p.29

“Un arbore bătrîn e un înțelept bătrîn, el vede mai bine ca oricare altul, deși ochii nu-l mai ajută. Vîrsta lui, plătind vămi de uscăciune ci fiecare inel, se limpezește în măduva fumurie. Pîraie de sevă aburesc fața frunzelor. Prin ele aerul se scurge în aer, șiroind încet ca pe stalactite. Nu e ființă mai cuviincioasă și mai liberă decît copacul.”

p.45

“Crengile își pocnesc încheieturile, împrôșcînd scînteii. Roua gîlgîie stins în scoarța brazilor. Luciri de-o clipă se nasc din întunecime. Din scorburi picură mierea tăcerii.”

p.57

“Fapt este că, dacă am ales drept fir al poveștii pe care o scriu vechiul și tocitul tipar, Carpații românești coborînd munte cu munte dinspre Miazănoapte și arcuindu-se din nou într-acolo, motivul nu e numai o pedanterie geografică, în a supune timpul spațiului și experiența existenței, ci profilul acestei aduceri aminte, de care nu cutez să mă despart.

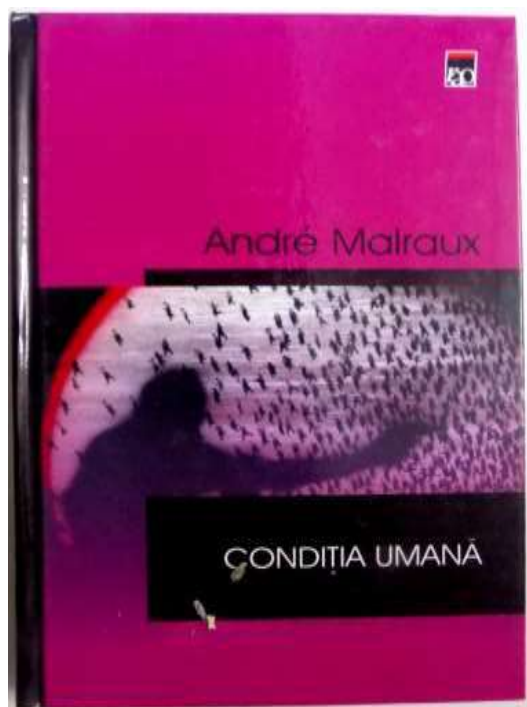
Mulți oameni sunt convinși de frumusețea acestei țări, dar, din păcate, destul de puțini sunt în stare să convingă . Și și mai puțini sunt aceia care, dincolo de orice speculație, sunt în stare să te facă să înțelegi certitudinea frumuseții, harul statorniciei, bucuria unei iluminări ...”

p.60

“Botezul muntelui e crud, însă bărbătesc și loial. Prima învățătură: pe munte e totdeauna mai ușor să urci decît să cobori. S-ar zice de la bun început că muntele e o lume de-a-ndoaselea, un rai pe pămînt, de vreme ce-n viață recunoaștem că e mult mai anevoios să urci către lumină decît să te lași tras în jos spre beznele fetide.

Și poate chiar așa ar fi fost , dacă n-ar fi adaugat legiutorul clauza lui la promisiunea ademenitoare a profetului: să nu urci dacă nu urci pînă la capăt - talionul muntelui potrivit căruia drumețul pune cheazășie temuta fragilitate a vieții pentru o naștere următoare, prin fiecare posibil sfîrșit.”

p. 204

Titlul cărții: CONDIȚIA UMANĂ

Autor : André Malraux

Editura: Rao

Locul publicării: București

Data publicării: 2003

Tematica: Literatură franceză

***Carte recomandată de profesor
Aruștei Dana Marinela
Colegiul Tehnic „ Miron Costin”
Roman***

„Vântul, îmbibat parcă de șuieratul

prelung al unei sirene, aducea rumoarea înăbușită a orașului asediat precum și semnalizările vedetelor care se îndreptau spre vasele de război. Apoi vântul se răzgândi și se apucă să clatine becurile electrice aprinse pe ulițe și în ganguri, dând la iveală ziduri dărăpănate, mânjite, scorojite, care emanau o sordidă eternitate. Dincolo de ziduri se afla jumătate de million de oameni; oamenii care lucrau de când erau de-o șchioapă în fabrici, șaispezece ore pe zi; acolo trăia poporul minat de ulcer, scolioză și foamete.”

p. 32

„Lungit în pat pentru a recupera ceva din puterea irosită, Kyo aștepta. Nu aprinse lampa. Nu mișca. Nu el se gândea la insurecție, ci insurecția, care trăia în mii de creiere, așa cum somnul trăia în alte mii, se năpustise asupra lui, apăsându-l atât de tare, încât părea că el, Kyo, nu mai exista decât prin această neliniștită așteptare.”

p. 53

„Oamenii nu sunt semenii mei. Sunt doar cei care mă privesc și mă judecă. Semenii mei sunt cei care nu mă privesc, iubindu-mă împotriva tuturor și a tot ce există, mă iubesc împotrivindu-se decăderii, josniciei, trădării, mă iubesc pe mine și faptele mele trecute sau cele pe care le voi mai săvârși; semenii mei sunt cei care mă vor iubi atâta vreme cât și eu mă voi iubi pe mine însumi.”

p. 62

„În ceea ce-l privește pe Kyo, problema era mai simplă. Eroismul lui era o disciplină; nu o justificare a vieții pe care o ducea. Nu era un om bătut de neliniști. Viața lui avea un sens și Kyo îl știa, acela de a da oamenilor care mureau de foame, ca de o molimă ce se întinde încet, dar sigur, sentimentul propriei lor demnități.”

p. 71

„Comuniștii sunt oameni cu două fețe. Ne trădează și pe noi, cei mai de nădejde aliați ai lor. Rămăsese înțeles că vom colabora și vom ridica problema socială în momentul când China va fi unificată. Ei o ridică acum. Nu respectă înțelegerea. Nu vor să întemeieze o nouă țară, China, ci să instaureze regimul sovietic.”

p. 106

„- Nu! O mișcare țărănească nu poate dura decât agățându-se de muncitorimea din orașe. Când se răzvrătesc, țărani nu pot face decât răscoale, nu revoluții. Este de la sine înțeles. Ca atare, nu poate fi vorba ca țărănimea să fie despărțită de proletariat. Anularea creanțelor este o lozincă de luptă, singura capabilă să mobilizeze țărani.”

p. 134

„Ca mai adineauri, când mergea încă alături de Cen, Kyo simți că în întreaga Chină, de la vest și până în centru Europei, mii de oameni șovăiau, ca și el, sfârșiți de gândul că trebuie să aleagă între disciplină și masacrul partizanilor lor. Hamalii care protestau nu înțelegeau despre ce era vorba. Și de ar fi înțeles, cum s-ar fi putut oare hotărî să aleagă sacrificiul aici, în acest oraș, de la care Occidentul aștepta să hotărască soarta a patru sute de milioane de oameni ?”

p. 150

„- Află de la mine, copilule, că nimeni nu-și cunoaște decât propria durere. Îl strânse de braț și adăugă :

- Crezi oare că o viață cu adevărat religioasă poate fi alcătuită din altceva decât din convertiri zilnice ?”

p. 158

„- Ce anume înțelegi prin „inteligentă” ?(...)

- Capacitatea de a dobândi mijloacele ce pot constrânge oamenii să acționeze într-un anumit fel și de a influența mersul lucrurilor.”

p. 209

„- Fie că sunt roșii, fie că sunt albaștri, hamalii tot hamali rămân, cât trăiesc. Nu sunteți și dumneavoastră de părere ca e o prostie, caracteristică de altfel speciei umane, ca să se sacrifice cineva pentru o idee, când știe că n-are decât o viață de trăit ?

- Se întâmplă foarte rar ca un om să poată suporta – cum să spun ? – propria condiție umană ...

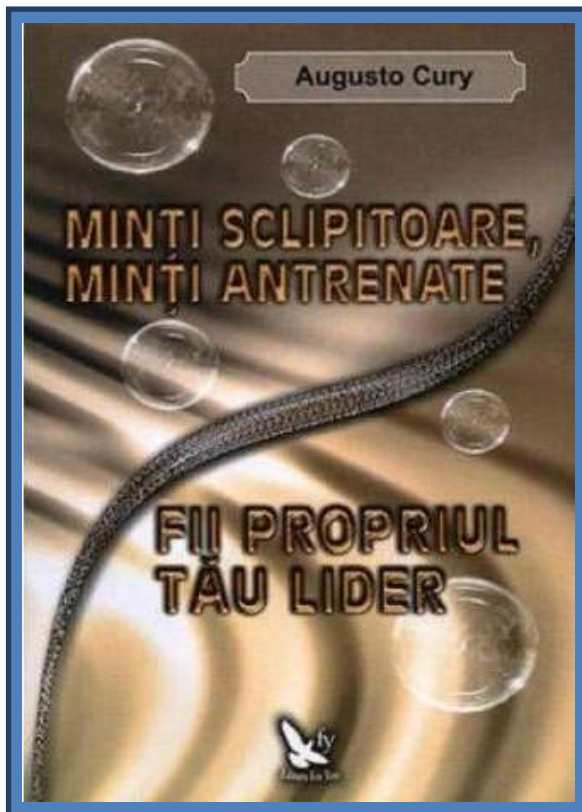
Se gândi la ceea ce spunea Kyo : Oamenii acceptă să moară, nesocotind propriile interese, pentru a justifica condiția umană, punând la temelia vieții demnitatea. Creștinismul pentru sclavi, națiunea pentru cetățean, comunismul pentru muncitori.”

p. 210

„De altfel cred că, în general oamenii nu se prea sinchisesc de putere. Ceea ce-i fascinează, de fapt, nu este puterea efectivă, ci iluzia că pot acționa după bunul lor

plac. Puterea unui rege este aceea de a putea guverna, nu e așa ? Dar omul n-are chef să guverneze. Are chef să-i constrângă pe semenii lui să facă ce vrea el, așa ai spus. Vrea să fie mai mult decât un om, în această lume a oamenilor. Să scape de condiția umană, cum ziceam eu.”

p. 211

Titlul cărții: Minti sclipitoare, minți antrenate

Autor : CURY ,Augusto

Editura:For You

Locul publicării:București

Data publicării:2011

Tematica: Reflecții asupra fascinantei lumi a minții umane

*Carte recomandată de profesor
Ciobanu Mihaela Colegiul
Tehnic „Miron Costin”Roman*

„Voi trăiți iubirea inteligentă? Cei lipsiți de acest tip de iubire iartă puțin, dar judecă mult: sunt slabi când e vorba să îmbrățișeze, dar puternici când e vorba să excludă; sunt lenți în a se dăruia, dar iuți în a întoarce spatele”.

p.17

„Părinții și profesorii vibrează atunci când copiii și elevii lor ajung în primele locuri, dar iubirea inteligentă ne cere să ne plasăm alături de cei care n-au ieșit niciodată din ultimele rânduri. Cel care îi aplaudă numai pe cei care au cele mai bune rezultate, nu știe că a educa înseamnă a investi în special în cei care ne decepționează”.

p.31

„ La „banca timpului”, suma din cont e întotdeauna foarte mică, chiar dacă trăim o sută de ani. Fiecare aniversare constituie un motiv să ne bucurăm, dar și să ne

Întrebăm: Ce capitol am scris în anul care a trecut? Ce prilejuri am folosit, ca să aprofundez anumite relații? Mi-am alimentat visele sau am cultivat coșmaruri? Cum e calitatea vieții mele? Dacă am face această contabilitate, e sigur că am ieși datori față de noi înșine.”

p.42

„Mulți nu se interiorizează, pentru că se tem să-și întâlnească defectele, să-și descopere slăbiciunile, să-și dea la iveală temerile, să-și recunoască nesăbuița, să-și dezvăluie „nebuniile”. Cel care vrea să se cunoască, trebuie să aibă curaj în primul rând să fie ceea ce a fost întotdeauna – doar o ființă umană – și, ca atare, imperfect și muritor”.

p.50

„E fundamental să trecem de la era școlilor informative, la era școlilor formative – sau școli de inteligență. Școlile de inteligență educă latura emoțională, intelectul, sensibilitatea, imaginația și deprinderile care conduc la excelența socializării.”

p.57

„Eu mă plec în fața tuturor profesorilor, ca un simplu servitor care seamănă ideii, dar sistemul din care aceștia fac parte e bolnav. Elevii se îmbolnăvesc – profesorii la fel. Unele cercetări arată că peste 80% dintre profesori prezintă cel puțin trei simptome psihice sau psihosomatice.

Situația este extrem de gravă. Societatea digitală i-a disprețuit pe specialiștii cei mai importanți ai societății, profesori și educatori care sunt direct responsabili pentru formarea societății viitorului. Atunci când îl învață pe elev arta de a gândi, dascălii scriu pe tablă cu o mână, iar cu cealaltă ei pot schimba lumea. Nu-i așa că sunt de neînlocuit?”

p.61

„Un om inteligent învață din greșelile sale; un om înțelept învață din greșelile altora. Cel care învață din greșelile altora, nu are nevoie să se accidenteze, să se fragmenteze și să se rănească – cel puțin nu atât de frecvent. Să fii inteligent e important; să fii înțelept e esențial.”

p. 66

„Ori de câte ori vedeți un tânăr sau un adult individualist, radical, intolerant, excesiv de critic și indiferent la nevoile celorlalți, să știți că s-a produs o greșeală educațională. Cel care învață să se pună în locul celorlalți devine, în mod spontan, înțelept, altruist, preocupat să nu-i rănească pe alții”.

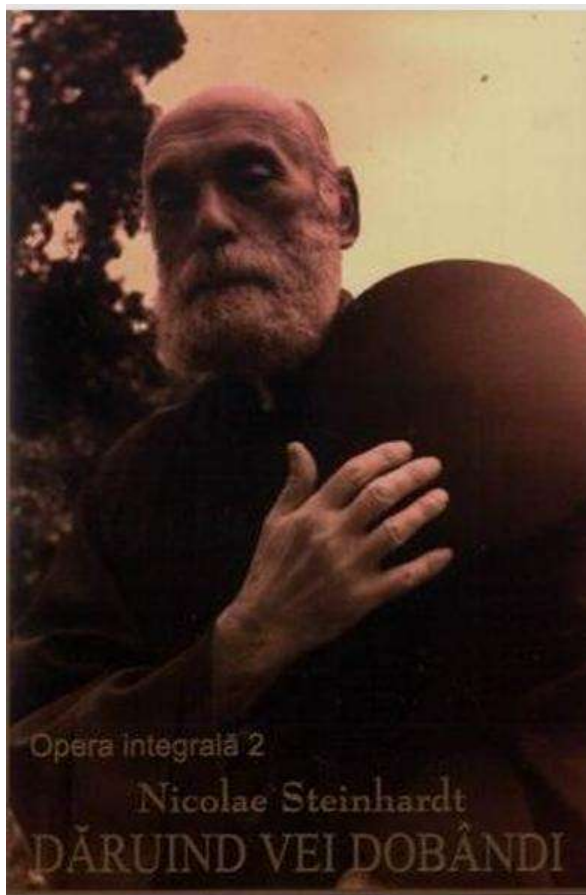
p.75

„Nerăbdarea stimulează curiozitatea, dorința de mai bine, căutarea, elaborarea de soluții, căutarea de idei noi; deci, fără ea, n-ar exista evoluția umană, dar cu ea – în special când e generată la un nivel intens de SGA (Sindromul Gândirii Accelerate) – nu există calitate a vieții emoționale și intelectuale. Actualmente, nu se poate lucra cu persoane lene, fără inițiativă, nemotivate; dar a lucra alături de oameni cu un înalt nivel de SGA, reprezintă o invitație pentru a-ți fierbe creierul. Un nivel mediu ar fi ideal”.

p.87

„Toți avem în noi un copil vesel, curios, zglobiu – dar puțini îl lasă să respire. Trebuie să gândim ca adulți, dar să simțim, să fim curioși și să ne aventurăm ca niște copii. Cel care își înăbușă latura emoțională, îmbătrânește în singurul loc unde ar trebui să fim mereu tineri”.

p.88

Titlul cărții: DĂRUIND VEI DOBÂNDI

Autor : Nicolae STEINHARDT (Monahul Nicolae Delarohia)

Editura: MĂNĂSTIRII ROHIA

Locul publicării: ROHIA

Data publicării: 2006

Tematica “ Volumul este alcătuit din eseuri-cuvântări rostite de la amvonul mănăstirii Rohia ”

***Carte recomandată de profesor
religie, cult ortodox, Rusu
Mihaela-Dana
Colegiul Tehnic "Miron
Costin" Roman***

“Spre a încerca să o înțelegem și să o lămurim este neapărat nevoie să efectuăm o scurtă incursiune în trei domenii ale științei: logica matematică (algebra), geometria și fizica .”

p.24

“Nu, desigur, nu hotărât, Domnul nu iubește și nu propovăduiește pustiul, pusta, tundra, spinii, mărăcinii, pălămida, șarpele, piatra, scorpiia, uscatul. Ci strugurii, smochinele, pâinea, oul, peștele, mierea, vinul vechi și bun.”

p.32

“*There is always time for godmanners* zicala aceasta de largă circulație în sudul Statelor Unite ne poate fi pildă și temei: se cade să avem întotdeauna timp pentru a ne purta cuviincios, pentru a da dovadă de bune deprinderi .”

p.40

“Iată cel mai bun răspuns dat falșilor idealişti. Dacă în loc a mă plânge pe mine, îi deplâng pe cei lipsiți, cârteala se preface în compătimire și ia cu totul altă infățișare .”

p.61

“Creștinii pot cu ușurință deduce din textul de la Matei 2, 1-18 că li se cuvine să fie revoltați, dezgustați și înfiorați de orice fapte de sălbăticie și cruzime în genul celei făurite de Irod și dimpotrivă, atrași ca de un desăvârșit model de purtarea magilor, care-i exact contrariul purtării lui Iuda .”

p.96

“ A ierta este în esență un atribut dumnezeiesc (iertarea omenească apărând în consecință ca încă o probă a prezenței suflului divin în făptură).”

p.155

“Sfatul stăruitor al Mântuitorului e cu totul diferit : *a ieși din sine* înseamnă a ne privi cu ochi străini, din afară, obiectiv, la rece; înseamnă capacitatea de a ne putea vedea și considera (fizic și axiologic) ca pe unul dintre cei foarte mulți care ne înconjoară. ”

p.168

“Și iaca așa ne trimitem unii pe alții în Iad, iar Satana se bucură văzând cum prin zelul nostru eshatologic tot crește numărul robilor săi”

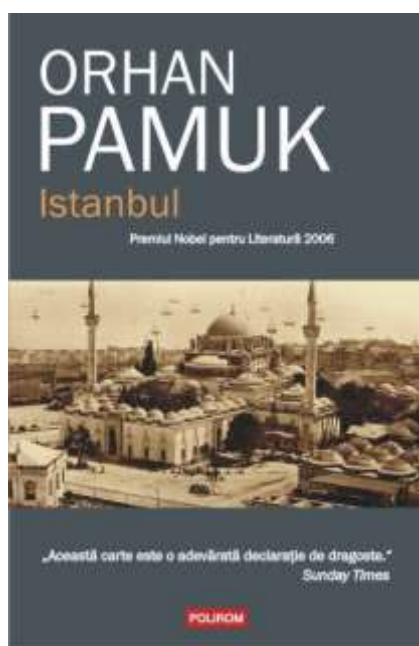
p.212

“ Aceasta-i „magia„ lui Hristos - restauratorul: reșezarea omului în starea lui paradisiacă de altădată, de cea mai nobilă dintre ființe .”

p.280

“ Mulțumesc puterilor cerești că m-am învrednici a crede, că mi s-a făcut această neasemuită onoare și din tot sufletul rostesc, strigând cu lacrimi ca la Marcu 9,24 : „ Cred, Doamne! Ajută necredinței mele! „ .”

p.355

ISTANBUL

Autor: Orhan Pamuk

Editura: Polirom

Locul publicării: Iași

Data publicării: 2011

Tematica: Roman (literatură)

Premiul Nobel pentru Literatură 2006

***Carte recomandată de
Profesor Cristina Sava
Colegiul Tehnic "Miron
Costin" Roman***

“În primii ani ai copilăriei îmi plăceau nespusele serile, când întreaga familie se reunea la cină, pusă pe glume, mesele de prânz prilejuite de Sărbătoarea Dulciurilor

Jertfei, mesele de Revelion, la care participam mereu ...precum și tombolele care urmau după ele și la care participau tiți cei de față.”

Pag 21

“Casa noastră era așezată, la fel ca foarte multe dintre clădirile istanbuleze orientate spre Bosfor, pe o stradă în pantă, pavată cu piatră cubică, ce cobora șerpuind spre mare.”

Pag 109

“Vapoarele de pe Bosfor au contribuit la conturarea imaginii Istanbulului mai cu seamă prin fumul care se degaja din coșurile lor. Îmi plăcea nespuse de mult să adaug peisajelor istanbuleze pe care le zămisleam acele trâmbe de fum întunecat care se modificau în funcție de locul vaporului, de tipul lui, de curentul de pe Bosfor și mai cu seamă de vânt.”

Pag 348

“În anii de liceu am descoperit, fugind de la școală, cartierul Bebek, străzile lăturalnice din Ortakoy, dealurile de la Remelihisari, debarcaderele pentru vapoare de la Rumelihisari, Emirgân, Istinye, care, pe vremea aceea, erau încă funcționale în cea mai mare parte, și cafenelele pescărești din jurul lor, punctele în care se nchiriau bărci, zonele în care puteai ajunge cu vapoarele pornind din asemenea locuri, plăcerea de-a urca pe vasele care circulau pe Bosfor, satele de pe Bosfor, bătrânele care picoteau pe la ferestre, pisicile fericite și ulițele lăturalnice pe care se găseau vechi case grecești, pe care nu le-ncuia nimeni dimineața, la plecare.”

Pag 379

“În scrisoare, pe care am deschis-o în localul unui vânzător de muhallebi, trăgând din țigară, îmi spunea că era foarte mulțumită de noua ei școală, dar că-i era dor de mine și de Istanbul.”

Pag 422

“Oare taina Istanbulului subzistă în faptul că-și duce mai departe, ca pe o taină, sărăcia, care coexistă cu măreția sa istorie, viața de cartier și viața comunitară închisă în sine, care face abstarctie de deschiderea orașului către influențele din afară, în faptul că viața sa cotidiană se alcătuește din relații disparate, fragile, care dăinuie dincolo de frumusețea sa monumentală și naturală răsfrântă spre exterior?”

Pag 432

“Știam că în seara aceea n-avea să mai izbucnească nici o ceartă între mine și mama, că peste puțină vreme aveam să deschid ușa și să evadez pe străzile acelea care-mi ofereau alinare și că, după ce urma să hoinăresc pe ele îndelung,

aveam să revin acasă și să mă așez la masă, pentru a extrage ceva din atmosfera și din chimia lor.

- N-am să fiu pictor, am spus. Am să fiu scriitor.”

Pag 454

“Am re trăit o parte dintre emoțiile și ezităările cu care m-am confruntat scriind această carte și în timp ce selecționam fotografiile din cuprinsul ei.”

Pag 455

SĂ NU NE RĂZBUNAȚI !

Mărturii despre suferințele românilor din Basarabia

Autor: monahul Moise

Editura: Reîntregirea

Locul publicării: Alba Iulia

Data publicării: 2012

Tematica: Mărturii (istorie)

**Carte recomandată de
Profesor Scorțescu Anca
Loredana
Colegiul Tehnic "Miron
Costin" Roman**

„Din 1940, liniștea și bunăstare oamenilor s-au spulberat. Rușii au dat ultimatum României să-și retragă armata și administrația din Basarabia.”

p.14

Am început a bocăni în ușa, ca să deschidă soldații și să le spunem. Dar ei n-au deschis, ci numai au întrebat ce s-a întâmplat. Cazacu Petre, care știa rusește, a strigat:

- Avem o moartă aici, trebuie dată jos, că miroase !

- Harașo ! Harașo !”

p.31

„Directorul mai tare striga:

- Trebuie să plângeți, nu să râdeți și să săriți în sus ! Trebuie să plângeți că iubitul nostru conducător a murit, iar nouă o să ne fie foarte greu de acum fără dânsul.

Dar noi, care greu? Totuși, ca să nu-l contrăm, două fete, Dorica și Aurica, surori, au scos o ceapă din traistă, au mușcat și au început a se unge pe la ochi, ca să plângă. Băieții însă, moldovenii noștri, toți săreau în sus și strigau de bucurie.

Și iaca asta a fost cea mai fericită zi din Siberia. ”

p.47

„S-au zbatut cu mine toată noaptea și spre dimineață mi-au turnat spirt în gură. Mi s-a făcut foame și somn, dar nu mă lăsau să adorm. Până la urmă am simțit când m-a păcălit doctorița. Dar a văzut că simt durerea, mi-a dat niște leacuri, mi-a făcut o

injecție și a plecat, iar eu am putut să dorm. Când m-am trezit eram tot pe masă, învelită, iar mâncarea alături, pe un scaun. Așa a început viața mea de orfelinat.”

p.81

„În '44 moșul a plecat la război și mătușa a rămas singură cu socrul. Dar socrul, bunelul meu după mamă, se temea de ruși ca de foc, că mereu îl amenințau:

- A, fiică-ta s-a măritat după șeful de post, lasă că ai să tragic tu pentru dânsa !”

p.102

„Apoi, în '64, m-am mutat cu familia la Chișinău. În '73 s-a născut al doilea fecior, Romeo, și viața s-a scurs domoală pe făgașul ei.”

p.119

„Așa a fost până în anul următor, când Armata Română a trecut Prutul.”

p.143

„Eu am nimerit la Ekibastuz, unde funcționa un bazin deschis de exploatare a cărbunelui. M-au repartizat în brigada a doua de construcții, al cărei șef era un om de o bunătate rară, Avdeev, fiul unui fost general albgardist.”

p.207

„- Dacă încerci să faci lucrul ăsta, descarc focul în tine. Te ajung din urmă oriunde te duci!

A potolit-o, a căsătorit-o și asta a fost...”

p.231

„Eram în Republica Kazahstan. Mămica nu știa deloc limba rusă, dare u apucasem să fac la școală doi ani de rusă. Când era chemată la cercetări, mămica mă lua pentru a fi translatoarea ei. Și eu, cum știam acolo, câte un cuvânt, îi traduceam maicii ce era întrebată și apoi le spuneam lor răspunsul ei. Mama spunea:

- Mămică, roagă-te să nu fim trimise în deșerturile căzăcești, că noi nu știm limba, iar voi n-o să puteți umbla la școală!”

p. 255

„- Ce vre’l de la noi? Bărbatul mi l-ați arestat, mi l-ați luat de la cinci copii – că noi cinci copii eram când tăticul a fost arestat – grâne la stat v-am dat pentru cote! Mi-ați măturat podul, n-a mai rămas nici un grăunte! Vacă pentru carne v-am dat! Ce mai vreți de la noi?... Vreți viața noastră? Luați-o!”

p.274

„Prin 1956 s-a întors în sat și cumnata. Ea se măritase în Siberia cu unul care era tot de la noi din sat, tot cu un moldovean. Și cumnata a născut acolo trei copii. Când am aflat că s-a întors acasă, sora mi-a zis:

- Hai să mergem la ea s-o vedem. Hai, știm ce-ai tras și tu, dar hai să mergem la ea, s-o vedem.”

p.323

„Apoi mai era și gerul. În Norilsk, cea mai joasă temperatură pe care am prins-o a fost -63 de grade. Erau niște viscole strașnice. Se numea unul viscolul negru, care pulbera și oameni, și mașini, și tot. ”

p.337

”- Ce faceți, unde mă duceți?!

Că vedeau că-l pun și-l duc. Și atuncea, cu ultimele puteri, strigau:

- Fraților, eu sunt încă viu!

- - Taci! Doctorul știe mai bine.”

p.344

„Colegii mei care au fost la fel ca mine, învățători, profesori, cei de-o seamă cu mine care n-au făcut închisoare, când m-am întors eu, i-am găsit pe toți șefi, erau déjà eroi ai muncii socialiste, aveau mașini și una, alta. Poate că și eu aș fi fost așa dacă n-aș fi făcut închisoare.”

p.354

Bunica mi-a zis să-ți spun că-i pare rău

Autor: Fredrik Backman

Editura: Art

Locul publicării: București

Data publicării: 2017

Tematica: Roman (literatură)

*Carte recomandată de
Profesor Ana-Maria Zăloagă
Colegiul Tehnic "Miron
Costin" Roman*

„Orice copil de șapte ani are dreptul la supereroi. Și cu asta, basta! Și cine nu-i de acord e bătut în cap de-a binelea!”

p.7

„...salvatul de vieți și înnebunitul altora sunt, așadar, superputerile bunicii. Ceea ce o face o supereroină cam disfuncțională, se poate spune.”

p.10

„Miamas e împărăția secretă a Elsei și a bunicii, E una din cele șase împărății din Tărâmul Aproape-Treaz. Bunica a plăsmuit tărâmul ăsta când Elsa era mică, iar mama și tata tocmai divorțaseră. Elsei îi era frică să doarmă, pentru că citise pe internet despre copiii care au murit în somn. Bunica se pricepea la născocit chestii. Așa că, atunci când tata s-a mutat de acasă și toată lumea era tristă și obosită tot timpul, Elsa se furișa pe ușă în fiecare seară, îmbrăcată în pijama, și traversa fugața coridorul până la apartamentul bunicii. Apoi se băgau împreună în dulapul bunicii, care creștea neîncetat, închideau ochii pe jumătate și porneau.”

p.21

„Bunica nu zice niciodată <Pa, pa!>. Doar <Pe curând!>”

p.33

„Bunica are un basm la îndemână pentru orice ocazie, dar, dacă ocazia nu se ivește, îl povestește oricum. Într-unul dintre ele este vorba despre Miploris, împărăția unde se păstrează toată tristețea din lume, și despre prințesa căreia o vrăjitoare urâtă i-a furat o comoară magică. De-atunci, prințesa e pe urmele vrăjitoarei. Un alt basm este despre doi prinți frați care, îndrăgostiți fiind amândoi de prințesa din Miploris, au fost cât pe-acți să facă fărâme Tărâmul-Aproape-Treaz în luptele lor înverșunate pentru a-i câștiga iubirea.”

p.55

„Iar bunica e tânără. E frumoasă. E nemuritoare.”

p.66

„În Miamas există îngeri-de-zăpadă tot anul. Bunica se vaită mereu că nu sunt prea bine-crescuți. De-a dreptul aroganți chiar. Își închipuie că nimeni nu-i ca ei și nu sunt niciodată mulțumiți de servicii când mănâncă prin vreun han.”

p.68

„În lumea reală sunt mii de povești, dar niciun capsec nu știe de unde vin. Asta pentru că toate vin de la Tărâmul-Aproape-Treaz și acolo nimeni nu se fălește cu ele, toată lumea își face datoria. Iar cele mai frumoase basme vin din Miamas.

Toate cele șase împărății dau lumii câte o poveste când și când, dar povestitorii din Miamas sunt, de departe, cei mai pricepuți. În Miamas se făuresc basme zi și noapte, dar nu ca la fabrică, pe bandă rulantă, ci cu multă măiestrie, unul câte unul. Iar cele mai desfătătoare se exportă. Multe povești, când sunt spuse, cad grămadă la pământ, dar cele mai bune și mai frumoase se desprind ușor de pe buzele celui care le rostește, plutesc licărind deasupra ascultătorilor, ca niște mici lampioane din hârtie, iar când se lasă noaptea sunt culese de enfanți. Enfanții sunt un soi de făpturi foarte mici, cu pălăriuțe arătoase, care călăresc pe animale-nori.”

p.115

„Întreg Tărâmul-Aproape-Treaz e plin de creaturi mai mult sau mai puțin bizare. Majoritatea sunt, bineînțeles, mai mult bizare, pentru că bunica povestea basmele, iar bunica însăși era, într-adevăr, mai mult bizară decât mai puțin.

Dar cele mai ciudate făpturi, până și bunica o recunoștea, erau regretanții.”

p.192

„- Războiul e rău și soldații sunt răi. Soldații omoară oameni, spune Elsa acuzator.

- Nu soldat așa, răspunde încet Monstrul.

- Nu există decât un singur fel de soldat, i-o reteză scurt Elsa”

p. 213

„- Adică era împărăția ta. De aia se cheamă Miamas. Nu fiindcă ziceam eu <Miamas> în loc de <pijama>, când eram mică. La naiba, tipic bunica! A născocit Miamas pentru tine, ca să știi că mama ta te-a iubit, murmură Elsa, apoi tace brusc când își dă seama că a gândit cu voce tare.

Monstrul se leagănă de pe un picior pe celălalt.

- Miamas. Nu invenție. Nu prefăcut. Nu pentru... om mic. Miamas. Adevărat... pentru copii.”

p.216

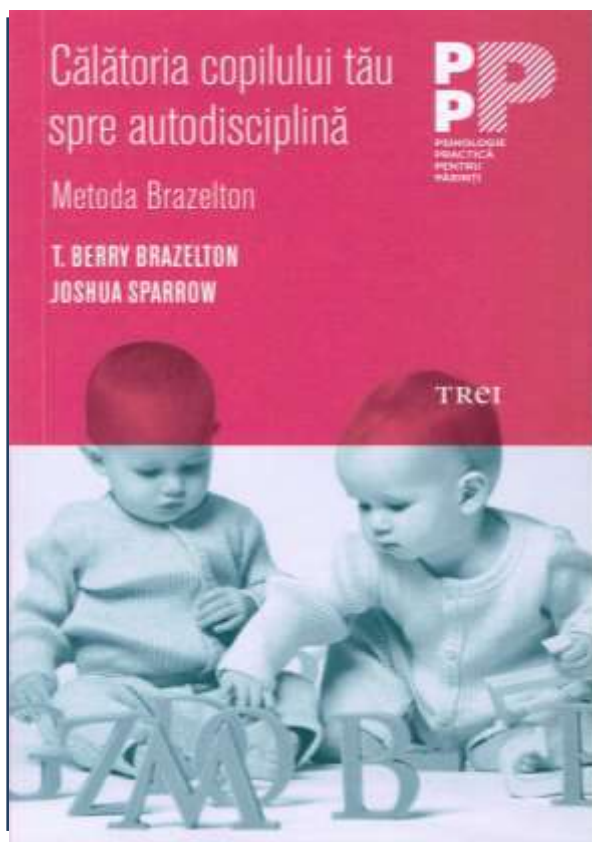
„Sfârșitul oricărei povești e greu. Nu neapărat pentru că se termină, bineînțeles că orice poveste trebuie să aibă un final. Unde mai că vrei să se termine mai repede. Istoria de față, de pildă, ar fi putut fi încheiată și trimisă la plimbare de mult, dacă întrebi orice cititor cu experiență. Problema e chestia asta cu eroii care trebuie să trăiască <până la adânci bătrâneți> în orice poveste. Asta-i problematic, din punct de vedere al tehnicii narative. Că doar cei care și-au <trăit traiul> fericiți îi lasă în urmă pe alții care trebuie să-și ducă zilele fără ei.

Și e greu să fii cel care rămâne în urmă să trăiască fără ei.”

p.439

„Elsa e în dulapul bunicii. Miroase a bunica. Toată casa miroase a bunica. Așa sunt casele bunicilor - și după zece, douăzeci de ani, tot îți amintești cum miroseau. Iar plicul cu ultima scrisoare a bunicii miroase și el precum casa bunicii.”

p.466

Titlul cărții: Călătoria copilului tău spre autodisciplină

Autor : BRAZELTON ,T. Berry, SPARROW, Joshua

Editura:Trei

Locul publicării: București

Data publicării:2017

Tematica:Psihologie practică pentru părinți

**Carte recomandată de
Prof. înv. primar : Robu Laura
Liceul Teoretic "Vasile
Alecsandri" Săbăoani**

"Copiii, aceste încântătoare ființe, fragile și uneori problematice, sursă de bucurie, dar și de nesomn, îngrijorări, epuizare... Să-i disciplinezi, dar cum? S-au dus vremurile în care părintele atotputernic tuna și fulgera împărțind pedepse, iar libertatea totală oferită copiilor s-a dovedit, de asemenea, periculoasă. Există o cale de mijloc, iar aceasta este metoda Brazelton. "

p. 5

"Disciplina înseamnă învățare, nu pedeapsă. Ea nu se va întâmpla peste noapte și necesită repetiție și exercițiu. Obiectivul pe termen lung al părinților în privința disciplinei este însușirea autocontrolului, astfel încât copiii să-și impună într-un final propriile limite, iar acest lucru va dura ani de zile."

p.21

"Disciplina este modalitatea prin care părintele ghidează dezvoltarea morală a unui copil. Dobândind abilitatea de a înțelege perspectivele unor oameni, copilul poate vedea că regulile iau în considerare nevoile tuturoe, nu doar pe ale lui. Când va înțelege importanța faptului de a trata pe toată lumea acum și-ar dori el să fie tratat, copilul va învăța să facă sacrificii de dragul celorlalți. Totuși, el va avea nevoie de autodisciplină pentru a reuși."

p.50

" Temperamentul oricărui copil este unic de la bun început. Tipul de disciplină la care reacționează și momentele când va avea nevoie de disciplină vor varia într-o oarecare măsură în funcție de temperamentul lui."

p.60

"Cea mai inadecvată consecință este retragerea afecțiunii. Afecțiunea n-ar trebui retrasă ca pedeapsă. Este natural ca părinții să se înfurie atunci când copilul se comportă neadecvat și este important pentru copil să învea aceasta este o

consecință a respectivului tip de comportament. Dar va învăța, imitând comportamentul părintelui, abilitatea acestuia de a-și lăsa furia la o parte.”

p.74

”Multe probleme de disciplină apar din cauza abilităților limitate ale copiilor de a rezolva problemele. Rezolvarea problemelor este una dintre cele mai importante abilități pe care le învățăm fiecare dintre noi. ”

p.102

”Am grupat metodele comune de disciplinare în trei categorii: modalități care merită încercate, modalități uneori utile și modalități inutile.”

p.105

”Nimănui nu îi plac copiii care caută mereu atenție. Bineînțeles însă că toți copiii au nevoie de atenție.Ce poate face un părinte atunci când modul în care copilul lui cere atenție devine perturbator și, mai rău, când toată lumea devine ostilă copilului?”

p.135

”Copiii au nevoie de multe ori să-și sfideze părinții, chiar și atunci când știu că este greșit. Uneori, sfidarea este modul prin care copiii încearcă să se simtă puternici și independenți.Alteori, copiii sunt sfidători când se simt prea puternici, când propria lor putere îi sperie. Atunci sunt dornici de limite.”

p.144

”Când un copil ajunge să mintă într-un mod abil și repetat, este timpul să ne întrebăm de ce se luptă el atât de mult cu acceptarea limitelor a ceea ce-și dorește. este timpul să ne întrebăm de ce simte el că trebuie să mintă cu atâta abilitate.”

p. 150

” Mass-media digitală poate deschide copiilor o nouă fereastră către lumile virtuale. Dar ea ridică părinților două probleme disciplinare: stabilirea unor limite cu privire la cantitatea de timp pe care copiii o petrec folosind aceste mijloace mass-media, dar și la tipurile de conținut și activități în care ei se angajează.”

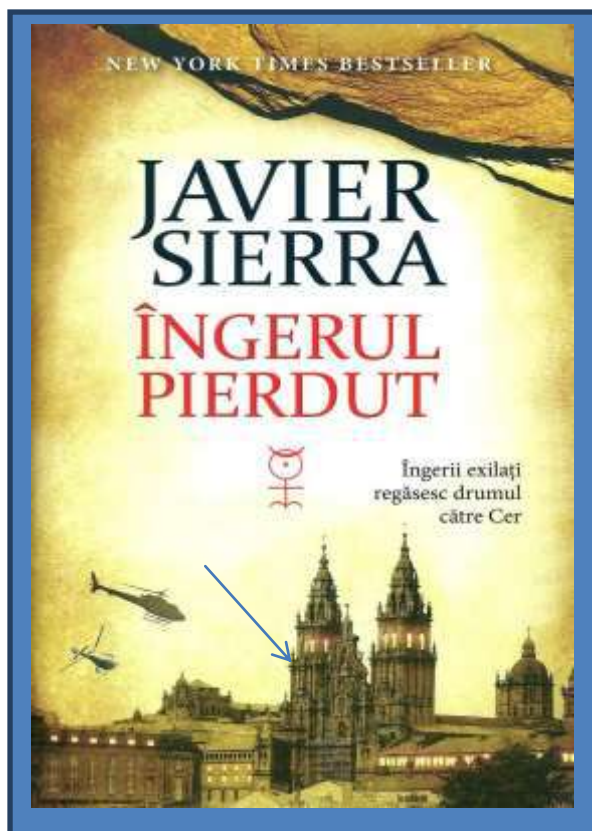
p.172

”Dacă se amână asumarea disciplinei, nu se ajunge decât la înrăutățirea lucrurilor. Fiecare copil trebuie să știe că oricine are grijă de el îl iubește suficient pentru a face efortul de a-l disciplina și a-și asuma protestele lui.”

p.181

”Părinții singuri pot găsi adulți cu care să poată discuta despre problemele de comportament cu care se confruntă, precum și soluțiile pe care le au în vedere. Apelând la acest tip de comunicare, unii dintre acești adulți ar putea fi chiar cooptați pentru a forma o alianță de care copiii crescuți în familii biparentale au nevoie – dar de care nu au întotdeauna parte.”

p.182

Titlul cărții: ÎNGERUL PIERDUT

Autor: Javier Sierra

Editura: RAO International Publishing Company

Locul publicării: București

Data publicării: 2015

Tematica: thriller

**Carte recomandată de
Prof. Antoci Genoveva, Liceul
Teoretic "Vasile Alecsandri",
Săbăoani**

„Eram convinsă că, odată ajuns acolo, ghidat de o forță de atracție irezistibilă, avea să se avânte spre chipul lui Dumnezeu și avea să îl poată privi în ochi. În clipa aceea aveam să înțeleg totul. Locul meu în Univers. Originile mele. Destinul meu. Și chiar și de ce percepeam lucrurile într-un mod atât de... neobișnuit. Așa îmi explica mama lucrurile când o întrebam despre moarte. La fel și preotul din parohia mea. Ambii știau cum să îmi liniștească sufletul catolic. Era de invidiat hotărârea cu care apărau tot ce avea de-a face cu lumea de dincolo, cu viața nepământească sau cu sufletele chinuite”.

P9

„După luni de scris rapoarte despre modalități de conservare a capodoperei stilului romanic, știam că eram doar la un pas de a putea explica deteriorarea unuia dintre cele mai importante ansambluri sculpturale din lume. Un monument care emoționase generații întregi, amintindu-le că după viața aceasta ne așteaptă ceva mai bun. Ce conta că era noaptea morților? La urma urmei, era o coincidență cum nu se putea mai potrivit. Imaginile pe care urma să le analizez îi primeau de secole întregi pe pelerinii care parcurgeau Camino de Santiago³, ruta religioasă cea mai veche și mai circulată din Europa, reanimându-și credința și amintindu-și că trecerea aceluia prag simboliza finalul vieții lor păcătoase și începutul alteia, sublime. De aici i se trăgea și numele. *Porticul Gloriei*. Cele peste două sute de statui erau, la o adică, cu adevărat nemuritoare”.

P 10

„Nu l-am mai văzut niciodată pe logodnicul meu atât de entuziasmat ca în acea dimineață de la începutul verii. Era ultima zi din iunie, 2005, și ajunsesem la hotelul din West End cu destul de mult timp înainte ca să ne odihnim până la

ceremonie. Celebrarea urma să aibă loc într-o bisericuță normandă din ținutul Wiltshire; un loc frumos. Urma să fie ceva simplu, cu o mână de invitați și fără protocoale. De fapt, ceremonia avea să fie oficiată de un preot care era prieten al familiei Martin, pe care îl sunasem în prealabil, ca să îl punem la curent cu intențiile noastre...Îl iubeam enorm pe omul acela. Făcea totul bine. Fiecare detaliu. Ca un olar capabil să modeleze lumea după necesitățile noastre”.

P39

„Singurul lucru din cauza căruia ne certasem vreodată era obsesia lui legată de ocultism. Îl pasiona într-un mod pe care nu îl împărtășeam. Pe vremea aceea, încă nu îmi scrisesem cartea despre simbolurile esoterice de pe Camino de Santiago și tot ce avea cât de cât de-a face cu supranaturalul mă îngrozea. Din cauza unor experiențe neplăcute din copilărie, nu voiam să admit că există fenomene care nu respectau legile fizicii. Nu-mi plăcea să mă gândesc la astfel de lucruri. Era etapa în care îmi înăbușisem darul. În realitate, preferam să cred că astfel de treburi țineau de superstiții și dezinformări. Bănuiesc că făcea parte din reacția mea naturală împotriva lucrurilor pe care le auzisem ani de zile acasă. Dar el, un bărbat cu o mentalitate științifică, cu un doctorat în științe la Universitatea Harvard, recunoștea ca dogmă de credință clarviziunea, alchimia, astrologia sau abilitatea de medium. Spunea că astfel de cunoștințe se aflaseră la baza „științei înainte de știință”. Că alchimiștii, de exemplu, studiaseră compoziția atomului cu mult înaintea oamenilor noștri de știință din domeniul nuclear, ascunzându-și descoperirile în spatele metaforelor și jocurilor de cuvinte, pentru ca nimeni lipsit de o etică corespunzătoare să nu aibă acces la ele”.

P41

„ Hipnotizată de descoperirea mea, am continuat să mă joc cu piatra. Am răsucit-o, pentru ca lumina soarelui să o scalde din diverse unghiuri, încercând să mă autoconving că acel efect de transparentă nu putea fi real. Nu am reușit. Mi-am dat seama că, într-o fracțiune de secundă, am renunțat să o privesc ca pe o simplă pietricică și am început să o admir ca pe un diamant”.

P53

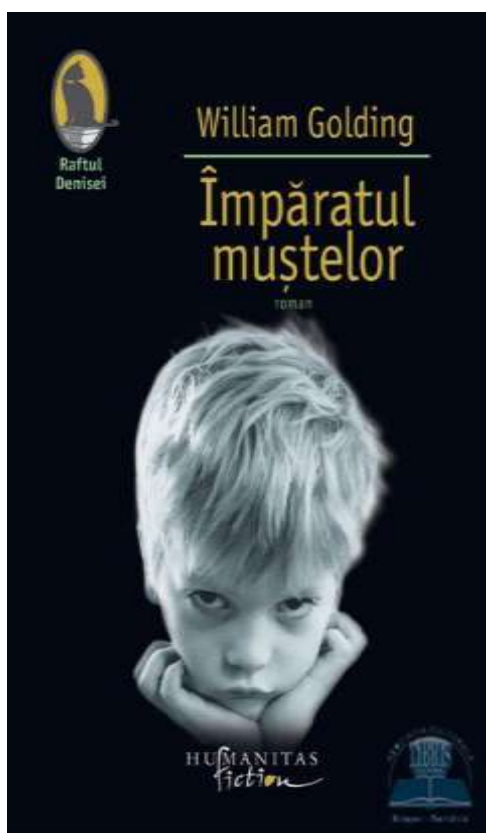
„Un perimetru mai mic decât cel anterior împrejmua un spațiu din apropiere de Poarta de Argint, chiar sub monumentul campus stellae. Știa mai bine ca oricine că era zona cea mai veche a catedralei. Nici măcar cei mai buni erudiți nu își aminteau că acolo se născuse cel mai important templu creștin din lume, după Biserica Sfântul Petru din Vatican, și cu atât mai puțin faptul că acel loc fusese scena a nenumărate miracole. Dar cel mai important era punctul în care Bernard cel Bătrân, magister admirabilis¹³, a așezat piatra de temelie a întregii structuri prin anul 1075, îndrumat – conform tradiției – de un grup de îngeri trimiși de Dumnezeu”.

P67

„ Potopul este cea mai veche și cea mai răspândită poveste din lume, draga mea. Și cea mai omogenă. Toate versiunile ei, fie ele babiloniene sau central-americeane, povestesc în esență același lucru și reflectă o teroare atavică universală. Uta-napiștim din Sumeria, de exemplu, ar putea fi fratele geamăn al lui Noe al nostru. La fel și Deucalion din Grecia. Sau Manu, eroul din *Rig Veda*

hindusă, care a naufragiat pe vârful unui munte în timpul creșterii apelor. Toți au supraviețuit Potopului pentru că Dumnezeu i-a anunțat despre catastrofă, și tuturor le-a cerut să construiască o arcă de dimensiuni foarte exacte în care să se salveze”.

P86

Titlul cărții: Împăratul muștelor

Autor : **William Golding**

Editura: Humanitas Fiction

Locul publicării: București

Data publicării: 2007

**Carte recomandată de
prof. Antoci Minodora
(Liceul Teoretic „Vasile
Alecsandri” - Săbăoani)**

“Ralph ieși din apă și rămase în fața lui Piggy, gândindu-se la această problemă neobișnuită.

- Suntem pe o insulă, nu-i așa? insistă Piggy.

- M-am cocoțat pe-o stâncă și cred că-i o insulă, zise Piggy. Nimeni nu știe că suntem aici. Tăticu' tău nu știe, nimeni nu știe...

Îi tremurau buzele iar ochelarii i se aburiseră.

-S-ar putea sa rămânem aici până murim.”

(pag. 15)

“- Suntem pe o insulă. Ne-am suit pe vârful muntelui și-am văzut apă de jur împrejur. N-am văzut nici case, nici fum, nici urme de pași, nici bărci și nici oameni. Suntem pe o insulă nelocuită, fără alți oameni în ea.

-Cu toate astea, e nevoie de o armată ... ca să vânăm, îi intrerupse Jack. Ca să vânăm porci...”

(pag. 36)

“- Avionul a fost doborât de tir și s-a prăbușit în flăcări. Am putea să rămânem aici vreme îndelungată”.

(pag. 38)

“Mai e ceva. Să-i ajutăm să ne găsească. Dacă se apropie un vapor de insulă, poate ca n-o să ne observe. Așa că trebuie să facem fum pe vârful muntelui. Să aprindem un foc!”

(pag.42)

“Se plimbară împreună-două lumi de experiențe și sentimente diferite, incapabile să comunice.

- Dac - aș putea să prind un porc!

- Eu mă întorc să continui cu lucrul la adăposturi.

Se priviră nedumeriți, cu dragoste și ură. Toată apa caldă și sărata a bazinului, strigătele, stropeala și râsetele reușiseră cu greu să-i unească din nou.”

(pag. 62)

“Cu chipul mânjit de argilă, Jack ajunse primul în vârf și , ridicând sulița, îl salută entuziasmat pe Ralph.

- Uite! Am omorât un porc...ne-am furișat până la ei...i-am încercuit”. (pag.77)

“Ralph îl îmbrânci pe Piggy.

- Sunt șeful; și trebuia să faceți ce v-am spus. Numai gura e de voi. Nu sunteți în stare nici măcar să ridicați niște colibe”; pe urmă plecați la vânătoare și lăsați focul sa se stingă.....”

(pag.79)

“-E nevoie să ne întrunim. Nu ca să ne distrăm. Nu ca să râdem și să cădem de pe buștean-grupul de puști , așezat pe trunchiul instabil, chicoti și copiii se priviră între ei-nu ca să glumim sau-ridică cochilia intr-un efort de a găsi cuvântul convingător-ca sa fim deștepți. Nu pentru așa ceva. Ca sa facem ordine.

(pag.89)

“- Am fost pretutindeni. Fiara trebuie sa fie aici, bombăni Jack.

- Înțeleg.

- Nu cred ca există nici o fiară, se bâlbâi încurcat Simon.”

(pag. 119)

“ Ralph continuă entuziasmat.

- L-am nimerit sigur. Cred că mistrețul e fiara.

- N-a fost fiara. A fost un mistreț...”

(pag. 129)

“- Dăm năvala peste ei și le luăm focul. Patru dintre voi: Henry și cu mine, Bill și Maurice. Ne vopsim pe fața și ne ducem pe furiș. “

(pag. 155)

„Căci altfel, continuă împăratul muștelor, o să te omorâm. Pricepi?” (pag.164)

„- Eu sunt șeful.

Zvârli sulița din răspuțeri și plin de răutate spre Ralph. Vântul îi sfâșâie pielea de pe coaste, apoi alunecă și căzu în apă.”

(pag.206)

„Roger se strecură pe lângă șef, evitând în ultima clipă să-l împingă cu umărul. Urletele încetară, iar Sam și Eric rămaseră nemișcați, cu privirea ridicată și cuprinși de o groază mută. Roger înainta spre ei ca și cum ar fi deținut o autoritate necunoscută”

(pag. 207)

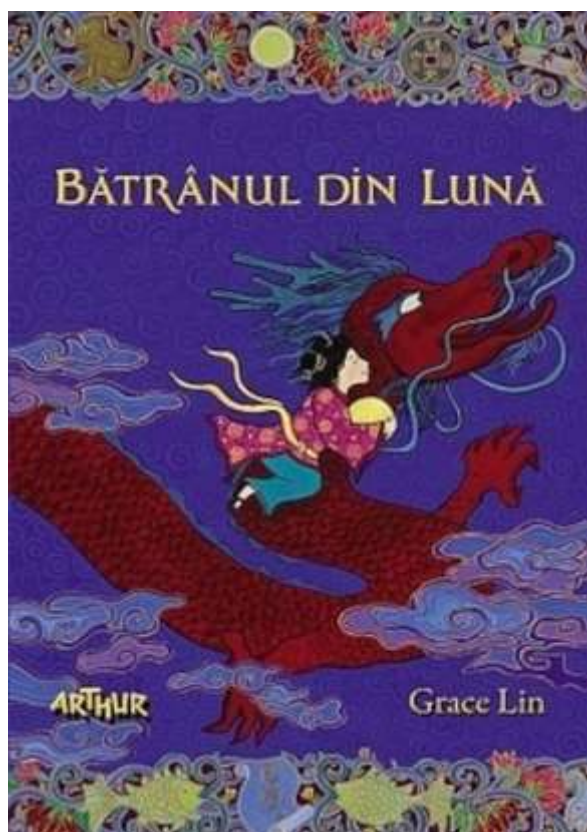
„- V-am văzut fumul. Și nu știți câți sunteți?

- Nu, domnule comandor.

.....

- Așa a fost la început, zise Ralph, mai înainte ca lucrurile...Pe atunci eram strâns legați...continuă el și se opri”.

(pag.229)

Titlul cărții: BĂTRÂNUL DIN LUNĂ

Autor : GRACE LIN

Editura:ARTHUR

Locul publicării: BUCUREȘTI

Data publicării: 2013

Tematica: Literatură universală pentru copii
-aventură

*Carte recomandată de profesor
pentru învățământul primar
BOGDAN FELICIA
LICEUL TEORETIC "VASILE
ALECSANDRI"
SĂBĂOANI-NEAMȚ*

-Chiar nimic nu știi? Toți oamenii care se întâlnesc în lume sunt legați de mine cu unul dintre firele acestea roșii, explică Bătrânul din Lună oftând și ridicând desaga plină cu ață roșie. Când te-ai născut, ți-am legat glezna cu fir roșu de glezna soției tale. Apoi, pe măsură ce creșteai, firul devenea din ce în ce mai scurt, până când, într-un final, v-ați conștientizat. Toți oamenii alături de care te-ai petrecut în viață ți-au fost aduși de firele roșii pe care le-am legat eu.”

Pag.23

„Era târziu. Peste satul adormit domnea liniștea, iar stelele acopereau cerul ca sarea împrăștiată pe algele ofilite. Îndreptându-se spre Râul de Jad, pașii lui Minli păreau să îndemne noaptea la tăcere.”

Pag.26

„Poarta Dragonului e o cale de intrare în cer. E veche, atât de veche încât se prea poate ca cenușiile ei coloane să fi crescut direct din muntele pe care se sprijină. Vântul și timpul au tocit și netezit plăcile pe care cu greu se mai pot desluși vechile inscripții ale celor cinci nori colorați ai cerului.

Deasupra plăcilor se ridică arcuri de culoarea cerului înnegurat. Nouă sute nouăzeci și nouă de statuiete mici, înfățișând niște dragoni, ornează crestele acoperișurilor. Fiecare dintre ele este lucrat cu cea mai mare atenție și, în ciuda ninsorii și a ploilor căzute peste ele, ochii negrii de perlă continuă să scânteieze cu o forță tainică. Dar dragonii nu sunt doar niște ornamente. Ei păstrează secretul Porții Dragonului.”

Pag.76

„Ca niște fulgi de nea rozalii, petalele începură să cadă din pom, prefăcându-se într-un covor care acopereau nisipul. Frunzele erau de un verde intens, acoperind crengile, iar apoi se iviră muguri de paloarea lunii, sclipind ca perlele într-o scoică. Ca niște baloane mici umflate cu aer, se prefăcură în fructe rotunde, cu obraji rozalii și roșiatici. În scurtă vreme, ramurile atârnav grele sub povara roadelor, umplând aerul cu aroma încântătoare a piersicilor coapte.”

„De cealaltă parte a porții i se înfățișă o priveliște care-ți lua ochii cu sclipirile ei, ca ale unui cufăr plin cu bijuterii. Frunzele de bambus, de pin și de prun scliceau în lumina soarelui ca niște smaralde, iar florile rozalii și roșii păreau rubine cuibărite într-o mare de verde. La câțiva pași depărtare, Minli văzu o potecă de pietricele spălate de ape. În mijlocul curții, un lac mare de jad oglindea acoperișurile arcuite ale pavilioanelor și frumusețea aspră a uriașelor sculpturi de piatră roase de vreme. Din apa tulbure, ca o floare de lotus, se înălța un pod șerpuitor. Nu putea fi decât Grădina Palatului.”

„Bezna părea nemărginită, așa că fetița nu-și putea da seama cât de departe ajunsese și cât mai avea de mers. Nu știa când avea să se sfârșească podul - începuse să se întrebe dacă mergea de ore sau de zile.

Totuși, încetul cu încetul, atât de lent încât Minli aproape nu băgă de seamă, întunericul nopții scăzu. Cu fiecare pas, lumea din jurul ei începu să se lumineze. Fetița văzu atunci că cerul de sub ea se prefăcuse într-un lac imens de apă limpede și că norii deveniră flori plutitoare de liliac. În fața ei, asemănător unei costișe îndepărtate, se înălța un zid uriaș care părea că strălucește. Zidul era neted și alb, de parcă ar fi fost făcut din perle. Asemenea întunericului, zidul părea nemărginit, Minli nu putea vedea unde începe și unde se sfârșește.”

„Fără fiica ei, casa devenise mult prea mare și goală și nu-i mai era poftă nici de orezul care rămânea. Pe măsură ce zilele treceau în singurătate, frică și grijă, femeia se blestema pentru lăcomia și nechibzuința ei. Cât de norocoasă fusese înainte! În sfârșit putea să vadă clar ca lumina zilei că râsul și iubirea fiicei ei erau de neprețuit în fața unor haine scumpe sau bijuterii și că, în tot acest timp, fericirea se aflate în casa ei, ca un cadou care așteaptă să fie desfăcut. Femeia își ștergea lacrimile pentru care nu se găsește alinare. Pentru că în tot timpul în care visase la averi, în fața ei se aflate cea mai de preț comoară.

Deși mai înțeleaptă, femeii nu-i mai rămăsese altceva decât să meargă la soțul ei și să-i ceară iertare în genunchi sperând că, într-o bună zi, avea să poată face același lucru și cu fiica ei. Nu știa dacă urma să aibă parte de bunăvoința lor, însă și-a jurat să aștepte. Dacă era nevoie, avea să aștepte la fel de neclintită ca muntele care îi umbrea.”

„Muntele Neroditor nu mai era o umbră întunecată care se răsfângea asupra lor. Odată cu ivirea zorilor, peisajul se schimbă. O iarbă verde și grasă răsărise din stânca seacă. Acum un nimb de culoarea nestematelor înmuia conturul ascuțit al muntelui care, nu demult, tăia cumplit văzduhul. În sus cerul părea să îmbrățișeze muntele. Cu adieri blânde, vântul alina verdeața fragedă și Râul de Jad, a cărui apă era la fel de limpede ca lacrimile de bucurie.”

Titlul cărții: Învingătorul este întotdeauna singur

Autor : Paulo Coelho

Editura: Humanitas

Locul publicării: București

Data publicării: 2014

Tematica: roman

**Carte recomandată de
Prof. Arboreanu Elena, Liceul
Teoretic "Vasile Alecsandri",
Săbăoani**

„Se spune că numai lebedele sunt fidele, dar și asta e o minciună. Singura specie din natură care nu cunoaște adulterul este o amibă, *Diplozoon paradoxum*. Cei doi se descoperă când sunt tineri, iar corpurile lor fuzionează într-un organism unic. Restul speciilor sunt toate supuse trădării..... Da, ea e sacrificiul. Ea va fi mesajul pe care trebuie să-l trimită - și care mai mult ca sigur va fi înțeles imediat ce va ajunge la destinație. Înainte de a se apropia, o privește cu afecțiune; ea nu știe că peste puțin, dacă totul va conspira în favoarea acestui lucru, sufletul ei va rătăci printre nori, liber pentru totdeauna de munca aceea idioată care nu-i va permite niciodată să ajungă acolo unde visează”.

P26

„Cine spune că nu pot ști copiii ce vor de la viață? Adulții. Iar când creștem, ajungem să credem că ei au toată dreptatea din lume. Mulți copii au trecut prin aceeași situație când au jucat rolul Pălărierului Nebun, sau al Frumoasei din Pădurea Adormită, al lui Aladin sau al lui Alice – și atunci au hotărât să renunțe pentru totdeauna la luminareflectoarelor și la aplauzele din sala de spectacol.”

P44

„Oamenii nu sunt niciodată mulțumiți. Dacă au puțin, vor mult. Dacă au mult, vor și mai mult. Dacă dau pe-afară de cât au, vor să fie fericiți cu puțin, dar sunt incapabili să facă v reun efort pentru asta. Poate fiindcă nu pricep că fericirea e așa de simplă?

Nu mai fugi, copilă! Niciodată nu vei putea scăpa de cele două prezențe importante din viața oricărui om: Dumnezeu și moartea. Dumnezeu îți însoțește pașii, supărat pentru că vede că nu dai atenție miracolului vieții. Iar moartea? Tocmai ai trecut pe lângă un cadavru și nici măcar nu l-ai observat.”

P50

„Cine schimbă lumea? Superclasa. Cei care fac. Cei care intervin în comportamentul, în inimile și în mintea celui mai mare număr posibil de oameni.”

P85

„Dar asta e o atitudine cu adevărat sofisticată: să știi ce obiect e mai bun, deși ceilalți nici n-au auzit vorbindu-se de el. Și să faci tot ce e mai bun pe lume, în timp ce ceilalți își pierd o groază de timp criticându-te”.

P100

„Fiica dumitale este de o frumusețe ieșită din comun, a spus el. Mi-ar plăcea să o am ca fotomodel.

— Vedeți sacoșa asta? Am aici tot ce-mi trebuie ca să muncesc zi și noapte , s-o țin la o școală bună și să iasă de acolo cu o diplomă . Nu are decât șaisprezece ani.

— E vârsta ideală, spuse fotograficul, și-i întinse fetei o carte de vizită. Dacă vă răzgândiți, anunțați-mă. Și-au văzut de drum, dar mama a observat că fata păstrase cartea de vizită”.

P125

„Părinții se mândresc cu copila care a început așa de bine și se căiesc de faptul că la început s-au opus acestei cariere - în fond, câștigă bani și-și ajută și familia. Iubiții lor fac crize de gelozie, dar se controlează, fiindcă dă bine să fii cu un model. Agenții lor lucrează cu zeci de fete în același timp, de aceeași vârstă și cu aceleași fantezii și au totdeauna răspunsul potrivit pentru întrebările dintot-deauna: „Nu s-ar putea să particip la Săptămâna Modei de la Paris? Nu credeți că am destul farmec ca să încerc și în cinema?”.

P129

„Au ieșit din copilărie direct în lumea luxului și a celebrității, fără a trece prin adolescență și tinerețe. Când le întrebi ce planuri de viitor au, răspunsul vine imediat: Facultatea de filozofie. Lucrez ca să-mi pot plăti studiile.”

P130

„Știu că mai sunt multe fete la fel de talentate sau chiar mai talentate. Am fost aleasă, nu știu exact de ce, dar m - a m hotărât să accept, fie ce-o fi. Poate că asta este ultima mea șansă, sau poate dacă am spus asta mi-a scăzut din valoare, dar n-am de ales. Toată viața m-am gândit la clipa asta:să dau o probă, să fiu aleasă și să pot lucra cu profesioniști adevărați. Clipa asta chiar a venit. Dacă n-o să mai urmeze nimic, dacă e să mă întorc acasă cu mâinile goale, știu cel puțin că am ajuns până aici datorită unor calități pe care cred că le am : integritatea și perseverența. Îmi sunt cea mai bună prietenă, dar și cea mai teribilă vrăjmașă, înainte de a veni aici îmi spuneam că nu merit nimic din toate astea, că nu aș fi în stare să răspund la speranțele pe care vi le puneți în mine, și sută la sută ați greșit când ați ales candidata. În tot acest timp, cealaltă parte a inimii mele îmi spunea că voi fi răsplătită pentru că nu m-am lăsat, pentru că am ales ceva și am luptat până la capăt”.

P148

„Toți oamenii sunt egali. Nu-i adevărat : toți oamenii sunt diferiți, și trebuie să-și exercite acest drept până în pânzele albe”.

P304

„E așa de ușor să mori. Cu toate că organismul omului este unul dintre mecanismele perfecte concepute de Creație, e de ajuns un mic proiectil de cauciuc care să intre cu oarecare viteză, să distrugă ici-colo, fără discernământ, și gata. Conform definiției din dicționar, moartea este finalul vieții (dar și viața are nevoie să fie corect definită). Paralizarea permanentă a funcțiilor vitale ale corpului - cum ar fi activitatea creierului, respirația, fluxul sangvin și inima. Definiția se schimbă când e vorba de religii: pentru unele moartea este o trecere într-o stare superioară, în timp ce altele consideră că e o stare provizorie, iar sufletul care a locuit în acel corp va trebui să se întoarcă pentru a-și plăti păcatele sau a se bucura într-o altă viață de binecuvântările refuzate în timpul încarnării precedente “.

P357

Titlul cărții: Formula fericirii

Autor : Stefan Klein

Editura: Humanitas

Locul publicării: București

Data publicării: 2017

Tematica Psihologie/Dezvoltare personală

**Carte recomandată de profesor
pentru învățământul primar
Ciobanu Amalia-Dana
Liceul Teoretic Vasile
Alecsandri Săbăoani**

”Se poate oare spune că reacția corpului precedă emoțiile așa cum valul de la proră precedă vasul? Unul din cele mai impresionante experimente în acest sens a fost realizat de colaboratorii neurologului american de origine portugheză Antonio Damasio. Laboratorul său de la Universitatea din Iowa este considerat unul de elită în domeniul cercetării emoțiilor.

Cu mijloace relative simple, cercetătorii din Iowa au arătat cum bucuria, și scârba, frica și furia au loc, într-adevar, mai întâi în corp.” p.24

”Nefericirea poate fi controlată, fericirea poate fi învățată – majoritatea ideilor bune provin din antichitate. Vechii filozofi greci numeau askesis încercarea de a ne stăpâni emoțiile prin puterea voinței. Astăzi ne gândim la asceză ca la o ucidere a propriei persoane și în fața ochilor ne apar imagini cu oameni care postesc și se flagelează cu nuiiele de mesteacăn.” P. 58

” Suntem gata să facem foarte multe pentru carieră, pentru educația copiilor și pentru statutul nostru – toate, țeluri exterioare persoanei noastre. Dar, când vine vorba să ne facem viața mai bună, brusc suntem foarte zgârciți cu eforturile pe care ar trebui să le depunem în acest scop. Iar formula fericirii este foarte simplă. ”Drumul spre fericire presupune trei secrete: hotărâre, efort și timp.”, spunea Dalai Lama. Știința nu poate decât să consimtă.” P.72

” Starea de spirit influențează productivitatea creierului. Cu ajutorul concluziilor psiholoagei Alice Isen, cea care oferea doctorilor mici cadouri, putem ajunge la un mesaj de două ori optimist: este extrem de ușor să înveselești pe cineva; fericirea și rațiunea nu sunt în opoziție, dimpotrivă. Există nenumărate posibilități de a beneficia de aceste rezultate. Elevii care se simt bine în clasă și au voie să râdă învață mai bine. Angajații care lucrează cu plăcere vor fi mai productivi.

Creierul funcționează pe bază de bună dispoziție, spun americanii: the brain runs for fun.” P. 101

”Frumusețea se află în ochii privitorului. – proverb elin

Una din industriile care evoluează cel mai rapid la nivel mondial este turismul. Călătoriile ne oferă variație; ne face plăcere să descoperim locuri noi. Singura problemă e că până și cel mai exotic loc începe să ni se pară familiar după o săptămână. Soluția ar fi să ne îndreptăm spre noi locuri, mai interesante. O altă soluție, și mai bună, e să deschidem larg ochii. De regulă, nu percepem decât o fracțiune minusculă din ceea ce ne înconjoară. De asta se minuna și poetul bengalez Rabindranath Tagore: ” Mulți ani/ și cu mari eforturi/ am călătorit prin multe țări,/ am văzut munții-nalți,/ oceanele,/ dar ce n-am văzut/ a fost picătura de rouă strălucitoare/ în iarba din fața ușii mele.” P.164

”Mulți caută fericirea așa cum bețivul își caută casa”, scria filozoful francez Voltaire. ” Știu că există, dar n-o pot găsi.” Dacă sentimentele pozitive își au originea în creier, iar împrejurările exterioare nu influențează decât prea puțin fericirea, nu există decât o explicație pentru această contradicție: în goana după fericire ne suntem nouă înșine obstacol.” P. 240

Titlul cărții: Descoperă-ți Elementul

Cum să-ți afli talentele și pasiunile și cum să-ți transformi viața

Autor : **Sir Ken Robinson**

împreună cu Lou Aronica

Editura: Publica

Locul publicării: București

Data publicării: 2014

Tematica: Dezvoltare personală

**Carte recomandată de
prof. Ciobanu Mihaela Liceul
Teoretic „Vasile Alecsandri” -
Săbăoani**

Scopul acestei cărți este acela de-a te ajuta să-ți găsești Elementul. (p.13)

Elementul este locul în care aptitudinile naturale se întâlnesc cu pasiunile personale.

(p. 13)

Descoperirea Elementului tău este vitală pentru a înțelege cine ești și ce ești capabil să fii și să faci cu viața ta.

(p.15)

Descoperirea Elementului tău este o expediție personală.(...) Expediția în căutarea Elementului tău este realmente o călătorie pe două căi. Este o călătorie interioară,

menită să exploreze ce se află în tine; este o călătorie în afară, menită să exploreze oportunitățile din lumea ce te înconjoară. Scopul acestei cărți este să te ajute să-ți găsești calea. Dacă îți vei duce la împlinire expediția depinde de devotamentul tău și de tăria ta, precum și de cât de mult preț pui pe posibila răsplată. (p. 25)

Găsirea Elementului tău presupune să înțelegi forțele și pasiunile cu care te-ai născut ca parte din moștenirea ta biologică unică. (p. 50)

A-ți găsi Elementul înseamnă să reflectezi asupra circumstanțelor tale culturale - asupra oportunităților de dezvoltare pe care le dorești și de care ai nevoie acum. (p.51)

Multe din oportunitățile pe care le ai în viață sunt generate de energia pe care o răspândești în jur. (p. 55)

Găsirea Elementului tău înseamnă să fii deschis față de experiențe noi și să explorezi noi căi și posibilități în tine însuși și în lumea înconjurătoare. (p. 56)

„Ceea ce-i face pe oameni să aibă parte de succes (...) sunt motivația, energia și capacitatea lor de a învăța din greșeli și cât de mult muncesc.”(prof. Wadhwa)

(p. 58-59)

A fi în Elementul tău solicită deopotrivă aptitudine și abilitate. Presupune să descoperi talente native și să le șlefuești prin exercițiu: este o unitate între natură și educație. Poate e nevoie de mai puțin efort ca să devii bun la ceva care ți se potrivește în mod natural decât la ceva pentru care nu ești croit, însă dacă nu faci acel efort, nu vei ști niciodată ce-ai fi putut să realizezi dacă ai fi perseverent.”(p. 66)

Dacă te deschizi unor noi experiențe, cresc exponențial șansele ca una dintre aceste experiențe să-ți schimbe lumea într-un mod extrem de pozitiv. (p. 71)

Ca să înțelegi mai pe deplin care sunt aptitudinile tale, trebuie să reflectezi asupra modurilor tale preferate de gândire și asupra stilurilor tale de învățare. (p.86)

...experiența învățării tinde să fie mai puternică pentru noi când activăm stilul de învățare cu care ne simțim cel mai în largul nostru. (p. 104)

Cheia dezvoltării la maximum a capacităților tale este să prețuiești modul tău de a învăța și utilizarea aceluși stil de învățare, ca să explorezi cât mai multe domenii interesante cu putință. (p. 106)

Oricare ar fi pasiunile tale, cel mai mare izvor de împlinire este pasiunea. Aptitudinile contează, dar pasiunea contează adeseori mai mult. (...)dacă iubești să faci ceva, vei simți constant imboldul de a deveni mai bun în a face acel lucru. (p. 138)

Stăpânirea oricărei discipline cere timp și efort. (p.139)

A fi în elementul tău poate să solicite devotament, hotărâre și un acut simț al conștiinței de sine Poate fi greu de susținut energia și inspirația de a merge mai departe. Unul dintre lucrurile pe care le oferă *triburile* este susținerea și judecata colegială. (p. 244)

Este încurajator modul în care oamenii care împărtășesc aceeași pasiune se ajută între ei, chiar dacă potențial caută să atragă aceeași clienți. Aceasta este una din

cele mai valoroase trăsături ale unui *trib*: iubirea față de cultivarea pasiunii tinde să cântărească mai greu decât instinctul de apărare al propriului teritoriu. (p.247)

Descoperirea *tribului* tău poate fi o formidabilă sursă de inspirație. Văzând ce realizează alții care au aceeași pasiune te poate împinge să forțezi limitele propriei opere și să ridici ștacheta propriilor aspirații. *Triburile* pot ajuta pe oricine să joace la un alt nivel. (p.250)

În planificarea drumului tău înainte, este important să-ți reamintești cele trei principii esențiale care stau în centrul demonstrației mele. În primul rând, viața ta este unică. Poți să înveți din experiențele altora, dar nu poți și nu trebuie să le reproduci. În al doilea rând, tu îți crezi propria viață și poți să o recrezi. Făcând acest lucru, cele mai mari resurse de care dispui sunt propria imaginație și modul de percepție a posibilităților. În al treilea rând, viața ta este organică, și nu liniară. Nu poți să planifici în totalitate traseul vieții tale și nici nu trebuie s-o faci. (p. 261)

Titlul cărții: INSOMNII

Autor : Irina Binder

Editura: For You

Locul publicării: Bucuresti

Data publicării: 2016

Tematica: Literatură română, roman
(dezvoltare personală)

**Carte recomandată de profesor
înv. primar Dămoc Cecilia,
Liceul Teoretic
„Vasile Alecsandri” Săbăoani,
Neamț**

„Nu abuza de ospitalitatea unui om. Trebuie să știi când e cazul să te retragi. Să nu insiști niciodată să rămâi acolo unde observi că nu ești bine primită. Sufletul omului este ca o casă: nu insista să rămâi dacă nu te mai simți dorită acolo... Ceea ce e în exces dăunează. Fii mereu atentă cu cât te expui- mai bine să fii scumpă la vedere, iar când apari prezența ta să fie apreciată, decât să îi obosești pe oameni. Fii atentă să îți crească rădăcini numai în casa și-n viața aceluia care contează. În rest, fii precum vântul: vii, stai puțin și apoi pleci mai departe.” (pag.34)

„ Tu știi oare că ești un om frumos? Da, ești! Ești frumos nu pentru că ai un chip cu trăsături perfecte, ci pentru că zâmbești, pentru că privești cu duioșie și râzi în hohote. Ești frumos nu pentru că ești tânăr sau bătrân, ci pentru că sufletul tău este viu, dornic să se dăruiască și să iubească. Ești frumos nu pentru că ai un trup perfect, ci pentru că îți folosești trupul pentru a iubi și a dăruia, oferind îmbrățișări, mângâieri și

sprijin. Pentru că muncești neobosit pentru cei dragi. ... Ești frumos pentru că Dumnezeu nu face greșeli!" (pag.105)

„ Gura lumii e formată din vocile frustrațiilor care nu au avut curajul să își împlinescă propriile visuri și care își fac un obiectiv din a le tăia aripile curajoșilor care se zbat pentru visul lor. Gura lumii nu este forul moral de care să ții cont atunci când vrei să faci ceea ce îți șoptește sufletul tău. Inima ta este adevăratul maestru interior. Trăiește așa cum simți nu așa cum „zice lumea ” sau cum „ar trebui” la vârsta ta.lubește pe cine vrei, mergi unde vrei și nu pierde nicio șansă de a fi fericit și de a-ți oferi lucrurile ce îți fac viața frumoasă.” (pag.129-130)

„ Fiecare stare fizică sau sufletească are o cauză, are o poveste în spate, o poveste pe care nu o vedem și nu o cunoaștem, dar care există. Este istoria fiecăruia, pe care și-o poartă permanent și pretutindeni cu el: pe stradă, la cumpărături, la serviciu...iar uneori povestea e o adevărată povară, greu de purtat. Ne interesează pe noi toate astea? Nu. Mai suntem noi oare dispuși să dăm o mână de ajutor? Nu prea. E mai simplu să desființăm, să criticăm, să ne batem joc în ton cu gloata.”

(pag.153)

„ Oameni dragi, atunci când alții sunt răi cu voi, fiți voi buni cu voi înșivă. Fiți atât de buni încât să nu lăsați pe nimeni să vă rănească, să vă fure pacea inimii, să vă creeze fel de fel de complexe și să vă taie aripile. Fiți atât de buni cu voi încât să vă prețuiți mai mult decât orice părere negativă, de orice judecată și de orice atac împotriva voastră. Fiți atât de buni cu voi înșivă încât să nu vă irosiți nici timpul, nici sentimentele, nici lacrimile pe lucruri sau persoane care nu merită. Fiți atât de buni cu voi înșivă încât să nu vă irosiți străduindu-vă să-i demonstrați lumii că meritați aprecieri și dragoste. Nu aveți nevoie de aprecierea ipocriților și de iertarea mincinoșilor. Fiți atât de buni cu voi înșivă încât să înțelegeți că nu-i datorați lumii decât respectul pe care-l merită. Fiți atât de buni cu voi încât să vă acceptați cu defectele și cu imperfecțiunile voastre și să știți că nu trebuie să fiți perfecți. Asta nu înseamnă că trebuie să vă complaceți în starea în care vă găsiți acum. Dimpotrivă. Acceptați-vă de fiecare dată așa cum sunteți și străduiți-vă să evoluați continuu, să creșteți, să deveniți mereu mai buni decât ați fost cu o zi în urmă. Fiți atât de buni cu voi înșivă încât să nu vă angajați în lupte inutile, chiar dacă justificate, cu oameni cărora nu le place să trăiască în pace și armonie și care se simt vii numai atunci când le tulbură liniștea celor din jur.” (pag. 165-166)

„ Cândva mi se părea învechită mentalitatea lui tata. Mă supăram pe el când mă certa că luam cu împrumut câte ceva de la vecini sau prieteni. Mi se părea că este obtuz și neadaptat. Dar azi îi sunt recunoscătoare pentru că m-a învățat o lecție neprețuită:să nu depind de nimeni și să nu fiu nevoită să cer.Să faci tot posibilul să bați la ușile oamenilor, ca să le dai, nu ca să le ceri, mi-a spus tata. Fii cea de care lumea să aibă nevoie, nu aceea care să aibă nevoie de lume. ” (pag. 183-184)

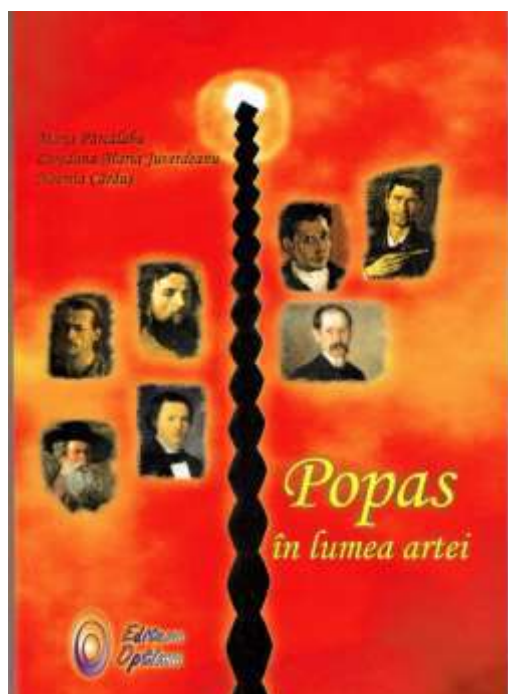
„ Tot de la tatăl meu am învățat că a face ceva e totuși o realizare spre deosebire de a nu face nimic, indiferent dacă rezultă un succes sau un eșec...Dacă m-aș fi temut de părerile lumii și de huiduielile acelor care ar putea să nu mă placă, n-aș mai fi făcut nimic, n-aș mai fi dăruit nimic, n-aș mai fi scris o carte, nu mi-aș mai fi deschis sufletul în fața unei lumi mai frumoase decât mi-am imaginat vreodată și aș fi trecut prin lumea asta fără a le aduce măcar o bucurie sau o învățătură oamenilor din jur, fără a lăsa măcar o amprentă frumoasă în sufletul cuiva...” (pag. 244)

„ N-ar trebui să ne „împiedicăm” de bătrâni și nici n-ar trebui să-i facem să se simtă nedoriți, inutili și neiubiți. Sunt sensibili și fragili ca niște copii. Devin neputincioși și uituci și au nevoie de atenție specială, de răbdare, de înțelegere și de iubire... Să nu le răpim liniștea, să le oferim ca sprijin inimile noastre! Să nu le amplificăm și noi durerile și tristețea prin purtarea noastră egoistă. Să le înțelegem neputința și. dacă acum suntem mai puternici, să îi ajutăm. Le datorăm asta, chiar dacă sunt pentru noi niște străini, deoarece, dacă acum avem energia și entuziasmul tinereții, la vârsta lor vom vrea și noi cu siguranță să fim respectați și acceptați.”

(pag.306)

„ Dragi părinți, v-ați gândit vreodată cât de important este pentru un copil ca părinții lui să îi citească povești? Eu cred că, prinși în iureșul vieții agitate de azi, părinții zilelor noastre au uitat să-și mai petreacă timp citindu-le copiilor povești. Preocupați să le oferim copiilor „totul”- adică toate bunurile material pe care noi nu le-am avut-, uităm ce este mai important pentru ei: momentele petrecute împreună. Copiii nu își vor mai aminti ce lucruri le-ați oferit, dar își vor aminti cu mult drag clipele în compania voastră. Cele mai frumoase amintiri ale lor trebuie să fie despre apropierea dintre ei și părinți, despre momentele calde, de fericire, despre momentele când au fost ajutați să înțeleagă, să creeze, să viseze, când au fost copleșiți cu dragoste și atenție...Educația începe cu lumea poveștilor...mai țineți minte asta?”

(pag.310)

Titlul cărții: POPAS în lumea artei

Autor : Maria Pârcălabu

Loredana-Maria Juvedeanu

Noemia Cărăuș

Editura: Optima

Locul publicării: Iași

Data publicării: 2005

Tematică : artă

**Carte recomandată de
prof. înv. primar Eva Felicia
Liceul Teoretic „Vasile
Alecsandri” - Săbăoani**

„Natura îți dă povește, când te pricepi să observi”. „Inspirația mea o văd toți.”(p.6)

Metaforic, opera este un labirint. Un labirint nu este el oare, prin natura lui constructivă, o operă de artă? (p. 6)

Perseverență, pricepere și entuziam a depus Aman ..., „Dorința mea a fost și este de a influența(înființa) începuturile unei școli de pictură”...dat fiind că pictura este „mobilul cel mai puternic al înălțării cugetului și al dezvoltării simțămintelor de mărire și de naționalitate” pentru „a pune istoria în acțiune”. (p.9-10)

Theodor Aman a fost un animator și creator de seamă în câmpul artei românești. (p.10)

Nicolae Grigorescu a pictat cu multă dragoste țăranul roman scoțând în evidență: frumusețea fizică, demnitatea și noblețea în gânduri, voia bună și optimismul. (p.25)

Nicolae Grigorescu a fost un admirabil portretist. Autoportretele mărturisesc măsura talentului în redarea figurii umane. Opera lui picturală este strâns legată de natură și de viața oamenilor simpli. (p.25)

Lucrările arată o mare putere de observare, răbdare și perseverență, adâncire de sentimente și o deosebită sensibilitate pentru culoare, sinceritatea viziunii și, mai ales, năzuința de a descoperi limbajul artistic necesar pentru fiecare dintre motivele pictate. (p.45)

Tablourile „Natură moartă cu pepeni” și „Peisaj de iarnă” întregesc viziunea picturală prin varietate și nuanțare de culoare, consistență de pastă, construcție și rafinament.(p.46)

Primul autoportret surprinde un om dornic de muncă și încrezător în viață, iar cel de-al doilea arată pe un om-artist cu chip răvășit de suferință, din toată ființa lui nemairămânând puternică decât sclipirea ochilor.(p.47)

Pictorul cu deosebite resurse, demn urmaș al lui Nicolae Grigorescu, Ștefan Luchian are o existență scurtă, dar tot atât de rodnică.(p.63)

Pe linia portretelor, Luchian realizează unul din cele mai valoroase tablouri din pictura noastră, „Autoportretul”, pe care el, aflat în mizerie și dezamăgire, l-a intitulat „Un zugrav”. Chipul supt de suferință este pus în evidență de un fascicol de raze care luminează fața, gâtul și mâna dreaptă a personajului, între degetele căreia stă penelul. În rest dominant de culoare este format din tonuri reci ca și în haină. Numai ochii blânzi și duioși, cu sprâncene de nuanțe negre și pupile de chihlimbar, cu focul lor lăuntric și pătrunzător, exprimă hotărâre și în același timp sentimentul de dragoste pentru artă căreia pictorul i-a dăruit viața.(p.66)

Pasionat pentru arta sa, pe care nu a părăsit-o niciodată, Ștefan Luchian a închinat picturii tot elanul., toată puterea de plăsmuire și toate gândurile sale inovatoare, pe care le-a îmbrăcat într-un colorit viu și într-o tehnică proprie. (p.66)

Tonitza își dezvăluie calitățile de colorist subtil, calități vizibile și în tabloul „Vatra” unde gama caldă, bazată pe ocruri subtile diferențiate, e menită să redea atmosfera tihnită și patriarhală a unui interior țărănesc. (p.102)

Corneliu Baba și-a adus contribuția însemnată la pictura noastră actuală. Paleta sa este dominată de griuri, de cafeniu și negru, ceea ce dă pânzelor un aer grav, adânc uman. Culoarea construiește formele, creând rotunjimi și volume. Lumina cu accente de clar-obscur intensifică nota de viață transpusă în opere. (p.113)

În lucrările...pictorul știe să prindă cele mai intime trăsături ale sufletului omenesc: gravitate în gânduri, seriozitate în fapte, preocupare spirituală. (p.114)

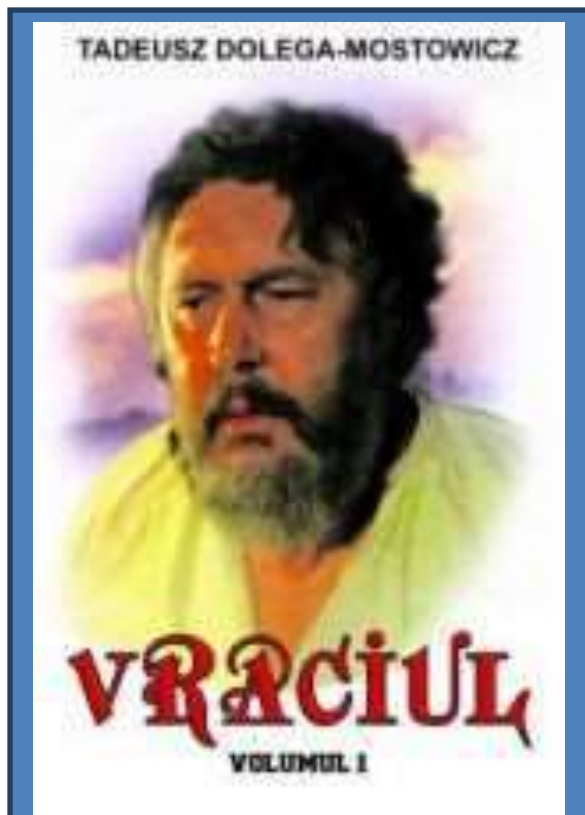
Lunga și laborioasa lui activitate de sculptor, Constantin Brâncuși a început-o la 11 ani ca ucenic de tâmplărie.(p.128)

Ansamblul monumental de la Târgul-Jiu e o operă de monumentalitatea vechilor „Minuni ale lumii”, ca un desfăcător de orizonturi spirituale pentru întregul univers:

„Eu am crescut hrănit de taina lumii /și drumul meu îl ține soarta-n palme/
nemărginirea sărutatu-m-a pe frunte/ și-n pieptu-mi larg/ credința mea o sorb
puternică din soare.”(p.131)

Toată puterea și înțelepciunea omului își trag trăinicia din legătura cu glia. Asemenea gigantului Anteu care-și reînnoia puterile prin contactul cu pământul, Geo, mama sa. De aici pornesc gândirea și înțelepciunea care se înalță către lumină, către soare, spre infinit...Ascensiunea omului de geniu este grea dar până la urmă biruitoare”.(p.132)

Un sentiment de reculegere și de liniște respectuoasă, îi pătrunde, iar liniștea face loc tăcerii meditative. (p.133)

Titlul cărții: *Vracii Profesorul Wilczur (Vol. I și II)*

Autor: MOSTOWICZ, Tadeusz Dolega

Locul publicării: București, Ed. Univers

Data publicării: 1988

Tematica: roman (literatură poloneză), dilogie

***Carte recomandată de profesor:
Gavrilă Ana-Cătălina
Liceul Teoretic „Vasile
Alecsandri” - Săbăoani***

”O iubea pe Beata nespus de mult și era convins că ea îl răsplătește cu aceeași dragoste, deși mai tăcut, mai puțin impulsiv. Dintotdeauna ea a fost delicată și gingașă ca o floare. Întotdeauna a avut pentru el un zâmbet, un cuvânt bun. Și ar fi fost convinsă nu putea fi altfel, dacă n-ar fi văzut-o adeseori bine dispus, explodând în cascade de râs, glumeață și cochetă, de fiecare data însă când era înconjurat de tineret și de fiecare data când știa că el nu o vede. Se dădea peste cap s-o conving că el este mai dispus decât ceilalți, cei mai tineri, s-accepte distracțiile lipsite de griji, dar în zadar. În sfârșit, cu timpul, s-a împăcat și cu gândul acesta, a renunțat la pretenția de a-și spori fericirea și așa nespus de mare.” (p.14, vol I)

”M-am îndrăgostit, Rafał. Iar această dragoste e mai puternică decât mine, mai puternică decât toate sentimentele pe care le nutresc și le-am nutrit întotdeauna pentru tine, de la recunoștință până la cea mai profundă stimă și admirație, de la afecțiunea sinceră până la obișnuință. Din păcate, nu te-am iubit niciodată, dar am aflat asta abia când l-am întâlnit pe Janek.” (p.17, vol I)

”Au mai stat de vorbă vreo jumătate de oră. Când s-a oprit ploaia, vraciul și-a luat rămas bun și a plecat. Din ziua aceea însă trecea tot mai des pe la prăvălia doamnei Szkopkova și stătea mai mult de vorbă. O îndrăgise mult pe domnișoara Marysia. Îi făcea o mare plăcere numai să se uite la ea, la chipul ei vioi, la mâinile ei delicate, la părul ei auriu și ipieptănat lins. Avea o voce clară și sonoră, ochii ei mari și albaștri priveau cu căldură și simțea limpede că și ea îl îndrăgește.” (p.89, vol I)

”Să-i spună nebunie cine o vrea! Dar îi vor spune așa numai cei care nu știu ce nebunie, ce nebunie disperată e lupta împotriva iubirii! Ce crimă e! Are omul dreptul să-și smulgă din piept cel mai bun, cel mai nobil și cel mai frumos sentiment? Cine știe, poate singurul sentiment care ne justifică existența, care reprezintă bogăția sufletului nostru?...Să-l calci în picioare, să-l distrugi, să te lepezi de el?... În numele cărei rațiuni?...Ca să obții prețuirea oamenilor? Ce prostie! Să renunți pentru alții la tine, să renunți la ce-i mai important în tine, la propria-ți fericire?!” (p.139, vol I)

”În primii ani ai pribegiei încercase să străbată acel baraj care se ridica între memoria lui și trecut. Doar își dădea seama că trebuie să fi avut și el o perioadă a adolescenței și a copilăriei. Din discuțiile prudente purtate cu oameni întâlniți întâmplător aflase că toți își aduc aminte de anii copilăriei. Nu a mărturisit însă nimănui ciudata infirmitate de care suferea, fiindcă nimeni nu voiasă-l creadă. Râdeau de el și ziceau că trebuie să aibă motivele lui pentru care nu vrea să-și aducă aminte trecutul, el însă continua să-și muncească creierul, să reia atacurile împotriva aceluși perete, pentru că de fiecare dată, obosit, istovit până la capătul puterilor, cu mintea rătăcit, să se întoarcă la realitate și să-și jure că nu va mai face nicio încercare. Anii treceau. El se obișnuise, se împăcase cu situația lui și nici nu mai trebuia să jure. Doar uneori, împotriva voinței lui, câte o întâmplare trezea în el acea neliniște, acea teamă, pe care o simte orice om în fața unor forte pe care nu le înțelege și care acționează în adâncul lui.”(p.220, vol I)

”Și aceasta e o amnezie, își spuse. Trăind în oraș, omul uită acest univers. Intră în ritmul bolnăvicios al carierei, al muncii, al cursei... Și nu mai știe că există o asemenea vreme, o asemenea liniște... un alt pământ, unde adevărul comunică cu omul direct, nu prin intermediul difuzoarelor radioului, al literelor negre ale tiparului... Se uită...” (p.250, vol II)

”Căderea lui a început în ziua aceea nenorocită, când a fost regăsit, sau mai bine zis, când el l-a regăsit pe dispărutul profesor Rafał Wilczur. Cât de bine își amintea ziua aceea. O sală de tribunal întunecată, iar pe banca acuzaților un țăran bărbos, într-un suman jerpelit, un vraci, un vraci dintr-un sat de la marginea țării, judecat pentru practice interzise, pentru operații efectuate cu instrumente de lăcătușerie, primitive, ruginite, pentru operații care au salvat viața multor oameni necăjiți din niște sate urgisite... Vraci... Profesorul Jerzy Dobraniecki a fost primul care a recunoscut în el pe fostul lui șef și mentor, pe profesorul Rafał Wilczur, după a cărei dispariție, în mai bine de zece ani i-a luat, i-a ocupat, i-a cucerit pe rând toate pozițiile în știință, în practică, în viață.” (p.6, vol II)

”Wilczur își încruntă sprâncenele. Ceea ce mi-ai spus dumneata, ce simți dumneata, este pentru mine un dar mare și prețios. Un om care a avut parte de atât de puțină afecțiune în viață, știe să o prețuiască. Asta nu înseamnă că poate răspunde cu aceeași afecțiune. Viața lasă urme, anii lasă și ei urme. Inima se usucă, sufletul își pierde seva hrănitore, devine searbăd și ațos, se usucă precum un pergament. Trebuie să înțelegi asta, domnișoară Lucia.” (p.69, vol II)

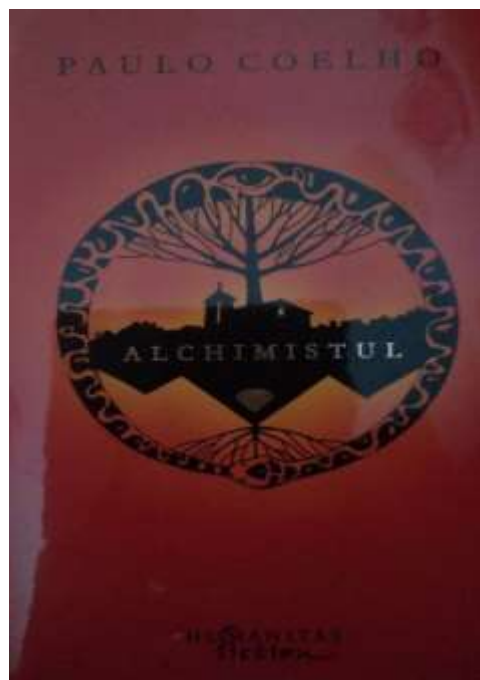
”Știrea despre întoarcerea „vraciului” s-a răspândit repede în tot județul. În fața morii lui Prokop Mielnik începură să se adune iar căruțele care aduceau bolnavi de prin apropiere, dar și din locuri tot mai îndepărtate. Celebritatea lui Wilczur nu numai că nu scăzuse în anii în care lipsise de aici, ci sporise și mai mult, iar povestea vieții lui devenise un fel de legendă locală, împestrită cu cele mai fantastice adăugiri. Nu numai că era socotit un făcător de minuni, ci vedeau în el un trimis misterios al unor forte nepământene. Așa că întoarcerea lui a fost primită cu un fel de entuziasm evlavios.” (p.114, vol II)

”—Da. În vremurile de astăzi, când mintea există numai pentru a face rău, ce este prostia dacă nu cel mai de preț bun? Și ce este binele dacă nu

înțelepciune? Viața devine un paradox. Atunci poate înțelept e și faptul că tu, carissime, trăiești pentru a aduce fericire altora.

—Poate că pentru asta am fost făcut, spuse Wilczur dus pe gânduri.

—Tu trăiești pentru alții, alții pentru ei înșiși, numai eu nu știu pentru cine și pentru ce trăiesc... De ani de zile caut răspunsul, îl caut pe fundul fiecărei sticle. Și nu-l găsesc... Se vede că nu nimeresc sticla potrivită. Dar nu-ți fie teamă! Vine și rândul ei... Am s-o găsesc și în ultima înghițitură voi afla adevărul... ”(p.320, vol II)

Titlul cărții: ALCHIMISTUL

Autor : COELHO , Paulo

Editura: HUMANITAS FICTION

Locul publicării: București

Data publicării: 2016

Tematica: roman (poveste)

**Carte recomandată de
profesor înv. primar
Luca Angela,
Liceul Teoretic „Vasile
Alecsandri”, Săbăoani**

„- Sunt trei tipuri de alchimiști, spuse Maestrul meu. Aceia care sunt imprecizi pentru că nu știu ce vorbesc; aceia care sunt imprecizi pentru că știu ce vorbesc, dar știu și că limbajul Alchimiei este adresat inimii și nu rațiunii.

- Și al treilea tip? am întrebat.
- Aceia care nu au auzit niciodată vorbindu-se despre Alchimie, dar care au reușit, prin experiența lor, să descopere Piatra Filozofală.”

P 11

„Băiatul se numea Santiago. Se întunecase tocmai când ajunsese cu turma lui în fața unei vechi biserici părăsite. Acoperișul se prăbușise de mult, și în locul unde pe vremuri se afla sacristia creștea acum un sicomor uriaș. Hotărî să petreacă noaptea aici. Își mână toate oile prin ruinele porții și apoi puse niște scânduri pentru ca acestea să nu fugă în timpul nopții. Nu erau lupi pe acolo, dar odată îi scăpase una în timpul nopții și a trebuit să-și piardă toată ziua următoare pentru a găsi oaia rătăcită. ”

P 23

„În acest timp, bătrânul răsfoia cartea groasă, fără cea mai mică intenție de a o înapoia. Flăcăul a observat că purta niște haine caudate: părea arab, ceea ce nu era o raritate prin părțile acelea. Africa se afla la numai câteva ore de Tarifa; și n-aveai decât să străbați strâmtoarea cea mică cu vaporul. Deseori apăreau arabi în oraș, după cumpărături și spuneau rugăciuni bizare de mai multe ori pe zi. ”

P 43

„Când eram cu oile eram fericit și răspândeam în juru-mi numai fericire. Oamenii mă vedeau că vin și mă primeau bine. Dar acum sunt trist și nefericit. O să mă amărăsc și n-o să mai am încredere în oameni, pentru că un om m-a trădat. O să-l urăsc pe aceia care găsesc comori ascunse, fiindcă eu n-am găsit-o pe a mea. și totdeauna o să caut să păstrez puținul pe care-l am, pentru că sunt prea mic ca să îmbrățișez lumea.”

P 68

„Dar caravan porni la drum, și era imposibil să auzi ce spunea Englezul. Știa însă exact despre ce era vorba: lanțul misterios care unește un lucru cu altul, care-l făcuse să devină păstor, să aibă de două ori același vis, și să ajungă într-un oraș aproape de Africa, și să întâlnească în piață un rege, și să fie tâlhărit pentru ca să cunoască pe negustorul de cristaluri, și...”

P 107

„Flăcăul a aflat că partea lichidă a Marii Opere se numea Elixirul Vieții Lungi și lecuia toate bolile, pe lângă faptul că alchimistul nu îmbătrânea niciodată. Iar partea solidă se numea Piatra Filozofală.

- Nu este ușor să descoperi Piatra Filozofală, spuse Englezul. Alchimiștii petreceau ani de zile în laboratoare, observând focul care purifica metalele. și de atâta privit la foc, unora le piereau cu totul din cap deșertăciunile lumii. Și atunci, venea o zi când descopereau că purificarea metalelor sfârșise prin a-l purifica pe ei înșiși.”

P 118

„...nu trăiesc nici în trecutul meu, nici în viitor. Nu am decât prezentul, și numai el mă interesează. Dacă vei putea rămâne mereu în prezent, vei fi un om fericit. Vei simți că în deșert există viață, că cerul are stele, și că războinicii se luptă pentru că asta face parte din rasa omenească. Viața va fi o sărbătoare, o mare sărbătoare, pentru că ea este numai și numai momentul în care trăim.”

P 125

„- De ce inimile nu spun oamenilor că trebuie să-și urmeze visele? îl întrebă flăcăul pe Alchimist.

Pentru că, în cazul acesta, inima suferă cel mai mult. Iar inimilor nu le place să sufere.

Începând din ziua aceea, flăcăul și-a ascultat inima. I-a cerut să nu-l mai părăsească niciodată.”

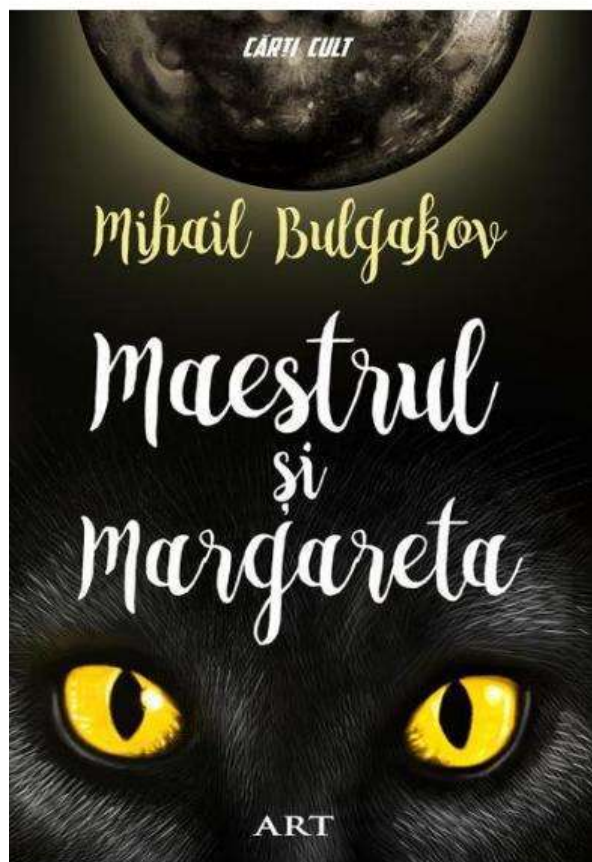
P 181

„-Pentru că iubirea nu înseamnă să fii nemișcat precum deșertul, nici să cutreieri lumea precum vântul, nici să privești totul de la distanță, cum faci tu. Iubirea este forța care transformă și face ca Sufletul Lumii să fie mai bun. Când am pătruns în el pentru prima oară, am crezut că este perfect. Apoi am văzut că era o oglindă a tuturor ființelor și își avea războaiele și patimile lui. Noi suntem aceia care hrănim Sufletul Lumii, iar pământul pe care trăim va fi mai bun sau mai rău după cum noi vom fi mai buni sau mai răi. Aici intră în joc forța iubirii, fiindcă atunci când iubim, vrem totdeauna să fim mai buni decât suntem.”

P 204

„Dar vântul începu să sufle. Era *Levantul*, vântul care venea din Africa. Nu aducea miresele deșertului, nici amenințarea vreunei invazii a maurilor. Dimpotrivă, aducea un parfum pe care flăcăul îl cunoștea prea bine și boarea unui sărut, pe care-l văzu plutind încet, până ce se opri pe buzele lui.”

P 223

Titlul cărții: Maestrul și Margareta

Autor : BULGAKOV, Mihail

Editura: Art

Locul publicării: București

Data publicării: 2017

Tematica: Literatură universală - fantastic, farsă

Roman

**Carte recomandată de profesor
Maxim Viorel
Liceul Teoretic Vasile
Alecsandri Săbăoani**

“Gândurile porniră să zboare, scurte, fără șir, neobisnuite. “sunt pierdut!.... Apoi suntem pierduți!....” Și un altul cu totul absurd, printre ele, despre nu se știe ce nemurire, și nemurirea aceasta îi trezi un simțământ de tristețe insuportabilă.”

P 36

“Adevărul e ...aici profesorul se uită în jur sperios și urmă în șoaptă....că eu am fost de față la toate astea. Am fost la Pilat din Pont pe balcon, și în grădină, când vorbea cu Caiafa, și lângă eșafod, dar numai în taină, incognito, cum s-ar zice, așa vă rog să nu suflați nimănui nici un cuvânt și să păstrați secretul, st....”

P54

“- Și, și mai departe? Te rog din suflet, mai departe! Dar, pentru Dumnezeu, punct cu punct!

Ivan nu lăsa nimic deoparte, ba chiar îi venea mai ușor să povestească așa; treptat, treptat, ajunse la scena când, înfășurat într-o mantie albă cu căptușeala sângerie, pilat din pont ieșise în balcon.

Oaspetele își împreună mâinile ca pentru rugăciune, șoptind:

- O cum ați ghicit! O, cum am ghicit totul!

Descrierea morții îngrozitoare a lui Berlioz necunoscutul o întâmpină cu o observație enigmatică, în timp ce ochii îi scăpărau de ură:

- De un singur lucru îmi pare rău, că în locul lui Berlioz nu a fost criticul Latunski sau literatul Mstislav Lavrovici;și exclamă apoi frenetic, tot în șoaptă: Mai departe!”

P 173

“Ca și înainte, Margareta zbura agale print-o regiune pustie și necunoscută, peste niște dealuri presărate cu bolovani risipiți printe pini răzleți și uriași. Nu zbura însă pe deasupra pinilor, ci printre trunchiurile lor poleite dintr-o parte din argintul lunii. Umbra ușoară a zburătoarei aluneca pe pământ în fața ei, iar luna o mângâia din spate”.

P 315

“- Crede-mă, strigă cu un zâmbet Pilat, nu se află un loc mai trist pe Pământ. Nu mai vorbesc de natură – sunt bolnav ori de câte ori sunt nevoit să vin aici, și asta n-ar fi încă nimic!.... Dar sărbătorile astea!....Magii, vrăjitorii, făcătorii de minuni, cărdurile de pelerine!...Sunt fanatici, fanatici!...Chiar și mesia ăsta, pe care s-au pus să-l aștepte anul acesta! Riști în fiecare clipă să fii, fără să vrei, martorul unei vărsări de sângecât se poate de neplăcute.....”

P 390

“Din poenile grădinii Ghetsemani se revărsau peste gard, în valuri arome de mirt și de salcâm....Locul spre care mergea Iuda era aproape. Știa că în dreapta, în

Câți bani ai primit? Spune, dacă vrei să scapi cu viață!

Speranța licări în inima lui Iudași strigă deznădăjduit:

- Treizeci de arginți! Treizeci de arginți! tot ce am primit e la mine! Iată banii! Luați-l, dar lăsați-mi viața! ”

P 406-407

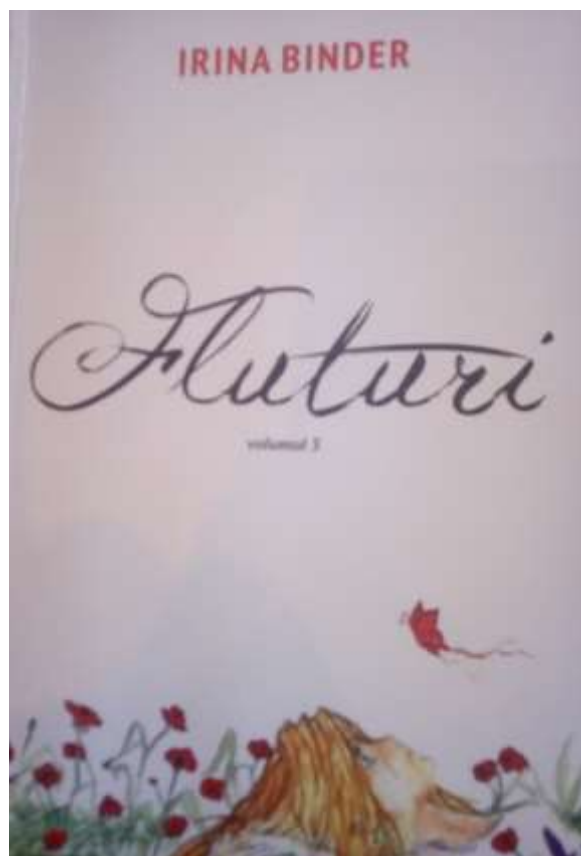
”- Cine a făcut asta? Mai repetă în șoaptă Levi.

- Eu am facut-o, îi răspunse Pilat. ”

P 424

” Margareta nu stia cum arată ea însăși, dar vedea prea bine cât de mult se schimbasese maestrul. Părul sclipitor de alb în lumina lunii se strânsese la spate într-o coadă și-i flutura în zbor. De câte ori vântul dădea la o parte pelerine maestrului, dezvelindu-l picioarele, Margareta vedea pe botforii lui, când aprinzându-se, când stingându-se, stelutele pintenilor. Ca și adolescentul – demon, maestrul zbura cu ochii la lună, dar îi zâmbea, ca unei ființe apropiate și dragi, și mormăia întruna ceva pe sub mustăți.....”

P. 490

FLUTURI vol. I, II, III.

Autor : BINDER, IRINA

Editura: FOR YOU

Locul publicării: București

Data publicării: 2016

Tematica: BESTSELLER

Literatură română

***Carte recomandată de
Prof. Mîrze Mihaela
Liceul Teoretic "Vasile
Alecsandri" Săbăoani***

Vol. I, Pag. 5

„Sunt un om care a înțeles că iubirea nu oferă garanții, că ea devine uneori amărăciune, că fiecare fluture din stomac își ia zborul și că, orcât de mult am iubi și orcât de mult ne-am dăruit, oamenii ne pot abandona, ca și cum nu am însemnat nimic pentru ei,,

Pag. 15

“Am învățat că responsabilă pentru toate evenimentele care conturează, mai mult sau mai puțin, viața unui om este iubirea. Că fericirea, dar și nefericirea, durerile și bucuriile, momentele de extaz și de cădere, realizările și iluziile, precum și praful ce rămâne uneori în urma lor, transformarea și statornicia care definesc viața sunt controlate, într-un mod haotic, de iubire și de modul în care noi, oamenii, ne abandonăm ei”

Pag. 89

„-Să-i respect pe toți oamenii, indiferent cine sunt. Să-i cunosc, înainte să-i cataloghez. Să nu fac diferențe pe criterii de etnie, religie sau condiție socială. Și să nu privesc de sus pe nimeni. M-a învățat să fiu om. Și chiar dacă mulți trăiesc cu impresia că m-a răsfățat excesiv, a făcut din mine un om modest, demn și cu bun simț. Vreau să cred că a reușit,,

Vol.II pag. 114

„-Oamenii ne dezamăgesc. Nu o fac neapărat pentru că sunt răi, ci pentru că sunt sortiți să greșescă. Și tu vei greși, iar la rândul tău. Și să mai știi că oamenii îți vor lua multe, dacă vor putea. Dar tot ceea ce îți va fi dat înapoi de către Dumnezeu, înzecit. Iar ceea ce este al tău cu adevărat nu îți poate lua nimeni și se află chiar aici, în pieptul tău: e inima ta. Acolo ai toate comorile lumii, tot ceea ce trebuie.

Pag.117

„ Atunci când nu îmi reușește ceva, când pierd ceva sau chiar pe cineva care alege un drum diferit de al meu, îmi spun că „ nu a fost să fie al meu!,,. Și mă resemnez în fața eșecului sau a pierderii. La această „putere,, a mea de resemnare a contribuit mult educația primită încă de când eram copil. Mi s-a spus că nu pot avea ceva ce nu e al meu, că nu pot ține lângă mine oameni care nu-și doresc să-mi fie alături și că, dacă am pierdut, înseamnă că acel ceva sau cineva nu trebuia să fie al meu,,

VOL . III pag. 28

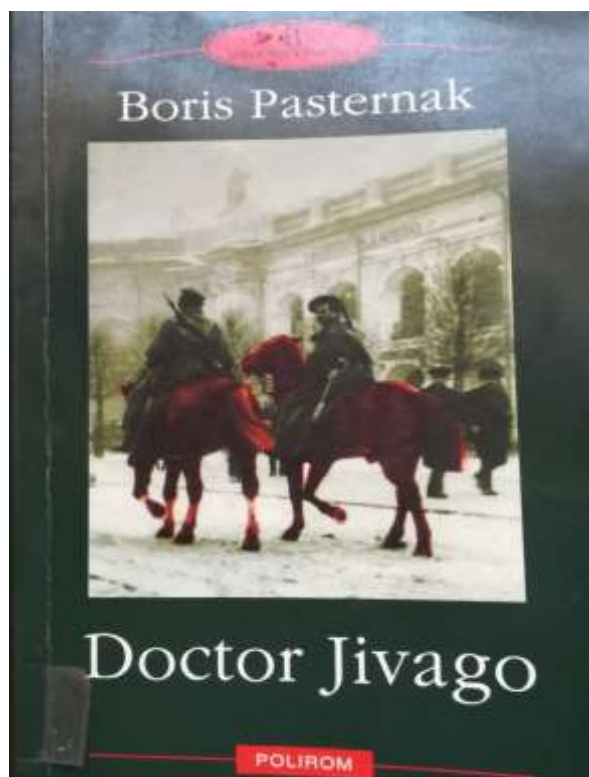
„Pe parcursul vieții înveți de toate. Înveți să trăiești, dar și să mori câte puțin, cu fiecare pierdere, cu fiecare eșec, cu fiecare renunțare, cu fiecare vis abandonat. Înveți să fii puternic, dar și neputincios și slab. Înveți bucuria de a câștiga, pentru ca mai apoi să înveți cum e să pierzi. Înveți să depinzi de oameni, apoi înveți să trăiești fără ei. Înveți să iubești, iar uneori să-i urăști profund pe cei pe care i-ai iubit. Înveți să zbori, ca mai apoi să înveți să te târăști, visând la zbor. Înveți cum e să ai totul, dar și cum este să nu ai nimic. Înveți cât de minunat este să te simți al cuiva, ca apoi să înveți cât de dureros este să te simți al nimănui. Înveți să cari mult timp poveri sufletești, iar când nu le mai poți duce, înveți cum să te debarasezi de ele. Înveți să aștepti și să amâni, iar când obosești, înveți să renunți. Înveți să nu mai crezi și să nu mai speri, ca mai apoi să înveți din nou că crezi și să speri cu forța inimii tale,,.

Pag. 215

„ Alături de prieteni trăiești bucuriile dublu, iar durerile pe jumătate,,

Pag. 272

„ Cel mai frumos, mai încăpător și mai sigur loc din lume este sufletul mamei,,

Titlul cărții: Doctor Jivago

Autor : PASTERNAK, Boris

Editura: Polirom

Locul publicării: Iași

Data publicării: 2004

Tematica: război, dragoste

*Carte recomandată de profesor
Giovana-Maria Munteanu de la
Liceul Teoretic „V. Alecsandri”,
Săbăoani-Neamț*

„Sistemul nostru nervos nu este o ficțiune, este o parte din organismul nostru, iar sufletul există material și se află în interiorul nostru, ca dinții. Nu ne putem permite să-l călcăm în picioare fără să fim pedepsiți. (p. 87)

„ În ultimul timp se observă schimbări foarte bruște. Pană nu demult, erau sfinte datorită față de patrie, vitejia militară, sentimentele superioare față de societate. Însă războiul e pierdut și, din pricina acestei nenorociri, restul și-a pierdut valoarea, nu mai este sfânt.

Deodată totul se schimbă: tonul, aerul, nimeni nu mai știa cum să gândească și de cine să asculte. (...) În asemenea situații vrei să te încrezi în ceva important, în forța vieții, în frumusețe și adevăr, pentru ca acestea, și nu legile omenești răsturnate, să te dirijeze, deplin și fără milă, mai deplin decât în viața obișnuită, pe care războiul a alungat-o în trecut și a desființat-o.” (p. 149)

„ O, cum îți vine câteodată să lași baltă vorbăria searbădă, fals entuziastică, , opacă și să te afunzi în părelnică tăcere a naturii , în istovitoare muțenie a muncii prelungi, îndărătnice, în necuvantul somnului adânc, al muzicii adevărate, al unei blande comuniuni sufletești, când plinătatea sufletului face vorbele de prisos.”

(p. 160)

„ Trei ani de schimbări, de necunoscut, de treceri, războiul, revoluția, cutremurările, canonadele, scenele morții, podurile aruncate în aer, dărămurile, incendiile – toate acestea se transformaseră subit într-un imens spațiu gol, lipsit de conținut. Primul eveniment veritabil după o perioadă foarte lungă era această amețitoare apropiere cu trenul de casa care este încă întreagă, care mai există încă pe fața pământului și în care îi e dragă fiecare pietricică. Asta era viața, asta era emoția căutată de toți aventurierii , acesta era sensul căutărilor artei – întoarcerea la cei dragi, întoarcerea la sine, reînnoirea existenței. “(p. 186)

„ Cei mai mulți dintre noi suntem obligați să ducem o viață de duplicitate constant, sistematic. Sănătatea este bineînțeles afectată dacă zi de zi spunem una și simțim alta, dacă ne umilim în fața a ceea ce ne repugnă și ne bucurăm de ceea ce nu ne aduce nimic decăt nefericire. “(p. 258).

„Cei care se ascundeau nu aveau nimic pe conștiință. Era o greșeală că se ascuseseră. Majoritatea o făcuseră din grabă, din beție sau din prostie. Unii din ei aveau prietenii, care li se părea lor, erau compromițătoare și-i puteau distruge. Căci acum toate căpătau culoare politică. Ștregăria și huliganismul, în zona sovietică, erau considerate semne de reacționarism, iar în zona ocupată de albi erau luate drept manifestări bolșevice. “(p. 354)

„ Revoluțiile durează săptămâni, ani, apoi, timp de zeci și sute de ani, este adorat ca ceva sfânt acel spirit de mediocritate care le-a provocat. “(p. 361)

„Aceste vremuri justificau vechea zicală că omul este lup pentru semenul său. Călătorul făcea cale întoarsă la vederea altui călător, străinul îl omora pe străin ca să nu fie el omorat. Apăruseră cazuri izolate de canibalism. Legile civilizației omenești erau de acum uitate. Omul visa visele preistorice ale cavernelor.” (p.410)

„Ce orbire demnă de invidiat! Se gandi doctorul. Despre ce grane mai poate fi vorba, cand acestea nu mai există în natură? Ce clase avute, ce speculanți, cand aceștia au fost demult nimiciti de sensul decretelor precedente? Ce țărani, care sate, cand nici ele nu mai există? Care uitare a propriilor indicații și măsuri, cand acestea de mult nu au mai lăsat piatră pe piatră? Ce fel de oameni trebuie să fie aceștia care, din an în an, delirează cu asemenea ardoare neogoită pe marginea unor teme inexistente, care au dispărut de mult, nemaivrand să știe și să audă de nimic altceva! “(p.414)

„Tu și cu mine suntem ca și cum am fi fost învățați să sărutăm în ceruri și trimiși împreună pe pământ, pentru a vedea dacă mai știm ce am fost învățați. “(p.463)

„Nu-mi plac oamenii care au mereu dreptate, care nu au căzut, care nu au bătut în retragere. Virtutea lor e moartă și lipsită de valoare. Frumusețea vieții nu li s-revelat. “(p. 433)

„ După cum am băgat de seamă, fiecare instaurare a acestei puteri noi trece prin cateva etape. Mai întâi este triumful rațiunii, spiritul critic, lupta cu prejudecățile. Deocamdată, începe cea de a doua perioadă. Încep să aibă caștig de cauză forțele tenebroase ale celor infiltrați, ale falșilor acoliți. Se întetesc suspiciunea, turnătoriile, intrigile, ura. “(p. 442)

„Deși înseninarea și eliberarea pe care le așteptaseră după război nu veniseră odată cu victoria, cum credeau ei că se va întâmpla, oricum prevestirea libertății plutise în aer de-a lungul tuturor anilor postbelici, ea fiind singurul conținut istoric al acelor ani.” (p. 560)

Titlul cărții: CINE SUNTEM

Autor : PURIC, Dan

Editura: Platytera

Locul publicării: București

Data publicării: 2008

Tematica: Interviuri, discursuri și analize social-politice

**Carte recomandată de
profesor Păduraru Steriana
Liceul Teoretic „Vasile
Alecsandri”, Săbăoani**

Cine este Dan Puric?

„ Am inceput lecturarea acestei cărți cu ignoranța și reticența. Cu ignoranța, pentru că nu știam prea multe despre Dan Puric și cu reticența pentru că, din primele pagini, cartea mi-a părut prea ortodoxă pentru mine (dedicația autorului este pentru părintele Atanasie, iar una dintre prefațe este scrisă tot de un preot, Iustin Pârvu). Totuși, dintr-o curiozitate nativă am continuat lectura și îmi mulțumesc pentru aceasta. Am descoperit un mare artist, care nu se sfiește să spună lucrurilor pe nume și, cel mai important, ne face să privim și să reflectăm (mai mult) despre partea frumoasă a lumii din jurul nostru și a României”¹ (Loredana Modoran, *Recenzie Dan Puric, Cine suntem?*, 2008).

„Știți cum se zice: distanța, pentru dragoste, este ca vântul pentru foc. Dacă dragostea e mare, o întindește. Dacă nu, o stinge.” P.31

„...Numai oamenii fără Dumnezeu se simt singuri. Îmi aduc aminte de o vorbă nemaipomenită. Meister Eckhart, unul dintre marii mistici ai Europei Occidentale a secolului al XIII-lea, se spunea că stătea singur sub un copac. Și a venit la el un discipol și l-a întrebat: „Maestre, de ce stați singur?”. Iar el i-a răspuns: „Nu eram singur, dar acum sunt”. p.33

„Noi trebuie să îndrăznim. Politicienii noștri au tupeu față de noi, căci față de cei de dincolo nu îndrăznesc. Hristos a spus: „Îndrăzniți!”, N-a zis: „Aveți tupeu!”. p.47

„Vin sărbătorile și primul lucru pe care îl văd cred că e un stomac foarte mare, pe care îl supraîncarcă... Asta nu înseamnă să nu faci sărbătoare! Asta nu înseamnă

¹ Loredana, Modoran. *Recenzie Cine Suntem? Dan Puric*, articol incarcat de Alex Sima pe adresa <http://townportal.ro/carti/comentator-loredana-modoran/dan-puric-cine-suntem/> accesat in 14.02.2018

să nu pui ceva pe masă! Dar faptul că ne lăsăm contaminați de o societate a lăcomiei nu este bine. Sigur, se poate spune că viața este oricum scurtă. că este așa cum este... Sigur că și sărbătoarea este bine vămuită în credința noastră: nu stă nimeni într-o permanentă asceză, cât și sărbătoarea. Important e: pe ce pui dumneata accentul? Pe lângă sărbătoare, mai există și chestiunea aceasta a reculegerii. De ce să fim într-un jogging alimentar de dimineața până seara? De unde fuga asta, atletismul ăsta consumerist? Pierre Bourdieu vorbește despre omul modern, caracterizat de: "fast foods, fast thinkers, fast lovers". Viteza noastră, a celor din Răsărit, este cu totul diferită. Ne facem timp de Dumnezeu, ori îl alungăm din timpul nostru?" pp.55-56

„Am încercat să identific, în istoria noastră, alte acte de demnitate creștină, pentru ca, din câteva momente, să putem reconstitui imaginea de ansamblu. Un mare critic, Visarion Bieliniski, spunea: „Artistului nu-i trebuie concepute el gândește în imagini” p.71

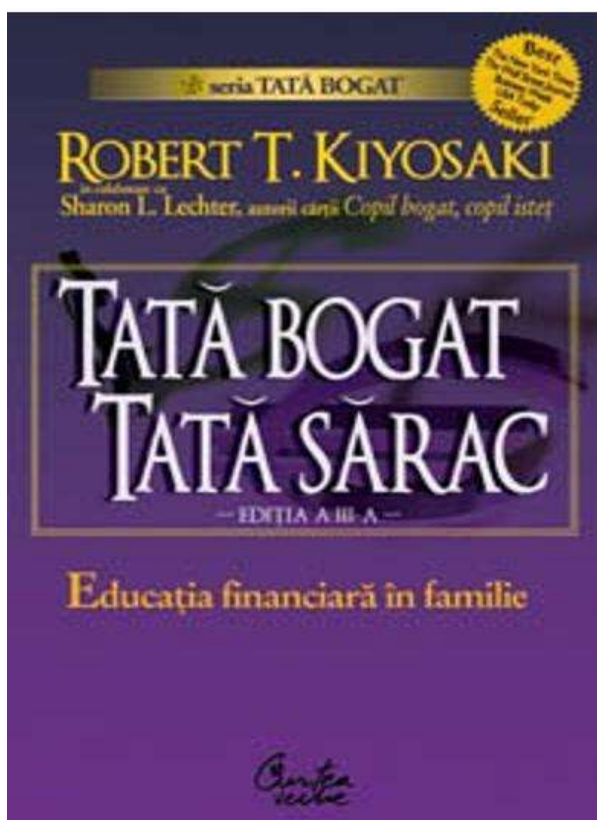
„Asemenea se vorbea în perioada interbelică despre politicianism. Aristotel, în *Omul politic*, spune o chestie extraordinară: „Toată lumea are glas. Numai omul are voce, și vocea aceasta trebuie să se facă auzită în cetate”. Numai că statutul omului politic, la Aristotel, în cetatea ideală, era una; în vreme ce, aici și acum, noi ne aflăm într-o stare de degradare”. p.97

„Fericitul Augustin spunea: „lubește și fă ce vrei!”. Și, dacă observați, atunci când iubești faci tot ce vrei, fără să faci anumite lucruri care i-ar face rău celui iubit. Este un paradox. Deci, Dumnezeu trebuie articulat de către ființa noastră în acea dimensiune a omului „de taină”. p.111

„Și să știți că românii aceștia, prăpădiți cum par, care pleacă în Occident, pleacă în spate cu o mică biserică, cu o cochilie. Mai și încreștinează ei, pe undeva, pe-acolo. Și, în firea lor, amărății ăștia, care sunt acum la căpșuni, vor reacționa ca Matei Brâncoveanu. Ei sunt mutilați de istorie, de economie; firea aia adâncă a românului tot va izbândi.” p.129

„Călătoresc peste tot în lume și îmi dau seama că omenirea s-a transformat într-un ocean de suferință. În supa asta intrăm și noi. Dar avem și noi achizițiile noastre de adus. Cel mai creștin vers este acela al lui Eminescu: „Eu îmi apăr sărăcia și nevoile și neamul”. N-a zis: eu îmi apăr bogăția, abundența și identitatea europeană. A zis: *sărăcia*. Sărăcia, care este o asceză, este o dimensiune duhovnicească. Sărăcia nu este mizerabilitate. Mizeria, care acum ne toacă pe toți, interioară, vorba lui Dostoievski, îți transformă omul într-o nenorocire.” p.129

„Căci națiunea, fiind făcută din timp și în timp, își are prezența ei limitată istoric. Dar, *ceasul bate, timpul trece, vremea stă și vremuiește*, spune poporul român. Prin urmare, în vreme ce națiunea, ca un construct, este *fiică a timpului*, neamul este *copil al vremii care vremuiește*.” p.162

Titlul cărții: Tată bogat tată sărac

Autor : KIYOSAKI , Robert T.

Editura: Curtea Veche

Locul publicării: București

Data publicării: 2000

Tematica: Dezvoltare profesională. Educație financiară în familie

*Carte recomandată de profesor
Poenaru Alexandra Georgiana,
Liceul Teoretic "Vasile
Alecsandri", Săbăoani*

Lecția întâi - Cei bogați nu muncesc pentru bani

Lecția a doua - De ce trebuie predat alfabetul financiar

Lecția a treia - Vezi-ți singur de afacerea ta

Lecția a patra - Istoria impozitelor și a puterii companiilor

Lecția a cincea - Cei bogați inventează banii

Lecția a șasea - Munciți ca să învățați - nu munciți pentru bani P13

„Mulți dintre tinerii de astăzi au cărți de credit încă înainte de a ajunge la liceu, dar nu li s-a ținut niciodată un curs despre bani sau despre felul în care ar putea să-i investească, ca să nu mai vorbim despre cum funcționează dobânda la cărțile de credit. Fără să aibă noțiuni financiare și fără să știe cum funcționează banii, ei nu sunt pregătiți să înfrunte lumea ce-i așteaptă, o lume care accentuează consumul, și nu economiile”. P5

„Robert susține că oamenii bogați își educă altfel copiii. Ei își învață copiii acasă, în jurul mesei, la cină. Trebuie să ne sfătuim copiii folosind niște soluții mai sofisticate. Avem nevoie de idei noi și de o altă educație. Poate că nu este cea mai rea idee să le spunem copiilor noștri să se străduiască să fie niște buni angajați, dar și să se străduiască să aibă propria lor companie de investiții”. P8-9

„Am avut doi tați, unul bogat și unul sărac. În loc să-l accept sau să-l resping pur și simplu pe unul sau pe celălalt, mi-am dat seama că de fapt pot reflecta mai mult, comparând posibilitățile și alegând de unul singur. De exemplu, unul dintre ei spunea: „Banul este ochiul dracului.” Celălalt zicea: „Lipsa banului este ochiul dracului.” P10

„De exemplu, unul dintre tați avea obiceiul să spună: „Nu-mi pot permite.” Celălalt interzicea folosirea acestei exprimări. El insista să spun: „Cum aș putea face să-mi permit asta?” Una este o afirmație, iar cealaltă este o întrebare. Una te lasă de izbeliște, iar cealaltă te obligă să gândești. Tatăl meu care în curând va fi bogat ar explica faptul că dacă spui automat: „Nu-mi pot permite” creierul încetează să mai

funcționeze. Punând întrebarea „Cum aş putea face să-mi permit asta?” creierul e pus la muncă. Asta nu însemna că dorea să spună că poți să-ți cumperi tot ce vrei. Dar avea un adevărat fanatism în privința exersării minții, acest cel mai puternic calculator din lume. „Creierul meu este zilnic tot mai puternic pentru că îl exersez. Cu cât este mai puternic, cu atât câștig mai mulți bani.” El era convins că dacă spunem automat „Nu-mi pot permite”, acesta este un semn al unei leneviri intelectuale”. P11

„Unul dintre tați mi-a recomandat: „învață serios ca să găsești o companie bună la care să lucrezi.” Celălalt mi-a sugerat: „învață serios ca să găsești o companie bună pe care s-o cumperi.” P11

„Tatăl meu cel sărac mai spunea: „Nu mă interesează banii” sau „Banii nu contează.” Tatăl meu cel bogat spunea întotdeauna: „Banii înseamnă putere. Celălalt m-a încurajat să studiez ca să fiu bogat, să înțeleg cum e cu banii și cum să-i fac să acționeze în favoarea mea. „Eu nu muncesc pentru bani” - erau vorbele pe care le repeta mereu, „banii muncesc pentru mine!” P12

„Tatăl meu cel bogat și-a continuat prima lecție. „Mă bucur că te-ai înfuriat că muncești pentru 10 cenți pe oră. Dacă nu te-ai fi înfuriat și ai fi acceptat senin, ar fi trebuit să-ți spun că nu te pot învăța nimic. Vezi tu, adevărata învățătură presupune energie, pasiune și o dorință arzătoare. Furia joacă un rol important în această formulă, pentru că pasiunea este un amestec de furie și de iubire”. P21

„În 1974, Ray Kroc, fondatorul companiei McDonald's, a fost rugat să vorbească la un curs MBA din cadrul Universității Texas din Austin. „Ce afacere credeți voi că am eu?” Studenții au râs iar și în sfârșit unul mai curajos a zis: „Ray, crezi că există cineva pe lumea asta care să nu știe că ai o afacere cu hamburgeri?” Ray a jubilat. „Am bănuț eu că asta o să spuneți.” A făcut o pauză și apoi a adăugat iute: „Doamnelor și domnilor, nu mă ocup de hamburgeri, ci de proprietăți imobiliare.” P45

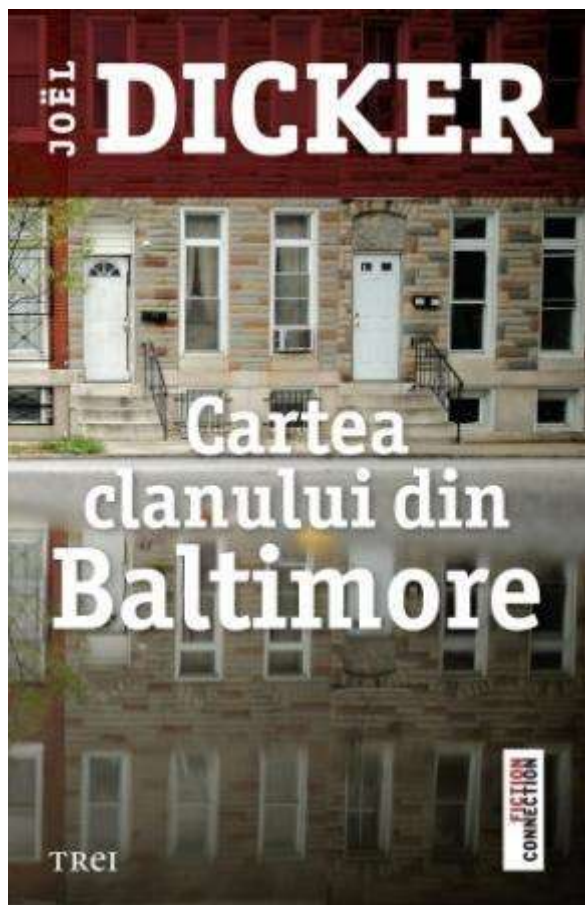
„Există o mare diferență între profesie și afacere. Adesea, îi întreb pe oameni: „Cu ce te ocupi?”, și ei îmi răspund: „A, sunt bancher.” Apoi îi întreb dacă sunt proprietarii băncii, și ei de obicei îmi răspund: „Nu, lucrez acolo.” P46

„Cel mai valoros și mai puternic activ al tuturor este mintea noastră. Dacă este bine pregătită, ea poate crea o avere enormă în ceea ce poate părea o clipă. O avere mai mare decât cea la care visau regii și reginele acum 300 de ani. O minte neformată poate crea însă o sărăcie extremă care să dureze o viață de om și pe care să o transmită și familiei”. P59

„Tatăl cel bogat ne-a încurajat pe Mike și pe mine să știm câte puțin din toate. Ne-a încurajat să lucrăm cu persoane mai deștepte ca noi și să aducem oameni inteligenți cu care să ne formăm echipe. În prezent, asta s-ar chema o sinergie a specializărilor profesionale”. P72

„Tatăl meu cel cu școală spunea mereu: „Când o să am un ban în plus am să-l dăruiesc.” Problema era că niciodată n-avea un ban în plus. Muncea tot mai mult pentru a obține mai mulți bani, în loc să se concentreze asupra legii celei mai importante a banilor: „Dă și ți se va da.” în loc de a crede în asta, el credea în „Primește și apoi vei da.” P73

„Dacă ar fi să aleg o unică idee cu care aş vrea să rămâneți, aceasta ar fi. De câte ori simțiți că „vă lipsește” sau „aveți nevoie” de ceva, mai întâi dați ceea ce doriți și veți primi înapoi însutit. Acest lucru este valabil pentru bani, zâmbete, iubire și prietenie. P93

Titlul cărții: Cartea clanului din Baltimore

Autor : DICKER , Joël

Editura: Trei

Locul publicării: București

Data publicării: 2016

Tematica: ficțiune

*Carte recomandată de
prof. Popa Elena – Brîndușa
(Liceul Teoretic „Vasile
Alecsandri” - Săbăoani)*

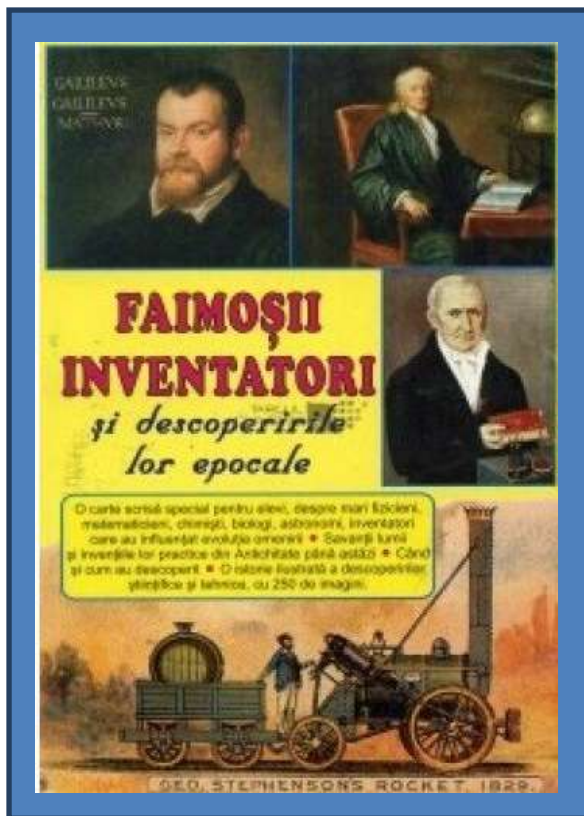
“Eu sunt scriitorul.

Așa îmi spune toată lumea. Prietenii, părinții, familia și chiar și cei pe care nu-i cunosc, dar care, recunoscându-mă ei pe mine în locuri publice, vin și-mi zic: «Nu sunteți cumva scriitorul acela...?» Ei da, sunt scriitorul, asta e identitatea mea.

Oamenii cred că, fiind scriitor, viața îți este mai degrabă liniștită.(...) Oamenii au impresia că frece menta, or, exact când nu faci nimic, de fapt atunci muncești cel mai abitir.

Să scrii o carte este ca și cum ți-ai deschide o tabără de vacanță. Viața, de obicei retrasă și liniștită, îți este brusc dată peste cap de o groază de personaje care se ivesc într-o bună zi pe nepregătite, reușind să-ți întoarcă întreaga existență cu fundu-n sus. Sosesc într-o dimineață, într-un autocar din care coboară făcând mare tămbălău, exaltate cum sunt de rolul pe care l-au obținut. Iar tu trebuie să te descurci cu ele, să te ocupi de ele, să le hrănești, să le cazezi. Ești responsabil de toate. Pentru că tu ești scriitorul.” (p.13)

“De ce scriu? Întrucât cărțile sunt mai puternice decât viața. Sunt cea mai frumoasă dintre revanșele care se pot lua în fața ei. Sunt martorii inviolabilei citadele a spiritului nostru, ai fortăreței de necucerit a memoriei noastre.” (p.484)

Titlul cărții: **Faimoșii inventatori și descoperirile lor epocale**

Autor : BORIS, Crăciun

Editura: PORTILE ORIENTULUI

Locul publicării: Iași

Data publicării: 2005

Tematica: invenții și inventatori

**Carte recomandată de profesor
VACARU ANGELA
Liceul Teoretic „Vasile
Alecsandri” Săbăoani**

Arhimede- Cum a anticipat știința modernă...

“L-a influențat pe Galileo Galilei și Isaac Newton. Era aproape de inventarea calculului infinitezimal și pe punctul de a inventa logaritmi. A folosit o notatie științifică a numerelor foarte mari. De exemplu, Arhimede a estimat că 10 la puterea 63 fire de nisip ar putea umple întregul univers.”
p 14

“Galileo Galilei a scris multe lucrari, însă capodopera sa este Dialog despre cele două sisteme planetare principale 1632. Biserica a interzis și ars Dialogurile și l-a dizgrațiat pe savant, ca să nu facă din el un martir. Totuși a fost întemnițat. După aflarea sentinței, se pare că a spus: Epuur, si muove (Și totuși se învârtește)”

p30

“Cu telescoapele moderne, omul poate vedea Cosmosul până la 15 miliarde de ani lumină, practic până la limita Universului nostru?”
p32

“Newton mergând o dată călare, preocupat de probleme de matematici , la poalele unui deal a descălecat. A luat apoi calul de căpăstru ca un automat, gândindu-se mereu la o problemă. A urcat dealul pe jos, ținând căpăstrul calului. Dar mare i-a fost surpriza când , ajuns în vârful dealului, a constatat că ținea în mână doar căpăstrul în mână și calul nu era nicăieri.”
p37

“Într-o zi, fizicianul și matematicianul Andre – Marie Ampere plecând de acasă a lăsat pe ușa locuinței un bilet pe care a scris: “Domnul Ampere nu este acasă; vă rog să veniți înspre seară”. După câțva timp, Ampere s-a întors acasă și văzând biletul a plecat din nou în oraș pentru....a reveni mai spre seară.”
p56

„**Telefonul mobil**, folosit azi și de copii, a fost proiectat în 1940-1950,când inginerii inventau sistemul celular - rețea de antene cu semnale radio? în ultimii ani, mai ales

din 1998 încoace, s-a produs un adevărat miracol al exploziei acestor telefoane fără fir, cu baterii electrice minuscule. Apelurile sunt transmise sub formă de unde radio, iar semnalele ajung la destinație printr-o rețea de stații de emisie-recepție, fiecare cuprinzând o zonă mică („celulă“). Un post central de comunicare conectează rețeaua celulară la rețeaua telefonică obișnuită. Apar cele mai sofisticate telefoane mobile, inclusiv și cu imagine.

Și încă o dată demnă de reținut! În 1977, prototipul celularului a văzut lumina zilei în SUA, intrând în probe, prin testarea lui de către 2000 de locuitori din Chicago. Au urmat teste încântătoare pentru copii și maturi la Stockholm, Tokyo, Washington. Iar azi, la începutul sec. XXI, celularul este o piesă obișnuită, care intră zilnic și în ghiozdanul elevului.”

p78

„**Computerul personal** s-a născut...într-un garaj, în 1976, unde **Steve Wazniak** și **Steven Jobs** (cunoscuți deja între specialiștii momentului) au meșterit în taină primul *calculator personal*, sub numele de **Apple**. Se pretinde că astfel a fost inventat calculatorul personal sau PC-ul. Acesta este deja independent, nu este subordonat unui calculator central și poate fi folosit în munca individuală a aceluia care îl cumpără.

Și în anii 70, firme prestigioase ca *Atari*, *Commodore* ori *Texas Instruments* au vândut pe piață propriile calculatoare personale. Succes mare a avut și firma IBM. În lume, s-a creat o mare concurență în privința creării și vânzării calculatoarelor moderne, mereu mai perfecționate - încât unele modele încap acum într-o simplă geantă pusă pe umăr sau... într-un ghiozdan școlăresc.

Și în plus, astăzi există o super rețea de informații, adică *Internetul*, care leagă toate calculatoarele de pe întregul glob. Dar asta e altă poveste adevărată din domeniul tehnicii...

Și ultima „minune“ a lumii are o istorie scurtă, dar spectaculoasă. Inovații cruciale în comunicații au existat destule în trecut, când au fost inventate: *cartea tipărită* (Guttenberg, în anul 1450), *primul telefon* (Bell, 1876), *aparatură de radio* (Marconi, 1896) și *televizorul* (Baird, 1926). Dar niciodată informațiile nu circulă mai rapid ca acum, prin **Internet**.

Unde s-a născut *Internetul*? În laboratoarele de cercetare armatei. Ministerul apărării al SUA 1963 .”

p168

Titlul cărții: Mândrie și prejudecată

Autor : AUSTEN, Jane

Editura: Hermes

Locul publicării: București

Data publicării: 1991

Tematica : Povestea expune situația familială din secolul 19, secol în care femeia nu avea foarte multe drepturi, iar căsătoria era privită ca pe o afacere de către părinți, inclusiv de către viitorul soț.

*Carte recomandată de profesor
de limba engleză Diana
Andriesei
Școala Gimnazială Iulia
Hălăucescu Tarcău, com
Tarcău, jud. Neamț*

” Se știe că un holtei tânăr și bogat este vânat întotdeauna de tinerele domnișoare dormice să devină soții devotate.

De aceea, nu contează prea mult dacă are sau nu chef de însurătoare pentru că oricum va fi ținta tuturor familiilor cu fete de măritat din împrejurimi.”

(pagina 5)

- ” Domnule Bennet cum poți spune asemenea vorbe despre propriile tale odrasle? Tot timpul mă tachinezi. Puțin îți pasă de nervii mei.

- Vai draga mea, dimpotrivă! Sunt plin de considerație față de nervii dumitale. Doar sunt vechii mei prieteni! Îmi vorbești tot timpul despre ei de 20 de ani încoace!”

(pagina 6)

- ” Știu ce gândești! Îi zise Charlotte, te miră faptul că domnul Collins mi-a adresat atât de repede cererea în căsătorie după ce l-ai respins tu. Dacă o să stai să cugeți în liniște o să-mi dai dreptate. După cum știi nu sunt o fire romantic și nici nu am fost vreodată. Tot ce-mi doresc este o familie liniștită și ținând cont de caracterul domnului Collins, de realizările și poziția sa socială sigură că voi fi feli de fericită cu el pe cât sunt toți aceia care consideră că au o căsnicie reușită.”

(pagina 86)

- ” M-am străduit din răputeri. Degeaba! Inima a fost mai puternică decât rațiunea. Permiteți-mi să vă declar că nutresc pentru dumneavoastră cea mai adâncă dragoste și admirație” ...[....]

(pagina 127)

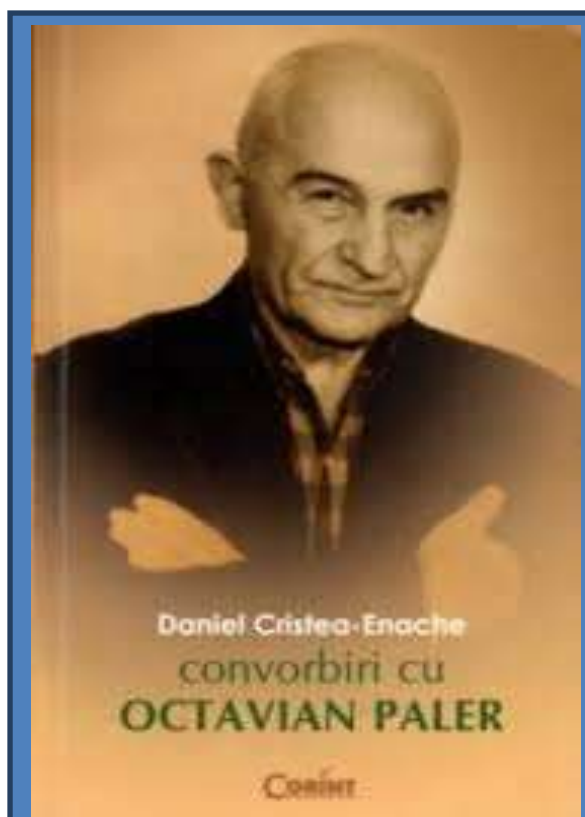
- "În mod paradoxal, aminti de amănunte despre poziția ei socială, mult inferioară lui, despre faptul că va avea de întâmpinat opoziția familiei sale, care punea pe primul plan rațiunea și nu sentimentele. În concluzie, îi mărturisii o mulțime de lucruri de acest gen, foarte nepotrivite pentru o declarație de dragoste."
(pagina 128)

- "[...] Chiar dacă n-aș fi pornită împotriva dumneavoastră, dacă nu mi-ar păsa pur și simplu sau chiar dacă v-aș îndrăgi cu adevărat, cum vă închipuiți că aș putea accepta să mă căsătoresc cu cel care a zădărnicit poate definitive fericirea dragii mele surori?"
(pagina 129)

- "Toate acestea ar fi putut fi ale mele!, cugetă ea. Aș fi putut păși cu siguranță prin aceste încăperi. N-aș fi intrat ca o simplă vizitatoare."
(pagina 162)

" Elisabeth simți că în sufletul ei se cuibărise ca niciodată o caldă afecțiune pentru omul din tablou."
(pagina 165)

- " Mi-ați dat niște speranțe la care nici nu-am îndrăznit să visez până acum!"
(pagina 241)

Titlul cărții: Convorbiri cu OCTAVIAN PALER

Autor : CRISTEA-ENACHE, Daniel

Editura:Corint

Locul publicării:SC DON STAR S.R.L Galati

Data publicării:2008

Tematica

**Carte recomandată
de/profesor/limba romana Luca
Violeta Școala Gimnazială Iulia
Hălăucescu Tarcău,com
Tarcău.iud.Neamt**

" În ce privește seriozitatea,cred că am fost prea serios în viață. Zic " preă pentru a preciza că,în cazul meu," seriozitatea " a însemnat lipsă de farmec,de dezinvoltură. Rigiditate. Mi-am dorit să pot spune bancuri. Și n-am reușit. Mi-am dorit să fiu antrenant în societate,plin de vervă și de bună dispoziție. Și n-am reușit. Timiditatea

mea,amestecată cu complexe și cu orgoliul meu,cam țeapăn,m-au blocat. M-au făcut posac. "

Pag.13

" Cât privește tehnica,aici stau și mai prost. Tot ce am reușit până în acest moment a fost să răspund când sună telefonul mobil. De restul facilităților pe care ni le pune la dispoziție civilizația modernă n-am izbutit să beneficiez. De câte ori am încercat să o fac,am eșuat, cu serioase îndoieli în ce privește inteligența mea. Poate și asta m-a stimulat să cred că progresul tehnic aduce regres interior."

Pag.47

" Ați atins partea cea mai tulbure,cea mai confuză a complexelor,a angoaselor și a limitelor mele. Pentru a fi sincer ,trebuie să fiu, mai întâi, prudent. Dacă aș avea norocul să mă pot apropia de ideea existenței lui Dumnezeu,fiu cu aerul unui expert în probleme metafizice,fiu cu evlavie de dincolo a îndoielii mamei mele,v-aș putea lămuri,relativ repede ce e în capul meu. Din nefericire,n-am moștenit harul mamei mele,iar experții în probleme metafizice nu mă ajută să învăț să mă rog. Fiindcă la asta mă gândeam când am afirmat că " nu sunt un om religios " .

Pag.82

" Tatăl meu a făcut o singură călătorie în viață. Și destul de lungă. A durat din 1914 până în 1918. A cunoscut în mai multe țări,în tranșeele primului război mondial,teama de obuzele inamice și păduchii care i-au provocat un tifos exantematic. Făcea parte dintr-un regiment românesc,inclus în armata lui Makensen. " Mama a călătorit mai puțin. Când avea 18 ani,și-a zis că ar fi bine să adauge niște bani la zestre. Asta se întâmpla cam prin 1911,când satul se afla sub imperiul austro-ungar. Așadar, părinții mei au făcut puține călătorii,înainte de ultima ,cea spre cimitirul din capătul uliței noastre.,,Delături " . În schimb,fiul lor a fost răsfățat de Hermes. Am călătorit cu avionul,cu trenul,cu vaporul,cu autobuzul,cu toate mijloacele de transport. Mi-au scăpat doar navele spațiale."

Pag.117

" N-aș vrea să schimb nimic din trecutul meu până în august 1955 când s-a născut fiul meu. Nu-mi pot concepe existența fără el. Dar după 1955,orice întrebare e posibilă și valabilă. Și am explicații pentru una singură. De ce m-am ferit să trec dincolo de Rubicon? "

Pag.177

" Ce toamnă minunată e afară și ce stare mizerabilă am! O fi oare,ultima mea toamnă? Lumina nu mai are violența de acum o lună. E melancolică,leneșă,calmă,dar are și ceva vulnerabil. A îmbătrânit și ea, îmi vine să spun. Dincolo de zidul curții,oțetarii," garda mea de corp " ,se bucură de soare,cum aș face eu,dacă n-aș fi bolnav. Mă uit la tufa de trandafiri pe care a măcelărit-o un vecin "

pag.196

" Cine se uită în sertarele mele dă peste o întreagă farmacie. Dar dragostea de viață e un sentiment parșiv! În fiecare dimineață, când văd cerul limpezindu-se,redescopăr senzația sacralului,deși v-am mărturisit că nu sunt un om religios."

pag 205

" Se pare că nu uităm nimic din tot ce a fost esențial în viața noastră. Uităm doar detaliile." pag.213

" Tocmai a căzut prima zăpadă. A nins indolent și frumos,ca într-un basm nordic. Acum, crengile înghețate ale oțetarilor au bandaje albe,iar în curte zăpada (singurul lucru curat din 2005,îmi vine să spun) n-a apucat, încă, să se în mângă purulentă."

" Ar fi cinstit să recunoaștem că bărbatul care a asediat Roma,pe vremuri,și a învins-o avea unele calități pe care ulterior,între zidurile Romei,le-a pierdut."

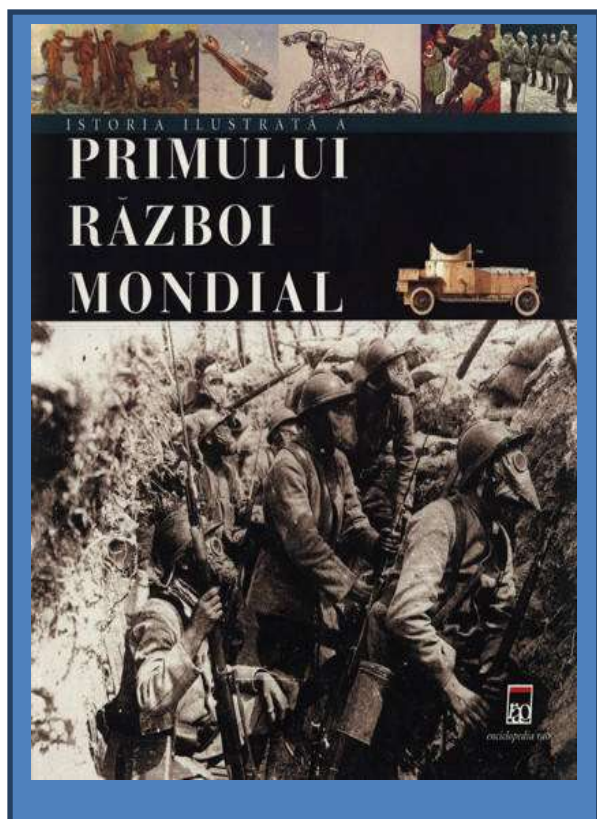
" Viața în Lisa nu era de invidiat pentru cineva care judecă doar prin prisma confortului. Mucosului care nu putea zice " răsărit " și " călătorit " umbla în opinci prin zăpadă. " pag.237

" Ceea ce omul rațional pricepe fragmentar,între anumite limite,omul afectiv e gata să iubească fără rezerve. Cei doi sunt legați unul de altul ca doi frați siamezi. Nu se pot despărți în aceeași măsură în care nu pot înțelege. Cel mult se pot tolera. "

" Ce poate urma într-o lume fără incertitudini? O asemenea lume e la fel de greu de imaginat ca una fără Dumnezeu."

" Poate simt mai multe decât înțeleg. Asta ar lămuri multe. Căci reprezintă categoria cea mai expusă și mai stupidă: Omul cu sentimente. " Pag.248

" M-am purtat mereu ca măgarul care se opintește înapoi când e tras de hățuri înainte." Pag.253

**Titlul cărții: PRIMUL RĂZBOI
MONDIAL 1914-1918**

Autor : Vyvyen Brendon Traducere Daniela Mișcov

Editura: BIC ALL

Locul publicării: București

Data publicării: 2003

Tematica Acces la istorie

***Carte recomandată de profesor
Găină Claudia Elena istorie
, Școala Gimnazială "Iulia
Hălăucescu" Tarcău, Neamț***

" ,Războiul a izbucnit după șase săptămâni de la asasinarea ,pe 28 iunie 1914 ,a arhiducelui Franz Ferdinand,moștenitor al tronului Imperiului austro-ungar.El a fost omorât în timpul unei vizite oficiale la Sarajevo,capital Bosniei,în semn de protest împotriva alipirii acestei provincii slave la marele imperiu habsburgic. Tânărul student care l-a împușcat pe arhiduce era un sârb bosniac,membru al unei organizații naționaliste slave cu sediul în Serbia. Deși împăratul austriac Franz Joseph nu a fost foarte îndurerat de moartea nepotului său și a soției lui,Sofia,care avea origine modestă,el a spus clar că această jignire adusă coroanei austriece nu putea rămâne nepedepsită. "

pag.4

" Multe țări au intrat în război pentru că făcuseră alianțe militare defensive pe care s-au simțit răspunzătoare să le respecte.Prima dintre acestea era Tripla Alianță,creată de un fost cancelar german,Otto von Bismarck. Germania a învins zdrobitor Franța în 1871 într-unul din ultimele războaie care au dus la crearea Imperiului German."

pag.6

" Vestea despre izbucnirea războiului a fost întâmpinată cu entuziasm în întreaga Europă. Dornici să nu rateze acest eveniment,tinerii se grăbeau să se înroleze sub culorile drapelului național. Nu voiau să aștepte să fie chemați ,ci se ofereau voluntar să lupte,pentru Sfânta Rusie ,pentru Britannia,pentru La Patrie sau pentru Vaterland."

" Spre sfârșitul lui 1914 se purtau lupte nu numai în Serbia unde începuse războiul, ci și în Belgia,în nordul Franței,în zona estică a Germaniei,la granițele Austro-Ungariei și Rusiei,în coloniile din Africa ale Germaniei și pe Mare. Cu cât se implicau mai multe țări,cu atât războiul se purta la scară și mai mare,în așa fel în cât oamenii au ajuns să-i spună Marele Război. Intrarea în război a Turciei,de partea Puterilor Centrale,în luna octombrie,a dus luptele și pe pământurile arabe,ale

Imperiului Otoman. Dorința Japoniei de a-și respecta alianța încheiată în 1902 cu Marea Britanie a aprins pericolul unui conflict în Pacific și în Orientul Îndepărtat." pag.16

" 1914- Japonia declară război Germaniei.

-Germania proclamă Programul din septembrie.

-Turcia declară război țărilor aliate.

-Declarația oficială a obiectivelor militare ale Franței.

" GERMANIA – Având o armată numeroasă și instruită și unități mari de rezerviști bine antrenați,o flotă de război puternică,o artilerie pe măsură,o flotă aeriană în plină dezvoltare,Germania s-a angajat în război cu multă încredere,neconsiderând necesar să planifice și folosirea efectivelor militare existente în colonii. În esență ,se viza formarea unei uniuni vamale și economice central-europene conduse de Germania și Austro- Ungaria,cunoscută apoi ca Mitteleuropa." pag.21

" Imperiul Austro- Ungar. În ciuda lungii lui existențe și a dimensiunilor impresionante,imperiul era de fapt partenerul mai slab în această alianță cu Germania. De aceea nu se afla în poziția de a formula obiecții față de obiectivele de război ale Germaniei,chiar dacă unele dintre ele acestea se aflau în conflict cu interesele imperiale. Pag.22

" Turcia- Statul Turciei,a cărei populație era de religie musulmană,a semnat o alianță secretă cu Puterile Centrale,pe 2 august 1914.Kaiserul cultiva de mult această prietenie,chiar dacă Turcia era în această relație,, omul bolnav al Europei",din cauza sultanatului său corupt și deseori crud, a armatei neinstruite și prost dotate și a flotei aproape inexistente."

pag.23

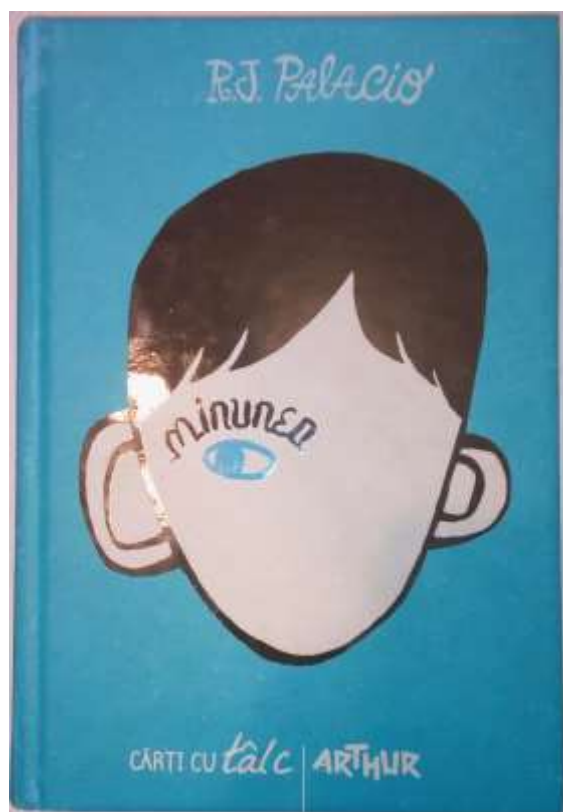
" Japonia- Japonia devenise o Mare Putere ca urmare a unei rapide dezvoltări industriale și modernizări începând cu 1890,dar victoria sa asupra Rusiei în 1905 a uimit lumea totuși. În 1914 bine antrenata sa armată și impresionanta sa flotă au făcut din ea un adversar redutabil." pag.30

" Toate celelalte Puteri Centrale capitulasera înainte de 11 noiembrie. Prima care s-a prăbușit a fost Bulgaria ,care suferise pierderi grele în Bătălia de la Doiran,pornită de Aliați la Salonic,pe 20 septembrie. Poporul german a îndurat și mai greu acest sfârșit,fiind răscolit și de revoluție,pe lângă Pierderea Războiului."

Pag.140

" Nu putem lupta împotriva întregii lumi" a protestat Ludendorff pe 30 septembrie. Acest sentiment era generat de numărul trupelor Aliaților de pe Frontul de Vest."

pag.144

Titlul cărții: Minunea

Autor : PALACIO R.J.

Editura:ARTHUR

Locul publicării:București

Data publicării:2012

Tematica: Copilaria. Carte cu tâlc. Roman
(Despre prietenie)

**Carte recomandată de
profesor
Adina Raclariu
Școala Gimnazială
„Gheorghe Săvinescu”
Crăcăoani**

AUGUST

„Ursitoarele au zâmbit, iar destinul a râs lângă leaganul meu”...

„Știu, nu sunt un băiat obișnuit de 10 ani. Adică , sigur, fac lucruri obișnuite.Mănânc înghețată. Merg cu bicicleta. Mă joc cu mingea. Am jocuri electronice. Lucrurile astea mă fac obișnuit, presupun. Și mă simt normal pe dinăuntru. Dar copii obișnuiți nu-i fac pe alți copiii obișnuiți s-o ia la fugă țipând pe terenul de joacă. Iar la copiii obișnuiți nu se holbează lumea oriunde se duc.”
P. 9

„ Mă numesc August, să știți. Nu vă voi descrie cum arăt. Indiferent ce grozăvie v-ați imagina, probabil că e mai rău.”
P. 9

„- Nici măcar nu știam dacă vei fi admis, Auggi, mi-a răspuns mama. Este o școală unde se intră foarte greu. Înscrierea acolo înseamnă un proces complicat. Nu mi s-a părut necesar să-ti spun să te pregătești, iar apoi să se dovedescă că nu era nevoie.”
P. 17

„ Copii, vreau să faceți cunoștință cu August, care va veni de anul acesta la noi la școală... Jack Will s-a uitat la mine si mi-a întins mâna... Charlotte avea cel mai blond păr pe care l-am văzut vreodată.”
P. 28

„ Când mă întreba cum mi se pare un anumit lucru, mama avea obiceiul să mă pună să-i dau note pe o scară de la 1 la 10. Totul a început după operația de maxilar, când n-am putut vorbi pentru că aveam gura cusută.”
P. 61

„Principiul din luna octombrie al domnului Browne a fost:

FAPTELE VOASTRE VĂ SUNT MONUMENTE

Tema pentru acasă a fost să scriem un paragraf despre ce credem că înseamnă principiul sau ce simțim în legătură cu el.”
P.72

„ JACK

Iată secretul meu. E foarte simplu: nu poți vedea bine decât cu inima. Esențialul e invizibil pentru ochi.” P. 143

„JUSTIN

Uneori cred că am capul atât de mare pentru că este prea plin de visuri.” P. 195

„MIRANDA

Am uitat că pot vedea atâtea lucruri minunate. Am uitat că pot dori să descopăr ce-mi aduce viața.” P. 245

„ Tot înaintând am observat că Amos stătea chiar în dreapta mea, iar Jacknu se dezlipea de mine în partea stângă. Miles mergea în față, în timp ce Henry îmi păzea spatele. M-au înconjurat astfel tot timpul cât am traversat mulțimea de copii. Ca și cum as fi avut propria mea gardă imperială.” P. 286

„ Iată ce scria pe tablă la ultima oră de engleză cu domnul Browne:

PRINCIPIUL DIN IUNIE AL DOMNULUI BROWNE
TRĂIEȘTE ZIUA ȘI RIDICĂ MÂINILE SPRE SOARE
Clasa a V-a B, vă doresc o vacanță minunată!

A fost un an fantastic și voi ați fost niște elevi minunați!
Dacă nu uitați vă rog să-mi trimiteți o carte poștală din vacanță cu principiul vostru. Poate fi ceva inventat de voi, ceva ce ați citit, ceva care are o semnificație pentru voi...Aștept cu nerăbdare cărțile voastre poștale.” P. 303

„ Pentru mine , totuși, sunt doar eu. Un copil obișnuit.

Iar dacă ei au vrut să-mi dea o medalie pentru că sunt eu, foarte bine. O primesc. Eu n-am distrus *Steaua morții* sau ceva de genul ăsta, dar am trecut prin clasa a V-a. Și nu-i lucru ușor, chiar dacă nu ești eu.” P. 322

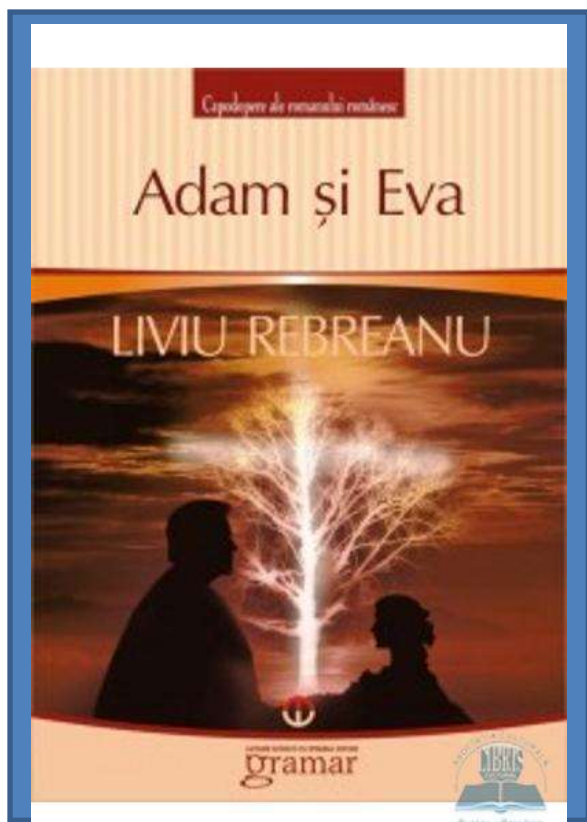
„ - Îți mulțumesc că m-ai făcut să merg la școala, i-am spus încetișor.

M-a îmbrățișat mai tare, s-a aplecat și m-a sărutat pe creștet.

- Eu îți mulțumesc , Auggi, mi-a răspuns cu blândețe.
- Pentru ce?
- Pentru tot ce ne-ai dăruit, a zis. Pentru că ai apărut în viața noastră. Pentru că ești tu.
- S-a aplecat și mi-a șoptit la ureche:
- Ești o adevărată minune, Auggi. Ești o minunăție.” P. 326

„PRINCIPIUL LUI AUGUST PULLMAN

Toți oamenii din lume ar trebui să fie ovaționați în picioare măcar o dată, pentru că toți biruim lumea” Auggi P.329

Titlul cărții: Adam și Eva

Autor: REBREANU, Liviu

Editura: MONDORO

Locul publicării: București

Data publicării: 2012

Tematica: Literatură clasică

**Carte recomandată de
prof. Mititelu Sînziana-Elena
Școala Gimnazială Bîrgăuani**

„Era o dimineață de mai cînd a întîlnit-o, întîmplator, pe o stradă plină de lume. A recunoscut-o înainte de a se apropia de dînsa, deși n-o mai văzuse niciodată. De cîteva zile inima lui o aștepta și o căuta. Și a găsit-o printre miile de oameni indiferenți. I-a zărit mai întîi ochii verzi cu luminile calde și moi. S-a cutremurat pînă în temeliiile ființei lui, ca și cînd i s-ar fi lămurit fulgerător toate misterele vieții. Apoi li s-au încrucișat privirile și din uimirea ei a înțeles că și ea l-a recunoscut deși nu l-a mai văzut niciodată. Mergea la brațul unui bărbat străin, dar Toma simțea cum inima ei rămânea în urmă lângă inima lui.”

P 11

„Nu ți s-a întîmplat să ai impresia că ai mai umblat prin unele ținuturi, deși știai bine că le vedeai întîia oară în viața asta? Sau n-ai întîlnit niciodată vreo persoană absolut necunoscută și pe care totuși să simți precis că o cunoști?”

P 14

„Cine vrea să explice *totul* prin cuvinte, ajunge curînd să nu poată explica nimic! Eroarea începe din clipa cînd vrem să identificăm cuvîntul cu spiritul. Sufletul n-are nevoie de cuvinte pentru a înțelege. Sufletul comunică direct cu lumea spirituală, cu lumea lumilor. Și doar spiritul e esența, spiritul etern, infinit, cuprinzător a toate, însuși lumea materială nu poate fi decît o față a esenței divine. Veșnica materie e implicată de esența ei.”

P 14

„Bărbatul și femeia se caută în vălmășagul imens al vieții omenești. Un bărbat din milioanele de bărbați dorește pe o singură femeie, din milioanele de femei. Unul singur și una singură! Adam și Eva! Căutarea reciprocă, inconștientă și irezistibilă, e însuși rostul vieții omului. Pentru a înlesni căutarea aceasta se fac, se refac și se desfac toate legile și convențiile morale și sociale, tot ceea ce se numește emfatic progresul omenirii. Instinctul iubirii e reminiscența originii divine. Prin iubire numai se poate uni sufletul bărbatului cu sufletul femeii pentru a redeveni parte din lumea spirituală. Iubirea aceasta e rodul divin al sufletului omenesc. Dumnezeu sub chipul iubirii trăiește în om.”

P 15

„Golul infinit îl înconjura, monoton, împrejur, în nesfârșit, pâlpâiau raze albe, palide, din altă lume, ca niște ispite născătoare de amintiri ale unei existențe divine. Sufletul înțelegea și se îndoia între regrete și speranțe. Singurătatea îl îmbrățișa și îmbrățișarea ei îl tortura...”

P 20

„...Singurătatea era cenușie și apăsătoare. Sufletul tremura, o fâlfâire de eter în nemărginire. Amintirea vieții pure în altă lume străbătea ca un luminiș înviorător, ca o promisiune a împlinirii speranțelor. O așteptare grea îl atrăgea din ce în ce mai stăruitor spre o țintă necunoscută. Timpul alerga alături, apă tulbure în care se îneacă toate schimbările.”

P 46

„Gîndul îi ștergea durerea. Ochii lui vedeau foarte sus cerul aproape alb și o ramură uscată de palmier, ca o mână întinsă în gol. Îi trecu prin minte să facă o efortare și să-și smulgă săgeata din rană, să nu fie otrăvită. Brațele îi erau parcă pironite în pământ, nu le putu mișca. Doar pieptul i se încovoia într-o zvârcolire. Apoi se gândi fără teamă că trebuie să moară și Isit... Cerul se întunecă brusc, parcă s-ar fi tras o perdea neagra, și în clipa aceea gândul se stinse neisprăvit.”

P 68

„O senzație albă stăpânea sufletul, cu atât mai vie cu cât deosebirea dintre lumea materiei și a spiritului se subția. În aceeași măsură însă creștea conștiința nedesăvârșirii care se transformă în simțământul singurătății dureroase...”

P 95

„Axius era fericit. Diviniza pe Chrysilla în care își zicea că și-a găsit rostul vieții. Fecunditatea ei i se părea o favoare specială a zeilor, mai ales că, după fiecare naștere, Chrysilla se făcea mai frumoasă. Se simțea iubit și simțământul îl măgulea, fiindcă vedea în soția sa o ființă superioară. Iubirea îi era tirană și exclusivistă. Din prima noapte i-a declarat că nu vrea să fie împărțită cu nicio femeie, ea nu-l va împărți cu niciun bărbat. Axius i-a jurat atunci credință eternă, fără să-i atribuie vreo însemnătate, știind că jurămintele de iubire sunt făcute anume pentru a fi călcate.”

P 106

„Și deodată mișcarea reîncepu ca o coborâre vijelioasă. Poarta timpului se deschise și căderea continuă în linie dreaptă, mereu de-a lungul unui plan mărginitor de lume. Sufletul își dă seama că trebuie să se scufunde în lumea aceasta și totuși alunecă cu teamă înainte, parcă nu și-ar fi găsit încă momentul.”

P 122

„Apoi, în toiul iernii, aproape de Crăciun, se ivi pe cer o cometă care spăimântă toată lumea. Era atât de luminoasă că se vedea și ziua, parc-ar fi umblat să înghită soarele. Oamenii așteptau din ceas în ceas prăpădul. Chiar episcopii împărțeau binecuvântarea apostolică și iertarea păcatelor spre a mântui cât mai multe suflete pentru viața eternă. Țăranii dimprejur se adunară sub zidurile mănăstirii, să-i găsească lângă lăcașul sfânt trâmbițele judecății din urmă. Se îmbulzeau la spovedanie și se rugau fierbinte cu ochii în sus, spre cerul tănuitor de primejdii.”

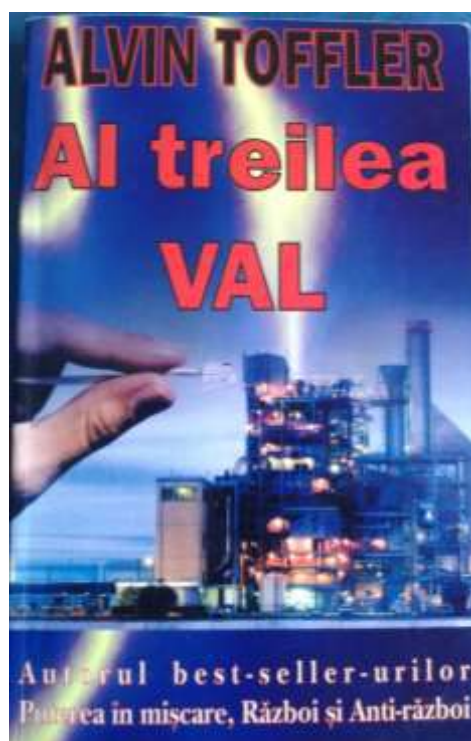
P 132

„...Linia destinului se întindea între două lumi. Echilibrul tremurător cumpăna în conștiința pură speranțele. Și așteptarea se lămuri într-o mișcare continuă spre o țintă nouă.”

P 146

„„Cine se naște, trebuie să moară!” își zise într-o zi, bucuros parcă ar fi descoperit o taină mare.”

„Se priveau. Privirile lor vorbeau. Așteptări, doruri, deznădejdi și bucurii străvechi înviați în sufletele lor, înseninându-le fericirea. Se cunoșteau dintru începutul-începuturilor și cunoștința era pentru eternitate.”

Titlul cărții: Al treilea Val

Autor : TOEFFLER, Alvin

Editura: ANTET și LUCMAN

Locul publicării: București

Data publicării: 2002

Tematica: Problematika lumii contemporane

**Carte recomandată de profesor
Pupăză Valentin
Școala Gimnazială Bîrgăuani**

„Într-o epocă în care teroriștii se joacă de-a moartea cu ostaticii, în care cursurile valutare fluctuează în mijlocul zvonurilor despre un al treilea război mondial, în care ambasadere izbucnesc în flăcări, iar trupele de comando se echipează în multe țări privim îngroziți la ultimele știri. Prețul aurului – acest barometru sensibil al fricii – doboară toate recordurile. Băncile tremură. Inflația scapă de sub control. Guvernele lumii sunt fie paralizate, fie incapabile.

În fața acestor realități, un cor compact de Casandre umple aerul cu un cântec fatidic. Proverbialele om obișnuit spune că lumea “a înnebunit”, în timp ce specialistul indică toate tendințele care duc spre catastrofă.

Cartea de față oferă un punct de vedere cu totul diferit.

Ea susține că lumea nu s-a smintit și că, de fapt, sub larma unor evenimente aparent lipsite de sens, se află o structură neașteptată și dătătoare de speranță. Prezenta carte se ocupă de această structură și de această speranță.

Al Treilea Val este destinată celor care cred că, departe de a se sfârși, povestea omului abia a început.”

„Acum trei sute de ani, cu o aproximație de jumătate de secol, s-a auzit o explozie ale cărei unde de șoc au străbătut pământul, distrugând societățile vechi și creând o civilizație pe de-a-ntregul nouă. Evident, această explozie a fost revoluția industrială. Iar uriașa forță dezlănțuită asupra lumii – Al Doilea Val – s-a ciocnit cu toate instituțiile trecutului și a schimbat modul de viață a milioane de oameni”.

„Fabrica. Trăiască Fabrica! Astăzi, când se construiesc încă fabrici noi, civilizația care a făcut din fabrică o catedrală este pe moarte. Și undeva, chiar în momentul acesta, alți tineri, băieți și fete, călătoresc în noapte spre inima civilizației celui de-Al

Treilea Val. De acum încolo sarcina noastră va fi să ne alăturăm lor în căutarea viitorului.”

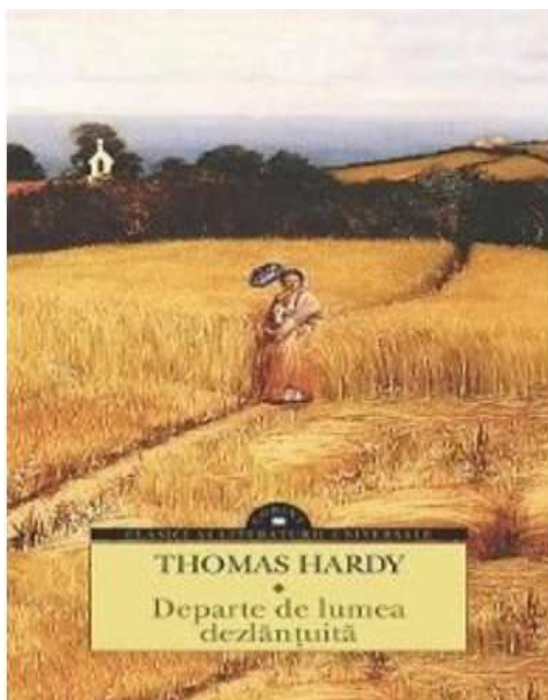
P 84

„În decursul erei celui de-Al Doilea Val, munca din fabrici și birouri a devenit tot mai repetitivă, mai specializată și mai aservită indicațiilor ceasornicului, iar patronii au preferat un muncitor obedient, punctual și dispus să îndeplinească sarcini de rutină. Școala cultiva trăsăturile de personalitate corespunzătoare, iar corporația le răspânda.

Pe măsură ce Al treilea Val asaltează societatea noastră, munca devine, dimpotrivă mai puțin repetitivă. Ea devine în același timp mai puțin fragmentată, fiecare angajat având acum de îndeplinit o gamă ceva mai mare de sarcini. Nevoia unei sincronizări de masă a comportamentelor se micșorează o dată cu introducerea orarului glisant și a ritmului de muncă individualizat. Angajații au de făcut față unor schimbări mai frecvente în sarcinile lor de muncă, precum și unei succesiuni de transferuri de personal, de modificări ale produselor și de reorganizări.

Patronii din epoca celui de-Al Treilea Val au de aceea nevoie, din ce în ce mai mult, de bărbați și femei care acceptă responsabilitatea, înțeleg cum se angrenează munca lor cu a celorlalți, pot să îndeplinească sarcini mereu mai cuprinzătoare, se adaptează rapid la schimbarea împrejurărilor și sunt capabili să lucreze în subtilă consonanță cu cei din jurul lor.”

P 273

Titlul Departe de lumea dezlanțuită

Autor : HARDY, Thomas

Editura: Corint

Locul publicării: București

Data publicării: 2015

Tematica – Literatura clasică

**Carte recomandată de profesor
limba engleza – Baesu Monica
Școala Gimnazială Bîrgăuani**

„Era o dimineață frumoasă, iar soarele se revărsa în culori de foc pe jacheta roșu-aprins pe care o purta, învăluindu-i într-o aură fină chipul radios și părul noptatic. Mirții, mușcatele și cactușii înghesuiți în jurul ei erau proaspeți și verzi, iar, în anotimpul acela lipsit de frunze, răspândeau asupra întregului tablou — cai, căruță, mobile și fată — un deosebit farmec primăvărativ.”

P.2

„Siluetele omenești, cu piedicile, cu necazurile și cu bucuriile lor, păreau să fi pierit cu desăvârșire și, pe jumătatea aceasta întunecată a globului, în afară de el, părea să nu mai existe nici o altă ființă dotată cu simțuri — și le putea închipui plecate toate pe partea cealaltă, cea însorită, a globului”.

P 6

„Însă o situație care-ți pune și mai mult nervii la încercare este să descoperi tovarășia cuiva necunoscut tocmai atunci când intuiția, simțurile, memoria, analogiile, mărturiile știute, probabilitățile, inducțiile — toate genurile de argumente din arsenalul logicianului — s-au reunit pentru a-ți insufla convingerea că ești cu totul singur.”

P 6

„De regulă, unica superioritate a femeilor pe care sexul opus o tolerează este aceea despre care ele nu-și dau seama; uneori, însă, și o superioritate conștientizată poate să placă, dacă îi sugerează bărbatului pus în inferioritate niște căi prin care ar fi cu putință să fie cucerită. ”

P 10

„S-ar putea spune că nu există o cale consacrată, bine stabilită, și pentru a ieși din iubire, cum este una pentru a intra. Din acest punct de vedere, unii privesc căsătoria ca pe un soi de scurtătură, dar se știe că dau greș.”

P 15

„Cauzele materiale și urmările lor sufletești nu pot fi puse într-o ecuație obișnuită, rezultatul de pe urma investirii capitalului în producerea oricărei schimbări de natură mintală fiind, uneori, tot atât de spectaculos pe cât de ridicol de neînsemnată a fost cauza însăși. când femeile sunt într-o dispoziție capricioasă, intuiția lor proverbială, fie din neglijență, fie din pricina vreunui defect personal, dă greș și nu le mai avertizează.”

P 56

„Față de o femeie poți arăta amărăciune, care pentru ea este o dulce mângâiere, sau lipsă de delicatețe, dacă nu e îndreptată asupra ei. Bathsheba ar fi primit să fie supusă unei pedepse umilitoare, în contul ușuratii ei, dacă, în același timp, Gabriel ar fi protestat și i-ar fi spus că o iubește; poți îndura dezlănțuirea unei pasiuni neîmpărtășite, chiar dacă e usturătoare și te acuză; există un triumf în umilire și o duioșie în ceartă.”

P 65

„Acum cunoaștem fiorul de nebunie care se contopea, separat, cu felurile trăsături particulare din care era alcătuit caracterul domnișoarei Bathsheba Everdene. Era aproape străin de natura firii sale. Strecurat în sânge ca o limfă pe săgeata lui Eros, în cele din urmă acesta o invadează și îi coloră întreaga făptură. Bathsheba, cu toate că avea prea multă putere de judecată ca să se lase cu totul subjucată de femeiescul din ea, era prea femeie ca să-și folosească judecata alegând varianta cea mai bună”.

P 83

„Noaptea avea o înfățișare sinistă. O boare fierbinte dinspre sud sufla ușor peste creștetele tuturor lucrurilor mai înalte, iar pe cer, cohorte de nori, plutind cu toate pânzele întinse, se îndreptau în unghi drept către un alt strat de nori, nici unul însă în direcția vântului de dedesubt.”

P 110

„Un fulger fâlfâie peste întreaga scenă și, ca reflectat de niște aripi fosforescente, străbătu cerul, după care un uruit se prăvăli, umplând văzduhul. Era prima mutare a furtunii care se apropia. Al doilea bubuit fu zgomotos, deși cu un fulger ceva mai greu vizibil. Gabriel zări o lumânare aprinzându-se în odaia de dormit a Bathshebei și, curând, o umbră trecând dintr-o parte în alta, pe cortina storului.”

P 114

Titlul cărții: Fluturi

Autor : BINDER,Irina

Editura: FOR YOU

Locul publicării: București

Data publicării: 2016

Tematica: Beletristică

**Carte recomandată de profesor
Ștefan Ancuța Delia
Școala Gimnazială Bîrșăuani**

„Sunt doar un om... iubit, urât, aprobat, dezaprobat, acceptat, respins, înțeles, neînțeles, admirat, judecat... sunt doar un simplu om care are nevoie de pace interioară, de echilibru, de locul lui sub soare, de steaua lui pe Cer, de vise.... un om care vrea să iubească și să fie iubit...”

vol.1, P. 6

„Am învățat să aștept, să pierd, să iert – și chiar să urăsc. Am învățat să renunț, să mă prefac, să mint, să mă mint, să înșel, să mă înșel...”

vol.1, P. 15

„Simțeam cum veninul geloziei îmi otrăvea tot sângele...”

vol.1, pag.169

„Am să lupt. In orice relație există probleme...am să-l ajut să sa schimbe, să devină omul care trebuie să fie...sunt o forță – și nu mă voi irosi plângându-mi de mila. Nu voi căuta calea ușoară.”

vol.2, P. 49

„Si-atâtea întrebări sunt în priviri...

Nu știm...Trăim iubire? Amăgiri?

Si e atâta haos printre gânduri

Si mult prea multe spații între rânduri.”

vol.2, P. 333

„Oamenii nu ne aparțin...nu ne aparțin nici măcar oamenii pe care îi iubim atât de mult, cei cărora ne dăruim în totalitate, cei cărora simțim că le aparținem pe vecie...nici părinții, nici copiii, nici prietenii. Nimeni.”

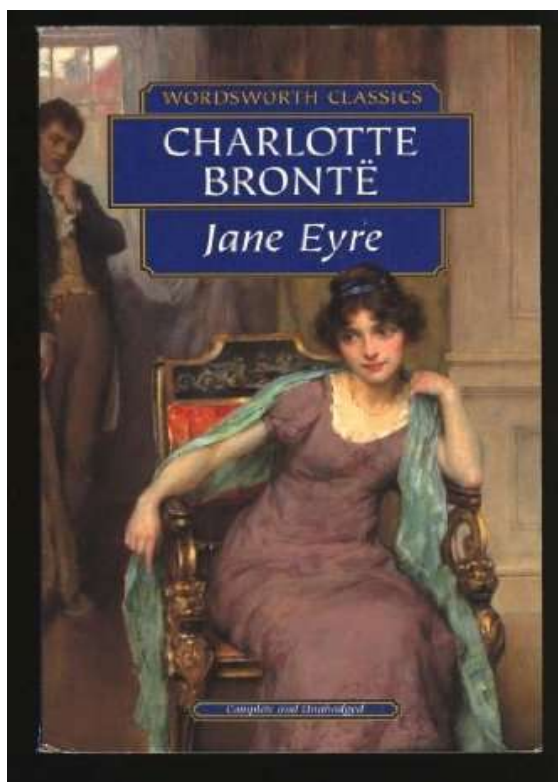
vol.3, P. 11

„Putem fi abandonați și părăsiți fără niciun preaviz. Vor încerca să ni se smulgă din suflete cu o brutalitate greu de înțeles și de suportat. Uneori vor reuși, alteori ne vom încăpățâna să-i păstrăm în sufletele noastre, fiindcă suntem dependenți de ei și fiindcă nu știm să trăim fără ei.”

vol.3, P. 11

„Am să mă iubesc atât de mult, încât îmi voi tolera slăbiciunile și nu-mi voi mai condamna neputințele. Am să mă iubesc atât de mult, încât îmi voi ierta toate rătăcirile și decăderile, îngăduindu-mi să greșesc uneori.”

vol.3, P. 282

JANE EYRE

Autor: BRONTE, CHARLOTTE

Editura: Wordsworth Classics

Locul publicării: Londra

Data publicării: 1992

Tematica Literatură clasică engleză

Roman (literatură)

***Carte recomandată de
Profesor Aurora Moscalu
Liceul Tehnologic Economic
Administrativ
Piatra- Neamt***

“Life appears to me too short to be spent in nursing animosity or registering wrongs.”
“I can live alone, if self-respect, and circumstances require me so to do. I need not sell my soul to buy bliss. I have an inward treasure born with me, which can keep me alive if all extraneous delights should be withheld, or offered only at a price I cannot afford to give.” (p. 321)

“Do you think, because I am poor, obscure, plain and little, I am soulless and heartless? You think wrong! - I have as much soul as you, - and full as much heart! And if God had gifted me with some beauty and much wealth, I should have made it as hard for you to leave me, as it is now for me to leave you!” (p 225)

“It is a long way to Ireland, Janet, and I am sorry to send my little friend on such weary travels: but if I can't do better, how is it to be helped? Are you anything akin to me, do you think, Jane?”
I could risk no sort of answer by this time: my heart was still.
“Because, he said, “I sometimes have a queer feeling with regard to you - especially when you are near me, as now: it is as if I had a string somewhere under my left ribs, tightly and inextricably knotted to a similar string situated in the corresponding quarter of your little frame. And if that boisterous channel, and two hundred miles or so of land some broad between us, I am afraid that cord of communion will be snapped; and then I've a nervous notion I should take to bleeding inwardly. As for you, - you'd forget me.” (p. 222)

“Good-night, my-” He stopped, bit his lip, and abruptly left me.” (p. 193)

“Laws and principles are not for the times when there is no temptation: they are for such moments as this, when body and soul rise in mutiny against their rigour ... If at my convenience I might break them, what would be their worth?” (p, 280)

“You — you strange — you almost unearthly thing! — I love as my own flesh. You — poor and obscure, and small and plain as you are — I entreat to accept me as a husband.” (p. 225)

“Jane, my little darling (so I will call you, for so you are), you don't know what you are talking about; you misjudge me again: it is not because she is mad I hate her. If you were mad, do you think I should hate you?”
"I do indeed, sir."

"Then you are mistaken, and you know nothing about me, and nothing about the sort of love of which I am capable. Every atom of your flesh is as dear to me as my own: in pain and sickness it would still be dear. Your mind is my treasure, and if it were broken, it would be my treasure still: if you raved, my arms should confine you, and not a strait waistcoat--your grasp, even in fury, would have a charm for me: if you flew at me as wildly as that woman did this morning, I should receive you in an embrace, at least as fond as it would be restrictive. I should not shrink from you with disgust as I did from her: in your quiet moments you should have no watcher and no nurse but me; and I could hang over you with untiring tenderness, though you gave me no smile in return; and never weary of gazing into your eyes, though they had no longer a ray of recognition for me." (p. 266)

CALVARUL, VOL. I SURORILE

Autor: TOLSTOI, Alexei (În românește de Otilia Cazimir și Gheorghe C. Stere)
Editura: Editura Univers Colecția Romanul secolului XX,
Locul publicării: București
Data publicării: 1987

**Carte recomandată de
Profesor Gabriela Tablan, Liceul
Tehnologic Economic-
Administrativ Piatra-Neamț**

”Petersburgul trăia o viață clocotitoare, dar searbădă, o viață nocturnă. Fosforescente nopți de vară, nebune și senzuale, nopți de iarnă fără somn, masa de foc verde cu zăngănitul aurului, muzică, perechi pe care le vedeai învârtindu-se când treceai prin dreptul ferestrelor, goana smintită a troicilor, țigani cu cântecele lor, dueluri în zori de zi și în șuierul vântului de gheață și în urletele stridente ale flautelor defilarea trupelor sub privirea înfiorătoare a ochilor bizantini ai împăratului [...] Era vremea în care dragostea, sentimentele bune și sănătoase erau socotite vulgare și învechite. Nimeni nu iubea, dar toată lumea era hămesită și se arunca, intoxicată, asupra oricărui lucru excitant, asupra oricărui lucru care îi sfâșia măruntaiele [...] Așa era Petersburgul în 1914.”

(p.8)

”Dașa și Ivan Ilici își petrecură ziua pe punte. Dacă ar fi observat un străin, ar fi avut impresia că discutau despre lucruri fără nici o importanță, și asta pentru că vorbele lor aveau înțeles numai pentru ei. Vorbele cele mai obișnuite căpătau, tainic și ciudat, un dublu înțeles. [...] La drept vorbind, nici unul, nici altul nu și-ar fi putut aminti ce spusese fiecare, dar lui Ivan Ilici i se părea că Dașa era mult mai inteligentă, mai fină și mai bună observatoare decât el, iar Ivan Ilici îi apărea Dașei de o mie de ori mai bun, mai cumsecade și mai deștept decât ea.”

(p.87)

”—Îmi dădeam seama că viața noastră nu era așa cum s-ar cuveni să fie, că plăcerile acelea obositoare o vor sfârși cândva într-o explozie de deznădejde ... Dar ce era să fac dacă singura preocupare a vieții mele, a Katiei și a tuturor celor

din jurul nostru era distracția? Mă gândesc câteodată când privesc marea: există în Rusia o lume care ară pământul, paște vitele, sfarmă cărbunele, țese, făurește, construiește; există oameni care fac toate acestea, iar noi, aristocrația intelectuală a țării, noi intelectualii, trăim în afara acestei lumi și n-avem cu ea nici în clin, nici în mână. Ea ne întreține, și noi trăim ca fluturii. Asta-i tragedia.”

(p.124)

”Când ajungeau în zona de luptă, care se cutremura de salve până la zeci de kilometric, convoaiele și unitățile militare se revărsau în linii, apoi dispăreau. Acolo se termina tot ce era viu și omenesc. Fiecare primea un loc sub pământ, în tranșee. Acolo dormea, mânca și-și ucidea păduchii, acolo trăgea cu pușca, până amețea spre zarea întunecată de ploaie. [...] De frică, oamenilor li se făcea greață. Simțeau un fel de sfârșeală de la stomac, li se încrețea pielea pe trup și degetele se încleștau. Pe la miezul nopții răsunau semnale. Ofițerii se repezeau cu buzele strânse și trezeau soldații, buhăiți de somn și pătrunși de umezeală, cu sudălmii, cu strigăte și ghionturi. Înjurând birjărește, poticnindu-se, urlând ca fiarele, cete răzlețe de oameni alergau peste câmp, se culcau, săreau și, asurzii, înnebuniți, cu mintea întunecată de spaimă și de ură, năvăleau în tranșeele dușmane.”

(p.142)

”După cum s-a dovedit mai târziu, din toți cei care ieșiseră atunci în stradă, nimeni nu avusese vreun plan hotărât mai înainte. Dar când cetățenii văzuseră posturile de pază de la poduri și răscruci, tuturor le venise gust să facă exact ceea ce li se interzicea: să treacă peste poduri și să se adune în grupuri. Spiritele erau tot mai întărite. Prin oraș circula zvonul că toate aceste dezordini erau puse la cale de cineva...Către sfârșitul celei de-a doua zile, unități din Regimentul Pavlosk ocupară Nevski Prospekt și deschiseră foc repetat asupra grupurilor de curioși și a trecătorilor izolați. Oamenii începeau să înțeleagă că izbucnise ceva ce semăna a revoluție...”

(p.269)

” – Dacă nu se întâmplă o minune, urmă el (Roșcin) după ce tuși, sîntem pierduți. Armata nu mai există ... Frontul se clatină. Soldații fug pe acoperișurile vagoanelor. Nici o putere omenească nu e în stare să oprească destrămarea asta. E ca refluxul oceanului ... Soldatul rus a uitat pentru ce se luptă, a pierdut respectul pe care i-l inspira războiul, pe care i-l inspirau toate cele legate de acest război: statul, Rusia [...] Soldatul scuipă pe toate câte l-au înșelat timp de trei ani. Aruncă pușca, și nimeni nu-l mai poate sili să lupte ... Spre toamnă, când se vor revărsa de pe front cele zece milioane de oameni, Rusia va înceta să mai existe ca stat suveran...”

– Cum adică? Să lăsăm frontul descoperit în fața nemților! Să lăsăm țara pradă dușmanului? strigă Teleghin.”

(p.311)

Titlul cărții: Copiii învață ceea ce trăiesc

Autor : LOW NOLTE, Dorothy,
HARRIS, Rachel

Editura: Humanitas

Locul publicării: București

Data publicării: 2017

Tematica: Educație, comunicare

**Carte recomandată de profesor
al Școlii Gimnaziale „Carmen
Sylva”, structura „Otilia
Cazimir”, localitatea Cotu
Vameș, Alexandra Mihaela
Ciobanu**

“Copiii sunt ca bureții. Absorb tot ce facem, tot ce spunem. Învață în fiecare clipă de la noi indiferent dacă suntem sau nu conștienți de asta. Dacă adoptăm o atitudine critică- plângându-ne de ei, de alții ori de lumea care ne înconjoară-, le arătăm cum să-i condamne pe ceilalți sau, și mai rău, cum să se condamne pe ei înșiși. Îi învățăm să vadă mai curând ce este rău în lume decât ce este bun.

Putem critica în nenumărate feluri- prin cuvinte, prin tonul vocii, prin comportament sau chiar printr-o privire. Toți știm să condamnăm din priviri ori să dăm o tentă critică vorbelor noastre. Copiii mici sunt foarte sensibili la felul în care sunt spuse lucrurile și le pun la inimă.”

p. 21

“Când a auzit zgomotul de sticlă spartă, tatăl lui William a ghicit totul. A intrat calm în camera de zi, a cărei pardoseală era acoperită de cioburi. Fiul său, în vârstă de opt ani, stătea de cealaltă parte a ferestrei, în curte. O expresie de uluire și teamă i se putea citi pe chip. Băta de baseball zăcea pe jos, lângă el, iar mingea se afla în mijlocul camerei, pe podea.

«Acum știi de ce există regula „Nu juca niciodată baseball aproape de casă”, William?», îl întrebă tatăl.

Băiatul privi în pământ.

«Știi, tată. Dar am fost atent.»

«Nu, Will, regula nu se referă la atenție. Se referă la distanță.»

«Îmi pare rău», zise William, sperând că discuția se va sfârși aici.

Tatăl îl privi cu seriozitate. « Bine, hai să vedem cât ar costa să schimbăm geamul ca să știm cât timp va trebui să-ți pui deoparte banii de buzunar ca să-l plătești. »

Cuvintele se așezau încet, pe măsură ce William realiza consecințele greșelii lui. Tatăl văzu cum umerii băiatului se lăsau sub povara responsabilității. “

p. 26

“Temerile de zi cu zi. Copiii trăiesc într-o altă lume decât adulții și nu ne povestesc întotdeauna ce se întâmplă în lumea lor. Părinților le este ușor să ignore lucrurile care-i înspăimântă pe copii în viața de zi cu zi. De pildă, mulți dintre ei sunt

zilnic intimidată de alți copii din școală sau din cartier, ba chiar de frații lor, acasă. Pot fi persecutați, amenințați, porecliți în fel și chip, tachinați. Copiii mai mici nu știu întotdeauna cum să-și exprime teama și suferința, iar cei mai mari pot avea sentimentul că au datoria să se descurce singuri. Trebuie să ne găsim timp să-i întrebăm cum se înțeleg cu ceilalți copii din viața lor.”

p. 41

“O tânără mamă îmi spunea: «Mi-aduc aminte cum ascultam un copil citind o povestire dificilă pe vremea când fiica mea nu era încă interesată nici de „Cățeluș cu părul creț”. Eram devastată de gelozie. M-am trezit dorindu-mi nu numai ca fiica mea să poată citi la fel, dar și ca puștiul acela nevinovat de patru ani să se poticnească într-un cuvânt de trei silabe și să amuțească. În clipa aceea mi-am dat seama unde mă dusesse invidia și nu mi-a făcut deloc plăcere.»

Întotdeauna vor exista copii mai buni, mai vioi, mai deștepți sau mai atrăgători decât ai noștri, dându-ne astfel nenumărate prilejuri de-a fi invidioși. Dar, și de astă dată, depinde de noi cum privim lucrurile. În loc să vedem lipsurile copiilor noștri, este mult mai bine să ne concentrăm asupra punctelor lor forte. Iar când va veni momentul inevitabil al comparației, vom fi în stare să apreciem ce are deosebit fiecare copil. În plus, trebuie să recunoaștem că succesele și eșecurile copiilor noștri sunt ale lor, nu ale noastre.”

p. 61

“Încurajați învățătura, nu vinovăția. Atunci când copiii noștri fac ceva rău - fură, mint, trișează -, probabil că vom avea un prim impuls de furie, după care ne vom aștepta, din nefericire, la o catastrofă. În asemenea momente, e important să le acordăm copiilor prezumția de nevinovăție. Poate că nu înțeleg în totalitate normele etice pe care le încalcă. În loc **să-i** certăm ori să-i luăm la rost, putem transforma aceste incidente în lecții de viață. Dacă avem grijă să nu trecem direct la concluzii, ci să-i lăsăm pe copii să ne spună **de ce** au făcut ce au făcut îi vom ajuta să iasă din situația cu pricina având o idee mai bună despre ceea ce se așteaptă de la ei și păstrându-și sentimentul valorii de sine intact.”

p. 67

“Cele mai extraordinare momente de îndrumare părintească intervin de obicei în acele situații mărunte, spontane, care ne dau ocazia să ne învățăm copiii ce înseamnă bunăvoința. Trebuie să dăm atenție acestor momente și să profităm de ele pentru a-i învăța pe copii cum să aibă considerație față de ceilalți.”

p. 154

Titlul cărții: Pedagogia poveștii

Autor : Preot NECULA, Constantin

Editura: Agnos

Locul publicării: Sibiu

Data publicării: 2016

Tematica: O explicație/ repovestire a poveștilor lui Creangă „Capra cu trei iezi”, „Povestea lui Harap-Alb” și „Fata babei și fata moșneagului”

**Carte recomandată de profesor
Maria-Ramona Stoian,
Școala Gimnazială „Carmen
Sylva” Horia**

„Eu personal cred că această poveste este una dintre cele mai frumoase povești pedagogice ale Europei, ale universalității, pentru că aici Ion îl bate pe Creangă, cum s-ar spune. Adică sufletul creștin al lui Ion Creangă percutează excepțional de bine, în toată țesătura aceasta pedagogică.”

Pag. 16

„Uitați-vă la caracterul lui Creangă. Cu ce subțirime de zâmbet zice povestea! /.../ Adică luați în serios mesajul, nu-l puneți la suflet, pentru că nu s-a întâmplat el chiar așa, dar voi fiți pregătiți, că oricând este posibil să se întâmple. E o morală a pedagogului dintotdeauna, de a spune zâmbind poveștile grave ale lumii.”

Pag. 23-24

„Revin asupra numelui Harap-Alb: *negru-alb, nedefinitul*. Nu e gri! N-a zis Creangă *Gri Împărat*. N-a zis *Prințul Grișor*, ci Harap-Alb, încă nedefinitul, cel care crește dinspre negru spre alb. /.../ Este cel care, într-un fel sau în altul, are grijă de fiecare dată să ne scoată din lentoarea vieții pe care o trăim. El se supune examenului ca toți ceilalți. Doar atât: că de la început știe să-și facă aliați.”

Pag. 33

„Eu cred că omul acesta se distra copios când scria. Sunt convins că era foarte sobru. Era ursuz de felul lui în timp ce scria, dar eu cred că se distra cumplit!”

Pag. 73

„Un om care înfruntă toate provocările pe care viața i le face devine mult mai iubit de către cei care sunt martori la biruințele lui.”

Pag. 90

„Îndrăznesc să spun că limba basmului românesc s-a scris o singură dată. Ceilalți s-au jucat, au încercat. /.../ Creangă este de o genialitate a rostirii basmului, încât basmul stă drept înaintea lui Creangă și-i sărută mâna! Atât de mult a făcut din sine basm, încât basmul în sine este Creangă.”

Pag. 123

„Creangă are două bătrâne preferate: Parascheva – Sfânta Vineri și Sfânta Duminică. Adică el are pe de-o parte Biserica. E imaginea Bisericii care-l primește pe cel oropsit. Imaginea Bisericii care oferă de lucru cu fiarele și balaurii, pentru că vom

vedea cine sunt copiii ei până la urmă, pe care-i laie și-i scaldă și cărora le dă de mâncare. Sunt fiarele și balaurii. Sunt limitele noastre personale.” Pag. 178

„E un copil universal fata moșneagului. E pruncul universal, amărât, orfan, care pică într-un context de viață cumplit pentru el, dar care biruiește, pentru că ține de cele trei caractere ale vieții umane: e cuminte, e harnic și, nu în ultimul rând, își ține gura când face binele.” Pag. 187

Titlul cărții: „Comunicarea eficientă cu copiii”

Autori: FABER, Adele , MAZLISH, Elain

Editura: Curtea veche

Locul publicării: București

Data publicării: 2013

Tematica: comunicarea adulți (părinți, profesori)-copii

**Carte recomandată de
profesor Simona-Laura Nohai,
Școala Gimnazială „Otilia
Cazimir” Cotu-Vameș, structură
a Școlii Gimnaziale „Carmen
Sylva”Horia**

Motto: “Felul în care vorbesc părinții și profesorii îi arată copilului părerea lor despre el. Afirmările lor influențează încrederea și prețuirea pe care acesta o acordă propriei persoane. Într-o mare măsură, limbajul celor mari determină destinul acestui copil.” (Haim Ginott)

“Există o legătură directă între ceea ce simt copiii și felul în care se comportă. Atunci când ceea ce simt e corect, se poartă corect. Cum să-l ajutăm să simtă corect? Acceptându-le sentimentele!”

(p. 19)

“În loc de a nu lua în seamă sentimentele copilului, puteți:

1. Să identificați sentimentele copilului.
“Pari tare dezamăgit. E normal să te superi atunci când știi răspunsul, dar îți se scade nota pentru niște greșeli din neatenție.”
2. Să recunoașteți sentimentele copilului printr-un sunet sau cuvânt.
“Oh” sau “Mm” sau “Aha” sau “Așa e.”
3. Să îi oferiți copilului prin imaginație ceea ce nu-i puteți oferi în realitate.

“Ce grozav ar fi să ai un creion vrăjit, care să se oprească din scris atunci când ești gata să greșești!”

4. Să acceptați sentimentele, chiar și atunci când puneți capăt comportamentelor inacceptabile.

“Vei fi la fel de furios din cauza notei, chiar dacă lovești așa cu piciorul în bancă! Nu e voie să faci așa. Dar poți, în schimb, să-mi spui mai mult despre ceea ce te necăjește. Sau poți să-mi desenezi, dacă vrei.”

(p .41)

“Întrebări de la profesori

1.Cade în responsabilitatea mea să mă ocup de sentimentele copiilor în timpul orelor de curs? Nu e, mai degrabă, treaba dirigintelor? Eu abia dacă am timp să le predau material.

Uneori, ceea ce pare a fi un “ocol” se dovedește calea cea mai scurtă. Poate ar fi mai bine să pierzi câteva minute ocupându-te de sentimentele puternice ale unui elev, decât să le lași să evolueze și să devină o problemă care consumă momente prețioase din timpul orei. (..)”

p. 48

“Adultul: Cine a făcut mizeria asta pe jos?

În loc de chestionări și critică, aplică următoarea formulă:

1. Descrie problema.

“Văd vopsea proaspătă pe tot parchetul.”

2. Oferă informații.

“E mai ușor să ștergi vopseaua înainte să se usuce.”

3. Oferă o variantă.

“Poți s-o cureți cu o cârpă udă sau cu un burete înmuiat în apă.”

4. Exprimă-te printr-un cuvânt sau gest.

“Vopseaua!”

5. Descrie ceea ce simți tu.

“Nu-mi place să văd parchetul împrăscat cu vopsea.”

6. Așterne pe hârtie.

“ATENȚIUNE CĂTRE TOȚI ARTIȘTII:

Vă rugăm să aveți amabilitatea ca la plecarea din cameră să lăsați parchetul așa cum l-ați găsit.

Cu mulțumiri, Conducerea”

7. Fii glumeț(folosește altă voce sau alt accent) “

(p.78)

Titlul cărții: Dăruiește iubirea care vindecă

Autor : HENDRIX, Harville ,LAKELLY HUNT, Helen

Editura: Herald

Locul publicării: București

Data publicării: 2015

Tematica: Dezvoltare personală

**Carte recomandată de profesor
Vieru Liliana,
Școala Gimnazială „Carmen
Sylva”Horia**

“Aceasta este o carte despre cine și ce este copilul, nu despre ceea ce copilul ar trebui să fie sau despre cum să procedeze părinții așa încât copilul lor să facă ceea ce ei consideră că este cel mai bine.”

p. 44

“Integritatea și sănătatea copiilor depind de integritatea și sănătatea părinților lor, ca indivizi și ca parteneri de viață. Copiii își însușesc maturitatea emoțională și morală a părinților, în măsura în care acestea există. Pe lângă vorbele părinților, copilul înmagazinează și modul în care aceștia **există** în lume. Acest lucru nu înseamnă că, pentru a crește copii sănătoși și echilibrați, părinții ar trebui să fie perfecți. Dar este neapărată nevoie ca ei să se angajeze în procesul de conștientizare – atât a nevoilor copiilor lor cât și a propriilor nevoi nesatisfăcute când au fost mici.”

p. 68

“Un profesor poate oferi informații unice și importante despre copiii din clasa lui . Profesorul vede copiii în situații în care părinții lor nu îi văd niciodată și observațiile sale oferă o perspectivă extrem de valoroasă cu privire la comportamentele supărătoare sau dificile. Interesul pe care un profesor îl manifestă față de un copil constituie un dar pentru părinții acestuia.”

p. 149

“Părintele conștient îi permite copilului să se exprime. Pe cât posibil, părintele trebuie să-și asume opiniile și să-l îngăduie copilului să aibă propriile sentimente și păreri . Când părintele încurajează copilul să-și spună **povestea**, să exprime propria versiune asupra realității, fără comentarii sau corecții din partea sa, atunci el îl validează, considerându-l o persoană care are dreptul de a vedea lumea din propria perspectivă ”

p. 215

“Trebuie subliniat că a învăța copilul să aibă un comportament adecvat este unul dintre cele mai bune moduri prin care un părinte dovedește că își iubește și își sprijină copiii.”

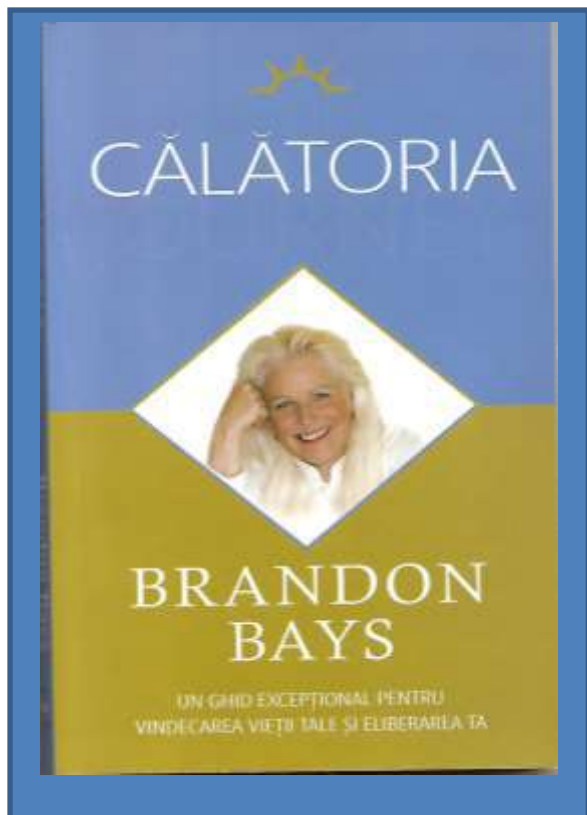
p. 219

“Râdeți din toată inima și de multe ori. Este foarte important ca părinții să nu se ia prea în serios. Părinții conștienți sunt deschiși și sunt prieteni buni. Nu sunt ușor de jignit de copiii lor. Nu își necăjesc copiii prea des, mai ales când tachinarea este un sarcasm disimulat sub masca distracției. Părinții conștienți nu se distrează pe seama copilului. Râsul este o parte din atracția care îi ține pe copii și pe părinți împreună. Fiți cu ochii în patru pentru a identifica prilejurile de a râde împreună. ”

p. 228

“Parentajul nu este un act discret, separat de ceilalți. Părinții și copiii nu sunt separați unii de alții. Sentimentele nu sunt separate de gândire. Corpul nu este separat de minte. Ființele umane reprezintă sisteme deschise care se influențează reciproc și permanent. Rațiunea și emoția sunt conectate intrinsec. Natura și ființele umane se află într-o interdependență radicală. Distincția dintre lumesc și sacru dispare. Totul este interconexiune. Întrucât cei care aderă la ideea unui parentaj conștient se sprijină ferm pe această perspectivă asupra vieții, atunci când acționează ca părinți conștienți ei afirmă un proces cosmic, la care participă. ”

p. 408

Titlul cărții: CĂLĂTORIA

Autor : BAYS, Brandon

Editura: ADEVĂR DIVIN

Locul publicării: Brașov

Data publicării: 2009

Tematica: Vindecare spirituală

***Carte recomandată de profesor
înv. primar Alina-Petronela
Mucilenița,
Școala Gimnazială „Otilia
Cazimir” Cotu-Vameș, structură
a Școlii Gimnaziale „Carmen
Sylva” Horia***

” Aceasta este o carte despre libertate, despre libertatea de a-ți trăi viața exact cum ai visat întotdeauna să o trăiești. Cu toții avem probleme care ne limitează sau care ne fac să ne simțim prinși într-o capcană, cum ar fi sentimentele de mânie, depresie, de durere, anxietate sau teamă. Unii oameni nu reușesc să își definească aceste sentimente, dar simt că viața ar trebui să însemne ceva mai mult decât ceea ce trăiesc ei. Alții se simt pur și simplu niște ratați. Mulți dintre noi cad pradă dependențelor, iar unii chiar se îmbolnăvesc de boli grave, care le pun în pericol viața.,,

P9

”Mi-am făcut atunci promisiunea solemnă că nu le voi vorbi despre boala mea decât acelor oameni despre care știam fără nicio îndoială că mă vor sprijini într-o manieră pozitivă, fiind absolut siguri că mă voi vindeca.,,

P21

”Benjamin mi-a dat numele unei terapeute foarte bune în domeniul purificării colonului . Am sunat-o imediat și am reușit să obțin o programare. În timpul ședinței, ea mi-a palpat pântecul și mi-a spus : « Știi, trăiesc sentimentul că se va elimina foarte rapid, dar mai ai câteva probleme emoționale nerezolvate care mai sunt încă înmagazinate aici, de care trebuie să te eliberezi.»,,

P32

"Dr. Chopra și-a continuat discursul punându-și următoarea întrebare:«Dacă ne putem schimba celulele ficatului la fiecare șase săptămâni, cum se explică faptul că dacă ne îmbolnăvim de cancer la ficat în ianuarie, noi continuăm să suferim de această boală și în iunie? Teoretic vorbind, ficatul ar fi trebuit să se regenereze singur în acest interval de timp. Celulele sale ar trebui să fie complet schimbate». Întreaga audiență părea șocată de această întrebare.,,

P65

"Ce ironie! Mi-am petrecut întreaga viață încercând să câștig iubirea, aprobarea și admirația celor din jur prin serviciile mele, ajutându-i pe toți și încercând să dăruiesc întotdeauna tot ce este mai bun în mine, chiar dacă acest lucru însemna sacrificarea propriilor mele dorințe și scopuri personale, ba chiar și a sănătății mele, pentru ca să descopăr în final că această iubire și această prețuire pe care le-am căutat cu atâta disperare au existat dintotdeauna în mine însămi. Ele nu pot fi obținute, ci doar trăite, conștientizate.,,

P85

"Am auzit odată un maestru spiritual spunând :« Dacă faci un singur pas către Grație, aceasta va face o mie de pași către tine». Această afirmație mi se pare cu deosebire adevărată în cazul procesului de vindecare. Înțelepciunea corpului care de-abia așteaptă să ne ajute să ne eliberăm de vechile noastre probleme. Este suficient ca noi să facem un mic efort pentru ca ea să facă restul.,,

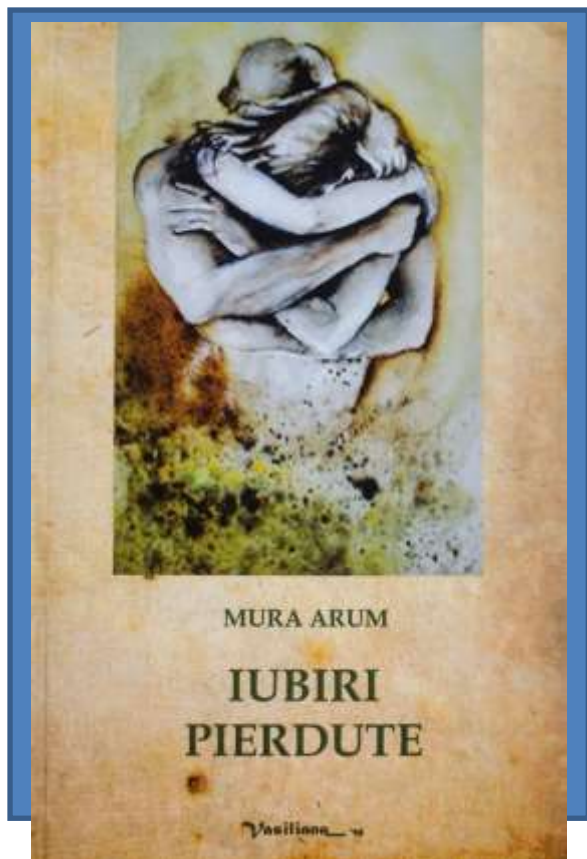
P103

"Am citit în mai multe cărți despre fiziologia celor care supraviețuiesc în urma cancerului. Se pare că una din cele mai importante calități pe care o au aceștia (și pe care cercetătorii o consideră principala cauză a supraviețuirii lor) este voința lor puternică de a trăi. Adeseori, cei mai dificili pacienți, care le pun medicilor cel mai greu răbdarea la încercare și care sunt cei mai sollicitanți cu asistentele, sunt și cei care reușesc să supraviețuiască.,,

P123

"Nicio emoție nu poate dura mai mult de câteva momente dacă este lăsată în pace. Nu ai observat niciodată acest lucru la copiii mici? Acum plâng, acum râd. Ei nu simt nevoia să se cramponeze de emoțiile lor, dovedindu-și astfel singuri cât de importante sunt acestea. După ce le simt, ei trec mai departe.,,

P205

Titlul cărții: Iubiri pierdute
Autor : MURA ARUM
Editura: Vasiliana'98
Locul publicării: Iași-România
Data publicării: 2017
Tematica: Roman(literatură)

**Carte recomandată de
profesor înv.primar Ana Verde,
Școala Gimnazială” Carmen
Sylva” com.Horia, jud.Neamț**

„O carte frumoasă, care se citește în chip plăcut. Din care mai luăm ceva, aproape de final, o regulă desprinsă dintr-un discurs motivațional: ”Nu poți conecta punctele privind înainte, le poți conecta doar privind înapoi.”

Dovadă rândurile de față.” Constantin DRAM

pag.14

„Acea era fata din visul său! Chipul din oglindă, era sigur! Își aminti cu claritate fiecare trăsătură. Fusese prima imagine pe care i-o arătase suprafața lucioasă a oglinzii. Părul lung, negru, ochii mari și plânși, un chip prelung, cu o gură mică, alungit și mai mult parcă de gâtul arcuit.”

pag.23

„Reușise până la urmă să îl facă să rămână al ei. În ochii lumii, el rămânea logodnicul ei, iar acest lucru urma să fie immortalizat de fotografia post-mortem. Ce deznodământ voluptuos! Al ei pentru eternitate!”

pag.63

„Dintr-odată simți cum pământul îi fuge de sub picioare, iar încăperea se învârtă cu totul. Numai tabloul rămânea fix și clar, ca să îl poată vedea mai bine. Era el, bărbatul roșcat, cu fața rotundă, care stătea să plângă, cel din visul său. Acela era omul pe care îl văzuse în oglindă.”

pag.75

„Apoi bărbatul se aplecă înspre ea și îi șopti încă și mai încet,fără a fi auzit de cel care îi pândea de afară,depunând un sărut pe buzele ei:

-Magia prezentului meu esti tu!”

pag.130

„Din nou se repeta acelasi scenariu de care îi era pur și simplu groază.Revedea cu claritate unul dintre chipurile pe care le văzuse în oglindă în visul său.Era tânăra cu părul blond,cu gura plină și cu ochii plânși,măriți de groază,cea care părea mai degrabă o copilă. Imaginea aceea era identică cu cea din visul său.

pag.148

„Odată cu ultima șoptă,Doinița,se lăsă să lunece,întinzând mâinile în întuneric de parcă cineva s-ar fi aflat acolo să o prindă.Căzu în gol de pe acoperișul bisericii și se izbi cu o bufnitură surdă de pământul rece.”

pag.207

„A patra reflexie din oglindă i se înfățișa acum în afișul desfășurat în fața lui.Chipul oval,alungit,cu mustăcioara neagră,abia ițită,cu fruntea înaltă și maxilarele strânse a încordare,...Avea aceeași mină ca în visul său,o mină care dezvăluia încăpățănare,o îndărătnicie fără margini,ce nu ținea seama câtuși de puțin de împrejurări.”

pag.213

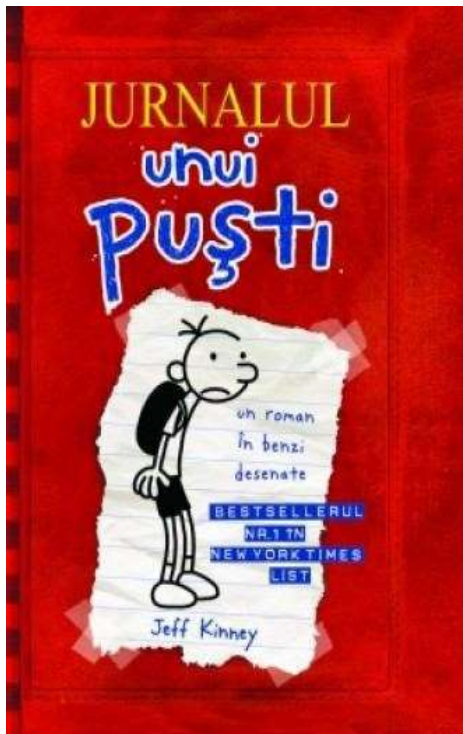
„Atunci,dintr-odată,îi fu drag locul în care se afla,însă,în același timp,închizând ochii,văzu coroanele arborilor din pădurea deasă unde trăise cu ea.Era întins pe spate,zâmbea și o ținea pe Ioana la piept.Îi simțea răsuflarea caldă chiar deasupra inimii.”

pag.300

„Ștefan văzu efectiv cum toate acele stihii pe care le visase se resorb,rând pe rând într-o lumină clară,albă,odată cu acceptarea pe care el le-o oferise,odată cu acceptarea dramelor pe care acestea probabil o trăiseră...

Învățase să accepte,învățase să iubească,învățase să se dezbrace de toate încorsetările în care îl fixaseră ideile lui preconceptuate.Învățase să fie liber.În sfârșit se trezise!”

pag.317

Jurnalul unui puști

Autor : KINNEY, Jeff

Editura: Grupul Editorial ART

Locul publicării: București

Data publicării: 2010

Tematica Literatură americană(t), Roman (literatură) (t)

**Carte recomandată de profesor Carmen Gina Stan,
Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” Cotu-
Vameș, structură a Școlii Gimnaziale
„Carmen Sylva” Horia**

"În primul rând să ne lămurim. Acesta este un JURNAL nu un jurnal intim. Știu că așa s-ar putea crede după copertă, dar când Mami s-a dus să-l cumpere, i-am spus EXPRES să-mi ia unul care să nu arate ca un "jurnal intim".

Grozav! Tot ce-mi trebuie acum e să mă prindă vreun fraier cu agenda la mine și să-și facă o idee greșită."

p. 1

"Azi e prima zi de școală și o așteptăm pe doamna profesoară să se grăbească și să termine odată cu stabilirea locurilor în bănci. Așa că m-am gândit că aș putea să scriu în agendă ca să mai treacă timpul.

Apropo, vă dau un sfat bun. trebuie să fii foarte atent unde te așezi în prima zi de școală. Intri în clasă și-ți arunci lucrurile pe oricare dintre băncile alea vechi și te trezești că-ți spune doamna dirigintă:

- Sper că vă plac băncile unde v-ați așezat, vor fi locurile voastre permanente."

p.4

"Bucățica de Brânză stă pe teren de primăvara trecută. Cred că a picat din sendvișul cuiva sau ceva de genul ăsta. După vreo două zile, Brânza a mucegăit și s-a făcut scârboasă. Nimeni nu a mai vrut să joace baschet pe terenul unde era Brânza, deși acela era singurul teren unde aveam un coș cu plasă.

Într-o zi, un puști pe care-l cheamă Darren Walsh a atins Brânza cu degetul și de atunci a început toată faza cu Leapșa Brânzei. E fix ca o leapșă normală. Și dacă ai primit Leapșa Brânzei, rămâi cu ea până o dai mai departe."

p.9

"Azi la școală ne-au anunțat că se apropie alegerile pentru consiliul elevilor. Ca să fiu sincer, nu m-a interesat niciodată consiliul elevilor. Dar am început să mă gândesc mai bine, pentru că mi-am dat seama că, dacă aș fi ales administrator, asta mi-ar schimba TOTAL situația la școală. "

p.44

Titlul cărții: MINUNEA

Autor : R. J. PALACIO

Editura: ART

Locul publicării: BUCURESTI

Data publicării: 2013

Tematica: beletristică, roman

***Carte recomandată de profesor
înv. primar Dorina Dănăilă,
Școala Gimnazială,, Carmen
Sylva”, Horia***

„Aș vrea să pot merge pe stradă fără să mă observe lumea și fără să întorcă privirea. Așa că iată ce cred; nu sunt un copil obișnuit pentru simplu motiv că nimeni nu mă consideră așa. “ p.9

„Când ai de ales între a fi corect și a fi bun , alege să fii bun. “ p. 55

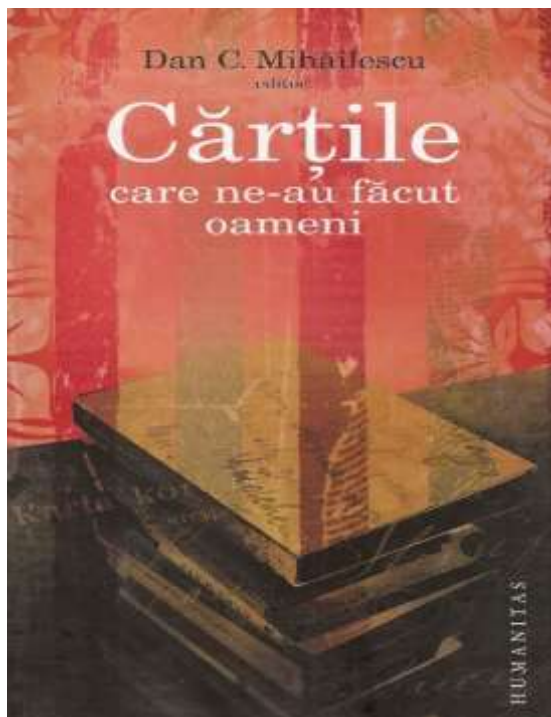
„Când mă întreba cum mi se pare un anumit lucru, mama avea obiceiul să mă pună să-l dau note pe o scară de la unu la zece. Totul a început după operația la maxilar , când n-am putut vorbi pentru că aveam gura cusută. “ p.61

„Nu-i decât un copil. Copilul cu cea mai ciudată înfățișare pe care am văzut-o vreodată, într-adevăr .Dar e doar un copil.” p.130

„Iată secretul meu. E foarte simplu; nu poți vedea bine decât cu inima. Esența e invizibilă pentru ochi. “ p. 143

„Suntem foarte norocoși , Jack. Există o mulțime de lucruri față de care ne purtăm ca și cum ni s-ar cuveni.” p. 169

„Trăiește ziua și ridică mâinile spre soare !“ p. 328

Titlul cărții: „Cărțile care ne-au făcut oameni”

Autor: MIHĂILESCU, Dan C.

Editura: Humanitas

Locul publicării: București

Data publicării: 2010

Tematica: Lectura formatoare și cărțile de căpătâi ale unui om adevărat pe care ar trebui să le citească pe parcursul vieții

**Carte recomandată de
prof. înv. primar Elena Bulhac,
Școala Gimnazială „Otilia Cazimir”
Cotu-Vameș, structură a Școlii
Gimnaziale „Carmen Svlva”Horia**

“Frumoasă carte a ieșit , zău așa!

Am recitit-o acum ca să-i scriu prefața și brusc, m-am simțit ca-n fața sobei din copilărie, căreia îi deschideam cu sfială ușița, lăsându-mă minute în șir pradă dansului halucinant al flăcărilor. Obrajii se înroșeau, buzele se uscau, pleoapele se moleșeau, geamătul lemnului hipnotizau auzul, scânteile, sărind feeric din jar, fermecau privirea. Ce serafică pădure de minuni se ascunde în sintagma *“la gura sobei”!*

Pag. 7

“Am crescut, m-am format și trăiesc într-un univers în care cărțile au fost întotdeauna mult mai importante decât fenomenele naturii. Este destul să mă gândesc cât din ceea ce știu se datorează cărților și cât experienței mele nemijlocite; câte dintre bucuriile mele vin din cărți și câte dintre frunze; câți dintre prietenii mei sunt personaje și câți sunt oameni în carne și oase, ca să înțeleg că în viața verbul *a citi* a fost mult mai important decât verbul *a trăi* ...”(**Ana Blandiana**)
Pag. 21

“De fapt, pe mine nu m-au format cărțile, ci lectura. Există o lume a lecturii, în absența căreia cărțile nu înseamnă nimic. Mai întâi a fost pentru mine, plăcerea cititului, apoi obiectul cititului, în fine, monomania cititului....Abia când cititul a devenit adicție am început să pătrund filozofia sa, care este lectura. Depășind cititul către lectură, se poate spune că faci pasul de la zidar la arhitect.” (**Mircea Cărtărescu**)

Pag. 29

„În mod cu totul curios, dintre lecturile de care îmi aduc aminte nu fac parte decât foarte puține *„cărți pentru copii”*. Să mi se fi părut neserioase, mie, care mă credeam deja Jules Verne? Motivul adevărat îmi scapă.” (**Nicolae Manolescu**)

Pag. 77

„Dacă mă gândesc mai bine, în cazul meu cărțile au fost de-a binelea zeei copilăriei și adolescenței.” (**Dan C. Mihăilescu**) Pag. 89

„Cărțile au fost mereu prezente în viața mea. La început, până la prima vârstă conștientă (treisprezece ani), au fost cărțile pe care le alegeau pentru mine părinții, școala, prietenii, gustul aventurii și îndrăzneala descoperirii. Erau *Cireșarii*, *Robin Hood*, *Tom Sawyer și Huckleberry Finn*, ...Insula Misterioasă și toată colecția cartonată in-octavo a lui JULES Verne.” (**Horia Roman Patapievicî**)

Pag. 95

„Reluând numai zece cărți formatoare, din copilărie și până la moarte, lăsând deoparte giganții de tip Homer, Dante, Bocaccio, Rabelais, Cervantes, pe care i-am citit, dar care m-au strivit, iată un posibil traseu *plăcut*, de la poveștile copilăriei la

Biblie: 1. *Povești* de Andersen

2. *Aventurile lui Tom Sawyer și Huckleberry Finn* de Mark Twain

3. *Micul Prinț* de Antoine de Saint Exupery

4. *Idiotul* de Dostoievski

5. *Bâlciul deșertăciunilor* de Thackeray

6. *Maestrul și Margareta* de Bulgakov

7. *Teatru* de Eugene Ionesco

8. *Dialoguri* de Platon

9. *Poezii* de Rainer Maria Rilke

10. *BIBLIA*

(**Ioana Pârvulescu**)

Pag. 103

„ - Urcăm?

- Nu, dimpotrivă, coborâm!”

Acesta e primul citat pe care l-am reținut din lecturile mele timpurii. E începutul unui roman de Jules Verne (*Insula Misterioasă*). De ce l-am ținut minte? Poate pentru că romanul cu pricina mi-a plăcut enorm. Sau poate pentru că, rostit într-un dirijabil care tocmai se prăbușea, promitea să fie începutul unei aventuri palpitante. Dar e citatul acesta cu adevărat memorabil? Este el „*formativ*”? (**Andrei Pleșu**)

Pag. 109

„Nu vorbesc aici despre cărțile care mi-au fost citite de alții. Lectura este a ta. Lectura este întâlnirea solitară între carte și om. Este adevărat, cineva ți-a pus cartea în mână; dar tu ești cel care leagă cu ea raportul magic, descifrează jocul subtil cu reprezentările și fantezia. Cea mai veche și adevărată lectură a mea (...) sunt *Poveștile* lui Creangă. Pot spune ca Ion Creangă a fost prima mea întâlnire cu metafizicul.” (**Ion Vianu**)

Pag. 127

Titlul cărții: Între iadul deznădejzii și iadul smereniei

Autor : Sfântul Siluan Athonitul

Editura: Desis

Locul publicării: Sibiu

Data publicării: 2001

Tematica : Religie ortodoxă,

Cartea are și audiobook la adresa:

**Carte recomandată de profesor
Elena Tiu,
Școala Gimnazială „Carmen
Sylva”, Comuna Horia**

Cartea are și audiobook la adresele:

<https://www.youtube.com/watch?v=L14-leitBEo>

<https://www.youtube.com/watch?v=XkXSAB1Uh5E>

<https://www.youtube.com/watch?v=Wh34Zm75rss>

„ În primul an al vieții mele în mănăstire sufletul meu a cunoscut pe Domnul prin Duhul Sfânt.

Mult ne iubește Domnul; știu aceasta de la Duhul Sfânt pe Care mi l-a dat Domnul prin singură milostivirea Lui.

Sunt un om bătrân și mă pregătesc de moarte, și scriu adevărul de dragul norodului. Duhul lui Hristos, pe Care mi l-a dat Domnul, vrea mântuirea tuturor, ca toți să cunoască pe Dumnezeu.

Domnul a dat tâlharului raiul; tot așa va da raiul și oricărui păcătos. Pentru păcatele mele sunt mai rău decât un câine râios, dar m-am rugat lui Dumnezeu să mi le ierte, și mi-a dat **nu numai iertarea, dar și Duhul Lui**, și în Duhul Sfânt am cunoscut pe Dumnezeu.

Vezi iubirea lui Dumnezeu față de noi? Și cine ar putea descrie milostivirea Sa?

O, frații mei, cad în genunchi și vă rog: credeți în Dumnezeu, credeți că Duhul Sfânt Cel ce dă mărturie despre El în toate bisericile și în sufletul meu.

Duhul Sfânt este iubire; și această iubire se revarsă în toate sufletele sfinte care sunt la Dumnezeu, și același Duh Sfânt este pe pământ în sufletele care iubesc pe Dumnezeu.

În Duhul Sfânt, toate cerurile văd pământul și aud rugăciunile noastre și le duc la Dumnezeu.”

(pag. 53-54)

„ O, nemăsurată e milostivirea lui Dumnezeu față de noi!
Mulți bogați și puternici ar da mult să vadă pe Domnul sau pe Preacurata Lui Maică,
dar nu bogăției i Se arată Dumnezeu, ci sufletului smerit.
Și la ce bun banii? Spiridon cel Mare a prefăcut un șarpe în aur, și noi n-avem
nevoie de nimic afară de Domnul: în El este plinătatea vieții.
Dacă Domnul nu ne-a dat să cunoaștem multe din întocmirile acestei lumi, aceasta
înseamnă că n-avem nevoie; nu putem cunoaște cu mintea toată făptura.
Dar însuși Făcătorul cerului și al pământului și a toată făptura ne-a dat să-L
cunoaștem prin Duhul Sfânt. În Ace- lași Duh Sfânt cunoaștem pe Maica lui
Dumnezeu, pe îngeri și pe sfinți, și sufletul nostru arde de iubire pentru ei.
Dar cine nu iubește pe vrăjmași, acela nu poate cunoaște pe Domnul, nici dulceața
Duhului Sfânt.
Duhul Sfânt ne învață să iubim pe vrăjmași până într-atât încât sufletului să-i fie milă
de ei ca de propriii copii.
Sunt oameni care doresc vrăjmașilor lor sau dușmanilor Bisericii pierire și chinuri în
focul iadului. Ei gândesc așa pentru că n-au învățat de la Duhul Sfânt iubirea
lui Dumnezeu, căci cel ce a învățat aceasta va vărsa lacrimi pentru întreaga lume.
Tu zici: „Cutare e un criminal și e bine să ardă în focul iadului”. Dar te întreb: „Dacă
Dumnezeu ți-ar da un loc bun în rai și de acolo ai vedea arzând în foc pe cel căruia i-
ai dorit chinurile iadului, nu-ți va fi milă de el, oricine ar fi, chiar dacă e un dușman al
Bisericii?”
Sau vei avea și tu o inimă de fier? Dar în rai nu e nevoie de fier. Acolo e nevoie de
smerenie și de iubirea lui Hris-tos, care are grija de toți.
Cine nu iubește pe vrăjmași n-are în el harul lui Dumnezeu.
Milostive Doamne, învață-ne prin Duhul Tău Cel Sfânt să-i iubim pe vrăjmași și să ne
rugăm pentru ei cu lacrimi.”

(pag. 59)

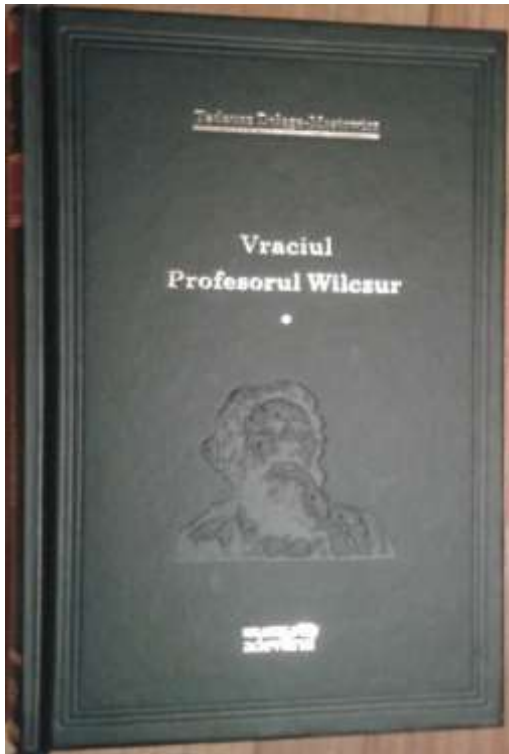
„În anii când eram flăcău mă rugam pentru cei ce mă ocărau; spuneam:
„Doamne, nu le socoti lor păcatele lor față de mine”. Dar, deși iubeam să mă rog,
totuși n-am scăpat de păcat. Domnul însă nu și-a adus aminte de păcatele mele și
mi-a dat să iubesc oamenii, și sufletul meu dorește ca lumea întreagă să se
mântuiască și să fie în împărăția cerurilor, să vadă slava Domnului și să se desfă-
teze de iubirea lui Dumnezeu.

Judec după mine însumi: dacă Domnul m-a iubit atât, aceasta înseamnă că pe toți
păcătoșii El îi iubește ca și pe mine.

O, iubire a Domnului! N-am putere să o descriu, căci e nemăsurat de mare și
minunată. (pag.55)

Toți oamenii vor să aibă pacea, dar nu știu cum să ajungă la ea. Paisie cel Mare s-a
mâniat și 1-a rugat pe Domnul să-1 izbăvească de mânie. Domnul i S-a arătat și i-a
zis: „Paisie, dacă nu vrei să te mâni, nu dori nimic, nu judeca pe nimeni, nu urî pe
nimeni, și nu te vei mai mânia”.

(pag. 94)

Titlul cărții: Vracii. Profesorul Wilczur, vol 1 și 2

Autor : DOLEGA MOSTOWICZ, Tadeus
Editura: Adevărul holding
Locul publicării: București
Data publicării: an 2009
Tematica: roman, acceptarea fatalismului destinului

*Carte recomandată de profesor
Lăcrămioara Handuc, Școala
Gim. „Otilia Cazimir” Cotu-
Vameș, structură a Școlii Gim.
„Carmen Sylva” comuna Horia*

„ Toate zilele semănau una cu alta și lui i se părea că așa va fi mereu, până când se întâmplă un lucru care schimbă totul, iar petru familia lui Prokop Mielnik avea să fie un mare eveniment”

Vol. 1, Pag. 72

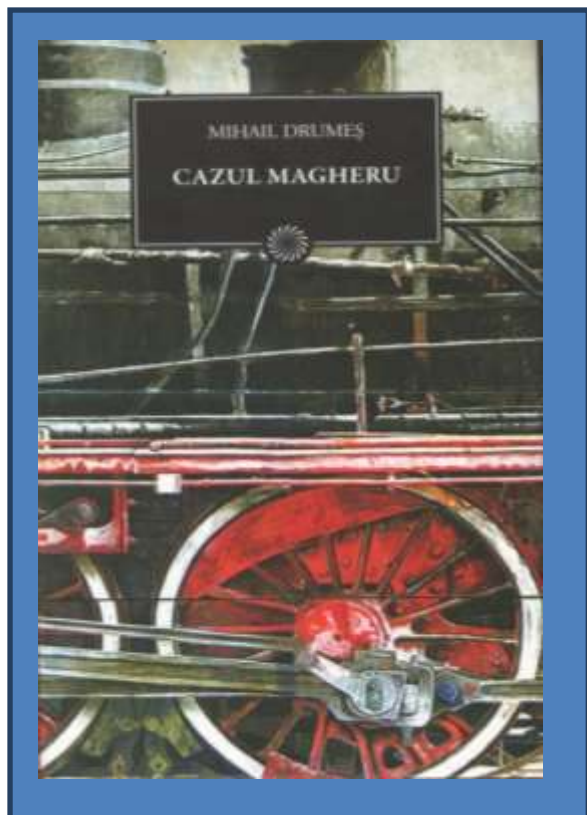
„ Pe urmă s-a auzit zornăitul instrumentelor, încă o secundă și pe piciorul drept simți două atingeri de sârmă înroșită în foc. Încă două!... Durerea devenea tot mai puternică. Wasil încleștă fălcile cât putu de tare, în ochi îi apărură lacrimile. I se părea că se scurg ceasuri în șir, iar durerea creștea mereu...În cele din urmă printre dinții strânși îi scăpă un strigăt prelung și înăbușit:

- Aaaaa...”

Vol. 1, Pag. 80

„ - Nu trebuie. Nu trebuie să pătrundem în ceea ce e dincolo de noi. În noi trebuie să căutăm și legi și busolă. Și să ne facem datoria. Să facem ce ne impune conștiința. Să fim împăcați cu noi înșine. Așa am gândit întotdeauna.”

Vol. 2, Pag.151

Titlul cărții: Cazul Magheru

Autor :DRUMEȘ, Mihail

Editura:Art

Locul publicării:București

Data publicării: an 2011

Tematica: beletristică, roman

*Carte recomandată de profesor
Școala Gimnazială „Carmen
Sylva” comuna Horia,
Liliana Bulgaru*

„Ca oricărui copil, lui Ilarie îi erau dragi jucăriile, dar tot mai mult îi plăcea să i se povestească basme. Ar fi stat țeapăn pe scăunașul lui de-o șchioapă, ore întregi, ca să audă întâmplări năstrușnice cu feți-frumoși și cosânzene care îi fermecau închipuirea. Părinții nu știau basme, nici nu le ardea să-l citească pierzând atât timp, așa că trecuseră greul asupra bătrânei. Ea nu știa carte, dar era depozitara unei nesecate biblioteci de povești și, mai mult decât atât, se pricepea să le spună viu și colorat, cu un dar deosebit al narației.”

p. 27

„ Acum Ilarie trecuse într-a șaptea...De altfel chiar din gesturi și vorbire se detașa o noblețe care impresiona plăcut de la cea dintâi cântărire a ochiului. Mica lui avere intelectuală, deși se făcea simțită numaidecât prin permanentul contact cu colegii săi, nu-l infatua. Îi erau străine atitudinile de superioritate față de alții, aerele atât de frecvente la unii adolescenți care-și închipuie că sunt alfa și omega, că lumea începe odată cu ei.”

p. 37

„ Cu trecerea timpului, studentul Magheru devenea din ce în ce mai incomod, se lua la harță cu profesorii, le răspundea cu impertinență, angajându-l uneori în discuții contradictorii. Căci parale cu materiile de învățământ, el se ocupa și de alte probleme. Îl interesau relațiile activității mintale și psihologice ale omului, influența glandelor asupra spiritului, stările mistice, vindecările miraculoase, clarviziunea și telepatia.”

p. 71

„ În timpul publicării epistolelor, care țin câteva luni, Ilarie adună poeziile Martei, puse să le bată la mașină și le expedie redacției. Apărură și ele în grupaje de câte șapte-opt poezii, după care fură publicate într-o plachetă, cu fotografia autoarei. Înnebunit de fericire, medicinistul cutreiera acum febril pe străzi, oprindu-se la vitrinele librăriilor, ca să contemple cartea.”

p. 72

„ În ritmica legănare a vagonului, doctorul Magheru, istovit ca după un mare efort fizic, adormi. Realitatea din juru-l se șterse, coborî în umbră deasă, compact. Se detașase de tot, fugise din actualitatea sufletească doctorului? Nu, nicidecum! Păstra mai departe legătura, dar pe o cale nouă, tainică. Ea îi dădu un vis ciudat...”

p. 114

„Ziarele bucureștene se înfruptau din marea nenorocire cât mai copios ca să-l umple coloanele. Altfel, nici n-aveau cum. Despre fericire, ce-ar fi putut să scrie ca să intereseze pe cititorii lor decât ceva călduț, insipid, plicticos? Și unde s-o găsească, în care colț de țară? În schimb, nenorocirea se dovedea miliardară, magnifică, avea tragism cu carul, material zguduitor de viață, era aptă pentru descrieri emoționante, pe care să le citești cu sufletul la gură.”

p. 170

„ Atunci, de ce visul aduce izbitor cu ceea ce s-a întâmplat în realitate? Nu era vorba numai de sublimarea freudiană a tendințelor mele de a pune mâna pe banii moșierului, ci și de faptul real că am pus mâna pe ei...Aici, exact aici, stă cheia misterului.”

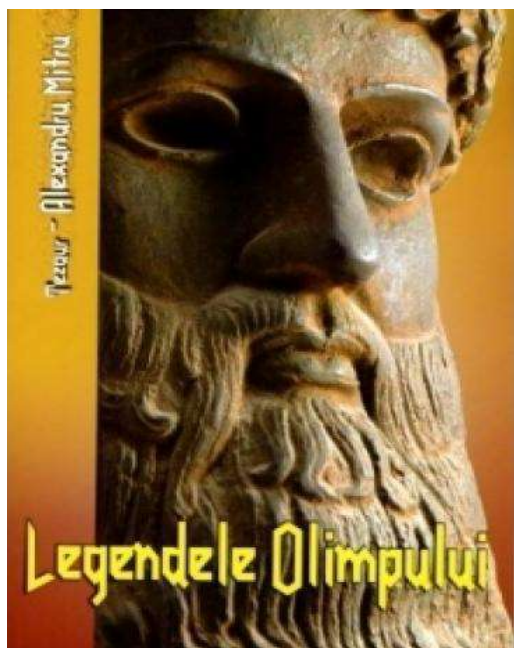
p. 186

„ Dacă doctorul a născocit această poveste cu scopul de a-și atenua vina? Admițând că n-a acționat cu deplină conștiință, ori chiar inconștient, înseamnă că vrea să-și creeze dreptul la circumstanțe ușurătoare. Or acest drept îl posedă din însuși faptul că s-a predate justiției din proprie inițiativă. Și atunci de ce n-ar mărturisi adevărul gol-goluț?”

p. 255

„ Acuzatul, după cum arată și declarațiile de la dosar, recurge la datele învățaturii sale. Scormonește, cercetează, reține ceea ce-l trebuie. Și, în ultimă analiză ajunge la concluzia că a ucis în stare de somnambulism. Această convingere și-o întipărește cu o sumedenie de raționamente. În proprii săi ochi, era singura explicație valabilă a bizarei întâmplări, unica scăpare. La asta se mai adaugă și peripețiile unui vis iscat, se vede, de convorbirea tovarășilor de drum., așa cum pe drept a declarat domnul martor Olarian.”

p. 300

Titlul cărții: Legendele Olimpului

Autor : MITRU, Alexandru

Editura: Vox 2000

Locul publicării: București

Data publicării: 2011

Tematica: Mitologie greacă

Carte recomandată de profesor**Nica Loredana,****Școala Gimnazială „Carmen Sylva”,****comuna Horia, structura Școala****Gimnazială „Otilia Cazimir”, Cotu-****Vameș**

“Se povestește, în legendă, că lumea noastră cea de astăzi- pământul, plin de flori și fructe, cu râuri limpezi și izvoare, soarele, luna, ziua, noaptea și vânturile, suflând rezezi-n-a fost întotdeauna astfel.

Lumea întreagă era-n haos, haos învârtit și negru, fără hotare, fără formă. Însă, precum cântau poeții, din haos s-a desprins pământul. Pământul nostru larg și darnic. Iară pământul rupt din haos era însăși zeița Gheea.”

Pag. 19

“După ce Zeus pedepsise atât de greu pe muritori, trimițându-le în cutia înșelătoare a Pandorei boala, durerea, suferința și alte rele fără număr, tot nu era împăcat în sine. Faptul că oamenii aveau în stăpânirea lor focul ceresc, îl mânia. Iar în urechi îi suna încă râsul plin de voieșie, din acea zi, de la Mecon, când Prometeu îl păcălise și îl făcuse de ocară.”

Pag. 45

“Zeus și toți nemuritorii, văzându-l pe Apolo atâta de frumos în veșmântul de aur, parfumat cu esențe, ținând în brațe lira, nu știau ce s-admire mai mult: înfățișarea lui mândră sau cântecul sublim ce-i răsuna din liră.”

Pag. 73

“Legenda povestește c-odata Afrodita a vrut să-mbrățișeze pe fiu-i alintat. Cum s-a plecat zeița, căci Eros era mic, nu știu cum o săgeată, ce se ivea din tolbă, a atins sânul mamei. Puțin, puțin de tot. Însă a fost destul ca dânsa să se simtă, pe dată, străbătută de un fior ciudat. Iubirea-i pătrunsese în inimă, fierbinte.

A-nchis o clipă ochii și când și i-a deschis, i-a apărut în față un flăcăiandru chipeș, un vesel vânător, cu numele Adonis. Era așa de chipeș vânătorul Adonis, încât - precum spun unii - îl întrecea pe Apolo, zeul cel mai frumos. Iar între pământeni nu se găsea nici unul să-i fie deopotrivă. ”

Pag. 91

“Jucându-se delfinii s-au apropiat de coastele unde - în iarba verde - se odihnea fecioara. Ea ridicase capul, vrăjită fără voie de jocul zburdalnic, de tumele ghidușe, de salturile rezezi ce le făceau delfinii. ”

“Aezii povesteau că Polux lupta neîntrecut cu pumnii și arunca greutatea departe, cât nici nu se vedea cu ochii. Castor, în schimb, fugea mai bine și călărea ca o nălucă, iar carul lui zbura pe țărături ca rândunica în văzduhuri.

Au mai deprins și meșteșugul de-a naviga pe mări, cu plute și în corăbii înzestrate cu pânze și cu vâsle bune. ”

Pag. 184

“Plecând apoi spre casă, Heracle și cu soața au întâlnit alt fluviu cu apele umflate. Aici sta un centaur cu numele de Nesus.

Centaurul acesta ajuta călătorii, în schimbul unei plăți, să treacă peste fluviu.

Ajungând și Heracle cu tânăra-i soție prin locurile-acestea, Nesus s-a îmbiat să treacă pe mireasă pe malul celălalt. Heracle s-a-nvoit, ba i-a dat și plată. Atunci Deianeira s-a urcat pe spinarea centaurului Nesus. Urma ca mai apoi să-l treacă pe Heracle. ”

Pag. 159

“Atâta doară că Medeea aflase tot ce plănuiau tatăl său și cu dregătorii. Ea a făcut pe loc o vrajă. Tatăl și sfetnicii și oastea au căzut jos și-au adormit. Porțile s-au izbit în lături și ea a trecut fără grijă, având de mână pe Absirt, fratele ei cel mititel. S-au îndreptat spre vasul Argo.

Acolo l-au găsit pe Iason care stătea la țărutul apei. El bănuia că va veni copila regelui Eete să-i dea un sfat, poate vreo veste...”

Pag. 227

Titlul cărții: Ascultă, privește, atinge

Autor : ieromonah Hrisostom Filipescu

Editura: PIM

Locul publicării: Iași

Data publicării: 2015

Tematica: Educația, din perspectivă teologică

Carte recomandată de profesor Maria Palade, Școala Gimnazială „Otilia Cazimir”Cotu-Vameș, structură a Școlii Gimnaziale „Carmen Sylva”, Horia

„Viața fiecăruia este o rugăciune. Primul loc de întâlnire cu Dumnezeu este altarul din inimă. Fiecare avem felul nostru de a ucide. Când te uiți urât și celălalt nu mai mișcă sau nu mai respiră, este paralizat cu veninul tău: prima formă de ucidere organică. Iertarea este un act intim și tainic între mine și Dumnezeu, unde rațiunea nu are loc între noi. Cu Doamne mă întâlnesc acolo unde inima mea vorbește cu inima Domnului, fără cuvinte.”

pag.23, 24

„M-aș schimba pe mine în primul rând. Aș logodi mintea cu inima. Mentalitatea balcanică are nevoie de schimbare. România e o țară frumoasă, plină de valori, de cultură. Motivul pentru care celor mai mulți oameni le este greu să fie fericiți, este credința socială că trecutul a fost mai bun decât a fost în realitate, că prezentul este mai rău decât este cu adevărat, iar viitorul le va rezolva pe toate. Cine ne ține la podea: ura, neiertarea, îndoiala, frica, nedreptatea? Cine strigă mai tare, cine tace mai mult? Oamenii nu sunt făcuți după șabloane. Oamenii râd în față, dar plâng pe la spate. Avem nevoie să atingem inimile. ”

pag.24, 25

”Tinerii de astăzi sunt o generație binecuvântată de Dumnezeu cu multe daruri. Trebuie să pună în practică, să aibă continuitate și răbdare în domeniul fiecăruia. Să nu fie superficiali și să aibă puterea să se reorienteze atunci când lucrurile nu se așază. Antreprenoriatul, coachingul pot fi o provocare solidă, dacă știm ce vrem de la viață și dacă facem ceea ce ne dorim noi, nu părinții noștri. Părinții nu trebuie să își trăiască visele prin copii, să proiecteze în ei reușitele sau nereușitele lor. Dacă eu am fost doar asistent medical, copilul meu musai să fie medic. Nu ajută la nimic dacă al nostru copil devine poligonul de rateuri al părinților. Generația de mâine crește în ritmul său.”

pag.26, 27

**Titlul cărții: "Părinți străluciți
Profesori fascinanți"**

Autor : CURY, Augusto
Editura: For You
Locul publicării: București
Data publicării: 2005
Tematica: psihologie

***Carte recomandată de profesor
Mirela Elena Ciuștea, Școala
Gimnazială,,Otilia
Cazimir" Cotu-Vameș, structură
a Școlii Gimnaziale ,,Carmen
Sylva" Horia***

"Există o lume care așteaptă să fie descoperită în fiecare copil și în fiecare tânăr. Numai cel care nu se află închis în propria sa lume, reușește s-o descopere."
p. 7

"Ne-am transformat în mașini de muncit și ne transformăm copiii în mașini de învățat."
p. 9

"Tinerii cunosc tot mai mult lumea în care se află, dar nu știu aproape nimic despre lumea care sunt ei înșiși. Cel mult, cunosc salonul de primire al propriei lor personalități. Vă puteți imagina o singurătate mai mare ca aceasta? Ființa umană este o străină pentru ea însăși!"
p. 11

"A educa nu înseamnă a repeta cuvinte, ci înseamnă a crea idei și a produce o stare de încântare. La aceleași greșeli e nevoie de atitudini noi."
p.30

"Părinții buni le spun copiilor: Greșești."
Părinții inteligenți spun: Ce părere ai despre comportamentul tău?
Părinții buni spun: Ai greșit din nou.
Părinții inteligenți spun: Gândește înainte să reacționezi.
Părinții buni pedepsesc, când copiii lor dau greș.
Părinții inteligenți îi stimulează să facă din fiecare lacrimă o ocazie de a evolua."
p. 33

"Învățați-vă copiii să găsească în lucrurile mici, motive majore de fericire. O persoană superficială din punct de vedere emoțional are nevoie de evenimente mari ca să se bucure – o persoană profundă găsește bucurie în lucrurile ascunse, în fenomenele aparent imperceptibile: în mișcarea norilor, în dansul fluturilor, în îmbrățișarea unui prieten, în sărutul persoanei iubite, într-o privire complice, în zâmbetul prietenos al unui necunoscut."

”Faceți-i pe tineri să aprecieze momentele simple, forța care izvorăște din pierderi, siguranța care răsare din haos, măreția care emană din gesturile mici. Munții sunt formați din particule nevăzute de nisip.”

p. 38

”Cea mai mare consecință a excesului de stimuli de la televizor este contribuția la apariția sindromului gândirii accelerate, SGA. N-ar fi trebuit să umblăm niciodată în cutia neagră a inteligenței, care înseamnă construcția de gânduri, dar, din nefericire, am făcut-o. Viteza gândurilor nu poate fi crescută în mod permanent. Dacă am face-o, s-ar produce o diminuare a concentrării și o creștere a anxietății. Este exact ceea ce se întâmplă cu tinerii.”

p. 58

”Stimulați-vă elevii să-și deschidă ferestrele minții, să aibă îndrăzneala de a gândi, de a pune întrebări, de a dezbate, de a se detașa de paradigme. Profesorii fascinanți formează persoane care gândesc și care sunt creatori ai propriei lor vieți.”

p. 70

”Cele șapte păcate capitale ale educatorilor:

A corecta în public

A exprima autoritatea cu agresivitate

A fi excesiv de critic duce la obstrucționarea copilăriei celui educat

A pedepsi la furie și a pune limite fără a da explicații

A fi nerăbdător și a renunța să mai educe

A nu te ține de cuvânt

A distruge speranța și visele”

p. 82, 85, 88, 91, 95, 98, 99

”A vorbi despre cunoaștere, fără a o umaniza, fără a reabilita emoția istoriei, perpetuează răul din noi și nu-l vindecă.

A spune povestioare este și o acțiune psihoterapeutică. Știți care este cea mai bună metodă de a rezolva conflictele în sala de clasă? Nu să agresezi, nu să țipi sau să ții o predică. Aceste metode se folosesc încă din epoca de piatră și nu funcționează.

Dar a spune povestioare funcționează. Aceasta captează gândirea, stimulează analiza.

Data viitoare când un elev sau un copil vă agresează, faceți-l să gândească. Faceți apel la sufletul lui prin educație, strigați cu blândețe, povestiți-i ceva. Tinerii pot uita criticile sau regulile, dar nu vă vor uita istorioarele.”

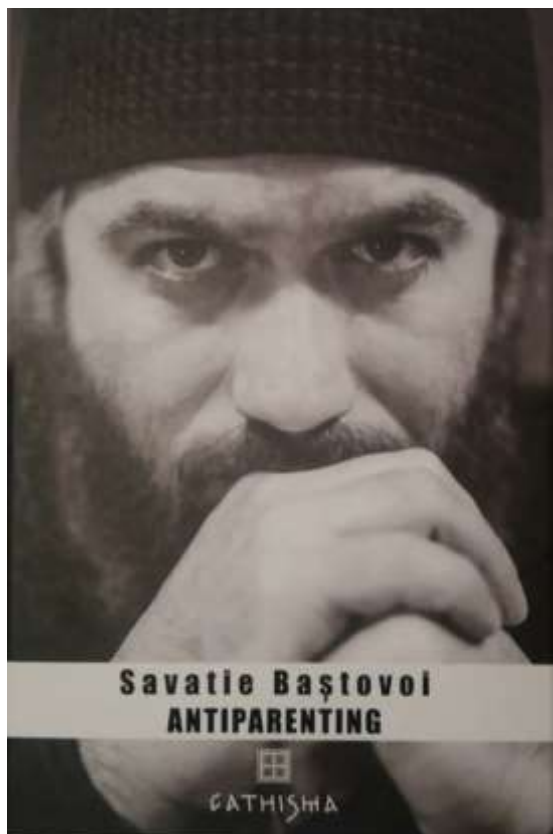
p. 135

”În spatele fiecărei informații date cu atâta simplitate în sala de clasă, se află lacrimile, aventurile și curajul oamenilor de știință.

Doar că elevii nu reușesc să le vadă.

Este tot atât de important să se vorbească despre istoria științei și despre povestea savanților, ca și despre cunoașterea pe care aceștia au produs-o. Știința fără chip paralizează inteligența, golește ființa de caracteristicile sale, o apropie de neant (Sartre, 1997). Ea produce oameni aroganți și nu oameni care gândesc.”

p. 137

Titlul cărții: ANTIPARENTING

Autor : BAŞTOVOI, Savatie

Editura: Cathisma

Locul publicării: Bucureşti

Data publicării: 2017

Tematica: Educația, privită din perspectivă teologică.

**Carte recomandată de
prof.înv.primar Nelu DUMBRAVĂ
Școala Gimnazială „Carmen Sylva”
Horia, jud.NEAMȚ**

„ANTIPARENTING a devenit un fenomen înainte de a fi o carte. Este primul experiment de acest fel, când o carte se scrie cu peste 1 000 de cititori în față care comentează, contrazic și completează cele scrise. Suntem în premieră mondială. S-ar putea ca acesta să devină un nou mod de a scrie cărți, un nou gen de literatură. Vocile cititorilor se regăsesc nu doar la nivel de idei și atmosferă, ci chiar străbat în carte la modul cel mai direct, în calitate de actori.”

(coperta IV)

„Fondatorul Anteparenting-ului este Savatie Baştovoi, el însuși rodul unui experiment educațional. Părinții săi, tatăl – profesor universitar de filosofie și mama – regizor de teatru se mută într-un sat mic înconjurat de păduri, îndată după nașterea primului lor fiu. Copilăria plină de culori și aventuri va ajunge subiectul primului roman moldovenesc tradus la Paris, scris la doar 21 de ani. Obişnuit să sară prin copaci și să îmblânzească caii de pe șes, tânărul precoce va sări la fel de ușor prin literatură, adunând numeroase premii literare. Astăzi Savatie Baştovoi este unul dintre cei mai prolifici și mai vânduți autori români în viață, tirajele cărților sale depășind 200 000 ex. Opiniile sale despre educație au provocat adevărate războaie internautice între grupurile promotoare ale noilor curente de parenting și grupul Antiparenting.”

(coperta IV)

„Omul modern, însingurat și cu prea puțin timp pentru sufletul său aleargă la promisiunea iubirii necondiționate ca la o ofertă de Black Friday.”

p.23

„Copilăria însăși este o viață aparte, care e plină de minunate experiențe lăuntrice. Copilul își dorește să zboare, să doboare balauri sau monștri, să salveze lumea... În zborul său spre lumină copilul are cu totul alte nevoi decât cele pe care le are un adult, preocupat mai mult de salariu și de poziția social decât de suflet.”

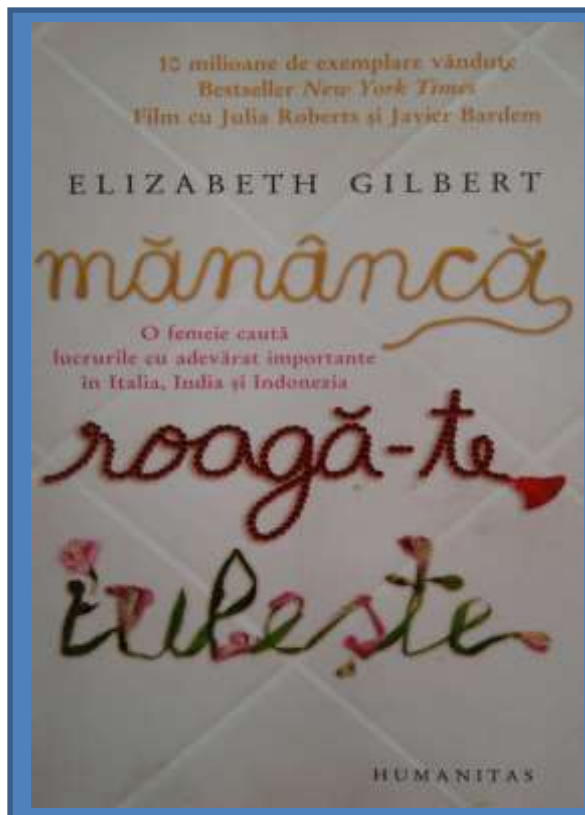
p.64-65

„Nimic nu reprezintă mai bine copilăria decât jocul. Jocul este forma de cunoaștere și de inițiere proprie copilăriei. Dacă pentru adulți jocurile sunt forme de distracție și relaxare, pentru copii jocurile înseamnă experiență de viață în mic, înseamnă limite înfruntate, înseamnă cunoaștere.”

p.147

„Tata m-a învățat să nu iubesc banii. Oamenii care discutau despre bani îmi păreau răi. Așa cum oamenii care scuipă pe jos. Mașinile, motocicletele, mobile scumpă din casă erau pentru oamenii care iubeau banii. Deci eu nu-mi doream așa ceva. Tata mi-a zis să nu râd tare când sunt cu multă lume, că așa râd proștii care vor să pară tari. Nu suntem tari prin talente și minte, spunea tata. Deci eu nu râdeam tare. Când intri în casa unui om nu trebuie să te uiți pe pereți, ce covoare are și nici să măsoari mobila cu ochii. Așa fac gospodinele invidioase și bărbații proști. Să nu întreb pe nimeni cât costă haina lui și de unde a cumpărat-o. Să nu spui cât costă cuțitașul sau mingea când le faci cadou. A fi darnic și a lăsa de la tine nu înseamnă că ești prost. Adevărații bărbați nu cer lucrurile înapoi.”

p.245

Titlul cărții: Mănâncă, roagă-te, iubește

Autor: GILBERT, Elizabeth /trad. GHIȚĂ, Alexandra

Editura: Humanitas

Locul publicării: București

Data publicării: 2008

Tematica: Memorii. Jurnale

**Carte recomandată de
profesor învățământ primar
Tatiana Gîrbea,
Școala Gimnazială „Carmen
Sylva”, comuna Horia**

„Oricine m-ar putea întreba, și pe bună dreptate: *Atunci ce cauți tocmai în Italia?*

N-am un răspuns – nu acum, (...) nu pot decât să spun: *Bună întrebare!*”

Pag. 13

„Peste câteva săptămâni eram în Italia. Mi-am dat demisia (...). Începuse anul călătoriei mele!

Așa se face că acum locuiesc la Roma. Am găsit un apartament liniștit într-o clădire veche, la doar câteva străduțe distanță de Piazza di Spagna, umbrat de grațioasa Grădină Borghese, la doi pași de Piazza del Popolo, unde vechii romani organizau curse de care. Recunosc, zonei îi lipsește grandoarea haotică a vechiului meu cartier newyorkez, de unde vedeam intrarea în Lincoln Tunnel, dar oricum ...”

Pag. 43

„Doamne, aș avea cu adevărat nevoie de o ieșire din cercul ăsta vicios, prin care să pot descoperi cum arăt și cum vorbesc eu de fapt atunci când nu încerc să mă confund cu altcineva.”

Pag. 74

„Și dacă, fie pentru că așa alegi, fie pentru că așa ți-e dat, ajungi să nu iei parte la ciclul continuității și familiei? Dacă i te sustragi? Unde te așezi la reuniunile de familie? Cum marchezi trecerea timpului fără să-ți fie teamă că ți-ai irosit viața pământească, nelăsând nimic important în urma ta? În cazul ăsta va trebui să-ți cauți alt scop, o altă măsură după care să poți judeca dacă ai fost sau nu o ființă umană care a contat în vreun fel. Eu iubesc copiii, dar cum ar fi să nu am niciodată? Ce fel de persoană aș fi?”

Pag. 104

„Asemenea tuturor marilor idei filozofice, și cele de mai sus sunt ușor de înțeles, dar aproape imposibil de asimilat. OK, toți suntem de fapt unul și divinitatea sălășluiește în egală măsură în fiecare dintre noi. Nici o problemă. Asta am înțeles. Dar ia încercați să trăiți stând în locul ăla. Încercați să puneți în practică toată înțelegerea asta, 24 de ore din 24. Nu e deloc ușor. Motiv pentru care în India e considerat de la sine înțeles că pentru a practica yoga îți trebuie un profesor. În afara cazurilor rarissime ale sfinților născuți gata iluminați, drumul spre iluminare presupune existența cuiva care să te îndrume.”

Pag. 135

„Trebuie să lași pacea interioară să vină ea la *tine*. (...)

(...) – de ce ești așa de convinsă că încercarea de a controla în fiecare clipă tot ce ți se întâmplă e un lucru esențial? De ce nu lași totul să curgă de la sine?

Aud argumentele astea mereu și încep să-mi placă. Cred în ele, din punct de vedere intelectual. Chiar cred. Apoi încep să mă întreb – cu toată dorința care mă sfâșie, cu toată feroarea mea la cote maxime și cu îngrozitoarea mea natură mereu flămândă –, atunci unde să-mi canalizez toată energia?

Primesc răspuns și la întrebarea asta:

Caută-l pe Dumnezeu, îmi spune (...). Caută-l pe Dumnezeu așa cum un om cu capul în flăcări caută apa.”

Pag. 170

„O veche învățătură budistă susține că *Lumea este afectată de moarte și de degradare, deci înțeleptul nu o plânge, pentru că știe că așa îi este sortit. Cu alte cuvinte: Obișnuiește-te cu acest gând!*”

Pag. 188

„Acestea fiind spuse, trebuie să fiu sinceră și să mărturisesc că, după doar trei după-amiezi petrecute în biblioteca locală, mi-am dat seama că toate ideile mele inițiale privind paradisul din Bali sunt cam alături cu drumul. De doi ani, de când am fost prima dată aici, spun peste tot că mica insulă a fost sigura societate de tip utopic adevărată a lumii, un loc care pe parcursul întregii sale istorii a cunoscut doar pacea, armonia și echilibrul.”

Pag. 255

„M-am distrat nemaipomenit la cină cu toți oamenii ăia veniți din toată lumea și am simțit că redescopăr toate aspectele personalității mele sociabile pe care aproape că le uitasem.”

Pag. 287

„Dar poate că ar trebui să nu mai încercăm să ne revanșăm față de toți cei care ne mențin în viață. Poate că e mai înțelept să depunem armele în fața miracolului generozității omenești și să spunem pur și simplu mulțumesc, sincer și neîncetat, atâta timp cât vom avea glas.”

Pag. 358

”

Titlul cărții: NU SPERAȚI CĂ VEȚI SCĂPA DE CĂRȚI

Autor : Jean-Claude CARRIERE ȘI Umberto ECO

Editura: HUMANITAS

Locul publicării: București

Data publicării: 2010

**Carte recomandată de secretar
Școala Gimnazială „Ioan Grigore
Teodorescu” Ruseni :
BUDURCĂ ALINA NICOLETA**

Colecționând cărți vechi , dialogați într-un fel cu trecutul? Cărțile vechi sunt pentru dumneavoastră o mărturie despre trecut ?.”

(pag. 135)

„Nu le-a scăpat nici piramida din sticlă de la Luvru , realizată , spun ei , din 666 ochiuri de geam , deși această cifră a fost dezmințită de proiectanții ei și de cei care lucrează acolo. Dan Brown , ce-I drept , a confirmat-o....”

(pag.149)

„Puteți defini mai exact această pasiune pentru ceea ce , în ființa umană , îi arată mereu limitele , imperfecțiunile? Este ea , la dumneavoastră , expresia ascunsă a unei compasiuni?”

(pag.167)

“Cu ce sentimente ați trait condamnarea Versetelor stanice ? Faptul că o autoritate religioasă ajunge să interzică o carte publicată în Anglia n-ar trebui să ne pună pe gânduri?”

(pag.182)

“ Să revenim la cenzura prin foc. Cei care ardeau bibliotecile Antichității puteau crede că au distrus orice urmă a manuscriselor adăpostite în ele. După inventarea tiparului ,acest lucru nu mai este posibil. Poți arde un exemplar , două , chiar o sută de exemplare ale unei cărți tipărite , dar asta nu înseamnă că vei arde cartea. Alte exemplare rămân în numeroase biblioteci private și publice. Atunci la ce mai servesc rugurile modern precum cele aprinse de naziști ? “

(pag. 190)

„Începem să înțelegem că a crea o opera , a o publica , a o face cunoscută nu e neapărat cel mai bun mijloc de a rămâne în posteritate.....”

(pag. 198)

„ Ați pomenit în timpul acestor discuții o mulțime de titluri , diverse și adesea uimitoare , dar vă rog să-mi permiteți o întrebare : ați citit acele lucrări? Este obligatoriu ca un om cultivat să fi citit cărțile pe care presupunem că ar trebui să le cunoască? Sau este sufficient să-și facă o opinie , care , odată fixate , îl scutește să le mai citească vreodată? Cred că ați auzit de lucrarea lui Pierre Bayard...Cum să vorbești despre cărțile pe care nu le-ai citit. Vorbiți-mi deci despre cărțile pe care nu le-ați citit”

(pag.200)

Din două una: fie carte rămâne suportul pentru lectură , fie va exista ceva care va semăna cu ceea ce cartea a fost întotdeauna , chiar și înainte de inventarea tiparului. De peste cinci sute de ani, variațiile obiectului numit carte nu i-au modificat nici funcția , nici sintaxa.

Cartea este ca lingura , ciocanul , roata sau dalta. Odată inventate , nu pot fi ameliorate în mod semnificativ. Nu se poate inventa o lingură mai bună decât o lingură. Cartea a dovedit ce poate , și nu vedem un alt obiect mai bun decât ea pe care l-am putea crea pentru aceeași întrebuințare. Poate că vor evolua elementele sale , poate că paginile nu vor mai fi din hârtie. Dar cartea va rămâne ceea ce este.

UMBERTO ECO

Dacă discuția noastră ar fi avut loc cu o sută douăzeci de ani mai devreme , ea s-ar fi limitat la teatru și carte.Nu existau radioul , cinematograful , înregistrarea vocii și a sunetelor , televiziunea , imaginile de sinteză , benzile desenate.Or ,de fiecare data când apare o tehnică nouă , ea vrea să demonstreze că se emancipează de regulile și constrângerile care au însoțit apariția oricărei alte invenții din trecut.Se vrea orgolioasă și unică.De parcă noua tehnică i-ar dispensa automat pe noii utilizatori de orice efort de învățare. De parcă le-ar aduce de la sine o nouă competență. De parcă s-ar pregăti să mature tot ceea ce a fost înaintea ei, transformându-I totodată în analfabeți pe toți cei care ar îndrăzni s-o respindă.

Am fost toată viața martorul acestui șantaj. Deși , în realitate , se întâmplă pe dos.

JEAN- CLAUDE CARRIERE

Titlul cărții: Invitație la vals

Autor : Mihail Drumeș

Editura: Art

Locul publicării: București

Data publicării: 2014

Tematica literatura românească - roman

**Carte recomandată de profesor
Anghel Brîndușa
Colegiul Național de
Informatică Piatra Neamț**

Pagina 12

”Citește mai întâi, cititorule, istoria acestei iubiri și după aceea îți vei da seama de tot ce s-a întâmplat și dacă cineva, în locul meu, ar fi procedat altfel. O aștern în aceste pagini fierbinți, scrise la mare temperatură. Să nu crezi că-mi trag spuza pe turtă ca să mă arăt în ochii domniei tale altfel de cum sunt, pentru a-ți capta simpatia. Nu. Voi povesti faptele cu o sinceritate nudă, dezolantă, exact cum s-au petrecut în realitate. Știu că nimeni n-are să mă întâlnească vreodată ca să arunce cu pietre în mine. Nu mă preocupă emoția estetică, nici morala, nici mesajul generos. Nu fac literatură, ci aștern în aceste file o mare pasiune care, altfel, ar fi rămas necunoscută, pentru bunul motiv că pasiunile fug de lumină – lumina le omoară.”

Pagina 20

”În mediul universitar nu mă simțeam obiectul de admirație al colegilor, erau prea mulți și mereu alții... Din cauza asta, mă sufocam ca într-o apă pe care nu poți s-o cuprinzi cu apele...Ș-apoi libertatea fără restrângeri mă scotea din fire. Fusesem croit să înfrunt primejdia, să încalc porunca, să înfrâng primejdia.”

Pagina 28

”De data aceasta, fata mă cuprinse cu priviri cercetătoare, ca și cum mi-ar fi făcut prețul. Am simțit licăru I luceferilor ei și mi-am spus: iată cei mai frumoși ochi din lume. Am salutat-o. A răspuns înclinând ușor capul și mi s-a părut că a tresărit puțin.”

Pagina 39

”La urma urmei, cine e vinovat că mi-ai ieșit în cale și mi-ai tulburat sufletul de nu mai mă regăsesc? O putere neînțeleasă, pe care nu o vedem, dar o simțim cum plutește deasupra capetelor, ne reglementează viața dincolo de voința noastră conștientă. Această forță a firii poruncește ca tu să fii a mea și eu al tău, pentru a nu se tulbura cerul iubirii. Antenele mele mai lungi au înregistrat porunca înaintea ta. Când și tu vei primi-o, nimeni și nimic nu ne va mai despărți.”

”Preaplinul sufletesc îmi creștea dimensiuni uriașe, sfâșiindu-mi pielea, care n-avea cum să mă mai încapă. Mă înălțasem în propriii mei ochi, deasupra tuturor oamenilor. Astfel, universului alcătuit din mine și Micaela i se subordonau toate celelalte universuri, iar eu eram regulatorul întregului cosmos, o zeitățe de care atârnav viața și moartea.”

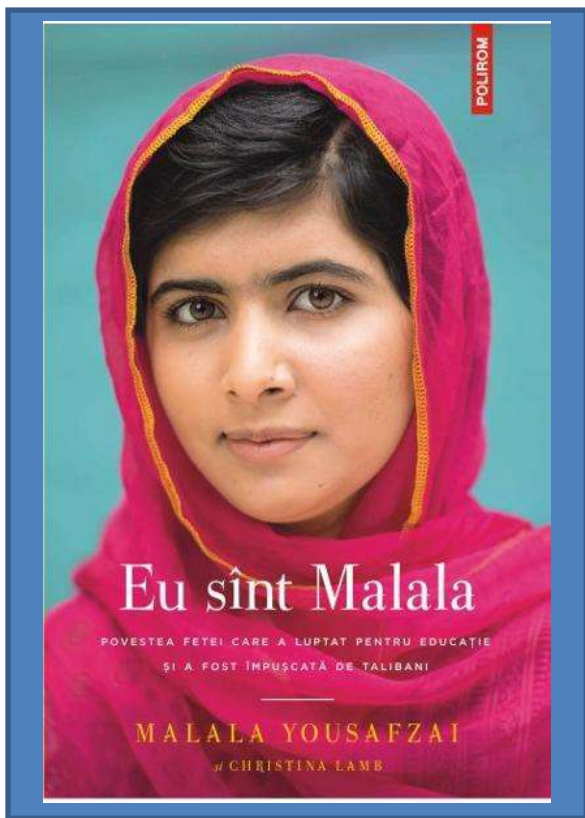
”Ce putere stranie mă împiedica să dezlănțui urgia? De ce nu-mi răcoream sufletul care mă ardea, în loc să continuu acel joc stupid de om iertător care întoarce răul spre bine? Oare conștiința că era bolnavă (deci într-o stare de inferioritate) să fi fost cauza? Nu știu. Mai mult decât atât: bizarul joc începu să mă amuze cu timpul, prin aceea că o sâcâia pe Micaela până la exasperare. Ea nu mai putea întârzia la infinit explozia explicației. Orice amânare o scotea din fire, îi nimicea până și simulacrul de mândrie ce-i mai rămăsese.”

”... Se întâmplă atâtea lucruri ciudate în viață!”

Am auzit de sute de ori repetându-se fraza asta, am citit-o tot de atâtea ori și chiar eu am întrebuițat-o în cursul acestei spovedanii. Niciodată însă nu i-am dat vreo atenție. Adevărul e că, în relațiile dintre oameni, nu se întâmplă nimic ciudat. Ce înseamnă ciudat? Când spui: s-a întâmplat ceva *ciudat* înseamnă faptul, purtând o haină nouă, care-i schimbă înfățișarea, iese din ordinea firească. Și te oprești la această constatare (cum fac cei mai mulți), ridicând nepăsător din umeri. Există însă o explicație, pentru cine știe s-o caute. Dacă scrutezi sub înveliș, dacă înnozi întâmplări din trecut de cele actuale, dacă analizezi efectele și le legi de cauză, vei descoperi, fără îndoială, resortul care a declanșat fapta, logica ei lăuntrică, și atunci ea apare nudă, fără acel voal de mister.”

”Iubirea e nesățioasă, de un egoism sălbatic, vrea să-i sacrifice tot, fără a-i cere nimic în schimb, mulțumindu-te doar cu ceea ce-ți oferă. Eu am râvnit totul, pentru că îți dădusem totul. Oricum, ceva mai bun decât mine nu puteam să-ți dau. De aici pornit eroarea, de la acest schimb în aparență just. Dar ce experiență aveam, de unde să știu că iubirea dintre două ființe nu e egală, că balanța atârnavă când într-o parte, când într-alta, după imponderabile de care arar ne dăm seama. În cazul nostru, balanța atârnavă în favoarea ta, lanțurile cu care mă încătușai erau mai puternice decât ale mele. De ce te-am judecat luându-mă pe mine drept unitate de măsură? Bărbatul, se vede, datorită eului său așa-zis ”superior”, se dă dragostei cu prudență, păstrând rezerve pentru sine, de aceea își păstrează, măcar parțial, echilibrul. Pe când noi, femeile, când iubim, ne dăm integral mistuindu-ne în așa fel, încât nu ne rămâne decât umbra celor ce am fost. Iată de ce prăbușirea noastră în lipsa coloanei vertebrale e așa de catastrofală.”

”În orice caz, numai dragostea și creația fac viața vrednică de a fi trăită și, totodată, de a fi părăsită fără regret. N-am creat nimic care să rămână generațiilor viitoare, dar am avut *dragostea...*”

Titlul cărții: Eu sunt Malala

Autor : Malala Yousafzai, Patricia McCormick

Editura: Polirom

Locul publicării: Iași

Data publicării: 2014

Tematica: biografie

***Carte recomandată de profesor
Berea Maria-Antoanela
Colegiul Național de
Informatică Piatra Neamț***

”Eu sunt Malala, o fată ca oricare alta, deși am și eu talentele mele.” p.9

”Femeile din sat trebuiau să-și acopere și ele fețele de fiecare dată când ieșeau din casă. Nu știa niciuna să citească. Nici măcar mama, care crescuse și ea tot în sat. În țara mea, nu e așa de neobișnuit să vezi femei analfabete, dar să-mi văd propria mamă, o femeie mândră și inteligentă, încercând să citească prețurile la bazar, cred că era un lucru trist pentru amândouă. Unii tații nu-și vedeau fetele ca pe membri valoroși ai familiei, pentru că oricum le măritau de mici și se duceau să trăiască cu familia soților.

În cultura noastră, nu te arăți niciodată lipsit de respect în fața bătrânilor, nici măcar dacă greșesc (...) Școlile pentru fete fuseseră arse din temelii, și toate femeile erau obligate să poarte o burqa exagerată – un vâl care le acoperea din cap până-n picioare și care avea doar o deschizătură mică în dreptul ochilor. /p.14

”Madrasa avea să fie singurul loc în care aveau să învețe. Nu aveau să mai studieze alte materii: nici științe, nici matematică, nici literatură. Studiau doar limba arabă, ca să poată citi Sfântul Coran. Însă nu învățau sensul cuvintelor, ci doar pronunția lor./ p.19

”În ziua adunării, o echipă de la Pastho TV a venit la școală. Eram entuziasmate și surprinse – credeam că nu-i păsa nimănui de un grup de fete și părerile lor despre pace. „Nu mai suntem în Epoca de Piatră“, am spus. Am vorbit despre cât de mult îmi place școala. Despre cât de important era să continui să înveți. Și am știut, chiar în clipa aceea, că nu eram eu cea care vorbea. Vocea mea era vocea celor mulți care voiau să vorbească, dar nu puteau./ p.41

„După cincisprezece ianuarie, nicio fată, mică sau mare, nu se va mai duce la școală. Dacă nu, știți ce putem face. Iar părinții și directorul școlii vor fi responsabili. “ Mullah-ul Radio a transmis știrea asta în 2008, la sfârșitul lui decembrie. La început, am crezut că e doar una dintre nebuniile lui. Eram în secolul XXI! Cum ar fi putut un singur om să oprească peste cincizeci de mii de fete să meargă la școală./ p.43

”În octombrie 2011, tata m-a chemat să-mi arate un e-mail pe care-l primise: fusesem nominalizată la premiul internațional de pace Drepturile Copiilor, un grup care milita pentru drepturile copiilor și avea sediul în Amsterdam. Numele meu fusese propus de episcopul Desmond Tutu din Africa de Sud, unul dintre eroii tatălui meu pentru lupta împotriva apartheidului. Apoi a mai venit un e-mail: eram invitată să vorbesc la o conferință despre educație în Lahore. Ministrul educației de-acolo dădea premii în bani copiilor din provincia lui care se descurcau bine la examene. Și, spre surprinderea mea, îmi dădea și mie un premiu pentru campania mea pentru drepturile fetelor.../p.62

”Nu mai țin minte că ne-a oprit un tânăr să ne întrebe dacă ăsta era autobuzul școlii Khushal. Nu l-am auzit întrebând: „Cine e Malala?” Și nici n-am auzit pocnetul celor trei gloanțe. Singurul lucru pe care-l mai țin minte e că mă gândeam la examenul de a doua zi. Apoi s-a lăsat întunericul./p.72

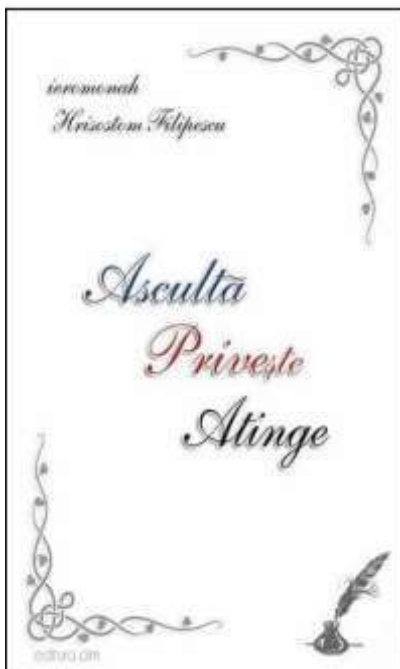
”Când m-am uitat în cele din urmă la știri, în spitalul din Birmingham, am aflat că unul dintre purtătorii de cuvânt ai lui Fazlullah declarase că talibanii fuseseră forțați să mă împuște, pentru că vorbeam împotriva lor. Spuseseră presei că mă avertizaseră, dar că nu vrusesem să mă opresc. Care erau crimele mele? Că vorbeam despre educație și pace./p.87

”La aniversarea de șaisprezece ani am primit un cadou extraordinar: am fost invitată să vorbesc la Națiunile Unite. Aveau să mă asculte patru sute de oameni: oficiali înalți din toate colțurile lumii, ca Ban Ki-moon, secretarul general al Națiunilor Unite, și Gordon Brown, fostul prim-ministru al Marii Britanii, precum și copii obișnuiți, ca mine./p.98

”În noua mea casă, sunt norocoasă că mă pot duce la liceul Edgbaston pentru fete, foarte organizat și drăguț, unde am găsit o comunitate care mă sprijină.”/p.100

”În 9 octombrie 2012, talibanii m-au împușcat într-o parte a frunții. Mi-au împușcat și prietenele. Credeau că gloanțele aveau să ne reducă la tăcere. Dar au eșuat. Și din acea tăcere s-au ridicat mii de voci. Teroriștii credeau că pot să ne schimbe scopurile și că o să pună capăt ambițiilor noastre, dar nu s-a schimbat nimic în viața mea, în afară de asta: slăbiciunea, frica și lipsa de speranță au murit. S-au născut forța, puterea și orgoliul. Eu sunt aceeași Malala. Ambițiile mele sunt aceleași. Speranțele mele la fel. La fel și visele. Un copil, un profesor, un stilou, o carte pot schimba lumea.

p.99

Titlul cărții: *Asculta, Privește, Atinge*

Autor : Ieromonah Hrisostom Filipescu

Editura: Pim

Locul publicării: Iasi

Data publicării: 2015

Tematica: Psihoterapie ortodoxa

***Carte recomandată de prof.
Viorica Bucur
Colegiul Național de
Informatică Piatra Neamț***

„Aș vrea să îți fie cald lui Dumnezeu la mine în inimă!”

„Îți mulțumesc, Doamne, că Te-ai gândit să fiu și eu!”

„Durerea, o potecă pe calea Schimbării. (p.181)

„Viața fiecăruia este o rugăciune. Primul loc de întâlnire cu Dumnezeu este altarul din inimă. Fiecare avem felul nostru de a ucide. Când te uiți urât și celălalt nu mai mișcă sau nu mai respiră, este paralizat cu veninul tău: prima formă de ucidere organica. Iertarea este un act intim și tainic între mine și Dumnezeu, unde rațiunea nu are loc între noi. Cu Dumnezeu mă întâlnesc acolo unde inima mea vorbește cu inima Domnului, fără cuvinte. Este nevoie să renunțăm la nevoia de a pedepsi pe cei care te-au rănit sau umilit. Dorința de răzbunare este o nevoie întunecată care ne ține legați de trecut, un cimitir psihic sau sufletesc unde sunt doar oase goale, fără viață. (p.24)

„Să ne ferim de rutină, de obisnuință. Facem o pauză din agitația cotidiană și privim spre interior. Opriti-vă puțin din malaxorul vieții și priviți, gustați, că Bun este Domnul. În orice domeniu e nevoie de jertfă. Uneori oamenii încearcă să ne distrugă și noi îi ajutam în încercarea lor”. (p.55)

Viața este un dans între cutremur și echilibru. Limita dintre iubire curată și iubire toxică este ca un fir de ață. Gunoarul emoțional al fiecăruia nu se cuvine să fie aruncat oriunde, oricând”(p.67)

„Plouă cu vorbe mărunte...Oamenii nu sunt afectați de ceea ce li se întâmplă,ci de cum înțeleg ei ceea ce li se întâmplă. Niciodată nu renunți la ce nu ai avut; sau la ceva de care te-ai bucurat dar încă ai mai vrea să te bucuri. (p.154)

„Există uneori priviri de copil care te duc atât de departe cu amintirea, încât este imposibil să rămâi fără răspuns la întrebare.Gândește, hotărăște și acționează!Fiecare întrebare poate deveni un joc,fiecare decizie luată te va putea învăța să te cunoști,să te înțelegi.Fericirea de a împărtăși cu ceilalți va fi bunul suprem al omenirii.Fericirea nu se atinge cu vârful degetelor, ci cu al inimii.”(p.148)

„Copilaria este o sfântă sărbătoare, o icoana a sufletului.Laudați-vă copiii și încurajați-i!Vor ține minte toată viața gândul bun.Observați valoarea, apreciați, nu cautați nod în papură.”(p.148)

„Fericirea este asemenea unui fluture, pe care dacă alergi să-l prinzi din zbor ,zboară mereu in jurul tau.Dar dacă stai nemiscat, ți se așază pe umăr.Este plăcut ca în fiecare zi să te oprești si să spui :„Stai puțin, sunt binecuvântat!Este minunată viața mea ! „

Clipă , stai !Ești atat de frumoasă!A dormi în fiecare seară este un dar.Caut celelalte cuvinte.Ne robim sufletește unii pe ceilalți.Cand ne rugăm,ne sărutăm unii altora sufletele.”(p.151)

„Toate momentele vieții sunt unice . Momente importante care te-au pus la încercare.Momente care te-au făcut cine ești.Momente care îți trec prin fața ochilor.Niciodată nu poți ști ce îți rezervă viitorul.Nici măcar o secundă .Iar când știi, deja se schimbă.Dacă ceva se murdărește ,altceva se spală.Dacă ceva dispare , altceva apare .Dacă ceva scade,altceva crește.Dacă ceva moare , altceva învie..(p.158)

Amintirile sunt popasuri pentru veșnicie. Gândurile, rugăciunile, inima, brațele, sentimentele, privirile calde ale unei ființe sunt cele mai frumoase locuri din lumea aceasta.Natura leșea și gingășia oamenilor sunt date de suflete lor.Numai iubirea îl apropie pe om de Dumnezeu.(p.162)

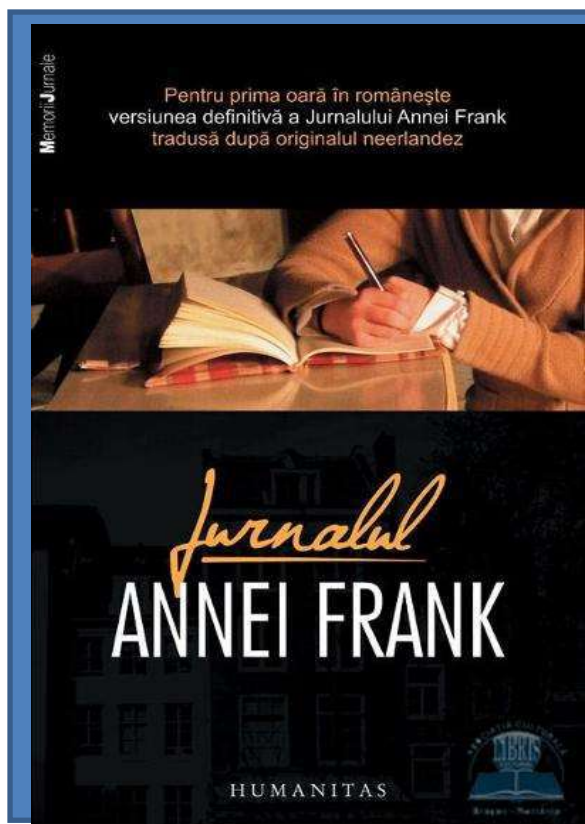
„La școala vieții nu se dau diplome.Promovarea este pecetluită cu fericirea, iar corigența cu nefericirea.Se dau restanțe până se iau note de trecere la toate examanele.Fiecare clipă pe care o trăim reprezinta șansa de a schimba totul în viața noastră.Rușinea și critica nu schimbă niciodată o persoană.Lumea are nevoie de dragoste.(p.169)

„Dacă în inima ta este pace, în lume este pace.Minunea nu este să zbori prin aer sau să mergi pe apa,ci să lași urme cu folos pe pământ.Îți doresc bucuria de a lăsa trecutul în urmă și de a găsi noi începuturi.Orice zi este o zi bună!(p.173)

„Unii oameni sunt bombe cu ceas.Modul în care explodează arată razboiul din ei, teritoriile pierdute și cele câștigate.Cei răi nu se odihnesc.Au roluri de jucat cu multe emoții și nu se plictisesc.Poate că e obositor pentru ei.(p.173)

„Cine nu are emoții, nici nu le merită.Șterg cerdacul de cuvinte.Fir de busuioc la intrarea în suflet.Oamenii sunt fragili, dar vor sa pară stânci.Inima, nu mai bate atât de tare acum!(p.183)

„Când oamenii sunt supărați, inimile lor se îndepărtează.Pentru a acoperi această distanță țipă unii la alții.Ei cred că așa se fac auziți.Când se iubesc, inimile lor se apropie și își vorbesc in șoaptă .Pentru că distanța dintre ei a devenit mică.Apoi ajung să se înțeleagă din priviri.(p.191)

Jurnalul Annei Frank

Editura: Humanitas

Locul publicării: București

Data publicării: 2011

Tematica: Literatură neerlandeză, Jurnal

*Carte recomandată de profesor
Elena Mitrea
Colegiul Național de
Informatică Piatra Neamț*

„Seara, în pat, când mă gândesc la numeroasele păcate și defecte ce mi se pun în cârcă, mă cuprinde așa o confuzie din pricina numărului mare de lucruri de care trebuie să țin seama, încât ori m-apucă râsul, ori m-apucă plânsul, în funcție de starea mea de spirit. Și-apoi adorm cu ciudata senzație de a vrea altceva decât să fiu sau de a fi altcumva decât să vreau sau, poate, de a face și altfel decât să vreau sau să fiu.”

P91

„Ce devotată și bună era bunica mereu, niciodată n- ar fi abandonat pe vreunul dintre noi. Orice s-ar fi întâmplat, oricât de obraznică aș fi fost, bunica mă ierta întotdeauna. Bunico – m-ai iubit ori nici tu nu m-ai înțeles niciodată? Nu știu. Ce singură trebuie să se fi simțit bunica, ce singură, în ciuda prezenței noastre. Cu toată iubirea multora din jur, un om poate să se simtă singur atunci când nu e pentru nimeni cel mai drag.”

P183

„M-am refugiat în mine însămi, nu m- am privit decât pe mine însămi și toată bucuria, ironia și tristețea mea le-am descris în jurnal fără nici o jenă. Acest jurnal are deja o valoare pentru mine, căci este deseori un repertoriu de amintiri, dar pe multe pagini aș putea scrie depășit...”

P186

„Poți să- mi spui cum se face că toți oamenii își ascund cu atâta teamă natura interioară? Cum se face că în socie - tate mă comport întotdeauna cu totul altfel decât ar trebui să mă comport? De ce avem atât de puțină încredere unii într- alții? Știu, trebuie să existe o explicație, dar uneori mi se pare foarte trist că nu putem mărturisi nimănui, nici măcar oamenilor care ne sunt cei mai apropiați, ce avem pe suflet.”

P200

„Când ești singur și nefericit sau trist, încearcă și tu odată, pe o vreme la fel de frumoasă, să privești din pod lumea de-afară. Nu casele și acoperișurile, ci cerul. Câtă vreme te poți uita fără teamă la cer, vei ști că lăuntric ești pur și că, orice-ar fi, îți vei regăsi fericirea.”

P230

„Iubire, ce este iubirea? Cred că iubirea este ceva ce, de fapt, nu se poate traduce în cuvinte. Iubire înseamnă să înțelegi pe cineva, să ții la cineva, să împărtășești cu el fericirea și necazul.”

P235

„Seara, când stau culcată în pat și-mi termin rugăciunea spunând: Îți mulțumesc pentru tot ce-i bun, drăguț și frumos, jubilez în sinea mea. Atunci mă gândesc la „ce-i bun” în clandestinitate, la sănătatea mea și la întreaga mea ființă, la ce are drăguț Peter, la ce-i încă mic și fragil și căruia noi încă nu îndrăznim să-i dăm un nume, iubire, viitor, fericire și la „ce-i frumos”, asta însemnând lumea, natura și frumusețea amplă a întregului, a tuturor lucrurilor frumoase împreună. Atunci nu mă gândesc la toate nenorocirile, ci la frumusețea încă prezentă. În asta constă în bună măsură diferența dintre mama și mine. Sfatul ei împotriva melancoliei este: „Gândește-te la toate nenorocirile din lume și fii fericită că nu treci tu prin ele”. Sfatul meu este: „leși afară, mergi în câmp, în natură și soare. leși afară și încearcă să regăsești fericirea în tine. Gândește-te la tot ce-i frumos în tine, în jurul tău și fii fericită!”

P244-245

„Trebuie să am un lucru căruia să mă pot dedica, pe lângă soț și copii! O, da, nu vreau să fi trăit degeaba, precum cei mai mulți oameni. Vreau să fiu utilă sau plăcută celor care trăiesc în preajma mea și care totuși nu mă cunosc, vreau să continui să trăiesc, chiar și după ce am murit! Și de aceea îi sunt atât de recunoscătoare lui Dumnezeu că mi-a dat la naștere posibilitatea de a mă dezvolta și de a scrie, deci de a exprima tot ce este în mine!”

P287

„Sincer vorbind, nu pot să-mi imaginez prea bine cum poate cineva să spună „Sunt slab” și să continue să rămână slab. Păi dacă știi asta, de ce nu reacționezi, de ce nu-ți formezi caracterul? Răspunsul a fost: „Pentru că așa e mult mai comod!” Răspunsul ăsta m-a cam descurajat. Comod? Este o viață de lenevie și minciună neapărat o viață comodă? O, nu, asta nu poate fi adevărat, nu se poate să te lași sedus așa de ușor de comoditate și de... bani.”

P367

„Noi toți trăim, dar nu știm de ce și pentru ce, trăim aspirând la fericire, trăim toți diferit și totuși la fel. Noi trei am fost educați într-un mediu bun, putem să învățăm, avem posibilitatea să realizăm ceva, avem multe motive să sperăm într-un viitor fericit, dar... trebuie să-l merităm. Și asta-i ceva ce nu se obține niciodată cu ușurință. Să meriți fericirea înseamnă să muncești pentru ea și să faci bine, nu să faci speculă și să fii leneș. Lenevia poate să pară atrăgătoare, munca oferă satisfacție.”

P368

ATTITUDINEA ESTE TOTUL

Autor : KELLER, Jeff

Editura:Curtea Veche

Locul publicării: București

Data publicării: 2010

Tematica Literatură motivațională (t)

***Carte recomandată de
profesor Raluca ENE
Colegiul Național de
Informatică Piatra-Neamț***

« Dar atunci când iei o hotărâre importantă în viață te confrunți cu toate aceste aspecte. Trebuie să faci față faptului că unii oameni îți vor dezaproba hotărârea. Am învățat, de asemenea că uneori este necesar să renunți la unele lucruri și să faci câțiva pași înapoi pentru a putea înainta într-o direcție nouă. O parte din prețul pe care a trebuit să-l plătesc a fost renunțarea la banii, prestigiul și siguranța carierei mele de avocat. »

(p.17)

« Gândește că atitudinea ta este un filtru mental prin care percepi lumea. Filtrul prin care unii oameni văd lumea este optimist (aceste persoane văd jumătatea plină a paharului), pe când filtrul altora este negativ (aceste persoane văd jumătatea goală a paharului). [...] Persoana cu o atitudine negativă se concentrează asupra problemelor. Persoana cu o atitudine pozitivă se concentrează asupra soluțiilor.

(p. 25)

« Adu-ți aminte că ești producătorul, regizorul, scenaristul, directorul de lumini, designerul costumelor și directorul de distribuție al propriilor tale filme mentale. Tu ești răspunzător pentru rezultatul final ! Atunci când repeți mental toate imaginile cu rezultate pozitive, netezești calea spre succes... »

(p.47)

« Cu un talent obișnuit și o perseverență extraordinară orice lucru poate fi atins. »

(p. 57)

« Așadar stabilește-ți un scop, pe care dorești din tot sufletul să-l atingi. Ia-ți angajamentul de a face orice este necesar pentru a-ți îndeplini acest scop. Începe să avansezi în direcția îndeplinirii lui și fii gata să observi și să folosești toate oportunitățile pe care le vei întâlni. Apoi urmărește-l cu perseverență și fii pregătit să reușești. »

(p.65)

« Situațiile nefavorabile ne descoperă potențialul ascuns. Viața te-a testat și ai trecut testul cu brio. Situațiile nefavorabile îți dezvăluie propriile puteri și capacități și te ajută să-ți dezvolți și mai mult aceste calități»

(p.74)

« Cuvintele pe care le alegi în mod consecvent îți vor modela destinul. » (p.79)

« Gânduri – Cuvinte – Convingeri – Acțiuni- Rezultate

Persoanele care se hrănesc numai cu cuvinte negative sunt destinate să aibă o atitudine negativă. Este, de fapt, o relație obișnuită cauză-efect. Este imposibil să folosești mereu cuvinte negative și să te aștepți să ai rezultate foarte bune. Și asta

se întâmplă deoarece cuvintele negative îți vor întări mereu convingerile negative și vor conduce, în final, la rezultate negative »

(p.81)

«Ei bine, te-ai gândit la cuvintele pe care le folosești în aceste patru domenii ale vieții tale (relațiile, finanțele, cariera, sănătatea)? Când repetam constant anumite fraze, este ca și cum în creierul nostru s-ar forma un șanț. Continuăm să repetăm în minte același refren dintotdeauna, ca un disc stricat. Problema este că de fiecare dată când îți spui aceste cuvinte nu faci decât să adâncești șanțul, reluând în gând aceleași vechi mituri, întărind aceleași convingeri vechi...obținând aceleași vechi rezultate. »

(p.92)

«Dacă vrei să ai o atitudine pozitivă, acționează ca și cum ai avea-o și, în curând, vei descoperi că ai devenit, într-adevăr, așa cum ți-ai dorit. »

(p. 101)

«Secretul fericirii este să-ți aduni binecuvântările în vreme ce ceilalți își numără necazurile. »

(p.106)

«Mintea tinde să se gândească la ceea ce i se repetă neîncetat. Din păcate, mintea nu face deosebirea dintre mesajele care ne sunt utile și cele care ne dăunează. Dacă vom auzi un lucru suficient de des, vom avea tendința de a-l crede...și de a acționa în conformitate cu el. »

(p.117)

«Alege-ți prietenii cu grijă! Pe măsură ce te vei asocia cu persoane benefice, te vei simți mai bine cu tine însuși și îți vei recăpăta energia necesară pentru a-ți atinge scopurile. Vei deveni o persoană cu o atitudine optimistă – genul de persoană cu care lumea își dorește să fie. [...] Acest lucru este esențial dacă îți dorești să realizezi cât mai multe și să fii un om fericit. »

(p.122)

«Fă acel lucru de care îți este frică și frica va pieri cu siguranță. »

(p.123)

«Arată-mi o persoană de succes și îți voi arata o persoană care dă piept cu temerile sale și acționează. »

(p.124)

«Nu fii unul dintre aceia care le permite regretelor să ia locul visurilor. Așadar, extinde-te. Înfruntă-ți temerile și fii dispus să îți mărești zona de confort. „Mușchiul” curajului poate fi dezvoltat la fel ca oricare alt mușchi – prin exercițiu. Iar atunci când vei întreprinde o activitate în afara zonei tale de confort de câteva ori, știi ce se va întâmpla? Aceași activitate devine parte a zonei tale de confort. »

(p.136)

«Ce anume a contribuit la succesul tău de a învăța să mergi pe bicicletă? Ei bine, *perseverența și repetiția*, desigur. Ai fi exersat oricât de mult ar fi durat! Te-a ajutat și faptul că erai *entuziasmat* de ceea ce îți propuseseseși să obții. Nu trebuie să subestimăm nici impactul încurajării. Ai știut mereu că părinții tăi sunt alături de tine și te sprijină să ai succes. »

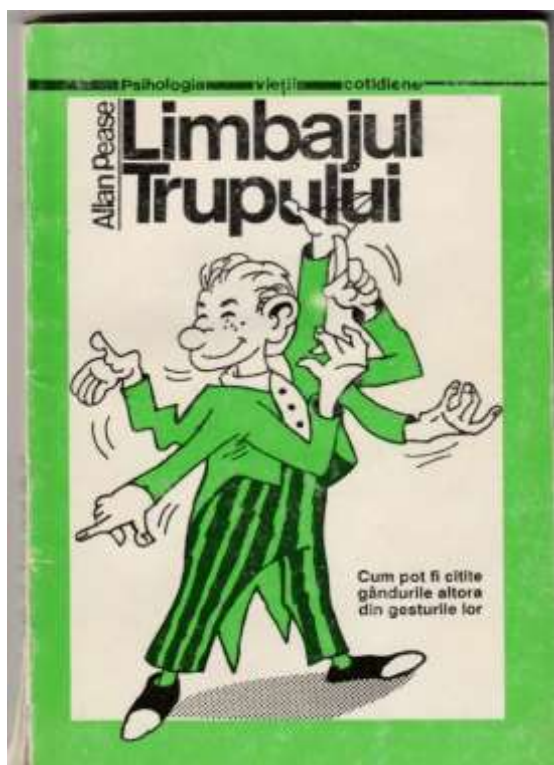
(p.139)

«Oamenii de succes au învățat să „eșueze” pe drumul spre dobândirea succesului. Deși probabil că nu le plac „eșecurile”, ei recunosc că acestea reprezintă o parte necesară a drumului către victorie. În definitiv, pentru a deveni expert într-un domeniu, ai nevoie de timp, efort și disciplină... și de disponibilitatea de a persevera în pofida dificultăților care pot apărea. »

(p.141)

«Sunt convins că numai 10% din viață reprezintă ceea ce mi se întâmplă, restul de 90% reprezentând modul în care reacționez. La fel se întâmplă și cu tine...Același lucru este valabil și pentru tine...Suntem la comanda propriilor noastre Atitudini. »

(p.165)

Limbajul trupului

Autor : PEASE, Allan

Editura: Polimark

Locul publicării: București

Data publicării: 1993

Tematica: Psihologie (Comunicarea non-verbală)

***Carte recomandată de profesor
Liceul Teologic Ortodox „Sfinții
Împărați Constantin și Elena”
Piatra- Neamț
Cârligeanu Lăcrămioara***

„ Ceea ce oamenii rostesc, difera adesea foarte mult de ceea ce simt sau gandesc . „

coperta a patra

„... prin gesturi, tinuta, pozitie a trupului si prin distanta mentinuta se realizeaza o cantitate mai mare de comunicari interumane, decat pe orice cale.

P. 7

„- Comunicarea non-verbala este un proces complex, care include omul, mesajul, starea lui sufleteasca si miscarile trupului. „

P. 8

„Femeile sunt in general mai perspicace decat barbatii si acest fapt justifica ceea ce de obicei numim " intuitie feminina". Femeile au abilitatea innascuta de a colectiona si descifra semnele non-verbale si de a observa cu un ochi atent detaliile marunte.”

P. 14

„ Ridicatul din umeri este, de asemenea, un bun exemplu de gest universal, care se utilizeaza pentru a semnala ca o persoana nu stie sau nu intelege despre ce se vorbeste. Este un gest compus, alcatuit din trei parti principale: palmele deschise, umerii ridicati si sprancenele inaltate.”

P. 16

„... semnalele non-verbale au o importanta de cinci ori mai mare decat cele verbale, iar cand cele doua sunt in discordanta, oamenii se bazuie pe mesajul non-verbal, continutul verbal putand sa nu fie luat in considerare.”

P. 23

„ Chiar cand principalele noastre gesturi sunt suprimate in mod voit, numeroase microgesturi ne scapa ... ele durand doar cateva fractiuni de secunda”

P.29

„Televiziunea ofera un prilej excelent pentru studierea comunicarii non-verbale. Sa deconectam sunetul si sa incercam sa intelegem ce se intampla doar prin obsevarea imaginii.”

P. 30

„ Ca si fumatul cu pipa, gestul introducerii in gura a bratului ochelarilor poate fi folosit cu scopul tergiversarii sau amanarii unei decizii....”

P. 160

„ ... distanta fizica dintre oameni depinde de gradul lor de intimitate... cand doi oameni au de discutat confidential sau vor sa stea departe de celalti, unghiul format de trupul lor se reduce de la 90 de grade la zero grade.”

P.181

„ In orice domeniu am lucra, atunci cand venim in contact cu oameni, dorim sa exercitam o influenta asupra lor si de aceea obictivul nostru trebuie sa fie intotdeauna intelegerea punctului de vedere al celuilalt, pentru ca acesta sa nu se simta jenat in timp ce vorbeste si sa-i faca placere sa se afle in relatie cu noi.”

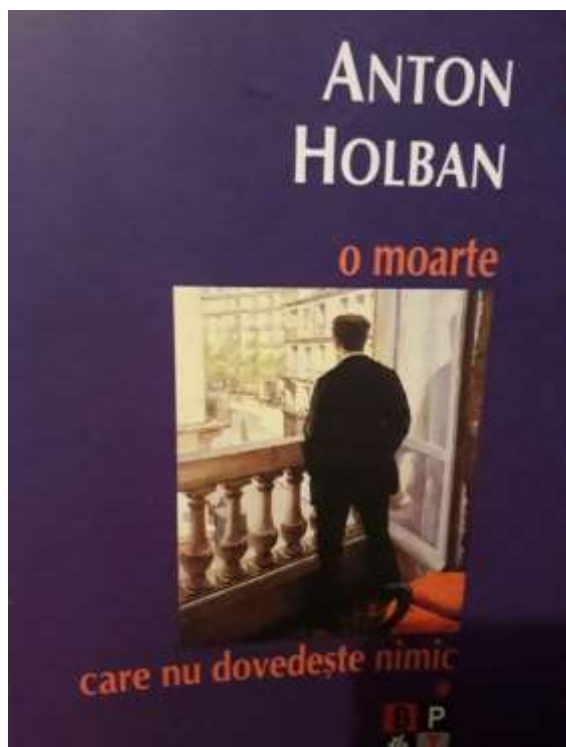
P. 196

„ De fiecare data cand doi oameni stau fata-n fata la o masa, ei o impart, in subconstientul lor, in doua teritorii egale.”

P. 197

„ Observrea constienta a propriilor noastre actiuni, precum si ale altora, este calea cea mai potrivita pentru a intelege mai bine metodele de comunicare ale celei mai complexe si mai interesante fiinte de pe glob - omul.”

P. 211

O moarte care nu dovedește nimic

Autor : HOLBAN, Anton

Editura: Minerva

Locul publicării: București

Data publicării: 2005

Tematica: Roman (Literatură)

**Carte recomandată de
mediatorul școlar al Liceului
Teologic Ortodox „Sfinții
Împărați Constantin și Elena”
Piatra Neamț
Iancu Eliza**

„Trăiesc din surprize,și seara adorm istovit de atâta goana prin muzee și pe străzi. De la Irina scrisorile îmi vin cu dată fixă, așa cum hotărâsem acasa.”

P. 3

„Doamne, te vizitez rar,dar sun acum așa de fericit că vizita mea e obligatorie, oricât de neatent ai fi Tu față de toți, sau numai față de mine. Grație Ție, poate, viața mea este in perpetuă transformare. Surprizele îmi împodobesc orice moment cu noi prilejuri de îmbătare.”

P.4

„Când am cunsocut-o, eram tânăr de tot, abia intrasem la Facultate de Litere. Aveam toate defectele tinereții. Mă credeam frumos și întârziam buburos la oglindă, unde îmi variam mereu pozele, printre care cu buza rășfrântă mi se părea un semn sigur de distincție.”

P.5

„Timpul trecea,scenele se repetau întocmai. Irina îmi suporta firea. Niciuna din speranțele sau din deziluziile mele n-aveam delicatețea sau n-aveam tăria să i le ascund. Nu eram nici copil, nici om întreg, și transformarea aceasta aducea cu sine o stare nesigură,entuziasm,planuri,petreceri,și apoi disperare.”

P.21

„Observam toate stângăciile ei, dar nu le cercetam cu de-amănuntul. Sufeream pentru alte motive, sau fără motiv, și aveam nevoie să fiu mângâiat cât mai iute . Încetam deci toate întrebările de îndată ce vedeam pe fața ei cea mai mică părere de rău. Acum, când îmi închipui de tot ce a fost ea in stare, dau invers o interpretare rea tuturor gesturilor ei.

P.67

„Știu ce vor spune cei imparțiali...„Amândoi sunteți vinovați!”, și nimic nu mă enervează mai mult. Ca și cum ar fi o comparație posibilă, o cântărire precisă a acelor vini. Pretutindeni, vor fi amândoi vinovați. Unul va fi violent, altul nervos, altul bleg. Unul va fi înșelat pentru că a fost gelos, celălalt pentru că n-a fost...având un caracter maleabil, nu este posibil ca întotdeauna să ai dreptate.”

P.81

„De mai departe de aude un piano. Sunete înăbușite, nedistincte, cu atât mai odihnitoare. Simt gândul meu legănat de unduirea lor. N-am frică decât să înceteze. E greu de trăit în mijlocul oamenilor, mai cu seamă pentru că nu poți fi niciodată sigur de ei .”

P.90

„-Să nu crezi nimic din tot ce ți-am spus astă seară. Totul n-a fost decât o stratagemă ca să te fac să mă iei tu!

Învinsesem, sau dezastrul meu era, în momentul acela, definitiv hotărât acum.”

P.117

„Cinci ani am examinat-o. Credeam că i cunosc toate resorturile sufletești, și acum, după câteva săptămâni de despărțire, mă întreb de nu m-am înșeșat cu desăvârșire. Am crezut că deoarece îmi dau seama de toate gesturile și maniile unui personaj îl cunosc... .Și acum văd că natura umană e mai complicată. Nu putem fii siguri de ce e înăuntrul nostru.”

P.122

„Pentru un moment am rămas singr fără de niciun gând. Apoi un tremur ciudat prin tot corpul. În sfârșit înțelegeam. Nu mai era nicio îndoială asupra bietei nenocite. Toate interpretările mele asupra asupra ușurinței ei au fost false, sau așa sunt oamenii. Pot să urmărească un scop mare și sa aibă momente de distracții și de mici plăceri inofensive. Așa mică a fost în stare de un gest mare! Poate că a fost ademenită de spațiul de sub ea. Sau, dacă n-ar fi avut atunci curajul n-ar mai fi făcut nimic, s-ar fi obișnuit cu noua sa viață, cu vremea ar fi început să-i placă. Dar, măcar în clipa aceea, a fost măreață. A stricat toată arhitectura presupunerilor mele.”

P.147

„Nu se mai vede nimic. Cerul s-a apropiat de mare, scoica uriașă s-a închis, cuprinzându-mă. Și dacă ar pune cineva urechea, ar auzi desigur accente elegiatice, însă prinse în cadențe măsurate după regulile clasice ordonate și cuminti.....”

P.147

EȘTI CEEA CE TRĂIEȘTI

Câteva date recente din neuroștiințe
și experiențele duhovnicești ale Filocaliei

COLECȚIA
M E D I A
CHRISTIANA

SERIA LUMINA

Editura TRINITAS

EȘTI CEEA CE TRĂIEȘTI

Autor : DIACON Adrian, MIHALACHE Sorin

Editura: Trinitas

Locul publicării: București

Data publicării: 2017

Tematica: Religie

**Carte recomandată de
profesor de sprijin
Liceul Teologic Ortodox „Sfinții
Împărați Constantin și Elena”
Piatra Neamț
Galinescu Gabriela**

“Așadar, prin INTERNET nu doar ne comunicăm. Ne și deschidem influenței exercitate de semenii noștri. Gândurile, lumina sau obsesiile întunecate ale unui semen îndepărtat pot deveni, într-o fracțiune de secundă, conținuturi ale propriilor mele gânduri, temeri sau bucurii ale mele. Deși nu-l cunosc, din văzduhul fără granițe al lumii virtuale, gândurile lui să devină parte a gândurilor mele.”

P.29

”Pe de altă parte, psihologi și ingineri, specialiști în mecanismele neuronale ale creierului uman, experți în imagine și sunet, sluiți de tehnologii tot mai rafinate de digitalizare, prepară mult și bine jocurile, filmele, spectacolele, culturale și de divertisment. Ofertele sunt, de aceea, tot mai seducătoare, tot mai eficiente în cucerirea psihismului. Spectatorul capitulează din ce în ce mai repede. Uneori este cucerit înainte de începerea reprezentației, intrat sub puterea de atracție a publicității. În fața show-ului total de lumină și culoare, el rămâne adesea fără cuvânt, uimit de forța spot-urilor de promovare, convins că merită să-și încredințeze o parte din timpul liber experiențelor de acest gen.”

P.31

”Fluxul de imagini, de conținuturi de divertisment transmise de canalele de televiziune și de internet ar putea prinde telespectatorul într-o plasă confortabilă, dar adesea primejdioasă. Participarea vie la realitatea vieții noastre și a semenilor ar putea fi înlocuită, treptat, de o cvasi-sau pseudorealitate. Invitați adesea în postura telespectatorului, vom avea tot mai des tentația să privim pasiv un spectacol a cărui narațiune se oferă automat, fără nici un efort din partea noastră, amenințându-ne puțința de a exersa agerimea minții, puterea rațiunii de a pătrunde, de a înțelege și de a explica lumea. Există deci, în spatele acestor experiențe intense, un deficit a realității și a relației cu semenii, cu tot ceea ce antrenează aceasta.”

P.33

”Fiind tot mai mult cantonați la suprafața lumii și a lucrurilor, privirea va fi tot mai mult fixată în reclamele televizoarelor, iar mintea va fi tot mai mult atrasă în lumea din afară, invitată să se hrănească cu forme sensibile. Exersat în felul acesta, spiritul va

instaura tot mai temeinic un anumit stil de viață, o manieră de gândire, un fel de afectivitate atașată de lucrurile lumii. Iar acestea ar putea da, în ultimă instanță, printr-o insesizabilă dar neîntreruptă condiționare subliminală, un anumit fel de a fi.”

P.35

”Există mai multe tipuri de inteligență, mai multe fațete în care putem excela. Inteligența de calcul este doar una dintre ele. Avem de-a face cu inteligența muzicală, inteligența lingvistică, inteligența spațială sau emoțională, inteligența socială sau personală, inteligența naturalistă sau culturală. Dezvoltarea acestor forme de inteligență este posibilă până la vârste înaintate, prin activități adecvate. Toate acestea indică necesitatea de a petrece timpul în experiențe ziditoare, care să cultive toate puterile sufletești”.

P.35

”Este edificator faptul că în reflecția patristică găsim numeroase avertismente privind modul în care folosim, zi de zi, ceas de ceas, gândurile și puterile sufletești, mintea, simțurile și sensibilitatea noastră.”

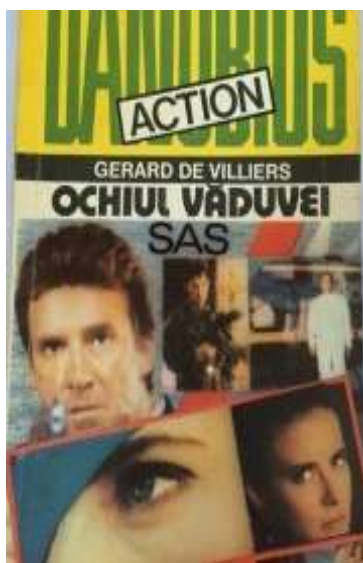
P.36

”Așadar, lumea, într-o măsură considerabilă, ni se prezintă nu cum este ea însăși, ci cum suntem noi... Sfântul Maxim Mărturisitorul formulează observația că omul virtuos „preface prin imitare legile făptuitorilor în lege proprie, umplând de rațiune mișcarea celor lipsite de rațiune.” Dimpotrivă, cel pătimăș „preface, tot prin imitare, legea sa în legi de-ale făptuitorilor, făcând nerațional ceea ce este rațional.”

P.37

”Întâlnim în lucruri mai ales ceea ce punem noi în ele, prin așteptările și proiecțiile noastre. Lumea și lucrurile ei nu au înțelesuri privilegiate, care să iasă la iveală oricum, indiferent de starea mea, într-un mod automat, care să rămână neafectat de starea pe care o am când receptez formele ei și pe ale ei”.

P.38

Ochiul văduvei

Autor : VILLIRS, De Gerard

Editura: Danubius

Locul publicării: București

Data publicării: 1992

Tematica: Literatură (Roman)

**Carte recomandată de profesor la
Liceul Teologic Ortodox „Sfinții
Împărați Constantin și Elena”
Piatra Neamț
Marele Anisoara**

”Noaptea era întunecoasă și nu putea vedea frunzișul copacilor din parc. Parcul, care era marelui mândrie. Până nu de mult, castelul Lieyen nu avusese în jurul lui mai mult pământ decât o casă de la mahala.”

P.7

“Contesa Alexandra, temperamentală sa „logodnică”, avea un talent fantastic să facă scene cumplite de gelozie ca să-și apere ca o tigroaică poziția, când o simțea în pericol. În seara aceasta lipsea de la bal. Plecase în vacanță în Franța, pe Coasta de Azur, de vreo opt zile.”

P.9

„În afară de șef și de cel care-și golise pușca Kalacnikov în tavan, mai era un tip bărbos și zdravăn, cu trăsături pronunțat orientale, care le plimba pe sub nas, cu plăcere sadică, o mitralieră Uzi. Al patrulea strângea nervos în mâini un pistol mitralieră Uzi cu care mătura încăperea de la stânga la dreapta, de parcă se aștepta să apară fantome din pereți. Al cincilea aproape adolescent, avea într-o mână un revolver și în cealaltă o grenadă, iar la curea, un pumnal cu lama foarte scurtă și foarte curbată. Femeia era o ființă superbă, cu părul lung și negru. Ținuta de după luptă nu izbutea să-i ascundă formele, foarte feminine. Purta cizme negre de piele, pe umăr un sac pentru muniție și o mitralieră Uzi, iar tenul smeard îi trăda originea arabă.”

P.13

“Mediul traficantilor de arme, din care făcea parte și el, era o lume mică unde fiecare cântărea pe celălalt, iar Selim Khasani își cunoștea perfect partenerii, cu care de altfel mai tratase o mulțime de afaceri”.

P.29

“Pe marginea ferestrei ciripea o turturică albă, care părea o jucărie în nemărginimea albastră a cerului. Niciodată vremea nu fusese așa frumoasă în Austria, te-ai fi putut crede în mijlocul verii.”

P.51

“Cu coada ochiului, Malko se uită la Chriss și la Milton care lăsaseră nasul în jos. Asta era explicația în legătură cu „pedeapsa” de care pomeniseră ei în lift, cu puțin înainte. Îi veni să râdă gândindu-se cât de lipsiți de apărare trebuie să se fi simțit cei doi „duri” în fața unei creaturi atât de diabolic de frumoase ca Sharnilar.”

P.60

„După un sfert de oră, o imensă limuzină albă condusă de un șofer se opri în fața imobilului. Din ea coborî un bărbat de vreo șaiszeci de ani, cu ten gălbui, nas coroiat și ochii abia vizibili de sub pălărie neagră de fetru, care-i acoperea jumătate din față. Spuse câteva vorbe șoferului, după care se îndreaptă spre clădire legănând neglijent un baston cu mâner de aur. Portarul înfiredat îi făcu lui Malko un semn discret cu capul: acesta era Gholam Soltaneh. Libanezul trecu pe lângă ei fără să-i onoreze cu vreo privire. Malko se ridică de pe banchetă și se luă după el.”

P.65

„Văzută din avion, insula învăluită într-un abur albăstrui, cu vegetația ei verde intens, cu munții stîncoși, cu falezele în pantă iute și cu marea de un albastru uluitor, îl făcuse pe Chris Jones să emită câteva bâiguieli admirative. Binevoise chiar să accepte ideea că poate Corsica nu era o țară barbară, cum se temuse.”

P.78

“În picioare la prora iahtului Stormy Weather, Malko vedea apropiindu-se falezele de calcar, zidurile vechi ale orașului și colosul fortăreței din portul Bonifacio. Vasul cu pânze aluneca majestuos pe mare; începeau deja să se distingă acoperișurile acoperite cu ardezie ale ciudatelor case de aici, legate una de alta cu arcade, prăvăliile din port, terasele micilor restaurante unde se mâncau languste,

iahturi particulare ancorate în port, precum și silueta albă a ferry-boat-ului care mergea în Sardinia.”

P.116

„Malko se încruntă. Ce repede se aflau veștile! Cele cinsprezece milioane de dolari reprezentau prețul tabloului său de Rafael, vândut de curând la Sotheby's. Era o sumă frumoasă cu care intenționa să restaureze câteva din cele cincizeci de încăperi ale castelului său distrus.”

P.127

„Soarele apunea, împărțind cercul arenei în două: o zonă cu soare și o zonă de umbră, celebrând sol y sombra al spaniolilor. Ritmul atacurilor toreadorilor, care sărea în jurul matahalei negre, se întetșise. Animalul se repezea cu coarnele înainte spre capă, iar când cădea, tremura pământul sub el. La fiecare mișcare, banderilele colorate înfipte în spinarea sa se balansau, ca niște stranii podoabe rituale și funebre, prevestind sacrificarea apropiată a animalului.”

P.152

„Trecuseră prin mai multe saloane boltite, în stil maur. Mese mari de marmură stăteau să se prăbușească sub abundența felurilor de mâncare. .”

P.160

„Când plecase în misiune, Sharnilar se odihnea în dormitorul din bungalowul său. Nu și-ar fi putut niciodată închipui că ea se va afla la bordul lui Ormuz, în momentul catastrofei. Până la sosirea la hotel mai putea încă spera că nu e adevărat. Deși presimțea că ea fusese acolo...”

P.183

„Alexandra se trezi tresărind când se atinse de corpul lui, scoase un mic strigăt de bucurie și își înnodă brațele în jurul gâtului lui.”

P.184

Umbra vântului

Autor : RUIZ ZAFON, Carlos

Editura: Polirom

Locul publicării: Iași

Data publicării: 2013

Tematica: Roman (Literatură)

**Carte recomandată de
profesor la Liceul Teologic
Ortodox „Sfinții Împărați
Constantin și Elena”
Piatra Neamț
Zura Monica Elena**

“....Fiecare carte, fiecare tom pe care-l vezi are suflet. Sufletul celui care l-a scris și sufletul celui care l-au citit, l-au trăit și l-au visat. Ori de câte ori o carte își schimbă proprietarul, ori de câte ori privirea alunecă pe paginile ei, spiritul său crește și se întărește.”

P 9

“Un secret valorează atât cât valorează cei de care trebuie să-l păzim.”

P 15

“Până atunci, pentru mine , lecturile erau o obligație, un soi de amendă plătită învățătorilor și tutorilor, fără să știu prea bine pentru ce. Nu cunoșteam plăcerea de a citi, de a explora porți ce ți se deschid în suflet, de a te lăsa în voia imaginației, frumuseții și misterului ficțiunii și limbajului.....

Cartea aceea m-a învățat că cititul mă putea face să trăiesc tot mai intens, că îmi va putea înapoia vederea pe care o pierdusem. Numai pentru asta, cartea aceea de care nu-i păsa nimănui mi-a schimbat viața.”

P30

“Aș putea încerca să-ți povestesc subiectul, însă ar fi ca și cum aș descrie o catedrală spunând că e o grămadă de pietre care se termină printr-un vârful”.

P 32

“- Ce mai contează vârsta unuia sau altuia, dacă suntem prieteni buni? .”

P 47

“Oamenii își complică existența, de parcă n-ar fi deja îndeajuns de complicată.”

P72

“ Nu mă puteam abține să nu mă gândesc că, dacă eu, din pură întâmplare, descoperisem un întreg univers într-o singură carte necunoscută din infinitatea acelei necropole, alte zeci de mii rămâneau neexplorate, uitate pentru totdeauna. M-am simțit înconjurat de milioane de pagini abandonate, de universuri și de suflete fără stăpân, care se cufundau într-un ocean de beznă, în timp ce lumea care palpita în afara acelor ziduri își pierdea memoria pe neștiute, zi după zi, simțindu-se cu atât mai înțeleaptă cu cât uita mai mult.”

P77

“Darurile se fac pentru plăcerea celui care dăruiește, nu pentru meritele celui care primește.”

P 78

„...Lumea asta nu va muri de o bombă atomică, așa cum spun ziarele, ci va muri de răs, de banalitate, făcând o glumă din tot și din toate și, în plus, o glumă proastă.”

P 108

„Cuvintele cu care se otrăvește inima unui copil, din meschinărie sau din ignoranță, rămân închistate în memorie și, mai devreme sau mai târziu, îi ard sufletul.”

P167

„Obişnuia să spună că existăm atât timp cât cineva își amintește de noi.”

P 172

„În tinerețe, talentul și geniul, dacă sunt lăsate de izbeliște, se răsucesc și-l înghit pe cel ce le are. Trebuie canalizate. Sprijinite.”

P206

„Cărțile sunt oglinzi: vezi în ele numai ceea ce ai deja în tine..”

P 209

„Eu cred că nimic nu-i întâmplător, știi? Că, în fond, lucrurile au planul lor secret, cu toate că noi nu-l înțelegem.....Totul face parte din ceva ce nu putem pricepe, dar care ne posedă .”

P 240

„E curios cum îi judecăm pe ceilalți și nu ne dăm seama cât de mizerabil e disprețul nostru până când nu ne lipsesc, până când nu ne sunt luați. Ne sunt luați fiindcă nu ne-au aparținut niciodată....”

P 351

„Uneori credem că oamenii sunt niște bilete de loterie, că există ca să transforme în realitate iluziile noastre absurde”.

P 352

„Războaiele nu au memorie și nimeni nu îndrăznește să le înțeleagă, până când dispar toate glasurile care pot povesti ce s-a întâmplat, până când sosește clipa în care nu mai sunt recunoscute și se întorc, cu altă față și cu alt nume, să devoreze ce au lăsat în urmă.”

P 421

„Atunci am învățat că nimic nu stârnește mai multă teamă decât un erou care trăiește ca să poată povesti mai departe ceea ce toți cei care au căzut alături de el nu vor putea povesti niciodată .”

P 422

„Julian a scris cândva că lucrurile întâmplătoare sunt cicatrice ale destinului. Nu există lucruri întâmplătoare. Suntem marionetele propriului nostru inconștient.”

P 433

„.....o povestire e o scrisoare pe care autorul și-o scrie sieși pentru a-și povesti lucruri pe care, altminteri, nu le-ar putea afla.”

P 437

„.....spune că arta de a citi moare încetul cu încetul, că e un ritual intim, că o carte e o oglindă și că nu putem găsi în ea decât ceea ce avem în lăuntru nostru, că atunci când citim ne folosim mintea și sufletul și că aceste bunuri sunt din ce în ce mai rare ”.

P 478

Conversații cu Dumnezeu.
Un dialog neobișnuit (volumul I)
Autor : WALSCH, Neale Donald
Editura: For You
Locul publicării: București
Data publicării: 2009
Tematica: Filosofie

Carte recomandată de profesor
Liceul Teologic Ortodox „Sfinții
Împărați Constantin și Elena”
Piatra- Neamț
Antal Oana

„Mama a fost prima mea întâlnire cu un înger.(...). Prin tata am trăit prima mea experiență de neînfricare.”

P. 7

„Cum vorbește Dumnezeu și cui? ...Eu vorbesc cu toată lumea.Tot timpul. Întrebarea nu este, cu cine vorbesc, întrebarea este cine Mă ascultă.”

P. 14

„Cuvintele sunt purtătoarele cele mai puțin demne ale adevărului.”

P.20

„Rugăciunea corectă nu este ceea de cerere, ci rugăciunea de recunoștință...recunoștința este, astfel, cea mai puternică afirmație în fața lui Dumnezeu , o confirmare că, încă dinainte să ceri, Eu ți- am răspuns...niciodată să nu implori. Apreciază.”

P. 22

„Dacă vă îndoiiți de Dumnezeu, trăiți în frică și vinovăție toată viața”.

P. 25

„Toate acțiunile oamenilor sunt motivate la nivelul cel mai profund de una din cele două emoții- frica sau dragostea.”

P. 26

„Caută deci nu să descoperi Cine Ești caută să-ți dai seama Cine Vrei Tu să Fii.”

P.32

„Cunoașterea este o stare divină dar cu toate acestea cea mai mare bucurie este să exiști. A exista se realizează numai după experiență. Evoluția este aceasta: a cunoaște, a trăi o experiență, a fi. Dumnezeu Tatăl este a cunoaște, Dumnezeu Fiul este a trăi o experiență, Dumnezeu Sfântul Duh înseamnă a fi.Tu nu poți să fii ceea ce nu ai trăit ca experiență.”

P.42

„Fiecare împrejurare este un dar și în fiecare experiență se ascunde o comoară”.

P.46

„Nu judeca și nu condamna, pentru că tu nu știi de ce se întâmplă un lucru și nici ce scop are el.”

P.51

„Iadul este opusul bucuriei. Este nerealizarea. Este a ști Cine și Ce ești și a nu reuși să trăiești această experiență...înseamnă a fi mai puțin decât poți fi.”

P. 53

„Un lucru este corect sau greșit pentru că așa îl consideri tu.Un lucru nu este corect sau greșit în mod intrinsec.”

P.60

„Lumea este compusă esențialmente din două feluri de oameni: cei care îți dau ceea ce ai nevoie și cei care dreg. Într- un anume sens, chiar și cei care îți dau ceea ce ai nevoie – măcelarii, brutarii, lumânărilor- sunt, de asemenea, și cei care dreg.”

P.61

„Nimic nu este mai blând decât Natura și nimic, nimic nu a fost mai crud cu Natura decât omul.Nu se pune problema de vină, e o problemă de alegere.

P.62

„Gândul este părintele care dă naștere tuturor lucrurilor.

P. 65

„Emoția este energie în mișcare. Când miști energia, crezi efectul.Dacă miști suficientă energie, crezi materia. Materia este energie conglomerată.”

P. 67

„Toate situațiile sunt temporare . Nimic nu rămâne la fel, nimic nu e static. Dar depinde de tine în ce fel se schimbă ceva.”

„Orice atac este o chemare după ajutor.”

P. 94
P.104

„Veniți către Mine de-a lungul cărării inimii voastre, nu printr-o cărare a minții voastre. Nu mă veți găsi niciodată în mintea voastră.”

P.109

„Dacă nu ai nicio Pasiune pentru nimic, nu trăiești. ”

P. 118

„Rostul vieții nu este să ajungeți undeva ci să vă dați seama că deja sunteți acolo- și ati fost dintotdeauna...rostul vieții este să creați –cine și ce sunteți- și apoi să trăiți această experiență.”

P.120

„Dacă dorești garanții în viață, atunci nu dorești viața. Dorești repetiții pentru un scenariu care a fost deja scris.”

P. 157

„A face este o funcție a corpului. A fi este o funcție a sufletului. Corpul face tot timpul ceva... .Calitatea vieții tale atârână de acest echilibru.”

P. 186

„ Ai dreptul la fericire indiferent dacă ai sau nu copii, indiferent dacă ai sau nu nevastă. Caut-o.(...) . Dacă ei nu sunt fericiți, se ridică și te părăsesc, atunci, cu dragoste, dă-le voie să plece și să-și găsească fericirea lor.”

P.202

„ Grijiile sunt cea mai rea formă de activitate mentală din câte există, alături de ură, care este profund autodistructivă.”

P. 204

„Sufletul concepe, mintea creează, corpul trăiește experiența...voi sunteți trei ființe într- una după Chipul și Asemănarea Mea.”

P. 212

Testamentul unui nebun

Autor : IANOLIDE, Ioan

Editura: Bonifaciu

Locul publicării: Bacău

Data publicării: 2015

Tematica: Religie

**Carte recomandată de prof. Țăpuc
Marilena Nina - Liceul Teologic
Ortodox „Sfinții Împărați Constantin
și Elena”
Piatra Neamt**

“Dincolo de nume și întâmplări, nuvela surprinde însă zbuciumul unui suflet pornit *pe drumul dinlăuntrul său*, drum cu abisuri și creste, care se termină la porțile lui Dumnezeu. Din pragul lor, Ioan Ianolide a scris *Testamentul*, o carte adresată

anume omului contemporan, căci *Dumnezeu Și-a ales pe cele bune ale lumii ca să rușineze pe cei înțelepți.*" (I Cor. 1, 27)

P. 6

„Cred neclintit în veșnicia vieții, de aceea am apărât-o până la moarte.”

P. 7

„Aș vrea să iert totul și știu că o pot face, chiar am iertat în ce mă privește dar nu e drept să domnească răul în lume. Lumea asta trebuie să se apere, are datoria să se apere.”

P. 11

„Bunica postea cu sfințenie toate posturile din an, rânduite de Ortodoxie, cu severă autoritate dar și cu o înțelepciune pe care omul de știință din mine o confirmă ca ideală.”

P. 16

(Nae Ionescu) „*Trăia filozofia ca pe o taină, lumea ca o taină. Noi îl iubeam , el însă părea olimpien, dar aveam să-i descoperim inima în curând.(...) Cu toate astea, afirma serios că nu știe nimic și că e un pericol să ajungi a ști ceva, căci viața este o căutare.*”

P. 21

(Colonelul Z.) „*L-am privit adânc în suflet și am văzut atâta răutate cât n u-mi imaginam, dar am simțit în același timp în mine și forța de a o învinge.*”

P. 32

„Omului trebuie să i se acorde deplinul imperiu al conștiinței sale. Omenirea lipsită de libertatea conștiinței este cea mai gravă mutilare adusă omului și duce la un dezastru general uman. Omul nu poate fi stăpân omului.”

P. 38

„ - N-am refuzat puterea, ci am refuzat închinarea la putere, căci noi închinăm a noastră putere Preaputernicului de la care emană puterea!”

P. 39

„În acest timp, al doilea m-a izbit cu atâta forță, încât cum eram nepregătit, m-am răsucit izbindu-mă de un perete și, împiedicându-mă, am căzut.

- Scoală, banditul! Mi-au spus cei doi și mă loveau cu șpițurile bocancilor.”

P. 42 - 43

„Torturile acelea au continuat șase zile. Ultimele zile au fost cele mai grele. Nu mai aveam rezistență. Eram gata să declar tot ce voiau, numai să mă lase să dorm puțin.”

P. 45

„ - Nu pot, domnule, nu pot! Înțelege că nu pot. Nu pot schimba atâta lumină câtă este în mine pe atâta întuneric cât văd în această „reeducare”... Omorâți-mă, dar nu pot fi nici ticălos, nici criminal! Nu mă pot înșela pe mine însumi. Dumnezeu e real. Dumnezeu e aici, cu El nu vă puteți lupta!”

P. 54

„ Camerele de gazare sunt criminale, *reeducarea* însă a fost demonică. Nu e periculos cel ce-ți ia viața, ci cel ce-ți cere sufletul, or la Pitești se spunea clar: *Nu vă vom lăsa să muriți până nu vă veți restructura!*”

P. 56

„Ne-au dus pe cei tuberculoși, într-un sanatoriu de la Târgu-Ocna, un sanatoriu-penitenciar ce avea rolul de a da față umană comunismului în ochii lumii”

P. 63

„ De altfel, dacă pe noi ne siluiau în pușcării prin metodele *reeducării* prin tortură, pentru *reeducarea* întregului popor aveau alte metode....Nu se admitea

posibilitatea să refuzi lectura ziarelor, debitarea lozincilor de partid, participarea la manifestațiile populare, intonarea *Internaționalei* și a altor cântece comuniste, preamărirea politicii puterii, înfierarea *dușmanilor poporului*, lupta pentru pace”.

P. 72

„ - Începeți! a ordonat colonelul și imediat zidarii au prins a-mi zidi ușa.

M- am întrebat: *Ce vor? Vor să mă zidească de viu aici?! Îmi vor lăsa o vizetă sau nu? Oare asta este mormântul meu?*”

P. 75

„ - Vă mulțumesc!

El a fost impresionat de cuvintele mele și probabil că a meditat îndelung asupra lor. Zidul s-a închis peste mine și o nefirească liniște se continua în inima mea.”

P. 76

„ Timpul era și el unduitor și întârzia să treacă, dar nici nu mă mai interesa timpul, ci veșnicia.”

P. 76

„ Nu-mi propusesem niciodată să practic rugăciunea inimii. Nu eram atât de mistic pe cât părea din ideile mele. Acum, însă, așa, în mod firesc, am prins obiceiul să repet rugăciunea.”

P. 78

„ Arta și literatura, care-mi oferiseră multe emoții încărcate de semnificații, erau acum depășite în ninsoarea lină a luminii Duhului.”

P. 80

„ În perioada ce a urmat am fost apt de cea mai pură și intensă interiorizare. Rugăciunea se spunea singură, timpul mă mângâia ca un zefir și lumea prindea sens.Priveam lucrurile pe dinlăuntrul lor, în esența lor.”

P. 82

„ Tremuram iarăși, așteptam să mă reintroducă în *tură*. Într-o zi am auzit un țipăt sfâșietor în fereastra de sus - pe unde mi se oferise darul prieteniei- și geamurile s-au spart, sângărând în sufletul meu și-n toată ființa mea amarele mele amintiri.”

P. 83

„ Colonelul a rupt tăcerea și mi-a zis:

- Vei reintra în *tură* până ce vei ieși om de acolo! ...

Nebunia era o șansă care să evite și sinuciderea, și uciderea conștiinței. În timp ce mă agitam, nu știu de unde, dar simțeam alte și alte energii care-mi veneau în sprijin.”

P. 84

„Toată *reeducareea* apărut ca un complot al deținuților, care îi cumpăraseră, chipurile, pe directorul pușcăriei și pe doctor, pentru a compromite partidul.”

P.92

„ Întrucât nu speram să fiu eliberat, reacția mea a fost un hohot nestăpânit.Jale în mine, jale era în lume, de jale plângeam, din jale plecam spre o altă jale.”

P.99

„Femeia, copilul, natura și Biserica lipsiseră vieții mele de temniță și acum își reluau locul sacru din sufletul meu. De asemenea, cartea și creionul m-au emoționat la primul contact. Le-am strâns la piept și am citit în neștire, numai de dragul de a citi, deși cartea era una de medicină, care nu mă interesa.”

P.100

„ Dar testamentul unui nebun va convinge oare pe oamenii cei mai înțelepți?!...”

P. 112

Fii demn!

Autor : PURIC, Dan

Editura: Lumina Tipo

Locul publicării: București

Data publicării: 2011

Tematica: Roman (literatură)

**Carte recomandată de profesor
Liceul Teologic Ortodox „Sfinții
Împărați Constantin și Elena”
Piatra- Neamț
Axinte Tamara**

“Viața era viață, dar pentru mama feminitatea era o viață-n plus.”

P.19

“Femeile știu în general să transforme realitatea într-o enigmă.”

P.24

“Ca să nu se piardă-n timp, omul l-a împărțit în trecut, prezent și viitor.”

P. 26

“Ce ciudate, în fond, sunt și amintirile! Și ce pretențioase! Căci nu tot ce ai trăit are dreptul să ajungă amintiri.”

P. 40

“Acolo spațiul și timpul trăiau împreună. Și de aceea graba era nenaturală.”

P. 44

“Un râu de viață subteran ce-și cerea dreptul, mă făcea să cad în alte aduceri aminte”.

P.47

“Există oameni care-ți urătesc viața și oameni care ți-o înfrumusețează”.

P. 49

“Evident, a trăi în prezent... asta te face deschis la ceea ce este nou, te ferește de inerția trecutului, trecut ce nu mai poate influența cu nimic clipa de acum!...”

P. 55

“Ce au oare anumite amintiri în ele că nu pot fi uitate? Pesemne că sunt niște bucăți de suflet ce te-nsoțesc mereu!”

P.55

“Timpul era atât de generos cu mine, îmi permitea parcă să stau pe loc în această fericire eternă, a frumuseții mamei.”

P.60

“... vedeam cerul și mai ales simțeam cum plămâni mei respirau din nou aerul copilăriei.”

P.64

“Acest om-martir, poporul român este în istorie același. Numai când roata istoriei îi zdrobește criminal trupul își strigă copiii jertfiți: Brâncoveanu, Eminescu, Vulcănescu ... și câți alții, mii, sute de mii, ce au umplut cerul de sfinți.”

P.102

“ E timpul să ne punem sfinții-n inimă!”

P.106

“Mi-a plăcut mult această imagine. Parcă-l și vedem pe Dumnezeu mic, copil, care în “nepriceperea” lui făcea tot minuni.”

P.125

“Gânditorul creștin nu ne invită să ne prăbușim narcisist în noi, ci să ne privim ca pe cel mai frumos lucru creat de Dumnezeu.”

P.129

“Grădina Maicii Domnului e brăzdată de ogoare de suferință neștiută. Iar din jertfa asta atât de smerită a crescut și crește în continuare poporul român.”

P. 136

“Această blocare permanentă a sângelui sufletesc de a ajunge la inimă creează în timp ceea ce numim “infarct sufletesc” în care, paradoxal, cordul funcționează perfect, dar inima încetează să mai pompeze suflet.”

P.143

“Martirii nu se circumscriu ideii de datorie, ci dragostei lui Dumnezeu! “Iar dragostea”, spunea Sfântul Ioan Gură de Aur, este datorie veșnic neplătită.”

P.149

“Clipim astfel, speriați, neștiind că pe dedesubtul nostru, al celor de azi, stă un neam nemișcat în genunchi în fața lui Dumnezeu.”

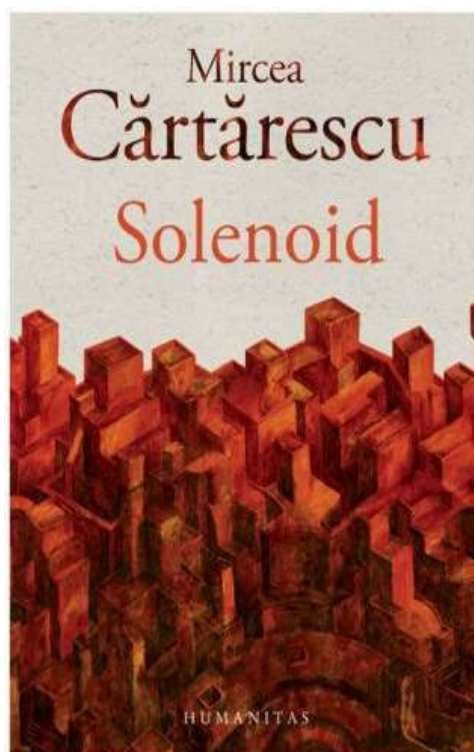
P.151

“O victorie te-nalță, o înfrângere te îndoliază, dar o jertfă te luminează, apropiindu-te de Dumnezeu.”

P.153

“El, sufletul frumos, așa cum spunea Schiller, nu-și numără gesturile frumoase pe care le-a făcut într-o zi, ci își trăiește integral frumusețea, cristalizând-o în ceea ce putem numi caracter frumos.”

P.166

Solenoid

Autor : CĂRTĂRESCU, Mircea

Editura: Humanitas

Locul publicării: București

Data publicării: 2015

Tematica: Roman (Literatură)

**Carte recomandată de
profesor Liceul Teologic Ortodox
„Sfinții Împărați Constantin și
Elena”**

**Piatra Neamț
Baciu Anton-Andrei**

“E inimaginabil cât de tâmpitoare e meseria de profesor, cât de mult te degradezi, an de an, corectând teze și scoțând școlarii la lecție, repetând de zeci și sute de ori aceleași fraze, citind ”cu intonație” aceleași texte, vorbind cu aceiași colegi în ochii cărora vezi aceeași disperare pe care ei o văd în ochii tăi.”

P97

“ Pe Maica Domnului casele-și jupuiau tencuiala în soarele violent și-nghețat. Le știam acum bine pe toate, în succesiunea lor teratologică. Era de parcă am fi trit într-o cutie de insectar și am fi străbătut intervalul dintre două șiruri de coleoptere uriașe, cu cruste metalice și apendice extravagante.”

P 107

“...e perioada tezelor și stau îngropat în mormane de caiete subțiri, așezate în teancuri, pe clase. Corectez, umplu paginile cu sublinieri și observații ortografice, apoi, cu o mișcare violentă a mâinii, arunc câte o notă în colțul fiecărei lucrări. Citesc mecanic, cu gândurile aiurea, deși îi știu bine pe toți copiii.”

P114

“Nu sunt profesor și n-am să fiu niciodată, ăsta e adevărul, deși până și țigăncile cu broboadă și fuste crețe care vând semințe pe Maica Domnului îmi spun căn trec pe lângă ele ”să trăiești, domn` profesor!”.”

P 115

“Se bătea în școala 86. Se bătea cu catalogul, se bătea cu linia în trei muchii, se ciocănea în cap cu ghiulul de aur de pe deget. Se trăgea de perciuni și se pocnea cu latul palmei după ceafă. Se dădea borșul pe nas și pe gură printr-un dos de palmă bine țintit... Dacă deschideai brusc ușa unei clase vedeai mereu același rând de copii înșirați de-a lungul peretelui cu mâinile ridicate asemenea soldaților care se predau: stătuseră așa toată ora cu junghiuri teribile prin brațe.”

P 122

“Iarna era mult mai greu, căci puteau fi crivăț, viscole, vreme atât de re încât să nu scoți nici un câine afară, și totuși noi eram siliți să ieșim și, prin zăpada până la genunchi, izbiți de garduri de rafalele de vânt, orbiți de acele de gheață, îngroziți de urletele câinilor ce se luau după noi, clănțănind din colți, să trecem iarăși din poartă în poartă, să batem de zeci de ori până să ne deschidă cineva...”

P245

“Am citit zeci de cărți, dar n-am găsit vreuna care să fie un peisaj și nu o hartă. Fiecare pagină a lor e plată așa cum nu e viața însăși.”

P 280

„Cu simțurile sumbre ale adolescentului, cel mai nefericit avatar omenesc, am perceput întreaga lume, deodată, ca pe o uriașă ghicitoare”.

P 373

„Deasupra noastră se căsca acum noaptea. Un vânt rece, vertical, ne înfiora.”

P 389

„Viața mea are o singură axă: acasă și la școală, așa cum cei cu coloana vertebrală fracturată sunt zidiți într-un corset de ghips.”

P 397

„Vulgară, bârfitoare, plină de sine, trecând peste tot ca o furtună și răcnind până nu mai avea voce, Agripina nu era totuși un om rău. De multe ori ne făcea să râdem cu lacrimi bătându-și joc de ea însăși cum o făcea de toți și de toate”.

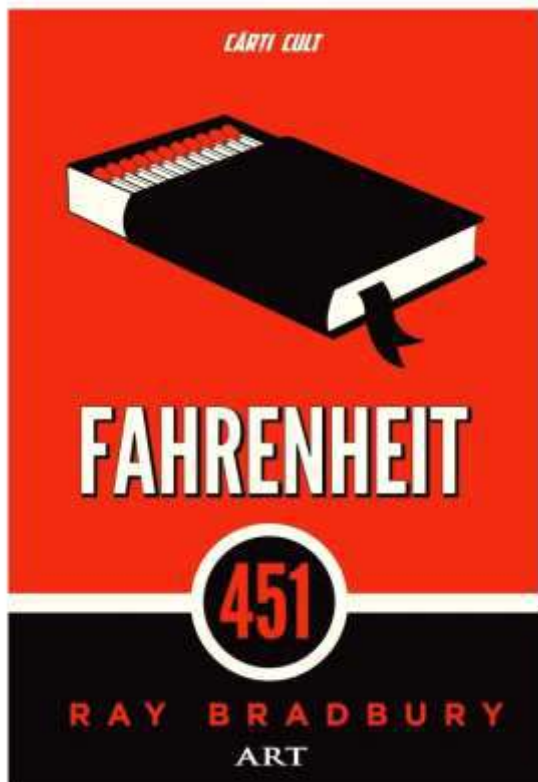
P 399

„Ne-am revenit treptat, ca dintr-o călătorie mistică sau heroinică, ne-am prăbușit în sine ...”

P 742

„M-am întrebat de multe ori ce este credința fără îndoială, cea care mută munții din loc, cea care știe și poate totul. Cum se poate ca, atunci când te rogi pentru un lucru, să ai siguranța deplină că l-ai și primit. De fapt, rugăciunea și certitudinea sunt unul și același lucru, și înseamnă puterea de a privi cu adevărat în viitor, în cel adevărat, și nu în cel doar bântuit pe baza eternei reînțoarceri a trecutului: nimeni nu se roagă ca soarele să răsară și mâine.”

P 776-777

Titlul cărții: Fahrenheit 451

Autor : BRADBURY, Ray

Editura: ART

Locul publicării: București

Data publicării: 2013

Tematica literatură science fiction

Categoria: Roman distopic despre societatea tehnologizată

*Carte recomandată de
profesor Radu Lucia
Șc. Gim. „Justin Pîrvu”, Poiana
Teiului*

„Era o plăcere să dea foc.

Era o plăcere ieșită din comun să vadă cum obiectele se mistuie în flăcări, să le vadă cum se înnegresc și cum se schimbă. Să stea cu degetele încleștate pe montura de alamă a uriașului piton care scuipa petrol ca un venin asupra lumii, să-și simtă sângele zvâcnind în tâmpile, în timp ce mâinile lui, ca cele ale unui fantastic dirijor, conduceau toate simfoniile flăcărilor, nimicind prin foc rămășițele și ruinele carbonizate ale istoriei”.

p. 11

„În ultimele câteva nopți, mergând spre casă în lumina stelelor, Montag simțise o ciudată strângere de inimă în apropierea trotuarului de după colțul acela. Avea senzația că, doar cu o clipă înainte ca el să dea colțul, mai fusese cineva pe-acolo. Aerul părea încărcat cu o liniște aparte, ca și cum cineva ar fi așteptat în locul acela, în tăcere, și abia cu o clipă înainte de ivirea lui s-ar fi prefăcut într-o umbră, lăsându-l să treacă”.

p. 12

„— Prea bine, începu ea. Am șaptesprezece ani și sunt nebună. Unchiul meu spune că la vârsta asta e cu neputință să nu fii nebun. Ori de câte ori te întreabă cineva câți ani ai, răspunde-i că ai șaptesprezece și că ești nebună, așa m-a sfătuit unchiul. Nu-i așa că-i plăcut să te plimbi la această oră din noapte? Îmi place să miros lucrurile și să le privesc și uneori umblu toată noaptea pe afară, ca să apuc răsăritul soarelui. Merșeră un timp în tăcere, apoi fata spuse, îngândurată:

— Știi, nu mi-e deloc frică de dumneata. Montag păru surprins.

— De ce ți-ar fi frică?

— Păi, multora le este. De pompieri adică. Dar dumneata nu ești decât un om, la urma urmei...”

p.15

„— Aș vrea să te-ntreb ceva, îi spuse deodată Clarisse McClellan.

— De cât timp ești pompier?

— De când aveam douăzeci de ani, adică de zece ani încoace.

— Ai citit vreuna din cărțile pe care le arzi? Montag râse.

— E interzis!

— A, desigur...

— E o muncă frumoasă. Luni o arzi pe Millay, miercuri îl arzi pe Whitman, vineri pe Faulkner; prefă-i în cenușă, apoi arde cenușa; asta-i deviza noastră". p. 16

„— Câteodată cred că șoferii nu știu ce e iarba, sau florile, pentru că trec prea repede pe lângă ele și nu le văd. Dacă i-ai arăta unui șofer o pată verde, ți-ar spune: „A, da, asta-i iarbă!“ Sau, privind o pată roz, ar zice: „Asta-i o grădină de trandafiri!“ Casele sunt pentru el pete albe, iar vacile sunt pete cafenii. Odată, unchiul meu a mers ceva mai încet cu mașina pe o șosea – mergea cu patruzeci de mile pe oră – și l-au închis timp de două zile. Nu-i așa că-i nostim și trist totodată? p. 17

„Porni pe aleea din fața casei. Apoi își aminti ceva, se întoarse lângă Montag și-l privi cu mirare și curiozitate.

— Ești fericit? îl întrebă.

— Să fiu *cum*? exclamă el.

Dar fata dispăruse, alergând sub razele de lună. Ușa din față se închise încet în urma ei.

— Fericit! Auzi prostie!

Încetă să mai râdă. [...]

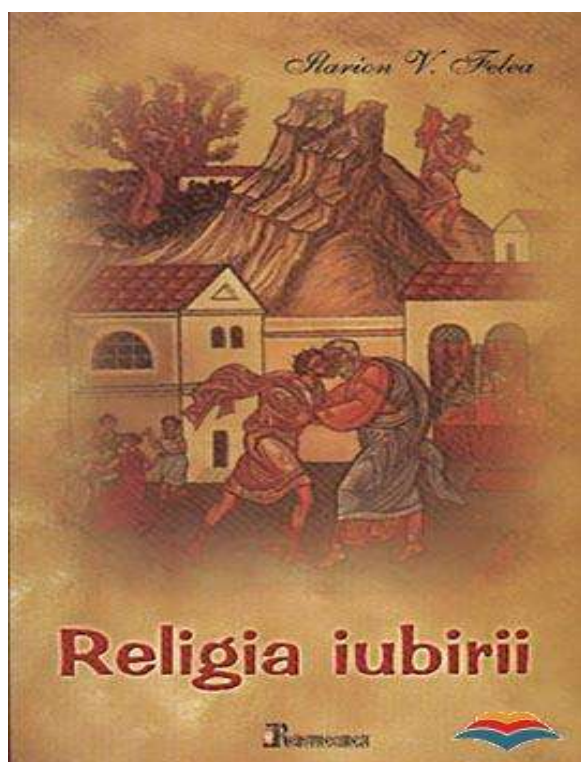
Bineînțeles că sunt fericit. Dar ce-și închipuie ea? Nu sunt? întrebă el camerele cufundate în tăcere. Rămase cu privirea ațintită în sus, spre grila ventilatorului din hol, și brusc își aminti că în spatele acesteia era ascuns ceva, ceva care acum părea că-l scrutează cu atenție. Se grăbi să se uite în altă parte.

Ce întâlnire stranie într-o noapte stranie! Nu-și amintea să mai fi trăit vreodată o asemenea experiență; decât poate într-o după-amiază, în urmă cu un an, când întâlnise un bătrân în parc și stătuseră de vorbă amândoi..." p. 20

„Peste peluza scăldată în razele de lună răsunară hohote de râs, venind dinspre casa în care locuia Clarisse împreună cu mama, tatăl și unchiul ei cu zâmbet atât de liniștit și de deschis, mai presus de orice, râsul lor era destins și sănătos, nicidecum forțat; râsul venea dinspre casa luminată strălucitor, în timp ce toate celelalte locuințe stăteau învăluite în întuneric. Montag auzi glasurile vorbind, vorbind, vorbind, oferind, discutând, țesând la nesfârșit urzeala lor hipnotică.

Fără să mai stea pe gânduri, Montag ieși pe fereastra înaltă cât peretele și traversă pajiștea. Se opri lângă casa ce răsuna de glasuri și rămase ascuns în umbră, gândindu-se că ar putea bate la ușă, murmurând: "Dați-mi voie să intru. N-am să scot o vorbă. Nu vreau decât să ascult. Despre ce vorbiți?" p. 43

„Fiindcă — să spunem lucrurilor pe nume — digresiunea este esența înțelepciunii. Omiteți considerațiile filozofice ale lui Dante, Milton sau ale duhului tatălui lui Hamlet și nu va rămâne decât un schelet golit de sevă. Laurence Steme spunea cândva: „Incontestabil, digresiunile sunt soarele, viața, sufletul lecturii! Scoateți-le din text și o iarnă rece și eternă va domni pe fiecare pagină. Redați-le scriitorului și el va păși ca un mire, le va ieși în întâmpinare și va aduce diversitate, făcând să nu vă piară pofta de lectură." p. 176

Titlul cărții:Religia iubirii
Autor:Ilarion V.Felea
Editura: Reîntregirea
Locul publicării: Alba Iulia
Data publicării:2012
Tematica:religioasă (studii teologice)

Carte recomandată de profesor
: Ancuța Vasilica
Scoala Gimnaziala "Iustin
Parvu"Poiana Teiului, Neamt

“Religia deci, în ființa și esența ei, nu provine de la om, nu este creația omului, după cum se spune adeseori, ci este un fenomen dat, un dar de la Dumnezeu.” (pag.25)

“Omul fără de religie nu este un om normal construit sau crescut, pentru că sau nu are simțul religios, sau îl are și nu l-a dezvoltat printr-o creștere îngrijită și l-a lăsat să se atrofieze.” (pag.25)

“Religia este un fapt original și universal. Există în toate vremurile, în toate locurile, la toate popoarele.” (pag.54)

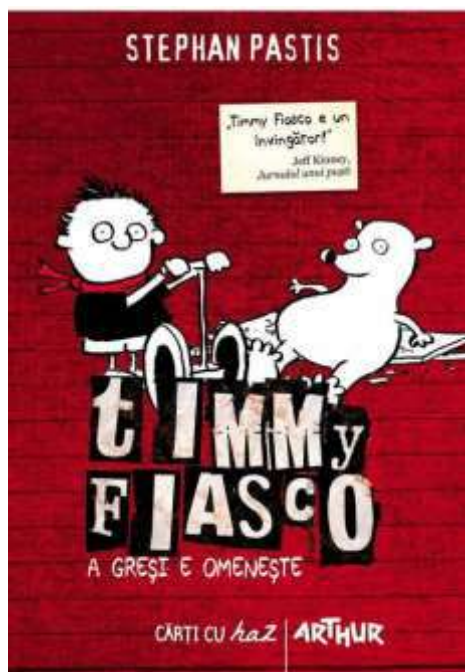
“Din punct de vedere psihologic, experiența sau trăirea religioasă are următoarea motivație: întâi de toate, sufletul simte poruncitor nevoia de a trăi o viață nemărginită și desăvârșită.” (pag.65)

“Cultul religios e cel mai vechi și neîntrecut mijloc de cultură morală și solidaritate socială.” (pag.73)

“Argumentul entropiei ne învață că nici mișcarea, nici energia din lume nu sunt veșnice. În anumite cazuri energia, în special mișcarea, se degradează, se împutinează în favoarea căldurii, se împrăștie ireversibil. Așadar are un sfârșit, și ceea ce are sfârșit are și un început. Știința, de acord cu teologia, constată că lumea e relativă, nu e veșnică...” (pag. 95)

“În toate religiile *creația este divină*, aparține zeilor. În toate religiile, la toate popoarele, Dumnezeu este creatorul lumii și al oamenilor. Toate credințele și tradițiile religioase ale triburilor și neamurilor din vechime așează originea omului în mâinile lui Dumnezeu.” (pag. 210)

„Dumnezeu nu poate să fie piedică în calea revelației, deoarece El este Spirit infinit, Ființă rațională, atotștiutoare și atotputernică. Omul încă este o ființă spirituală, înzestrată cu suflet rațional, liber și nemuritor.” (pag. 291)

Titlul cărții: Timmy Fiasco 1. A greși e omenește

Autor : Stephan Pastis

Editura: ARTHUR

Locul publicării: București

Data publicării: 2013

Tematica: cărți cu haz

**Carte recomandată de
profesor Olaru Milica
Șc. Gim. „Justin Pîrvu”,
Poiana Teiului**

„Dar succesul n-a venit peste noapte. Am avut de înfruntat obstacole. Cum ar fi :1.mama;2.școala;3.prietenul meu cel mai bun ,care-i un idiot;4.ursul meu polar.Sunt convins că aveți în minte aceeași întrebare la care se gândește toată lumea când vede această listă .De ce sunt prieten cu un idiot?O să vă explic mai târziu.”pag.3

„Nu lăsa pe mâine dulciurile pe care le poți mânca azi .La capatul firului Gunnar. Coleg de clasă,vecin,acum victimă a unui furt.Se pare că i-au dispărut dulciurile primite de Halloween. Am multe cazuri de dispariție a dulciurilor.N-or să-mi aducă celebritatea,dar sunt plătite cu bani gheață. Așa că-mi trezesc partenerul și pornim la drum cu Fiascomobilul.” pag.6

„Faceți cunoștință cu Rollo Tookus .Trebuie să vă spun de la început că Charles „Rollo” Tookus nu-i prea deștept.E adevarat că are 10 pe linie,dar asta-i doar din cauză că tot tocește.Întruna.” pag.21

„Capitolul pe care speram să-l amân.Cel despre Bestie. Uneori, răul arată ca Ginghis Han. Alteori,răul arata ca Attila Hunul. Însă răul poate să mai arate și așa: colega Corrina Corrina.” pag70-71

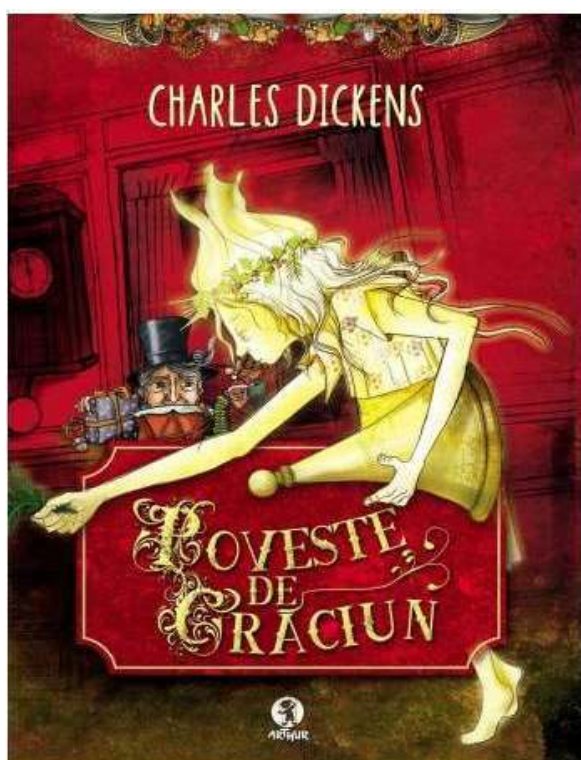
„Stau în camera mea .M-a obligat mama.Mâine am două teste la gramatică. Și vrea să învăț.Dar nu pot .Din cauza Fiascomobilului.Ieri mi-a spus că vrea să scoată Segway-ul din garaj ca să facă o tură prin cartier. I am spus să nu se ducă pentru că în garaj sunt păianjeni . Mi -a răspuns că nu-i e frică de păianjeni.pag. I –am spus că n-am vrut să zic păianjeni. Am vrut să zic șerpi anaconda uriași”pag.81-82

„lau taurul de coarne .Ceva nu-i în regulă cu sistemul nostru de învățământ . Aici mă refer la faptul că-i plictisitor .Dacă profesorii chiar ar vrea să învățăm ceva ar

include mici activități pe parcursul zilei care să facă procesul de învățământ mai interesant .De exemplu ,l-ar închide pe Rollo Tookus într-un loc îngrădit ,împreună cu un taur.În felul ăsta eu aș învăța că nu-i bine să te joci cu taurii.În schimb îl am pe Rollo Tookus ca partener de învățat și e mai plicticos ca un morman de nisip. Treaba asta cu partenerul de studiu merge în felul următor :profesorul alege un coleg de clasă cu care să faci echipă.Tu îi predai lecția apoi ți-o predă el ție .”pag. 121

„M de la Magellan . N-ai cum să scrii Magellan fără M. Știu asta pentru că l-am scris greșit la testul de la istorie despre marile descoperiri geografice. Eu l-am scris așa: Chang . Am răspuns „Chang ”pentru că întrebarea era „Cine a fost prima persoană care a navigat în jurul lumii?”,iar eu n-am știut. Dar știam că Chang este cel mai comun nume din lume.Nu-i prima oară când am făcut asta .”Cine a scris Constituția Statelor Unite?” Chang.”pag.190

„Cea mai fericită focă din lume avea impresia că viața e frumoasă”pag.192

Titlul cărții: Poveste de Crăciun

Autor : DICKENS, Charles

Editura: **Arthur**

Locul publicării: **București**

Data publicării: **2012**

Tematica: **nuvelă**

**Carte recomandată de
Prof. Lucia Mitru
Școala Gimnazială Nr. 1 Zănești**

„—Multe lucruri ar fi putut să-mi aducă binele, dar îndrăznesc să spun că n-am tras folos din ele, îi răspunse nepotul. Printre care și Crăciunul. Dar sunt sigur că am socotit întotdeauna vremea Crăciunului, atunci când îi vine sorocul pe lângă respectul ce i se cuvine datorită numelui și obârșiei sale sfinte, dacă se poate judeca în afara acestora , un răstimp fericit, e vremea bunătății, a iertării, a milosteniei, a bucuriei, e singurul răstimp pe care-l cunosc în lungul calendar al anului, când bărbați și femei par să-și deschidă, cu mărinimie, la unison, sufletele ferecate si să se gândească la cei mai prejos decât ei, ca și cum ar fi cu adevărat călători spre mormânt, ca și ei, și nu o altă specie de vietăți, cu alte destinații. De aceea, unchiule, chiar dacă nu mi-a vârat niciodată în buzunar nici un bănuț de aur sau de argint, eu cred că mi-a făcut mult bine si îmi va face mult bine. Și spun

„De ce am trecut prin mulțimile de semeni ai mei cu ochii plecați și nu i-am ridicat niciodată spre acea stea binecuvântată care i-a călăuzit pe cei înțelepți spre o casă sărmană? Nu erau oare cămine sărace spre care să mă poarte și pe mine lumina sa?”

pag.14

„Stă în puterea lui de a ne face fericiți sau nefericiți, de a ne face slujba ușoară sau împovărătoare, de a face din ea o plăcere sau un chin. Puterea lui poate că stă în cuvinte și priviri, în lucruri atât de vagi și neînsemnate, încât e cu neputință să le pui una sub alta și să le aduni: și atunci...? Fericirea pe care o împarte el e la fel de mare ca și cum ar fi costat o avere. “

pag.24

„—Chiar inima ta îți spune că nu erai ceea ce ești acum, răspuse ea. Eu sunt. Tot ceea ce era făgăduință de fericire, când eram una și aceeași inimă, este acum, când suntem două inimi, numai suferință. N-am să-ți spun cât de des și cu câtă tristețe m-am gândit la asta. Este de-ajuns că m-am gândit și că pot să-ți dăruiesc libertatea.“

pag.25

„—Duhule, spuse spășit Scrooge, du-mă unde dorești. Noaptea trecută am fost mânat cu forța și am învățat o lecție care-și vedește roadele acum. Astă-seară, dacă ai ce să mă înveți, aș vrea să trag un folos.”

pag.25

„—Există pe pământul vostru, îi răspuse duhul, unii care pretind că ne cunosc și care săvârșesc în numele nostru fapte ce vădesc patimă, semeție, rea-voință, ură, invidie, bigotism și egoism, dar care sunt atât de străini de noi și de toți cunoscuții și rubedeniile noastre, de parcă nici n-ar fi trăit vreodată. Ține minte asta și pune faptele lor în seama lor, nu a noastră.”

pag.32

„—Omule, spuse fantoma, dacă ești om și nu ai o inimă de piatră, va trebui să înduri aceste vorbe grele până ce vei descoperi ce este prisosul și unde se află el. Poți tu să hotărăști care oameni se cuvine să trăiască și care să moară? Poate că în ochii Domnului tu ești mai nevrednic și mai puțin potrivit să trăiești decât milioane de oameni ca băiețelul acestui om sărman. Of, Doamne, cum poți auzi gâza de pe o frunză plângându-se că frații săi înfometați din țărână se bucură de prea multă viață!”

pag.35

„Multe au văzut, departe au mers și multe cămine au vizitat, dar întotdeauna cu un sfârșit fericit. Duhul stătea la căpătâiul bolnavilor, și ei se înveseleau, în țări străine, și oamenii se simțeau aproape de casă, lângă bărbații care luptau, și aceștia deveneau răbdători, având speranțe mai mari, lângă săraci, și aceștia se simțeau bogați, în aziluri, în spitale, în închisori, în toate adăposturile celor necăjiți, unde omul vanitos, în scurtul lui elan de autoritate, nu poruncise să se încuie ușa, lăsându-l pe duh pe afară, el și-a împărțit harul și i-a dat învățătură lui Scrooge.”

pag.42

„După ce îi arată în felul acesta, duhul încercă să spună că erau copii buni, dar vorbele lui preferară să se înece singure decât să fie părtașe la o minciună atât de uriașă.

—Duhule, sunt ai tăi? Atât a putut să spună Scrooge.

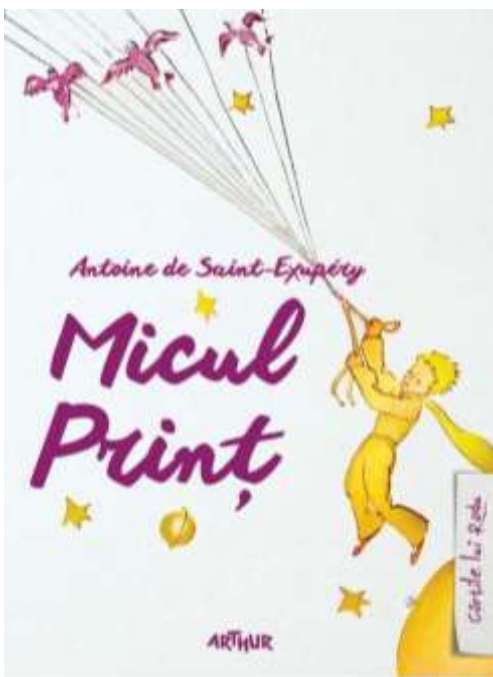
— Sunt ai Omului, spuse duhul, coborându-și privirea spre ei. Și se agăța de mine, apărându-se de tații lor. Băiatul este Ignoranța. Fata este Sărăcia. Ferește-te de

amândoi și de toți cei din stirpea lor, dar îndeosebi ferește-te de acest băiat, căci pe fruntea lui vezi că stă scris Moarte, dacă nu cumva inscripția a fost ștearsă.” pag.43

„Există o justă, echitabilă și nobilă compensație pe lume, în faptul că, deși boala și supărarea se iau, nimic altceva nu este mai irezistibil de contagios, precum râsul și buna-dispoziție.” pag.47

„După o vreme, au trecut la jocuri, fiindcă e bine să mai fii copil din când în când, mai ales în seara de Crăciun, al cărui puternic întemeietor a fost el însuși un prunc!” p.51
„Și nu erau, cum inspirat spunea un poet, patruzeci de copii care se comportau ca unul, ci fiecare dintre copiii aceia se comporta ca patruzeci. Prin urmare, era un vuiet de necrezut, dar nimeni nu părea deranjat: dimpotrivă, mama și fiica ei râdeau din toată inima și se bucurau peste măsură, iar fata care, încetul cu încetul, s-a prins în jocurile lor, a fost imediat și fără milă copleșită de micii briganzi. Ce n-aș fi dat să mă număr și eu printre ei!” pag.55

„Sunt sigur că întotdeauna m-am gândit la Crăciun, când i-a venit vremea, ca la un timp bun, un timp plăcut, în care să fii blând, iertător, mărinimos, singurul timp pe care îl știu, în calendarul lung al anului, când bărbații și femeile par să-și deschidă la unison, din propria voință, inimile închise.” pag.56

Titlul cărții: Micul Print

Autor : SAINT- EXUPERY, Antoine de

Editura: **Arthur**

Locul publicării: **București**

Data publicării: **2015**

Tematica: **roman**

**Carte recomandată de
Prof. Topoliceanu Anca
Școala Gimnazială Nr. 1 Zănești**

“Șerpii boa își înghit prada dintr-o dată fără s-o mai mistuie. Pe urmă nu mai sunt în stare să se miște și dorm întruna timp de șase luni cât ține mistuitul.” (pag. 2)

“Oamenii mari nu pricep nimic și este obositor pentru copii să le dea întruna explicații.” (pag. 6)

”Spinii nu folosesc la nimic. Sunt curată răutate din partea florilor.” (pag. 10)

”Trebuie să ceri de la fiecare numai ceea ce poate fiecare să-ți dea, spuse regele. Autoritatea se bizuie, înainte de orice, pe rațiune. Dacă-i poruncești poporului tău să se azvârle în mare, el se va răzvrăti.” (pag. 16)

”A te judeca pe tine însuși este mult mai greu decât a-i judeca pe alții. Dacă ajungi să te judeci cum trebuie, înseamnă că ești într-adevar un om înțelept.” (pag. 17)

”Ciudați mai sunt oamenii mari! Își spuse micul prinț continuându-și călătoria.” (pag.17)

”Oamenii mari, de buna seamă, sunt foarte ciudați.” (pag 18)

”Dacă muncim numai pentru bunurile materiale, ne clădim singuri temnița.” (pag. 19)

”Când găsești un diamant care nu-i al nimănui, e al tau. Când găsești o insulă, care nu-i a nimănui, e a ta. Când ai cel dintâi o idee, o brevetezi: e a ta. Așa că eu sunt stăpânul stelelor, pentru că nimeni înaintea mea, nu s-a gândit vreodată să le stăpânească.” (pag. 20)

”Viața nu are sens decât dacă o schimbi cât de cât.” (pag.20)

”Orice viață este un miracol.” (pag.21)

”Geografiile, zise geograful, sunt cărțile cele mai de preț dintre toate cărțile. Ele nu se învechesc niciodată. Se întâmplă foarte rar ca un munte să-și schimbe locul. Foarte rar un ocean se golește de apă. Noi scriem despre lucruri eterne.”(pag. 24)

”Tu nu ești deocamdată pentru mine decât un băiețaș aidoma cu o sută de mii de alți băiețași. Iar eu nu am nevoie de tine. Și nici tu nu ai nevoie de mine. Eu nu sunt pentru tine decât o vulpe, aidoma cu o sută de mii de alte vulpi. Dar dacă tu mă îmblânzești, vom avea nevoie unul de altul. Tu vei fi pentru mine fără seaman în lume...” (pag. 28)

”Oamenii nu au timp să cunoască nimic. Cumpără lucruri de-a gata de la neguțători. Cum însă nu există neguțători de prieteni, oamenii nu mai au prieteni.” (pag. 29)

”Graiul e izvor de neînțelegeri.” (pag. 29)

”Voi sunteți frumoase, dar sunteți deșarte! Nimeni n-ar avea de ce să moară pentru voi! Floarea mea, firește, un trecător de rând ar crede că-i asemenea vouă. Ea însă, singură, e mai de preț decât voi toate la un loc. Fiindcă pe ea am udat-o eu cu stropitoarea. Fiindcă pe ea am adăpostit-o eu sub clopotul de sticlă. Fiindcă pe ea am ocrotit-o eu cu paravanul. Fiindcă pentru ea am ucis eu toate omizile, în afară de câteva pentru fluturi. Fiindcă pe ea am ascultat-o eu cum plângea, ori cum se lăuda, ori câteodată cum tăcea. Fiindcă e floarea mea.” (pag.30)

”Voi nu semănați întru nimic cu floarea mea, voi încă nu sunteți nimic, le spuse el. Pe voi nimeni nu v-a îmblânzit, precum nici voi n-ați îmblânzit pe nimeni. Sunteți așa cum era și vulpea mea. Nu era decât o vulpe aidoma cu altele o sută de mii. Eu însă mi-am făcut din ea un prieten, iar ea acum nu are în lume seamăn.” (pag.30)

”Nu vedem limpede decât cu inima. Esențialul este invizibil pentru ochi.”
(pag. 31)

”Omul se descoperă pe el însușii când se măsoară cu obstacolul.” (pag. 31)

”Devii răspunzător de-a pururi pentru ceea ce ai îmblânzit. Tu ești răspunzător de floarea ta.”
(pag. 31)

”Eșecurile îi întăresc pe cei puternici.”
(pag. 32)

”De aceea e frumos pustiul, zise micul prinț, fiindcă undeva ascunde o fântână.”
(pag. 33)

”Ceea ce văd eu aici e învelișul. Lucrul cel mai prețios rămâne nevăzut.”
(pag. 33)

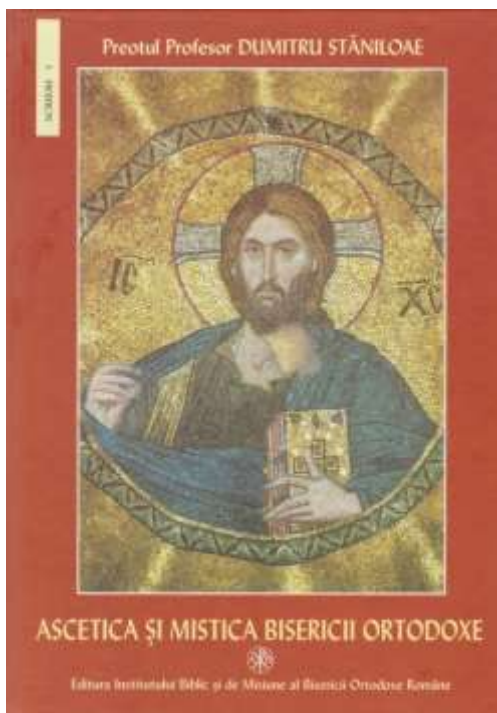
”Oamenii, zise micul prinț, se înfundă în trenurile lor rapide, dar nu mai știu nici ei ce caută.”(pag. 34)

”Oamenii de pe planeta ta, zise micul prinț, cresc cinci mii de trandafiri într-o singură grădină... și tot nu găsesc ceea ce caută.”(pag.35)

”Ochii sunt orbi. Cu inima trebuie să cauți.” (pag.34)

”Stelele nu sunt la fel pentru toți oamenii. Pentru unii, cei care călătoresc, stelele sunt călăuze. Pentru alții sunt numai niște lumunițe. Savanții văd în ele doar probleme. Pentru businessman-ul meu, erau bucăți de aur. Însă toate stelele acestea nu au grai... Numai pentru tine stelele vor fi ca pentru nimeni altul.”(pag. 38)

”Uitați-vă atent la priveliștea aceasta, astfel încât să fiți siguri că o veți recunoaște dacă într-o bună zi veți călători prin Africa, în pustiu. Și dacă veți ajunge să treceți pe acolo, vă rog din suflet, nu vă grăbiți, zăboviți puțin în dreptul stelei. Și atunci, dacă vine la voi un copil, dacă râde, dacă are păr de aur, dacă nu răspunde când e întrebat, veți ghici desigur cine e. Așa că fiți buni! Nu mă lăsați să fiu atât de trist: scrieți-mi de îndată că s-a întors...”(pag. 40)

Titlul cărții: Ascetica și Mistica Bisericii Ortodoxe

Autor : Preotul Profesor Dumitru Stăniloae
Editura: Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române
Locul publicării: București
Data publicării: 2012
Tematica: Spiritualitate creștină

Carte recomandată de profesor George Miron Școala Gimnazială Nr. 1 Zănești

- „Aparențele lucrurilor ne făgăduiesc mult și ne dau, foarte puțin sau deloc”. p119
- „Păcatul începe prin uitarea rațiunii de rostul ei”. P133
- „Nu moartea în sine ne sperie ci judecata care urmează după ea”. p141
- „Căința este ipostaza de judecător al conștiinței nu numai peste păcatele noastre, ci și peste virtuțile noastre”. p146
- „Căința trebuie să fie o constatare a insuficienței realizărilor noastre și nu o nemulțumire descurajantă”. p147
- „Bătrânul se căiește ca să meargă curățit de păcate în fața lui Dumnezeu, dar tânărul se căiește pentru a se realiza cum se cuvine în viață. Un tânăr care nu caută depășirea de sine e mai degrabă un bătrân decât un tânăr”. p155
- „Înfrânarea exercitată liber de către omul credincios, nu e înfrânare din urcușul spre Dumnezeu, ci depărtare de rele, având rolul să-l ferească pe om de scufundarea totală în lume”. p159
- „Prin înfrânare nu se manifestă un dezgust față de lume, ci voința unei descoperiri a întregii măreții a lumii”. p161
- „Înfrânarea este o întoarcere de la o lume îngustă și îngroșată de patimi, pentru a găsi o lume transparentă, care devine ea însăși oglindă a lui Dumnezeu în lume și scară către El”. p161
- „Mâncarea de post are rolul de a slăbi puterea nereținută a poftelor”. p164
- „Postul este o reșezare a domniei spiritului asupra trupului”. p165
- „În noi există un loc de unde provin gândurile bune (inima cea bună a lui Dumnezeu) și un loc inferior de unde ies gândurile rele”. p174
- „Conștiința noastră devine un teren de luptă între Hristos și între duhul cel rău”. P174
- „Înțelepciunea nu stă numai în a cunoaște adevărul din înlănțuirea naturii, ci și în a răbda răutatea celor ce ne fac nedreptate, ca pe a noastră proprie”. p194

Titlul cărții: Despre omul frumos

Autor : PURIC, Dan

Editura:Compania Dan Puric

Locul publicării: București

Data publicării: 2009

Tematica Sociologie

**Carte recomandată de
Profesor pentru învățământ
primar,
Dămian Maria-Mădălina
Școala Gimnazială Nr. 1 Zănești**

„Tata a primit un ied de la un țăran, că acolo era un schimb natural. Făcea bine domnul doctor, primea în schimb: o găină, țuică, niște ouă... Dar, la un moment dat, a primit un ied. Eu m-am împrietenit fundamental cu iedul, pe care l-am botezat Berciul. Atât de tare m-am împrietenit, că mă culcam cu el în pat, puneă lăbuța pe mine, mă pupa pe bot, era așa de o candoare...

Mama m-a lăsat cu el. Iți dai seama, spăla iedul ca să poată să-l bage în pat!

Era o nebunie. Și iedul ăla mi-a dat prima lecție a existenței naturii și a lui Dumnezeu. De ce? Diferența dintre ied și grădiniță era diferența între libertatea fundamentală și cazarma copilăriei. Și am fost o zi la grădiniță și a doua zi tata nu m-a mai găsit la grădiniță. M-a găsit într-o margine de gard, stând cu iedul lângă mine, culcat pe un petec de iarbă și cu fundița mea roșie, de la grădiniță, pusă la gâtul lui Berciul.

Tata m-a privit senin, cu un ușor zâmbet pe buze, și m-a întrebat:

— Ce faci aici?

Zic:

— Ce să fac, nu mă mai duc la grădiniță.

— De ce?

— Nu-mi place.

— Dar cu cine îți place?

— Cu iedul.

— Păi, rămâi cu iedul.

S-a certat tata cu mama și m-au lăsat un an cu iedul. Este excepțional!

Am avut un tată extraordinar, cam cum era românul de altădată. I-a zis mamei și bunică-mii, care au sărit ca niște cloști la el – femeile din familia mea instalaseră un matriarhat puternic, pe care numai el, cu tandrețea lui, îl mai dezamorsa din când în când.”

(p. 8)

“Lacrima spărsese zidul uitării și grâul creștea. O parte din grâul rămas în afară alesese și el să nu fie neghină. Alesese să fie ploaie pentru grâul închis, alesese să fie memoria lui. Furios, noul semănător își arunca sămânțului otrăvită peste tot. Am să schimb și pământul! Am să-ntorc brazdă peste brazdă, urla semănătorul ciumei,

până o să deveniți toți buruiiană! Și buruiiana crescuroasă peste tot, nu numai în locul grâului, dar și cu el laolaltă.”

(p. 25)

“D. P.: Mircea Platón a răspuns: „pentru mine, România profundă e un nuc”. Și mi-aduc aminte de marele scriitor spaniol Nicolás Estébanez, care spunea: patria mea este un măslin; sau, mai bine spus, în sensul lui Una muno: patria mea. Da pesemne și pentru mine România poate să fie un salcâm, un nuc, un om, privirea unui om.”

(p. 26)

“Din când în când Dumnezeu vămuiește foarte bine, nu te ține tot timpul în post, din când în când știe El de ce. A lăsat un Arsenie Papacioc, știe El de ce, a lăsat un Iustin Pârvu, știe El de ce, a lăsat un Corneliu Coposu, știe El, repet: știe El de ce a lăsat acești oameni, știe El de ce a lăsat un Petre Țuțea. Petre Țuțea spunea: „în Biserică realizezi că exiști”. Excepțional! Păi, sigur, nu o să realizezi la Mall, la Mall realizezi că ești porc, mănânci, bagi în tine, marea crăpelniță. În Biserică realizezi că exiști. Este extraordinar! Au rămas așa ca niște străluciri nemaipomenite lucrurile astea.”

(p. 37)

“În teoria sa despre sublim, Immanuel Kant spune: există un sublim geometric și un sublim dinamic. Sublimul geometric este produsul unui raport fizic al omului cu universul, în care omul este copleșit ca existent, dar nu ca ființă. Și exemplificând, filosoful de Königsberg explică, paradoxal, în termeni poetici apariția acestui sentiment înălțător, spunând că, atunci când vezi cerul înstelat, o plăcere neliniștită te apucă, pentru că știi că nu poți să-l cuprinzi; și orice joc al intelectului și al imaginației se oprește. Ești mic, spune Kant, dar în același timp ai satisfacția intelectului, care dorește lucruri pe care nu poate să le cuprindă.”

(p. 45)

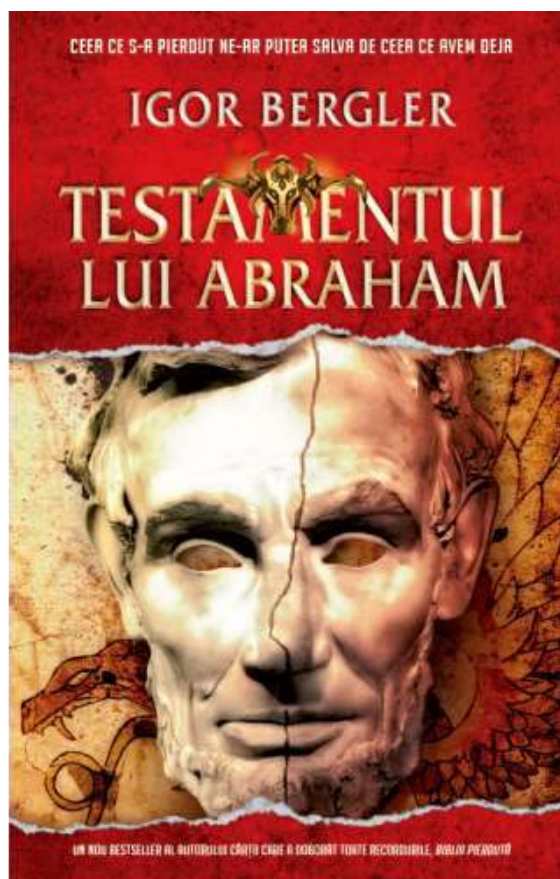
“Frumosul rănit de sabia realului își lasă sângele ca jertfă (asupra acestuia), dar, ce ciudat, numai așa, rănit, frumosul înfrumusețează! Iar realul, astfel înfrumusețat, pleacă la drum cu o altă inimă.

Este nevoie de această rănire, a frumosului, ca realul să nu cadă o dată cu istoria, să fie salvat de vremelnicia ei și de registrul său minor. Fiecare om frumos poartă parcă, precum o moștenire hristică, cununa de spini a realității. Dar tocmai acest sacrificiu al frumosului face ca realitatea să devină o altă realitate.

Și patosul iubirii sacrifică cuvintele, iar iubiții abia murmură și se iubesc tăcând. Tăcerea iubiților este o altă realitate, mai mare, mai adevărată și mai apropiată de Dumnezeu. Tăcerea iubiților este căldura ce iese din focul în care au ars toate cuvintele de iubire.

Tăcerea iubiților este o altă temperatură. Frumusețea omului este o altă temperatură a omului. Frumusețea țării mele este o altă temperatură a ei, acolo, la temperatura aceea, omul este mai adevărat; acolo, la temperatura aceea, se află România profundă, România tăcută, România numai inimă.”

(p.73)

Titlul cărții: Testamentul lui Abraham

Autor : BERGLER, Igor

Editura: Litera

Locul publicării: București

Data publicării: 2017

Tematica: literatură beletristică

*Carte recomandată de profesor
Diaconu Maria Isabela
Școala Gimnazială Nr. 1 Zănești*

”-Că pentru a fi un om de gust trebuie să renunți puțin câte puțin la gusturile tale, la pornirile tale atavice, îl întrerupse Columbus Clay, care se aprinsese rău. Ați spus apoi că trebuie să urcați în piramida sensurilor și că urmează, în cazul poeziei, alte întrebări. De ce e azurul mântuit? De ce sunt grupurile apei mai pure? Ați spus că e un alt nivel aici. Un cod mult mai abiguu decât codul narațiunii, al povestirii obișnuite. E codul poeziei. Mai neexplicit. Azurul e mântuit, pentru că reflexia din apă reprezintă felul în care un artist reflectă realitatea. Trecută prin el, prin talentul său, prin felul în care vede și simte el. O reflexie nu e originalul. (...) Și mai sus e un cod. Cel al cunoștințelor pe care le-am dobândit. De aia avem nevoie de educație, ați spus. Altfel ramânem niște stupizi, ființe rudimentare, buni doar să populăm peșterile preistorice, care acum au mai multă mobilă. Educația, cititul, ne fac să ieșim din această piramidă, să înțelegem mai multe, să vedem lumea altfel.”

(p. 205)

”_Nu. Cititul e subversiv. Și scrisul. Sclavul trebuie să se concentreze la muncă și la câtimea de viață de familie care i se permite, ca să-i crească așa cum se cuvine pe viitorii sclavi. Cititul duce la cunoaștere, iar cunoașterea – la idei. Ideile devin periculoase și îndeamnă, mai devreme sau mai târziu, la acțiune.”

(p.270)

”Cioran, spune că, dacă ar fi grec acum, s-ar sinucide de rușine. Se referă la măreția aceea despre care vorbim. Citim lucrurile acelea și ne minunăm cum putea cineva, cu 2.500 de ani în urmă, să gândească în felul ăla, să măsoare exact circumferința Pământului și distanța de la Pământ la Soare. Fără computer, fără tehnologie înaltă. Acum nu mai știm nici măcar să adunăm fără calculator.”

(p. 334)

”De aceea, pentru a înțelege un text sofisticat, e nevoie de educație și mult exercițiu. Aș adăuga: și de un pic de inteligență și sensibilitate. Ce ne învață asta? Că educația are un rol central. Pentru că doar cu o educație de foarte bună calitate putem să pătrundem în zone care le sunt inaccesibile celor needucați. De asta o țară puternică e o țară în care educația primează. Pentru că cetățenii ei au acces la o înțelegere complexă a lumii în care trăiesc. Cum nevoile lor nu mai sunt doar cele primare, devin mai sofisticate.”

(p. 366)

”Orice lucru de valoare are nevoie de ani pentru a se cristaliza. Un profesionist se creează în timp, trebuie să învețe, să înțeleagă, să se chinuie, să se lovească de probleme, să lupte pentru a le rezolva. E nevoie de investiție în educație. Ceea ce se întâmplă astăzi e, de fapt, moartea specializării, triumful total al mediocrității asupra valorii. Lipsa de demarcație dintre scriitor și cititor, dintre interpret și spectator, dintre amator și expert, a dispărut cu totul.”

(p. 498)

”Exact în asta suntem. În inflamarea eului individului needucat, necrescut, mediocru, dar care a căpătat putere. Toată lumea emite, dar nimeni nu mai ascultă”
(p. 499)

”Cărțile i-au deranjat întotdeauna pe dictatori și pe liderii religioși. Pentru mine sunt unul și același lucru.”

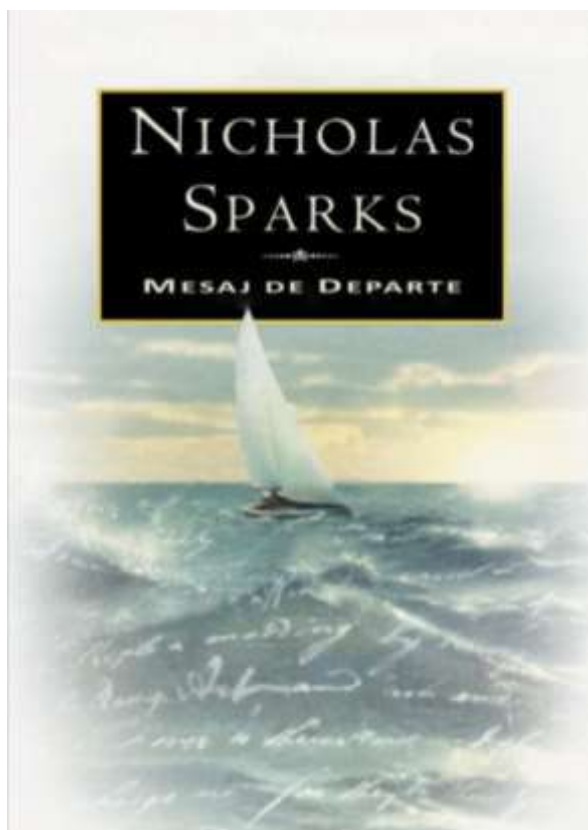
(p. 454)

”Distrușgerea unei cărți sau a unei opere de artă poartă în ea un mesaj sinistru. Cei care fac asta nu au treabă cu obiectul în sine, ci cu ceea ce reprezintă el. Distrușgând lucrurile cele mai de preț, încearcă să ne distrușgă memoria. A noastră și a întregii noastre civilizații. Lumea trebuie să înceapă odată cu ei. De asta Inchiziția a ars atâtea cărți. De asta naziștii au ridicat ruguri. De asta s-au pus tunurile pe biblioteca de la Sarajevo.”

(p. 454)

”-Odată, când scriitorul francez a făcut o vizită la Galeria Uffizi, văzând atâtea splendoare în jur, atâtea capodopere, a fost atât de copleșit de ele, încât a leșinat. Mentea omenească poate suporta doar câte puțin din orice. Puțină nenorocire, puțină tristețe, puțină durere. Altfel, are un fel de buton de siguranță și se prăbușește în ea însăși. Există oameni care au înnebunit după ce au trecut prin experiențe extreme. De obicei, tipul ăsta de reacție e asociat cu experiențele negative. Ce i s-a întâmplat lui Stendhal dovedește că și frumosul în exces îți poate produce aceeași reacție.”

(p.232)

Titlul cărții: MESAJ DE DEPARTE

Autor : SPARKS, Nicholas

Editura: Image

Locul publicării: București

Data publicării: 1999

Tematica: manuscris găsit într-o sticlă

**Carte recomandată de
Prof. Isabela Jinaru
Școala Gimnazială nr. 1 Zănești**

” Theresa încetă să mai alerge și acum mergea la pas; la un moment dat se opri și privi cum o rândunică de mare se rotea deasupra capului ei. Aerul era foarte umed și își șterse sudoarea de pe frunte cu mâna. Trase aer în piept, își ținu respirația o clipă, după care expiră, privind înspre ocean. Pentru că era încă devreme, apa era întunecată la culoare, gri, dar urma să se schimbe imediat ce avea să răsară soarele. În schimb, era ademenitoare, așa că Theresa își scoase încălțăminte și șosetele și intră în apă până la glezne. Era o senzație reconfortantă, și zăbovi câteva minute așa, legănându-se înainte și înapoi.” P. 8

”Voia, de asemenea, să facă și niște cumpărături. Dar nu în magazine de felul lui JC Penney sau Sears, care făceau reclamă pantofilor Nike ori tricourilor cu Chicago Bulls, ci în magazinele mici, în care se găseau tot felul de fleacuri și care pe Kevin îl plictiseau de moarte.”P. 15

” — Ai plâns? o întrebă Deanna, în timp ce Theresa pășea pe puntea din spate, ținând în mână sticla și scrisoarea. Bulversată de cele petrecute, uitase să arunce sticla. Theresa se simți jenată și-și șterse ochii în timp ce Deanna lăsă ziarul și se ridică de pe scaun.” P. 19

” O răsfoi repede, citind numai câte un articol pe ici pe colo, fără să fie prea interesată de ce se mai întâmpla în lumea mondenă. În jurul ei, auzea numai râsete de copii care se împroșcau cu apă și-și umpleau gălețele cu nisip. Undeva, într-o parte, mai izolați, doi băieți mici și un bărbat, probabil tatăl lor, construiau un castel chiar pe malul apei. Zgomotul pe care-l făceau valurile spărgându-se la mal era liniștitor, așa că Theresa lăsă revista deoparte, închise ochii și-și îndreptă fața către soare.” P 28

” „În urmă cu patru zile, în vacanță, în timp ce ascultam niște melodii mai vechi, la radio, am auzit cântecul lui Sting, intitulat *”Manuscrisul găsit într-o sticlă”*. Impulsionată de vocea lui care răsuna atât de pasionant, am alergat spre plajă să găsec și eu o sticlă numai a mea. După câteva minute, am găsit una și sigur că avea un mesaj înăuntru.” P 38

” Auzi cum începe să imprime și a treia pagină și-și dădu seama că și această a doua scrisoare, ca și cea găsită de ea, se prelungea probabil pe pagina a doua a hârtiei. Se auzi semnalul de încheiere a transmisiei și Theresa luă paginile în mână și le puse întâi pe birou, cu fața în jos, pentru câteva minute, fără să le citească, timp în care încercă să-și domolească respirația. Încerca să-și alunge emoția, spunându-și în gând că nu-i decât o scrisoare.” P 45

”După ce termină de citit, se lăsă pe spate, și-și duse degetele la buze. Sunetele care se auzeau dinspre secția de știri păreau că vin de undeva de foarte departe. Scoase din poșetă scrisoarea găsită de ea și le așeză pe amândouă, una lângă cealaltă, pe birou. Citi prima scrisoare, după care o citi pe a doua, apoi o luă invers voyeur al destinului, ca și cum ar fi tras cu urechea la un eveniment intim și tainic.” P. 47

” A doua zi, după ce-i dădu telefon profesorului la colegiu și lăsă un mesaj în care-i confirma că plata fusese făcută, plecă la lucru amețită încă după convorbirea avută cu o seară în urmă.” P. 55

”După ce închise ușa de sticlă, Garrett dădu cu ochii de masa festivă. În bucătărie se lăsase întunericul, exceptând cele două flăcări mici care se unduiau spre tavan, în lumina cărora Theresa părea superbă. Părul întunecat lucea misterios în lumina slabă, iar ochii prinseseră ceva din licărul lumânărilor. Rămas fără grai, Garrett o țintui cu privirea, știind ce anume încercase să nege toată vremea.

— M-am gândit că lumânările ar fi de efect, rosti ea încet.

— Te-ai gândit bine.” P. 143

”Îl auzi în minte spunând-o iar și iar, pe tonul acela amestecat cu... ce anume? Ambivalență? Acum, când se gândea la toate astea, aproape că-și dorea ca el să nu fi spus nimic. Dacă ar fi fost așa, cel puțin n-ar mai fi încercat acum să-și dea seama ce anume voise el să spună cu adevărat.” P. 166

” În noaptea aceea, în visul lui Garrett, o furtună violentă tocmai se năpustise asupra regiunii. Ploaia biciuia fără milă casa și el alerga disperat dintr-o cameră în alta. Era casa în care locuia de multă vreme și, deși știa foarte bine încotro mergea, ploaia care intra nestăvilită pe geamurile deschise îl orbea. Știind că trebuia să închidă ferestrele, dădu buzna în dormitor, împiedicându-se în draperiile pe care vântul și ploaia le fluturau în interior. Reușind să scape din încheștarea lor moale, ajunse la fereastra deschisă, chiar în clipa în care luminile s-au stins. Camera se scufundase în beznă. Peste urletul furtunii, auzi mugetul unei sirene din depărtare, ce avertizau oamenii de uraganul care se apropia. În vreme ce el se lupta cu fereastra, fulgerele brăzdau neconținut cerul. Rama ferestrei nu voia să se

clintească. Ploaia continua să vină în valuri înăuntru, udându-i mâinile și nelăsându-l să apuce bine marginea ferestrei.” P. 167

” După ce citi pentru ultima oară scrisoarea, Theresa o rulă și o sigilă în sticlă. Răsuci sticla în mâini de câteva ori, știind că în drumul ei făcuse un cerc complet. În cele din urmă, cum nu mai avea rost să mai aștepte, o aruncă cât de departe putu. În momentul următor, vântul se intensifică și ceața începu să se risipească ușor. Theresa rămase tăcută, privind sticla care plutea pe apă. Deși știa că era imposibil, își imagina că sticla nu avea să ajungă niciodată la mal. Că avea să călătorească pentru totdeauna prin lume, plutind prin locuri îndepărtate pe care ea n-avea să le vadă niciodată.” P. 293

Titlul cărții: FIRE & ICE Cronica Dragonilor

Autor : ȚURLEA, Stelian

Editura: RAO

Locul publicării: Bucuresti

Data publicării: decembrie 2008

Tematica: SF & Fantasy

***Carte recomandată de:
profesor Neagu Georgiana
Școala Gimnazială Nr. 1 Zănești***

“Dacă nu ar fi fost evenimentele nemaivăzute la care s-a întâmplat să fiu martor, nu m-aș fi apucat niciodată de scris și n-aș fi ajuns să întocmesc această cronică a dragonilor, pentru care cer îngăduința oricui o va citi sau măcar se va apleca asupra-i, răsfoind-o cu neîncredere, cum aș face și eu de mi-ar fi dat să citesc pe nepusă masa despre asemenea isprăvi.” (p.9)

“ Regatul Carpia se află într-o margine a continentului. (...) Sunt șesuri, dealuri, ape, munti iar in munti e hotarul cu regatul Ungriei...”

(p.12 - 13)

“Dragonul s-a întors după câteva săptămâni și pe urmă a revenit de mai multe ori asupra capitalei și a altor așezări. Unii spuneau că se hrănea cu victimele sale, eu unul nu l-am văzut și nu cunosc pe nimeni care să fi văzut dragonul înfulecând oameni sau animale...”

(p. 40)

“Domnița Luisa i-a cerut regelui să deschidă cămărilor și să se îndure de poporul său, în câteva puncte din oraș soldații au încropit bucătării mobile, au cărat ceaune uriașe și saci de linte și fasole, dar mulțimea înfometată a răsturnat ceaunele cu mult înainte ca mâncarea să fie gătită, înnebunită de mirosul ațâțător.”

(p.41)

“ Mai multi oameni-copaci ieșiseră între timp din tufișuri și din trunchiuri, săriseră în jur și făcuseră un cerc împrejurul celor doi (...). Erau niște ființe mici de înălțime, despuiate, cu trupurile de un verde foarte închis...”

(p. 58)

- „- Ai fost la curtea lui Quiloc? a întrebat.
- Într-un fel, i-am răspuns eu. Nu ma număram printre sfetnici.
- Dar cunoști oamenii și locurile...
- Chiar foarte bine. De când ți-ai luat numele ăsta caraghios?”

(p. 82)

„Tânărul a alergat pe o cărare năpădită de buruieni până la zidurile groase ale castelului, unde a început să se cațere agățându-se de marginile cărămizilor. Ajuns la o înălțime amețitoare, s-a prins de un parapet care înconjura castelul pe toate laturile, s-a săltat în mâini și s-a rostogolit de partea cealaltă. Prințesa l-a văzut...”

(p.101- 102)

„ – Trebuie doar să-l atragem pe dragon prin apropiere. După aceea cei doi dragoni se vor găsi unul pe atul și nu va mai depinde de noi. ”

(p. 127)

„- Oare? îl întrebase regina. E fiica ta. Tu i-ai spus că se poate purta ca un bărbat! Acesta prețul pe care îl plătești pentru că i-ai îngăduit să se poarte ca un prinț, nu ca o prințesă, cum a făcut-o Dumnezeu.”

(p.145)

„ – În cinstea bărbaților curajoși și a femeilor care ne-au salvat supușii, atât a celor care sunt printre noi, cât și a celor care trăiesc în amintirea noastră!”

(p. 192 - 193)

Titlul: O scurtă istorie a românilor povestită celor tineri

Autor : DJUVARA, Neagu

Editura: Humanitas

Locul publicării: București

Data publicării: 2012

Tematica: istorie

**Carte recomandată de
înv. Șerban Ana-Maria
Școala Gimnazială nr. 1
Zănești**

”Dacă aveți în față o hartă fizică a României, observați cum arată podișul Transilvaniei: s-ar zice că țara noastră este un fel de mare cerc în jurul Transilvaniei. Ei bine, acolo s-a născut neamul românesc. Cine locuia pe podișul Transilvaniei acum vreo 2 500 de ani? — fiindcă a încerca să vedem cine a fost acolo mai înainte e o întreprindere prea grea. Nu putem, în cadrul unei lucrări atât de succinte, să împingem studiul în preistorie, într-adevăr, în spațiul în care locuim astăzi, arheologia ne revelă urme de străveche prezență umană, de mii și poate zeci de mii de ani.”

P 8

”Carcopino a avut o idee foarte simplă: „la să văd cum arăta moneda romană înainte de Traian și ce devine ea în timpul domniei lui Traian” — și constată că, de unde banul de aur înainte de Traian era subțire ca o foiță de țigară, la sfârșitul domniei lui e gros. Înseamnă că a reevaluat moneda de aur a Romei pe baza exploatării aurului din Dacia. Se întâmplă, ca să comparăm cu istoria modernă, ceva asemănător descoperirii aurului din California, în veacul trecut, care a declanșat în Statele Unite un gold rush, cum spun americanii, o goană după aur. Așa se explică probabil cum au putut veni în Dacia, în puține generații, mii și mii și zeci de mii de coloniști din toată împărăția. Altfel nu s-ar explica cum, în puținul timp cât a durat această colonie romană, populația să fi fost complet romanizată. ”

P 16

”Ungurii, stăpâni pe regatul croat, după cum am văzut, și pe cetatea Belgrad cu ținutul dimprejur, și pe viitorul banat de Timișoara, izbutiseră în ultimul pătrar al secolului XIII să treacă peste Carpații apuseni și să înființeze, în Oltenia de azi, un fel de provincie-tampon, o „marcă”, zisă Banatul de Severin, cu un ban ungar peste mai mărunte formațiuni, cnezate sau voievodate românești, dintre care unele erau „călare” pe Carpați, adică parte în Oltenia, parte în Hațeg. Un document de un interes excepțional ne permite să ne facem o idee despre situația politică și socială a acelor ținuturi la momentul invaziei mongole: e vorba de diploma pe care regele Bela al IV-lea o va acorda în 1247 cavalerilor Sfântului Ioan din Ierusalim pentru a veni să se așeze în Banatul de Severin, să-l colonizeze și să-l apere în calitate de vasali ai

regelui Ungariei. Documentul e cunoscut în istoriografie sub numele de Diploma Ioaniților.”

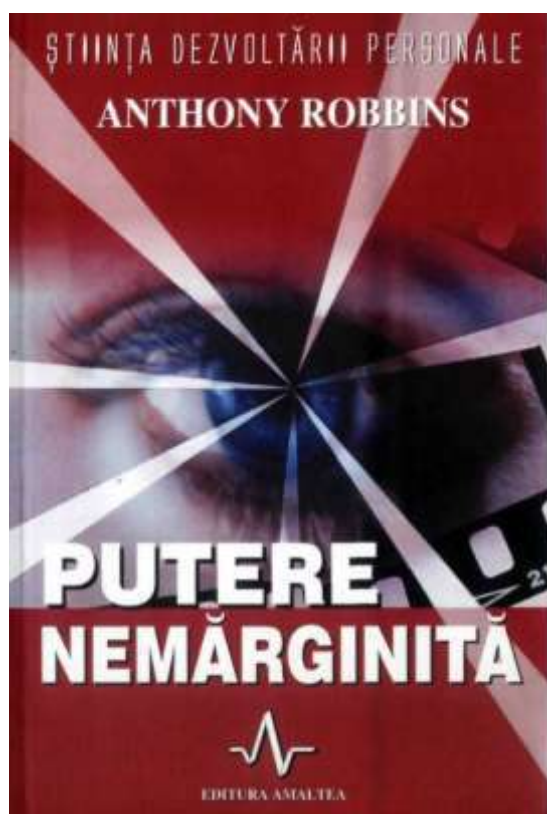
P 43

”Lascăr Catargi a rămas un model de om integru și bun organizator. Despre el se povestește că regele Carol îi cere odată să ia nu știu ce măsură pe care Catargi nu o găsea potrivită, iar atunci, cu accentul lui moldovenesc, Catargi răspunde: „Aiasta nu se poate, maiestate!” (Aș fi vrut să i se fi spus la fel și lui Ceaușescu, din când în când, de către oamenii care erau sub ordinele lui. Pe vremea aceea oamenii noștri politici aveau mai mult curaj.) Mai citez printre șefii conservatori pe marele moșier Gheorghe Cantacuzino, zis „Nababul”, pe generalul Mănu, pe Petre Carp și, mai târziu, pe Titu Maiorescu, marele critic literar, cel care crease Junimea, în fine un conservator mai democrat, Take Ionescu, care va juca un rol însemnat în timpul primului război mondial și imediat după; vedeți deci că exista și atunci un amestec al intelectualilor de seamă în politică. Și Maiorescu, și Eminescu, și Caragiale au fost conservatori!”

P 190

”Pe plan politic, îmi pun nădejdea în dezvoltarea unui regim parlamentar civilizată. Mi se va răspunde că au presă proastă Parlamentul, „politicienii” etc. Vă amintesc butada lui Winston Churchill: sistemul parlamentar e detestabil... dar e cel mai puțin rău din câte cunoaștem. Apoi îmi pun nădejdea în integrarea noastră în marea comunitate europeană, în marea familie a Europei unite, în care țările care au aderat acum 15-20 de ani au făcut un salt înainte fenomenal. Am văzut cu ochii mei: Grecia de azi față de Grecia de acum 20 de ani e de nerecunoscut. Până și țări mari și bogate ca Franța au fost transfigurate din punct de vedere economic de când au inițiat (cu multe reticențe interne) această Uniune acum 50 de ani. Acolo e și viitorul țării noastre. Nu înseamnă să idealizăm naiv Occidentul. Dar gemul fiecărui popor stă în a ști să adapteze propriei sale moșteniri integrarea într-un ansamblu mai larg. Eu cred că abilitatea noastră politică ne va ajuta nu numai să intrăm în acest mare ansamblu continental, dar și să jucăm în sânul lui un rol de frunte. Este crezul meu. Rămâne ca generațiile viitoare să-l împlinească!”

P 230

Titlul cărții: Putere nemărginită

Autor: ROBBINS, Anthony

Editura: Amaltea

Locul publicării: București

Data publicării: 2001

Tematica: Știința Dezvoltării Personale

*Carte recomandată de
Prof. Snopu Paul Augustin
Școala Gimnazială Nr. 1 Zănești*

”Cum se face că puștiul acesta de 25 de ani, având ca studii doar liceul, a reușit să realizeze atâtea într-un timp atât de scurt?” P 15

”Drumul către succes este mereu în devenire. Este un drum într-o continuă îmbunătățire și nu un țel care trebuie atins.” P 15

”Adeseori ne pomenim prinși în capcana mentală de a vedea oameni cu realizări extraordinare și de a crede că au ajuns așa cum sunt pentru că ar avea vreun har anume. Cu toate acestea, la o privire mai atentă se dovedește că marele har pe care îl au acei oameni cu realizări extraordinare este capacitatea de acțiune. De fapt, și alți oameni aveau aceleași cunoștințe pe care le avea și Steve Jobs. Și alți oameni în afară de Ted Turner și-or fi dat seama de uriașul potențial economic al televiziunii prin cablu. Dar Turner și Jobs au fost capabili să acționeze, și prin aceasta au schimbat modul în care mulți dintre noi percep lumea.” P 20

”Ceea ce au în comun este abilitatea de a comunica o viziune, o frământare, o bucurie sau o menire. Măiestria comunicării este calitatea unui bun părinte, unui mare artist, unui mare om politic sau unui bun dascăl.” P 27

”Așa că vă întreb: care este deosebirea dintre a avea și a nu avea? Care este deosebirea dintre a putea și a nu putea? Care este deosebirea dintre a face și a nu face? De ce unii oameni au parte de niște necazuri îngrozitoare, de neînchipuit și totuși fac din viața lor o sărbătoare, în timp ce alții, deși au tot ce-și doresc, fac din viața lor un coșmar? De ce unii se folosesc de orice experiență din viața lor pentru a o transforma în avantaj, în timp ce alții folosesc orice astfel de experiență împotriva lor? ... Care este deosebirea care contează pentru calitatea vieții?” P 31

”Puteți învăța un câine niște tipare care să-i îmbunătățească comportamentul. Același lucru îl puteți face și cu oamenii. Ceea ce aș vrea să învățați voi este un proces, un cadru, o disciplină care vă va permite să copiați desăvârșirea oriunde ați găsi-o.” P 35

”Schimbarea stării este ceea ce caută cei mai mulți dintre oameni. Vor să fie fericiți, voioși, extaziați, în centrul atenției. Vor liniștea cugetului sau se luptă să scape din niște stări care le displac. Se simt frustrați, supărați, necăjiți, plictisiți. Ce fac cei mai mulți dintre oameni în aceste cazuri? Ei bine, aprind televizorul care le oferă noi reprezentări pe care le pot interioriza, așa că văd ceva și se distrează.” P 51

”Convingerile sunt niște filtre organizate, prestabilite, pentru modul cum percepem ceea ce ne înconjoară. Convingerile sunt ca niște comandanți ai creierului. Atunci când credem cu tărie că ceva este adevărat, este ca și când am da o comandă creierului nostru în legătură cu felul în care își reprezintă ceea ce se întâmplă. Casals credea în muzică și în artă. Iată ce a dat frumusețe, ordine și noblețe vieții lui și iată ce zilnic făcea încă minuni pentru el.” P 54

”„Forța unei persoane care are o credință este egală cu forța a 99 de oameni care au doar interese.” Iată de ce convingerile deschid calea către desăvârșire. Convingerea trimite o comandă directă către sistemul vostru nervos. Atunci când credeți că ceva este adevărat, chiar intrați în starea că acel ceva este adevărat. Mânuite cu pricepere, convingerile pot fi cele mai puternice forțe care să creeze binele în viața voastră.” P 54

”În timp ce cuvintele acționează asupra conștientului unei persoane, fiziologia acționează asupra subconștientului.” P 188

”Gândiți-vă acum la un succes cultural major, cum este Bruce Springsteen. Sălile sunt ticsite la spectacolele lui, iar el oferă tot ce se poate oferi ca să bucure văzul și auzul. Atrăgător din punct de vedere vizual, vorbește publicului cu vocea sa adâncă, plină de simțire, dezvoltând astfel un raport extraordinar.” P 197

”Cei mai buni profesori știu din instinct cum să ghideze și să alinieze. Ei sunt capabili să stabilească un raport, astfel încât mesajul lor este recepționat.” P 201

”Am pus accentul pe învățământ pentru că, până la urmă, este ceva prin care trecem cu toții, acasă, cu copiii noștri, sau la serviciu, cu angajații ori cu colegii noștri. Ceea ce funcționează într-o clasă, funcționează și într-un birou ori o cameră de zi. În legătură cu farmecul raportului, există un lucru minunat care trebuie spus. Este una dintre priceperile cele mai accesibile din lume.” P 202

”Asta până când intră în scenă cel care vede deosebirile. Fără nici o excepție, el vede lucrurile cu totul altfel decât le vedem noi. În timp ce noi vedem cum se potrivesc lucrurile, el vede cum nu se potrivesc. În timp ce noi ne entuziasmăm și mergem mai departe, se bagă el și ne spune că n-o să mergă, apoi se lasă pe spate cu o bufnitură, ca și când s-ar trânti de sus pe un buștean, fără să mai ia în seamă nimic din ceea ce vedem noi, ci văzând tot soiul de probleme cu care noi nu vrem să ne batem capul. Noi ne avântăm spre înălțimi, către ozonul mental.” P 210

Titlul cărții: Pădurea Fermecată

Autor : BLYTON, Enid

Editura: **Arthur**

Locul publicării: **București**

Data publicării: **2016**

Tematica: carte de povești

Carte recomandată de

Ana Alina Filip

Prof. inv. primar

Școala Gimnazială Nr. 1 Zănești

”Au fost odată trei copii pe nume Joe, Beth și Frannie. Aceștia își petrecuseră toată viața la oraș, însă acum tatăl lor primise o nouă slujbă la țară, așa că trebuiau să se mute cu toții cât mai iute cu putință.

-Ce minunat trebuie să fie la țară! zise Joe. O să învăț totul despre animale și păsări!

-Iar eu voi culege câte flori îmi doresc! adăugă Beth.

-Iar eu voi avea o grădină doar pentru mine, spuse Frannie.

Când sosi ziua mutării, toți copiii erau nemaipomenit de încântați.”

P 7

”În toiul ospățului, ceva deosebit de ciudat le atrase atenția. Frannie bagă de seamă prima.

Nu departe de ei se zărea un luminiș strâmt, cu iarbă moale. Sub ochii ei, crescuseră niște movilițe.

Uimită, Frannie cască ochii. Movilițele se făceau din ce în ce mai mari. Întreg pământul se ridică și crăpă în vreo șase locuri.

-Ia uitați-vă! zise Frannie încet, arătându-le peticul de iarbă. Ce se-ntâmplă acolo?

Toți trei priviră în tăcere. Și văzură ce era. Șase ciuperci mari țâșneau din pământ, făcându-și loc prin iarbă și ridicându-se vertiginos.”

P 17

”Omul de Zăpadă era un mare pisălog. Abia se întinse bietul Joe să tragă un pui de somn, așezându-și capul pe corpul moale și cald al unuia dintre urși, că se și auzi o chemare de la căsuța de omăt.

-Hei, băiete! Vino-ncoa` să jucăm domino!

Așa că Joe trebui să se ducă să joace domino și, fiindcă Omul de Zăpadă nu-i dădea voie înăuntru, zicând că băiețelul îl strivește, Joe trebui să se joace din prag și fu cât pe-aci să înghețe cu totul.

Apoi, altă dată, tocmai când mânca o bucată de pește prăjit pe care i-o pegătise unul dintre urși, Omul de Zăpadă îl strigă să vină să-i facă o fereastră la casă. Așa că Joe fu nevoit să dea fuga să taie un strat subțire de gheață străvezie pe care să o fixeze pe o latură a casei pe post de fereastră! Da, Omul de Zăpadă era un pisălog în toată regula!”

P 69

”Fără îndoială, pământul se înclinase periculos într-o parte – nu doar câte puțin ici, colo, ci în întregime! Era uluitor. Lună-Plină era înspăimântat. Încerca să ajungă la un copac și striga către ceilalți:

-Apucați un copac! Grăbiți-vă!

Însă niciunul n-avea cum, căci lăsaseră pădurea în urmă, iar acum se aflau în plin câmp. Încet, dar sigur, pământul se înclina tot mai mult, iar copiii și Moș Cratiță o luară la vale cu perne cu tot.”

P 131

”-Repede! Ascundeți-vă în spatele draperiilor! zise Joe.

Zis și făcut – dar Madame Răsteală auzise niște zgomote, așa că se apropie de draperii. Era cât pe – aci să le dea la o parte, când ceasul lui Mătăsuță ieși din spatele lor, zbieră ”tic-tac!” chiar în urechea femeii și o călcă pe picioare! Madame Răsteală scoase un strigăt de furie și vru să-i tragă un șut, dar nu-l nimeri, iar ceasul o luă la fugă pe coridor, cu directoare după el.

-Ăsta da ceas! zise Mătăsuță bucuroasă. A ticăit și a ieșit la țanc. Încă o clipă și ne-ar fi descoperit!”

P 171

”Porniră spre sat, însă când ajunseră, Moș Cratiță se opri. Avea o figură nedumerită.

-Vai de mine, începu el, acesta nu e tărâmul pe care-l credeam. Jucăriile sunt toate vii- priviți, acela care se plimbă nu e un ursuleț de pluș?

-Ba da, răspunse Beth. Dumnezeule, nu putem lua asemenea jucării acasă! Sunt cât noi de mari!

-Aveți răbdare să o găsec pe mătușa mea, zise Moș Cratiță.

Împreună cu ceilalți porni pe ulița satului, iar în cale le ieșiră trei sau patru marinari de jucărie, niște păpuși frumos îmbrăcate și un omuleț ciudat, fără picioare, care se clătina dintr-o parte în alta, cât pe-aci să cadă, dar care revenea mereu în poziția inițială. Mătușa lui Moș Cratiță nu era de găsit.

Avea un magazin de jucării și, desigur, acolo nu era nici un fel de magazin, întrucât jucăriile locuiau în căsuțe făcute din cărămizi colorate de lemn.”

P183

”Trimiseră un alt bilet prin căpriță, anunțându-și vizita în după-masa aceleiași zile, la ora trei. Copiii se bucurară de vestea cea bună. Mama se pregătea să plece ir fetele începură deja să aranjeze căsuța, împodobind-o cu ghivece de flori. Beth făcuse prăjitură cu ciocolată, iar Frannie caramele. Joe pregăti sendvișuri pentru musafiri.

-O să ne distrăm de minune, zise el. Sper că Moș Cratiță n-o să fie foarte surd în după-amiaza asta.”

P219

”Joe priponi poneiul pe câmp, lângă căsuța lor. Frannie îi scoase hainele Petrei și o așeză în patul ei pentru păpuși. Beth își puse cu grijă aripile într-un sertar. Se dezbrăcă cu toții și se așezară somnoroși în pat.

-Noapte bună! Își ziseră unul altuia. Ce zi minunată am avut... Suntem atât de norocoși că locuim chiar lângă Pădurea Fermecată!

Și chiar erau, nu? Poate că într-o bună zi vor mai avea și alte aventuri, însă deocamdată trebuie să ne luăm rămas-bun de la ei și să-i lăsăm să se odihnească și să viseze la Tărâmul Zilelor de Naștere și la toate lucrurile minunate care s-au petrecut acolo!”

P 283

Cele mai frumoase POVEȘTI CU TÂLC
Vol.2

Autor: TUDOR, Claudia

Editura: Teopiticot

Locul publicării: Timișoara

Data publicării: 2014

Tematica: Povești cu tâlc pentru copii

**Carte recomandată de
Învățător Șc. Gimn. nr. 1
Zănești, Neamț –
Petru Dumitru**

Leul și șoricelii - „În arșița unei după-amieze, un leu plictisit dormea la umbra unui eucalipt. Din senin au apărut și doi șoricelii tineri, care plecaseră din vizuina lor, dornici de aventură.

-Uite o movilă mare, prinde-mă! strigă dolofanul Chiț, bucuros că în sfârșit au unde se juca de-a v-ați ascunselea.

-Număr până la trei și vin, zise Ronț, șoricelul miop.”

p.5

Broaștele care doreau un rege – „Dorința le-a fost imediat îndeplinită. Dumnezeu le-a trimis un bătlan mare, care le-a înghițit una câte una. S-au căit broaștele, dar prea târziu.

**Ai grijă ce-ți dorești, că s-ar
Putea să se îndeplinească”**

p.9

Păsările, animalele și liliecii – „Liliacul însă nu voia să se alăture niciunei părți, până când nu se decidea învingătorul. Așa că atunci când păsările l-au întrebat de partea cui e, el a răspuns: „Am aripi, sunt alături de voi!” Iar când animalele au vrut să-l răpună, acesta a strigat: „Am blană și dinți, sunt de partea voastră!” Și continua să se eschiveze, îndrugând verzi și uscate oricui avea timp să-l asculte.

Cei care înșală nu au prieteni.”

p.14

Măgarul împodobit – „Însă pe stradă, cum nimeni nu-l băga în seamă, a început să lovească cu copitele în stânga și-n dreapta pentru a se face remarcat. Și, dintr-o dată, măgarul a căpătat mai multă atenție decât și-a dorit. O duzină de oameni au tăbărit pe el cu bice și ciomege. Văzând că nu e de glumă, urecheatul și-a luat repede tălpășița și s-a dus unde-i era locul, în grajd. A înțeles într-un final că nu e decât un biet măgar, iar respectul și-l câștigă cărând în spate un sultan sau un boier.

Prostul nu e prost destul dacă nu e și fudul”

p.49

Bătrânul destoinic și cei trei fii – „Trecură ani buni de la această întâmplare. În sat se vorbea numai despre cum s-au prăpădit trei prieteni teribiliști. Unul s-a făcut marinar și s-a înecat în timpul unei furtuni, altul a pierit într-o încăierare, iar cel de-al treilea s-a stins într-un teribil accident.

La umbra unui nuc stufos, un bătrânel cu părul alb oftă adânc. Apoi adună încet mulțimea de nuci de pe jos și o împărți în mod egal nepoțelilor care se jucau în curte.

Ce semeni, aia culegi”

p.57

Învățătura de minte – „O vulpe flămândă îl rugă pe vecinul ei, măgarul, să vină cu ea la vânătoare.

-Dacă mă ajuți să vânez ceva, orice, am să vin și eu cu tine la păscut, să te feresc de primejdii! îi spuse mieroasă vulpea.

Măgarul, animal bun și credul, îi sări în ajutor de îndată.

Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face!”

p.59

Țapul invidios – „În ograda unui fermier trăiau odată un țap și un măgar. S-au înțeles ei bine o vreme, dar de la un timp țapul băgă de seamă că numai măgarul primește mâncare, în timp ce el trebuia să caute pe coclauri hrana zilnică. Invidia îi întunecă mintea și țapul nu se mai gândi că măgarul cară poveri pentru hrana pe care o primește.

Cine sapă groapa altuia, cade singur în ea.”

p.61

Păstorul cel netot – „Așa și făcu! Păstorul îi hrăni, se jucă cu ei și îi dresă ca pe toți câinii lui. În scurt timp lupii crescură mari și frumoși, iar păstorul avea încredere deplină în ei. Tocmai de aceea, într-o dimineață plecă liniștit la cules de ciuperci. La întoarcere însă avu o mare surpriză. Din turma lui nu mai rămăsese decât o oaie bătrână. Iar în depărtare mergeau greoi cei trei lupi ghiftuiți, împreună cu mama lor.

Pesemne că păstorul nu auzise niciodată proverbul:

Ce se naște din pisică, șoareci prinde.”

p.63

Broasca mincinoasă – „Șoricelul, dându-și seama că a fost păcălit, începu să roadă sfoara, ținându-se în același timp de frunza salvatoare. Broasca orăcăia nervoasă și trăgea de frunza de nufăr, speriată că-și pierde prada.

În acel moment, un șoim care trecea pe acolo o înhăță în cioc, exact în clipa în care șoricelul reuși să roadă sfoara care îl lega de broască.

Astfel își găsi broasca mincinoasă sfârșitul, iar șoricelul învăță o lecție prețioasă: să nu se încreadă niciodată în străinii binevoitori.”

p.68

Zgârcitul și aurul – „Zgârcitul își ținea mica avere îngropată la poalele unui copac din grădină. La fiecare sfârșit de săptămână, duminica, obișnuia să dezgroape săculețul de galbeni, să-i numere, să-i lustruiască și să se bucure de sunetul lor cristalin. Pentru el era cea mai așteptată zi din săptămână, iar inima i se umplea de fericire de fiecare dată.

Iată însă că acest obicei și sunetul banilor atrase atenția unui tâlhar care se pripășise prin acele locuri.”

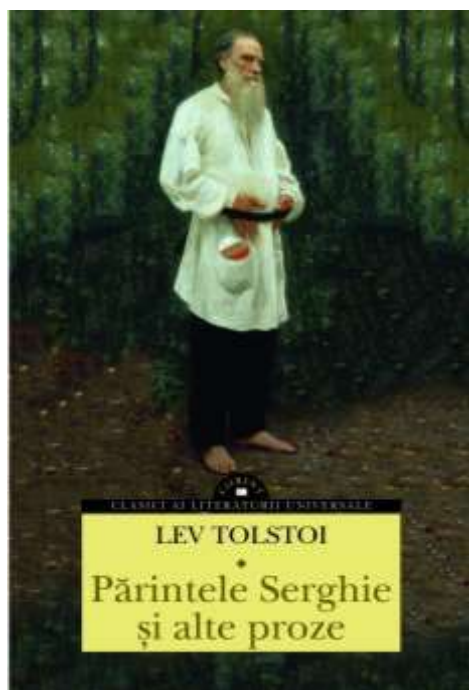
p.71

Vulpea și veverița – „Mica veverița nu-i răspunse. Vijelia se opri la fel de brusc cum a-nceput și soarele strălucea domol peste pădure. În apropiere ajunse un vânător care, văzând urme de vulpe, își asmuți câinii spre vizuina cumătrăi.

Șireata nu ajunse prea departe, căci dulăii o înhățară de grumaz și o predară mândri stăpânului. „Ce guler frumos o să-mi fac! Și niciun pui nu va mai dispărea din coteț” gândi mulțumit vânătorul. Apoi lăsă un pumn de nuci în scorbura veveriței.

Nu râde de necazul altuia.”

p.74

Titlul cărții: **PĂRINTELE SERGHIE ȘI ALTE PROZE**

Autor: TOLSTOI, Lev

Editura: CORINT

Locul publicării: BUCUREȘTI

Data publicării: 2017

Tematica: POVESTIRI

**Carte recomandată de
prof. TIMOFTE ELENA-ROXANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1
ZĂNEȘTI**

”Eu, unul nu am fost dintotdeauna pătruns de ideile religioase prezentate în această carte. Am trăit pe această lume vreme de 55 de ani și, dacă nu punem la socoteală primii ani ai copilăriei, 35 de ani am fost nihilist, în adevăratul sens al acestui cuvânt, adică nu un socialist și nici un revoluționar, așa cum este, îndeobște, înțeles el, ci nihilist în sensul lipsei oricărei credințe.” p. 7

”Și așa s-a apropiat cizmarul de o capelă de la cotitura drumului și când se uită – vede ceva albicios în spatele ei. Începuse deja să se întunece. Se uită mai bine și nu-și poate da seama ce să fie. *Un bolovan să fie, își spuse el, dar nu era aici la dus. O vită? La cap seamănă a om, dar e cam alb. Și apoi, ce să caute un om aici?*” p. 37

”Un împărat s-a gândit odată, că dacă ar ști exact momentul când să înceapă o anumită lucrare, cu ce oameni trebuie să aibă de-a face și cu care nu și, mai cu seamă dacă ar ști întotdeauna care este cea mai importantă lucrare dintre toate, nu ar mai da greș niciodată în nimic. Și gândind așa, împăratul a dat de știre în

împărăția sa că va oferi o răsplată mare celui care îl va învăța cum să știe care este vremea potrivită pentru orice lucrare, cum să știe care sunt oamenii cei mai de folos și cum să nu greșescă atunci când alege lucrarea cea mai importantă dintre toate. ” p. 62

”- E clar că ați auzit ceva despre Sfânta Treime, dar nu vă rugați bine. V-am îndrăgit pustnici ai Domnului, văd că vreți să-l faceți pe plac lui Dumnezeu, dar nu știți cum să-l slujiți. Nu așa trebuie să vă rugați, ascultați-mă pe mine și am să vă învăț. Și nu vă voi învăța de la mine, ci din Scriptura Domnului am să vă învăț, cum a poruncit Dumnezeu tuturor oamenilor să I se roage.

Și arhiereul a început să le explice pustnicilor cum s-a arătat Dumnezeu oamenilor: le-a povestit despre Dumnezeu Tatăl, despre Dumnezeu Fiul și despre Sfântul Duh... ”p. 132

”Bătrânul care-l conducea pe Vasili Andreici adusese un felinar din tindă ca să-i facă lumină, dar vântul îl stinse imediat. Și se vedea deja că viscolul se întetise.

Ce vreme câinoasă! își spuse Vasili Andreici. *Poate că nici nu mai ajungem, dar trebuie, am treabă! Ne-am pornit deja și calul gazdei este înhămat. Cu voia Domnului o să ajungem!*

Bătrânul se gândea la fel că nu ar fi trebuit să plece, dar îi rugase deja să rămână și nu vruseră să-l asculte. Nu mai avea rost să-i roage. *Poate că eu am devenit temător de bătrânețe, dar o să ajungă,* își spuse el. *Cel puțin, o să ne culcăm și noi mai devreme fără tevatură.*

Petrușa nu se gândea la primejdie: știa foarte bine drumul și tot ținutul, iar versurile despre *vârtejurile de zăpadă care se rotesc* îl înveseleau pentru că exprimau atât de bine ceea ce se întâmpla afară. Nikita nu voia deloc să plece, dar se obișnuise de mult să nu facă după voia lui și să-i slujească pe alții, așa că pe aceia care plecau nu-i reținea nimeni. ” p. 198

”Înalta societate era formată și cred că este întotdeauna formată din patru categorii de oameni: cei bogați care sunt primiți la curte; aceia care nu sunt bogați, dar care s-au născut și au fost crescuți la curte; oamenii bogați care nu sunt primiți la curte, dar îi imită pe cei din anturajul curții; oamenii care nu sunt nici bogați, nici nu sunt primiți la curte, dar îi imită pe cei din primele două categorii. Kasatski nu făcea parte din primele două categorii, dar era acceptat cu plăcere în ultimele două cercuri. Când intrase în societate își fixase drept scop să stabilească o legătură cu o doamnă din înalta societate și, spre propria surpriză, își atinsese destul de repede țelul. Dar își dăduse curând seama că, de fapt, cercurile în care se mișca el aveau un statut inferior, că existau alte cercuri superioare, apropiate curții, unde, deși era primit, era considerat un străin: toți se purtau politicos cu el, dar comportarea celorlalți îi arăta că nu era considerat unul de-al lor. ” p. 231

”Când le dădea oamenilor povețe, când pur și simplu îi binecuvânta, când se ruga pentru bolnavi, când le dădea sfaturi ce să facă în viață, când asculta mulțumirile acelor pe care îi ajutase sau îi vindecase sau îi îndrumase, nu putea să nu se bucure, nu putea să nu se îngrijească de consecințele activității sale, de influența ei asupra oamenilor. Se considera o făclie arzând și, cu cât simțea mai mult acest lucru, cu atât simțea că pălește și se stinge lumina adevărului divin care ardea în el.

În ce măsură ceea ce fac eu este pentru Dumnezeu și în ce măsură pentru oameni?

Aceasta era întrebarea care îl chinuia neîncetat și la care nu că nu putea, dar nu se hotăra să răspundă. Simțea în străfundul sufletului că diavolul înlocuise toată lucrarea lui pentru Dumnezeu cu lucrarea în folosul oamenilor. Simțea acest lucru pentru că, așa după cum înainte îi era greu când îl smulgeau din însingurare, acum îi era grea însingurarea. Se trudea cu vizitatorii, obosea din cauza lor, dar în adâncul sufletului se bucura de ei, se bucura de adorația cu care îl înconjura. ” p. 260

”Adesea, atunci când găsea în casă o Evanghelică citea din ea și oamenii se înduioșau întotdeauna și erau uimiți auzind ceva parcă nou, totuși cunoscut de atât de mult timp.

Dacă reușea să-l ajute pe oameni cu un sfat sau cu cunoștințele lui, dacă izbutea să stingă o dispută, nu vedea recunoștința oamenilor, căci pleca imediat. Și Domnul începu să i se arate treptat câte puțin în suflet. ” p. 280

Titlul cărții: *Dragoste de viață*

Autor : LONDON, Jack

Editura: Ion Creangă

Locul publicării: București

Data publicării: 1974

Tematica: Aventuri.

***Carte recomandată de învățător
Sava Anișoara, Colegiul Național
„Ștefan cel Mare”, Tîrgu Neamț***

“Pe mal veneau șontâc-șontâc, coborând la vale, doi oameni. Cel care mergea în față se poticnea din când în când în bolovanii colțuroși, presărați pe toată albia. Pe fețe aveau întipărite resemnarea, resemnarea pe care ți-o dă o suferință grea și îndelungată. ... Mergeau încovoiați, cu umerii lăsați în jos, cu capetele întinse înainte, cu privirile în pământ.”

P19

“Clătinându-se, Bill mergea mai departe prin apa lăptoasă, fără să arunce măcar o privire în jur. Cel care rămăsese în urmă îl vedea cum se depărtează și cu toate că avea fața împietrită, ochii căpătaseră expresia unui cerb rănit...”

- Bill! Strigă el.

Era chemarea deznădăjduită a unui om puternic aflat la strâmtoare, dar Bill nu întoarse capul. Celălalt îl privea cum se depărtează șchiopătând și clătinându-se, dar

urcând totuși povârnișul domol, spre coama lină a colinei joase care mărginea orizontul. Îl urmări până ce trecu peste culme și dispăru. Apoi se întoarse și-și roti ochii încet peste crâmpeiul de lume care-i mai rămăsese acum, după plecarea lui Bill.”

P21

“Nu se opri nici o clipă. Cu o deznădejde vecină cu nebunia, fără să-i pese de durere, o apucă în sus pe povârniș, spre culmea colinei după care dispăruse tovarășul lui. ... Deși singur, nu se simțea pierdut. “

P22

“Gândurile acestea îl frământau pe cel care rămăsese în urmă, în vreme ce se căznea să înainteze. Și se căznea nu numai cu trupul, ci și cu mintea, încercând să creadă că Bill nu-l părăsise și că îl va aștepta la ascunzătoare. Trebuia să creadă asta, altminteri ce rost ar fi avut să se chinuiască mai departe? S-ar fi lungit la pământ și ar fi așteptat să moară.”

P24

“Zgribulit și în culmea deznădejzii, se lăsă pe pământul jilav, scâncind, apoi începu să plângă tare, ca să-l audă pustietatea necruțătoare care-l înconjura, și vreme îndelungată trupul îi fu zgâlțâit de suspine adânci. ...Dar el nu știa decât că-i e foame și, în somnul lui agitat, visă oște și banchete, la care se serveau cele mai felurite bucate.”

P31

“Verbul “a mânca” pusese stăpânire pe toată ființa lui. Era înnebunit de foame. Nu-i păsa pe ce drum merge, atâta timp cât drumul acesta îl ducea prin albiile acoperite de vegetație. ...În noaptea aceea nu avu parte nici de foc, nici de apă caldă. Se ghemui tremurând sub pătură, să-și doarmă somnul zbuciumat de om chinuit de foame.”

P32

“Uneori gândurile o luau razna și atunci mergea înainte, ca un automat, în vreme ce închipuiri și vedenii ciudate îi rodeau creierul ca niște viermi. Dar aceste evadări din realitate erau de scurtă durată, pentru că junghiurile foamei îl chemau întruna și dureros la realitate.”

P37

“Nu-l mai stăpânea teama că va muri încetul cu încetul de foame, ci spaima că va muri violent înainte ca foamea să îi fi stins în el ultima fărâmbă a dorinței de a supraviețui. ...Oare asta e viața? Ceva zadarnic și trecător? Numai viața te face să suferi. În moarte nu-i nicio suferință. Să mori înseamnă să dormi. Moartea e sfârșitul, odihna. Atunci de ce să te împotrivești morții?”

P39

“Nu mai avea nici un pic de curiozitate. Nu mai gândea, nu mai simțea nimic. Nici măcar durerea nu o mai simțea. Stomacul și nervii îi amortiseră, și totuși viața care îi mai pălpâia în trup îl mâna mereu mai departe. Era din cale-afară de ostenit, dar viața refuza să se stingă în el. Și numai pentru simplul fapt că viața refuza să se

stingă în el continua să mănânce cu încăpățănare boabe de mușchi și peștișori, să bea apă caldă și să urmărească atent la mișcările lupului bolnav.”

P45

“Ei bine, Bill îl părăsise, dar el n-o să-i ia aurul și nici n-o să-i sugă oasele. Tîrându-se mai departe, se gîndi că Bill ar fi fost în stare de așa ceva , dacă ar fi fost în locul lui.”

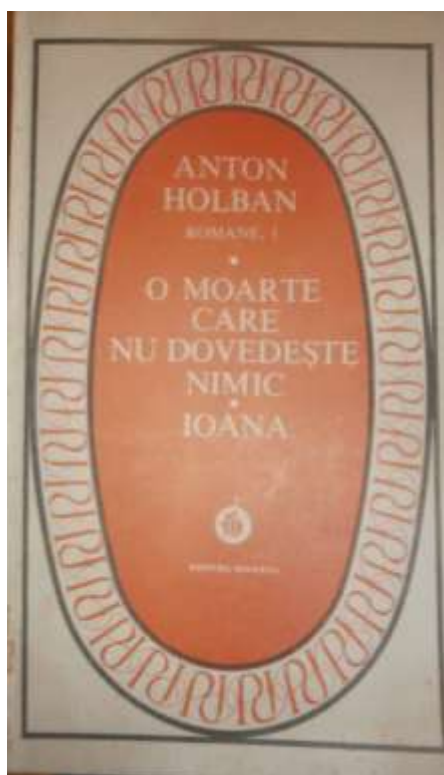
P46

“Începu atunci cea mai cumplită tragedie a existenței jucată vreodată pe pămînt: un om bolnav care merge de-a bușilea, un lup bolnav care șchioapătă, două ființe care-și târăsc prin pustietate scheletele muribunde și care-și vânează una alteia viața.”

P47

“Oamenii de știință spuneau că avea să se vindece; și chiar așa se și întîmplă, cu mult înainte ca vasul “Bedford” să-și fi aruncat cu un huruit greu ancora în golful San Francisco”.

P51

Titlul cărții: *O moarte care nu dovedește nimic*

Autor : HOLBAN, Anton

Editura:Minerva

Locul publicării: București

Data publicării:1984

Tematica: Literatură română.

**Carte recomandată de profesor
Filioreanu Nicoleta, Colegiul
Național „Ștefan cel Mare”,
Tîrgu Neamț**

“Întotdeauna înainte de a te despărți de cineva drag nu te pricepi să-i vorbești, tocmai pentru că ai prea multe de spus.”

P7

“...Am lăsat acasă o fată care mă iubește. Nu e frumoasă, și ochii mei au obosit repede îndreptându-se spre silueta ei bicisnică. Nu e savantă, și am ostenit vorbind singur, inutil și ridicol. Nu e bogată, și mi-ar îngreua mersul purtând-o pe umerii mei, ca melcul cocioaba. Dar e îndrăgostită, căci pentru dragoste nu e nevoie

de minte, de frumusețe sau de bani. Am simțit-o că trăiește numai din gândul la mine, că singură s-ar usca întocmai ca o floare neudată.”

P8

“Irina nu a fost niciodată convinsă că eu țin la ea. Nu făceam niciun sacrificiu, nu renunțam la niciun spectacol numai pentru a rămâne cu dânsa și nu puteam minți cu totul.”

P22

“Sunt incapabil de dragoste proaspătă reîncepută, cu toate că mintea mea o visează întotdeauna. Mă duc cu mine și nu mă cunosc, cu toate că mă observ cu o grijă migăloasă și trudă inutilă. Vreau să pricep pe alții! Mă mir cum pot suporta să târâi cu mine, pretutindeni, pe mine străinul. Și uneori acel străin e bland, agreabil, dar alteori e odios cu egoismul lui. Și eu îl port mereu cu mine...”

P29

“Oamenii vorbesc tot timpul. Dacă ar fi înregistrat pe discuri tot ce spun zilnic, te-ai îngrozi de atâta pierdere de vreme, și mai ales de atâtea contraziceri. Legând toate vorbele din timp de o lună te-ai crede într-un haos. Te-ai îndoii de pretenția noastră de a te crede organic și de a-ți da limite.... Oricum, un om e tot așa de misterios ca și Sfinxul. Unul pentru că tace, celalt pentru că vorbește.”

P30

“Cu Irina alături, singuri în noapte, tremurând sub frig, am plans împreună. Și ne întrebam: “Nu e așa că suntem fericiți?” Am plans mult, pentru durerile de odinioară și pentru cele ce au să vină.

Pe cer, din toate părțile, cădeau stele... .”

P55

“E greu de trăit în mijlocul oamenilor, mai cu seamă pentru că nu poți fi niciodată absolut sigur de ei. Mereu cu alte gusturi, alte obiceiuri. Și cu atât mai dureros cu cât inspiră siguranță. Ca lutul întărit de pe marginea lacurilor pe care mergi fără frică, pentru ca deodată, la un loc identic cu cel de mai înainte, să îți se afunde piciorul. Și nu poți conta pe nimeni. I-aș prefer, pentru mai multă liniște, să fie mașini. Să le pui în mișcare anumite gânduri sau gesturi după butonul pe care îl apeși. Vezi un om ani de zile, spune mereu aceleași vorbe, cu aceleași tresăriri pe față, și deodată, face o mișcare care nu se potrivește deloc cu tot ceea ce a făcut. Cine știe ce cuvânt i s-a împlântat în minte și apoi gândurile au năvălit într-un compartiment din creierul lui, până atunci ermetic închis. Deodată, după ani de viață împreună, plină de emoții împărtășite, o femeie îți spune: “Știi, mi-am dat seama, nu te mai iubesc!” Și așa e de distrată, că nici nu se gândește să-și ia rămas bun.”

P63

“Dragoste sau orgoliu? Ce-mi pasă?! Mă doare... Orice reflecție asupra unei persoane o îndrept spre Irina și mă întreb de era așa. Încerc mereu s-o cunosc... Cu

toate că mă înțelegea perfect, totuși îmi dau seama că n-am fost niciodată surprins de vreo judecată dreaptă de a ei. Nu se interesa de chestiunile intelectuale decât ascultându-mă...Am priceput totdeauna că o făceam să meargă pe o cale care nu-i aparținea. Se rătăcea imediat ce nu-mi simțea mâna alături. Era neînsemnată.”

P88

“Pentru un moment am rămas fără de nici un gând. Apoi, un tremur ciudat prin tot corpul. În sfârșit, înțelegeam. Nu mai era nici o îndoială asupra bietei nenorocite. Toate interpretările mele asupra ușurinței ei au fost false. Sau așa sunt oamenii. Pot să urmărească un scop mare și să aibă momente de distracții și de mici plăceri inofensive. Acum înțelegeam totul. A fost convins că-mi este de prisos și dispăruse. Și, supremă abnegație, preferase să-mi pară ușuratecă, numai să n-am remușcări... Așa mică, a fost în stare de un gest mare! ... A stricat toată arhitectura presupunerilor mele.”

P102

„A arătat că eu sunt cel ușuratec, căci n-am fost în stare decât să mă zbucium. Și noua mea durere de acum, nemîngâiată și poate eternă, totuși e limpede, netedă, ca a cuiva care nu mai are nici o nelămurire. Și aceasta numai grație ei.”

P102

Titlul cărții: ...Să ucizi o pasăre cântătoare

Autor : LEE, Harper

Editura: Polirom

Locul publicării: Iași

Data publicării: 2014

Tematica: Roman.

**Carte recomandată de profesor
Ichim Ana-Alina, Colegiul
Național „Ștefan cel Mare”,
Tîrgu Neamț**

“Când a fost primit în barou, tata s-a întors la Maycomb, care se află la vreo douăzeci și ceva de mile spre răsărit de Debarcaderul lui Finch , era reședința ținutului Maycomb. Biroul lui Atticus de la tribunal nu avea decât un cuier de pălării, o scuițătoare, o tablă de șah și un Cod al statului Alabama, neatins. Primii lui clienți au fost în același timp ultimii doi oameni executați prin spânzurătoare în închisoarea ținutului Maycomb.”

P11

“Sosirea lui Atticus era al doilea motiv pentru care voiam să ies din joc. Primul îl aveam mai dinainte, din ziua când mă rostogolisem în curtea din fața casei Radley. Cu toată amețeala, greața și larma stârnită de Jem, urechea îmi prinsese și un alt sunet, atât de înfundat, încât nu l-aș fi auzit cu nici un chip de pe trotuar: în casă , cineva râdea.”

P57

„ – Nu, fetițo, asta-i o casă îndurerată. Mi-l amintesc pe Arthur Radley când era copil. Totdeauna vorbea cuviincios, zică lumea ce-o pofti. Vorbea cum știa el mai cuviincios.... Niciodată nu știm cu adevărat ce li se întâmplă oamenilor. Ce se petrece între cele patru ziduri ale unei case, după ușile închise, ce secrete... .”

P63

„Zvonurile nopții le auzeam parcă întreite în patul meu pe veranda din spate; orice scrâșnet de pietriș strivit sub talpă era Bau Radley pornit să se răzbune, orice trecător negru răsând în beznă era Bau Radley care ne fugărea; gănganiile nopții care se loveau de paravan erau degetele smintite ale lui Bau Radley făcând bucățele sârma ghimpată... .”

P76

„Atticus oftă.

-Apăr, pur și simplu, un negru, pe nume Tom Robinson. Locuiește în mahalaua de peste maidanul de gunoi al orașului..... Este un caz ciudat, nu va fi judecat până în sesiunea de toamnă.”

P101

„Ceea ce mă îngrijorează e că ea și cu Jem vor avea curând multe de înghițit. În privința lui Jem sun liniștit, el va ști să-și țină firea, dar Scout e gata să sară la oricine când e în joc mândria ei... .”

P117

„Cum pot oamenii din rezonabili să se schimbe în nebuni furioși ori de câte ori vreun negru e amestecat într-o chestiune oarecare – iată un lucru pe care n-am pretenția să-l înțeleg... .”

P118

„Într-o bună zi, Atticus îi puse în vedere lui Jem:

-Aș prefera să tragi în cutii de conserve în curtea din dos, dar știu prea bine că ai să tragi în păsări. Vezi, împușcă și tu câte gaițe albastre vrei, desigur, dacă le poți nimeri, dar ia seama: e păcat să ucizi o pasăre cântătoare.

...Păsările cântătoare nu fac altceva decât să cânte, spre desfătarea noastră. Ele nu strică grădinile oamenilor, nu-și fac cuibul în lanurile de porumb, în schimb își pun tot sufletul cântând pentru noi. De asta e păcat să ucizi o pasăre cântătoare.”

P120

„- Scout, începu să-mi explice Atticus, la vară va trebui să vă țineți bine de tot firea, căci veți avea de-a face cu lucruri mult mai grave...Da, înțeleg că nu-i ușor pentru voi, dar așa e câteodată, trebuie să iei partea bună a lucrurilor, și când zarurile sunt aruncate, îți urmezi singur drumul. În fine, tot ce pot să vă spun e că atunci când Jem și cu tine veți fi mari, veți privi îndărăt la toate astea poate cu un pic de milă și cu un pic de recunoștință pentru că nu v-am scăpat din mână. Cazul ăsta, al lui Tom Robinson, e ceva ce atinge miezul conștiinței omenești. Scout, n-aș putea să merg la biserică și să mă-nchin Domnului dacă nu l-aș ajuta pe omul acesta.”

P139

„...vezi tu, curajos nu e omul cu pușca-n mână. Să fii curajos înseamnă să știi că ești pierdut înainte de a întreprinde ceva, totuși întreprinzi oricum, și mergi până la capăt, orice-ar fi.”

P147

„- Bun. A fost nevoie de un copil de opt ani ca să le vină mințile la cap, nu-i așa? Ce dovedește aceasta? Că până și o turmă de fiare sălbatice poate fi oprită, pentru simplul motiv că mai au totuși ceva omenesc în ele. Hm, poate că nu ne-ar strica o Poliție formată din copii... căci voi, copiii, l-ați făcut azi-noapte pe Walter Cunningham să intre în pielea mea pentru câteva momente. Și asta a fost de ajuns.”

P207

„Ceea ce a urmat s-a petrecut ca într-un vis...Am văzut ceea ce numai un copil de avocat putea să vadă, putea să urmărească, și a fost ca și când l-aș fi urmărit pe Atticus cum înaintează pe stradă, pune pușca la umăr și apasă pe trăgaci, deși știam prea bine că pușca era goală ... Închisei ochii. „Vinovat...vinovat...vinovat...”

P275

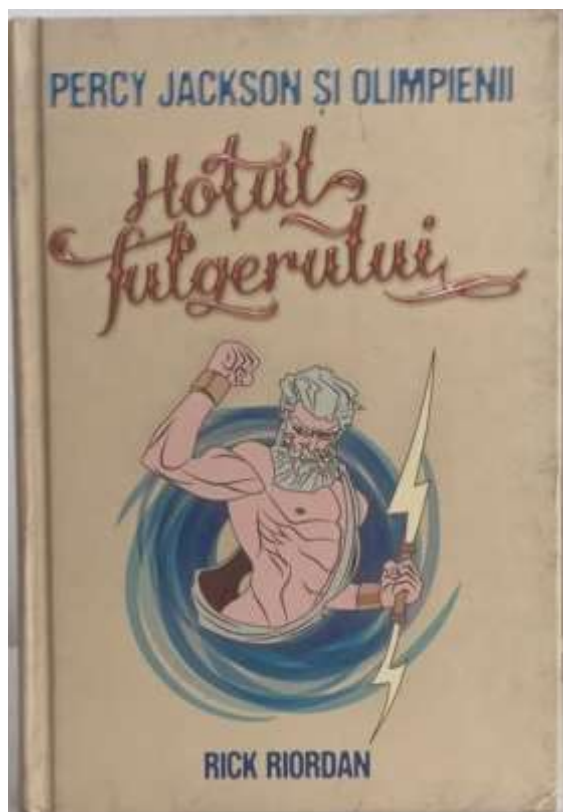
„- Scout...Ești oare în stare să înțelegi?

- Da, sir, înțeleg, l-am asigurat cu toată seriozitatea. Domnul Tate are dreptate.

-Ce vrei să spui?

- Păi, ar fi ca și cum ai vrea să ucizi o pasăre cântătoare, nu-i așa?”

P362

**Titlul cărții: *Percy Jackson și olimpienii
Hoțul fulgerului***

Autor : RIORDAN, Rick

Editura: Arthur, Grupul Editorial Art

Locul publicării: București

Data publicării: 2013

Tematica: roman de aventuri

**Carte recomandată de profesor:
Elena-Mirela Nuțu, Colegiul
Național „Ștefan cel Mare”,
Tîrgu Neamț**

semizeu.

„Dacă citiți această carte pentru că vă gândiți c-ați putea fi un semizeu, vă dau un sfat: închideți-o chiar acum.” (p. 5)

„Dacă sunteți niște puști normali și citiți cartea asta pentru că vă închipuiți că e pură ficțiune e minunat. Citiți mai departe. Vă invidiez că puteți crede că nimic din toate acestea nu s-a întâmplat cu adevărat. Dar dacă vă recunoașteți în aceste pagini, dacă vă tulbură, opriți-vă imediat din lectură.” (p. 5)

„Am multe momente din-astea, în care mintea îmi adoarme sau cam așa ceva și mă trezesc că am ratat un lucru, de parcă un fragment dintr-un puzzle ar fi căzut din univers lăsându-mă să mă holbez la locul gol pe care l-a lăsat. Consilierul școlar îmi spusese că asta ține de deficitul de atenție, de faptul că mintea mea interpretează greșit anumite lucruri.” (p.15)

„Eram obișnuit cu unele experiențe mai ciudate, dar de regulă se terminau rapid. Halucinația asta fără sfârșit era mai mult decât puteam suporta. În tot restul anului școlar, mi s-a părut că întregul campus îmi juca o festă. Elevii se purtau de parcă ar fi fost absolut convinși că doamna Kerr – o femeie blondă, plină de viață, pe care n-o mai văzusem niciodată până când urcase în autobuzul nostru, la sfârșitul excursiei – fusese profesoara noastră de algebră pregătitoare începând de la Crăciun.” (p. 20)

„Două vorbe despre mama mea, înainte s-o întâlniți.

O cheamă Sally Jackson și e cea mai bună persoană din lume, ceea ce-mi confirmă teoria că cei mai buni oameni au parte de cel mai mare ghinion” (p. 33)

„M-am suit în Camaro și i-am spus mamei să-i dea bice.

Cabana închiriată de noi era pe malul sudic, tocmai la extremitatea insulei Long Island. Era o căsuță în culori pastelate, cu draperii decolorate, pe jumătate cufundată în dune. Întotdeauna găseai nisip în așternuturi și păianjeni în dulapuri și în majoritatea timpului marea era prea rece pentru a înota.

Eram înnebunit după locul ăla. Mergeam acolo de când eram mic. Mama mergea chiar de mai demult. Nu-mi spusese asta pe față, dar eu știam de ce plaja era specială pentru ea. Era locul unde îl întâlnise pe tatăl meu.” (p.41)

„M-am uitat înapoi. La lumina unui fulger, prin parbrizul din spate stropit cu noroi, am văzut o umbră târându-se spre noi pe marginea drumului. S-a încrețit pielea pe mine la vederea ei. Era silueta întunecată a unui tip imens, ca un jucător de fotbal. Ziceai că are o pătură peste cap. Partea de sus a corpului său era mai umflată și neclară. Mâinile ridicate făceau să pară că are coarne.” (p.54)

„Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că m-am prăbușit pe o podea de lemn, privind la un ventilator de tavan care se rotea deasupra mea, la moliile care zburau în jurul luminii galbene și la două chipuri serioase – al unui bărbat cu barbă care îmi părea cunoscut și al unei fete drăguțe, cu părul blond cârlionțat, ca de prințesă.” (p.59)

„Mi-a pus respectuos cutia de pantofi pe genunchi. Înăuntru se afla un corn de taur negru cu alb, cu marginea zimțată acolo unde fusese rupt și cu vârful stropit cu sânge uscat. Nu fusese un coșmar.

— Minotaurul, am spus eu.

— Aăă, Percy, nu-i o idee bună...

— Așa i se spune în miturile grecești, nu? am întrebat. Minotaur. Jumătate om, jumătate taur. ”(p.63)

„— Dar astea sunt povești, am spus eu. Sunt mituri, pentru a explica anotimpurile și trăsnetul și alte lucruri. E ceea ce credeau oamenii înainte să existe știința.

— Știința! a pufnit domnul D. la spune-mi, Perseu Jackson – am tresărit când mi-a pronunțat numele adevărat, pe care nu-l spuseseșem nimănui –, ce vor crede oamenii despre „știința“ ta peste două mii de ani? Hm? Vor spune că sunt niște aiureli primitive. Asta vor spune. Ah, îmi plac muritorii – n-au deloc simțul perspectivei. Au impresia că au avansat atât de mult. Așa să fie, Chiron? Uită-te la acest băiat și spune-mi.” (p. 72)

„Olimpul e aici. Și noi suntem aici. Era prea mult, mai ales faptul că eu păream să fiu inclus în pluralul noi de care vorbea Chiron, ca și cum aș fi făcut parte dintr-un club.

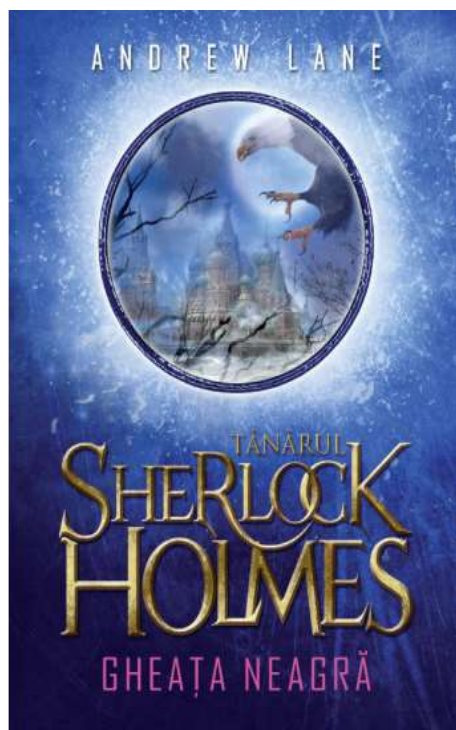
— Cine ești tu, Chiron? Cine... cine sunt eu?

Chiron a zâmbit. Și-a mutat greutatea de parcă ar fi avut de gând să se ridice din scaunul cu roțile, dar știam că era imposibil. Era paralizat de la brâu în jos.

— Cine ești tu? a cugetat el. Ei bine, asta e întrebarea la care toți vrem un răspuns, nu-i așa? Dar, deocamdată, să-ți facem rost de un pat în cabana unsprezece. Îți vei face noi prieteni. Și vei avea destul timp mâine pentru lecții. În plus, se vor servi prăjituri la focul de tabără din seara asta și eu sunt pur și simplu înnebunit după ciocolată. ”(p. 77)

„M-am uitat la satirul care cânta la nai. Din cauza muzicii lui, șiruri întregi de gâze păraseau straturile de căpșuni, răspândindu-se în toate direcțiile, ca niște refugiați care fug din calea focului. Mă întrebam dacă Grover putea face și el șmecheria asta cu ajutorul muzicii și dacă se afla tot în casă, muștruluit de domnul D.” (p.80)

„Ea mi-a mai arătat câteva locuri: fierăria (unde puștii își foijau propriile săbii), sala de arte și meserii (unde satirii sablau o statuie uriașă de marmură a unui om-țap) și peretele de cățărare, care, de fapt, consta în doi pereți aflați față în față care se zguduiau violent, aruncau cu bolovani, împrășcau cu lavă și se izbeau unul de celălalt strivindu-te dacă nu ajungeai în vârf suficient de repede.” (p. 97)

Titlul cărții: *Tânărul Sherlock Holmes. Gheața neagră.*

Autor : LANE ,Andrew

Editura:Litera

Locul publicării: București

Data publicării:2017

Tematica: roman polițist.

***Carte recomandată de profesor
Olariu Mihaela, Colegiul
Național „Ștefan cel Mare”,
Tîrgu Neamț***

„...dacă vrei să prinzi ceva, trebuie s-o iei sistematic. Trebuie să cunoști obiceiurile prăzii și să știi cum se schimbă ele în funcție de mediu și de împrejurări. Și asta se aplică în egală măsură oamenilor și peștilor. Oamenii au și ei preferințele lor, locurile lor favorite, în diferite momente ale zilei, și preferințele acestea pot să fie una, dacă e soare, și alta, dacă plouă, sau una , când le e foame, și alta, când sunt sătui. Trebuie să ajungi să-ți cunoști prada dacă vrei să anticipezi cam pe unde s-ar afla. Și atunci poți folosi o momeală... .”

P10

“Pe unul din scaune stătea un bărbat. Judecând după pata de sânge care i se lățea pe cămașă și după felul cum ochii tulburi priveau țintă la candelabru agățat în tavanul înalt, era mort.”

P46

“- Înăbușă-ți durerea și panica! Închipuie-ți că le înfășori într-o pătură, le legi bine și le pui undeva deoparte în minte, ca să nu te încurce pe moment. Nu-ți cer să le uiți de tot, doar o vreme. Poți să le recuperezi mai târziu, când n-o să te mai stânjenească, și atunci n-ai decât să te lași pradă lor cât dorești. Dar nu *acum.*”

P50

“- Ținea un cuțit, îl corectă Crowe. Victima a intrat în încăperea cu o cutie în care se aflau două obiecte. Unul dintre ele era cuțitul pe care l-am găsit în mâna fratelui tău. Nu era mânjit cu sânge pentru că nu acesta e cuțitul care l-a ucis pe individ.

-Dar nu exista niciun alt cuțit! Protest Sherlock.

...- Fără îndoială, răspunse Crowe. Al doilea obiect din casetă era un cuțit de gheață.”

P68

“Simți că se sufocă. Undeva deasupra lui exista o lume liniștită și ordonată, în care oameni bine îmbrăcați mergeau pe stradă văzându-și fiecare de treburile lui. Existau cerul senin, ziduri solide de cărămidă, podele ferme de marmură și lămpi cu gaz pentru iluminatul public. Acolo era raiul. Aici, dedesubt, ..., pământul era ceva între solid și lichid, ..., iar copiii lipsiți de orice speranță trăiau aproape ca niște animale. Acesta era fără îndoială iadul.”

P88

“- Tipul care te-a angajat – știai cum îl cheamă? Poți să-l descrii?

- N-am zis că era bărbat, nu?

... - Adevărat, n-ai zis. Scuze! Deci, ai fost angajat de o femeie?”

P104

“Văzu șoimul îndreptându-se spre el, cu ghearele pregătite să-l scoată ochii, și i se păru că-i distinge fiecare pană de pe burtă. Simți o pală de aer pe față când pasărea fâlfâie din aripi și se ridică, trecând pe lângă el. Timpul se lungi, încât Sherlock se întrebă dacă nu cumva se oprise în timp ce cădea, suspendat în văzduh – dar chiar atunci se izbi violent cu umerii de podea, cu un bufnet răsunător, și simți că rămâne fără aer și că vede negru în fața ochilor.”

P118

“- E adevărat, dar poliția va avea nevoie de ceva timp ca să strângă dovezile necesare pentru a-l discrimina pe fratele tău. Important e că avocatul clubului îi poate îndruma în direcția corectă. Ceea ce mă preocupă pe mine acum e faptul că oamenii care au vrut să-l compromită pe Mycroft Holmes sunt încă în libertate, și nu știm ce motivații au și ce ar putea să încerce mai departe.”

P132

„- Am un presentiment foarte neplăcut legat de misiunea asta, spuse el. E ceva putred, adăugă el și-l privi pe Sherlock cu îngrijorare. Ai grijă în dimineața asta! Ai mare grijă!”

P199

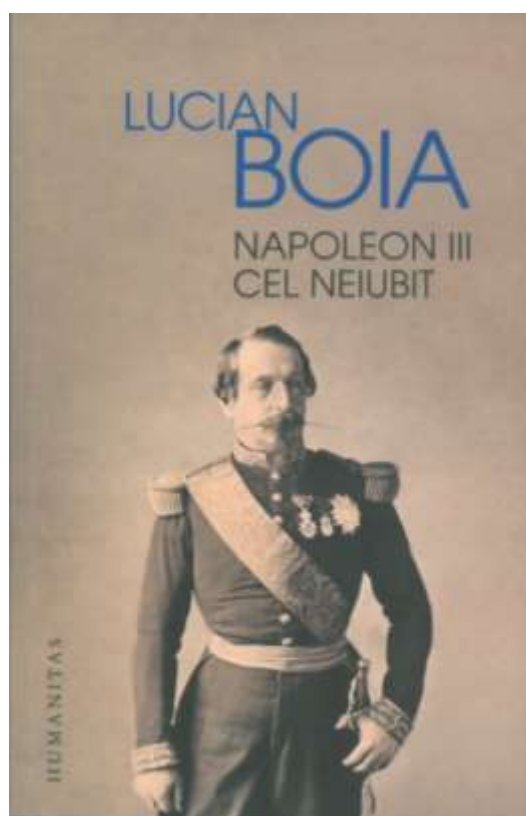
„Vederea i se întuneca tot mai mult, și în urechi auzea asurzitor bubuitul propriului puls. Cu ultimele fărâme de putere, Sherlock scoase sticluța din buzunar.

O învârti bezmetic în palmă, încercând să-și potrivească degetul mare pe butonul cu arc care ținea loc de capac. Nici măcar nu știa pe ce parte e orificiul prin care țâșnea lichidul, dar îl ridică deasupra capului și apăsă cu disperare butonul.”

P257

„...mă simt îngrozitor de frustrat, Sherlock. Acuzația aceea de omor și experiența, fie și scurtă, a șederii în închisoare mi-au întunecat mintea. Ar fi trebuit să-mi dau seama că era ceva ciudat cu trupa aia sau să mă prind că ni s-a jucat o festă de la bun început.”

P260

Titlul cărții: Napoleon III cel neiubit

Autor : BOIA ,Lucian

Editura: Humanitas

Locul publicării: București

Data publicării: 2008

Tematica: Istorie universală

***Carte recomandată de profesor
doctor AdinaCucosGrigore
Istorie***

***Colegiul National”Stefan cel
Mare” Tg.Neamt***

„Ludovic Napoleon, viitorul Napoleon III, s-a născut în noaptea de 20 spre 21 aprilie 1808, acum exact două secole. A fost președintele Republicii Franceze din 1848 până în 1852 și împărat al francezilor din 1852 până în 1870....Dar între el și posteritate se interpun două evenimente nefericite: lovitură de stat din 2 decembrie 1851, care a lichidat a Doua Republică, și războiul pierdut din 1870, care a pus capăt Imperiului și, mai ales a lovit dureros țara. Mort în exil, în Anglia, la 9 februarie 1873, împăratul rămâne exilat și astăzi pe pământ britanic – nu mai puțin din memoria compatrioților săi.” (pag 7).

„Experiența lui Napoleon III dovedește un lucru: capacitatea „oamenilor mari” de a influența istoria e limitată, dar reală. Personajul nostru n-a izbutit să schimbe lumea – misiune imposibilă, chiar și pentru un „erou”. ” (pag 9).

„Ce ghem de contradicții! Cum e posibil să fii în același timp mare și mic, omenos și fără inimă, sfâșiat permanent între bine și rău, cum e posibil, mai ales, în ciuda interesului cert al istoricilor, să nu poți dărâma zidul de neînțelegere sau de indiferență din jurul tău? Ce nu-i în regulă cu Napoleon III? ...În schimb, literatura l-a

învins pe Napoleon III. Împotriva lui au scris Zola, Victor Hugo și mai ales, dar și Marx până și Dumas. Marii scriitori i-au fost ostili, iar cei care i-au fost favorabili, ca Mérimée și Théophile Gautier, nu și-au pus niciodată pana în serviciul lui...<<Totul s-ar fi schimbat dacă avea alături un mare scriitor>> insistă Tulard. Sub pana lui Hugo, a unui alt Hugo, Sedan ar fi devenit replica bătăliei de la Waterloo, o înfrângere, desigur, dar o înfrângere glorioasă.” (pag 17).

„Discreția era departe de a fi prima calitate a lui Victor Hugo. *Napoléon le Pétit*, pe care-l publică în 1852, chiar după lovitura de stat, a pătat pentru mult timp imaginea împăratului.” (pag 18).

„Domnia lui Napoleon III începe și se termină prost: o lovitură de stat la început și o înfrângere umilitoare la sfârșit. 2 decembrie 1851 al lui Ludovic Napoleon nu se poate compara cu 18 Brumar al lui Napoleon Bonaparte, și nici Sedan cu Waterloo. 18 Brumar a pus capăt unui regim aflat într-o agonie lamentabilă; era de asemenea punctul final al unei revoluții extrem de agitate și violente; Franța era istovită, voia liniște și un regim care să readucă ordinea.” (pag 21).

„Început puțin glorios, sfârșit absolute jalnic. Sedan a fost o înfrângere lipsită de glorie. O armată prost pregătită, operațiuni prost conduse, generali mediocri, un împărat dezorientat ...Prin înfrângerea lui Napoleon I, Franța pierdea toate cuceririle teritoriale obținute de revoluție și de el însuși. Erau însă doar cuceriri. Pierderea Alsaciei și a Lorenei, după înfrângerea din 1870, a fost cu mult mai dureroasă: aceste provincii făceau parte din corpul națiunii.” (pag 22).

„Napoleon III părea să aibă un deficit de vitalitate. Un soi de absență. Modul lui de a acționa era șovăielnic. Nu știa să comunice. Făcea eforturi ca să-și impună părerile. Nu avea darul de a porunci. Avea mai multă perseverență, chiar încăpățănare, decât forță. Era un personaj ascuns, insesizabil, misterios. Un material bogat pentru psiholog, dar altul decât cel din care se făuresc miturile. Cât despre împărăteasă, spaniola Eugenia de Montijo, ea n-a fost niciodată prea populară, era considerată frivolă, nechibzuită, pripită, repezită...prea spaniolă, poate, sau nu destul de franțuzoaică. Făcea eforturi pentru a plăcea, dar tocmai, efortul se simțea.” (pag 28).

„Până în 1860, Franța a trăit sub un regim de dictatură: Imperiul autoritar; a fost o perioadă de servitute politică, de avânt economic și de războaie victorioase. Din 1860, începe faza Imperiului liberal: din concesie în concesie, Imperiul revine de la regimul autoritar la cel parlamentar, spre a se prăbuși apoi în dezastrele pregătite de politica lui externă.” (pag 33).

„Londra a fost refugiul predilect al viitorului împărat. A stat aici în mai multe rânduri, în 1831, în 1832-1833, 1838-1840 și 1846-1848, în total un număr apreciabil de ani...În fine, avea să moară tot în Anglia, unde s-a exilat după căderea Imperiului și captivitatea în Germania. Rămășițele lui pământești odihnesc în pământ britanic. Nu am exagera considerând Anglia ca a doua lui țară.” (pag 35).

„Octave Aubry publică un *Napoléon III* în 1929, apoi, în 1938 *Le Second Empire*, sinteză care face o judecată destul de echilibrată. Constată inconsistența politicii împăratului, numeroasele-i contradicții ce rezultă din faptul că în mintea lui <<s-au ciocnit prea multe idei>>, dar în același timp îi apreciază inițiativele inovatoare în domeniul economic și social, precum și rolul în <<edificarea Europei moderne>>.” (pag 40).

„Constituția din 1852 ar fi fost pentru Franța un punct de pornire mai bun decât cea din 1875: adică un executiv puternic și un șef de stat investit cu puteri însemnate, ca în Statele Unite, în condițiile în care, spre sfârșitul Imperiului, puterea legislativă câștigă și ea importanță.” (pag 41).

(L'illustration, 5 februarie 1853) – Căsătoria lui Napoleon III cu Eugenia de Montijo; (pag 66).

(L'illustration, 26 iunie 1858) Demolarea în vederea trasării unei străzi la Paris (rue des Ecoles). Reconstrucția Parisului a fost una din preocupările majore ale lui Napoleon III și a reprezentat succesul său cel mai de seamă; (pag 73).

(L'illustration, 11 iunie 1864, după un tablou de Janet-Lange) Împăratul la Solferino. Temă frecvent tratată pentru a scoate în evidență competențele militare ale suveranului; (pag 78).

„Cele mai răsunătoare succese – dar și eșecuri – ale celui de-al Doilea Imperiu au fost înregistrate în politica externă. Era ceva cu totul nou: un demers în același timp imaginativ, îndrăzneț, schimbător, imprudent, incoerent...” (pag 146).

Titlul cărții: Cartea Marturisitorilor

Autor: CODRESCU, Razvan

Editura: Fundatia Sfintii inchisorilor

Locul publicării: Bucuresti

Data publicării: 2014

Tematica Religie

***Carte recomandată de prof.
Anca Corduneanu
Colegiul National "Stefan cel
Mare" Tg.Neamt***

“Pionier al fizicii nucleare, savant de reputatie mondiala inca din ani `30, omul era o adevarata enciclopedie, iar cultura sa umanista nu era cu nimic mai prejos de cultura sa stiintifica. “Filosofia, teologia, dreptul, filologia, si mai cu seama literatura, erau domenii in care se misca cu aceeasi usurinta ca si in domeniul sau de specialitate...”. Alte surse indica o si mai mare varietate a domeniilor: a mai tinut in inchisoare lectii sau prelegeri de istorie, geografie, matematica, economie, limbi straine(indeosebi franceza si engleza)”.

“ Monograful sau, regretatu Gheorghe Jijie(care a stat cu el in aceeasi celula, la Aiud), relateaza, printre atitea lucruri uimitoare, ca” pe timpul cind se vorbea de Coreea si razboiul de acolo, la una din plimbarile in cerc, Nistor Chioreanu i-a sosit pe apucate:<<Mai George, scrie-ne si noua ceva despre Coreea, ca in afara faptului ca este o peninsula a Asiei de rasarit, mare lucru nu prea stim!>>. N-au trecut decit 3-4 zile si circula in toata Zarca o tablita cu doua fete scrise: pe prima fata, o harta a Coreei, executata cu precizie de cartograf, cu toate riurile, cu toate golfurile si denumirile lor, cu toate orasele, caile ferate, cum cred ca nici un profesor de

specialitate coreean n-ar fi putut s-o faca; pe a doua fata se dadeau date economice, cuprinzind productia de carbune, titei, minereu de fier, mangan, cupru, suprafetele agricole, cele cu livezi, paduri, pasuni, lungimea totala a drumurilor, a cailor ferate, principalele surse de energie si asa mai departe. La alte 3-4 zile a inceput un serial pe bucati de sapun cu preistoria Coreei, insirind migratiile de popoare dinspre vest si sud-vest catre est, punind totul in legatura cu marea migratie a popoarelor mongolice spre America. A urmat apoi istoria Coreei, pe alte placate”. (pag 294-295).

“Incarcerat si anchetat constant cu o salbaticie greu de imaginat, a trecut si pe la Baia Sprie si Gherla, dar cea mai mare parte a detentiei a facut-o la Aiud. S-au exercitat presiuni l mense aspra lui pentru ca sa accepte “autodemascarea” si sa semneze o declaratie de “desolidarizare” de propriul trecut, nu doar pentru a-l ingenunchia personal, dar si pentru ca atitudinea lui ar fi cintarit foarte greu in economia psiho- morala a celorlalti detinuti(cum a cintarit si cea a lui Ragu Gyr, care pina la urma s-a lasat induplecat sa cedeze, nu atat din slabiciune, cit pentru a-i “dezlega” pe cei care-si facusera din el un reper de rezistenta si de a caror soarta se simtea raspunzator, cum colonelul Craciun, parsiv, ii repeta intruna). Cu profesorul Manu n-a mers: el a ales reactiunea cu orice pret, iar pretul final a fost moartea. Fostul detinut politic Gabriel Balanescu, in cartea lui de memorii, Dim imparatia mortii(ed. Gordian, Timisoara, 1944), povesteste intreitul refuz care i-a precedat profesorului sfirsitul mucenicesc:

“George Manu a facut tuberculoza ganglionara...Medicul oficial nu putea indica un tratament decit cu avizul comandantului inchisorii si al ofiterului politic. A doua zi dupa diagnosticarea bolii, George Manu a fost chemat de comandantul penitenciarului, colonelul Craciun, care i-a cerut o declaratie de desolidarizare. George Manu a raspuns negativ la cererea colonelului si, ca urmare, a fost dus din nou la zarca. Relatarea acestui episod o am direct de la George Manu, cu care comunicam zilnic, cit am ramas deasupra celulei in care era izolat”.

“Dupa doua sau trei luni, acelasi medic.....ii diagnosticheaza tuberculoza pulmonara. A urmat din nou intrevaderea cu colonelul Craciun, conditionindu-i tratamentul de o declaratie in sensul pomenit. George Manu, care nu era un om al compromisurilor, raspunde din nou negativ, dar de aceasta data putin iritat, raspunsul i-a fost mai dur. In aceeasi zi, mincarea a primit-o strecurata, adica numai zeama. Acest regim alimentar s-a prelungit pe o durata de citeva luni, astfel incit George Manu, la scurt timp, nu se mai tinea pe picioare. Cu toate acestea, lectiile lui de geografie, istorie, engleza, filosofie etc. continuau cu aceeasi febrilitate, fie prin morse la zid, fie prin morse la firul de ata.....”. (pag 299).

“Cu toate presiunile care s-au facut asupra lui, el a refuzat demn si fara ostentatie orice compromis. Pentru atitudinea sa ferma si fara echivoc, profesorul Manu a platit cu viata. Din pricina regimului inuman la care a fost supus in urma refuzului sau categoric de a face declaratiile careil se cereau, boala i s-a agravat. Ultimul diagnostic pus de medicul oficial al inchisorii, doctorita Balea, in prezenta colonelului Craciun, a fost meningita t.b.c.Tratamentul insa i s-a refuzat si de data aceasta, fiindu-i conditionat de semnarea declaratiei care i se cerea. S-a stins din viata impacat cu sine si cu toti din jur, in aprilie 1961, in infirmeria Aiudului, unde a fost internat doar cu citeva ore inainte de a muri”. (pag 299- 300).

“Era, mai exact, 12 aprilie 1961. Implinise in februarie 58 de ani. Cuvintele sale testamentare au fost:”Sa le spui tuturor ca nu am facut nici un compromis!”. Aceasta s-a vrut si va ramine pina la urma capodopera vietii lui”.

“Dupa ce in partea finala a vietii geniul lui s-a nevoit in zeghea de uitare a comunitarismului albastru. Dar Dumnezeu mai are inca rabdare cu noi...”(pag 300).

Titlul cărții: Calatoriile lui Gulliver

Autor: Jonathan Swift

Editura: Adevarul Holding

Locul publicării: Bucuresti

Data publicării: 2009

Tematica Literatura

**Carte recomandată de
prof. Bianca Tarhon
Limba engleza
Colegiul National”Stefan cel
Mare” Tg.Neamt**

“Inselaciunea este privita aici ca o crima mai mare decat hotia si de aceea rar se intampla sa nu fie pedepsita cu moartea; indeobste, ei socotesc ca grija si paza atenta, insotite de oarecare pricepere, pot feri avutul oamenilor de talhari, dar cinstea nu are cum sa se apere impotriva viclesugului; si cum zilnic oamenii contracteaza intre ei cumparari si vanzari, adesea chiar pe datorie, acolo unde inselaciunea este ingaduita sau sprijinita, sau unde nu exista lege care s-o pedepseasca, negustorul cinstit pierde intotdeauna, in timp ce ticalosului toate ii merg in plin”. (pag 55).

“Nerecunostinta este socotita drept o crima capitala, dupa cum citim ca a fost si in alte cateva tari, caci ei judeca in felul urmator: oricine se poarta rau cu binefacatorul sau este un probabil dusman al celorlalti oameni, fata de care nu se simte indatorat cu nimic si de aceea un astfel de om nu merita sa traiasca. Profesori foarte priceputi ii pregatesc pe copii pentru locul ce urmeaza sa-l ocupe in viata, potrivit cu rangul parintilor lor, cu propriile lor aptitudini si inteligenta”.(pag 57).

“Cat priveste treburile lor militare, ei se falesc ca armata regelui este alcatuita din o suta saptezeci si sase de mii de pedestrasi si treizeci si doua de mii de soldati calari, daca poate fi numita armata o ostire alcatuita din negustorii catorva orase si din fermierii de la tara, comandati de nobili cu si fara titlu, neprimind nici solda, nici alta rasplata. In privinta instructiei sunt intr-adevar desavarsiti, iar disciplina e foarte buna, desi nu am vazut un merit deosebit in asta, caci cum ar putea fi altfel cand fiecine fermier se gaseste sub ordinele seniorului sau si fiecare cetatean sub acelea

ale oamenilor de vaza din orasul sau, alesi prin vot, intocmai ca la Venetia?”. Un calaret calare pe uriasul sau armasar masura cam vreo nouazeci de picioare. La o comanda, toata aceasta liota de calareti si-a scos sabiile si le-a fluturat in aer. Minte omeneasca nu-si poate inchipui ceva mai minunat!. Ai fi zis ca zeci de mii de fulgere tasnisera in acelasi timp dinspre toate zarile cerului”. (pag 148).

“Dragostea fireasca de viata mi-a napadit inima. In sufletul meu incoltise nadejdea ca intamplarea aceasta ar putea sa m-ajute, intr-un fel sau altul, sa scap din locul acela pustiu si din starea deznadajduita in care ma aflam. Totodata, insa, cu greu si-ar putea inchipui cititorul uimirea ca m-a cuprins la vederea unei insule plutind in vazduh si locuita de oameni care(asa cel putin mi se parea mie) puteau s-o ridice, s-o coboare sau s-o urneasca din loc dupa bunul lor plac”.(pag 171).

“Marturisesc cinstit ca cele auzite m-au incantat nespus si cum povestitorul intelegea intamplator limba din Balnibarbi, pe care eu o vorbeam foarte bine, nu m-am putut stapani si am izbucnit in cuvinte, poate intrucatva cam nelalocul lor. Am strigat, cuprins de nespusa incantare:”Fericit popor, unde orice copil poate avea sortie de a-l fi harazita nemurirea! Fericit popor, in mijlocul caruia dainuie atatea pilde vii ale virtutii stramosesti si care are dascalii ce-l pot invata intelepciunea veacurilor apuse! Dar mai fericiti inca, fara asemanare, sunt acesti minunati struldbrugii care, ca unii ce se nasc fara a cunoaste blestemul ce apasa asupra neamului omenesc, au mintea sloboda si nu simt povara si amaraciunea pricinuita de vesnica teama de moarte.” (pag 234).

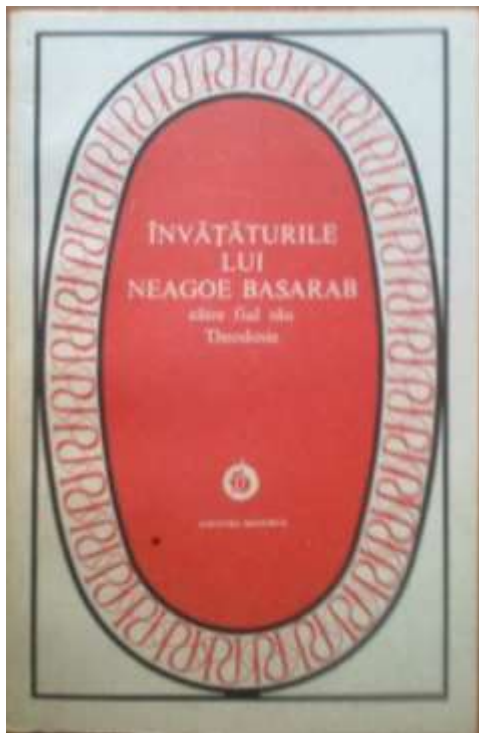
“Am raspuns ca nimic nu-i mai usor decat sa vorbești despre un subiect atat de vast si de placut, mai ales pentru mine, care de atatea ori ma desfasasem inchipuindu-mi ce as face daca as fi vreodata rege, general sau mare dregator; cat priveste nemurirea, ma gandisem adesea in fel si chip cu ce m-as indeletnici si cum mi-as petrece timpul daca as fi sigur ca voi trai vesnic. Nu m-as casatori niciodata dupa varsta de saizeci de ani, ci as intelege sa duc o viata indelungata, dar totusi plina de cumpatari”. (pag 235).

“Am vorbit amanuntit despre multe lucruri, pe care dorinta fireasca de a trai o viata fara moarte si intr-o vesnica stare de fericire pamanteasca mi le pune la indemana”. (pag 236).

“Imi mai spuse ca viata, asa cum o imaginasem eu, era un lucru irational si fals, deoarece presupunea ca omul sa se bucure de tinerete, sanatate si vigoare vesnica, ceea ce nici o fiinta cu mintea intreaga nu putea nadajdui, oricat de nesabuite i-ar fi fost dorintele. Ca, prin urmare, nu se pune problema daca omul are de ales intre o tinerete vesnica prospera si plina de vigoare, si cum sa-si duca aceasta viata vesnica, indurand neajunsurile pe care le aduce cu sine batranetea; si, desi sunt putini aceia care sa doreasca nemurirea in atare conditii, totusi in cele doua tari amintite mai inainte, in Balnibarbi si Japonia, el constatase ca fiecare om voia sa-si amane moartea cat mai mult cu putinta, ceasul din urma sa sune cat mai tarziu. De asemenea, rareori i-a fost dat sa auda din gura unui vreunui om ca ar

muri bucuros, afara doar daca era chinuit de dureri sau suferinte cumplite. Apoi m-a intrebat daca in tarile prin care calatorisem, precum si in tara mea, nu observasem aceeasi stare de spirit”. (pag 238).

“Nu ma tulbur catusi de putin cand vad un avocat, un hot de buzunare, un colonel, un nebun, un lord, un cartofor, un politician, un codos, un doctor, un coruptor, un procuror, un tradator si altii asemenea lor, dar daca vad ca un bot cu ochi, slut si macinat de boli, nu-si mai incape in piele de ingamfare, imi ies din sarite; si mi-e cu neputinta sa inteleg cum de poate salaslui un asemenea viciu intr-un astfel de animal”. (pag 339).

Titlul cărții: Invataturile lui Neagoe Basarab catre fiul sau Theodosie

Autor : ---

Editura: Minerva

Locul publicării: Bucuresti

Data publicării: 1971

Tematica Religie si istorie

**Carte recomandată de
prof.religie
Ionita Elena
Colegiul National "Stefan Cel
Mare" Tg. Neamt**

“Fratilor si fetii miei, am sa va spui s-alte pilde, care sint aratate mai aiave. Si chiar ca-mi adus aminte de cuvintul Domnului nostrum Iisus Hristos, care zice:” Fiti intelepti ca sarpii si intregi ca porumbeii”. Deci ascultati acum, sa stiti cum iaste intelepciunea sarpelui. Sarpele iaste o jiganie mai inteleapta si mai cumplita decit toate jiganiile, si totdeauna sa roaga lui Dumnezeu, ca sa vaza chip de om, pentru ca omul iaste si poarta podoaba lui Dumnezeu. Si apoi iara sa roaga, ca omul sa nu-l vaza pre dinsul. Deacii el, deaca vede pre om, fuge sa se ascunza undeva, iar deaca merge omul dupre dinsul si-l ajunge, iar el isi acopere capul cu tot trupul si si-l ascunde supt dinsul, ca doar si l-ar putea feri zdravan. Ca stie ca, deaca va scapa capul zdravan si sanatos, decii macar de i-ar zdrumica sis a-l sfarime tot trupul, iara si-l va vindeca ; iara deaca l sa va zdrobi capul, deacii tot trupul lui ramine cu dinsul zdrobit si sfarimat.

Vedeti aceasta jiganie cum isi da tot trupul spre ucidere si spre zdrobire, iar capul si-l pazeste si si-l fereste. Asijderea si voi, fratilor, sa va paziti si sa va feriti sufletele, ca capul omului cel adevarat iaste sufletul. Deci, de vor fi sufletele voastre drepte, si trupurile vor fi drepte. Iar da va veti piiarde sufletele, deacii si trupurile voastre indoita munca vor dobindi si niciodata nu sa vor vindeca.” (pag 146).

“ Porumbul iaste o pasare, mai buna si mai intreaga decit toate pasarile. Si cind merge sa se hraneasca si apuca grauntul cu gura si nu-l inghite, ci-l tine in gura sis a pazeste si cauta sa nu cumva sa se lase la dinsul uliul si sa-l prinza. Decii, deaca vede ca nu iaste uliul deasupra lui, atuncea el inghite grauntul.

Iata, aceasta fiind o pasare, vedeti cum sa strajuiaste si sa pazeste, ca sa nu piiae cumva far de vreme. Asa si voi fratilor si fetii miei, inteleti pilda de la acest porumbu si va invatati si va daschideti ochii si vedeti ca vine uliul, adica ceasul mortii. Si cind sadeti la masa, de va veseliti cu mincari si cu bauturi, nu faceti vorbe si cuvinte desarte si far de isprava, ci priveghiati si va gatiti, ca nu stiti in ce ceas va veni moartea. Pentr-aceia totdeauna sa va fie gindurile si cugetele la Dumnezeu, si va intariti cu cuvintele lui Dumnezeu, si va strajuiti cum sa strajuiaste de vinatoriia uliului. Ca cum iaste uliul porumbilor, asa ne iaste si noao ceasul mortii”. (pag 146)

“Pentr-aceia te invat si eu, fatul meu, de ti-e voia sa fii unsul lui Dumnezeu, ti sa cade toate scopotele si jocurile sa le lasi jos. Ca asa sa cade domnului sa-si veseleasca ostile; iar mintea sa nu ti-o pleci catra dinsele,deaca ti-e voia sa fii desavirsit si intreg.” (pag 154).

“Pentr-aceia va invat eu si va spui, precum ma pricep si zic, ca cel ce va proslavi pre Dumnezeu, si Dumnezeu va proslavi pre dinsul, si aici, si intru imparatia ceriului; iar cel ce nu va proslavi pre Dumnezeu, ci-si va proslavi puterea si inteleptiia sa, acela de Dumnezeu nu va fi proslavit.” (pag 175).

“Ca dupa moarte nu iaste impacare, dupa moarte nu iaste curatire, dupa moarte nu iaste milostenie. Ci pina iaste omul viu si pina inca nu i s-au despartit sufletul de trup, atuncea iaste vremea cea de pace si trupului si sufletului.”(pag 200).

“Vedeti, fratilor, cit iaste de bun si de dulce Dumnezeul nostru si iarta pacatele celui ce se intoarce catra dinsul. Pentr-aceia, macar de gresim, iar sa nu lasam pre satana sa se veseleasca in multa vreme de pacatele noastre care am facut, nici sa dam locul nostru lui, nici sa lasam sa sa imputa ranele lui in trupurile noastre. Ca de vom lasa ranele lui cele putrede in trupurile noastre, nu sa va imputi numai trupurile, ci si sufletul inca sa va impute impreuna cu trupul, caci ca iaste o taietura veche si rea”. (pag 220).

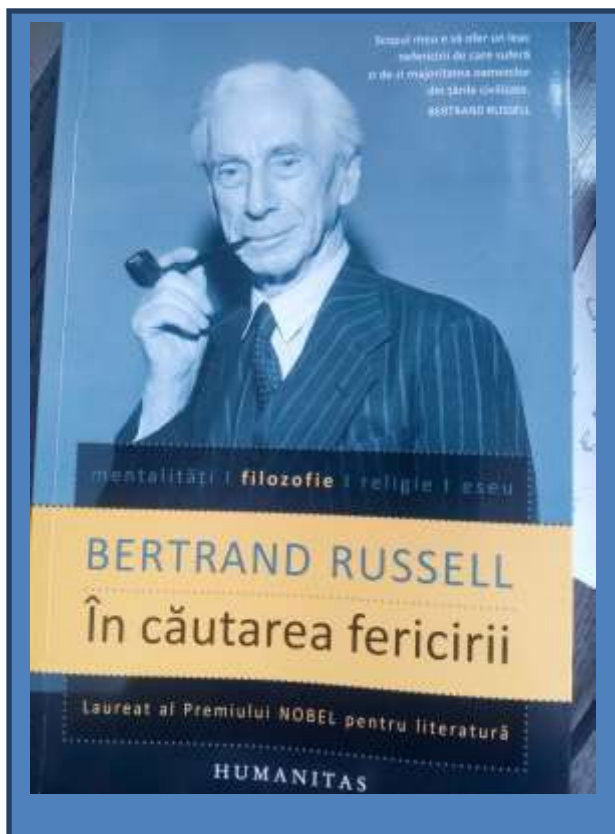
“Iata si eu, cit am putut de am inteles si am priceput despre o parte, acum intr-aceasta vreme de nevoe, atita v-am invatat, luminile mele si slugile mele cele credincioase si priiatenii miei. Ci d-acum voi n-aveti a mai vedea pre mine, nici eu pre voi, si inca si trupul meu acum sa dasparte de la voi si de odihna voastra,care

odihneati, si va sa mearga in pamint. Ca din pamintul iaste si iar in pamintu sa va intoarce, dupa porunca lui Dumnezeu. Si sufletul meu inca va merge unde-si va fi gatit, sau la bine, sau la rau.” (pag 243).

“Dreptu aceia, lumina mea si slugile mele cele dragi, sa nu uitati sufletul meu dentru voi asa curind si sa fiu asa de pripa nepomenit de voi sau de feciorii miei. Ci de le va darui Dumnezeu lor domniia in urma mea, intr-aceasta tara, dar voi fi facut si eu voao vre un bine cit am trait intr-aceasta lume cu voi. Ca mie multa mila mi-au fost de voi si de feciorii vostri.” (pag 243).

“Deci, mai intii sa te imbraci in dragostea lui Dumnezeu, ca intr-o platosa si sa iesi cu veselie la boierii tai si nicidecum sa nu inteleaga despre tine ca esti inspaimantat sau ca fata ta s-a schimbat, ci sa te arati lor vesel.” (pag 291).

“Caci lacrimile noastre aici sunt de folos, cit sintem inca intre cei vii, iar dupa moarte noi nu putem sa mai lucram nimic lui Dumnezeu, caci cei morti nu cred, cei morti nu marturisesc, cei morti nu lucreaza, celor morti nu li se descopera nici o taina, cei morti nu au intelepciune, cei morti nu pot dobindi rasplata. Mortul nebotezat este osindit, chiar inainte de judecata.” (pag 321).

Titlul cărții: In cautarea fericirii

Autor: Bertrand Russell
Editura: Humanitas
Locul publicării: Bucuresti
Data publicării: 2013
Tematica Filozofie

**Carte recomandată de prof.
limba si literatura romana
Manoliu Ioana Catalina
Colegiul National "Stefan cel
Mare" Ta.Neamt**

“Vad imprimat pe fiecare chip,
Un semn de neputinta si durere”, (pag 13).

“La focul vietii ambele maini mi-am incalzit
Focul acum se stinge si eu sunt gata de plecare.”(pag 30)

“Invidiosul ar putea spune inasa:”Ce folos sa mi se spuna ca leacul pentru invidie este fericirea? N-am cum sa fiu fericit cat timp ma roade invidia, iar voi veniti

si-mi spuneti ca nu voi inceta sa fiu invidios pana cand nu voi avea parte de fericire.” (pag 78).

“Componentele esentiale ale fericirii umane sunt simple, atat de simple incat oamenilor sofisticati le vine greu sa-si dea seama ce anume le lipseste de fapt. Cei cu pielea galbena ii urasc pe albi, alibi ii detesta pe negri si asa mai departe.”

“Motivul e, in mod evident, acela ca sufletul omenesc, asa cum l-a modelat civilizatia moderna, este mai aplecat spre ura decat spre prietenie. Iar spre ura e aplecat pentru ca e ros de insatisfactii, pentru ca simte in adancul sau, poate chiar in chip inconstient, ca parca a ratat cumva sensul vietii, ca poate altii, spre deosebire de el, au izbutit sa-si aproprieze bunatatile pe care natura le ofera omului spre desfatara. Suma placerilor din viata unui om de astazi este, fara oar si poate, mai mare decat a celor din comunitatile mai primitive, dar constiinta posibilitatilor inca nerealizate s-a amplificat intr-o masura si mai mare.” (pag 84).

“Cuvantul “constiinta” acopera in realitate cateva sentimente diferite. Cel mai simplu dintre ele este teama de a nu fi dat de gol.” (pag 87).

“Oamenii nu trebuie sa se lase dominati de umorile lor, astfel incat una sa gandeasca la un moment si alta la un altul. Simtamantul pacatului este deosebit de pronuntat in momentele in care vointa constienta este slabita de oboseala, de boala, de bautura sau din orice alta cauza. Ceea ce un om simte in astfel de momente exceptand cazul in care avem de-a face cu efectul bauturii, se presupune a fi o revelatie a eului sau superior.”Daca era bolnav, diavolul devenea sfant.”Este absurd sa-ti inchipui ca in momentele de slabiciune vezi lucrurile mai limpede decat atunci cand esti intr-o buna forma fizica.” (pag 92)

“Cele mai intense bucurii sunt traite in momentele cand mintea e cea mai active sic and cele mai putine lucruri sunt uitate. Aceasta e, intr-adevar, unul din cele mai bune criteria ale fericirii. O fericire care cere ebrietate de indiferent ce fel este neautentica si amagitoare. Fericirea autentica si deplina este legata indisolubil de cel mai deplin exercitiu al facultatilor noastre si de cat mai profunda intelegere a lumii in care traim.” (pag 98).

“In formele ei extreme, mania persecutiei este recunoscuta drept o forma de nebunie. Sunt oameni care isi inchipuie ca altii vor sa-i omoare sau sa-l bage in inchisoare sau sa le pricinuiasca vreun alt rau de proportii. De multe ori, dorinta de a se proteja impotriva persecutorilor lor imaginari ii impinge pe acesti oameni la acte de violenta care fac necesara ingradirea libertatii lor.” (pag 99).

“Daca ni s-ar da tuturor puterea magica de a ne citi gandurile unul altuia, imi inchipui ca primul efect ar fi ca aproape toate prietenii s-ar destrama; al doilea efect ar putea fi insa unul cat se poate de salutar, pentru ca o lume cu totul lipsita de prieteni ne-ar fi insuportabila, si atunci am invata sa ne indragim reciproc fara a avea nevoie de un val de iluzii care sa ne ascunda faptul ca nu ne consideram unii pe altii absolut perfecti. Noi stim ca prietenii nostril isi au cusururile lor si totusi sunt, una peste alta, oameni agreabili si pe care-l iubim. In schimb, ni se pare intolerabil ca ei sa aiba aceeasi atitudine fata de noi. Ne asteptam ca ei, spre deosebire de restul oamenilor, sa creada ca noi nu avem nici un fel de defecte. Cand ne vedem nevoiti sa admitem ca avem si noi defecte, luam acest fapt mult prea in serios. Nimeni n-ar trebui sa se considere perfect sau sa fie peste masura de deranjat de faptul ca nu este asa.” (pag 102).

“Secretul fericirii in asta consta: sa ai interese cat mai largi cu putinta, iar reactiile tale fata de lucrurile si persoanele care te intereseaza sa fie, pe cat posibil, simpatetice, iar nu ostile.” (pag 139).

“Viata e prea scurta pentru ca omul sa se poata interesa de toate, dar este bine sa fie interesat de suficient de multe lucruri pentru a-si umple zilele. Sunt predispusi la maladia introvertirii toti cei ce, avand in fata privelistea multicolora a lumii, ii intorc spatele si privesc insistent doar la golul dinauntru.” (pag 142).

“Placerea de a fi parinte are o dubla radacina primara. Pe de o parte sentimentul ca parte din corpul nostru, se externalizeaza, prelungindu-si viata dincolo de moartea restului acestuia, si posibilitatea ca partea externalizata, la randul ei, sa se externalizeze in acelasi mod, asigurand astfel imortalitatea plamei germinative. Pe de alta parte, un amestec intim de putere si de tandrete.”(pag 178).

“Priceperea de a-ti umple in mod inteligent timpul liber este ultimul produs al civilizatiei, si deocamdata foarte putini oameni au ajuns la acest nivel.”(pag 184).

“Una din sursele nefericirii, ale oboselii si ale incordarii nervoase rezida in incapacitatea insului de a fi interesat de ceea ce nu prezinta importanta practica in propria-i viata.” (pag 195).

“Un om inzestrat cu destula vitalitate si pofta de viata va putea trece peste toate vicisitudinile prin activarea, dupa fiecare din loviturile primite, a cate unui interes fata de viata si lume care sa nu poata fi ingustat in asa masura incat o singura pierdere sa devina fatala.” (pag 203).

**Titlul cărții: Mircea Cartarescu-
monografie**

Autor : Andrei Bodiu

Editura: Aula

Locul publicării: Brasov

Data publicării: 2000

Tematica: Critica literara

***Carte recomandată de
prof. dr. Elisabeta Pascu
Limba si literatura romana
Colegiul National”Stefan cel
Mare”Tg.Neamt***

Elemente ale poeticii lui Mircea Cartarescu:

Fenomenul postmodern in Romania e greu de definit. In primul rind, teoretizarea a inceput la mijlocul ultimei, sinistre decade a dictaturii comuniste, cind orice soi de discutie literara fie parea diversiune, fie era clasata ca subversiune. Totusi anii `80 sint, in tara noastra, anii lansarii unei noi generatii de creatori. Intr-un fel, prin aparitia generatiei `80 in plina criza a sistemului communist am asistat la cea mai flagranta contrazicere a ideii marxiste ca literatura apare ca un derivat al bunastarii sociale. Foarte multi optzecisti au aratat o extraordinara capacitate de teoretizare. Lucrul a fost evidentiat prin aparitia antologiei *Competitia continua*. Generatia `80 in texte teoretice a lui Gheorghe Craciun. Ne vom concentra atentia asupra textelor teoretice scrise de Mircea Cartarescu. Unul dintre ele se intituleaza *Cuvinte impotriva masinii de scris*. Textul se deschide printr-o afirmatie transanta: "Nu numai poezia, dar si viata mea insasi dateaza inevitabil". Tonul e evident polemic. Poezia nemuritoare e transformata intr-o arta "datata". In fond ea devine dintr-o arta absoluta o arta relativa, iar "masina de scris mecanica este simbolul concret al ultimului veac de poezie, este chiar simbolul modernismului". Cartarescu se indeparteaza astfel de modernism. Distantarea nu este numai metaforica. Poetul se raporteaza polemic atat la modernism cat si la avangarda. El opune civilizatiei vazului civilizatia urechii. Pentru cartarescu atat modernismul, cit si avangarda sint promotoarele unei poezii prin excelenta vizuale. (pag 9).

Postmodernismul e crezul artistic al lui Cartarescu si, atunci cind il discuta, scriitorul nu are cum sa fie subiectiv. In sens larg Postmodernismul romanesc este o adevarata ars poetica a autorului. Totusi, in acest subcapitol ne vom margini sa observam liniile clare de continuitate ale poeticii lui Mircea Cartarescu.(pag 13).

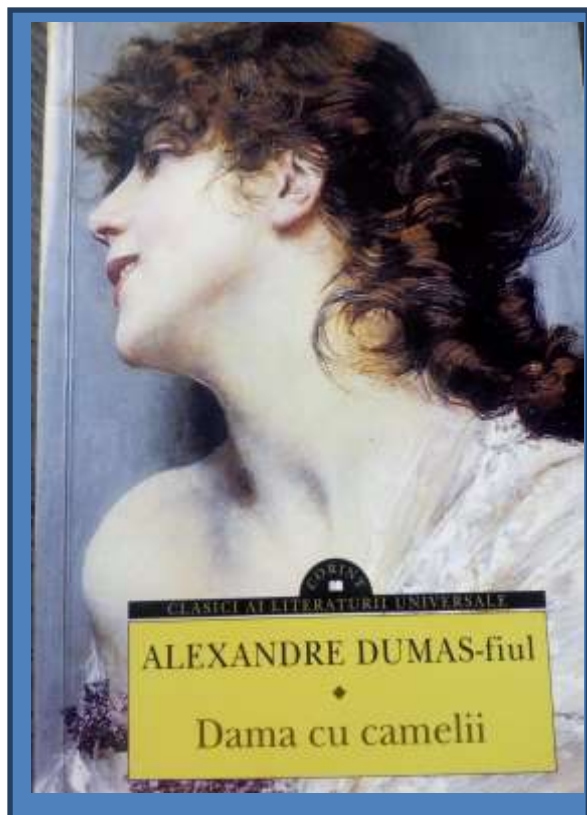
Intr-un lung interviu pe care l i-a luat lui Mircea Mihaies, Mircea Cartarescu spunea despre *Levantul*: "Levantul e si singura carte care-mi place din tot ce-am scris, singura din care recitesc. Pe celelalte nu numai ca nu le recitesc dar nici nu le mai tin minte!". Ce putem citi dincolo de "spectacolul" acestei afirmatii? In primul rind ca *Levantul* e cartea cea mai draga autorului. Mai mult, scriitorul exclude epopeea din sirul poeziei si prozei sale, situindu-o pe o pozitie speciala, unica."Singurul text complet izolat, e din punctual meu de vedere *Levantul*. Nu-l consider ca facind parte din latura mea poetica, nici din cea prozastica. Este cu totul si cu totul altceva". Transanta afirmatie a autorului are, cred, doua "chei" de explicare: mai intii profesionist al scrisului pina-n virful unghiilor, Cartarescu sties a-si insoliteze cititorul si cind e vorba de un interviu; apoi *Levantul* e opera unde ideile teoretice in miscare ale autorului se intilnesc cel mai bine cu practica scrisului sau. Postmodernism declarat si partisan, Cartarescu se simte cel mai bine reprezentat de aceasta opera.(pag 33).

Aparut in 1994, romanul *Travesti* nu aduce o modificare esentiala a temelor lui Mircea Cartarescu. De altfel, intr-o cronica dedicata cartii, Ioana Parvulescu scria ca pe autor il "ameninta riscul manierizarii". *Travesti* este o proza inrudita cu secventele narative, din *Nostalgia*, mai ales cu *Gemenii*. Cred ca senzatia de "manierizare" e generata nu numai de o anume repetare a schemelor narative ci si de situarea in

central prozei lui Cartarescu a Obsesiei. Astfel, prozatorul nu pare ingrijorat de repetitive. Dimpotriva, repetitia poate fi formula magica prin care cititorul urmeaza a fi prins definitiv in "plasa de paianjen", imagine recurenta in *Travesti*, a prozei. Organizarea narativa din *Travesti* e similara, din punctul de vedere al timpului naratiunii, cu aceea preferata de autor in majoritatea secventelor din *Nostalgia*. E vorba despre "naratiunea ulterioara", careia povestitorul ii adauga intimplari situate in prezentul desfasurarii evenimentelor. (pag 48).

Dintre toate cartile de proza ale autorului, *Orbitor* se anunta a fi, ca proiect, cea mai ambitioasa. Primei parti a romanului, *Aripa stinga*, ii vor urma *Aripa dreapta* si *Trupul*. Cu toate acestea romanul nu schimba temele obsesiv ale autorului. Intr-un comentariu extins si aplicat pe care-l facea primei parti a trilogiei, Livius Ciocirlie scria: "E limpede si net: adincimea nu poate fi decit o aparenta. Totul e o suprafata palimpsest, acoperita de desene fata de care se pot adopta, zeci de puncte de vedere, carora le corespundeau alte si alte ordonari ale desenelor." In ansamblul operei "adincimea" pare a se naste din Obsesiile operei lui Cartarescu. Ar fi mai intii imaginea Totului, axul central al intregii creatii a autorului." Trecutul este totul, viitorul este nimic, nu exista alt sens al timpului." Aceasta eminesciana afirmatie ascunde atitudinea duala a prozatorului fata de lume; pe de o parte angajare romantica, pe de alta parte constiinta a relativitatii absolute. Ne aflam, in *Orbitor*, in mijlocul unei lumi gindite "oximoronic". Imensului efort de a "unifica" Timpul, Spatiul, de a recrea, asemeni marilor romantici, armonia originara a Fiintei ii corespunde, simultan, o tendinta centrifuga, de farimitare, de fragmentare a lor pina la unitati infinitezimale.

Iata ciocnirea, in interiorul romanului, a celor doua filozofii: "Si doar atunci se va petrece marea unificare, nu a celor patru forte intr-una singura, ci a ochiului care vede cu lumea vazuta de el, intr-un continuum ochi-lume sau lume-ochi care se va putea numi Totul" si " Sintem pinze subtiri de paianjen umflate si sfisiate de vint. Sintem franje de interferenta pe un balon de sapun, multicolore, umede, disperate...sarcopti in pielea balonului de sapun, lasindu-ne acolo ouale si gunoiul...Lumea noastra e fara greutate si fara sens. (pag 51).

Titlul cărții: Dama cu Camelii

Autor : Alexandre Dumas- fiul

Editura: Corint

Locul publicării: Bucuresti

Data publicării: 2013

Tematica Poveste de dragoste

**Carte recomandată de
Timofte Iuliana
Laborant
Colegiul National "Stefan Cel
Mare" Tg. Neamt**

„Si într-adevar, ce poate fi mai trist decat batranetea viciului, mai cu seama la o femeie? O batranete vaduita de orice demnitate si care nu inspira nici un interes. Perpetua cainta nu pentru calea urmata, ci pentru calculele gresite si banii prost folositi, constituie unul din lucrurile cele mai intristatoare.”Pag. 17

„Sufletul cunoaste refugii bizare.”Pag. 18

” Inalta si subtire până la exagerare, ea detinea în cel mai înalt grad arta de a camufla aceasta scapare a naturii prin simple aranjamente ale imbracamintii.”

„ Salul de casmir ale carei margini atingeau pamantul, lasa sa se intrezareasca de o parte si de alta volanele bogate ale unei rochii de matase si mansoul gros pe care-l tine in dreptul pieptului, era ingopat in pliseuri atat de dibaci aranjate, incat nici cel mai exagerat ochi n-ar fi gasit un cusur acestei siluete.”

„Capul, o minunatie, era obiectul unei cochetarii deosebite. Era un cap micut si Musset ar spune ca mama ei il concepuse astfel pentru a-l putea cizela cu grija. Inchipuiti-va, intr-un oval de negrita gratie, doi ochi negri strajuiti de sprancene atat de perfect arcuite incat pareau pictate; voalati acesti ochi cu niste gene lungi, care cand se plecau aruncau umbre pe pielita trandafirie a obrazilor; trasati un nas fin, drept, spiritual, cu narile usor înfoiate de o arzatoare senzualitate; desenati o gură desavarsita, ale carei buze se intredeschideau tacut asupra unor dinti albi ca laptele; colorati, pielea obrazilor cu puful diafan al piersicii pe care n-a atins-o inca mana de om si veti avea perfectiunea acestui cap incantator.”

„Parul negru ca pana corbului, ondulat natural sau nu, se desfacea pe frunte in doua plete mari, imbinat la ceafa dand la iveala varfurile urechilor in care scaparau doua diamante in valoare de 4-5 mii de franci fiecare.” (pag 22).

“Se aflau acolo toate celebritățile viciului elegant examinate cu viclenie de câteva doamne din lumea înaltă, ... pentru a avea posibilitatea să le vada mai de aproape pe acele femei cu care ele nu ar fi avut ocazia să le întâlnească, și pe ale căror plăceri ușoare le și invidiau poate.” pag.26

“...convins de un principiu conform căruia “Femeii pe care educația nu a învățat-o ce înseamnă binele, Dumnezeu îi deschide 2 cai care o pot readuce pe drumul drept: suferința și iubirea. Sunt două cai grele; cele care le urmează își însângerează picioarele, își sfășie pielea mainilor, dar, în același timp, pierd prin maracinișuri podoabele viciului și ajung la capăt cu aceeași goliciune care nu te face să rosești în fața Domnului.” Pag. 30

“De ce să ne încăpățanăm în parerile unei lumi care se vrea dură pentru a se amăgi că e puternică și să respingem sufletele însângerate din rani, prin care, asemeni sangelui stricat al bolnavului, se răspândește raul trecutului: suflete care nu asteaptă decât o mână prietenoasă care să le oblojească și să le aducă tamaduirea inimii?” pag. 31

” Să fim buni, să fim tineri, să fim adevărați!” pag. 31

” Raul nu este decât o desertăciune, să cultivăm orgoliul binelui, și mai cu seamă, să nu ne pierdem nădejdea! Să nu disprețuim femeia care nu-i nici mama, nici sora, nici fiica, nici soție. Să nu ne îngrădăm stima doar la familie, să nu ne reducem indulgența la egoism. Pentru că cerurile se bucură mai mult de cainta unui păcătos, decât de o sută de oameni dreți care nu au păcătuț niciodată. Să încercăm să bucurăm cerurile. Binele ni se va întoarce întoars. Să presăram în cale pomana iertării noastre față de cei pierduți prin dorințele pământestii, iertare care poate să salveze o speranță divină și așa cum spun bunele bătrâne când îți recomandă un leac, chiar dacă n-o să-ți facă bine, rău n-are cum să-ți facă.” Pag. 32

” ...totul se găsește în puțin. Copilul e mic, dar în el e cuprins omul, creierul e strâmt, dar adaposteste gândirea. Ochiul nu e decât un punct, dar el cuprinde în privirea sa orizontul.” pag. 32

“Să fii iubit de o fată castă, să fii cel dintâi care îi dezvăluie acest mister al dragostei constituie o mare fericire, dar asta e lucrul cel mai simplu din lume. Cu cât o fată crede mai mult în existența binelui, cu atât se lasă mai ușor în voia iubirii căci ea este lipsită de apărare, și orice bărbat va putea să-și ofere triumful de a fi iubit de ea, oricând va dori,” Pag.100

“Pentru bărbați femeile trebuie să fie vesele atunci când ei sunt cu chef, sănătoase când ei vor să cîneze.....Noi nu ne mai aparținem. Nu mai suntem ființe ci lucruri. Suntem pe primul loc când e vorba de amorul lor propriu, pe ultimul când e vorba de prețuirea lor.” pag.128

Titlul cărții: Dragostea nu moare

Autor : DEVI, Maitreyi

Editura: Amaltea

Locul publicării: Bucuresti

Data publicării: 2011

Tematica : Dragoste

*Carte recomandata de tehnician
Trifan Casiana
Colegiul National” Stefan Cel
Mare” TG.Neamt*

“ Obisnuiam sa ma intreb uneori de ce mi-a fost dat sa traiesc o asemenea intamplare fara urmari. Acum vad ca ea n-a avut nici inceput, nici sfarsit. Stelele sunt stralucitoare, ele au fost martore ale suferintelor unor oameni fara de numar, intocmai cum astazi ma urmaresc pe mine.Stelele imi cheama intreaga fiinta. Ma simt de parca n-as fi aici, dar mai sunt inca aici”. (pag 7).

“ Timpul nu isi arunca nicaieri ancora. Nu are fata, ori spate, ori laturi. Timpul nu are nici rasarit, nici apus. Numai pentru a ma exprima pe mine, infinitul devine finit” . (pag 8).

Dar acest poem nu-mi este destinat; e pentru mama. Ea seamana intocmai cu acest copac. Isi intinsese umbra racoroasa peste drumul tatalui meu, pentru a-l alunga oboseala. Nu dorea nimic pentru ea insasi, era nimbata de pasiunea dragostei ei, sacrificand intotdeauna propriu-l confort. Viata mamei era sublima, totusi nu doresc sa fiu ca ea. Nu ma pasioneaza modul ei de viata”. (pag 49).

“ Era foarte aproape de mine, dar nu ma atingea . Ar fi putut sa puna mana pe umarul meu dar nu a facut asta. Exista un mic spatiu liber intre mine si el. Stam tacuti si impietriti. Ii simt prezenta cu intregul meu trup. In sinea mea ii simt chiar atingerea. Ciudat. Golul nu este gol, este plin de eter. Eu nu stiu ce este acela eterul, dar cred ca trebuie sa fie acela ce ne apropie cu o mana nevazuta. In jurul meu, atmosfera este plina de respiratia sa. Briza parfumata adie deasupra florii obosite de seara, umplandu-i ramurile de o neimplinita imbratisare”. (pag 50).

“ Cand razele soarelui cad pe floare si o fac sa-si deschida petalele, ea nu stie ca asculta o comanda pentru obtinerea fructului. Asa si dragostea, luminoasa, calda, minunata dragoste, ca si raza de soare, m-a patruns si m-a facut sa astept nerabdatoare”. (pag 61).

“ Intr-o zi, gustul amar de chinina a disparut si gura ei a incercat dulceața mării. Un tanar profesor a venit sa locuiasca langa casa lor. Avea aproape varsta ei.

S-au cunoscut si Aradhana a inteles pentru cine a asteptat ea atat de mult ca viata sa capete un sens”. (pag 64).

“ Se spune: “ Gelozia se taraste ca o vipera cu creasta” ori “ Un barbat verde de gelozie” - pentru ca gelozia este otravitoare”. (pag 76).

“ Trezeste-te, o femeie tematoare de prima iubire,,,”. (pag 81).

“ Ti-am privit frumusetea toata viata mea, totusi ochii mei nu sunt satui. Mi-am pastrat inima pentru tine pentru milioane de ani si totusi nu este alinata”.(pag 96).

“ Luna incepea sa apara si sa straluceasca, nepasatoare, ca de obicei, la tot ceea ce este martora”. (pag 102).

“ Oriunde si oricum, acesta este darul cel mai de pret lasat de Dumnezeu pe pamant; altfel cum oare s-ar fi putut naste dragostea? In ce societate amenintatoare si incrunzata traim”? (pag 103).

“Ideea aceasta a inceput sa se miste in sufletul meu, sa coboare cu pasi usori in adanc, in tainitele nefarsite ale mintii mele, acolo unde cuvintele nu rasuna, unde nu exista zi si noapte, unde soarele si luna nu stralucesc, nici stelele nu licaresc si patrundand in acest hau, a cazut intr-o toropeala yogina. Cine s-ar fi putut gandi ca, dupa 42 de ani, ea se va trezi din nou”. (pag 110).

“Ce lege infailibila determina miscarea rotii? Aceasta roata ce aduce experientei noastre bucurie, tristete, nenorocirea si fericirea, si transforma o substanta in alta, ca o masina centrifuga ce arunca apa de prisos si condenseaza materia. Mama spunea ca flacara nenorocirii parjoleste trei zile, apoi incet-incet, flacarile tind sa se stinga. O mama isi revine dupa pierderea fiului iar o vaduva invata sa fie ea insasi. In fiecare zi pierdem si in fiecare zi primim compensatii. Toate acestea sunt bine cunoscute. Unii o afla din carti sau din experientele altora, dar eu o stiu din experienta mea directa”. (pag 111).

“- Sa stii, Ru, ca si necazurile isi au valoarea lor. Toti ganditorii din lume spun asta. Roaga-te lui Dumnezeu- el te va linisti. Numai suferinta il face pe om sa-l caute pe Dumnezeu. Apoi murmura un cantec. “ Strapuns de sageata iubirii, cineva ti se prabuseste la picioare”. (pag 111).

“Uneori moartea iti poate aduce mai multa mangaiere decat viata. Exista un fel de pace in moarte. Orice durere se stinge. Dar in mine, rana sangera din nou. Deci el a murit. Sfarsitul. Definitivul. Nu ramane nimic dupa moarte. Am pierdut orice posibilitate de a-i reprosa tradarea. Am nadajduit atat de mult ca intr-o zi il voi intalni”. (pag 183).

Nu sunt o pesimista. In adancul inimii mele zdrobite, o mica pasare a sperantei, care se zbatea de moarte, a tresarit la auzul vocii lui Mircea si simt ca ea reinvie si se preface intr-un phoenix. A vazut cineva un phoenix? Arata exact ca un albatros”. (pag 237).

Titlul cărții: Divina comedie

Autor: Dante Alighieri

Editura: Paralela 45

Locul publicării: Pitesti

Data publicării: 2006

Tematica Literatura universală

*Carte recomandată de profesor
Manole Luminita
Istorie
Colegiul National "Stefan Cel
Mare" Tg.Neamt*

“Spre-amiaza vietii noastre muritoare/ ajuns, intr-o padure-ntunecoasa/ ma ratacii pierzand dreapta carare” . (pag 7).

“Caci domnul nostru ce-a murit pe cruce,/ fiind eu potrivit la preasfanta-i lege,/ nu vrea prin mine drumul tau s-apuce. / El pretutindeni pe pamant e rege,/ dar sfantul scaun in ceruri sus si-l are;/ fericite-s cei ce-n preajma si-l alege!” I-am spus atunci:”Pe Dumnezeu care n-a fost al tau, dar il ravnesti delung,/ m-ajuta tu sa scap de la stramtoare/ si du-ma-astfel incat curand s-ajung/ la sfantul Petru si pe unde spui/ ca-l plin de dughuri care pururi plang./ Pornii atunci si eu pe urma lui”.(pag 11).

“Vazui atunci ca pe-asta crunta cale/ sunt osanditi cei ce-au robit in gand/ puterea mintii poftelor carnale.” (pag 29).

“Iubirea care-n cei alesi tresare/ il prinse-n mreji cu-a mea faptura, moarta/ in chip ce si-azi, cand mi-amintesc, ma doare.”

“Iubirea care pe iubiti nu-i iarta/ de chipu-i drag pe veci m-a-nlantuit,/ incat, cum vezi, nu-i chin sa ne desparta.” (pag 31).

“Si inca dulce va era suspinul,/ cum de v-ati prins in mreaja de ispitate/ si dragostei i-ati cunoscut veninul?”

“ Nu-i chin mai mare-n vreme nenorocite/ decat-raspunse-n lacrimi si pali-/ sa-ti amintesti de clipe fericite.” (pag 32).

“O, voi netrebnici, izgoniti din cer,/ ce cutezanta v-a facut strajeri?/ grai din pragul portilor de fier.” (pag 50).

“Acesta-I tintirimul celor care/ cu Epicur credeau ca-n muribunzi/ si sufletul cu trupu-odata moare”. (pag 56).

“Dar cand inseli pe cel ce crede-n tine,/ nu pangaresti doar dragostea ce-mbie,/ci insusi legamantul ce te tine/ ca-n lanturi ferecat de prietenie;/ deci braul ultim, unde-l miez pamantul,/ pe tradatori ii arde-ntru vecie.”(pag 59).

“ O, soare, tu, ce-mi limpezesti vederea / si-mi stamperi doru-ncat in slabiciune/ mi-e drag a sta ca sa-ti cunosc puterea, / intoarce-ti gandul inapoi si-mi spune/ cum necinsteste-n cer camataria/ pe Dumnezeu. Indura-te, preabune!”(pag 60).

“Am zis atunci:”De spui c-acest parau/ din lume-ajunge-ai cea jos pe prund,/ cum de-l vedem de-abia-n al treilea brau?”

“Tu stii ca iadul, zise e rotund/ si-oricat de mult am pogorat tot roata,/ mereu de-a stanga, scoborand spre fund,/ tot n-ai ajuns sa-nconjuri brana toata; / deci daca vezi si lucruri noi umbland,/ nu da prilej mirarilor de-ndata”. (pag 76).

“De ruga mea, raspunsei, ar fi fost/ placuta-n cer, ai fi trait si-acum/ pe lume sus, la-al vietii adapost; / caci chipul tau mi-e calauza- drum/ si-l port in gand, icoana pururi vie,/ ca ma-nvata odinioara cum/ patrunde-un muritor in vesnicie;/ si cat temei pe vorba ta am pus,/pana ce-s viu se cade a se stie.

Insemn cu grija-n minte ce mi-ai spus/ si toate-n ceruri doamnei ce mi-e sfanta/i le voi spune, de-oi ajunge sus”. (pag 80).

“Parinte-al nostru care-n ceruri stai,/ nu tarmurit, ci mai vartos de dragul/ fapturilor ce-ai zamislit in rai, slavita fie numa Ta si pragul/ puterii Tale-n veci si-n osanale/ iti multumeasca pruncul si mosneagul.

Pogoare pacea-mparatiei Tale/ spre noi ce-n van cu mintea-ne saraca/ ne straduim s-aflam spre dansa cale.

Ca ingerii ce vrerea lor si-o pleaca/ si Tie Ti-o jertfesc, cantand osana,/ la fel si omul pe pamant sa faca”. (pag 318).

“Dar daca Domnu-in bunatatea lui/ ma-vredniceste sa-i cunosc gradina/ pe-o cale cum nicicand n-a fost si nu-i,/ tu spune cine-ai fost si pe colina/ din sus de noi ne du, caci vorba ta/ ne va-druma ca-n zori de zi lumina.”(pag 346).

“De-aceea lumea, dupa pilda-i vie,/ din cate-i plac se-mbuiba in nestire/ si de-altele nici ca mai vrea sa stie.” (pag 348).

“Ajunga Domnul sa v-aline-amarul/ si-n cerul larg, ce mai vartos se-mparte/ v-adaposteasca spre-a-i gusta nectarul “. (pag 402).

“Minuni mai mari facut-a Domnu-odata/ cu Marea Rosie-n larg sau cu Iordanul; deci si-ndreptare va din cer sa scoata.

Si jur, crestine, pe-acel prag ceresc,/ de dorul cui adesea plang mahnit/ si-amarnic de pacate ma caiesc”. (pag 658).

“Pamant mi-e trupul, in pamant si sta-va/ cu ceilalti pana cand va fi-ntregit/ al nostru numar, precum cere Slava”. (pag 676).

Titlul cărții: *Luntrea lui Caron*

Autor : BLAGA, Lucian

Editura: Humanitas

Locul publicării: București

Data publicării: 2007

Tematica:

*Carte recomandată de profesor
de limba și literatura română
Anca Baroi,
Colegiul Tehnologic „Spiru
Haret”*

Omul va fi asimilat întru totul coordonatelor sale materiale și redus la automatismele declanșate de groaza foamei și de teroare. La început rușii vor dezorganiza munca și producția. Prin „lipsuri” impuse metodic și într-adins, ei vor încerca să ne convingă că omul este ceea ce mănâncă și nimic alt. După ce vor fi distrus toate pretențiile la un nivel de trai omenesc, ei vor desființa orice simț de demnitate, prefăcând pe om, încetul cu încetul, într-un automat al muncii în serviciul statului. Și cine-i statul? În primul rând, noua „elită”, care consideră pe intelectualul de vocație drept dușmanul numărul unu al ei. Așa – zisa „linie” va lua locul libertății spirituale, lozinca va lua locul conștiinței, partidul va lua locul lui Dumnezeu.

p.85

Prin oraș și pe la margini mișunau, răzleți sau în cete, soldați „eliberatori”. De obicei turmentați. Eliberarea duhnea.

p.94

I s-a atras luarea aminte că despre armata eliberatoare sovietică nu se poate scrie decât elogios sau deloc.

p.96

Epitetul homeric intra în uzul cotidianelor. De câte ori venea vorba despre un anume lucru sau despre o anume persoană, se repeta cu insistență ilariantă și epitetul de rigoare. Armata sovietică era întotdeauna „eroică”, iar Stalin întotdeauna „genialul”.

p.107

Eram avertizat că această atitudine „retrogradă” a fost foarte rău văzută la „partid”. Dalai-Lama îmi da sfatul să-mi adaptez cursul la situație și să-mi însușesc o atitudine progresistă, iar aceasta cât mai curând, pentru ca reforma „sănătoasă” ce se pregătește să mă găsească în toate privințele „pe linie”. Mi se da fără înconjur sfatul foarte binevoitor de a mă ține în curent cu noile idei ce se popularizau prin „broșuri”, la nivelul de înțelegere a maselor. Vitrinele librăriilor erau, pe atunci, într-adevăr invadate de-un potop de broșuri. Noua cultură se găsea în fața fițuicilor de propagandă, iar ideile așa-zise revoluționare erau de-o platitudine înspăimântătoare, dar debitate cu o prețiozitate ce te uluia.

Dalai-Lama

354

Politica creației a devenit o politică de exterminare a muzelor și, în timp ce casele de prostituție au fost desființate, prostituția slovei înflorește ca niciodată.

[...] Cartea morților din Vidra de Sus. Dacă te-ai duce o dată să răsfoiești prin ea, ai găsi pagina pe care preotul satului a înregistrat în 1874 decesul lui Avram Iancu. Filele poartă obișnuitele indicații cu litere de tipar, numele, prenumele omului, anul nașterii, meseria, data morții. Preotul a însemnat conștiincios toate datele pe fila lui Avram Iancu. Când a ajuns la rubrica „meserii”, preotul, după ce va fi ezitat o clipă, a scris: „eroul românilor”. N-avea dreptate preotul? Cred că avea, căci Avram Iancu a avut într-adevăr, meseria de erou. Pe vremuri, erosmul putea să fie o meserie. Astăzi, situația e puțin mai altfel. Astăzi intră o doză de eroism în toate meseriile ce intelectualii noștri sunt nevoiți să le îmbrățișeze, oricare ar fi meseriile.

p.258-259

Singura dictatură prielnică literaturii și creației, în general, este aceea a conștiinței.

Probabil că și în Câmpul Frumoasei ulița ce duce la cimitir se numește tot Engels. Pretutindeni, toate străzile ce duc la cimitir ar trebui să poarte nume de marxiști.

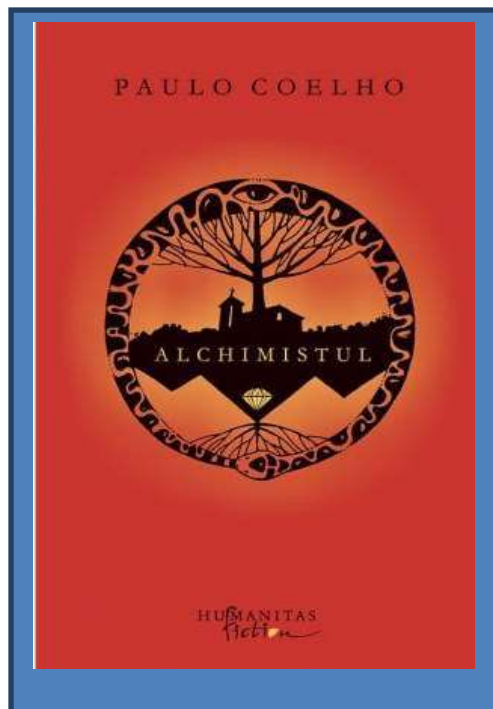
M-am dus în pădure și întâlnii flacăra. Flacăra era o veveriță. I-am furat numele și ți l-am dăruit ție. M-am dus pe câmp printre lanuri și întâlnii cântecul. Cântecul era o greierușă. I-am furat numele și ți l-am dăruit ție. M-am dus lângă râul morilor și întâlnii floarea luminii. Floarea era Mângâierea Apelor. I-am furat numele și ți l-am dăruit ție. M-am dus pe marginea râpilor și întâlnii floarea zădărniceii. I-am furat numele și ți l-am dăruit ție. Toate fapăturile trebuie să tacă în fața ta. Li s-a hotărât dintru începuturi să rămână, toate, fără de nume, căci, singură, tu ești vrednică să le porți pe toate, ca să fii bogată în veac.

„Mă vezi cum sunt. Nu, nu sunt vrednică de atâta dar”, îmi răspunde Ana.

Eu, într-un târziu:

„Numai iubirea vede drept și bine.”

Dumnezeu a fost, lumea este. Când lumea nu va mai fi, Dumnezeu va fi iarăși. Când lumea este, Dumnezeu nu poate fi, căci lumea este Dumnezeu în altă formă.

Titlul cărții: Alchimistul

Autor : COELHO, Paulo

Editura: Humanitas

Locul publicării: București

Data publicării: 2013

Tematica: Literatură străină
Roman

**Carte recomandată de profesor
Ioana Poețelea, Colegiul
Tehnologic „Spiru Haret”
Piatra Neamț**

„«Problema este că ele nu știu că fac drumuri noi în fiecare zi. Nu-și dau seama că pășunile se schimbă, că anotimpurile trec, pentru că sunt ocupate numai cu adăpatul și cu mâncarea.»

«Poate că așa este cu noi toți», își zise ciobănașul.»

(p.35)

„Cu prietenii pe care și-i face, omul nu trebuie să stea zi de zi. Când vezi aceleași fețe mereu, cum i se întâmpla lui la Seminar, ajungi să-i consideri ca făcând parte din viața ta. Și dacă fac parte din viața noastră, încep să vrea să ne-o schimbe. Dacă nu ești așa cum vor ei, se supără. Pentru că toți știu exact cum trebuie să trăim noi. Și niciodată n-au habar cum să-și trăiască propriile vieți.»

(p. 40)

„Cu toate acestea, oile îl învățaseră un lucru mult mai important: că există un limbaj pe lume pe care îl înțelegeau toți și pe care flăcăul îl folosisese în tot acel timp ca să facă să prospere prăvălia. Era limbajul entuziasmului, al lucrurilor făcute cu dragoste și voință, în căutarea unui lucru pe care-l doreai sau în care credeai. Tangerul nu mai era un oraș străin, iar el simți că în același fel cum cucerise acel oraș putea cuceri lumea.

«Când îți dorești un lucru, tot Universul conspiră la realizarea dorinței tale», spusese bătrânul rege.»

(p. 95)

„Dar cămilarul nu părea prea impresionat de amenințarea războiului.

- Sunt în viață, îi spuse flăcăului, în timp ce mânca o farfurie de curmale, în noaptea fără focuri și

fără lună. Când mănânc, nu fac altceva decât să mănânc. Când merg, doar atât voi face, voi umbla. Dacă va trebui să lupt, orice zi va fi la fel de bună ca să mor.

Și asta pentru că nu trăiesc nici în trecutul meu, nici în viitor. Nu am decât prezentul, și numai el mă interesează. Dacă vei putea rămâne mereu în prezent, vei fi un om fericit. Vei simți că în deșert există viață, că cerul are stele, și că războinicii se luptă pentru că asta face parte din rasa omenească. Viața va fi o sărbătoare, o mare sărbătoare pentru că ea este numai și numai momentul în care trăim.”

(p. 124-125)

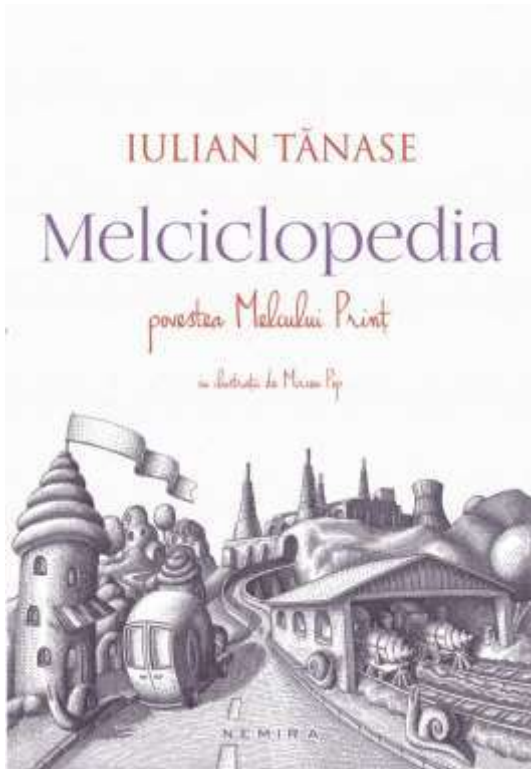
„Și atunci a fost ca și cum timpul s-a oprit în loc, iar Sufletul Lumii ar fi apărut cu toată vigoarea în fața flăcăului. Când i-a privit ochii negri, buzele nehotărâte între zâmbet și tăcere, a înțeles că cea mai importantă și mai înțeleaptă parte a Limbajului pe care-l vorbea lumea era aceea care făcea ca toți pământeni să-și înțeleagă inimile. Și asta se chema iubire, un lucru mai vechi decât oamenii și decât însuși deșertul, care totuși răsărea mereu cu aceeași forță oriunde două perechi de ochi se întâlneau cum se întâlneau acelea două în fața fântânii.”

(p. 135)

„«Pe fiecare om de pe fața Pământului îl așteaptă o comoară undeva», îi spusese inima. Noi, inimile, obișnuim să vorbim puțin despre aceste comori pentru că atunci oamenii nu mai vor să le găsească. Vorbim despre ele numai copiilor. Apoi lăsăm viața să-l îndrepte pe fiecare spre destinul său. Dar, din nefericire, puțini urmează drumul care le este trasat, adică drumul Legendei Personale și al fericirii. Ei cred că lumea este un lucru amenințător, și de aceea lumea chiar devine amenințătoare.

«Și atunci noi, inimile, vorbim din ce în ce mai încet, dar nu tăcem niciodată. Și evităm ca vorbele noastre să fie auzite: nu vrem ca oamenii să sufere pentru că nu și-au urmat inimile.»

(p. 181)

Titlul cărții: *Melciclopedia, povestea Melcului Prinț*

Autor : Iulian Tănase

Editura: Nemira

Locul publicării: București

Data publicării: 2017

Tematica: aventură, autoanaliză

Carte recomandată de profesor.

Luiza Negură

Colegiul Tehnologic „Spiru

Haret”

Piatra Neamț

Nu poți fi doar un nume, îmi spuneam, nu poți fi doar o etichetă pe care cineva ți-o lipește de frunte, la naștere, ca pe o bancnotă cu care ar urma să te descurci întreaga viață, trebuie să fie ceva mai mult de-atât sau, pur și simplu, altceva, îmi spuneam.

p. 7.

. Alunecând pe harta Melxopotamiei, Melcul Prinț a văzut cu ochii lui cele două mari fluvii, Tigru și Eufrat, care traversează țara de la nord la sud. Sunt fluvii prin ale căror alpii nu curge pic de apă. Melcii sunt cei care curg, ca niște caravane care șerpuiesc lent, într-un continuum vâscos, cu undiri imperceptibile, două procesiuni moi, două fluvii nevertebrate care curg cu lentoarea cu care se scurge timpul.

p. 41. Fără priviri, ochii sunt doar niște obiecte de decor.

p. 40

În Melxopotamia, reîncarnarea se numește melctempsihoză. Unii cred mai degrabă preventiv, fiind de părere că e mult mai bine să crezi decât să nu crezi, nu doar că nu ai nimic de pierdut dacă crezi, dar e posibil chiar să nu ai decât de câștigat.

p. 45.

Melxopotamienii cred că sufletul locuiește în ochiul stâng, înotând ca un pește invizibil în umoarea vitroasă care umple spațiul dintre cristalin și retină.

p. 48.

Românii nu pot vorbi cu zâmbetul pe buze pentru că zâmbetul lor se află, poate, pe buza prăpastiei. Buza prăpastiei e a treia buză a gurii lor, probabil.

p. 61.

Românii nu vorbesc cu zâmbetul pe buze pentru că s-au obișnuit așa. Sau, poate, pentru că se tem că propriul zâmbet fie le-ar putea închide gura, fie le-ar putea mânca gura, tot ce e posibil.

p. 61.

. Viața este ceea ce li se întâmplă melcilor în drum spre cimitir, însă nimeni nu le garantează că vor și ajunge la timp, că vor și trece linia de sosire pe poarte cimitirului.

p. 64

Prietenii știu cel mai bine să îți zâmbească. Zâmbetul lor este o oglindă invizibilă în care, fără să te vezi, te recunoști. p. 68.

Melccetera e un alt fel de a spune că și alți melci, că și alte melcoaice, nenumiți, nenumite, sunt parte din poveste, doar că nu au mai încăput printre rândurile ei decât sub forma acestui cuvânt, melccetera, un fel de „și ala mai departe”, cu un departe populat de melci, de toți melcii rămași pe nedrept afară. p. 83.

Cine visează să își găsească sufletul-pereche trebuie să se prindă în horă. Melciuleandra pornește lent, foarte lent, pe gustul și măsura melcilor. Dansatorii se lipesc unii de alții, muzica abia curge, se scurge domol printre florile galbene de siminoc, lentoarea ține melciuleandra pe loc, foaie verde siminoc, hora bate pasul pe loc, și-nc-o dată, melci-băieți, hop ș-așa, și-așa. p. 87.

Cam asta cred melxopotamienii despre români: că ar trebui să se culce mai rar și să se trezească mai des. p. 91.

Se știe că un singur melc a răs în ziua nașterii sale: Melcsia. Martori ai acestui răs irepetabil au fost melcii Gaspar, Melchior și Baltazar, care au văzut în mica și delicata cochilie transparentă, care se cutremura de ră, semnele melcului cel așteptat, a cărui apariție pe lume a făcut, în trecut, obiectul profețiilor atâtor prooroci. p. 99.

Margareta și Faust s-au iubit mult. Până să se cunoască, s-au iubit separat. Margareta s-a iubit cu singurătatea ei, Faust cu singurătatea lui. În ziua când s-au întâlnit, singurătățile li s-au dizolvat una într-alta, dispărând pestru totdeauna, așa cum se topesc amintirile în acidul memoriei. p. 107.

Când îți pierzi sufletul, nu îți mai este dor de nimeni, nu mai poți plânge, nu mai poți plânge nici măcar când tai o amărâtă de ceapă și, lucrul cel mai grav. nu mai visezi. p. 112.

Visul lui Melcfistofel era să aibă un acvariu în care să înoate tot felul de suflete, mai mari sau mai mici, albe, negre, colorate. p. 114.

Trebuie să avem mare grijă cum ne purtăm cu singurătatea când traversăm sălbăticia dinăuntrul nostru. p. 119.

Melc Capone se trezește devreme, cu noaptea în cap, cu resturi de vise pe pleoape. p. 140.

Visele în sepia ale melcilor melxopotamien arată de parcă ar mai fi fost visate o dată, cu mii de ani în urmă, de către alții. p. 142.

În căutarea fericirii

Autor : RUSSELL, Bertrand

Editura : Humanitas

Locul publicării : București

Data publicării : 2011; 2013

Tematica : Filozofie

**Carte recomandată de
prof. înv. primar
Violeta Ghiban
Școala Gimnazială Nr. 5
Piatra- Neamț**

Partea întâi – CAUZELE NEFERICIRII

Ce-i face pe oameni nefericiți?

„Dacă tu însuși ești nefericit, vei fi probabil gata să admiti că nu reprezinți în această privință o excepție. Dacă ești fericit, întrebă-te câți dintre prietenii tăi sunt și ei fericiți. ...Învață arta de a citi pe chipurile oamenilor, spre a putea desluși starea sufletească a celor pe care-i întâlnești în cursul unei zile obișnuite.” P13

Competiția

„Rădăcina răului stă în miza prea mare pusă pe succesul competițional ca principala sursă a fericirii. ...succesul nu poate fi decât unul din ingredientele fericirii.” P45

Plictisul și antrenul

„Plictiseala pare a fi o emoție specific umană. ...Una din componentele esențiale ale plictisului o constituie contrastul dintre circumstanțele de acum și anumite alte circumstanțe, mai agreabile, care se impun în mod irezistibil imaginației.” P51

Oboseala

„Este uimitor cât de mult pot fi sporite atât fericirea, cât și eficiența prin cultivarea unei minți ordonate, care gândește despre orice lucru în mod adecvat și la timpul potrivit, iar nu inadecvat și neîntrerupt. ...Nimic nu e mai epuizant decât indecizia și nimic mai neproductiv decât ea.” P65

Invidia

„Dintre toate caracteristicile firii umane obișnuite, invidia e cea mai regretabilă: nu numai că persoana invidioasă urmărește să pricinuiască un rău celui pe care-l invidiază... dar prin invidie devine și ea însăși nefericită.” P76

Frica de opinia publică

„Este, firește, fără rost să disprețuiești în mod deliberat opinia publică; și acesta e, de fapt, un mod de a te afla sub dominația ei, deși unul de-a-ndoaselea. În schimb, indiferența sinceră față de ea este deopotrivă un semn de tărie și o sursă de fericire. Iar o societate formată din bărbați și femei care nu se pliază excesiv la convenții este mult mai interesantă decât una în care toată lumea se poartă la fel.”

P121

Partea a doua – CAUZELE FERICIRII

Mai este posibilă fericirea?

„Fericirea e de două feluri, deși, firește, există și grade intermediare. Cele două feluri pe care le am în vedere pot fi caracterizate ca fiind simplă și, respectiv, fantezistă; sau animală și, respectiv, spirituală; sau a inimii și, respectiv, a minții. Care dintre aceste denumiri se recomandă a fi aleasă depinde, firește, de teza ce urmează a fi dovedită.”

P127

Pofta de viață

„Cu cât un om e interesat de mai multe lucruri, cu atât are oportunități mai multe de a se simți fericit, și cu atât mai puțin se află la cheremul sorții, căci, dacă se întâmplă să piardă un lucru, va putea să afle compensație într-un altul. Viața e prea surtă pentru ca omul să se poată interesa de toate, dar este bine să fie interesat de suficient de multe lucruri pentru a-și umple zilele.”

P142

Afecțiunea

„Definirea celui mai bun fel de afecțiune nu este un lucru tocmai ușor, pentru că, evident, ea trebuie să cuprindă un oarecare element protector. Nu ne simțim indiferenți față de durerile celor pe care-i iubim...Teama pentru alții nu-i decât un pic mai bună decât teama pentru noi înșine.”

P159

Familia

„Când examinăm natura umană separat de circumstanțele lumii de astăzi, este clar, cred, că statutul de părinte este capabil să genereze cea mai mare și mai durabilă fericire din câte poate oferi viața. ...”

P174

Munca

„La întrebarea dacă munca trebuie inclusă printre cauzele fericirii sau printre cele ale nefericirii, răspunsul nu este simplu și univoc. ”

P 184

Interesele impersonale

„Toate interesele impersonale pe lângă importanța pe care o au ca factori de relaxare, au și multe alte efecte benefice.”

P197

Efortul și resemnarea

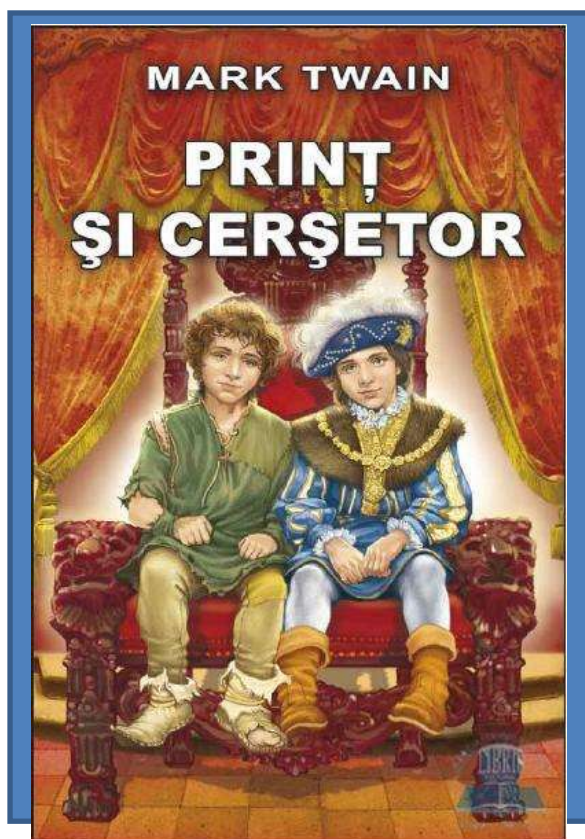
„Fericirea nu e, excepând anumite cazuri foarte rare, ceva ce ne pică în poală, aidoma unui fruct copt, printr-un simplu concurs de împrejurări norocoase. Iată de ce am și ales drept titlu al cărții de față *În căutarea fericirii*”

P204

Omul fericit

„Un astfel de om se simte cetățean al universului, se delectează cu spectacolul oferit de acesta și cu bucuriile pe care i le pune la îndemână.”

P220

Titlul cărții: PRINȚ ȘI CERȘETOR

Autor : TWAIN, MARK

Editura: Cartex

Locul publicării :București

Data publicării: 2008

Tematica: aventură

*Carte recomandată de
Drăgușanu Liliana
învățător Școala Gimnazială
„Ștefan cel Mare”Mastacăn
Borlești*

“În vechea cetate a Londrei, într-o zi de toamnă obișnuită, pe la jumătatea veacului al șaisprezecelea, veni pe lume un băiat în sărmăna familie Cauty, care nu-i dorise de fel nașterea. În aceeași zi un alt copil englez se născu, într-o familie bogată, purtând numele Tudor, care îi dorise din toată inima venirea pe lume. Întreaga Anglie îl dorea de asemeni. Atât de mult îl așteptase, îl dorise și se rugase Atotputernicului toată țara pentru el, încât acum că se născuse, lumea parcă își pierduse mințile de bucurie. Oameni care abia dacă se văzuseră vreodată se îmbrățișau, se sărutau și vărsau lacrimi de bucurie.” (pag. 5)

“Câteva minute mai târziu, micul Prinț de Wales era împodobit cu zdrențele fâlfâietoare ale lui Tom, iar micul Prinț al Sărăciei era împopoțonat cu penajul fălos al hainelor regale. Cei doi se așezară apoi unul alături de celălalt în fața unei oglinzi mari și, ce să vezi, o minune: parcă nu se schimbaseră nimic! Se holbară unul la altul, apoi în oglindă, apoi unul la altul din nou. În cele din urmă micul prinț încurcat spuse:

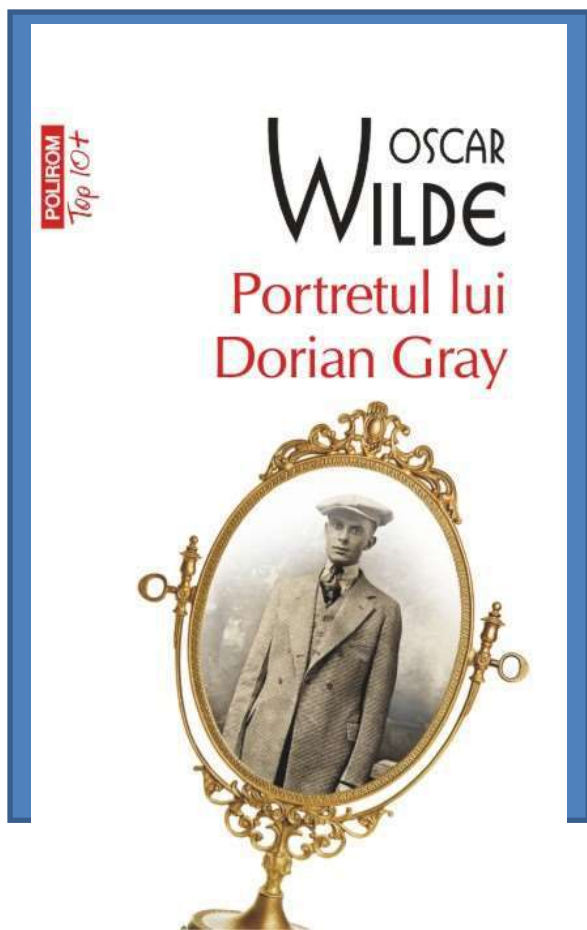
-Ești aidoma la păr, ochi, glas și purtare; ai aceeași formă și statură aceeași înfățișare, aceleași trăsături ca și mine. De-am sta despuiți, nimeni n-ar putea spune care ești tu și care Prințul de Wales. Și acum, că sunt îmbrăcat în straiile tale, îmi pare că pot să înțeleg mai bine ce ai simțit când ostașul acela, o brută... Dar stai, ai parcă o vânătaie pe mână? „ (pag.16)

„Stinse lumânarea și fiecare se retrase în colțul său. De îndată ce sforăiturile șefului familiei și ale mamei sale arătară că au adormit, fetele se strecurară lângă prinț și-l înveliră cu paie și cu zdrențe, să-l apere de frig, mama lui veni și ea lângă el, îi mângâie zulufii și plânse, șoptindu-i la ureche frânturi de cuvinte de mângâiere și milă. Îi pusese deoparte o îmbrăcătură, dar durerile îndurate îi luaseră orice poftă de mâncare. ” (pag. 48)

“Ritualul complicat al îmbrăcării începu; în același timp un curtean după altul îngenunchea aducându-i onoruri și rostind condoleanțe pentru greaua pierdere suferită. Mai întâi o cămașă fu luată de primul scutier de serviciu, care o trecu Primului Lord al ogarilor, care o înmână celui de-al doilea gentilom al odăii de dormit, care o trecu căpeteniei străjerilor din Pădurea Windsor, care o dădu celui de-al treilea gentilom al odăii de dormit, care o trecu Cancelarului regal al Ducatului Lancaster, care o trecu maestrului garderobei, care o trecu crainicului Colegiului de Arme al Coroanei, care o trecu comandantului suprem al Turnului, care o trecu primului maestru de ceremonii al Casei Regale, care o trecu Marelui Gentilom Ereditar al albiturilor, care o trecu lordului mare Amiral al Angliei, care o trecu Arhiepiscopului de Canterbury, care o trecu primului gentilom al camerei de dormit, care luă ceea ce mai rămăsese din ea și îl îmbrăcă pe Tom. Biet copil buimăcit, asta-i amintea de cum se trec gălețile din mână în mână ca să stingă un foc.” (pag.74)

„Regele era vesel și fericit acum, și-și spuse în sine sa:Când voi ajunge din nou la mine acasă, întotdeauna îi voi cinsti pe copilandri, amintindu-mi cum aceste fetițe mi-au arătat încrederea lor și au crezut în mine în vremuri de restriște, pe când cei mai vârstnici , care se credeau mai înțelepți, ma-u batjocorit și m-au făcut mincinos.” (pag.113)

“Toata viața, regelui îi făcu plăcere să povestească istoria aventurilor sale din fir-a-păr....Spunea că repetând adesea prețioasa lecție se întărise în hotărârea sa de a face ca învățăturile acesteia să aducă foloase poporului său.” (pag. 188)

Titlul cărții: Portretul lui Dorian Gray

Autor :Wilde, Oscar

Editura:Polirom

Locul publicării:Iasi

Data publicării:2012

Tematica:psihologie

Carte recomandată de profesor***Olteanu Dan******Școala Gimnazială******“Ștefan cel Mare” Mastacan,
Borlești***

„Frumusețea este o formă a Geniului- este superioară Geniului, pentru că nu cere să fie explicată. Aparține datelor esențiale din lume, cum sunt lumina soarelui sau primăvara sau reflectarea în ape întunecate a acelei scoici argintii pe care o numim lună. Nu poate fi supusă întrebărilor. Are dreptul ei divin de suveranitate. Pe cei care o posedă îi fac prinți. Zâmbiți. Ah, când o veți pierde nu veți mai zâmbi...Uneori oamenii spun că Frumusețea e doar superficială. Dar cel puțin nu atât de superficială ca Gândirea. Pentru mine Frumusețea este minunea minunilor. Este superficială doar pentru oamenii care nu judecă după aparențe. Adevăratul mister al lumii este vizibilul, nu invizibilul. Da, domnule Gray, zeii au fost buni cu dumneavoastră. Dar zeii își iau repede darurile înapoi. Ai doar câțiva ani să trăiești cu adevărat, perfect și deplin. Când se duce tinerețea, se duce și frumusețea, și atunci descoperi brusc că nu mai ai parte de triumfuri sau că trebuie să te mulțumești cu acele triumfuri meschine pe care amintirea propriului trecut le va face să apară mai amare decât înfrângerile.” (pag. 31)

„Întotdeauna întârzia din principiu, iar principiuul lui era că punctualitatea este un hoț al timpului.” (pag 55)

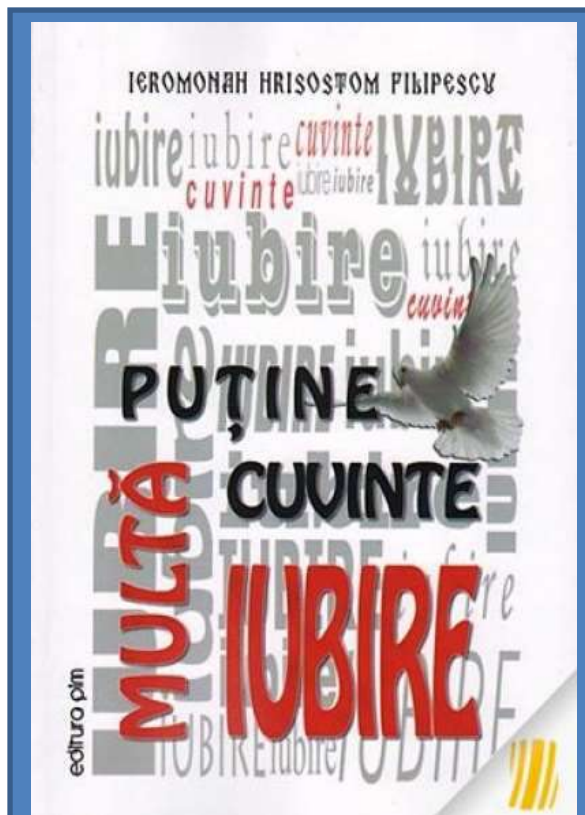
„Mi-am amintit ce mi-ai spus în acea seară minunată în care am cinat prima oară împreună: căutarea frumosului este adevăratul secret al vieții.” (pag.59)

Începu să se întrebe dacă am putea să facem din psihologie o știință absolută încât fiecare izvor neînsemnat al vieții să ni se dezvăluie. Așa cum stau lucrurile, mereu ne înțelegem pe noi înșine în mod greșit și, doar rareori, îi înțelegem pe alții. (pag.69)

„Deseori, întorcându-se acasă.....stătea, cu o oglindă în mână, în fața portretului pe care i-l făcuse Basil Hallward, privind când la fața răutăcioasă care îmbrătânea,când la blondul chip tânăr care îi râdea din oglinda netedă. Chiar acest contrast izbitor îi înviora facultatea plăcerii. Se înamoră din ce în ce mai mult de propria frumusețe și deveni din ce în ce mai interesat de degradarea propriului suflet. Obişnuia să examineze cu o monstroasă, teribilă, liniile hidoase care însemnau fruntea ce se rida sau care se târau în jurul gurii apăsate senzuale, întrebându-se uneori care sunt mai oribile, semnele păcatelor sau semnele vârstei. Îşi alătura mâinile albe de mâinile pătate și grosolane din tablou și zâmbea. Îşi bătea joc de trupul diform și de membrele șubrede.” (pag.143)

„Psihologii ne spun că există momente în care pasiunea față de păcat sau după ceea ce lumea numește păcat domină în asemenea măsură o natură umană încât fiecare fibră a trupului, cum și fiecare celulă a creierului, pare a fi pătrunsă de porniri înfricoșătoare. În asemenea momente, bărbații și femeile își pierd liberul arbitru și se îndreaptă spre deznodământul teribil asemenea unor mecanisme. Li se lua posibilitatea alegerii, iar conștiința e fie ucisă, fie, dacă mai trăiește doar pentru a da fascinație revoltei și farmec nesupunerii. Când din ceruri a căzut acel spirit înalt, acel luceafăr al răului, a căzut de fapt un rebel.” (pag.209)

„Basil Hallward pictează într-o bună zi portretul tulburător al lui Dorian Gray. Doar că, odată cu trecerea timpului, tânărul din tablou îmbătrânește, pe când modelul lui, Dorian, rămâne neschimbat. Fiecare faptă, fiecare an trecut lasă pe chipul pictat încă un semn, fără ca acest amănunt să fie cunoscut de ceilalți;doar creatorul lui, Basil Hallward, știe, iar pentru aceasta e ucis de Dorian Gray. Acesta din urmă va ajunge și el la confruntarea fatală cu reflexia sa pictată și va sfârși, îmbătrânit fără veste, victimă misterioasă a imaginii din tabloul pe care atât l-a prețuit.”(coperta)

Titlul cărții: Puține cuvinte, multă iubire

Autor : Ieromonah Hrisostom Filipescu

Editura:PIM

Locul publicării: Iași

Data publicării: 2013

Tematica : Carte ortodoxă

*Carte recomandată de profesor
Drăgușanu Ana, Școala
Gimnazială” Ștefan cel Mare”,
Mastacăn, Borlești*

"Suflet drag care citești aceste rânduri, oricare ai fi și de oriune ai fi, nu știu ușile sau ferestrele tale ce cântec cântă. Cunoscut doar cântecul frunzelor așezate în simfonie pe pământ după ce le-am sărutat cu chitara obrazilor mei..Să nu-ți pese niciodată de ce cred alții! Gura lumii o închide doar buza mormântului. Viața este ca o carte închisă din care ei văd doar titlul ..Adevărul îl cunoști doar tu.(...)"

P 5

„Lipim și dezlipim etichete pe oameni. Tragem pe unii sau pe alții de mână încercând să schimbăm păreri. Ne consumăm energia preocupându-ne de ceea ce gândesc alții despre noi. Acumulăm frustrări, ne încărcăm sufletele cu griji inutile și ne alimentăm imaginația cu tot felul de închipuiri. Ne îmbolnăvim pentru că ne stresăm prea mult și uităm să fim fericiți. Datul cu părerea despre orice, oricând, oriunde, încurajat de mass-media devine o a doua fire a omului mic. Prejudecăți. Utopii. După ce malaxorul vieții ne frământă bine, uneori și cea mai amărâtă bucățică de pâine îți se pare cea mai dulce.”

P23

„În bucuria iubirii nu avem nevoie de măști. Este singurul loc curat și pur care nu are nevoie de interpretări, de roluri, de scenarii. Cred din toată inima în puterea iubirii. Suntem pe pământ să ne iubim într-o continuă lecție a iubirii. Uneori luăm notă de trecere, alteori picăm examenele. Până la buza mormântului se dau restanțe la iubire.”

P 57

„Dacă oamenii și-ar umple sufletele cu iubire nu ar mai avea vreme să se plângă pentru nimicurile vieții. Dacă iubești, ierți și ierți totul boierește, nu doar din vârful buzelor! Iubirea te iubește așa cum ești, căci în iubire eu sunt tu și tu ești eu.”

P 73

„Așadar, suflet drag, trăiește fiecare zi ca și cum ar fi ultima zi din viața ta. Astăzi poate fi cea mai frumoasă zi, de tine depinde ce alegi. Fii o candelă aprinsă, iar prin pilda propriei vieți fă lumea mai frumoasă în jur.”

P 124

”Viața înseamnă salturi cu parașuta încrederii, înseamnă riscul succesului, înseamnă să cazi și să te ridici, înseamnă alpinism de dorințe, realizări ce te înjosesc, înfrângeri care te înalță.”

P 178

”Astăzi greșesc eu și tu mă ierți. Măine greșești tu și eu te iert.”

P 181

”Cât timp trăiești, simte-te viu.”

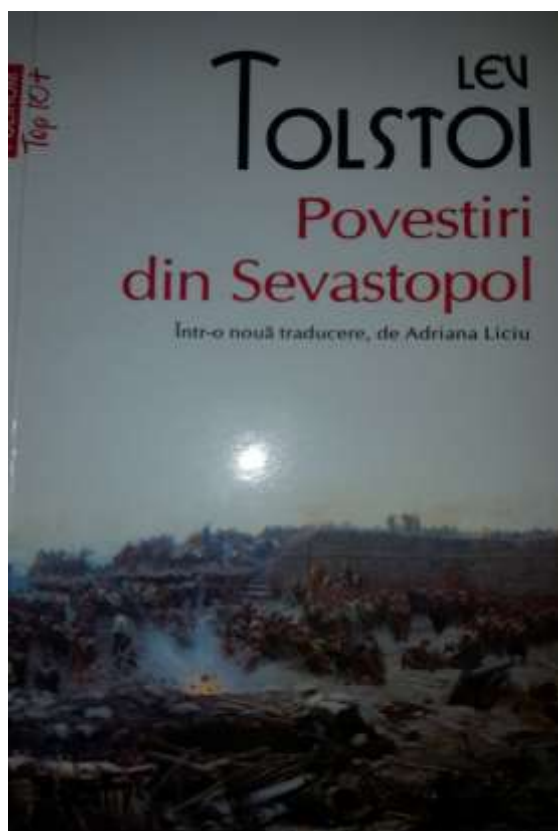
P 198

”Mergi mai departe atunci când toți se așteaptă să renunți.”

P 203

”Nu trăi prin comparații! Înfrânge-ți durerea pentru că tot la zi ajunge și cea mai lungă noapte.”

P 234

Titlul cărții: Povestiri din Sevastopol

Autor : TOLSTOI, Lev

Editura: Polirom

Locul publicării: Iași

Data publicării: 2015

Tematica Povestiri de război

***Carte recomandată de profesor
Ana-Maria Bejan
Școala Gimnazială, Comuna
Gherăești***

”Prima impresie e negreșit și cea mai neplăcută: un amestec ciudat de viață de tabără și viață de oraș, de oraș frumos și de bivouac murdar, nu numai urât, dar parcă și de o dezordine respingătoare; chiar ai impresia că toți oamenii sunt teribil de speriați, că se agită și că nu știu ce să facă.”

P8

”Privește chipurile, ținuta și mișcările acestor oameni: în fiecare mușchi, în lățimea acestor umeri, în grosimea acestor picioare încălțate cu cizmoaie, în fiecare gest, calm, hotărât, lipsit de grabă, se văd acele caracteristici principale care constituie forța rusului: simplitatea și încăpățânarea; dar aici, pe lângă aceste semne definitorii, ți se pare că primejdia, răul și suferințele războiului au pus pe fiecare chip și amprenta conștiinței proprii demnități și a unei înalte gândiri și simțiri. “

P20

”Una din două: sau războiul este o nebunie, sau, dacă săvârșesc această nebunie, oamenii nu sunt deloc ființe raționale, cum obișnuim, cine știe de ce, să credem. “

P27

“De ce în veacul nostru sunt numai trei feluri de oameni: unii care iau vanitatea ca pe un fapt care există în mod necesar, deci justificat, și care i se supun de bunăvoie; alții care o iau drept un dat mizerabil, dar de neînvins; și alții care acționează inconștient, ca niște sclavi sub influența ei? De ce Homerii și Shakespearii au vorbit despre dragoste, despre glorie și despre suferință, iar literatura veacului nostru e doar povestea fără de sfârșit a “Snobilor” și a “Vanității”?”

P35

“Odată ce a pătruns în suflet, frica nu cedează ușor locul altui sentiment; el, care se lauda întotdeauna că nu merge niciodată aplecându-se, o luă repezitor și aproape târâș prin tranșee. “

P59

“Firul conducător al discuției, ca întotdeauna în astfel de împrejurări, nu era bătălia propriu-zisă, ci participarea și vitejia pe care o arătase în luptă cel care povestea. Pe chipurile și în tonul vocilor lor era ceva grav, aproape trist, ca și cum pierderile din ziua precedentă îi afectau puternic și îi mâhneau pe fiecare dintre ei, dar, dacă e să spunem adevărul, cum nici unul dintre ei nu pierduse pe nimeni foarte apropiat (...) aerul acesta trist era un aer oficial, pe care îl afixau numai pentru că se simțeau obligați să o facă. “

P76-77

“Unde e exprimat în această povestire răul care trebuie evitat? Unde e exprimat binele care trebuie urmat? Cine este mișel și cine este erou în ea? Toți sunt buni și toți sunt răi. “

P85

“Sufletul lui tânăr și sensibil se strânsese tot și îl durea, căci simțea că e singur și că acum, când era în pericol, nu-i păsa nimănui de soarta lui. “

P122

“Dumnezeule mare! doar tu ai auzit și știi rugile simple, dar fierbinți și desperate ale neștiinței, ale căinței surde și ale suferinței, care s-au înălțat către tine din acest loc înspăimântător al morții ... Da, tu nu obosești să ascuți rugile copiilor tăi și le hărăzești pretutindeni un înger alinător care să le pună în suflet răbdarea, simțul datoriei și bucuria speranței. “

P130

“Cel care nu simte în el forța de a inspira respect prin valoarea sa lăuntrică se teme instinctiv de o apropiere cu subordonații și se străduiește ca, afixându-și importanța, să înlăture critica la adresa sa. Subordonații, văzând numai această față exterioară, ofensatoare pentru ei, bănuiesc, de cele mai multe ori pe nedrept, că în spatele ei nu există nimic bun. “

P134

“Bucuria că își îndeplinește bine datoria, că nu numai că nu e laș, dar că este chiar viteaz, sentimentul pe care i-l dădea faptul că el avea comanda, ca și prezența a douăzeci de oameni care, știa asta, îl priveau cu ochi curioși, îl făceau să fie cu adevărat viteaz. “

P160

Țara de dincolo de negură

Autor : SADOVEANU, Mihail

Editura: Fundației Culturale Române

Locul publicării: București

Data publicării: 1996

Tematica: literatura română

*Carte recomandată de
învățător Corduneanu Olimpia
Școala Gimnazială, Comuna
Gherăești*

"Trece domol malul bălții. Caută din ochi alte desișuri de lozii, cu alte scânteieri de oglinzi. I s-arată deodată într-o cotitură Suretul cu ape mari, curgând în singurătate. Zboruri de sălbăticiuni se înclină spre el – dar și ele sunt ale singurătății. Totu-i nou și curat sub cerul ca toporașul."

P 29

"În luncile Siretului, într-un loc la marginea câmpiei, se arătaseră oameni pribegi, veniți de la miazănoapte, din depărtări necunoscute. Asta a fost în adânc trecut, în veacuri vechi și-n tinereța lumii. Bărbații erau mari, cu fruntea naltă și cu ochi albaștri. Femeile, subțiri și mlădii, aduceau apă la bordeie în ulcioare delut, pe care le purtau în creștetul capului, sprijinindu-le cu mâna stângă. În apropierea iernii puneau pe ei suman de lână și piei de fiare ori de oaie. Din locurile întunecoase de unde fugiseră aduseseră puțină avere pe spinările bourilor îmblânziți."

P 42

"Omătul era nou și curat pretutindeni și tufișurile înfloriseră fantastic. Râpele cele pietroase, adânci și întortocheate, deodată tresăriră din farmecul lor alb, când chiuiturile gonașilor sunară departe, la gura pâraielor. Și lupii, la cel dintâi semnal, ieșiră din palatul lor și apărură în singurătate, cu urechile ciulite, întrebând vântul cu nările."

P 79

"După ce am trecut de hatie, balta începe să trăiască și să freamăte în singurătatea-i liberă. La ochiuri limpezi cresc amestecat crini albi și nuferi galbeni; și-n drumul luntrii plutesc colonii mari de plante mărunte grămădite ca o păslă unele în altele, care cresc și mor neistovit sub luciu. Amestecate în păpuriș, se înalță în soarele pieziș umbelifere înflorite violet – și printre ele se strecoară lișițe negre. Prinse de pădurea de stuf, se cațără la lumină draperii de liane."

"Era un ceas de pace și pentru noroadele bălții. Pe grinduri și gârle, găștele fără de număr se hodineau. Nu tăiau arcul meu de albastru nici rațe, nici nagâți, nici cormorani , nici lopătari. Ostroavele și plăviile stăteau pline de neamurile de zburătoare străine sosite de curând; însă era un ceas al neclintirii, când totul aștepta parcă un eveniment însemnat."

"Venea din adâncimile și depărtările mării o amenințare aspră. Vijelia șerpuia cu șuiete prelungi și asfințitul se închise într-un țarcălan de spaimă. La perdele s-au adaos ancore și proptele. Oamenii au grăbit toate treburile și au vârat turmele la odihnă, înainte de deslănțuirea cerului."

"Sunt unii oameni care simt o adevărată plăcere să asculte din culcuș tihnit vaierul vijeliei și pârâitul de halice al ploii. Așa de bună li se pare singurătatea, în fundul căreia nălucește trecutul... asemenea om mă mărturisesc eu că sunt și mă desfățam în sălbăticile de la Ostrovul Lupilor."

FLUTURI (volumul 1,2,3)
 Autor : BINDER, IRINA
 Editura: FOR YOU
 Locul publicării: BUCUREȘTI
 Data publicării: 2016
 Tematica: *beletristică*

**Carte recomandată de
 profesor înv. primar
 CROITORIU CAMELIA
 Școala Gimnazială, Comuna
 Gherăești**

"Sunt un om care a înțeles, într-un târziu, că viața nu trebuie să fie perfectă pentru a fi fericit - și că fericirea nu este condiționată de a avea totul, ci de a te avea pe tine, de a fi liber și de a avea iubire...Un om care s-a trezit adeseori în rutină și amorțit, care a rătăcit pe drumuri incerte și care a făcut alegeri proaste."

"Sunt un om care a înțeles că iubirea nu oferă garanții, că ea devine uneori amărăciune, că fiecare fluture din stomac își ia zborul și că, oricât de mult am iubi și oricât de mult ne-am dăruit, oamenii ne pot abandona, ca și cum nu am însemnat nimic pentru ei."

„Toate aceste lovituri îți dau ocazia să-ți testezi limitele și să forțezi depășirea lor. Îți dau ocazia să vezi cine te-a iubit cu adevărat și cine te-a iubit doar declarativ și interesat. Îți vor da ocazia să vezi cine ești, ce poți și ce însemni, atât pentru cei din jurul tău, cât și pentru tine însuși. Cu toate acestea, oricât de multe experiențe vei trăi, nu vei ști niciodată câte poți îndura. Asta, pentru că oamenii nu își cunosc limitele. Nu vei ști unde vei ajunge și nici felul în care te vor schimba loviturile primite, care te pot înrăi sau te pot face mai bun, te pot transforma într-un om puternic, încrezător, luptător sau, dimpotrivă, te pot transforma într-un om vulnerabil, speriat, resemnat. Viața, drumurile, loviturile și oamenii te pot îndepărta sau te pot apropia de tine...totul depinde numai de tine.”

P 8 – volumul 1

„Am învățat că responsabilă pentru toate evenimentele care conturează, mai mult sau mai puțin, viața unui om este iubirea. [...]

Asta, pentru că oamenii nu pot trăi fără iubire și nu sunt menși să fie singuri. Pentru că, oricât de împliniți ar fi în plan familial, social, profesional, material sau de altă natură, oamenii nu pot fi compleți fără un suflet alături.”

P 15 – volumul 1

„Cred că atunci a fost pentru prima dată când am înțeles motivația femeilor care își înșelau soții sau iubiții. O femeie înșală foarte greu, iar motivele ei sunt total diferite de cele ale bărbaților. [...] O femeie va căuta în altă parte tot ceea ce-i lipsește, pentru că e dependentă de dragoste, de afecțiune și de atenție. O femeie înșală atunci când partenerul ei nu mai e la fel de receptiv la nevoile ei, fapt care o face să nu se mai simtă frumoasă, dorită, importantă, în siguranță. Unei femei nu-i ajung doar lucruri și confort financiar pentru a fi fericită și pentru a se simți împlinită.”

P 173 – volumul 1

„Cred că fiecare om ar trebui să găsească un loc sub soare unde să se refugieze ori de câte ori are nevoie să se regăsească pe sine. Un loc departe de zgomote, de aglomerație și de energia negativă. Un loc departe se răutății, de urât și de ispite.

Un loc în care să poată fi aproape de Dumnezeu, căruia să-l lase grijile în seamă. Un loc în care să se simtă aproape de oamenii dragi care au plecat din lumea asta.

Un loc unde să-și ceară iertare, să ierte, să plângă, să se roage și să viseze. Un loc unde să-și regăsească pacea sufletească, echilibrul, încrederea și forța. Un loc frumos, care să amintească de frumusețea și de valoarea vieții.”

P – volumul 1

„[...] Poate că trebuie să cunoști și oameni nepotrivți, nedemni, de nedorit, pentru a-i deosebi de oamenii buni și pentru a-i respecta și prețui pe aceia care merită. În urma episoadelor triste trăite în viață, îți rămân răni cu cicatrici adânci. Unii dintre noi le ascund, în timp ce alții le poartă ca pe niște medalii.

Eu mi-am purtat cicatricile ca pe niște medalii, fără a mă rușina de ele. Le-am purtat cu mândrie, ca dovadă a forței mele interioare de a trece peste greutate și de a nu lăsa nimic rău să mă transforme în altceva decât în omul care mi-am dorit să fiu.”

P 5 – volumul 2

„- Nu uita că îți va veni, negreșit, rândul să te revanșezi pentru tot binele primit în viață. Să nu fii ignorantă atunci, să nu pierzi ocazia de a face un bine celor care au fost buni cu tine.

- Și dacă îmi va veni rândul să răsplătesc și răul pe care l-am primit, ce să fac?
- Să rămâi datoare pentru totdeauna!”

P 148 – volumul 3

Titlul cărții: despre OMUL FRUMOS

Autor : PURIC, DAN

Editura:LUMINA TIPO

Locul publicării: BUCUREȘTI

Data publicării:2009

Tematica: Filozofie

**Carte recomandată de
profesor înv. primar
DÂNCULESEI ERMINA
Școala Gimnazială, Comuna
Gherăești**

”Și noaptea în gând mă retrăgeam în copilărie. Și acolo cerul îmi vorbea,râul ,și mai ales crucile nevorbitoare din cimitirul vechi al bisericii din sat. Înserarea venea ca o zână nevăzută, cărăbușii alergau prin aer și eu vroiam să fac rost de aripi ca ale lor.”

P 11

”Munții înconjurau casele țărănești și-ți aminteau zilnic, prin frumusețea lor, că Dumnezeu există.

Apărat de munți, de râu,Nehoiu părea o cetate de necucerit, în care inocența copilăriei mele își găsisese refugiu de neprețuit. Mica mea comună refuza să trăiască în istorie și-și ducea viața mai departe, în veac.”

P15

”Dorul era inima omului frumos, iar bolovanul era România eternă. Iar această România eternă” era îmbrățișată de ”România liberă”.Acest bolovan se strecura acum la vamă, dar el era, de fapt, pașaportul băbuței în fața lui Dumnezeu, ce-și murmură în tăcere istoria.”

P 18

”A vorbi despre Omul Frumos în contextul în care trăim într-o lume mutilată, a omului urât, într-o lume schilodită, într-o lume confuză, pa care, iată, o gustăm din plin, ce provocare extraordinară!Omul Frumos este ultimul strigăt de salvare, este ultima redută a umanității, în luptă cu oceanul de neomenesc care vine. Omul Frumos este ultimul suspin hristic pentru o lume aflată în cădere definitivă.

De fapt, lucrul cel mai important, în epoca în care o trăim, este să avem capacitatea să recunoaștem Omul Frumos. Acesta numai este la modă. La modă este omul util, la modă este omul eficient.

Omul frumos nu este vizibil, el nu are imagine, el țâșnește, în aparență, într-un gest mic, iar gestul acela pentru tine, este izbăvitor și-ți persistă în suflet toată viața, ca o icoană.”

P 117

"Acesta este dialogul frumosului cu lumea, unde realul, în numele lucidității, rănește ființa, în timp ce frumosul, în numele iubirii, o înfrumusețează permanent."

P 146

"Frumosul rănit de sabia realului își lasă sângele ca jertfă, dar, ce ciudat, numai așa, rănit, frumosul înfrumusețează!

Iar realul, astfel înfrumusețat, pleacă la drum cu o altă inimă. Este nevoie de această rănire, a frumosului, ca realul să nu cadă o dată cu istoria, să fie salvat de vremelnicia ei și de registrul ei minor. Fiecare om frumos poartă parcă, precum o moștenire hristică, cununa de spini a realității."

P 146

"...nașterea frumosului pe pământ, al adevăratului frumos, s-a născut din cea mai cumplită umilință, din umilirea lui Hristos."

P 147

"Într-o lume descentrată, care-și sărbătorește pierderea inocenței, în care omul nemaivând puncte cardinale axiologice ferme, s-a pomenit suspendat într-o euforie fără baze, autorul discerne ce-a mai rămas viabil din acesta, pentru a-l reîntemeia pe frumos ca valoare umană, estetică și religioasă totodată."

P 168

"Remarcabil! Niciun antropolog n-a găsit explicația asta: că doina este suferința fără pauză. Nici atunci românul n-a avut timp, ca și acum: din comunism în tranziție, din tranziție în crize, n-are timp. Și atunci avem o mare moștenire: Răstimpul. Acel ceva ce se face nu dincolo de timp, ci simultan cu timpul, în inima lui, răpindu-i efemeritatea și transformând-o în veșnicie. Răstimpul este revanșa eternității în fața istoriei trecătoare. Dar răstimpul nu are sens decât prin iubirea hristică."

P 78

"Să zicem că rasa poporului român a fost schimbată de acest masacru continuu de 20 de ani. În masacrul acesta din ziua de azi, mai soft, dar tot masacru, eu am găsit fixitatea speciei; sunt foștii pușcăriași, deținuți politic, veterani de război, figurând social la capitolul pensionari. Șansa noastră a fost și este tocmai în acești pensionari mărturisitori. Ei sunt încă amintirea vie a demnității acestui popor. Prin ei rasa de român, s-a înnobilat, a rămas fixă și a asigurat specia de om în dimensiunea ei fundamentală, care se numește omenie."

P 41

"Imediat după Crăciunul însângerat, un tânăr a alergat în munți, la o mănăstire, să-i spună unui monah cu părul nins de credința lui curată: "că țara-i liberă, comunismul a căzut". Bătrânul monah nu s-a bucurat. Aridicat încet capul din pământ, l-a privit în ochi și i-a spus: "Abia acum începe iadul. S-a tăiat capul viperei, iar veninul se împrăștie în tot corpul. Anii au trecut iar bătrânul a avut dreptate. Țara s-a transformat într-un ogor, în care a crescut o plantă ciudată "neghina-grâu". De necules această plantă și mai ales de neales. Cum să mai separi binele de rău când în inima grâului a crescut neghina? Comunismul își născuse în sfârșit copilul mutilat. Oamenii României de azi nu mai au curajul de a fi grâu curat, căci i-au pierdut memoria. Trăim zăpăciți între noi, cu speranțe ucise înainte de a se naște, ca spicele de grâu ce mai răsar aiurea, înghițite apoi de trupul vârtos al neghinei. Fragmente de omenie, cioburi de lumină, ce se retrag de îndată ce ne apropiem de ele... De când a apărut neghina-grâu a apărut și speranța fără de speranță, avortul continuu al nădejzii în om."

P 49

Țara de dincolo de negură

Autor : SADOVEANU, Mihail

Editura: Fundației Culturale Române

Locul publicării: București

Data publicării: 1996

Tematica: literatura română

**Carte recomandată de
învățător Gabor Eugenia
Școala Gimnazială, Comuna
Gherăești**

"Dobrogea s-ar putea numi țara prefacerilor. Oamenii și peisagii s-au schimbat aici din veac în veac. Nomolurile de primăvară ale Dunării sunt destul de îmbielșugate, ca să împingă treptat hotarul Mării mai spre răsărit. Chilia era port maritim în veacu XV, în domnia binecredinciosului voievod al Moldovei Ștefan. Iar cu șapte sute înainte de Ștefan-Voievod, slavii păgâni de la Kiev, adulmecând cîile de comerț ale împărăției bizantine, așezaseră cetate de scaun și grădini suspendate la Prislav. Din acele grădini Sviatoslav-țar privea marea, bând vin dulce dintr-o tidvă de prinț bulgar ferecată cu aur. Acum Prislavul e mult departe de priveliștea de altădată, pe unul din cele trei brațe ale fluviului."

P 143

"- Nu mai aveam mult până la așezarea lui Mehmet, a adaos el.

Nu mai aveam mult nici până la scufundarea soarelui în niște nouri stratificați pe orizontul apusului. Lumina fulgerată asupra lor îi tinea cu o dungă de pojar, ceea ce, după cunoștințele căruțașului, era un semn pentru vremea de a doua zi.

- La noapte poate să poenească vânt, ne-a încredințat el; iar vântul poate-a aduce ploaie. Avem nevoie de ploaie, a continuat el, întorcându-se jumătate spre noi. "

P 158

"Mărturisesc că, după atâtea aluzii din ziua aceea, eram prea curios să cunosc pe acest Nastratin al singurătății. Mă așteptasem poate să văd altceva, dar ceea ce vedeam nu-mi plăcea.

Din prima clipă, Mehmet Caimacam s-a dovedit a fi un vrednic gospodar și amfitrion. A ascultat întâi sămile pe care i le dădea în puține vorbe șoptite credinciosul său Gulfi-tatarul. Apoi îndreptă o privire fără zâmbet, dar amicală, spre meșterul cel mare al stânei:

- Balmuș bun este, baba Dănilă?

- Îndată ce se poruncește, este, răspunse cu glasu-i gros Mocanul."

P 165

"Babadag înseamnă, în limba pribeagului, *țara munților*. Poate să fi fost cândva munte; dar acum atâta era de bunic, ros de șuvoiul anilor, pleșuv și împutinat, încât nu le mai trebuiau multe sute de veacuri puținelor ploi dobrogene să-l care în ghiolul ce se-ntinde către Marea, în latura târgului. "

P 210

Dacă te-aș găsi

Autor : FORMAN, Gayle

Editura: Rao

Locul publicării: București

Data publicării: 2017

Tematica: dramă

**Carte recomandată de
prof. înv. primar
Galațanu Minodora
Școala Gimnazială Comuna
Gherăești**

„ În fiecare dimineață mă trezesc și îmi spun așa: E doar o zi, o perioadă de douăzeci și patru de ore prin care trebuie să treci. Nu știu exact când am început să îmi spun zilnic cuvintele astea de încurajare – sau de ce. Sună ca o mantră în doisprezece pași, iar eu nu fac parte din niciun grup de întraajutorare.”

P 9

„Se lasă seara acum, iar căldura agresivă s-a domolit și e ca și cum toată lumea simte că e în siguranță să iasă afară, fiindcă atacă locul: întind picnicuri pe iarbă, împing cărucioare, fac jogging pe alei sau plutesc în bărci pe lacul căptușit cu nuferi. Pe cât de mult îmi place să privesc toți oamenii văzându-și de treabă, pe atât mă face totul să mă simt expus. Nu înțeleg cum fac alții care se află în atenția publicului. ”

P 32

„ Creierul este un instrument fragil și s-ar putea ca pentru câteva săptămâni să nu știm ce zone au fost afectate, dar tinerii sunt foarte rezistenți, iar în momentul de față neurologii sunt destul de optimiști. În general, controlul ei motric este bun. Aptitudinile sale lingvistice nu par a fi foarte afectate. Are o slăbiciune în partea dreaptă și nu are echilibru. Dacă la asta se rezumă leziunea cerebrală, atunci e o norocoasă. ”

P 39

„Când se aprind luminile după concert, mă simt istovit, sinistru, de parcă mi-ar fi fost ii din jurul meu se ridică în picioare, discută despre concert, despre

frumusețea lui Bach, despre dezolarea lui Elgar, riscul – care a meritat– de a adăuga piesa contemporană a lui John Cage. Dar cel care lasă încăperea fără suflare este Dvořák, iar eu înțeleg de ce.”

Pag.45

„Expresia feței ei, cu privirea în sus, un zâmbet mic dansându-i pe buze, nu știu cum să o descriu fără să sune ca unul dintre articolele alea pline de clișee din reviste, dar părea una cu muzica. Sau poate doar fericită. Cred că întotdeauna am știut că e capabilă de nivelul ăsta de măiestrie, dar când am văzut-o cu ochii mei, m-a copleșit. Pe mine și pe toți ceilalți din sală, judecând după aplauzele furtunoase pe care le-a primit. Acum, luminile din sală s-au aprins, strălucitoare, căzând pe scaunele din lemn deschis la culoare și pe panourile geometrice de pe perete, dând senzația că podeaua înoată. Mă afund din nou în cel mai apropiat scaun și încerc să numă gândesc la Dvořák – sau la celelalte lucruri: felul în care își ștergea mâna de fustă, între piese, felul în care își înclina capul la un moment dat, către o orchestră invizibilă, toate gesturile care îmi sunt mult prea familiare.”

P 49

„Mia nu îmi spune care este destinația următoare. Spune că, având în vedere că e excursia ei secretă în New York, ar trebui să fie un secret, apoi mă scoate afară din Autoritatea Portuară și coborâm, și tot coborâm, printr-un labirint de tunele subterane. Iar eu o urmez. Chiar dacă nu îmi plac secretele, chiar dacă cred că între mine și Mia sunt destule secrete în momentul ăsta și chiar dacă metroul este culmea tuturor temerilor mele. Spații închise. O mulțime de oameni. Nicio ieșire.”

P 119

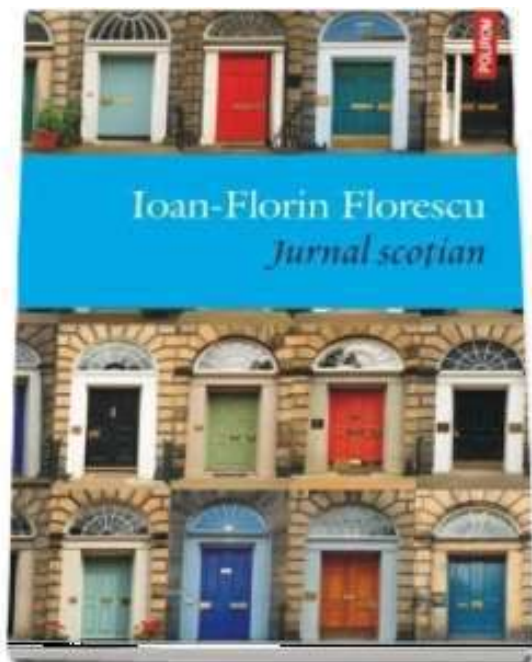
”Ne-am întors la asta, la ideea că muzica poate face ca totul să merite. Mi-ar plăcea să cred asta, dar pur și simplu nu cred. Nici nu sunt sigur că am crezut asta vreodată. Nu muzica e cea care mă face să vreau să mă trezesc în fiecare zi și să mai iau o gură de aer. ”

P 158

”Dacă rămâi, voi face tot ce vrei. Voi renunța la trupă, voi merge cu tine la New York. Dar, dacă vrei să plec, voi face și asta. Poate că va fi prea dureros să revii la vechea ta viață, poate îți va fi mai ușor să renunți la noi. Ar fi cumplit, dar aș accepta. Aș putea să te pierd așa, dacă nu te pierd azi. Te-aș lăsa să pleci. Dacă rămâi.

Ăsta a fost jurământul meu. Secretul meu. Povara mea. Rușinea mea. Faptul că i-am cerut să rămână. Că m-a ascultat. Pentru că, după ce i-am promis ce i-am promis și i-am pus o piesă de violoncel cântată de Yo-Yo Ma, mi s-a părut că m-a auzit. M-a strâns de mână, apoi am crezut că o să fie ca în filme, dar tot ce a făcut a fost să mă strângă de mână, apoi a rămas inconștientă. S-a dovedit însă că strânsoarea aia a fost prima mișcare voluntară a mușchilor ei; a fost urmată de mai multe strânsori, apoi a fluturat din pleoape o secundă sau două, apoi mai mult.”

P 169

Titlul cărții: Jurnal scoțian

Autor : FLORESCU, Ioan-Florin

Editura: Polirom

Locul publicării: Iași

Data publicării: 2017

Tematica: jurnal

**Carte recomandată de profesor
Gherghel Cristina Școala
Gimnazială, Comuna Gherăești**

„Mă întrebă prietenii dacă nu mi-e dor de țară. Nu mi-e dor de „țară” pentru că nu mai știu cum este țara. E un cuvânt prea cuprinzător. Când cred că știu ce e, atunci îmi scapă, cum spunea Sfântul Augustin despre timp. Mi-e dor însă de o stradă pe care am trecut, de un gard rupt de care-mi amintesc, de o pădure, de Ceahlău, de biserica unde am slujit, de niște oameni pe care i-am cunoscut. Însă cel mai dor îmi este să vorbesc românește. Țara mea se află risipită în tot atâtea cuvinte românești pe care le cunosc pentru că ele poartă ipostasurile țării, chipurile ei. Cetățenia mea o simt mai degrabă lingvistică și numai între cuvinte românești mă simt cu adevărat acasă. De aceea, mi-e dor de cuvinte pe care nu le-am mai auzit și nu le-am folosit de mult. Uite, câteva care îmi vin în cap pe loc: *lemne, vișine, mătă, busuioc, ogradă*. Busuioc se găsește și pe-aici, se spune *basil*, dar mie mi-e dor de cuvântul busuioc și de ipostasul lui românesc. Pentru că, umblând prin limbă din om în om, din poveste în poveste, cuvântul primește un ipostas unic, „s-a făcut trup și a sălășluit între noi”. Poți traduce cuvintele dintr-o limbă, dar nu și ipostasurile lor.

Zilele trecute m-am nimerit la bucătărie când Catrinel tocmai își pregătea o băutură cu lapte. Ce bei acolo? Am întrebat-o într-o doară. Cicoare, a zis ea. Am rămas uimit, tulburat de emergența bruscă a unor amintiri dintr-un străfund al memoriei. Cum ai spus? Cicoare? De unde știi tu de cicoare? Scrie pe cutie, a râs ea. Uite, *chicory*, cafea de cicoare. Nu, nu-i vorba de asta, am dat din cap. Pe vremea mea se chema „cafea Unică”. Erau niște pungi verzi, din carton ordinar, cu un scris alb pe ele. Mama nu ne cumpăra, zicea că-i pentru săraci, dar bunica ne făcea de fiecare dată când mergeam la ea în vacanță. Când mă trezeam dimineața găseam pe plită o oală cu cicoare, pe care o beam cu resturile uscate de pâine rămase de cu seara.

Știu, a râs Catrinel, pe vremea ta era cea mai bună cicoare din lume, cea mai gustoasă margarină, cel mai aromat pepsi, cele mai bune eugenii și așa mai departe, numai să nu începi să-mi povestești din nou.

Dar eu n-am vrut decât că vorbim de chipuri diferite ale lucrurilor pe care le numim cu aceleași cuvinte. Cicoarea mea avea ipostasul unui băiețel care se trezește fericit la bunica lui în casă și găsește pe plită o oală cu cicoare pe care o bea cu resturi de pâine în timp ce citește din cărțile lui preferate cu indieni, în vreme ce băutura cu același nume a lui Catrinel va avea peste ani ipostasul unei fetițe care citește *Harry Potter* într-o bucătărie scoțiană și tatăl ei îi povestește cum pe vremea

lui se trezea la bunica lui în casă și găsea o oală cu cicoare pe plita unei bucătării de țară ș.a.m.d”

(P 60-61-62)

„Ieri am luat bicicleta și am ieșit pe dealuri. Am pedalat în forță vreo două ceasuri, prin păduri și pe drumurile dintre ferme, până am ajuns la un castel.

Nu e nimic extraordinar să ajungi la un castel în timp ce te plimbi cu bicicleta prin Scoția. În această țară, cu o suprafață mai mică decât Moldova noastră istorică, se găsesc mai bine de o mie două sute de castele. Dar nici nu cred că a stat cineva să le numere pe toate. Unele fac parte din patrimoniul național, altele, cele mai multe, sunt locuite în continuare, deși au sute de ani. Pe insula Skye am vizitat un castel locuit de opt sute de ani de aceeași familie, MacLeod. Ultimul proprietar e al trezecilea descendent în linie dreaptă și anul trecut dăduse un anunț în ziar, căutând un ajutor de grădinar la castel. Când vrei să înțelegi un popor ca scoțienii, gândește-te numai cine în Europa mai locuiește de opt sute de ani în aceeași casă”

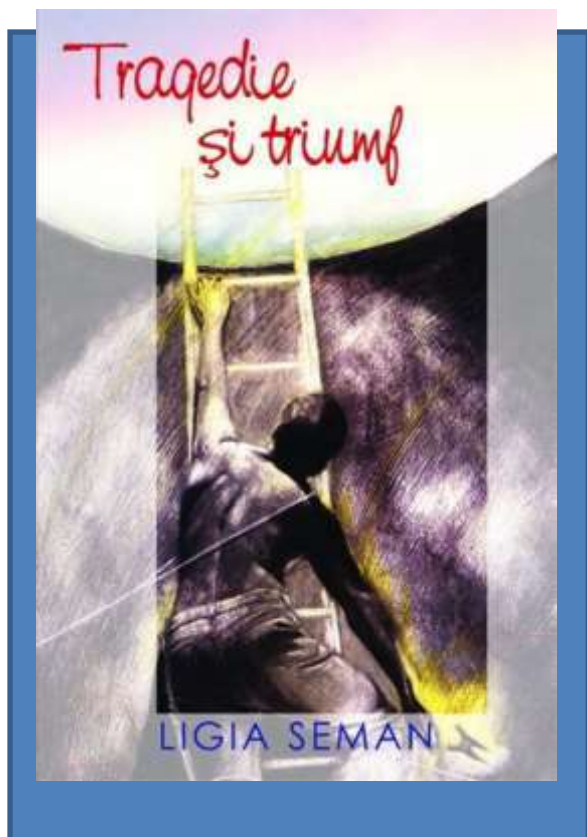
(P 89)

„Festivalul de la Edinburgh durează toată luna august. De fapt, sunt vreo trei-patru mari festivaluri în același timp, dar cine mai stă să le numere: oamenii le numesc la grămadă, „festivalul de la Edinburgh”. Am citit în ziare cifrele festivalului pentru 2014: cincizeci de mii de evenimente, trei mii de artiști, opt sute de scriitori din peste patruzeci de țări și peste opt sute de tone de bere.

E greu de imaginat Edinburgh în luna august. Orașul pare sub un asediu cultural. De la puburi până la vechile catedrale, nu există clădire mai răsărită care timp de o lună să nu fie transformată în scenă. Astfel, se cântă pe toate străzile până noaptea târziu. Acrobați, magicieni, cântăreți, actori, dansatori par că s-au adunat din toată lumea sub zidurile Castelului. Locuitorii nu mai știu unde să fugă de coșmarul acestor nopți albe în care pe străzile orașului lor se revarsă un milion de turiști.

Mă opresc pe stradă și casc gura la o formație de muzicieni trăsniți care cântă folk punk american. Oamenii dansează și bat din palme. Un adolescent cu fizionomie arabă sare în mijlocul lor ca un țap bezmetic. Din când în când înhață brațul vreunui turist mai neatent și-l trage la dans, dar nu se supără nimeni. Observ că băiatul are tatuat pe un umăr steagul Siriei și-mi amintesc de refugiații sirieni care au murit ieri asfixiați într-un camion frigorific, pe o șosea din Austria. O fată cam amețită se prinde de bună voie în dansul nebun al arabului. Se lasă aruncată în sus, țipă și-i cade în brațe. E atâta fericire pe capul lor, fericirea unei adolescente din Occident care se bucură de viață și fericirea unui refugiat sirian ce a fentat moartea.”

(P 138-139)

Tragedie și triumf

Autor : SEMAN, Ligia

Editura: Casa Cărții

Locul publicării: Oradea

Data publicării: 2004

Tematica: psihologie

**Carte recomandată de
profesor Gheorghiuță Corina
Școala Gimnazială, Comuna
Gherăești**

„În piața din centrul orașului e multă lume. Este ajunul sărbătorii de Crăciun.”

P 9

„Când în societate apar copii necăjiți, îmbrăcați sărăcăcios, lumea îi observă cu strângere de inimă.”

P 11

„Vlad mergea cu balonul în mână, de parcă ar fi ținut o torță care îi lumina drumul.”

P 13

„Acestui copil, însă, singurătatea și întunericul îi aduceau aminte de pedepsele cumplite de acasă, stârneau în el sentimente ciudate și înfricoșătoare.”

P 14

„Nu aveau nici apă, nici gaz, își aduceau cu gălețile apă de la o cișmea din apropiere, iar focul îl făceau cu lemne culese din pădurea de la marginea orașului sau cu hârtii adunate de prin gunoaie.”

P 21

„Nu aveau nici apă, nici gaz, își aduceau cu gălețile apă de la o cișmea din apropiere, iar focul îl făceau cu lemne culese din pădurea de la marginea orașului sau cu hârtii adunate de prin gunoaie.”

P 50

„Din închisoarea aceluia cearșaf evadase o buclă de păr la un capăt, iar la celălalt, cine știe cum, vârful unui picior alb, ca de ceară.”

P 55

„Și pentru copil, acea lume necunoscută era, de fapt, singurul loc de pe pământ ce îi fusese oferit pentru a supraviețui: orfelinatul.”

P 59

„Dacă nu ești curajos în viață, să știi că te calcă alții în picioare.”

P 67

„Atunci când, stors de atâtea emoții și durere fizică din pricina loviturilor, copilul se bâlbâia peste măsură, că nu se mai înțelegea nimic, era pus s-o ia de la capăt, până ce sunetele ieșeau cât de cât mulțumitor pentru așteptările cruntului călău.”

P 81

„Dumnezeu e Dragoste în primul rând, tot astfel, și omul din interiorul nostru, în structura lui, trebuie să iubească și să se bucure de iubirea Celui ce l-a creat.”

P 175

„Plânse amar și în hohote, mai ales că-și văzu mâinile care semănau nespuse de bine cu ale lui Doroftei, un om ce nu știa altceva decât să le facă rău celorlalți.”

P 187

„Și copiii înjurau, blestemau, cu mâinile și picioarele vinete de loviturile bastoanelor polițiștilor, cu stomacul chiorăindu-le jalnic și cu sufletul veșnic zdrobit, mai învinețit de loviturile sorții decât de vânătăile de la picioare.”

P 205

„Copilul acesta slab, plătând, fără apărare și cu personalitatea mai zdrobită decât a celorlalți colegi de canal, nu scăpase în stradă de abuzurile de care fugise din instituție.”

P 227

„În mintea lui Vlad, unde tristețea lipsei de afecțiune era stăpână, se aprinsese o lumină nouă, caldă, mângâietoare și promițătoare.”

P 226

„Era prima dată după ani de zile, când, privindu-și chipul, se întreba dacă există ceva frumos în el.”

P 229

„Virtuțile adevăratei, divinei iubiri, nu puteau fi înfrânte de niciun resentiment, deși lupta cu ele era inevitabilă, pentru că umanul își cerea dreptul.”

P 503

„Luă mâinile acelea, pe care le lăsase în zăpadă, în mâinile lui și îngenuncheat cu ele, își aduse aminte de Mâinile care fuseseră pe Cruce din iubire pentru el...”

P 504

„Mai demult, la un Crăciun, un copil necăjit văzuse pe cer artificii și crezuse că sunt stele căzătoare pe care le poate găsi scormonind în zăpadă...”

P 510

Secretele vârstelor de aur. Tineri, activi și fericiți de la 20 la 90 de ani

Autor : CORUȚ, Pavel

Editura: Coruț Pavel

Locul publicării: București

Data publicării: 2008

Tematica: dezvoltare personală

**Carte recomandată de
profesor înv. primar
Imbrișcă Simona
Școala Gimnazială, Comuna
Gherăești**

„Lumea de după moarte are multe întrebări fără răspuns actual. *Onestitatea științifică ne obligă să nu procedăm ca misticii adică să nu înlocuim adevărurile necunoscute cu produsele fanteziei noastre. Deocamdată trebuie să fim multumiti ca sufletele majorității creatoare și morale din omenire și nemuritoare și, după moarte ajung în lumi mai bune. Conform mărturiilor istoricului Herodot, străbunii noștri daci aflaseră acest adevăr de la Zamolxe în urmă cu circa 2500 de ani.*” P 43

„Relațiile telepatice dintre oameni și animale sunt ceva ce se poate obișnui, mai ales în cazul animalelor domestice. Câinii sunt excelenți telepați și fideli amici ai omului. Neurologii și psihiatri au observat că, în astfel de cazuri, copilul și câinele își armonizează telepativ mai multe ritmuri biologice favorabile vieții. Câinii citesc de la mare distanță, în mod telepativ, stările de spirit din creierile emoționale ale stăpânilor. Dacă aceștia sunt bine dispuși îi întâmpină veseli și zglobii. Dimpotrivă, când stăpânul e frământat de emoții negative câinele îl întâmpină cu un aer de compasiune (se târăște pe burtă, scheaună trist etc). Când stăpânii trăiesc mari suferințe, câinii telepați suferă în tăcere alături de ei.” P 93

„Cultivați cu grijă în sufletele proprii sau în cele ale copiilor sentimente umane înalte cum ar fi: simpatia pentru oameni și natură, iubirea de frumos, sentimentul onoarei, sentimente justițiare, compasiune pentru cei aflați în suferință, admirația justificată pentru adevăratele valori umane și lucrurile care merită, patriotismul, naționalismul, mândria justificată de fapte, entuziasm, sentimente de siguranță personală și socială, sentimentul datoriei și al responsabilității.” P 157

„Dorința de realizare pe care vrem să o transformăm în autosugestie trebuie să fie clară și exprimată într-o propoziție sau frază cât mai simplă. De regulă, formulele de autovindecare se compun la timpul trecut, ca și cum dorința noastră ar fi deja îndeplinită. Aceasta obligă subconștientul să o îndeplinească. De exemplu, spunem *Eu, numele folosit curent, sunt perfect sănătos, deoarece nevroza mi s-a vindecat.* De exemplu, formula *Eu, Pavel Coruț, voi trăi sănătos, activ și fericit mai mult de 100*

de ani cuprinde numai elemente de timp viitor, însă produce efecte necunoscute de psihologii din urmă cu 100 de ani . Subconștientul o preia și o înscrie în programul său vital, din creierul emoțional. După aceasta, reglează organele interne să funcționeze mai mult de 100 de ani. ” P 193

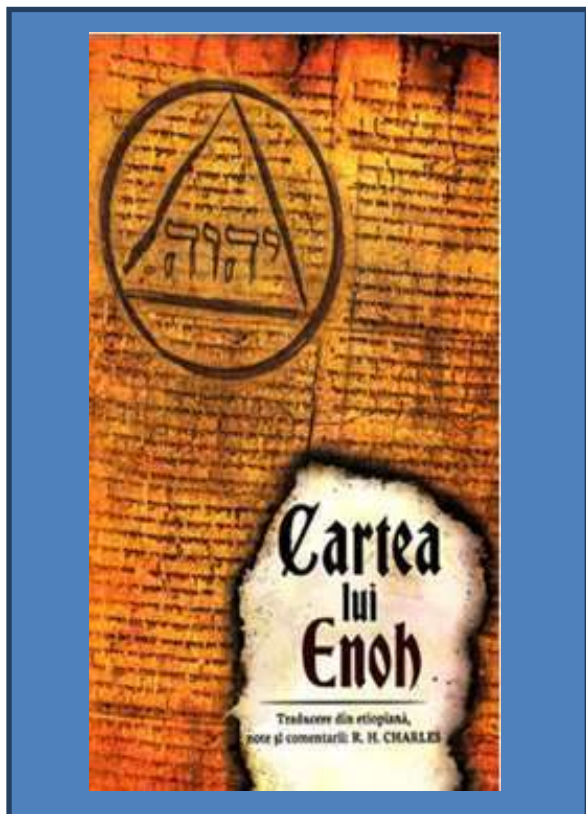
„Talentele depind de zestrea nativă, însă nu pot fi identificate după rezultatele la învățătură din primii ani de studii. De regulă, în primii ani de studii, aproape toți copiii învață bine la toate materiile. Talentele apar mai târziu, chiar și dintre copiii ce păreau mediocri ori slabi. De exemplu, în copilărie, Humboldt era considerat copil mărginit din punct de vedere intelectual. În primii ani de școală, Newton a fost mereu ultimul din clasă. Moliere a învățat să citească târziu și cu greutate , „Vânătorul de microbi ,” Louis Pasteur era slab tocmai la chimie. Giuseppe Verdi a fost respins la examenul de admitere în Conservatorul din Milano, fiind socotit complet lipsit de talent. Care este explicația faptului că aceștia au strălucit ulterior? În primul rând, aptitudinile se dezvoltă funcție de apariția interesului și motivației. În al doilea rând, aptitudinile se dezvoltă prin acumulare de cunoștințe, priceperi și deprinderi, sub impulsul pasiunilor. În fine, anumite aptitudini zac în stare latentă, până ce se activează genele răspunzătoare de ele. Astfel de gene se pot activa și după vârsta de 50 de ani, în mod spontan sau voluntar.” P 265

„Dumnezeu ne-a înzestrat cu toate însușirile necesare unei vieți sănătoase, fericite și îndelungate. Noi trebuie să le descoperim și să le folosim conform destinației lor. Cum le descoperim? Prin studierea științelor naturale, exacte și despre om, cel puțin în limita cunoștințelor de cultură generală. Astfel vom descoperi că nu trebuie să deranjăm Divinitatea cu tot soiul de rugi mărunte, ci să ne rezolvăm singuri problemele. Marele inventator T. A. Edison a spus muncitorilor care îl considerau de origine divină, pentru invențiile sale: Dumnezeu are multe treburi de rezolvat în Cer. Noi, oamenii, trebuie să ne rezolvăm singuri problemele de pe Pământ. ” P 317

„Amicii mei, nu aveți nicio scăpare. Dacă vreți să trăiți mai mult de 100 de ani, să aveți o carieră strălucitoare, să dobândiți o avere sigură și să duceți o viață de familie fericită, trebuie să puneți mâna pe o agendă. Eu folosesc o agendă pentru întregul an al vieții, completând capitolele periodic după ce fac bilanțul realizărilor și al modificărilor produse de evenimente fericite sau neplăcute. Vă propun să facem împreună planul vieții, indiferent de profesia vârsta și averea pe care le aveți în prezent. Deci, luați o agendă sau un caiet gros și împărțiți-l în capitole de câte 10 ani, din prezent către viitor până depășiți vârsta de 100 de ani.” P.381

„Obișnuiți-vă să zâmbiți luminos și deschis oricărui om! În acest scop, puteți face exerciții în fața oglinzii. În scurt timp, zâmbetul dumneavoastră va deveni natural. El vă va activa gene pozitive și vă va ajuta să sugestați ușor .” P.452

„Obișnuiți-vă să vorbiți în mod curent cu voce joasă, lentă, clară și sigură! Cei care țipă sau vorbesc tare nu conving, ci determină repulsii și refuzul primirii mesajului verbal de către interlocutor.” P.452

Cartea lui Enoh

Autor : R.H.Charles, W.O.E.Oesterley,
Alexandru Anghel
Editura: Herald
Locul publicării: București
Data publicării: 2018
Tematica: Carte despre Dumnezeu și
despre îngeri

*Carte recomandată de profesor
Mătălică Paula,
Școala Gimnazială, Comuna
Gherăești*

“Cartea lui Enoh începe cu o viziune ce pare în visul lui Enoh. În acest vis, Enoh este rugat să intervină pentru veghetorii cerului”, îngerii, care și-au părăsit lăcașul ceresc pentru a comite nelegiuiri cu fiicele oamenilor. Acesta transcrie petiția făcută de îngerii căzuți și apoi se retrage pentru a aștepta răspunsul, care îi apare într-o serie de viziuni. Aceste viziuni nu sunt tocmai ușor de urmărit, ele sunt evident incomplete și într-o oarecare măsură confuze, este posibil ca textul să fi avut se suferit pe parcursul transmiterii. Oricum, petiția este refuzată. Enoh îi anunță pe îngerii căzuți de iminența condamnării care (așa cum aflase din viziunile sale) le va fi sortită. Ultimele cuvinte ale mesajului pe care acesta trebuie să îl comunice lor este: voi pace nu aveți! Apoi urmează relatări ale diverselor călătorii pe care le face Enoh, fiind condus de îngerii de lumină prin anumite ținuturi ale pământului și prin Sheol.”

P19-20

“Și m-am îndreptat către un loc unde lucrurile erau fără noimă. Și am văzut acolo ceva înfiorător: nu era deasupra cer și nici dedesupt pământ, ci un loc lipsit de noimă și îngrozitor. Și acolo am văzut șapte stele din cer înlănțuite unele cu altele, ca niște munți uriași arzând cu foc. După aceea am spus: Care este păcatul lor de sunt așa înlănțuite și pentru ce au fost aruncate aici? Apoi a zis Uriel, unul dintre îngerii cei sfinți, care era cu mine și era una dintre căpeteniile acestora: Enoh, de ce întrebă aceasta și de ce dorești adevărul? Acestea sunt dintre stelele cerului care au încălcat porunca Domnului și sunt ținute aici până când vor trece zece milioane de ani, timpul potrivit păcatelor lor. Și de acolo am placet într-un alt loc, care era și mai înfricoșător decât cel dinainte și am văzut un lucru îngrozitor: un foc mare ce ardea cu putere și locul acela era despăcat ca o genune, fiind umplut de coloane de foc ce coborau, și a cărui cuprindere nu o puteam vedea și nici bănuși. După aceea am spus: Cât de înfricoșător este acest loc și cât de îngrozitor este de privit! Apoi Uriel, mi-a răspuns, unul dintre îngerii cei sfinți care se afla cu mine, și mi-a zis: Enoh, de ce te temi și te înfricoșezi atâta? Și eu i-am răspuns: Din pricina acestui loc înfricoșător și din cauza durerii ce îi sunt martor. Și el mi-a răspuns: Acest loc este temnița îngerilor și aici vor rămâne pe vecie.”

“Și am văzut alte fulgere și stelele cerului, și am văzut cum El le-a chemat pe nume și cum ele l-au ascultat. Și am văzut cum sunt cântărite într-o balanță a dreptății, după lumina pe care o aveau. Am văzut întinderea spațiilor lor și ziua în care apar, și cum rotația lor aduce fulgerul, și am văzut rotația acestora după numărul îngerilor, și cum își păstrează credința una în cealaltă. Și l-am întrebat pe îngerul care era cu mine, care mi-a arătat ce era tainic: Ce sunt acestea? Și el a spus: Domnul Duhurilor ți-a arătat tâlcul lor pilduitor, acestea sunt numele celor sfinți aflați pe pământ și care cred în numele Domnului Duhurilor în vecii vecilor.”

P91

“Și în acele zile Noe a văzut cum pământul se scufundase și cum nimicirea era aproape. Și el a plecat de acolo și s-a dus la marginile pământului și a strigat cu putere după strămoșul său Enoh, și Noe a strigat de trei ori cu un glas plin de amărăciune: Auzi-mă, auzi-mă, auzi-mă! Și am spus către el: Spune-mi ce se petrece pe pământ, căci pământul este într-o stare atât de rea și se zdruncină așa, dacă nu cumva voi pieri și eu odată cu acesta? După care s-a petrecut o mare tulburare pe pământ, iar o voce s-a auzit din cer și eu am căzut la pământ. Și strămoșul meu, Enoh, a venit și s-a așezat lângă mine și mi-a zis: De ce m-ai strigat cu un glas atât de amar și de plin de jale?”

P128

“ Dar corabia aceea plutea pe deasupra apei, iar taurii, elefanții cămilele și măgarii se duceau la fundul apei împreună cu toate animalele, până când nu le-am mai văzut și ele nu mai puteau să scape, pierind în aâncul apelor. Și am văzut cum cascadele acelea au fost îndepărtate de la acea boltire și cum prăpăstiile pământului au fost acoperite și altele au fost deschise. Iar corabia s-a așezat pe pământ iar întunericul s-a retras și a apărut lumina.”

P180

“Căci cine dintre toți copiii oamenilor poate să audă vocea Celui Sfânt fără să se tulbure? Și cine îi poate cugeta gândurile? Și cine se află acolo care să poată privi toate lucrările cerului? Și cum să fie cineva care să poată privi cerul și cine este acolo care să înțeleagă lucrurile din cer și care să vadă un suflet sau un duh și care să mărturisească despre acestea sau să urce și să vadă toate de acolo și să poată face ca ele? Și cine dintre toți oamenii poate ști care este lățimea și lungimea pământului și căruia i s-a arătat mărimea la toate acestea?”

P207

“Și am văzut acolo ceva ca un nor nevăzut, căci era atât de adânc încât nu puteam privi spre el, și am văzut flăcările unui foc strălucitor și ceva ca niște munți aprinși învârtindu-se și mișcându-se în toate părțile. Și l-am întrebat pe unul dintre sfinții îngeri care se afla cu mine: Ce este lucrul acesta luminos? Și el a zis către mine: Locul acesta pe care-l vezi – aici sunt aruncate duhurile păcătoșilor și ale celor care au hulit, ale celor care au înfăptuit nelegiuiri, ale celor care au stricat tot ceea ce Domnul a grăit prin gura profeților. Căci unele sunt scrise și însemnate sus în cer, ca îngerii să le poată citi și să știe ce li se va întâmpla păcătoșilor.”

P237

**ARTA DE A ATRĂI MAI BINE
CĂLĂUZĂ (CU ADEVĂRAT) PRACTICĂ**

Autor :DR. CUCLELIS, Nicolae

Editura: Vasile Cârlova

Locul publicării:

Data publicării: 2001

Tematica: psihologie

**Carte recomandată de
Profesor Irina Pal
Școala Gimnazială, Comuna
Gherăești**

„Sapă înăuntrul sinelui tău, acolo se află izvorul binelui, mereu gata să țâșnească, dacă sapi mereu.”

P 17

„Cod anti-stress:

1. Recunoașteți tipul de stress
2. ... să vă adaptați permanent mediului ambiant.
3. Ierarhizați neapărat chestiunile dumneavoastră, problemele de viață.
4. Practicați zilnic cel puțin o metoda de relaxare
5. Fiți convins că nu puteți face, simultan, pe plac tuturor.
6. Eliminați (pe cât posibil) chestiunile de amănunt.
7. Evitați, pe cât posibil, incertitudinea.
8. Pentru a învinge stressul: actionați!
9. Neutralizați stressul prin metoda întrebărilor și răspunsurilor.
10. Evitați să folosiți medicamente tranchilizante sau sedative.”

P50

<< „Daca n-ai ceea ce iubești,
lubește ceea ce ai”.

Dintr-un cântec al lui Gilbert Beaud >>

P79

„ Capacitatea de a lua hotărâri (și de a le duce la îndeplinire) este o cheie a fericirii și a bunăstării; aceasta nu poate acționa decât pe fundalul siguranței de sine.

P 99

„Memoria este persistența trecutului.”

P 104

<<Chilon, unul din cei șapte înțelepți ai Greciei, spunea: „cele mai dificile trei lucruri sunt: a păstra un secret, a uita o ofensă și a-ți utiliza bine timpul liber.” >>

P113

„Somnul, este, în general, o cheazășie a sănătății fizice și mintale.”

P 120

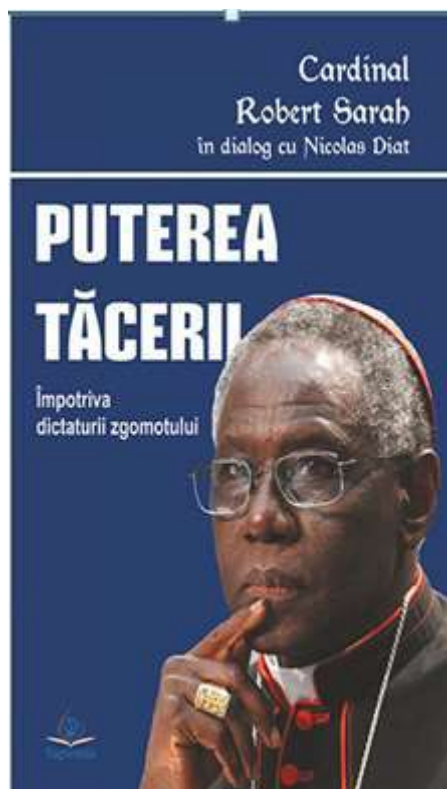
„Spune-mi ceea ce mănânci, și eu îți voi spune cine ești.”

<<Mișcarea este viața! Ea este un „medicament” natural aflat la îndemâna oricui.>>

”Fiți diplomat în toate situațiile de viață.”

”Cele trei păcate ale omului modern, cele 3 „S”-uri:

Supra-alimentația,
Supra-solicitarea nervoasă,
Sedentarismul.”

Puterea tăcerii. Împotriva dictaturii zgomotului

Autor : cardinal Sarah, Robert

Editura: Spientia

Locul publicării: Iași

Data publicării: 2017

Tematica: Literatură modernă creștină

**Carte recomandată de
profesor înv.primar
Tancău Maria
Școala Gimnazială, Comuna
Gherăești**

„Tăcerea vieții cotidiene e o condiție indispensabilă pentru a trăi cu ceilalți. Fără a fi capabil de tăcere, omul nu e capabil să-și asculte propriul anturaj, nu e capabil să-l iubească și să-l înțeleagă. Iubirea naște tăcere. Ea provine de la o inimă silențioasă care știe să asculte, să înțeleagă și să primească, să accepte. Tăcerea e o condiție a alterității și a necesității și o necesitate pentru a te înțelege pe tine însuși. Fără tăcere nu există nici odihnă, nici serenitate, nici viață interioară. Tăcerea este prietenie, iubire, armonie interioară și pace. Tăcerea și pacea bat cu o singură inimă.”

„Umanitatea trebuie să intre într-o formă de rezistență. Ce va deveni lumea noastră, dacă nu caută spații de tăcere? Tăcerea interioară și armonia nu pot izvorî decât din tăcere. Fără ea, viața nu există. Cele mai mari mistere ale omnirii se nasc și se petrec în tăcere: un arbore crește în tăcere, iar izvoarele curg, mai întâi, în tăcerea Pământului. Soarele care se ridică deasupra Pământului ne încălzește, strălucitor și grandios, în tăcere. Extraordinarul e mereu silențios.”

„Regula carmelitană prescrie să se evite (cu mare grijă să vorbim mai mult, [...] căci vorbăria e însoțită de păcat). Într-adevăr, sfântul apostol Iacob ne spune cât de importantă e mortificarea limbii.”

„Astăzi, vorbăria facilă și imaginea vulgară sunt stăpânele multor existențe. Am sentimentul că omul modern nu știe să oprească valurile neîntrerupte ale unei vorbiri greșit morală și nevoia bulimică de imagini falsificate”

P 51

„Departate de Dumnezeu și de luminile care strălucesc de la Lumina adevărată, omul nu mai poate vedea stelele, deoarece orașele sunt ca niște torțe incandescențe care ne incendiază pupilele. Viața modernă nu permite să ne lăsăm privirea în pace. Ochii, ale căror pupile rămân deschise permanent, sunt contrânși să privească o formă permanentă de spectacol. Dictatura imaginii, care confundă privirea într-un vârtej perpetuu, detestă tăcerea. Omul e obligat să caute realități tot mai noi, care-i intensifică apetitul de posesiune; dar ochii lui sunt injectați, bolnavi, iar privirea e rătăcită. Spectacole artificiale și ecranele luminoase vor să capteze și să farmece inteligența umană și sufletul. În închisoare luminoase ale lumii moderne, omul se îndepărtează de el însuși și de Dumnezeu. El e țintuit în efemer, din ce în ce mai departe de esențial. ”

P 59

„Tăcerea a dispărut chiar din școli. Și totuși, cum să studiezi în zgomot? Cum să citești în zgomot? Cum să-ți formezi inteligența în zgomot? Focul tăcerii este slab, căci este perturbator pentru o lume aferată. Astăzi prea puțini acceptă să reinter în ei înșiși pentru a se privi și pentru a-l lăsa pe Dumnezeu să-l privească. Ucidând tăcerea, omul îl asasinază pe Dumnezeu. Dar cine-l va ajuta pe om să tacă? Telefonul său mobil sună fără încetare, degetele sale și duhul său sunt ocupate să trimită mesaje. Oare omul e dispus să revină la tăcere? Moartea tăcerii este totuși aparentă. Dumnezeu ne va ajuta întotdeauna să o redescoperim. ”

P 77

„Marile lucruri încep în deșert, în tăcere, în sărăcie, în abandon— Moise, Ilie, Ioan Botezătorul, Isus. Deșertul nu este locul unde oamenii pot trăi proba fizică a foamei, a setei și a indigenței. Este tărâmul ispitirii, al tentației, unde se manifestă puterea Satanei. Deșertul ne învață să luptăm împotriva răului și a tuturor tentațiilor rele, pentru a ne regăsi demnitatea de copil al lui D-zeu.”

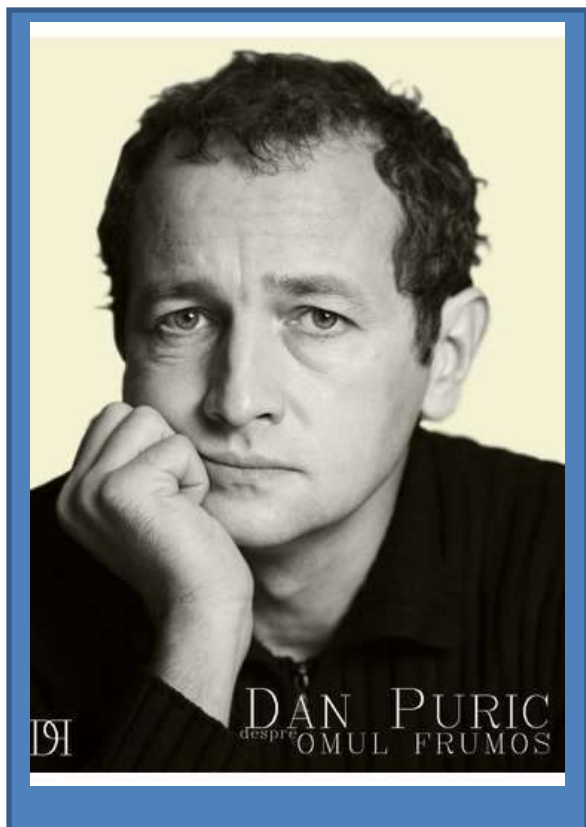
P 87

„Dacă Dumnezeu nu e puternic, atunci nu e Dumnezeu. El e Atotputernicul, dar, în același timp, vrea să-i permită omului să fie cu adevărat liber. Căci Atotputernicul lui Dumnezeu e atotputernicia iubirii; iar atotputernicia iubirii e moartea. Infinitul lui Dumnezeu nu este infinit în spațiu, un ocean fără fund și fără țărmuri; este o iubire care nu are limite. Creația e un fapt de iubire infinită. Pentru Hans Jonas, actul Creației e un fel de autolimitare a lui Dumnezeu. Cu acest preț, tăcerea sa și această lipsă de împotrivire pot avea un început de explicație. ”

P 124

„Dumnezeu e un prieten discret care vine să împartă cu noi bucuriile, necazurile și lacrimile, fără a aștepta nimic în schimb. Trebuie să credem în această prietenie. ”

P 127

Titlul cărții: Despre omul frumos

Autor : Dan Puric

Editura: Compania Dan Puric

Locul publicării: București

Data publicării: 2009

Tematica: condiția de a fi român

**Carte recomandată de
înv. Toma Maria
Școala Gimnazială, Comuna
Gherăești**

”Am intrat în biserică, era în timpul Liturghiei, și, în biserică, am găsit pâinile cu lumânări, dar și-un pluton de babe care le păzea, și am rugat din suflet să-mi dea și mie o bucățică de pâine, că cineva se simte rău.

- Nu-ți dau, că nu e sfințită, mi-a răspuns baba, cu autoritate, de parcă era parlamentar.

- Dar, vă rog din suflet, eram disperat, doar o bucățică...

- Nu, că nu e sfințită.

Tot așa mi-au răspuns toate cele 10 de babe:

- Nu-ți dau, că nu e sfințită.

Până s-a trezit unul și-a zis:

- Dă, fă, pâine, că-ți trag una de te sfințesc pe loc!”

Pag. 44

”Anii au trecut și bătrânul a avut dreptate. Țara s-a transformat într-un ogor în care a crescut o plantă ciudată: *neghina-grâu*. De necules, această plantă, și, mai ales, de neales. Cum să mai separi binele de rău, când în inima grâului a crescut neghina? Comunismul își născuse în sfârșit copilul mutilat. Oamenii României de azi nu mai au curajul de a fi grâu curat, căci i-au pierdut memoria.”

Pag. 49

”Ciurma cea roșie a zdrobit grâul și a ales nechina să vorbească despre grâu, apoi le-a amestecat, pentru ca *secerătorul aștetat* să nu mai știe. Neghina-grâu e pâinea otrăvită pe care o mâncăm noi astăzi. Ni s-a ales această pâine pentru dejunul vieții noastre amărâte.”

Pag. 51

”Petre Țuțea spunea: *În biserică realizezi că exiști*. Exceptional! Păi, sigur, nu o să realizezi la Mall, la Mall realizezi că ești porc, mănânci, bagi în tine, marea crăpelniță. În biserică realizezi că exiști. Este extraordinar! Au rămas așa ca niște străluciri nemaipomenite lucrurile astea.”

Pag. 76

Oamenii fericiți citesc și beau cafea

Autor : Marting - Lugand

Editura: Trei

Locul publicării: București

Data publicării: 2016

Tematica: roman (beletristică)

*Carte recomandată de
Profesor Ungureanu Larisa
Școala Gimnazială, Comuna
Gherăești*

”Țin minte și acum, niște cărți vechi, editate de Fundațiile Regale. Începusem să găsesc lumina de ieri, trecutul apus. De-atuncea știu că memoria unor lucruri mărețe poate să înfrumusețeze un prezent meschin.”

Pag. 114

„Cât timp era în brațele mele, nu putea să mă părăsească. Pentru ultima oară, Colin mi-a șoptit că mă iubește, abia am avut timp să-i răspund înainte să adoarmă liniștit. Am rămas așa multe ore, l-am ținut lângă mine, l-am legănat, l-am îmbrățișat, am respirat pentru el. Părinții mei au încercat să mă facă să plec, am urlat. Cei ai lui Colin veniseră să-și vadă fiul, nu i-am lăsat să-l atingă. Era doar al meu. Răbdarea lui Felix m-a făcut până la urmă să cedez. Și-a luat răgazul să mă liniștească înainte să-mi aducă aminte că trebuia să-mi iau rămas-bun și de la Clara. Fiica mea fusese întotdeauna singura ființă din lume care ar fi putut să mă despartă de Colin. Moartea nu schimbase nimic. Mâinile mi s-au relaxat și am dat drumul trupului său. Mi-am lipit buzele o ultimă oară de ale lui și am plecat.”

P 14

„Fotografia este o artă, care cere un minimum de sensibilitate. Or, tu ești total lipsit de așa ceva. În concluzie, tu ești făcut pentru această meserie. Bun, ascultă, mi-a făcut multă plăcere să discut cu tine...nu, glumesc, așa că, scuză-mă, am altceva mai bun de făcut.”

P 59

„Să nu-ți mai treacă prin cap să faci așa ceva și ia-ți biletul de întoarcere. Mi-a dat drumul brusc și a dispărut în noapte. Cu dosul palmei, mi-am șters lacrimile. Tremuram atât de tare, că mi-au căzut cheile de la mașină. Mă luptam cu mânerul portierei când mașina lui Edward a pornit în trombă. Fără să fie un criminal, acest bărbat rămânea periculos.”

„Stăteam pe jos în mijlocul livingului. O lumină slabă scâldea încăperea. Prima sticlă de vin era aproape goală. Înainte să strives țigara, am folosit mucul ca să-o aprind pe următoarea. Am luat până la urmă telefonul.”

„Am dansat dansul victoriei. Sub duș râdeam încă de isprăvile lui Felix. Cât a durat micul dejun nu a încetat să vorbească. Mi-a dat vești din Paris, mi-a povestit despre eliberarea apartamentului nostru. Părinții mei și cei ai lui Colin luaseră lucrurile, nu mai rămăsese nimic. Apoi, a făcut bilanțul cafenelei. Încasările păreau într-un punct mort. Într-o zi va trebui să iau din nou afacerea în mâini. ”

„Înfășurată în prosopul de baie, mă gândeam la lipsa dorinței de a mă întoarce în Franța. Mi-am privit imaginea în oglindă și un amănunt m-a surprins. Ceafa mea era goală.”

P 94

„Ceea ce trebuie să știi tu este că, înainte s-o întâlnească, Edward nu voia să-și ia angajamente. A crezut întotdeauna că relațiile de cuplu sunt sortite eșecului. După el, iubești și după aceea suferi pentru că vei fi trădat și abandonat. Așa că a trecut de la o aventură la alta până în ziua când i-a ieșit ea în cale. La început, o voia ca pe un trofeu de vânătoare. Iar ea i-a pus răbdarea la încercare. Este o adevărată scorpie. L-a încolțit din toate părțile înainte să cedeze avansurilor lui. Edward a fost sedus de hotărârea ei, de siguranța și de furia ei. Și apoi a înfipt și mai tare cuțitul amestecându-l cu vorbe frumoase, că vrea să întemeieze o familie, că ea crede în dragoste...”

P 138

„Când am încuiat ușa, m-a cuprins amețeala. M-am sprijinit cu fruntea de ușă. Era timpul să plec, m-am întors spre mașină și am înlemnit. Edward era acolo, cu chipul impenetrabil. Am alergat și m-am aruncat plângând în brațele lui. M-a strâns la piept și m-a mângâiat pe păr. I-am respirat din toți plămânii parfumul. Buzele i s-au așezat pe tâmpla mea, le-a apăsat puternic pe piele. Asta mi-a dat curaj să ridic ochii spre el. Și-a pus mâna mare pe obrazul meu, m-am sprijinit de palma lui. Am încercat să-i zâmbesc, nu am reușit. Mâinile mele încă agitate de el i-au dat drumul. Și-a fixat privirea într-a mea, pentru ultima dată, știam, și a plecat spre plajă. Am urcat în mașină și am pornit. Încheieturile degetelor mi se albiseră, atât de tare strângeam volanul. O ultimă privire în oglinda retrovizoare, era acolo, sub ploaie, în fața mării. Lacrimile mi-au încețoșat privirea, le-am șters cu dosul mâinii și am accelerat. ”

P 160

Titlul cărții: UMANII

Autor : Matt Haig

Editura: Nemira Publishing House

Locul publicării: București

Data publicării: 2016

Tematica: science fiction

*Carte recomandată de
Secretar
CHENCEA NICOLETA
Școala gimnazială
„Elena Cuza” Piatra Neamț*

„Sunt absolut convins că unii dintre voi, cei care citiți aceste rânduri, sunteți convinși că oamenii nu sunt altceva decât un mit, dar eu mă aflu aici pentru a declara că ei există cu adevărat. Pentru aceia care nu au habar, omul este o formă de viață bipedă reală, dotată cu o inteligență de nivel mediu, care duce o existență supusă, în mare parte, amăgirilor pe o planetuță îmbibată în apă dintr-un colțișor nu prea frecventat al universului”

Pag. 9

„Și haideți să reflectăm la următorul lucru: ce-ar fi dacă într-adevăr viața umană ar avea sens? Și ce-ar fi dacă – îngăduiți-mi această plăcere – viața de pe Pământ ar fi ceva care merită nu doar să fie temut și ridiculizat, ci și prețuit? Ce-ar fi dacă...?”

Pag. 10

„Vedeți voi, pe Pământ nu te poți mișca, pur și simplu, dintr-un loc într-altul instantaneu. Ei nu dețin încă tehnologia necesară. Nu sunt nici măcar pe aproape să ajungă să o dețină prea curând. Nu! Pe Pământ ești silit să petreci o grămadă de timp călătorind între diverse locuri, între diverse puncte, fie că e vorba de drumuri sau șine de cale ferată, fie că e vorba de cariere profesionale ori de relații.”

Pag. 20

„Pe Pământ, mijloacele de informare sunt încă blocate într-o epocă pre-capsulă și cele mai multe dintre ele trebuie citite cu ajutorul unor dispozitive electronice sau al unui material subțire tipărit numit hârtie care este un derivat al copacilor transformați în mod chimic într-o pastă.”

Pag. 29

„În mod logic, un uman are nevoie să știe ce fel de carte este pe punctul de a citi. El are nevoie să știe dacă e o poveste de dragoste. Sau o poveste despre o crimă. Sau o poveste despre extraterestri.”

Pag.36

„E o regulă că umanilor nu le plac nebunii decât dacă aceștia sunt buni pictori, și chiar și atunci, nu le plac decât după ce respectivii au murit. Numai că definiția nebuniei, pe Pământ, par să fie neclară și contradictorie. Ceea ce este dovada sănătății mintale la unul se dovedește a fi nebunie curată la altul. Primii umani s-au fâțâit de colo până acolo despuiați fără nicio problemă. Anumiți umani, în special aceia din junglele umede, încă se mai fâțâie astfel.”

Pag. 54

„În domeniul nostru, oamenii fac glume pe seama lui Pitagora și a cultului său religios bazat pe geometria perfectă și pe alte forme matematice abstracte, dar, dacă trebuie să avem religie, atunci o religie a matematicii pare ideală, pentru că Dumnezeu, dacă există, atunci ce este El dacă nu un matematician?”

Pag. 67

„La fel ca și religia, istoria umană e plină de chestii deprimante precum: colonizarea, bolile, rasismul, sexismul, homofobia, snobismul de clasă, distrugerea mediului înconjurător, sclavia, totalitarismul, dictaturile militare, inventarea unor lucruri pe care ei n-au habar cum să le mânuiască (bomba atomică, internetul, punctul și virgula), victimizarea oamenilor inteligenți, venerarea idioților, plictiseala, disperarea, prăbușirile periodice și catastrofele din mediul metafizic și parapsihic. Și în timpul tuturor ăstora au mai existat mereu niște mâncăruri absolut îngrozitoare.”

Pag. 108

„Ea mi-a înmânat un pahar, iar eu am luat o sorbitură în timp ce mă gândeam la uimitoarea capacitate de a crede a oamenilor, care este inerentă speciei lor. Chiar și înainte de a descoperi cu totul conceptele de astrologie, homeopatie, religie organizată și iaurturi probiotice, eram capabil să înțeleg că oamenilor poate le lipsea farmecul fizic, dar îl compensau prin credulitate. Puteai să le spui absolut orice cu o voce suficient de convingătoare și ei aveau să te creadă. Orice, desigur, cu excepția adevărului.”

Pag. 120

„Umanii sunt una dintre puținele specii de ființe inteligente din galaxie care nu au rezolvat cu adevărat problema morții. Și, cu toate acestea, ei nu își petrec toată viața cârâind și urlând de groază, sfâșiind-și propriile trupuri cu ghearele sau rostogolindu-se pe podea. Unii umani fac asta – i-am văzut în spital -, dar acei umani sunt considerați a fi cei nebuni.”

Pag. 184

„Ascultați, emoțiile au logică. Fără emoții umanilor nu le-ar păsa unii de alții și, dacă nu le-ar păsa unii de alții, specia lor s-ar fi stins demult. Să ai grijă de alții reprezintă aici autoconservarea. Tu ai grijă de cineva, ții la cineva, și cineva are grijă și ține la tine.”

Pag. 230

„Umanii sunt interesați numai și numai de iubire și, cu toate acestea, ei nu o înțeleg. Dacă ar înțelege-o, atunci ar dispărea.”

Pag. 254

„Nu există decât un gen de ficțiune. Genul numit carte.”

Pag. 347

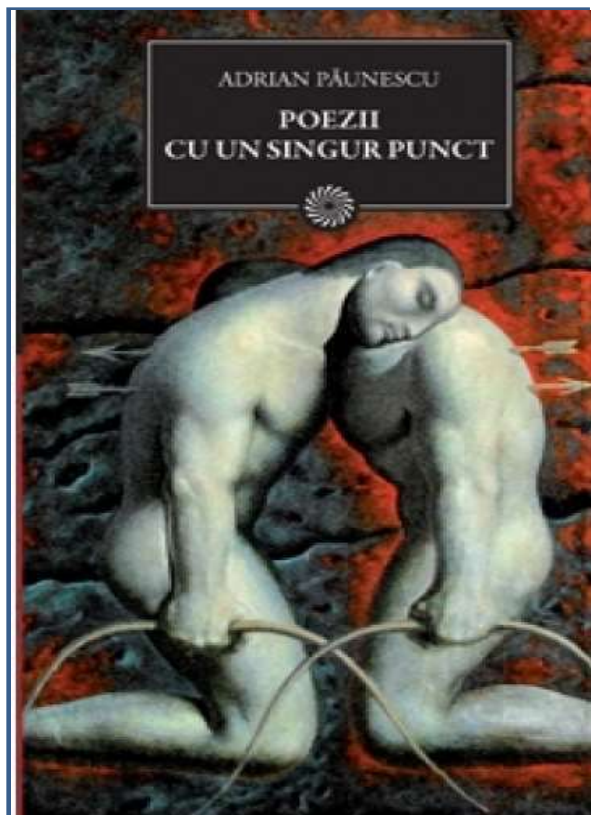
„Pentru a trăi experiența frumuseții pe Pământ aveai nevoie să trăiești experiența durerii și să cunoști ce înseamnă să fii muritor. De aceea atât de multe dintre lucrurile care sunt frumoase pe această planetă au de a face cu timpul care trece și cu Pământul care se învâртеște. Ceea ce s-ar putea să explice, de asemenea, de ce să te uiți la o asemenea frumusețe naturală însemna, totodată să simți tristețea și dorul pentru o viață netrăită.”

Pag. 361

„Doream să locuiesc cu niște oameni la care să pot ține și de care să pot avea grijă, și care să țină, la rândul lor, la mine. Doream o familie. Doream fericirea, nu mâine sau ieri, ci acum. Ceea ce doream, de fapt, era să mă duc acasă.

*Casa – este acolo unde vreau să fiu,
Dar cred că sunt deja acolo.”*

Pag. 370

Titlul cărții: Poezii cu un singur punct

Autor : PĂUNESCU, Adrian

Editura: Curtea Veche

Locul publicării: București

Data publicării: 2011

Tematica: Poezie

Carte recomandată de profesor

Sava Anca

Școala gimnazială

„Elena Cuza”, Piatra - Neamț

- TRADUCERE „Virgula / punctul care plânge.” Pag.19
- ORTOGRAFIE „E atâta milă și-l atâta jale/În tot ce va urma,/Încât te rog, fetița mea,/ Să-nveți să scrii/Nu numai litere/Ci și /Punctele finale.”
Pag. 21
- OBIECTIVITATE „Obiectivitatea este sacralizarea celei mai puternice subiectivități”
Pag. 36
- DISTANȚĂ „Fenomenala deosebire/dintre/ce e voie/ și ce e nevoie.”
Pag. 37
- DESCENDENȚI „Unii oameni se trag din Socrate,/alții din ucigașii lui Socrate,/ să nu uităm aceasta.”
Pag. 51
- ANTICORPI „Nici societatea/nu poate supraviețui/fără anticorpi.”
Pag. 68
- VIAȚA „ Numărătorul/trăiește/din strădaniile/numitorului.”
Pag. 74
- CARICATURI „De mic ce era, se plângea/ că marginile de sus ale șosetelor/îi strică freza.”
Pag. 78
- DESTIN „Sens unic,/dinspre viață către moarte.”
Pag. 81
- OGLINDIRE „De n-ar avea/Și-un pic de cer în ea,/Apa fântânii/Nu s-ar putea bea.”
Pag. 83
- FILOSOFI „Sunt oameni care/Se pricep la toate/Și eșuează/În realitate.”
Pag.100
- CONȘTIENTIZARE „Nu eliminarea/problemelor spinoase/va fi soluția,/ci conștientizarea lor ca atare/și a căilor de urmat.”
Pag. 113
- IMAGINE IMPOSIBILĂ „Ana Maria, află că eu/Nu mai suporta filmele/În care o față plânge/Lângă mormântul tatălui ei.”
Pag. 121

SACRIFICIU „În toată existența omenească/nu a existat zidire durabilă/dacă în ea nu a fost zidită o femeie.”	Pag. 133
DISPROPORȚIE „Și – a cumpărat o bibliotecă/ dintr-un lemn atât de scump,/încât n-a mai avut, săracul,/bani de cărți.”	Pag. 141
REGULĂ SIMPLĂ „Bunicii sentimentali/cresc/ nepoți cinici.”	Pag. 146
IUBIRE „O circumstanțială de neant.”	Pag. 147
MATERNITATE „Luna plină naște lună nouă/Luna nouă naște lună plină.”	Pag. 172
PARADOX „Slăbiciunea/cea mai mare/e puterea.”	Pag. 193
AMPRENTA „Nu mai știu să scriu, ce-aș mai scrie,/îmi aplec inima, să-și lase amprenta,/aici, pe hârtie.”	Pag. 196
MODERN „O pană de curent electric/a găsit-o pe Ana lui Manole în lift/și astfel au zidit-o/între etaje.”	Pag. 200
CADRAN „Iar când pleci,/Mă-mpart la doi,/Ceasul meu se dă-napoi/Fix/Cu vârsta/Dintre noi, Pân-la-ntoarcerea-napoi.”	Pag. 208
NU POATE FI „Nu poate fi/un cântec de mase,/cântecul/pe care nu-l poți cânta/și la masă.”	Pag. 212
SINGUR, PE-ACOLO „Am fost singur pe străzile/pe care trecusem cu tine/și m-am simțit rău,/aveam un fel de leșin,/pe-acolo pe unde îmi fusese bine.”	Pag. 217
OGLINDĂ „Fereastră/zăvorâtă-n sine însăși.”	Pag. 220
LA NOI „Noi suntem cei fără defecte,/Gândim și conspirăm înalt,/La noi, se-mpicică și vântul,/de găurile din asfalt.”	Pag. 228
LIBERTATE „Singura libertate reală/Este aceea în care îți poți face/Datoria.”	Pag. 232
CE VA FI „E așa de frumos,/că mi-e teamă/să n-adorm/la volan.”	Pag. 234
HAIDEȚI „Așa ne era visul/de cărturari corecți/să punem națiunea/în stare de gândire.”	Pag. 239
DEFINIȚIE „Moartea e supremă/ dovadă de inteligență/ a vieții.”	Pag. 256

Titlul cărții: Caracterele

Autor : La Bruyere

Editura: Editura pentru literatură

Locul publicării: București

Data publicării:31.01.1968

Tematica:Roman realist - critic

**Carte recomandată de profesor
SAVA ANCA
Școala gimnazială
„Elena Cuza”, Piatra - Neamț**

”Când lectura unei lucrări vă înalță cugetul și vă insuflă sentimente nobile și îndrăznețe, nu mai căutați alt criteriu pentru judecarea ei: este bună și făurită de mâna unui meșter priceput.”

Pag. 103

”Să nu urmărim în prietenii noștri decât virtutea care ne leagă de ei, fără să ținem seama de situația lor materială – bună sau rea. Și când ne simțim în stare să-i urmăm în clipe de restriște, trebuie să ne ocupăm de ei cu îndrăzneală și cu încredere până și în momentele lor de cea mai mare prosperitate.”

Pag. 143

„Dacă e o fericire să fii de neam mare, nu e o mai mică fericire să fii atât de fericit încât să nu mai caute nimeni să afle dacă ești de neam mare.”

Pag. 143

„Un om cu duh și cu un caracter simplu și drept poate să cadă într-o capcană. Nu se gândește că ar ține careva să-i întindă o cursă și să-l aleagă pe cel păcălit...căci nu se lasă păcălit decât o dată.”

Pag. 152

„În prietenia curată există o gingășie la care nu pot ajunge cei care s-au născut mediocri.”

Pag. 197

”Iubirea se ivește din senin, fără vreo precumpănire, potrivit firii omului sau dintr-o slăbiciune...Prietenia dimpotrivă, se înfiripă pe îndelete, cu vremea, prin vizite și printr-o îndelungată cunoaștere.”

Pag. 198

„Oricât ai fi de pretențios în dragoste, ierți mai multe greșeli decât în prietenie.”

Pag. 201

„Trebuie să umbli după prietenia celor cărora le vrei binele mai curând decât celor de la care aștepți un folos”

Pag. 214

„Un om înțelept nicu nu se lasă condus, nici nu caută să-i conducă pe alții, ci ține ca numai rațiunea să conducă pururi.”

Pag. 219

„Omul este mai sociabil și discută mai cu drag despre ce simte decât despre ce gândește.”

Pag. 221

„Mare pacoste să nu ai destul duh ca să vorbești frumos, nici destulă judecată ca să taci. Iată pricina oricărui cuvânt nelalocul lui.”

Pag. 238

„A nu putea să suporti toate caracterele nesuferite de care e plină lumea nu e o dovadă de caracter prea bun; în comerț e nevoie de monede de aur, dar și de mărunțiș.”

Pag. 247

„Nu putem ajunge departe în prietenie dacă nu suntem dispuși să ne iertăm unii altora micile cusururi.”

Pag. 257

„Poporul gustă adesea plăcerea tragediei; el vede pierind pe scena lumii personajele cele mai nesuferite, care au făcut cel mai mare rău, în diverse locuri, și pe care le-a urât mai mult de orice.”

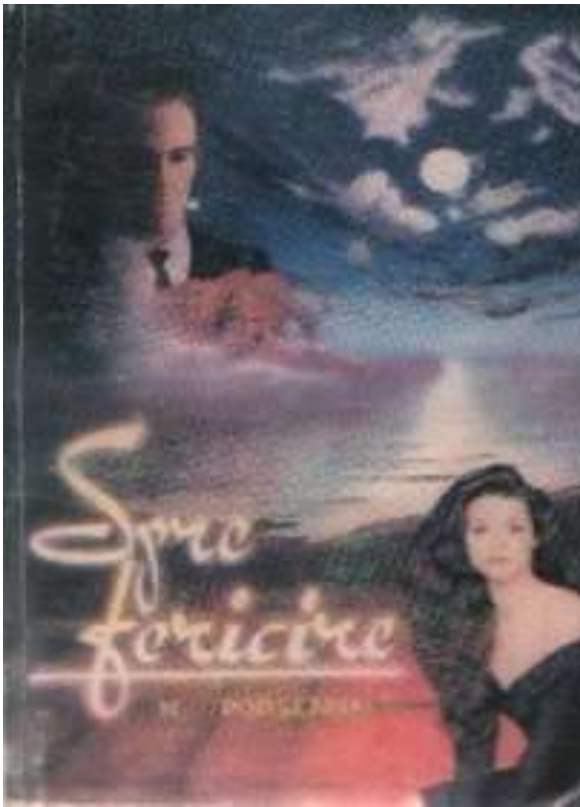
Pag. 291

„Trebuie să ai treizeci de ani ca să te gândești la avere; ai împlinit cincizeci, și tot nu te-ai îmbogățit; te apuci de clădit la bătrânețe și te prăpădești când ai tocmit zugravii și geamgii.”

Pag. 295

„Peste o sută de ani, lumea va mai dăinui încă în întregime. Va fi același teatru, vor fi același decoruri, dar nu vor mai fi aceiași actori... De pe acum se îndreaptă spre scenă alți oameni, care au să joace în aceeași piesă alte roluri. Vor dispărea și ei la rândul lor, iar cei care nu există încă nu vor mai fi într-o bună zi; noi actori le-au și luat locul. Ce tablou de zugrăvit în jurul unui personaj de comedie!”

Pag. 391

Titlul cărții: Spre fericire

Autor : Nicu Porsenna

Editura: ROMFEL SRL

Locul publicării: BUCUREȘTI

Data publicării: 1991

Tematica: Biografii, autobiografii și memorii

**Carte recomandată de
Profesor IOANA-NICOLETA
ANTONOVICI
ȘCOALA GIMNAZIALĂ
„ELENA CUZA”**

„Romanul de față prezintă unele amintiri, care mi-au căzut în mână întâmplător. Pe autorul lor l-am cunoscut în anii copilăriei. Era prietenul și avocatul tatălui meu. Știam că este un avocat mare și un om bun. Îmi dăruia cărți de literatură și filozofie ușoară, pe măsura unei minți de treisprezece ani. Vorbea frumos și avea darul persuasiunii atât de dezvoltat, că paradoxurile cele mai bizare și le înfățișa ca adevăruri de necombătut.”

Pag. 5

„Eu cred, domnișoară, că sufletul ar trebui să izgonească tocmai amintirile frumoase, fiindcă ne lasă regrete, care fac să apară prezentul de nesuferit. Pentru o fericire nouă nu este nimic mai vătămător ca o amintire splendidă. Te întrebi cu groază: voi putea să mai regăsesc emoția de atunci?”

Pag. 29

„Ambiția de a nu fi printre cei mai banali îmi impuse o tactică, pe care am urmat-o scrupulos. Amabilitatea, atențiile, și mai ales rezerva, stăpânirea de sine în tot momentul, toate acestea, cu un curaj intelectual bine afirmat și cu o nuanță de ironie calmă, statornici curând o superioritate discretă asupra altora, pe care obiceiul de a vorbi fără control îi descoperea, punându-i în situația de a fi învinși.”

Pag. 35

„Fie. Un contract. Îți jur credința, și ți-o cer. Îți dau fericirea, și o pretind. Dar o vreau fericire. Adică veșnic nouă, veșnic nesigură, veșnic în luptă. Fiindcă, dragul meu, (aici zâmbi) fericirea nu e o realitate, ci o tendință... sau un regret. E fericire în ceea ce a fost, sau va fi. Niciodată în ceea ce este. A locui cu forme solemne împreună cu ființa dragă, înseamnă moartea poeziei, pieirea noutății. Adică banalitatea, după o mai lungă sau mai scurtă trecere de timp.”

Pag. 38

„Într-o dimineață am auzit amândoi privighetoarea. Culcați pe iarbă, am ascultat concertul, ca în liniștea unui templu. În trilurile fermecătoare ce se înălțau, părea că tremură ascensiunea sufletelor noastre spre cer. În șoapta lor recunoaștem murmurul inimilor noastre, ce se chemau în tăcerile serii... dacă ar exista o lume neîntemeiată pe forme și interese, o lume în care lucrurile s-ar petrece după firescul impulsurilor sufletești, lumea aceea ar fi fost, și a fost în adevăr lumea noastră!”

„Armata dezvoltă spiritul curajului, sfidarea morții, instinctul sacrificiului. Viața de toate zilele ce te învață? Lașitatea, înșelăciunea, egoismul.”

„Voiam să încerc această nouă iubire, pentru necunoscutul în care încă plutea, pentru primejdiile ei, pentru plăcerea ce trebuia să simt, odată cu groaza că s-ar putea descoperi.”

„Filozofic vorbind, femeia nu e în stare să deosebească adevărul de minciună. Ceea ce o desparte de rasa umană și o apropie de animalitate este plăcerea de a chinui pe alții și lipsa totală a oricărui caracter.”

„Toate femeile sunt ideale! Dragostea implică o miopie specială, care face pe om să vadă o creatură excepțională, acolo unde natura n-a pus decât eterna ei banalitate.”

„La o ființă înzestrată cu o bogată cantitate de viață, dorința cunoaște unul din aceste două drumuri: a ști și a fi. „A ști” îți dă gloria; „a fi” îți dă puterea de viață... Fiecare drum are fericirea lui, iar durerea, atât cât e necesară ca un corectiv, se dozează singură. Însă a ști și a fi au sancțiunile lor. În lume există un echilibru perfect, care face ca balanța valorilor să nu se plece mult într-o parte. Cei chemați să suie culmi de munți sunt meniți ca, odată ajunși pe înălțime, să-și vadă singurătatea și să se prăbușească de sus.”

„Eu nu pot concepe viața fără luptă, fără un scop veșnic nou, fără primejdie, fără risc. În lupta pentru existență, oamenii sunt aidoma animalelor; înconvoaie gâtlejul sub jugul necesităților și spinarea sub bici, numai pentru mâncare. Atâta e viața, toată viața, toate viețile... Toată activitatea omenească se învârtsete în jurul interesului sau al ambiției.”

„În fața și în stânga noastră se întindea marea, pe care razele soarelui așterneau plăci de aur sau împleteau broderii lucitoare, ca solzi de mărgăritar. Cerul era curat ca o lacrimă. Albastrul lui, oglindit în albastrul mării, răsfrângea în natură o zare dulce, ca ochii de femeie. Vântul adia atât de ușor, încât marea nu avea nici o undă. Era o priveliște de o liniște măreață.”

„Tinerii din ziua de azi viața altfel, la suprafață, fără să pătrundă în intimitatea secretului ei capital, care este munca la tinerețe și odihna la bătrânețe. Omul seamănă și muncește primăvara și vara, ca să mănânce iarna. Tinerii noștri lenevesc primăvara, ca să cerșească iarna, dacă mai au zile să apuce iarna existenței. De obicei se ofilesc la mijlocul vieții și se scutură ca florile arse de un crivăț prea timpuriu.”

„Noapte cu lună plină, abia răsărită la orizont. Niciodată cer mai albastru, stele mai curate n-au scânteiat deasupra câmpiei. Pare un văl brodat în argint și aur. Holdele coapte stau nemișcate sub lumina de vrajă. Florii tăcerii se întind ca o pânză peste bogăția noptatică. Și vântului îi e teamă să adie. Copacii dorm, câteodată iarba se leagănă ușor, și sub ploaia de raze capătă sclipiri de unde marine. Cumpăna unei fântâni stă cu brațul îndreptat spre cer, parcă ar arăta luna, ce – și poartă trena de beteală și cortegiul de stele pe apele albastre ale văzduhului. În aer plutește o zare

dulce, o semilună palidă, țesută în galben și negru, ca într-o eclipsă de soare. Este răcoarea parfumată a verii, cu aromă de fructe și respirații de flori.”

Pag. 391

Titlul cărții: lubirile croitoresei

Autor : DUEÑAS, Maria

Editura: Polirom

Locul publicării: Iași

Data publicării: 2013

Tematica: Literatură spaniolă (t),
Roman (literatură) (t)

Carte recomandată de profesor

Iulia-Cristina-Vandana

Alterescu

Liceul Tehnologic

„Gh. Ruset-Roznovanu”,

„O mașină de scris mi-a schimbat destinul. O Hispano - Olivetti, de care m-a despărțit săptămâni la rând sticla unei vitrine. Privind din prezent, de pe parapetul anilor scurși, e greu de crezut că o simplă mașinărie poate într-adevăr să schimbe cursul unei vieți, dinamitând în doar patru zile toate planurile făcute pentru a-i menține. Dar așa a fost, și n-am putut face nimic ca să împiedic asta. În realitate, pe atunci nici nu aveam proiecte prea mari. Doar visuri mărunte, aproape casnice, potrivite cu locul și timpul în care îmi fusese dat să trăiesc; planuri de viitor posibile, la îndemână. În zilele acelea, lumea mea se rotea molcom în jurul câtorva prezențe pe care le credeam sigure și nepieritoare. Mama fusese mereu cea mai statornică dintre ele. Era croitoreasă, calfă într-un atelier cu clienți din lumea bună. Avea experiență și bun-gust, dar n-a fost nicicând mai mult decât o cusătoreasă salariată, o muncitoare aidoma atâtor altora, care, zece ore pe zi, își distrugea unghiile și ochii croind și cosând, probând și modificând veșminte destinate unor trupuri diferite de ale ei și unor priviri ce arareori se opreau asupra ei.” (pag. 7)

„Alături de el am cunoscut alt mod de viață. Am învățat să nu depind de mama, să conviețuiesc cu un bărbat și să am o slujnică. Să încerc să-i fiu pe plac în fiecare clipă și să n-am alt scop decât acela de a-l face fericit. Am cunoscut și alt Madrid: cu localuri sofisticate și locuri la modă; cu spectacole, restaurante și viață de noapte.” (pag. 30)

„Așa au fost primele săptămâni în pensiunea de pe Strada Luneta, printre acei oameni cărora nicicând nu le-am știut mult mai mult decât numele de botez și - foarte superficial - motivele pentru care trăsese acolo. Învățătorul și funcționarul, burlaci și bătrâni, erau vechi locatari; măicuțele veniseră de la Soria pe la jumătatea lui iulie, ca să-și îngroape o rudă, dar se oprise traficul maritim prin Strâmtoare

înainte ca ele să se poată întoarce acasă; ceva similar pățise și vânzătorul de produse pentru îngrijirea părului, reținut fără voie în Protectorat de izbucnirea răzmeriței. Mai puțin clare erau motivele mamei și fiului, deși toți îi credeau pe urmele unui soț și tată fugar, care într-o bună dimineață plecase să cumpere tutun în piața Zocodover din Toledo și hotărâse să nu se mai întoarcă acasă.” (pag. 92)

„În cursul toamnei, am mai avut și alte clienți, majoritatea străine bogate, așa cum, pe bună dreptate, prevăzuse asociata mea, contrabandista. Câteva nemțoaice. O italiancă. Și câteva spaniole, aproape toate soții ale unor oameni de afaceri, căci administrația și armata trăiau vremuri grele. Câte o evreică bogată, sefardă, frumoasă, cu vorba dulce și cadențe vechi, melodioase în haketia, cu vorbe rare, arhaice: *bunul meu domn, regina mea, bună săptămână ne-a dat Domnul, cum îți zic și cum ți-am zis.*” (pag. 169)

„...Așa cum ți-am spus, suntem foarte interesați să fim la curent cu viața socială a naziștilor din Madrid. Dar mai vrem să le cunoaștem și mișcările și contactele cu Germania: dacă se duc în țara lor și în ce scop; dacă primesc vizite, cine îi vizitează, cum au de gând să-și primească oaspeții... În fine, orice fel de informații interesante pentru noi.

— Și ce va trebui să fac cu aceste informații, dacă le obțin ?

— Ne-am gândit mult cum ne vei transmite datele pe care ai să reușești să le afli și credem că am găsit o soluție pentru început. Poate că nu-i definitivă, dar considerăm că merită s-o încercăm. SOE folosește mai multe sisteme de codificare, cu diferite nivele de siguranță. Totuși, mai devreme sau mai târziu, nemții le descoperă. E foarte comună folosirea codurilor bazate pe opere literare; poeme, mai ales. Yeats, Miltofy Byron, Tennyson. Ei bine, o să încercăm ceva cu totul diferit. Ceva mult mai simplu și totodată mai potrivit pentru dumneata. Știi ce-i alfabetul morse?

— Cel folosit la telegrame?

— Exact. E un cod de reprezentare a literelor și numerelor prin semnale intermitente; auditive, în general. Ele au, totuși, și o reprezentare grafică foarte simplă, printr-un sistem de puncte și liniuțe orizontale. Uite.

A scos din servietă un plic de mărime mijlocie și, din el un soi de șablon din carton. Literele alfabetului și numerele de la zero la nouă erau așezate pe două coloane. Lângă fiecare dintre ele apărea combinația de puncte și linii corespunzătoare.

— Închipuiește-ți acum că vrei să transcrii un cuvânt oarecare: Tanger, de pildă. Fă-o cu glas tare.

M-am uitat pe tabel și am spus numele codificat.

— Linie. Punct linie. Linie punct. Linie linie punct. Punct linie punct.

— Perfect. Și acum vizualizează-l. Nu, pune-l pe hârtie. Ia asta, a zis, scoțând un pix de argint din buzunarul interior al sacoului. Chiar aici, pe plic.

Am transcris cele șase litere, citind din nou de pe tabel:

- . - . - . - . - .

— Minunat. Acum privește cu atenție. Îți amintește de ceva? De ceva familiar?

M-am uitat la rezultat. Am zâmbit. Firește. Firește că mi-era familiar. Cum să nu-mi fi fost familiar ceva ce făceam dintotdeauna?

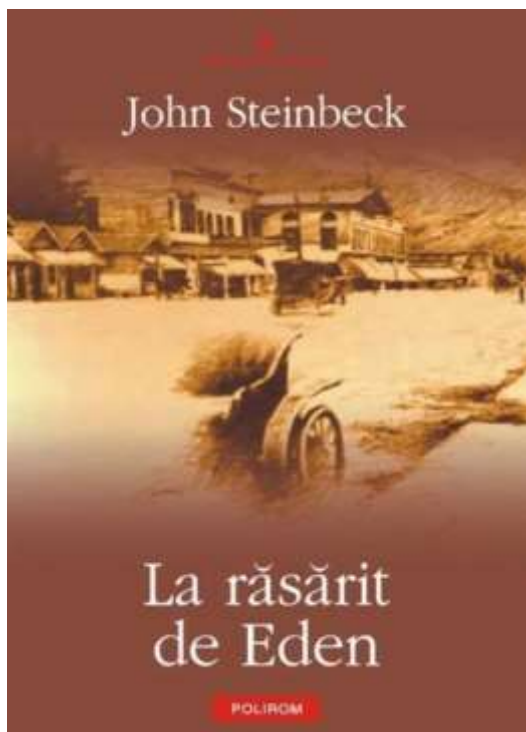
— Seamănă cu un tighel, am spus încet.

— Exact, a încuviințat. Chiar aici voiam să ajung. Stai să vezi, am vrea ca toate informațiile pe care va trebui să ni le transmiți să le cifrezi în acest sistem. Evident, va trebui să-ți îmbunătățești capacitatea de sinteză, pentru a putea spune ceea ce vrei cu cel mai mic număr de cuvinte posibil, altfel fiecare secvență ar fi interminabilă. Și vreau să le transcrii în așa fel încât la sfârșit să pară un tipar de croitorie, o schiță sau ceva de genul ăsta: orice se poate asocia cu o croitoreasă fără să trezească nici cea mai mică bănuială. Nu-i nevoie să fie real, ci doar să pară real, mă înțelegi?

— Cred că da.

— Bine, atunci să facem o încercare.”

(pag. 358-360)

Titlul cărții: La răsărit de Eden

Autor: STEINBECK, John

Editura: Polirom

Locul publicării: București

Data publicării: 2005

Tematica: Literatură americană (t);

Roman (literatură) (t)

**Carte recomandată de profesor
Daniel Bofan
Liceul Tehnologic
"Gh. Ruset-Roznovanu"
Roznov**

"Un fel de aureolă luminează mintea omului. Se întâmplă aproape tuturor. Poți s-o simți cum crește sau cum frează, ca un fitil a cărui flacăra se apropie de dinamită. Simți o senzație plăcută în stomac, o încântare a nervilor, a brațelor. Pielea gustă aerul și fiecare inhalare a acestuia e plăcută. Începutul e ca plăcerea unui căscat larg care te destinde: creierul se luminează și toată lumea strălucește în fața ochilor. Omul poate să fi dus o viață cenușie, pe un pământ cu copaci întunecați și sumbri. Evenimentele, chiar și cele mai importante, pot să se fi scurs palide, anonime. Și apoi, deodată, aureola îi sună în urechi un cântec dulce de greier, mirosul pământului îi încântă nările și lumina ce se strecoară prin crengile unui copac îi mângâie ochii. După aceea, din om țâșnește un torent care totuși nu-l lasă secătuit. Cred că importanța unui om în lume e dată de calitatea și numărul aureolelor sale. Este o chestiune cu totul personală, dar ea ne leagă de lume. Ea este mama tuturor creațiilor, și în asta constă deosebirea dintre un om și toți ceilalți.

Nu știu cum va fi în anii care vor veni. În lume au loc schimbări monstruoase, apar forțe care dau formă unui viitor al cărui chip nu-l cunoaștem. Unele din aceste forțe ni se par primejdioase, poate nu prin ele însele, ci pentru că tendința lor este să elimine alte lucruri care noi le luăm drept bune. Este adevărat că doi oameni pot ridica o piatră mai mare decât un singur om. Un colectiv poate construi automobile mai repede și mai bine decât un singur om, iar pâinea de la o fabrică mare este mai ieftină și are mereu același gust. Când hrana, îmbrăcămintea noastră și locuințele se

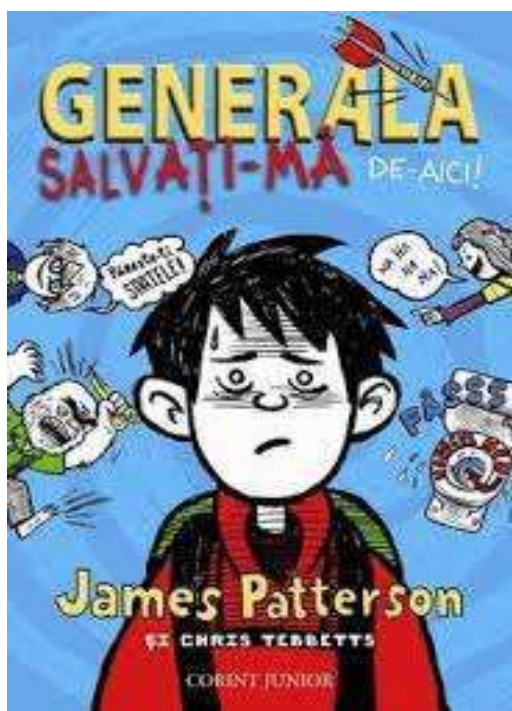
vor naște în angrenajul producției de masă, metodele standard vor trebui să pătrundă și în gândirea noastră, și să elimine orice altă gândire. În epoca noastră, producția de masă sau colectivă a pătruns în economie, în politică și chiar în religie. În lume există o mare tensiune, tensiune care tinde să atingă punctul culminant, iar oamenii sunt nefericiți și au idei neclare.

Într-un asemenea moment, mi se pare firesc să-mi pun asemenea întrebări. În ce cred eu? Pentru ce trebuie să lupt și împotriva cui?

Specia noastră este singura specie creatoare, și are un singur instrument creator, creierul și gândirea individuală a omului. Nimic nu a fost creat vreodată de doi oameni. Nu există colaborări bune, fie ele în muzică, în artă, în poezie, în matematică sau în filozofie. Odată minunea creației împlinită, colectivul poate să-i dea viață și să o lărgescă, dar acesta nu inventează niciodată nimic. Cel mai prețios lucru este mintea singură a unui om...

Iată ce cred eu: că mintea liberă, exploratoare a individului, este lucrul cel mai de preț din lume. Și de aceea voi lupta: pentru libertatea minții de a lua calea pe care și-o alege ea... Și trebuie să mai lupt: împotriva oricărei idei, religii sau guvernări care limitează sau distruge individul... Dacă aureola poate fi ucisă, suntem pierduți."

P. 148/149

Titlul cărții: Generală. Salvați-mă de-aici!

Autor: PATTERSON, James

Editura: Corint Junior

Locul publicării: București

Data publicării: 2015

Tematica: Literatură americană (t), Roman (literatură) (t)

*Carte recomandată de profesor
Mariana Butnaru
Liceul Tehnologic
"Gh. Ruset-Roznovanu"
Roznov*

„Salut, sunt Rafe ... și iată prin ce aventuri am mai trecut:

M-am mutat în marele oraș, dar locuiesc în cea mai modestă locuință posibilă ... Am fost admis la o școală NEMAIPOMENITĂ unde elevii sunt niște snobi super șmecheri...” pag.8

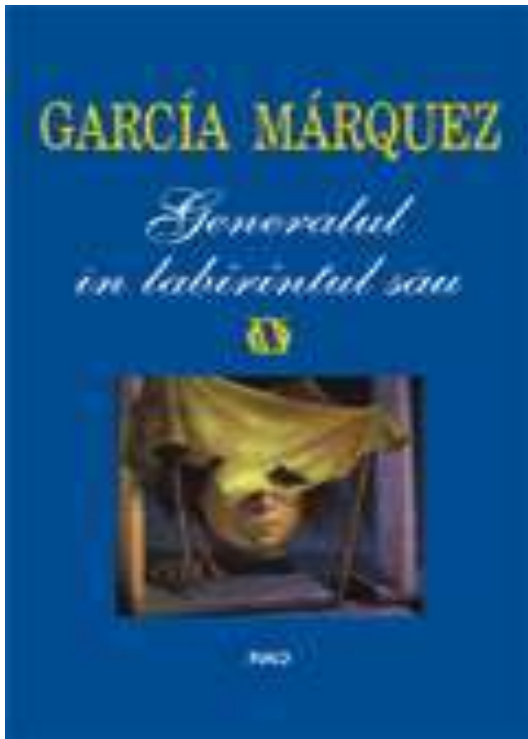
„Acum operațiunea Trăiește intens! Chiar fusese demarată ... Ideea de bază era simplă. Ne-am hotărât ca de fiecare dată când făceam ceva ce nu mai făcusem până atunci să fie considerat ca făcând parte din plan.” pag.89

„Dacă ar fi fost să enumăr cinci motive pentru care era bine să fii prieten cu Matty Trăsnițu ... motivul unu ar fi că nu vrei să-ți fie dușman”. pag.147

„După cursul de orientare, mai aveam trei ore: mate, științe sociale și ... Ați prins ideea! Toate chestiile astea sunt la fel de plictisitoare la o școală de arte ca oriunde în altă parte.” pag.210

„A doua zi din Operațiunea Trăiește intens! a început super. A continuat nașpa. Ca apoi să meargă și mai nașpa.”
pag.235

„Se pare că am supraviețuit anului trecut la Generala (Cu chiu, cu vai...). Și știi ceva? Ne așteaptă o nouă încercare: Clasa a șaptea! Nu te alarma, te ajut eu.
PASUL 1: citește povestea mea
PASUL 2: NU FACE CA MINE!
pag.259

Titlul cărții: Generalul în labirintul său

Autor: GARCIA MARQUEZ, Gabriel

Editura: Rao

Locul publicării: București

Data publicării: 1996

Tematica: Literatură columbiană (t)

Carte recomandată de profesor

Duca Maria Carmen

Liceul Tehnologic

"Gh. Ruset-Roznovanu"

Roznov

"Jose Palacios cunoștea prea bine acea amintire. Era vorba de o noapte de ianuarie a anului 1820, într-o localitate din Venezuela pierdută în platourile înalte de pe valea râului Apure, unde ajunsese însoțit de două mii de soldați. Eliberare deja optsprezece provincii de sub stăpânirea spaniolă. Din vechile teritorii ale viceregatului Noii Granade, Venezuela condusă de un comandant militar și Quito-ul condus de un președinte, el crease Republica Columbia, și era, la vremea aceea, primul ei președinte și comandant supreme al armatelor sale. Iluzia lui finală era să extindă războiul spre sud pentru a împlini visul fantastic al creării celei mai mari națiuni din lume: o singură țară liberă din Mexic până la Capul Horn." P. 45

"În timpul mesei nu dădu atenție nimănui, decât propriilor sale fantasme. Vorbi întruna, într-un stil erudite și bombastic, dând drumul unei avalanșe grăbite de cuvinte profetice, din care multe aveau să apară într-un discurs epic publicat câteva zile mai târziu într-un ziar din Kingston și pe care istoria avea să-l consacre sub titlul Scrisoarea din Jamaica. "Nu spaniolii, ci propria noastră dezbinare ne-a readus în stare de sclavie", spunea el. Vorbind despre măreție, resursele și talentele Americii, repetă de mai multe ori: "Reprezentăm, la scară redusă, întreaga omenire." P.71

"- Dar dumneavoastră ce credeți?

- Socotesc că exemplul lui Bonaparte este bun nu numai pentru noi, ci și pentru întreaga lume, răspunse francezul.

- Nu mă îndoiesc că asta-i părerea dumneavoastră, spuse generalul cu nedisimulată ironie. Europeanii cred că numai născocirile europene sunt bune pentru întreaga lume și că tot ce e diferit e execrabil.

- Eu credeam că Excelența voastră e adeptul soluției monarhice, spuse francezul. Generalul își ridică privirea pentru prima dată.

- Să nu mai credeți, răspuse el. Fruntea mea nu va fi niciodată pângărită de o coroană." P. 110

"În orice caz, spuse francezul, nu sistemele politice, ci excesele lor sunt cele care dezumanizează istoria." P. 111

"Nu accept ca viața să se sfârșească cu această călătorie, spuse el.

- Viețile nu se sfârșesc numai în moarte, replica generalul. Sunt și alte feluri de a muri, chiar și mai demne." P. 117

"- Necazul e că am încetat să fim spanioli și apoi ne-am tot vânturat dintr-un loc într-altul, prin țări care își schimbă numele și guvernele de la o zi la alta că nici nu mai știm de unde naiba ne tragem, spuse el.

Privi din nou cenușa îndelung, apoi întrebă pe alt ton:

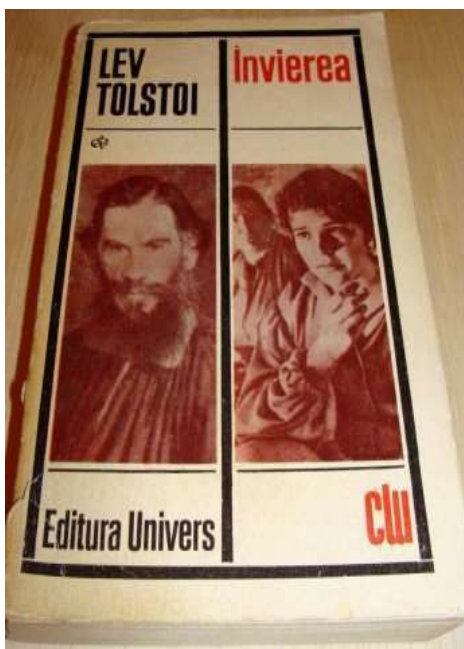
- Dar când sunt atâtea țări pe lumea asta, cum de ți-a dat prin cap să vii tocmai aici? Iturbide îi răspuse mai pe ocolite:

- La colegiul militar ne învățau să facem războiul pe hârtie, spuse el. Ne luptam cu soldați de plumb pe hărți de ipsos, iar duminicile ne duceau pe pășunile din împrejurimi, printre vaci și doamne ce se întorceau de la liturghie, și colonelul trăgea o salvă ca să ne obișnuim cu spaima bubuiturii și cu mirosul de praf de pușcă. Închipuiți-vă că cel mai ilustru dintre dascălii noștri era un englez infirm, care ne învăța să cădem de pe cai, prefăcându-ne că suntem morți.

Generalul îl întrerupse:

- Dar dumneata doreai un război de-adevăratelea?

- Războiul dumneavoastră, domnule general, spuse Iturbide. Dar se împlinesc doi ani de când m-am înrolat și tot nu știu cum arată o luptă pe viu." P. 164/165

Titlul cărții: Învierea

Autor : TOLSTOI, Lev

Editura: Univers

Locul publicării: București

Data publicării: 1959

Tematica: Literatură rusă (t), Roman (literatură) (t)

Carte recomandată de profesor

Paulina Gabur

Liceul Tehnologic

"Gh. Ruset-Roznovanu"

Roznov

"Am putea spune despre un om că este adeseori mai mult mai bun decât mai rău, adeseori mai mult deștept decât prost, de cele mai multe ori energetic și nu molâu, sau invers; am susține însă un neadevăr dacă am spune despre un om că este bun sau

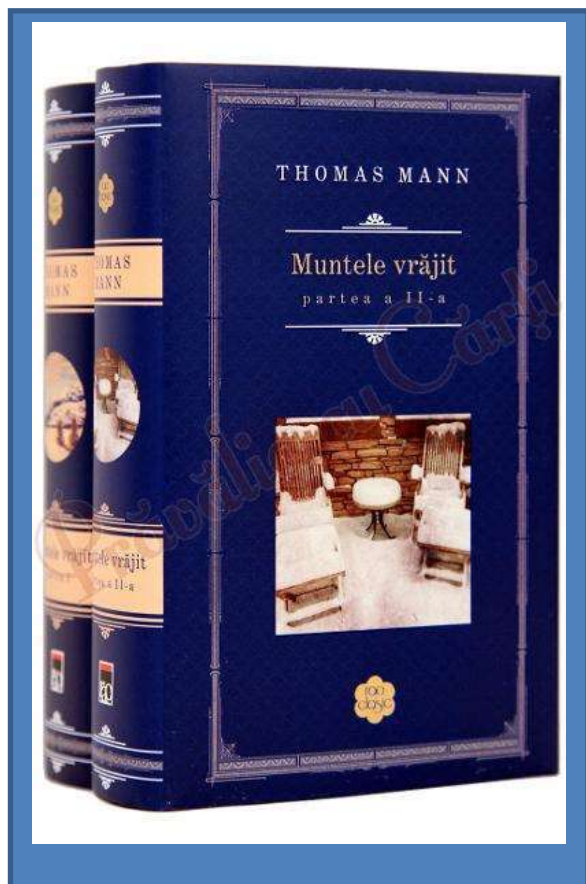
deștept, iar despre altul că este rău sau prost. Și totuși, noi împărțim oamenii în felul acesta, ceea ce este o greșeală. Oamenii sunt asemenea râurilor; apa în toate râurile este la fel, una și aceeași, dar fiecare râu este aici îngust, acolo repede, dincolo lat, acum liniștit, apoi curat, când rece, când turbure, când cald. La fel și oamenii. Fiecare om poartă în el în embrion toate însușirile omenești, dar câteodată manifestă unele din ele, iar altă dată altele și se întâmplă deseori să nu semene cu el însuși, cu toate că rămâne mereu una și aceeași ființă.” (pg. 210)

”Fața lui era liniștită, austeră și blândă totodată. Privind această față, îți dădeai seama câte posibilități de înaltă viață morală se pierdeau o dată cu acest om. [...] Și totuși, acest om fusese chinuit până la moarte și nu numai că nu avusese nimeni milă de el ca om, dar nici ca de un bun animal de muncă pierdut în zadar nu-i păruse nimănui rău după el. Singurul sentiment pe care-l trezea moartea lui în toți acești oameni era ciuda pentru plictiselile pricinuite de cadavrul său, care amenința să se descompună și trebuia îndepărtat.” (pg. 369)

”Katiușa Maslova, după șase ani de viață destrăbălată, de lux și trândăvie la oraș, și după două luni de închisoare în mijlocul deținuților de drept comun, găsea că viața ei de acum, printre deținuții politici, cu toate condițiile ei grele, era foarte bună.” (pg. 400)

”Toți oamenii trăiesc și se poartă în parte după propriile lor idei, și în parte după ideile altora. Măsura în care oamenii trăiesc, după ideile lor sau, dimpotrivă, după ideile altora, alcătuiește deosebirea de căpetenie dintre ei. Unii oameni, majoritatea, se folosesc de ideile lor ca de un joc intelectual; pentru ei rațiunea este ca o roată motrice fără curea de transmisie, iar faptele lor se supun ideilor altora, obiceiurilor, tradițiilor, legilor; alții, dimpotrivă, socotesc ideile proprii ca fiind motoarele principale ale întregii lor activități: ei ascultă aproape întotdeauna de cerințele rațiunii lor și i se supun, și numai rareori și după o atentă cercetare critică îi urmează pe alții.” (pg. 403)

”Răspunsul pe care nu-l putuse găsi până acum era același pe care i l-a dat Christos lui Petru: trebuie să ierți întotdeauna pe toți, să-i ierți de nenumărate ori, pentru că nu este om care să fie fără de păcat și prin urmare nimeni nu are dreptul să pedepsească sau să îndrepte pe alții.” (pg. 481)

Titlul cărții: Muntele vrăjit

Autor : MANN, Thomas

Editura: Rao

Locul publicării: București

Data publicării: 2014

Tematica: Literatură germană (t); Roman (literatură) (t)

Carte recomandată de profesor***Adrian Hizan******Liceul Tehnologic******"Gh. Ruset-Roznovanu"******Roznov***

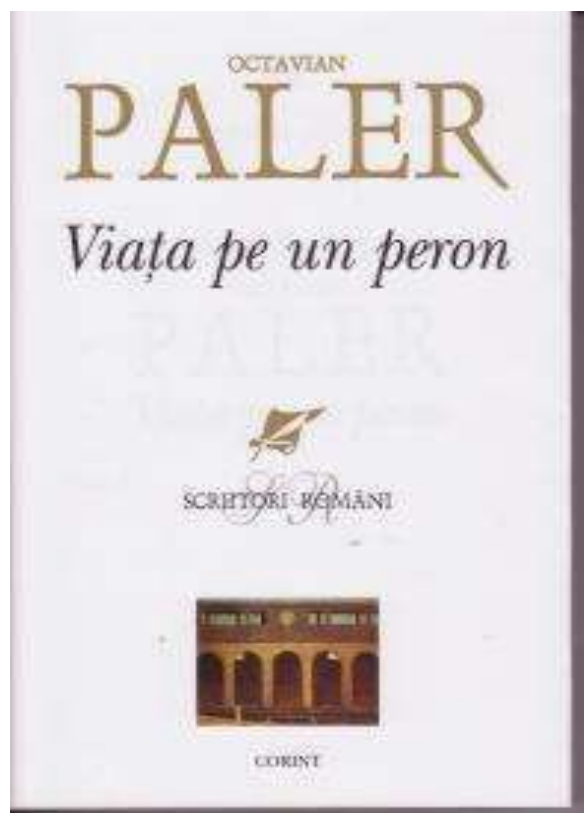
„Două zile de călătorie îndepărtează omul - și cu atât mai mult pe un tânăr care nu și-a înfipt destul de puternic rădăcinile în viață - îl îndepărtează de universul său cotidian, de tot ceea ce el numea datorie, interese, griji, speranțe [...] Spațiul care, rotindu-se și gonind se interpune între el și locul de baștină, desfășoară forțe pe care, de obicei, le credem rezervate duratei timpului. Asemenea acestuia din urmă, el zămislește uitarea, dar o realizează desprinzând făptura omenească din cercul contingentelor ei, pentru a o transpune într-o stare de libertate inițială: astfel, cât ai bate din palme, face un vagabond chiar dintr-un pedant și un filistin. Se spune că timpul este o Lete; însă aerul depărtărilor este și el un fel de elixir, iar dacă efectul său este mai puțin desăvârșit, în schimb, e cu atât mai rapid.” (p.10 -11, vol.1)

„Boala - departe de a fi ceva atât de demn de respect încât să nu poată fi asociată cu prostia - este o înjosire a omului, da, o înjosire dureroasă și insultătoare a Ideii, o umilire de care ai putea la nevoie să te dispensezi sau să o tolerezi în unele cazuri excepționale, însă a o cinsti din punct de vedere al spiritului - rețineți bine ce vă spun! - ar însemna o rătăcire și începutul unei rătăcirii a întregului spirit.” (p.165, vol.1)

„Asupra esenței plictisului s-au răspândit multe concepții eronate. În general, se crede că un conținut interesant și noutatea «gonesc» timpul, adică îl scurtează - pe când monotonia și pustiul îi îngreunează și-i încetinesc scurgerea. Ceea ce nu este întru totul exact. Fără îndoială că uneori monotonia și pustiul lungesc clipa sau ora și le fac mai «plictisitoare», dar ele scurtează și grăbesc până la a reduce la neant marile și extrem de marile cantități ale timpului. Dimpotrivă, un conținut bogat și interesant este, desigur, capabil să scurteze o oră sau chiar o zi, dar luat în mare, acest conținut dă curgerii timpului întindere, greutate și trăinicie, astfel că anii bogați în întâmplări trec mult mai încet decât anii săraci, pustii și neînsemnați pe care vântul îi mătură, spulberându-i.” (p.173, vol.1)

„[...] considerați sfânt ceea ce prin esența și prin originea dumneavoastră trebuie să vă fie sfânt, adică mă refer la fiul Occidentului, al divinului Occident, fiul civilizației. Timpul, de pildă. Această dărnicie, această grandioasă dar barbară întrebuintare a timpului este de stil asiatic. [...] N-ați observat niciodată că atunci când un rus zice «patru ore», nu înseamnă mai mult decât atunci când unul dintre ai noștri spune «o oră»? Bate la ochi că nepăsarea acestor oameni față de timp este în legătură cu sălbatica imensitate a spațiului țării lor. Unde este mult Spațiu, acolo este și mult Timp - și doar despre ei se spune că sunt poporul care are timp și poate să aștepte. Noi ceilalți europenii, nu avem această posibilitate... Noi dispunem de tot atât de puțin timp, pe cât de puțin spațiu are nobilul nostru continent decupat cu atâta eleganță, astfel că suntem constrânși să ne gospodărim cu precizie și timpul, și spațiul. [...] În măsura în care prețul pământului crește și deci în care risipirea spațiului devine o imposibilitate, timpul, la rândul său, observați acest fapt, devine și el din ce în ce mai prețios.” (p.398, vol.1)

„Prin urmare, ce era viața? Nimeni nu știa. Nimeni nu cunoștea punctul de origine de unde țâșnea, de unde scăpăra [...] dacă se putea spune ceva în privința aceasta era numai atât: structura vieții trebuia să fi fost de un gen atât de evoluat, încât restul fără viață al lumii nu comporta nicio formă care să îi fie înrudită chiar de foarte departe. Între amiba pseudopodă și vertebrate deosebirea era neglijabilă, neînsemnată, în comparație cu deosebirea esențială care exista între fenomenele cele mai simple ale vieții și celelalte manifestări ale naturii care nu meritau să le numești nici măcar moarte, deoarece erau anorganice.” (p.450, vol.1)

Titlul cărții: Viața pe un peron

Autor : PALER, Octavian

Editura: Corint

Locul publicării: București

Data publicării: 2007

Tematica: Literatură română (t), Roman (literatură) (t)

**Carte recomandată de profesor
Huțu - Ailoe Simona Lorica
Liceul Tehnologic
"Gh. Ruset-Roznovanu"
Roznov**

"Mi-a rămas însă cea mai mare pasiune a mea. Mă veți întreba care e. Ce nume are. Și mi-e foarte greu să-i dau un nume. Dacă i-aș spune "încredere în ceea ce e frumos" ar suna cumva rhetoric și pe undeva neadevărat. N-am fost niciodată de un optimism prea robust. Dimpotrivă, am fost mereu vulnerabil. Călcâiul lui Ahile, la

mine, s-a extins, așa cam pe trei sferturi din trup. Poate tocmai de aceea, pentru că mă simțeam atât de vulnerabil am început să vorbesc atât de mult despre speranță. Și, cum să vă spun, nu vorbeam pur și simplu despre speranță. O sacralizam. Aveam în fața vieții atitudinea unui mistic de fapt." P. 31

"Un prieten care locuia în alt oraș și căruia îi plăcea să mă zgândăre mi-a scris odată că el nu știa ce e speranța și ce-ar putea face cu ea. Îmi amintea chiar faptul că grecii au scos-o ultima din cutia Pandorei, considerând-o cel mai mare dintre rele. Oamenilor, zicea el, n-ai voie să le vorbești despre speranță dacă vrei să-i salvezi. Miroase a paradis. Speranța ne-a pregătit doar să înghițim mai bine cacealmaua." P. 33

"Că poezia cea mai frumoasă nu e decât o formă de eșec și de trădare. Vă mirați? Am cunoscut un mare poet. Tot ce atingea el se prefăcea în poezie, așa cum tot ce atingea Midas în antichitate se prefăcea în aur. Când îi citeam poeziile asistam parcă la un seceriș magic. Cuvinte banale, obișnuite, ajungeau să-ți ardă buzele când le repetai. Tristețea devenea poezie, revolta devenea poezie, disperarea devenea poezie, remușcarea devenea poezie. Speranța devenea poezie. Și deodată mi-am zis că tocmai acolo, la limita supremă a poeziei, pe culmea ei de glorie, începeau și eșecul și trădarea ei. Noi care aveam atâta nevoie de poezie, aveam însă, în același timp, nevoie de revoltă, de lecțiile disperării noastre și ale remușcărilor noastre, aveam nevoie de speranță. Și, brusc, ne vedeam deposedați de toate acestea. Ele deveniseră poezie. [...] Poezia înseamnă mult, dare a nu e în stare să înlăture răul. Îl poate numai exorciza." P. 58

"Ultimul rest de energie l-am găsit acolo unde mă așteptam mai puțin: chiar în disperarea mea." P. 109

"- Uneori, mă simt aici ca într-o gară de transit ... Dar poate că toată lumea trăiește într-o gară de transit, fără să-și dea seama. Noi ... cel puțin vedem asta în fiecare moment.

- Tranzit spre ce? zise ea.

Da, "spre ce" mă întrebam și eu privind rotocoalele de praf care îngroșau mereu ceața uscată de deasupra câmpului. Spre ce ... Pădurea nu se mai zărea aproape deloc." P. 127

"Mai târziu, am revenit la gândul că viața însăși e o stare de transit între naștere și moarte ... un peron unde te zbați să ocupi un loc într-un tren ... ești fericit că ai prins un loc la clasa I sau la fereastră... altul e necăjit că a rămas în picioare pe culoar ... alții nu reușesc să se prindă nici de scări, rămân pe peron să aștepte următorul tren ... Și fiecare uită, poate, un singur lucru ... că trenurile astea nu duc nicăieri ... cel care a ocupat un loc la fereastră este, fără să știe, egal cu cel care stă în picioare pe culoar și cu cel care vine abia cu următorul tren ... în cele din urmă se vor întâlni toți undeva, într-un deșert, unde chiar șinele se transformă în nisip ... în loc să se uite în jur, oamenii se îmbulzesc, se calcă în picioare, își dau ghionturi ..." P. 128/129

"În concluzie, știu că în lume nu există numai dâre de mirosuri de fân. Dar vreau să trăiesc. Ții minte ce mi-ai spus odată? Că omul este singurul animal care e nefericit. Celelalte animale cunosc setea, foamea, căldura, frigul. Nefericirea nu. "În cazul ăsta, nici fericirea", ți-am replicat atunci. Acum îți spun la fel. Dar dacă rămânem aici

nu există scăpare. Mangusta devine din ce în ce mai slabă, mai vulnerabilă, până ce într-o zi nu va mai avea curajul să privească nici umbra care se leagănă alături de ea ... Am o singură viață pe care am distrus-o, e adevărat, dar n-am risipit-o. Și nu vreau s-o risipesc." P. 235

Titlul cărții: O viață

Autor : DE MAUPASSANT, Guy

Editura: Moldova

Locul publicării: Iași

Data publicării: 1992

Tematica: Roman (literatură) (t); Literatură franceză (t)

Carte recomandată de profesor
Oana Ilarie
Liceul Tehnologic
"Gh. Ruset-Roznovanu"
Roznov

"Jeanne, ieșită în ajun de la mănăstire, liberă în sfârșit pentru totdeauna, gata să simtă toate bucuriile vieții la care visa de atâta timp, se temea că tatăl ei nu va mai vrea să plece dacă cerul nu se limpezea; și, pentru a suta oară în dimineața aceea, scrută zarea." P.15

"Părea un tablou de Veronese cu părul ei blond, strălucitor [...] Ochii ei erau albaștri, acel albastru opac al figurinelor de faianță olandeze. [...] râsul ei deschis împrăștia în jur veselie." P. 16

"[...] istovită de visuri, covârșită de viziuni fericite, se odihnea." P.20

"Tânăra fată se lăsă în voia fericirii de a respira; și tihna peisajului o liniști ca o baie răcoritoare [...] i se părea că inima i se revarsă plină de șoapte ca noaptea aceea limpede, tresăltând deodată de mii de dorințe care dădeau târcoale, ca vietățile acelea nocturne care o înconjurau cu forfota lor. Ceva o unea cu acea poezie vie; și în lumina mătăsoasă a nopții simțea cum o străbat frisoane puternice, cum palpită de speranțe abia înmugurite, ca o adiere de fericire. Se lăsă în voia visurilor de iubire. Iubirea! De doi ani o simțea apropiindu-se cu neliniști crescânde. Acum era liberă să iubescă, nu trebuia decât să-l întâlnească pe El!

Cum va fi? Ea nu știa deloc și nici nu se întreba. El va fi EL și atât. Știa doar că-l va adora din tot sufletul și că el o va iubi cu toată puterea inimii lui.

Se vor plimba în seri ca aceasta sub ninsoarea domoală a luminii de lună. Vor merge ținându-se de mână, lipiți unul de altul, auzindu-și inimile cum bat, [...] atât de aproape unul de altul încât își vor deschide ușor sufletele, până la ultimele taine, numai prin unica putere a inimii lor. Și totul va continua la nesfârșit " P.24

"[...] uriașul glob arzător al soarelui se ivi. [...] Era soarele ei! Aurora ei! Începutul vieții ei! Răsăritul speranțelor ei!" P.25/26

"Pentru Jeanne începu de atunci o viață liberă și minunată. Citea, visa și hoinărea de una singură prin împrejurimi. [...] Și, la zgomotul depărtat al valurilor izbindu-se de țărnam, o furtună îi amețea sufletul." P.28

"[...] domnul viconte de Lamare [...] Avea una dintre acele figuri fericit îmbinate, la care visează femeile și care sunt dezagreabile tuturor bărbaților. Părul negru și ondulat îi umbrea fruntea netedă și brună; [...]

Farmecul languros al acestor ochi te făcea să crezi în profunzimea gândurilor lui și să dai importanță celor mai neînsemnate vorbe ale sale." P.34

"Între ei începea să se înfiripe deja acea abia simțită duioșie care se naște așa ușor între doi tineri [...] Se simțeau fericiți unul lângă celălalt, poate pentru că se gândeau unul la altul. [...] Inimile lor răspundeau ca un ecou la lumina clară a dimineții." P.38

"[...] îmi place să mă plimb singură, e așa de bine când visezi fără nimeni împrejur... - Se poate visa și în doi, spuse el, privind-o lung." P.41

" Așteptau momentul care avea să-i unească fără o nerăbdare prea mare, dar învăluți într-o tandrețe minunată[...]" P.48

"Cei doi logodnici se plimbau fără încetare pe iarbă [...] își strângeau mâinile și nu scoteau nici un cuvânt, ca și cum n-ar mai fi știut de ei înșiși, contopiți cu poezia care respira din pământ." P.51

"Căsătorită! Așadar se căsătorise! [...] Simțea că o poartă s-a deschis în fața ei; nu trebuia decât să intre în Multașteptatul." P.53

"El nu înțelegea aceste tensiuni femeiești, zguduirile acestor ființe vibrante, înnebunite dintr-un nimic, pe care o emoție sau o bucurie le clatină ca o catastrofă, pe care o senzație fină le răscolește, le aruncă în fericire sau în disperare." P.69

"[...] își dădu seama că nu avea nimic de făcut [...] În întreaga ei viață de la mânăstire se gândise la viitor [...] După aceea [...] își văzu împlinite dintr-o dată toate nădejile ei de dragoste.

Dar iată că dulcea realitate a primelor zile avea să se schimbe în zilnica realitate care închidea drumul speranțelor nedesluite, fermecătoarelor neliniști ale necunoscutului. Da, nu mai avea ce să aștepte. [...] Simțea toate acestea ca pe o vagă dezamăgire, ca pe o risipire a visurilor ei." P.75

"Obişnuința îi acoperea viața cu un strat de resemnare ca învelișul de calcar pe care anumite ape îl lasă pe obiecte. [...] Ce îi lipsea? Ce și-ar fi dorit? Nu știa să spună." P.79

"Relațiile ei cu Julien se schimbaseră cu totul. [...] Devenise un străin pentru ea, un străin cu inima și trupul încătușate. [...] se gândea cum de ajunseseră aici [...]" P.80

"Și acum! Acum! O! Viața ei era frântă, orice bucurie luase sfârșit, orice așteptare nu mai avea rost [...]" P.100

"Trecu prin ea un fulger de bucurie, un avânt spre o fericire nouă care tocmai izbucnise. [...] Inima și trupul întreg îi reveneau la viață, se simțea mamă!" P.115

"Voia să vadă din nou pădurea [...] ca și cum o reîntorcere în locurile acelea trebuia să schimbe ceva în drumul vieții ei." P.129

"- Viața, vedeți dumneavoastră, nu e nici atât de bună, nici atât de rea cum credem noi." P. 216

Titlul cărții: Rebecca

Autor : DU MAURIER, Daphne

Editura: Garamond

Locul publicării: București

Data publicării: 1994

Tematica: Literatură engleză (t), Roman (literatură) (t)

**Carte recomandată de profesor
Andreea Ilie
Liceul Tehnologic
"Gh. Ruset-Roznovanu"
Roznov**

"Casa noastră era un mormânt: teama și suferința noastră erau îngropate în acele dărâmături. Nimic n-ar mai fi putut-o învia. Când, trează, mă voi gândi la Manderley, n-o să mai simt nici o amărăciune. Îmi voi aminti grădina de trandafiri în plină vară, cântecele păsărilor în zori, ceaiul luat sub castan și vuietul mării dincolo de locul unde începeau pajiștile." (pg. 7)

"Amândoi am cunoscut spaima, singurătatea și chinurile îngrozitoare. Cred că pentru oricine, mai devreme sau mai târziu, sună ceasul încercării. Avem cu toții demonul nostru care ne subjugă și ne hărțuiește și trebuie să sfârșim prin a-l combate. Noi l-am biruit pe al nostru; cel puțin așa credem." (pg. 8)

"Sunt mulțumită că nu poți simți de două ori frigurile celei dintâi iubiri. Căci e o boală și o povară, orice ar spune poezii. Când ai douăzeci și unu de ani, zilele nu sunt vesele. Cuprind mici mișelii, mici temeri imaginare și ești atât de lesne rănit, încât cazii în primele sârme ghimpate." (pg. 34)

"Îndrăgostiți. Nu-mi vorbise încă de dragoste. Fără îndoială n-avusese vreme. Totul fusese atât de neașteptat [...] Nu, nu-mi spusese că era îndrăgostit. Numai că voia să se însoare cu mine. Scurt, cuprinzător, foarte original. Cererile originale prețuiau mult mai mult. Erau mai autentice. Nu ca celelalte. Nu ca tinerii care spun prostii, dar

care nu cred, poate, decât jumătate. [...] Nu cum a cerut-o el întâia oară pe Rebecca de soție. ” (pg. 54)

”O încredere nouă se născuse în mine [...] Trecutul n-avea să mai existe pentru nici unul din noi; începeam, și eu și el, viața de la capăt. Trecutul fusese spulberat în vânt, ca și cenușa din coșul de hârtii. Urma să devin doamna de Winter.” (pg. 57)

”Mă simții stingherită. Nu înțelegeam de ce vorbea cu tonul acela ascuns, de antipatie;” (pg. 69)

”Tremurai fără să vreau, ca și când cineva ar fi deschis o ușă în spatele meu și un val de aer rec ear fi pătruns în odaie. Stăteam în fotoliul Rebeccăi.” (pg. 72)

”- Vezi, zise ea, începând să coboare scara. Se deosebește atât de mult de Rebecca ...” (pg. 94)

”La celălalt capăt al odăii era o ușă; [...] aveam impresia ciudată și neplăcută că pot să dau pe neașteptate de ceva pe care aș fi preferat să nu-l văd. Ceva care mi-ar fi făcut rău, ceva groaznic.” (pg. 101)

”Frank îmi spusese să uit trecutul și doream asta cu toată ardoarea. Dar Frank nu era silit, ca mine, să-și petreacă diminețile în salonaș și să atingă tocul pe care ea îl ținuse între degete. [...] Nu observa zilnic, ca mine, privirea sticloasă a bătrânei cățele, care-și înălța capul, auzindu-mi pasul [...] și, adu-mecând aerul, lăsa să-i cadă iar capul, pentru că nu era meu aceea pe care o aștepta.” (pg. 121)

”Voiam să fiu fericită și să-l fac și pe Maxim fericit. Nu exista altă dorință în inima mea.” (pg. 122)

”- Ai ochi de înger, zise el.

Privii scoica, puțin uluită, neștiind ce să spun.

- Nu ești ca cealaltă, spuse el. [...]

- Era înaltă și neagră, zise el. Ca un șarpe.”

(pg.136)

”Rebecca, mereu Rebecca. De câte ori mă plimbam prin Manderlay, oriunde mă așezam, până și în gândurile și visele mele o întâlneam pe Rebecca. [...] o să fie totdeauna aceeași. Și cu ea nu puteam lupta. Era prea puternică pentru mine.” (pg. 206)

”- Nu vreau să înduri asta singur, spusei. Vreau să impart totul cu tine. De douăzeci și patru de ceasuri am îmbătrânit, Maxim. N-am să mai fiu niciodată copilă...”

El mă îmbrățișă și mă strânse la pieptul său. [...]

- Mă ierți, nu-i așa? [...]

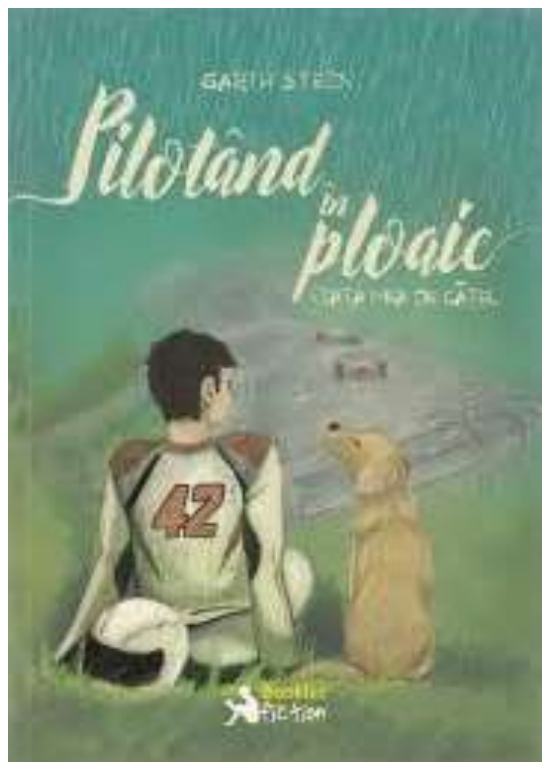
- N-am putea oare să luăm totul de la început? N-am putea oare să pornim din nou de azi și să înfruntăm lucrurile împreună? [...]

- E prea târziu, scumpa mea, prea târziu, spuse el. Ne-am pierdut mica noastră șansă de fericire. [...] Rebecca a câștigat, zise el. [...]

Rebecca nu s-a înecat. Eu am omorât-o. [...] Mai poți acum să mă privești în ochi și să-mi spui că mă iubești?" (pg.233/235)

"- Nu-i prea târziu, zisei eu repede, ridicându-mă și mergând să-l pun brațele în jurul gâtului. Nu spune asta, tu nu înțelegi. Te iubesc mai mult decât orice pe lume." (pg. 237)

"- Crezi că o iubeam pe Rebecca? zise el. Crezi că am ucis-o din dragoste? Doamne, o uram. [...] Rebecca nu era în stare de dragoste, de afecțiune, de pudoare. Nu era normală." (pg. 240)

Titlul cărții: Pilotând în ploaie. Viața mea de cățel

Autor : STEIN, Garth

Editura: Booklet Fiction

Locul publicării: București

Data publicării: 2016

Tematica: Literatură engleză (t), Roman (literatură) (t)

**Carte recomandată de profesor
Petronela Lupu
Liceul Tehnologic
"Gh. Ruset-Roznovanu"
Roznov**

„Fiind doar un câine, n-am luat parte la tot ce s-a întâmplat. N-am fost primit în spital și n-am fost de față la discuțiile acelea purtate cu voce joasă. Nu l-am văzut pe doctorul cu halat și tichie albastră exprimându-și șoptit părerile și temerile. Subliniind indiciile pe care ar fi trebuit să le fi observat noi cu toții, explicând misterele funcționării creierului. Nimeni nu mi-a povestit. Nu mi s-a cerut nici măcar o dată părerea. De la mine nu voiau altceva decât să-mi fac nevoile afară la comandă și să mă opresc din lătrat când mi se cerea.” P.12

„Bazându-te pe inteligență, dârzenie, instinct și, de bună seamă, pe experiență, te poți avânta spre cer.” P. 57

„Să-ți amintești înseamnă să părăsești prezentul.” P. 80

„Suntem creatorii propriului nostru destin.” P.115

„Câteodată lucrurile se schimbă și trebuie să ne schimbăm și noi.” P.123

„-Nicio cursă n-a fost câștigată la prima turnantă, a spus el. Dar multe au fost pierdute acolo.”
P.186

„Mai repede, iar vântul îmi lovește fața în timp ce alerg, mai repede și îmi simt inima bătând sălbatic și latru de două ori, ca să-i spun lui și întregii lumi: Mai repede! Latru de două ori ca să știe, ca să-și amintească. Ce-mi doresc acum e ce am vrut dintotdeauna.”
P.192

„E patetic să îmbătrânești. E plin de îngrădiri și umilințe. Știu, ni se întâmplă tuturor; dar cred că e posibil să nu trebuiască să fie așa. Cred că li se întâmplă aceluia dintre noi care o doresc.”
P. 220

„Iată de ce o să fiu o persoană bună. Pentru că ascult. Nu pot vorbi, așa că ascult foarte bine. Nu întrerup niciodată, nu deviez niciodată cursul discuției cu un comentariu de-al meu. Dacă sunteți atenți, veți vedea că oamenii schimbă constant direcția conversației cu ceilalți.”
P. 229

ALBERTO
VÁZQUEZ-FIGUEROA
Tuareg

Titlul cărții: Tuareg

Autor : VÁZQUEZ – FIGUERA, Alberto

Editura: Polirom

Locul publicării: Iași

Data publicării: 2014

Tematica: Literatură spaniolă (t),
Roman (literatură) (t)

**Carte recomandată de profesor
Margareta Mancaș
Liceul Tehnologic
"Gh. Ruset-Roznovanu"
Roznov**

„Cu mulți ani în urmă, când eram tânăr și picioarele mă purtau zile de-a rândul pe nisipuri și bolovănișuri fără să simt oboseala, într-o bună zi s-a întâmplat să aflu că fratele meu mai mic se îmbolnăvisese și, cu toate că jaima mea se afla la trei zile de drum de a lui, dragostea mea pentru el a fost mai tare decât lenea și am pornit la drum fără frică, căci, așa cum v-am spus, eram tânăr și în putere, iar sufletul meu nu se temea de nimic.”
(pag. 7)

„Gacel își iubea dromaderul atât cât e în stare un om al deșertului să iubească un animal de care de multe ori depindea viața sa și, în secret, când nimeni nu putea să-l audă, îi vorbea cu voce tare, de parcă animalul l-ar fi înțeles, și îi spunea R'Orab, Corbul, în bătaie de joc pentru părul lui foarte alb, ce se confunda deseori cu nisipul, făcându-l invizibil când în spatele lui se afla vreo dună înaltă.

Nu exista mehari mai iute și mai rezistent de partea aceasta a Tamanrasset-ului, și un bogat negustor, proprietarul unei caravane de peste trei sute de animale, se oferise să i-l schimbe pe cinci de-ai lui, la alegerea sa, dar n-a acceptat. Gacel știa că dacă într-o bună zi, din cine știe ce motiv, i s-ar fi întâmplat ceva în vreuna din aventurile lui solitare, R'Orab era singura cămilă de pe lumea asta în stare să-l aducă înapoi în tabără, în cea mai neagră noapte. Adesea adormea, legănat de clătinarea lui și învins de oboseală, și nu o dată familia lui l-a luat de la intrarea în jaima ca să-l bage în pat.” (pag. 15)

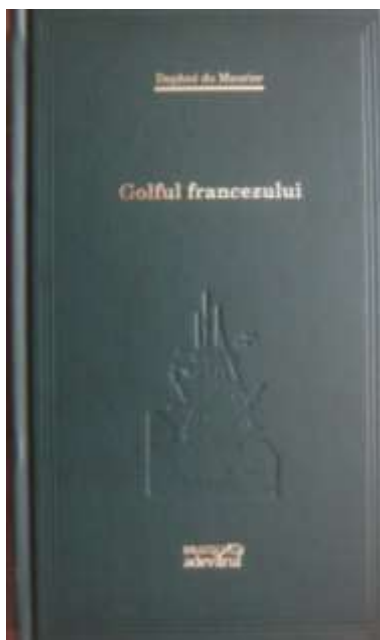
„Cel strigat se apropie repede:

- Da, domnule sergent.
- Tu ești negru, ca sclavii tâmpitului ăstuia.

El n-o să spună nimic, pentru că e targui și crede că onoarea lui ar putea rămâne pătat pe vecie, dar akli sunt vorbăreți: le place să povestească ce știu și s-o găsi vreunul dispus să câștige niște bani și să-și scoată stăpânul din încurcătură – făcu o pauză scurtă. În seara asta du-le un pic de mâncare și de apă, ca din partea ta. Solidaritatea frățească a celor de aceeași rasă, știi tu... Încearcă să te întorci cu informația de care am nevoie.” (pag. 199)

„Băuseră sângele cămilei și-i mâncaseră carnea. Se simțea puternic, însuflețit, plin de energie și capabil să înfrunte „pământul pustiu” fără frică, dar îl îngrijorau temerile tovarășului său, mutismul în care căzuse, disperarea pe care i-o citea în ochi de fiecare dată când lumina unei noi zile venea să le arate că peisajul continua să rămână neschimbat.

- Nu e posibil! au fost ultimele cuvinte pe care le-a auzit din gura lui. Nu e posibil! A trebuit să-l ajute să coboare de pe cămilă și să-l târască la umbră, i-a dat să bea și i-a sprijinit capul ca unui copil speriat, întrebându-se cum își pierdea puterile și ce ciudată vrajă exercita asupra lui nesfârșita întindere..” (pag. 204)

Titlul cărții: Golful Francezului

Autor : DU MAURIER, Daphne

Editura: Adevărul

Locul publicării: București

Data publicării: 2009

Tematica: Literatură engleză (t), Roman (literatură) (t)

**Carte recomandată de
informatician Anca Mutu
Liceul Tehnologic
"Gh. Ruset-Roznovanu"
Roznov**

“Așa trecu prima zi, și a doua zi, și a treia și Doña jubila în noua ei libertate. Acum putea să trăiască fără să-și facă planuri, fără să ia decizii, bucurându-se de fiecare zi așa cum era; trezindu-se la prânz dacă avea chef sau chiar la șase dimineața – n-avea importanță, mânca atunci când i se făcea foame, dormea când voia, fie ziua, fie la miezul nopții. Avea o predispoziție grozavă pentru lenevire. Stătea întinsă în

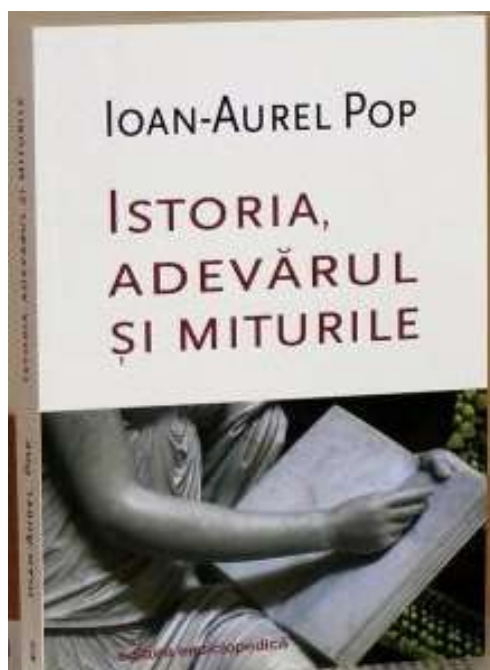
grădină ore în șir, cu mâinile sub ceafă, uitându-se la fluturii care se jucau în soare, se alergau unul pe altul și aveau momentul lor de bucurie; asculta păsărelele preocupate cu viața lor casnică printre ramuri, atât de hărnicuțe și de înfocate, întocmai ca niște perechi proaspăt căsătorite și mândre de prima lor căsuță.” Pag.31

“Cum stăteau ei tăcuți unul lângă altul, Doinei i se păru că până atunci nu cunoscuse liniștea și că toți demonii ei neobosiți, care se luptau și se zbăteau să iasă la lumină, se domoliseră în prezența lui și a liniștii din jur. Se simți într-un fel ca într-o vrajă, ca și cum cineva o fermecase, căci sentimentul acesta de pace îi era străin ei, care trăise până atunci în freamătul zgomotului și al agitației. Dar în același timp, vraja aceasta trezea în ea ecouri pe care le recunoștea, ca și cum venise dintr-un loc știut și râvnit dintotdeauna, dar care se pierduse cândva din cauza neglijenței, din cauza împrejurărilor sau a intuiției sale tocite.” Pag.91

“Corabia se îndepărta încet-încet, iar vântul dimineții sulfa de după dealuri umflând pânzele mari. Se strecura ușor, ca o fantasmă, în josul golfului, pe apa liniștită, atingând din când în când coroanele copacilor, acolo unde râul se îngusta, iar francezul stătu tot timpul lângă cârmaci, indicând cursul, fiind atent la țărnițele cotite ale golfului.” Pag.105

“Doña nu răspunse nimic, fiindcă prima parte a frazei putea fi adevărată, dar ultima niciodată. Pentru câteva clipe între ei se lăsase tăcerea, iar ea se întreba dacă toate femeile atunci când sunt îndrăgostite erau împărțite între două imbolduri: dorința de a renunța la modestie și reținere ca să mărturisească totul, și deopotrivă hotărârea de a tăinui iubirea pentru totdeauna, de a fi rece, distantă, nespun de nepăsătoare, decise mai degrabă să moară decât să mărturisească un lucru atât de intim, atât de personal.” Pag.119

“Cârma corabiei se ridică sub mâinile ei, iar vasul se mlădia în vântul răcoros și toate astea, se gândea ea, sunt o parte din sentimentele lor, din bucuria de a trăi, din forța ce zace în corpul corabiei, din frumusețea pânzelor, din valurile înspumate, din gustul mării, din briza ce le dezmiardă fețele, și chiar din lucrurile mărunte, cotidiene, ca mâncatul, băutul și dormitul; toate sunt o parte din ei și le împărtășesc cu bucurie și înțelegere, fiindcă aceeași fericire sălășluiește în amândoi.” Pag.148

Titlul cărții: *Istoria, adevărul și miturile*

Autor : POP, Ioan-Aurel

Editura: Enciclopedică

Locul publicării: București

Data publicării: 2014

Tematica: replică științifică (critică istorică)

***Carte recomandată de
Prof. Dr. Paul-Daniel Nedeloiu
Liceul Tehnologic
„Gh. Ruset-Roznovanu”,
Roznov***

“Cartea istoricului Lucian BOIA intitulată Istorie și mit în conștiința românească – cea care a pricinuit lucrarea noastră – nu s-a oprit la o ediție sau două, ci a continuat să fie republicată periodic, în românește sau în alte limbi, în țară și peste hotare. Prin urmare, și cele spuse de noi despre acea carte sunt de actualitate și pot stârni în continuare interesul cititorilor” (p. V).

“În al doilea rând, așa cum bănuiam și remarcam în 2002, opera în discuție și celelalte cărți ale profesorului Lucian BOIA au produs roade, au creat emuli, au dat direcții de cercetare, mai ales în ambianța Universității din București, dar nu numai. O serie de tineri studioși din domeniul istoriei, aflați la nivelul elaborării lucrărilor de licență, adică la începutul pregătirii lor, la vârsta de circa 20 de ani, în loc să reconstituie cu mijloacele specifice fragmente de trecut, caută cu sârg fel de fel de mituri românești, cu precădere “naționaliste” și dezvoltă teorii în jurul acestora” (p. V).

“Cartea nu prezintă trecutul românilor în funcție de felul cum acesta s-a derulat, fiindcă nu-și propune acest lucru, pe de o parte și fiindcă autorul este convins că acest lucru nu este posibil, pe de altă parte”. (p. 6).

„Desigur, critica dlui BOIA, îndreptățită în principiu, poate presupune o discuție extrem de utilă, mai întâi de către istorici. Inițial, am intenționat să alcătuim doar o recenzie, în care să dezvoltăm câteva idei și să formulăm anumite concluzii. Pe parcursul adâncirii lecturii și mai ales după o seamă de reflecții asupra conținutului, ne-am dat seama că ar fi nevoie de o recenzie ceva mai detaliată” (p. 7).

„Unora li se va părea, poate, plictisitor să vadă cuprinsul cărții dlui BOIA reluat aici; alții ar putea fi agasați de o seamă de repetiții pe tot parcursul lecturii, deși ele urmează adesea repetițiile făcute de dl BOIA (de exemplu, „mitul” lui Mihai Viteazul este menționat la fiecare capitol și chiar în mai multe subcapitole ale aceluiași capitol, iar numele domnului și voievodului apare pe circa 60 de pagini din cele cam 360 ale textului integral; Mihai Viteazul este „bun” de demonstrat „mitizarea” fiecărui fenomen cultural” (p. 8).

„Ca orice autor riguros și serios, profesorul Lucian BOIA începe prin definirea termenilor majori utilizați în lucrare, adică a noțiunilor de istorie și mit. Pentru publicul larg, disocierea între istoria reală, sau între ceea ce s-a petrecut cu adevărat în trecut, și reconstituirea a ceea ce a fost, ori istoria ca discurs, era absolut necesară. Autorul atrage atenția că cele două istorii sunt departe de a fi echivalente (p. 43), ceea ce reprezintă o observație general acceptată. De aici însă, judecata de valoare a dlui Lucian BOIA urmează o cale proprie: istoria ca discurs sau istoriografia nu poate, de fapt, să aspire la reconstituirea trecutului, fiindcă istoricul recrează trecutul după sensibilitatea sau, cu alte cuvinte, produce un gen de ficțiune cu materiale adevărate” (p. 11).

Titlul cărții: Familia Thibault

Autor : DU GARD, Roger Martin

Editura: Biblioteca pentru toți

Locul publicării: București

Data publicării: 1964

Tematica: Roman (literatură) (t); Literatură franceză (t)

**Carte recomandată de profesor
Brîndușa Roman
Liceul Tehnologic
„Gh. Ruset-Roznovanu”,
Roznov**

“ De nimic nu trebuie să te ferești mai mult decât de a cerca să faci o cât de mică schimbare în rânduiala statornică” (Platon)

Pag. 258

Înțeleptul (Buffon)

“Mulțumit de starea lui, nu vrea să fie decît așa cum a fost totdeauna; să nu trăiască decît așa cum a trăit; fiind mulțumit de el însuși, are prea puțină nevoie de ceilalți”

Pag. 258

“ Sînt inimi oțărîte, amare și aspre din fire care oțărăsc și amărăsc tot ce li se dă.”
(St.Fr. de S.)

Pag. 258

“ Să fii crud cu tine însuși, ca să ai dreptul să fii aspru cu toți ceilalți”

Pag. 260

“ Dacă nu faci binele dintr-o pornire firească, fă-l din deznădejde; sau, cel puțin, ca să nu faci rău.”

Pag. 261

“ Capcana diavolului. A-ți ascunde îngâmfwarea nu înseamnă să fii modest. Este mai bine să dai frîu slobod defectelor pe care n-ai putea să le învingi, și să faci din ele o forță, decît să minți și să te mistui ferindu-te să nu fie văzute”

Pag. 262

“ Saepe venit magno foenore tardus amor”

Pag. 264

Titlul cărții: Biletul de loterie

Autor : BYRNE, Michael

Editura: Arthur

Locul publicării: București

Data publicării: 2016

Tematica: Literatură engleză (t), Literatură pentru copii (t), Roman (literatură) (t)

*Carte recomandată de profesor
Mihaela Rotaru
Liceul Tehnologic
"Gh. Ruset-Roznovanu"
Roznov*

„Când Bully plecase din apartament, Jack venise cu el....., tot un câine caraghios era. Nu unul bun pentru cerșit, dar Bully nu de asta o păstra. Erau prieteni și îi ținea loc de familie.”
pag.30

”Oricum, indiferent cum o fi fost tatăl lui, el avea, cu siguranță, să crească mai înalt... Așa hotărâse el, iar când o să fie suficient de înalt o sa spargă o bancă....”

pag.56

„Putea cheltui banii pe ce voia, dacă îi dădea lui, dar fața i s-a luminat auzind în poșeta ei un foșnet de bancnotă O albăstrea.”
pag. 92

„... singurii câini pe care îi disprețuia erau pitbulii. Nu-i plăcea nimic la ei: mersul țanțos, felul în care căutau bealea cu lumânarea cu capetele lor lungi, linse, lucioase, cu ochii mici ca niște mărgelile negre.”
pag.135

„Câștiga premiul cel mare! Câștiga astă-seară! scria cu litere galbene, mari cât Bully, pe ecranul uriaș de deasupra zombilor, în gara Waterloo.”
pag.210

„Cerul aproape că rămăsese fără soare, dar continua să strălucească în stânga, spre vest, în timp ce Bully se îndrepta spre nord, urmând indicația acului micuț ascuns în pumn.”
pag.268

„A ajuns afară ..., a observat patru băieți mai mari ca el stând în gașcă ... Își tot verifica telefonul și pe urmă ridicau privirea ... îl așteptau pe el, și-a dat seama Bully... A început să se îndepărteze cu ochii în pământ (dacă te uiți la ei, se uită și ei la tine).”
pag.295

Titlul cărții: Shogun

Autor : CLAVELL, James

Editura: Univers

Locul publicării: București

Data publicării: 1988

Tematica: Literatură americană (t);

Japonia; Roman (literatură) (t)

**Carte recomandată de profesor
Valeriu Socol
Liceul Tehnologic
"Gh. Ruset-Roznovanu"
Roznov**

"Shogun era rangul suprem pe care-l putea atinge un muritor în Japonia. Shogun însemna dictator militar suprem. Numai un singur daimyo din toți putea să dețină titlul și numai Maiestatea sa imperială, împăratul care guverna, Fiul Cerului, ... putea să acorde titlul. ... Shogun-ul conducea în numele împăratului. Toată puterea venea de la împărat, pentru că el cobora direct din zei." P.76, vol.1

"... shogun-ul era atotputernic, până ce un altul îi lua locul." P. 77, vol.1

"... dacă vrei pace pentru sufletul tău, trebuie să-nveți să bei ceai dintr-o ceașcă goală...

- Gândești că realitatea e-n ceașcă, gândești că ceaiul e-acolo ... Dacă te concentrezi intens ... E foarte greu, dar atât de ușor. Cât aș vrea să fiu destul de deșteaptă ca să-ți arăt, pentru că atunci toate lucrurile de pe lume pot să fie ale tale doar cerându-le ... chiar darul cel mai de neobținut, pacea desăvârșită a sufletului." P.313/314, vol.1

"Vezi tu, spusese ea, aici trebuie să înveți să-ți crezi propria ta singurătate. Noi suntem învățați din copilărie să ne retragem în noi înșine, să ridicăm pereți de nepătruns în spatele cărora trăim...

- Ce pereți?

- A, Anjin-san, avem un labirint nesfârșit în care să ne ascundem. O, da, ritualuri și obiceiuri, opreliști de toate felurile. Chiar limba noastră are nuanțe pe care voi nu le aveți, care ne permit să evităm, politicos, orice întrebare, dacă nu dorim să răspundem la ea.

- Dar cum vă închideți urechile Mariko-san? Asta e cu neputință.

- O, foarte ușor, prin educație. Bineînțeles, educația începe imediat ce copilul poate să vorbească ... Cum altfel am putea să supraviețuim? Mai întâi începi prin a-ți curăța mintea de oameni, ca să te așezi pe tine însuți într-un alt plan. Privitul unui apus de soare este de un mare ajutor sau ascultatul ploii ... Dacă ascuți, într-adevăr, atunci prezentul dispare, neh? Să ascuți căderea florilor din pom și creșterea pietrelor este un exercițiu exceptional de bun... nu se presupune să vezi lucrurile, ele nu sunt decât semne ... să-ți amintească de vremelnicia vieții, te ajută să câștigi wa, armonie, Anjin-san, armonie perfectă, care e calitatea cea mai căutată în toată viața japoneză, în toată arta ... Am să-ți șoptesc un secret. Nu te lăsa păcălit

de zâmbetele și de blândețea noastră, de caracterul nostru, de plecaciuni, de farmecul și atențiile noastre. Dedesubtul lor, noi putem fi la milioane de ri depărtare, în siguranță și singuri. Pentru că asta căutăm noi - uitarea." P.662, vol.1

"Karma este începutul cunoașterii. Mai departe vine răbdarea. Răbdarea este foarte importantă. Sunt puternici cei ce au răbdare, Anjin-san. Răbdare înseamnă să-ți înfrângi pornirea către cele șapte simțăminte: ură, adorație, bucurie, neliniște, mânie, tristețe, teamă. Dacă nu te lași cuprins de ele înseamnă că ai răbdare, că ești liniștit și-atunci vei începe să înțelegi în curând tot mersul lucrurilor și vei fi în armonie cu Eternitatea." P.35, vol.2

"Ține minte că norocul și nenorocul trebuiesc lăsate cerului și legilor firii. Ele nu pot fi aduse prin rugăciunile sau prin vicleșugurile la care s-a gândit vreun om sau prin vicleșugurile la care s-a gândit vreun om sau vreun așa-zis sfânt." P.256, vol.2

Titlul cărții: Cartea fiului

Autor : MANEA, Norman

Editura: Polirom

Locul publicării: București

Data publicării: 2012

Tematica: Literatură română (t); Roman (literatură) (t)

***Carte recomandată de profesor
Violeta Teioșanu
Liceul Tehnologic
"Gh. Ruset-Roznovanu"
Roznov***

"-Iată, deci, reia glasul repezit al animatorului, suntem aici, atâția, cu justificări felurite. Politica și arta, când rămân un protest, nu pot fi decât apropiate. -Și iubirea, probabil... îl întrerupsese, de data asta, interlocutoarea." (p.11)

"-Da, tema secolului ... încearcă bâlbâitul. Suspiciunea ! ... Dusă, dusă până la crimă. Chiar din partea celor mai apropiați. Trădarea iubitei ... denunțarea părinților, neînțelegerea camarazilor.

S-a oprit, stânjenit de mișcarea din compartiment. Fata de la fereastră se ridică să-și ia valiza, impermeabilul, eleva lunecă și ea de pe banchetă. Trenul și-a înfipt colții în năluca seriei. Înțepenește, izbindu-și inelele trupului lung și greu." (p.12)

"-Nu suport inferioritatea adversarului! Mă dezarmează. Mă descurajează. Am insistat, v-am spus, să fiți într-o stare normală. Nu mai funcționez când știu că cel care mă ascultă a fost, înainte de a-i vorbi, bătut, speriat, umilit. Mi-e pur și simplu silă. Și frică, e drept. De mine. De ei! De ceea ce mi s-ar putea, cândva, întâmpla și mie.

Femeia deveni atentă, el sesizase. Deținuta se încordă.[...]" (p.75)

"Se ridicase, brusc, speriat în picioare. La pândă, în spatele biroului. Adulmecând cu nările, parcă și cu urechile ridicate, ca la iepuri. A, iată, avea ceva de iepure ! Cum de nu-și dăduse seama? Platon, cu nasul lui ridicat pentru mirosuri subtile și fruntea lată care exprima, după unii, naturalețe și bun-simț, fusese comparat cu un câine. Nasul turtit, de cerb al lui Socrate indica, se pare, porniri spre luxură. Iepurele ce ar însemna ? Chipul prelung și oval, cu nasul drept și aer sever, dar delicat al lui Iulius Cezar semăna, se spunea, cu un cal. Marele Zeus al grecilor avea fruntea lată, sub o coamă puternică, luminată de orbite adânci, ca un leu: adică generos și puternic? Vittelius părea o bufniță, spun istoricii: recalcitrant și năuc. Cine aduce a urs este puternic, cei drepti sunt comparați cu elefanții. Furioșii cu mistreții, cei stupizi cu caprele." (p.76)

" -Nu întotdeauna reușesc. Există și partide pierdute. Sau necâștigate. Enigme sau genii care mă refuză. Am fost, cum bănuieți, nu s-ar putea altfel, și învins. Cât de firesc !...Eșecul ? Cât eșec conțin și soluțiile, pentru moment, adecvate? Să te apuci să le mai spui că, de fapt, nu există decât eșecuri ? Unele doar mai puțin evidente, mascate, înșelătoare." (p.80)

"-Un șef deștept minuni ar face cu mine! Unul care să știe să-mi folosească defectele! Lenea, neglijența, incoerența, brambureala. Cât loc pentru fantezie în asemenea goluri! Te poți mișca, fără ca nimeni să-ți prevadă și să-ți prevină intențiile." (p.81)

"-Răzvrătită perpetuă? Oricine își înfruntă părinții este, potențial, un subversiv! Viața mea nu e o sfidare? Aveam și eu părinți cumsecade. Sunt și eu o negare. A lor, a mea. Cu fiecare nouă vârstă răsturnăm, de fapt, pentru noi și pentru ceilalți, o ordine." (p.83)

"-Jocul meu e mai periculos decât crezi, fetițo. Mult mai crud decât banuiești...un joc al minții, calcul și fantezie. O minte mobilă cu circuite fine, delicate. Îmi lipsește, e-adevărat, caracterul. Egoismul și orgoliul și securitatea umilei și deosebitei mele persoane. Cruzime feroce, să știi...un adversar care te onorează. Ai să înțelegi mai târziu." (p.86)

"- Am adus tot ce trebuie ca să desenați, să pictați. Dacă veți voi neapărat gravură, veți fi ajutată. Vă vom sau vă vor reține un timp. Poate chiar aici. Câteva luni, câțiva ani, greu de precizat. Suntem o țară mică, depindem de ceea ce se întâmplă în lume. Dacă v-ar interesa părerea mea, nu cred să mai dureze mult. Timpul, așa văd eu, lucrează repede.

– Atât cât va fi, mult, puțin, să mai rămâneți închisă, veți executa zilnic o schiță. Un desen, reprezentând casa. Exteriorul sau interiorul, exteriorul și interiorul casei unde se întâlneau Hariga, Kahane, Văduva, ceilalți. Lucrând zilnic, fără multă elaborare, amănuntele. Așa cum le-ați reținut. Se vor repeta, probabil, cu o anumită exactitate și periodicitate. Abia apoi veți putea gândi și executa mai lent fiecare planșă. Vor deveni, astfel, mai artistice, mai inexacte, în marginea doar a realității. [...]

– Prin urmare, veți avea asigurat zilnic timp pentru această treabă. Un privilegiu a cărui însemnătate nu e greu de apreciat. Va trebui să lucrați conștiincios. Să vă obișnuiți cu această însărcinare. La început, vă va face silă. O veți dori, treptat. O veți aștepta. [...]

– Scopul adevărat al acestei încercări, care va deveni, sper, tot mai plăcută, folositoare și, pentru artista care sunteți sau veți deveni, chiar terapeutică... va trebui, deci, să admiteți că mobilul acestei acțiuni sau experiențe vă scapă. Ce să facem? Sinceritatea a făcut parte din ceea ce mi-am propus în legătură cu dumneavoastră. Totuși, acest amănunt rămâne doar al meu. Să zicem, nici al meu. Ar fi și asta o ipoteză. Nu știu încă nici eu prea exact de ce am pornit pe această pistă și unde mă va duce. [...]

– Nu, să nu credeți cumva că încerc să aflu ce se ascunde în mintea și sufletul unei răzvrătite, capabilă să tacă, să reziste, să fie mereu prudentă." (p. 95-97)

"-Marele gol care se cascadează în noi îl umple fiecare cum poate. Sport, automobil, cărți, copii, prestigiu ... Autoritatea de-a judeca pe altul rămâne o pretenție ridicolă. Plictiseala ne anihilează. Trebuie să ne organizăm singuri compensațiile, spațiul intim. Restul nu contează..." (p.187)

Titlul cărții: Fericirea paradoxală. Eseu asupra societății de hiperconsum

Autor : Gilles Lipovetsky

Editura: POLIROM

Locul publicării: Iași

Data publicării: 2007

Tematica: sociologie

***Carte recomandată de profesor
Corhăneanu Cătălina, Colegiul
Tehnic "Petru Poni" Roman***

“La baza economiei de consum se află o nouă filosofie comercială, o strategie în ruptură cu atitudinile din trecut: mai bine vinzi cea mai mare cantitate de produse cu o marjă modestă a beneficiilor decât să vinzi o cantitate modestă cu o marjă importantă. Profit, însă nu prin creșterea prețului de vânzare, ci prin scăderea lui. Economia de consum este de nedespărțit de această invenție a marketingului : obținerea profitului prin volum și prin practicarea prețurilor mici. A pune produsele la îndemâna maselor: epoca modernă a consumului poartă în sine proiectul democratizării accesului la bunurile-marfă.” (p. 22)

<<Există în societatea de consum ceva mai mult decât creșterea rapidă a nivelului de trai mediu : ambianța stimulării dorinței, euforia publicitară, imaginea luxuriantă a vacanțelor, sexualizarea semnelor și a corpurilor. Iată un tip de societate care substituie seducția coerciției, hedonismul datoriei, risipa economiei, umorul solemnității, eliberarea refulării, prezentul promisiunilor viitorului. Faza II se prezintă ca "societate a dorinței", întreaga viață cotidiană fiind impregnată de imaginarul beatitudinii consumatorii, de visele cu plaje însoțite, de ludism erotic, de mode ostentativ tinere.>> (p. 28)

“Consumul se structurează mai bine cu fiecare zi ce trece, în funcție de țelurile, de gusturile și de criteriile individuale. Și iată că a sosit și epoca hiperconsumului, faza III a transformării moderne a nevoilor în marfă, orchestrată de o logică dezinstituționalizată, subiectivă, emoțională.” (p. 33)

<<Publicitatea a trecut, într-adevăr, de la o comunicare axată pe produs și pe beneficiile sale funcționale la o campanie care exaltă valorile și la o viziune care pune accentul pe spectaculos, pe emoție, pe un al doilea grad, în orice caz, pe semnificații care depășesc realitatea obiectivă a produselor. Pe piețele de mare consum, unde produsele sunt slab diferențiate, ceea ce seduce și favorizează vânzarea a este "a părea", aparența, imaginea creativă a mărcii. (...) Nume, logo, design, slogan, sponsorizare, magazin, totul trebuie mobilizat, redefinit, rearanjat astfel încât să întinerească profilul imaginii, să-i dea mărcii un suflet sau un stil. Nu

se mai vinde un produs, ci o viziune, un "concept" , un stil de viață asociat mărcii : de-acum înainte, esența activității de comunicare a întreprinderilor constă în a construi identitatea mărcii.>> (p. 37-38)

“Chiar dacă societățile sunt mai bogate și mai puternice ca oricând, reapar temerile excluderii și ale restricțiilor, obsesiile vârstei, ale sănătății și ale securității: finalmente, umanitatea se dovedește a fi mereu vulnerabilă și fragilă.

La orizont se profilează nu anihilarea valorilor și a sentimentelor, ci, mai prozaic, dereglementarea existențelor, viața lipsită de protecție, fragilizarea indivizilor. Societatea de hiperconsum este contemporană cu spirala anxietății, a depresiilor, a carențelor respectului față de sine, a dificultății de a trăi.” (p. 128)

“Paradoxul major e următorul: satisfacțiile trăite sunt mai numeroase ca oricând, dar bucuria de a trăi bate pasul pe loc sau chiar dă înapoi; fericirea pare încă la fel de inaccesibilă, în vreme ce noi avem, cel puțin în aparență, mai multe ocazii de a-i culege roadele. Această stare nu ne apropie nici de infern, nici de paradis: ea definește pur și simplu momentul fericirii paradoxale...” (p. 135)

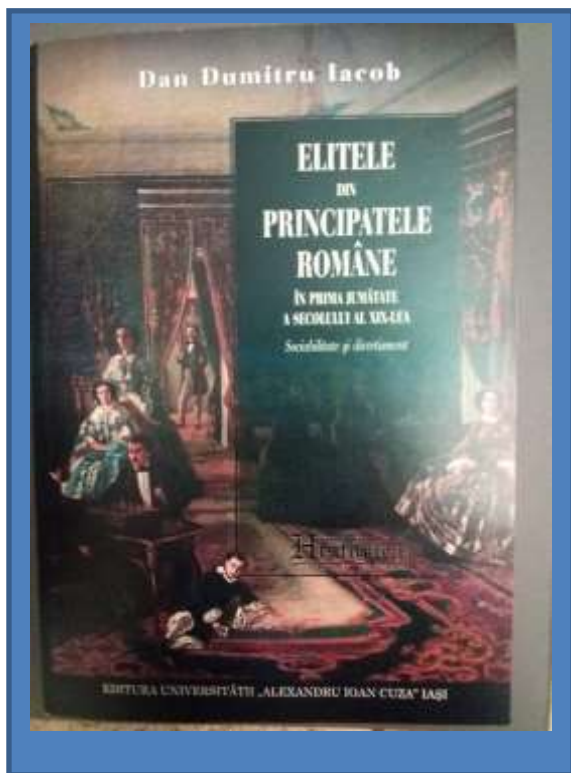
“Antagonismul dintre plăcere și confort capătă o importanță deosebită în societățile dezvoltate, întrucât acestea privilegiază sistematic confortul material, funcționalitatea, câștigul de timp, eliminarea efortului fizic. Prin aceasta se instalează noi obișnuințe care-l împing pe individ să treacă de la căutarea plăcerii la evitarea suferinței. În aceste condiții, consumatorul mediu trăiește nu atât în vederea satisfacției aduse de obiectele de confort, cât pentru a evita inconvenientele ce rezultă din renunțarea la ele. (...) Asemenea unui toxicoman, consumatorul modern este dependent de confort: ceea ce-l motivează mult mai mult decât nevoia unor satisfacții suplimentare este dorința de a evita jena și frustrarea provocate de întreruperea unei obișnuințe.” (p. 138)

“La urma urmei, achiziționarea de bunuri de folosință îndelungată lasă în urma ei o dâră uimitor de firavă de decepții și de frustrări. Fenomenul e remarcabil, distonând cu spiritul, general al epocii...” (p. 141)

“De fapt, individul nu-i atât strivit de consum, cât obligat să se închidă în sine ; bucuriile materiale sunt reale și diverse, dar ele nu se înmulțesc decât în paralel cu frustrările existențiale, cu îndoielile și insatisfacțiile încercate în legătură cu propria persoană. Eșecul nu este al consumatorului, el amenință individul-subiect și existența lui intimă. Ironia epocii: civilizația hipermafii a generat mai puțină alienare față de lucruri, dar a accentuat dorința individului de a fi el însuși, dezbinarea dintre sine și sine, dintre sine și ceilalți, dificultatea de a exista ca ființă-subiect.” (p. 148)

«În culturile vechi, oamenii așteptau de la cultul dionisiac să-i elibereze de individualitatea lor terestră. Prin experiența extazului și a frenezilor transgresive, Dionysos oferea muritorilor bucuria de a scăpa de limitele identității individuale și, așa cum spunea Euripide, fericirea de "a-si pune sufletele în comun", de a trăi sentimentul exasperat al apartenenței lor colective. Or, modelul de fericire pus la punct de societatea de hiperconsum este diametral opus. Bucuriilor colective ale comunității adunate laolaltă și dezlănțuite le-au succedat plăcerile private ale consumului de divertisment. Călătorii, turism, sporturi, televiziune, cinema, ieșiri cu prietenii: ceea ce domină acum este diseminarea și pluralizarea plăcerilor alese în funcție de gusturile și de aspirațiile fiecăruia. Chiar și practicate și trăite în grup,

divertismentele ilustrează în mod exemplar individualizarea crescândă a modurilor de viață. Nicio "ieșire din sine", ci, dimpotrivă, dezvoltarea unui timp pentru sine, rezervat liberei dispoziții personale; nicio soluție a *principium individuationis*, ci, mai degrabă, un timp recreativ în care se afirmă gusturile subiective.>> (p. 183-184)

Elitele din Principatele Române în prima jumătate a sec. al XIX-lea. Sociabilitate și divertisment

Autor: IACOB, Dan Dumitru

Editura: Universității „Al. I. Cuza”

Locul publicării: Iași

Data publicării: 2015

Tematica: Istorie, mentalități

**Carte recomandată de
prof. Monica Pescaru,
Colegiul Tehnic "Petru
Poni" Roman**

„Plecând de la definiția conceptului de „elită elite”, se impun câteva precizări. Elitele nu se limitează la anumite clase sociale (de exemplu, doar la aristocrație sau la marea burghezie), ci sunt toate acele categorii care, indiferent de criteriile de evaluare și definire, acced, într-un, fel sau altul, la putere și recunoaștere socială. În istoriografiile occidentale categoria elitelor s-a lărgit continuu, încorporând și alte straturi sociale: intelectualii, absolvenții formelor superioare de învățământ, reformiștii, deținătorii funcțiilor cheie, înalții funcționari și alții. Alte noi grupuri elitare continuă să fie identificate, cum este cazul, specific istoriei contemporane, al „nomenklaturii” comuniste”.

Pg. 14

„Clasă privilegiată, boierimea acumulează toate atributele condiției elitare: dominanță socială, economică, politică și culturală. Lipsită de o reală concurență socială, în absența unei clase de mijloc, încă neconstituită până la mijlocul secolului al XIX-lea, boierimea apare drept unica elită din principatele române. De aceea ea va și constitui eșantionul principal și predilect al cercetării noastre. Poziția privilegiată a acestui grup elitar nu exclude, totuși, posibilitatea detectării altor elite, în mare parte detașate tot din rândurile boierimii. În acest caz, pluralul eliteare avantajul că surprinde diferențele și transformările structurale ale boierimii, precum și configurarea unor elite culturale sau politice a căror substanță socială nu mai este însă de natură exclusiv aristocratică, ci și de extracție burgheză sau chiar mai modestă. Prefacerile respective, perceptibile în cursul primei jumătăți a secolului al XIX-lea, devin evidente după desființarea juridică a clasei boierești în 1858.”

„În materie de gastronomie, noutățile sunt asimilate permanent, prin diferite moduri, de la dozări mai mari sau mai mici ale ingredientelor și mici inovații personale, până la preluarea și introducerea în meniul obișnuit al unor rețetare noi. În Principatele române, curentul de înnoire culinară a dobândit vigoare încă din primele decenii ale secolului al XIX-lea. În unele case boierești, cum sunt unele în care unul dintre soți provenea din Fanar, de exemplu, exista deja o sinteză a mai multor bucătării: românească, franceză, grecească și turcească.” Pg. 100

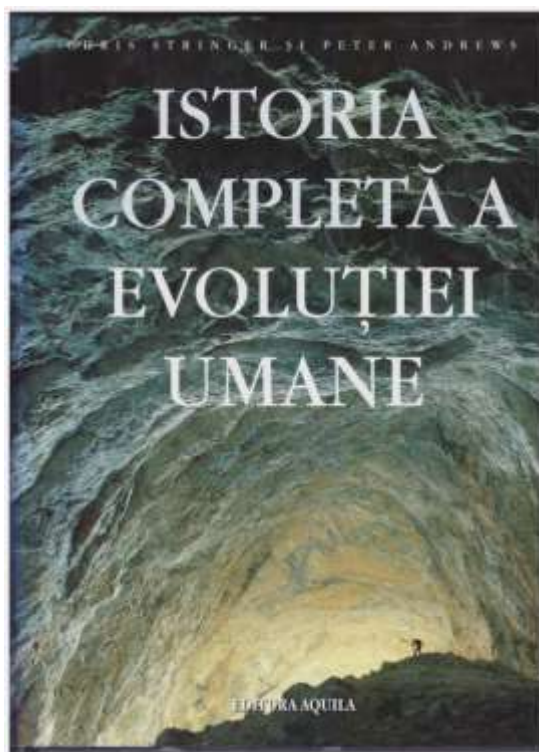
„Organizarea unei mese bogate, festive, sau numărul mare de invitați la mesele obișnuite, zilnice, nu era la îndemâna oricui. Prânzurile și dineurile făceau parte din luxul orbitor pe care îl desfășura boierimea pentru a-și susține prestigiul, într-o epocă când rangurile nu mai reprezentau principalul criteriu al statutului aristocratic. Din a patra decadă a secolului al XIX-lea, în toate casele mari din Iași se mânca în servicii de porțelan, cu tacâmuri de argint de modelul cel mai nou de la Paris. Apa se bea din pahare de cristal de Boemia. Mesele festive, date în marile case boierești, la baluri sau cu alte ocazii, erau rafinate, spectaculoase și abundente, stârnind admirația sau invidia contemporanilor.” Pg. 104

„Contribuția militarilor ruși la introducerea manierelor franțuzești în societatea românească nu trebuie nici ignorată, nici exagerată (...). Introducerea unor noi practici sociale și a unor noi tipuri de divertisment nu s-a făcut nici foarte repede, respectiv pe parcursul unei singure campanii militare, și nici nu a însemnat schimbarea în totalitate a vechilor desfătări. Dansurile tradiționale românești, ba chiar și o parte din cele levantine, vor continua să fie practicate în rândurile boierimii cu diverse ocazii, inclusiv pentru a satisface amuzamentul și curiozitatea ofițerilor și a diplomaților ruși, austrieci sau de alte nații, care, în schimb, îi învățau pe români poloneze, cadriluri și alte dansuri europene. De asemenea, nu doar conjuncturile politico-militare au favoriza introducerea unor modele culturale și practici sociale noi în societatea românească, ci și alte tipuri de relații și contacte politice, economice și culturale în care au fost angrenate țările române. De exemplu, încă înainte de apariția primelor valuri de tineri care au plecat la studii în Occident, în prima jumătate a secolului al XIX-lea, înregistrăm mai multe cazuri de boieri și negustori trimiși să învețe în școli din Imperiul Habsburgic aflate în apropierea granițelor principatelor, cum sunt cele din Sibiu,” pg. 164

„În general, pentru prima parte a secolului al XIX-lea, prezența profesorilor de dans a fost pasageră. Motivele pentru care aceștia se aflau aici, oferindu-și serviciile, erau diverse, mai toate fiind însă circumscrise necesității de a-și câștiga traiul mai ușor. Henri Montchan preferă să dea lecții de dans și de gimnastică în timpul iernii, când petrecerile carnavalului sunt în toi. La sfârșitul anotimpului rece, când sezonul monden se sfârșește și mulți dintre boieri se retrag la moșii, profesorii de dans își urmează clientela în provincie (...) Prea puțini aleg să petreacă un timp mai îndelungat în Principatele române, statornicia lor fiind surprinsă în statisticile oficiale ale vremii ” pg. 169

„Nu numai fetele sunt obligate să urmeze cursuri de dans, ci și băieții, așa cum se întâmplă cu cei patru orfani minori ai lui Grigore Șuțu, aflați în pensionul lui Louis Jordan din Iași, pentru care, la 8 februarie 1851, epitropia acestora achita 3 galbeni dascălului de joc pentru 12 lecții ci au dat copiilor. Nefiind excesiv de scumpe, lecțiile de dans sunt accesibile și tinerilor din medii sociale mai modeste, care aspiră la o educație mondenă.”

Pg. 173

Titlul cărții: "Istoria completă a evoluției umane"

Autor: Chris Stringer și Peter Andrews

Editura: Aquila

Locul publicării: Oradea

Data publicării: 2006

Tematica: Geografie umană – Originea și evoluția omului

**Carte recomandată de
profesor
Claudia Macovei, Colegiul
Național Roman Vodă**

”O modalitate obișnuită de a ilustra imensitatea timpului geologic și foarte scurta ocupație a planetei de către noi este să luăm în considerare [...] un an întreg. Astfel, anul ar fi început la 1 ianuarie. Prima formă de viață bacteriologică ar fi început în februarie sau martie, dar primele plante multicelulare numai în octombrie, ... Spre sfârșitul lui noiembrie s-au dezvoltat peștii, iar primele animale au colonizat pământul la începutul lui decembrie. Dinozaurii erau răspândiți pe la mijlocul lui decembrie și s-au stins în jurul lui 26 decembrie, când grupul primatelor și-au început evoluția. C Linia noastră evolutivă s-ar fi separat de cea a rudelor noastre cele mai apropiate, cimpanzeii, în jurul amiezii zilei de 31 decembrie, cu primii oameni moderni apărând în ultimele 20 de minute ale acestei zile.”

P. 28

”Multe dovezi sugerează că australopitecii constituiau vânat și nu vânători. Oasele lor s-au adunat probabil în peșteri nu fiindcă locuiau acolo, ci fiindcă părți ale corpului erau duse în peșteri ca pradă a animalelor carnivore, ca leopardii și hienele. Din câte știm, nu făceau unelte și nici foc. În structurile lor de grup, formele de dezvoltare și stilul de viață, se asemănau probabil mai mult cu maimuțele antropoide decât cu oamenii.”

P. 125

” Relația dintre australopitecii robuști și primii oameni a fost mult discutată. Cele două forme s-au suprapus în mod clar în timpul existenței lor, atât cu Homo habilis cât și cu Homo erectus în Africa, iar apoi australopitecii robuști au dispărut. S-

a sugerat că, odată ce Homo erectus a devenit un vânător desăvârșit, australopitecii au devenit pradă și au fost în cele din urmă vânați până la dispariție de către rudele lor.” P. 128 – 129

”Homo habilis [...] maxilar de dimensiuni umane, însă scheletul asociat este mic, iar dimensiunile sale sunt cu siguranță non-umane. Brațele sunt relativ lungi în comparație cu oasele picioarelor, iar acest fapt presupune că dimensiunile corpului acestei făpturi erau similare maimuțelor antropoide.” P. 135

”Băiatul din Nariokotome – Homo erectus: [...] Scheletul său e datat de acum cca 1,5 mil. ani [...]. Băiatul a murit la aproape 11 ani, judecând după standardele de dezvoltare ale omului modern, dar studiile microscopice ale liniilor de evoluție ale dinților săi sugerează că se dezvoltase foarte repede și avea aproape 8 ani când a murit. Trebuie să fi fost înalt de mai bine de 1,5 m pe atunci. Dacă ar fi atins vârsta adultă, ar fi atins probabil 1,83 m, iar fizicul său era comparabil cu cel al populațiilor africane de azi prezente în regiune – era înalt, cu picioare lungi și zvelt, cu șolduri și umeri înguști.” P. 139

”Acești oameni târzii de Neanderthal erau adaptați la rigorile climatice de viață din decursul ultimei Epoci Glaciare din Europa. Forma lor corporală îndesată păstra căldura, micșorând suprafața corpului expusă la frig, iar volumul intern mare al nasului proeminent putea încălzi și umezi aerul rece și uscat inhalat.” P. 156

” Multe indică fracturi și răni, majoritatea cărora s-au vindecat. Acestea au rezultat poate din conflicte interpersonale, sau mai degrabă de accidente de vânătoare, provocate de confruntări cu animale sălbatice periculoase. Unele răni erau destul de grave încât să-i lase imobilizați pe indivizi – un bărbat îngropat într-o peșteră din Irak a fost orb de ochiul stâng și a fost probabil paralizat pe jumătate, cu un braț distrus, neputându-și utiliza mâna dreaptă. Cu toate acestea, a supraviețuit în această stare pentru cel puțin câteva luni, ceea ce sugerează că era îngrijit de tovarășii săi neanderthalieni.” P. 157

”Între acum 40 000 și 30 000 de ani, se pare că ultimii Neanderthalieni și primii oameni moderni din Europa au coexistat [...]. Dovezile fosile nu indică o tranziție evolutivă de la neanderthalieni la primii oameni moderni, dar este în discuție existența dovezilor pentru fenomenul hibridizării.” P. 164

”Dispariția neanderthalienilor putea fi provocată de factori multipli: rapiditatea oscilațiilor climatice din acest timp și mediile rezultate, coroborate cu prezența nou-veniților care erau poate mai flexibili și inovatori în a se adapta la aceste schimbări rapide. [...] Cu 25 0000 de ani în urmă, această linie de descendență umană dispăruse pentru totdeauna, supraviețuind doar Homo sapiens.” P. 165

”Dacă n-ar fi acționat asupra Pământului schimbări majore cu aproximativ 65 de mil de ani în urmă, dominația reptilelor pe uscat și pe apă nu ar fi fost întreruptă iar marea răspândire a mamiferelor, inclusiv a strămoșilor noștri, primatele timpurii n-ar fi putut începe. Cu 30 mil de ani în urmă, strămoșii noștri erau mici creaturi asemănătoare maimuțelor, ce trăiau în copaci, iar cu 4 mil de ani în urmă, strămoșii noștri erau încă probabil arboricoli, dar mergeau și biped pe sol. [...]

Cu 130.000 de ani în urmă, un posibil observator de pe o altă planetă abia l-ar fi luat în considerare pe Homo sapiens ca specie capabilă de a domina planeta odată.”

P. 226 – 227

”Viitorul speciei noastre este imprevizibil, așa cum nici trecutul nu poate fi stabilit cu exactitate. Mamiferele par să aibă o durată de viață măsurată în sute de mii sau milioane de ani, astfel că ne-am putea aștepta la un viitor lung dar limitat. Majoritatea speciilor ajung să dispară fără consecințe, dar unele dau naștere unor specii noi. Șansele noastre de supraviețuire ar putea depinde parțial de noi, dar și de altceva.”

P. 227 - 228

Titlul cărții: „BANG! Istoria completă a Universului”

Autor : Brian May, Patrick Moore, Chris Lintott

Editura: Enciclopedia RAO

Locul publicării: București

Data publicării: 2007

Tematica: Geografie fizică - Universul

*Carte recomandată de
Profesor de geografie
Constantin Cătălin Macovei,
Colegiul Național Roman Vodă*

”În povestea noastră avem de-a face cu distanțe imense și cu perioade de timp foarte mari”

p. 16

”Datorită distanțelor mari dintre astre, când privim stelele luăm parte la o călătorie în timp Gândiți-vă la Sirius, care noaptea este steaua cea mai strălucitoare de pe cer ... Este de 26 de ori mai puternică decât Soarele și se află la o distanță de 8,6 ani-lumină – adică 80 000 de miliarde de km. Este nevoie de 8,6 ani pentru ca lumina ei să ajungă la noi....

Steaua Polară, ..., se află la o distanță de 400 de ani-lumină de noi. Lumina pe care o vedem venind dispre ea acum a părăsit această stea în jurul anului 1606 ...

p. 21

” ... să ne imaginăm o scară a timpului în care vârsta Pământului este reprezentată de un an: planeta noastră a apărut pe 1 ianuarie la miezul nopții. Primele forme de viață au apărut la începutul lui mai, peștii doar la mijlocul lui noiembrie, iar primele incursiuni pe uscat au aut loc la sfârșitul lui noiembrie.

Reptilele au dominat lumea în primele săptămâni ale lui decembrie, dinozaurii au dispărut în jurul datei de 15 decembrie, în timp ce mamiferele au intrat discret în scenă, însă abia în dimineața lui 31 decembrie a apărut omul-maimuță. Întreaga istorie a lui Homo sapiens este comprimată în ultima oră a ultimei zile a anului. Iisus Hristos a apărut pe Pământ în urmă cu mai puțin de un minut.”

p. 23

”Mulți cititori au observat probabil, în mod conștient sau nu, aceste ecouri slabe ale morții ”mingii de foc” care a apărut odată cu Big Bangul. Decuplând antena televizorului sau comutând de pe un canal, veți vedea perturbații (paraziți) alb – negru. Unu la sută dintre acestea se datorează FCM (fondului cosmic de microunde) – la aproape 13,4 miliarde de ani după ce a fost emis ...”

p. 45

”Aproape toate galaxiile, inclusiv a noastră, au o gaură neagră masivă în centru. O gaură neagră este produsă de prăbușirea unei stele uriașe. Are o forță gravitațională atât de mare încât nici lumina nu poate scăpa de acolo, viteza ei de învingere a atracției gravitaționale este prea mare.”

P. 61

”Straturile externe ale unei stele sunt susținute de energia produsă de reacțiile nucleare din centrul ei. Când combustibilul necesar pentru acest proces este epuizat, aceste straturi externe se prăbușesc, sporind temperatura și presiunea din centrul stelei. Aceste schimbări permit nucleilor de heliu, rezultați în urma seriei de reacții precedente, să se ciocnească și să reacționeze între ei, formând elemente mai grele. Între timp, hidrogenul din jurul nucleului stelei va continua să ardă, ... În cele din urmă este produs fierul și ciclul se oprește. Nucleii de fier sunt cei mai stabili, așa că atunci când se ciocnesc nu se produce, ci se pierde energie. Când centrul unei stele mari se transformă în unul de fier, nimic nu poate împiedica straturile externe să se prăbușească în interior. Se formează repede un centru dens și o undă de șoc străbate steaua, propulsând restul materiei în exterior, într-o mare explozie de căldură și lumină – pe care o vedem ca o supernovă.”

P. 63

”Viața a apărut mult mai devreme decât s-a crezut adesea. Primul organism care a putut să se reproducă a apărut probabil în urmă cu 4,3 miliarde de ani. Cea mai veche dovadă că exista viață pe Pământ, pusă pe seama primelor organisme primitive, este o creștere considerabilă a cantităților de oxigen din atmosferă....

Nu se cunoaște încă exact procesul prin care a apărut viața, Teoria susține că energia provenind din surse precum fulgerele și radiațiile de unde scurte emise de Soare a declanșat anumite reacții chimice.”

P. 110

”Soarele își consumă combustibilul nuclear, dar, în mod surprinzător, devine mai luminos Peste un miliard de ani Soarele va străluci atât de puternic încât clima terestră va deveni toridă și greu de suportat; este foarte posibil ca locuitorii planetei să fie nevoiți să abandoneze complet regiunile ecuatoriale și să se îngheșue aproape de poli.

Însă acesta nu va fi decât un refugiu temporar. Deșerturile se vor extinde pe măsură ce latitudinile mai joase vor deveni nelocuibile, iar terenurile agricole vor fi foarte puține. Mișcarea plăcilor continentale va fi schimbat demult formele cunoscute ale continentelor. Calotele de gheață rămase se vor topi, provocând o creștere enormă a nivelului mării; o mare parte din uscatul rămas va fi inundat. Căldura necruțătoare va deveni tot mai puternică; peste 3 miliarde de ani ea va atinge un nivel critic. Soarele va fi cu 40% mai strălucitor decât astăzi, astfel încât toată apa de

pe suprafața Pământului se va evapora, oceanele vor dispărea, iar planeta noastră va deveni un loc foarte ostil.”

P. 129 – 130

”Pe măsură ce Universul continuă să se extindă tot mai repede, materia din care sunt formate stelele se va dezagrega până la urmă Tot ce va rămâne va fi o mare de atomi. Lucrurile nu se termină aici, deoarece dacă extinderea continuă să se accelereze, chiar atomii pot fi dezintegrați, rămânând doar radiații. ... și Universul devine o mare de radiații și particule, asemănătoare celei apărute imediat după Big Bang, dar având o densitate infinit mai mică.”

P. 150

Titlul cărții: Dialoguri cu Leucò și alte eseuri

Autor : Cesare Pavese

Editura: Univers

Locul publicării: București

Data publicării: 1970

Tematica: eseu filosofic
mitologie

**Carte recomandată de
profesor Gabriela Romano
Colegiul Național Roman Vodă**

„Dacă am fi putut, ne-am fi lipsit bucuros de atâta mitologie. Dar suntem convinși că mitul este un limbaj, un mijloc expresiv – deci nu ceva arbitrar, ci o pepinieră de simboluri, conținând , ca toate limbile, un anume patrimoniu de semnificații pe care nu le-ar putea reda nimic altceva.”

P.7

„ OEDIP : Și atunci rostul zeilor care crezi că este ?

TIRESIAS: Lumea e mai bătrână decât ei. Umplea deja spațiul și sângea , îi plăcea să trăiască, era singurul zeu – când timpul încă nu se născuse. Lucrurile erau acelea care stăpâneau totul. Se întâmplau lucruri – acum prin zei totul s-a transformat în cuvinte, iluzie, amenințare. Zeii pot crea supărări apropiind sau îndepărtând lucrurile. Dar nu să se atingă de ele și să le înlocuiască. Au venit prea târziu.”

P.19-20

BRITOMARTIS : „Surâsul înseamnă să trăiești ca un val sau o frunză, acceptând soarta. Înseamnă să mori într-o formă și să renaști în alta. Înseamnă să accepți, să accepți , pe tine însuși și destinul.”

P.43

PATROCLE :„ Cel puțin unul din noi va putea să și-l aducă aminte pentru celălalt. Să sperăm. În felul acesta vom păcăli destinul.”

P.52

ACHILLE: ☉ Copil fiind, ești ca nemuritorii, te uiți și râzi. Nu știi cât costă. Nu cunoști truda și părerea de rău. Te lupți în joacă și te arunci la pământ făcând pe mortul. Pe urmă râzi și te întorci din nou la joacă(...). Lasă-i pe zei să spună ☉mâine”. Doar pentru ei ceea ce a fost va mai fi.”

P.54

OEDIP: ☉ Nu există zei în viața mea. Ceea ce mi se întâmplă e mai crud decât zeii. Neștiutor ca toată lumea, căutam să fac bine, să găsesc în zile un bine necunoscut care să-mi dea seara o ușurare, speranța că a doua zi voi face și mai mult. Mulțumirea aceasta nu-i lipsește nici măcar unui nelegiuit. Mă însoțeau bănuieli, glasuri vagi, amenințări. La început nu era decât un oracol, un cuvânt trist , și eu speram să scap. Toți acei ani i-am urmat ca fugarul care se uită mereu peste umăr. Am cutezat să cred numai în gândurile mele , în clipele de răgaz, în trezirile neașteptate. Am stat tot timpul la pândă. Și nu am scăpat. Destinul se împlinea tocmai în acele clipe.”

P. 58

PROMETEU:☉ Toți aveți câte o stâncă, voi,oamenii. De asta vă iubeam. Dar zeii sunt acei care nu cunosc stânca. Nu știu să râdă și nici să plângă. Zâmbesc în fața destinului.”

P.64.

PROMETEU: ☉ Moartea a intrat în această lume odată cu zeii. Voi, muritorii, vă temeți de moarte pentru că pe zei îi știți nemuritori. Dar fiecare are moartea pe care și-o merită. Se vor sfârși și ei.”

P.66.

ORFEU: ☉ S-a întâmplat cam așa. Urcam poteca ce trece prin pădurea umbrelor. Cocitul, Styxul, barca, vaietele, rămăseseră departe.printre frunze se întrezărea licărirea cerului. Simțeam în spate foșnetul pasului ei. Dar eram încă acolo, jos, și simțeam cum mă strânge frigul. Mă gândeam la viața cu ea, așa cum fusese mai înainte; că se va termina încă odată. Ceea ce a fost va mai fi. Mă gândeam la frig, la vidul pe care-l srăbătusem și pe care ea îl purta în oase, în măduvă, în sânge. Făcea să trăiești încă odată? Mă gândeam la asta și am întrezărit licărirea zilei. Atunci am spus ☉Să se termine odată”, și m-am întors. Euridice a dispărut ala sum se stinge o lumânare.”

P.67

ORFEU:☉ Destinul meu nu trădează.(...)un om nu știe ce poate face cu moartea. Euridice pe care am plâns-o era un anotimp al vieții. Nu dragostea ei o căutam acolo jos, ci altceva. Căutam un trecut pe care Euridice nu-l cunoaște. Am înțeles acest lucru printre morți, în timp ce-mi cântam cântul. Am văzut cum umbrele devin țepene și privesc în gol, vaietele încetând, pe Persephona ascunzându-și chipul, pe însuși tenebrosul –impasobilul Hades aplecându-se înainte ca un muritor, și ascultând. Am înțeles că morții nu mai sunt nemic.”

P.68

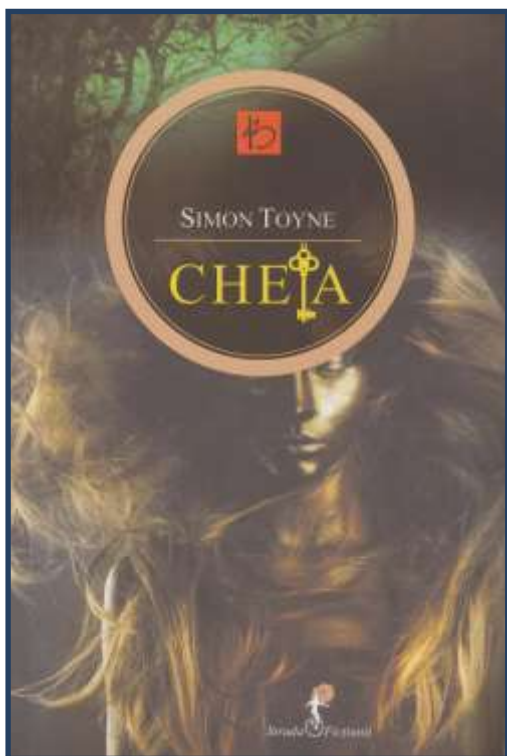
ORFEU: ȳmurind, Euridice a devenit un lucru. Orfeu cel care a coborât în Hades nu mai era un soț, nici văduv. Plânsul meu de artunci asemenea plânsetelor din copilărie și de care, amintindu-ți, surâzi. Anotimpul a trecut. Plângând, eu n-o mai căutam pe ea, ci pe mine însumi. Un destin , dacă vrei.(...)Destinul meu nu trădează. M-am căutat pe mine însumi. Nu cauți decât asta.” P.69

ORFEU: ȳTotul e permis celui care nu știe încă. E necesar ca fiecare să coboare odată în propriul lui infern. Orgia destinului meu a luat sfârșit în Hades, a luat sfârșit cântând, după cum mă pricepeam, viața și moartea.(...) Eram ca și pierdut și cântam. Înțelegând, m-am regăsit pe mine însumi.” P. 70-71

CIRCE despre ODISEU: ȳun om singur, extrem de inteligent și brav în fața destinului.” P. 98

:CIRCE:ȳ Omul muritor, Leucò, nu are decât această parte de nemurire. Amintirea pe care o duce și amintirea pe care o lasă. Din nume și cuvinte e alcătuită această amintire. Resemnează-te, căci în fața amintirii surâd și ei.” P.101

„ Nu e ușor să trăiești ca și cum ceea ce se întâmplă în alte vremuri ar fi adevărat. Ieri, când ne-a apucat ceața prin paragini, și de pe colină s-au rostogolit pietre la picioarele noastre, nu ne-am gândit la lucruri divine și nici la o întâlnire incredibilă, ci numai la noapte și la iepuri fugari. Cine suntem și în ce credem aflăm când ne izbim de greutate, la ceasul încercării.” P.144.

Titlul cărții: CHEIA

Autor : TOYNE, Simon

Editura:Allfa

Locul publicării: București

Data publicării: 2012

Tematica: ficțiune, roman

***Carte recomandată de profesor:
Lăpușneanu Beatrice – Oana,
Colegiul Național ”Roman
Vodă”, Roman***

”Cardinalul Secretar de Stat Clementi trase cu nesaț din țigară, absorbind fumul cu efect calmant în trupul său neliniștit, în vreme ce privea în jos la turiștii care mișunau în Piața Sfântului Petru, aidoma unui zeu dolofan exasperate de propria

creație. Mai multe grupuri stăteau chiar sub el și se uitau când în ghidurile turistice, când la fereastra în spatele căreia se afla. Știa că nu-l vedeau, fiindcă stihalul negru de cardinal, care-i cuprindea cu greu trupul durdului, îl ajuta să se confunde cu umbra.”

(pagina 21)

”Ruina era o curiozitate în sânul Bisericii Moderne, un fost centru de influență din Antichitate, care devenise, alături de Lourdes și Santiago de Compostela, unul dintre locurile sfinte cele mai populare în rândul credincioșilor catolici, având o putere de atracție pe care trecerea timpului nu o slăbise deloc. Săpată în versantul unui munte abrupt, Citadela din Ruina era ce mai veche structură din lume locuită fără întrerupere și centrul inițial al Bisericii Catolice. Prima Biblie fusese scrisă între zidurile sale misterioase și mulți credeau că cele mai importante secrete ale Bisericii, datând din timpuri străvechi, erau păstrate încă acolo. Mare parte din misterul care o înconjura se datora stricteții cu care era respectată o străveche lege a tăcerii. Nimeni în afară de călugării și preoții care locuiau în Citadelă nu avea voie să pună piciorul în interiorul muntelui sacru, și, odată ce intrau, puținilor aleși nu li se îngăduia să mai iasă vreodată în lume.”

(pagina 22)

”Își aminti cum, încă din copilărie, tatăl ei îi împărtășise din tainele lui, explicându-i că erau diferiți de alți oameni, că se trăgeau din tribul Mala, cel mai vechi trib de pe pământ, uzurpat de un trib rival, care încercase să îi nimicească și să îngroape odată cu ei cunoașterea pe care o dețineau. Îi arătase simbolurile lor secrete, o învățase limba mala și îi dezvăluisese misiunea lor comună, prin care urmau să restabilească ordinea firească în lume. Dar îi ascunsese ceva atât de important, încât se simțise obligat să-i mărturisească de dincolo de mormânt. Poate că nu-l cunoscuse atât de bine pe cât crezuse.”

(pagina 81)

”Ochii ei parcurseră simbolurile limbii mala, limba tribului ei, și ea le traduse în gând pe măsură ce le citea:

*Cheia descătușează Sacramentul
Sacramentul devine una cu Cheia
Iar Pământul se cutremură
Cheia trebuie să urmeze Harta Stelară până Acasă
Acolo să stingă focul balaurului într-o lună lunară
Căci altfel Cheia va pieri, Pământul se va despica
Și molima îl va cotropi, aducând sfârșitul lumii.”*

(pagina 98, pagina 196, pagina 248, pagina 384)

”În epoca modernă, când muzeele s-au îmbogățit și a început goana după obiecte rare, instituții ca Muzeul Guggenheim și Muzeul Getty, de pildă, și-au înființat propriile secții de arhive și colecții arheologice. Acest lucru a dus la apariția unei piețe negre a textelor antice, o piață înfloritoare ce a permis, printre altele, aducerea la lumină a unor comori neprețuite, ca Pergamentele de la Marea Moartă, care au devenit cunoscute, în loc de a fi ascunse pe vecie în fortăreața întunecată din Ruina. Și, în vreme ce aceste descoperiri ne-au permis o mai bună înțelegere a trecutului nostru preistoric, cele mai vechi limbi, printre care și scrierea protocuneiformă, și cunoașterea pe care o ascund rămân un mister. Nu ar putea fi descifrate decât dacă s-ar descoperi o cheie.”

(pagina 182)

”Își petrecuse întreaga viață cercetând legenda Sacramentului, cunoștea toate teoriile legate de identitatea lui și își formase și ea câteva teorii proprii.” **(pagina 196)**

”Fiindcă pământul se mișca încă pe vremea aia și era în formare, au luat stelele care nu-și modificau poziția drept punct de reper și au creat așa-numitul Imago Astrum – Harta Stelară. Aceasta marca locul în care s-a aprins scânteia divină – acel Acasă pentru noi toți - , Grădina Raiului.” **(pagina 198)**

”Aceasta este Imago Mundi, cea mai veche hartă cunoscută a lumii, care face parte din colecția permanentă de artefacte babiloniene de la British Museum. Imago Mundi înseamnă, mot-à-mot ”harta pământului” și mulți oameni de știință, printre care mă număr, cred c-a fost inspirată de Harta Stelară” **(pagina 343)**

”Ferecarea unei fete nevinovate într-o cruce medievală ținută cu cuie pentru a ține captiv spiritul divin pe care-l poartă în ea nu e un lucru la care noi, ca oameni ai Domnului, ar trebui să fim părtași!” **(pagina 399)**

”Creatura pe care o purtase în ea începu să se desfacă și să crească. Devenea tot mai grea, pe măsură ce se mărea, trăgând-o pe Liv în jos, spre pământ. Țărâna i se păru vie atunci când o atinse. Căzu în genunchi, încovoindu-se sub greutatea colosală a ființei pe care o purta în ea. Șoaptele o înconjurau din toate părțile, năvălind prin ea ca un uragan sau ca un torent blocat de sloiurile de gheață ce se topesc primăvara. Oriunde atingea pământul, le simțea scurgându-se din ea, intrând în țărână și eliberând-o de durerea captivității. Căzu cu fața în jos și își întinse brațele și picioarele în lături, ca fiecare particică din ea să atingă nisipul deșertului. Efectul fu instantaneu. Avu senzația că un zăgaz i se rupe înăuntru. Simți cum ființa aceea se revarsă din ea și se scurge în țărână. Și, în vreme ce Eva o părăsea, mai auzi ceva, ca un huruit crescând în intensitate, pregătindu-se să o întâmpine. În acea clipă, pământul începu să se cutremure.” **(pagina 428)**

”Trase în piept mireasma prăfuită de clădire veche, ce se amesteca cu aroma mâncărilor plutind în sus pe scări, din cafenea. Simți miros de cafea prăjită și de portocale proaspăt stoarse, atât de puternic de parcă ar fi fost în aceeași cameră cu el – ceea ce era imposibil, fiindcă mătușa Elmas nu vindea portocale în cafenea.” **(pagina 455)**

Titlul cărții: Iubirile de tip pantof. Iubirile de tip umbrelă...

Autor : VIȘNIEC, Matei

Editura: Cartea Românească

Locul publicării: București

Data publicării: 2016

Tematica Literatură română contemporană, Roman

**Carte recomandată de profesor
Otilia Cocuț
Colegiul Național „Roman-
Vodă”**

„Aveți o memorie de tip *pantof* sau o memorie de tip *umbrelă* ? (...) În funcție de natura memoriei dumneavoastră veți capta unele sau altele dintre straturile și emoțiile evenimentelor povestite aici. (...) Memoria de tip pantof este acea memorie zilnică, sîrguincioasă, capabilă să suporte monotonia și cotidianul.” P23

„Față de memoria de tip pantof, memoria de tip umbrelă este una de tip selectivă, așa spune chiar capricioasă. (...) Ea, umbrela, intră în contact cu viața în chip accidental, deci este un fel de memorie sporadică. (...) Întrucît ploaia rămîne întotdeauna un fenomen perturbant în viața cotidiană, umbrela este tentată să creadă că lumea însăși nu conține decît evenimente ieșite din comun.

Imaginați-vă timp de o secundă ce ar putea povesti o umbrelă dată peste cap în urma unei rafale de vînt. Un astfel de moment de violență extremă nu poate decît să marcheze definitiv memoria unei umbrele. Iar dacă dumneavoastră sunteți mai degrabă umbrelă decît pantof, atunci înseamnă că aveți o memorie structurată de șocuri și dispusă să capteze și să rețină în special elementele de spectacol ale lumii, răbufnirile ei, și nu curgerea ei plată.”

P24

„Am avut, după 1987, cînd m-am stabilit în Franța, șansa de a vizita mai multe țări, și mi se pare interesantă întrebarea dacă orașele pot fi asociate genului feminin sau masculin.

Este Parisul *un domn*? Este Londra *o doamnă*?”

P70

„Teatrul este Beckett care se uită la o piesă de Cehov care se uită la o piesă de Shakespeare care se uită la o piesă de Euripide care îl recită pe Homer care se uită la cer cu ochii săi orbi.”

P82

„Nu am nici cea mai mică pretenție că această carte ar fi un roman în sensul așezat al cuvîntului. Și nu sunt sigur nici măcar de faptul că iese din neant ca un text coerent: ar fi fost poate un text coerent dacă i-aș fi încredințat busola narativă memoriei de tip *pantof*. Din păcate, în ce mă privește, cînd scriu sunt dominat de memoria de tip *umbrelă*.”

P 132

„Ciudat, am impresia că oamenii își vorbesc cu cuvinte *bolnave*. Oare ce s-o fi întîmplat între timp? Cu o mie de ani în urmă cuvintele erau încă sănătoase, limpezi, sincere. Oare se pot îmbolnăvi cuvintele trecînd din gură în gură, sau dintr-o limbă în alta?”

P198

„Iubirile de tip pantof sunt iubiri de cursă lungă. Iubiri maraton, iubiri *înșurubate* în timp. Iubirile de tip pantof sunt cele care ajung să-și serbeze nunta de argint, apoi nunta de aur, apoi nunta de diamant. Iubirilor de tip pantof le plac metalele prețioase. Iar dacă ar putea și-ar prelungi complicitatea pînă la nunta de platină sau, cine știe, nunta de aliaje rare.”

P310

„Iubirile de tip umbrelă nu ajung niciodată la linia de orizont. Ele sunt imprevizibile, capricioase, devastatoare. Ca și aversele de vară, ele dau buzna în viața omului. Nimeni nu dispune de imunitate în fața lor, dar multora le este frică de ele.”

P313

„ Pentru un *pantof* teatrul este o evadare, în sensul că a evadat din realitate, dar în sala de spectacol acceptă să fie prizonier integral. *Umbrela* se amuză evadînd din evadare și construiește în mintea ei situații noi inspirate de cele care tocmai se produc pe scenă. *Umbrela* vagabondează prin spectacolul în derulare, mai uită de el sau îl urmărește superficial pentru a plana în propriile sale fantasme...”

P341

„Romanele sunt un veritabil monument pe care și l-a ridicat treptat omul, cea mai profundă oglindă a sa. O oglindă de tip pantof.

Dacă toate romanele umanității sunt traductibile și ar putea fi citite la un moment dat într-o singură limbă, poezia presupune, pentru a fi gustată pînă în ultimele ei alveole, învățarea aprofundată a tuturor limbilor în care a fost scrisă.”

P396

„Teatrul este locul unde o emoție de tip pantof se transformă într-o emoție de tip umbrelă.”
P448

„Cînd literatura de tip pantof își dă *rendez-vous* într-o cafenea cu literatura de tip umbrelă, după două ore iese din cafenea o piesă de teatru.

Regizorii sunt în mod indiscutabil niște ființe de tip *umbrelă*, iar actorii niște ființe de tip *pantof*. Ceea ce înseamnă că teatrul este o partitură jucată de niște pantofi după indicațiile unei umbrele.”
P490

„Un actor care își uită replica recurge la sufleor. O ființă umană care își uită sensul vieții recurge la teatru.”
P491

Titlul cărții: Maestrul și Margareta

Autor : Mihail Bulgakov

Editura: Art

Locul publicării: București

Data publicării: 2017

Tematica : Literatură, Roman

**Carte recomandată de profesor
Zăpodeanu Diana , Colegiul
Național „Roman-Vodă”**

„ – Dragostea răsărise în calea noastră, așa cum din pământ răsare într-o ulcioară un ucigaș – ne-a lovit pe amândoi deodată! Astfel lovește fulgerul, și tot așa pumnalul ! ”
(p.180)

„ Vino cu mine, cititorule ! Cine ți-a spus că nu există pe lume dragoste adevărată, devotată, dragoste veșnică? Să l se taie mincinosului limba lui ticăloasă ! ” (p.279)

„ Printre crengile unui arțar se străvedea luna plină plutind pe cerul limpede al serii. Teii și salcâmi din grădină pictaseră pământul cu meșteșugite arabescuri de pete. Fereastra cu trei canaturi, larg deschisă, acoperită cu o draperie, era violent luminată.”
(p.295)

„ În clipa aceea, sub colonadă, veni în zbor ca o săgeată o rândunică; descrisese un cerc sub plafonul aurit, coborî mai jos, gata-gata să atingă cu aripa-l ascuțită chipul statuii de bronz dintr-o firidă și dispăru apoi după capitelul unei coloane.” (p.34)

„Gândurile porniră să zboare, scurte, fără șir, neobișnuite. «Sunt pierdut!...» Apoi : «Suntem pierduți!...» Și un altul, cu totul absurd, printre ele, despre nu se știe ce nemurire, și nemurirea aceasta îi trezi un simțământ de tristețe insuportabilă.”

„ Ferestrele era deschise. La fiecare dintre ele ardea o lampă sub un abajur portocaliu, și prin toate ferestrele, prin toate ușile, din toate gangurile, de pe acoperișuri și poduri, din subsoluri și curți răzbea urletul răgușit al polonezei din opera Evgheni Oneghin.” (p.68)

„ Pe bulevardul circular, în fundul unei grădini anemice, despărțită de trotuar printr-un grilaj de fier forjat, se afla o casă bătrânească cu etaj, de culoare crem. Un mic spațiu din fața casei era asfaltat; iarna, pe locul Acela se înălța un troian de zăpadă cu o lopată înfiptă în vârf, iar vara, el devenea o superbă terasă de restaurant, cu umbrar de pânză.” (p.69)

„ În jurul lui auzi un vuiet. Când deschise ochii în toată legea, își dădu seama că vuieste marea și, chiar mai mult de atât, valurile se leagănă la picioarele lui, că, într-un cuvânt, șade chiar la capătul unui dig, deasupra lui se înalță un cer albastru sclipitor, iar îndărăt se așterne un oraș alb, așezat pe crestele unor munți.” (p.107)

„Cu toate acestea, undeva, în străfundul inimii, îl tot împungea un ghimpe subțire. Era ghimpele neliniștii.” (p.128)

„Dorința de a-l demasca pe mișei îl sufoca, și, oricât ar părea de ciudat, presimțea ceva neplăcut, savurând dinainte o voluptate neștiută. Așa se întâmplă când omul aspiră să devină centrul atenției, să facă într-un anumit loc niște comunicări senzaționale.” (p.143-144)

„Pe malul celălalt al râului, pădurea, luminată cu un ceas mai devreme de razele soarelui de mai, se înnegura, se șterse și se destrămă.” (p.147)

„Omenirea iubește banii, din orice ar fi făcuți : din piele, hârtie, bronz sau aur. Oamenii sunt ușuratici...ce să-l faci...uneori și mila bate la poarta inimii lor...”(p.162)

„Pășeam amândoi tăcuți pe ulicioara strâmbată, cenușie, e ape-o parte,eu, pe cealaltă, și nu era, închipuie-ți în afară de noi doi, țipenie de om. Mă chinuiam-aveam senzația că neapărat trebuie să-l vorbesc, și mă temeam că n-am să pot scoate o vorbă, că ea va pleca și nu o voi mai vedea, niciodată.” (p.179)

„ - Am ieșit în arena vieții, ținând manuscrisul în mână, și atunci viața mea a luat sfârșit, șopti maestrul, plecându-și capul, și multă vreme după aceea tichia neagră cu „M”-ul ei galben nu s-a mai oprit din clătinat.” (p.183)

„Înțelegeți, limba poate să ascundă adevărul, dar ochii niciodată! Vi se pune deodată o întrebare, dumneavoastră nici nu tresăriți, într-o clipă sunteți stăpân pe dumneavoastră și știți ce trebuie să spuneți ca să ascundeți adevărul, și vorbiți destul de convingător și nu se mișcă nici o cută pe fața dumneavoastră, dar, din păcate, adevărul din adâncul sufletului, neliniștit de întrebare, pentru o clipă sare în ochi, și totul s-a terminat! Adevărul a fost văzut, sunteți prins ! ” (p. 216)

„Soarele dispăruse mai-nainte de a ajunge la mare, unde se cufunda în fiecare seară. Îl înghițișe un nor de furtună, care, amenințător și fără odihnă, se ridica pe cer, la apus. Marginile lui fierbeau într-o spumă alba, iar pânțelele-l negru ca zgura avea reflexe galbene. Norul tuna surd, din el desprinzându-se fâșii de foc. ” (p.231)

„Îl lăsa rece revărsările de primăvară ale Niprului, când, inundând ostroavele dinspre malul mai scund al fluviului, apa se contopea cu orizontul.” (p.253)

„O zei! Ce trist e pământul în faptul serii! Ce tainice par negurile deasupra mlaștinilor! (...) Noaptea își așternea năframa neagră peste păduri și lunci, aprindea mici luminițe triste, undeva jos, departe, luminițe străine, acum lipsite de interes, atât pentru Margareta, cât și pentru maestru- nu mai aveau nevoie de ele. ” (p.488)

POLIROM
Top 10+

GELLU NAUM Zenobia

Titlul cărții: **Zenobia**

Autor : Gellu Naum

Editura: Polirom

Locul publicării: Iași

Data publicării: 2014

Tematica: "Pohem de iubire"
suprarealism

Carte recomandată de profesor Romano Maria

*Colegiul Național „Roman-
Vodă”*

• „Tu, bondarule”, i-am spus, „nu vezi că în fața ta e un geam și că din cauza lui drumul pe care îl crezi liber e numai o iluzie? Pentru că vezi prin el, nu poți să vezi. Simplitatea erorii te împiedică și te doboară la pământ. Așa pățim și noi: ne poticnim, orbiți de transparențe. Încearcă și tu mai la dreapta sau mai la stânga, pe unde ți se pare că n-ar fi nimic...” (Naum 2014: 215).

• „Am auzit că și dumneata shii...”. „Da, doamnă”, i-am mărturisit, „scriu de mă rup.” Ce shii?, m-a întrebat ea, „Și de ce shii?”. „E o infirmitate, doamnă, e din naștere, mă apucă, așa”, i-am spus. „Eu am sentimentele mele, îmi vine să și plâng de câte ori vorbesc despre asta, nu pot explica verbal, dacă mi-ați împrumuta o clipă olița, aș plânge în ea ca într-un lăcrimar și poate că m-ați înțelege...” (Naum 2014: 79).

• „Fiecare poartă cu sine un neadevăr menit să-l deslușească mișcarea încâlcită a lumii sublunare. Acesta se numește adevăr și ține până când apare altul. Destinul său pare a fi ciocnirea, rând pe rând, atât cu adevărurile agresive ale celorlalți, luat în parte, cât și cu adevărul depresiv al tuturor, luați laolaltă.” (Naum 2014: 163).

• „După un timp, m-am dus cu Zenobia la pădure- noi nu ne-am despărțit niciodată, vă rog să rețineți amănuntul acesta chiar dacă uneori o să vi se pară altfel- ca să ascultăm foșnetul tufelor și să aflăm vești despre lume; era în zodiac bătrânilor îndrăgostiți și i-am văzut plutind pe deasupra noastră pe cei doi bătrâni uriași care, spre toamnă, acoperă cerul; cât au trecut ei, pădurea s-a umplut de gamete și de

mormăituri, ai fi putut jura că tună; apoi s-au dus: noi doi le-am mulțumit pentru cele aflate și am ieșit, umăr la umăr, pe camp.” (Naum 2014: 17).

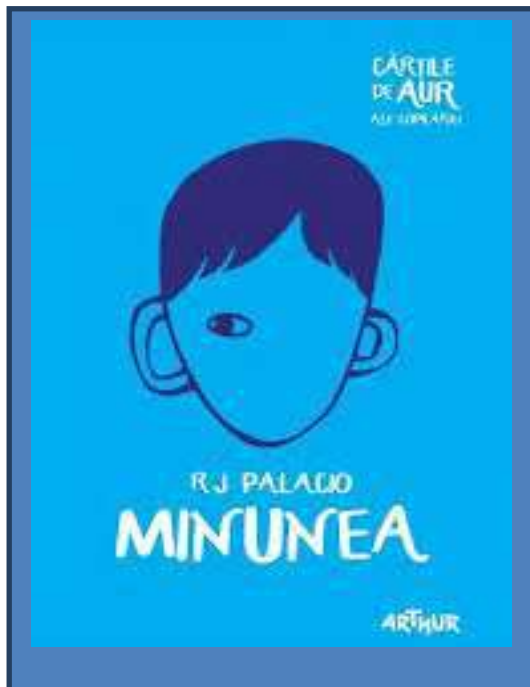
• „Pe când scriu, pentru că s-ar părea că scriu, regret că nu aveți în față hârtiile pe care sunt înghesuite rândurile acestea de cerneală; dacă le-ați avea, dacă ați închide ochii și v-ați trece ușor vârfurile degetelor peste ploaia de litere negre, sunt sigur că ați vedea odaia domnului Sima cu masa de sub fereastra care dă spre mlaștini și cu mortul ei; și ne-ați vedea pe noi, fiecare la locul său, vorbind în gând sau cu glas tare; și ați înțelege că nimic din stările de până acum nu este imaginat, că toate s-au petrecut exact cum le relatez. Odată ajunși aici, v-aș sfătui să vă opriți o clipă și să recapitulați, trecând ușor cu vârfurile celor zece degete de la mâini, cu ochii închiși, peste pagini; scăpați de cuvinte, în pelicula propriei voastre disponibilități, ați afla, poate, lucrurile extrem de importante pe care, oricât aș dori, îmi e cu neputință să vi le comunic. V-aș sfătui deci să practicați exercițiul acesta de recapitulare ori de câte ori vă încercați îndoiala cu privire la adevărul spuselor mele; mie, de unde mă aflu, îmi este perfect egal; vi s-ar oferi șansa de a intra acolo unde credeți doar că vă aflați și așa mai departe...” (Naum 2014: 12).

• „Nu cumva ai febră?”, m-a întrebat doamna Gerda. „S-ar putea să am, doamna Gerda, de ce să n-am? Dar ce vă spun eu e purul adevăr, câteodată mă aflu într-o stare din care vreau să comunic ceva și atunci pac! vin cuvintele, iar starea aceea, dacă mă las furat de ele, se duce dracului și dumneavoastră abia atunci vă place fiindcă începeți să recunoașteți în cuvintele mele ceva bine știut, pe când mie, încă de la naștere, mi-a intrat în cap că am de comunicat lucruri uitate, de undeva unde sensibilitatea mea ar putea întâlni marea sensibilitate generală pierdută pe drum, vă rog să mă scuzați că folosesc cuvântul sensibilitate, îmi vine să plâng de necaz fiindcă e vorba de cu totul altceva, dar vedeți cum sunt și n-am încotro, așa mai puteți aprecia și dumneavoastră, cât de cât, sau măcar puteți presimți, știu că sunteți cultă, mi-ați dovedit-o făcându-mi confidența că citiți romane, dar nu de literatură e vorba și nici de cuvinte, puțin mă interesează și literatura, și cuvintele, de aceea n-aș folosi cuvântul sensibilitate și nici vreo altă tâmpenie pentru că acum îmi vine în minte un cuvânt în limba kurdă sau în altă limbă, dracu' știe de unde îmi vine, dar îmi vine, iar altădată îmi vine numai o literă din el sau numai inițiala lui (uite, de pildă, litera U: atunci când e gotică, ea prescurtează, purifică și exprimă pentru mine, scuzați, Necunoscutul, cred că se leagă de Unbekannt sau de Unknown, vedeți legătura? Vedeți de unde sare, afurisitul?), iar pentru dumneavoastră, care, deși nu mi-ați mărturisit-o încă, simt eu că sunteți foarte muzicală, e ca atunci când vă duceți la Operă și, în loc s-o luați la goană înainte de a începe uvertura, stați emoționată pe scaun și abia așteptați să vină aria aceea pe care o știți pe dinafară (a-a-di-i-o del pas-sa-a-to!) și, când vine aria, o fredonați ultrasatisfăcută că o știți și nu știți că tocmai ce știți vă împiedică să știți, pe când eu vă cer scuze pentru polologhia asta idioată și vă admir pentru răbdarea cu care m-ați ascultat, amin.” (Naum 2014: 84).

• „Deschizi o ușă și apare alta, apoi încă una și încă una, până la ultima, care nici nu există măcar, și tot așa până te pomenești la prima, care nici nu există măcar, și mai dai o raită prin locuri vechi pentru că ceea ce credeai că te scosese și chiar te scosese devine capcană și te readuce tot acolo ca să înțelegi odată că ultimul tău adevăr e la fel de iluzoriu pe cât fusese primul și ca să nu uiți că te afli totdeauna pe muchie de cuțit.” (Naum 2014: 69).

• „Pe urmă am plecat, soarele mai arunca o ultimă văpaie roșiatică. În drum nu m-am întâlnit cu nimeni. Mergeam pe dig ferindu-mă de goluri, ca să nu-mi scrântesc gleznela. Erau niște bolovani pe acolo, negri, prietenoși, mă priveau ca pe un frate. Păreau că se bucură știindu-mă iar printre ei. În fața scorbirii, pe un maldăr de trestii uscate, Zenobia ședea cuminte, cu mâinile în poală. Îi albise părul așteptându-mă...”

(Naum 2014: 220).

Titlul cărții: Minunea

Autor : R.J.Palacio

Editura:Arthur

Locul publicării: București

Data publicării:2013

Tematica: integrare și acceptare în societate

**Carte recomandată de profesor:
Mihaela Băltoi, Colegiul
National ..Roman-Vodă”**

”Ursitoarele au zâmbit, iar destinul a răs lângă leagănul meu” (p.7)

”Dacă aș găsi o lampă fermecată și mi-aș putea pune o dorință, aș vrea să am un chip normal, pe care să nu-l remarce nimeni. Aș vrea să pot merge pe stradă fără să mă observe lumea și fără să întoarcă privirea. Așa că iată ce cred: nu sunt un copil obișnuit pentru simplul motiv că nimeni nu mă consideră așa” (p.9)

”Acest principiu înseamnă că lumea își va aduce aminte de noi după faptele pe care le facem. Faptele noastre sunt cele mai importante dintre toate lucrurile.sunt mai importante decât ce spunem și decât felul în care arătăm. Faptele noastre rămân și după ce murim. Faptele noastre seaman cu monumentele pe care oamenii le construiesc în onoarea eroilor morți. Sunt ca piramidele pe care le-au construit egiptenii în onoarea faraonilor. Numai că nu sunt monumente de piatră, sunt amintirile pe care le au oamenii despre tine. De aceea faptele ne sunt monumente. Construite din amintiri în loc să fie construite din piatră” (p.72)

”Uneori cred că am capul atât de mare pentru că este prea plin de visuri” (p. 195).

”Ce minunată lucrare e omul! Cât de nobilă îi este inteligența, ce fără de număr îi sunt facultățile! Cât de chibzuit și de admirabil e în faptele sale, cât de asemenea

unui înger! Cât de asemenea unui zeu în puterea înțelegerii sale! Omul e frumusețea lumii!...” (P.215)

”Nu l-am mai văzut niciodată pe tata plângând, dar în seara aceea a plâns. Mă dusesem în dormitorul lor ca s-o rog pe mama să mă culce și l-am văzut pe tata stând pe marginea patului și scoțându-și ciorapii. Era cu spatele la ușă, n-a știut când am intrat. La început am crezut că rde, pentru că îi tremurau umerii, dar pe urmă și-a pus palma la ochi și mi-am dat seama că plânge. Era cel mai tăcut plâns pe care l-am auzit vreodată. Ca o șoptă. Mă pregăteam să mă duc la el, dar pe urmă m-am gândit că poate plângea în șoptă pentru că nu voia ca eu sau altcineva să-l audă” (p.235).

”Unele lucruri nu le poți explica. Nici măcar nu încerci. Nu știi de unde să începi. Când deschizi gura, toate propozițiile se încâlcesc într-un nod uriaș. Toate cuvintele ies greșit.” (p.212)

”N-ai nevoie de ochi ca să iubești, nu-i așa? Simți dragostea înăuntrul tău. Așa e-n rai. Acolo e numai dragoste și nimeni nu-i uită pe cei pe care i-a iubit.” (p.185)

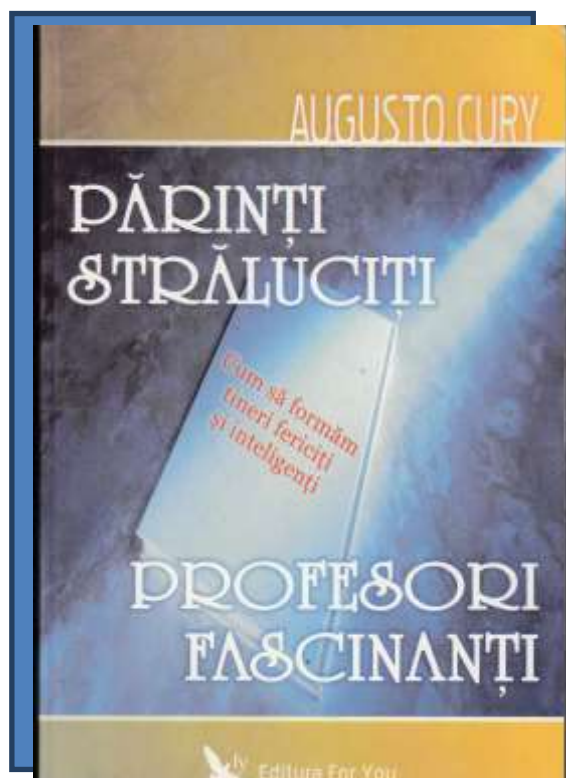
”Ce-a făcut copilul ăsta ca să merite o asemenea pedeapsă? Ce au făcut părinții lui? Sau Olivia? Ea mi-a spus odată că părinții lui au aflat de la doctori că probabilitatea unui astfel de amestec de sindroame care să conducă la o față ca a lui Auggie este de unu la patru milioane. Înseamnă că universul e o loterie gigantică, nu? Când te naști, cumperi bilet. Nu se știe dacă tragi un bilet norocos sau unul ghinionist. Este vorba doar de noroc.” (p. 243)

”Curaj. Bunătate. Prietenie. Caracter. Acestea sunt calitățile care ne definesc ca ființe umane și ne împing, uneori, spre măreție.” (p. 319)

”Cel mai măreț este acela care însuflețește cele mai multe inimi prin puterea inimii lui. Fără s-o mai lungesc, anul acesta sunt foarte mândru să acord Medalia Henry Ward Beecher elevului a cărui forță discrete a însuflețit cele mai multe inimi” (P. 319).

”Un tur prin galaxie. August este Soarele. Eu, mama și tata suntem planete care gravităm în jurul Soarelui. Restul familiei și prietenii sunt asteroizi și comete care se învârt pe lângă planetele care gravitează în jurul Soarelui. Singurul corp ceresc care nu gravitează în jurul soarelui August este câinele Daisy. Asta numai pentru că, în ochisorii ei de câine, fața lui August nu pare diferită de fețele celorlalți oameni. Pentru Daisy, toate fețele noastre arată la fel, plate și palide ca Luna. M-am obișnuit cu modul în care funcționează acest univers. Am înțeles întotdeauna că August este special și că are nevoi speciale. Când cântam prea tare, iar el încerca să doarmă, știam că trebuia să cânt altceva, pentru că el avea nevoie de odihnă după vreo procedură medicală care îl lăsase slăbit și cu dureri. Dacă voiam ca mama și tata să vină să mă vadă jucând fotbal, știam că în nouă din zece cazuri vor lipsi pentru că erau ocupați să-l ducă pe August la logoped, la fizioterapie, la un nou specialist sau la o nouă operație. Mama și tata au spus întotdeauna că am fost cea mai înțelegătoare fetiță din lume. Nu știu decât că am înțeles că nu avea rost să mă plâng. L-am văzut pe August după operații, cu fețișoara bandajată și umflată, cu trupușorul plin de perfuzii și tuburi care îl țineau în viață. După ce ai văzut pe cineva trecând prin așa ceva, simți că ar fi o nebunie să te plângi că n-ai primit jucăria pe

care ai cerut-o sau că mama a lipsit la piesa ta de la școala. Am știut asta chiar și când aveam șase ani. Nu mi-a spus nimeni. Pur și simplu am știut. Așa că m-am obișnuit să nu mă plâng și să nu-i bat la cap pe mama și pe tata cu marunțișuri. M-am obișnuit să mă descurc singură. Să-mi strâng jucăriile, să-mi organizez viața în așa fel încât să nu lipsesc de la aniversările prietenilor, să învăț pentru școală și să nu rămân niciodată codașă în clasă. N-am cerut niciodată ajutor la lecții. N-a fost niciodată nevoie să mi se aducă aminte să termin un proiect sau să învăț pentru un test. Dacă aveam dificultăți cu vreo materie școlară, veneam acasă și studiam până reușeam să mă lămuresc singură. Am învățat cum să transform fracțiile ordinare în fracții zecimale intrând pe internet. Am făcut singură fiecare proiect pentru școală. Când mama sau tata mă întrebă cum merge școala, le răspund întotdeauna „bine”, chiar dacă nu e întotdeauna tocmai bine. "(p. 89).

Titlul cărții: Părinți străluciți, profesori fascinanți

Autor : CURY, Augusto

Editura: For You

Locul publicării: București

Data publicării: 2005

Tematica: Educația adulților

**Carte recomandată de
profesor
Constantin Ostafe Colegiul
Național „Roman-Vodă”**

“A educa înseamnă a semăna cu înțelepciune și a culege cu răbdare. A educa înseamnă a fi un căutător care caută comorile inimilor.”

Pag. 5.

“Generația noastră a vrut să le dea copiilor și tinerilor tot ce e mai bun. Am avut vise mari pentru ei. Am căutat să le dăm cele mai bune jucării, haine, plimbări și școli. Nu voiam ca ei să umble prin ploaie, să li se întâmple ceva pe stradă, să se rănească cu jucăriile făcute în casă și să treacă prin dificultățile prin care am trecut noi. Am pus televizor în sufragerie. Unii părinți cu mai multe posibilități, au luat câte un televizor și un calculator în camera fiecărui copil. Alții-le-au umplut timpul copiilor lor cu multe activități, înscriindu-i la cursuri de limbi străine, informatică, muzică.

Ați avut o intenție excelentă, doar că nu știați că acești copii aveau nevoie și de copilărie, aveau nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață. Nu v-ați imaginat ce mult depend creativitatea, fericirea, îndrăzneala și siguranța adultului de matricele memoriei și de

energia emoțională a copilului. N-ați înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internet își excesul de activități blocau copilăria copiilor voștri.

Am creat pentru copii o lume artificială și am plătit scump pentru asta. Am creat o serie de consecințe în domeniul emoțiilor lor, în amfiteatrul gândirii lor și în planul memoriei lor.”

Pag. 7-8.

“Părinții care le fac în permanență daruri copiilor lor sunt păstrați în amintire doar pentru un moment. Părinții care se preocupă să le dăruiască copiilor lor exemple și povestiri din viața lor, rămân de neuitat. Vreți să fiți un tată sau o mamă strălucită? Aveți curajul să vorbiți cu copii voștri despre zilele cele mai triste din viață. Aveți îndrăzneala să povestiți greutățile prin care ați trecut. Vorbiți de aventurile voastre, de visele și momentele cele mai fericite din existența voastră.

Umanizați-vă. Transformați relația cu copiii voștri într-o aventură.

Fiți conștienți că a educa înseamnă pătrunderea fiecăruia în lumea celuilalt.”

Pag. 16-17.

“Muzica ambientală are trei mari obiective. Primul, să favorizeze educația muzicală și emoțională.

Al doilea, să genereze plăcerea de a învăța în timpul orelor de matematică, fizică sau istorie.

Al treilea, să diminueze sindromul gândirii accelerate (SGA), întrucât liniștește gândirea, îmbunătățește concentrarea și asimilarea informației. Tinerilor le place muzica agitate pentru că gândurile și emoțiile lor sunt agitate.

După șaseluni de ascultat muzică liniștită și blândă, emoția lor este pregătită și stabilizată”

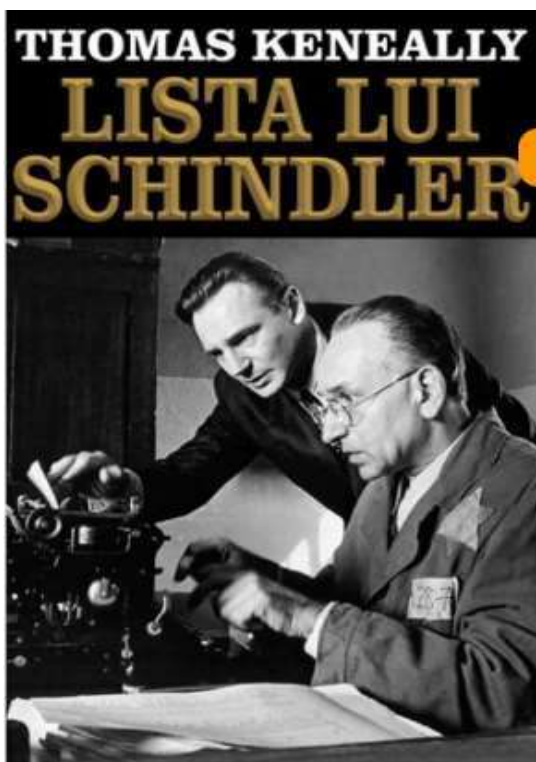
Pag. 121.

“Critica, fără o laudă prealabilă blochează inteligența, îl face pe tânăr să reacționeze din instinct, ca un animal amenințat. Ființa umană cea mai agresivă se topește în fața unei laude, și în felul acesta, rămâne dezarmată și poate fi ajutată. Multe assassinate ar putea fi evitate, dacă, în primul minut de tensiune persoana amenințată și-ar lauda agresorul.”

Pag. 147.

“Trebuie să ne calificăm fii și elevii. Ei trebuie să se simtă importanți în școală, trebuie să participe la anumite decizii. Trebuie să participe și la hotărârile familiei – cum ar fi cumpărarea unei mașini, itinerarul călătoriilor, ieșirea la restaurant și chiar bugetul familiei. Trebuie să învețe să aleagă. În felul acesta vor învăța o lecție dură: **orice alegere implică pierderi și câștiguri.**”

Pag. 155.

Titlul cărții: Lista lui Schindler

Autor : Thomas Keneally

Editura: Orizonturi

Locul publicării: București

Data publicării: 2012

Tematica: Beletristică – Literatura universală

*Carte recomandată de
profesor Radu Cristina Manuela
Colegiul Național „Roman-Vodă”*

„În primul rând, Oskar își făcuse o datorie din a cunoaște exemplar chipul sistemului, turbarea din spatele măștii de decență birocratică. Știa deci, mult mai devreme decât aveau cei mai mulți să îndrăznească să recunoască că știu ce înseamnă Sonderbehandlung; deși se traducea prin „tratament special”, însemna de fapt o piramidă de corpuri cianozate în Belzek, Sobibor, Treblinka și în complexul de la vest de Cracovia, cunoscut polonezilor sub numele de OswiecimBrzezinka, dar care va deveni cunoscut în vest după numele său german: Auschwitz-Birkenau. Pe de altă parte, el era om de afaceri, un negociator prin temperament, și nu scuipa pe față în obrazul sistemului”.
(p 18)

“Familia Schindler era catolică. Mama lui Oskar, Louisa, era o practicantă ferventă, hainele păstrând toată duminica amintirea belșugului de tămâie arsă la slujba din biserica Sf. Maurice. Hans Schindler era acel soi de soț care împinge o femeie către biserică. Îi plăcea coniacul, îi plăceau cafenelele. O aromă călduță de coniac, tutun bun și plăceri pământești emana din direcția acestui bun monarhist care era Herr Hans Schindler. Familia locuia într-o vilă modernă cu grădină, amplasată diametral opus față de cartierul industrial al orașului. Aveau doi copii: Oskar și sora lui, Elfriede”.
(p20)

“În concordanță cu noul decret emis de guvernatorul Frank, Stern trebui să declare: — Trebuie să vă spun, domnule, că sunt evreu. — Ei bine, mârâi Herr Schindler, eu sunt neamț. N-ai ce-i face. Toate sunt în regulă, fu cât pe-aici să spună Stern în spatele batistei murdare.

Cu calmul și modul său abstract de gândire, Stern știa că acest șir de decrete va continua și îi va încorseta viața și respirația. Cea mai mare parte a evreilor din Cracovia se așteptau la o asemenea ploaie de decrete. Viața va fi tulburată într-o oarecare măsură, evreii din shtetle (sate locuite aproape exclusiv de evrei) fiind aduși la oraș să descarce cărbuni, iar intelectualii trimiși la țară să dezgroape sfeclă”.

(p30)

“Începând cu 20 martie, muncitorii evrei ai lui Oskar nu aveau să mai primească nici un salariu și se înțelegea că erau nevoiți să trăiască integral din rațiile lor. În loc de salarii, el trebuia să plătească o taxă Cartierului General din Cracovia. Atât Oskar, cât și Madritsch nu erau foarte liniștiți în privința asta, pentru că știau că în cele din urmă războiul va lua sfârșit și stăpânii de sclavi, cum se întâmplase și în America, aveau să fie huiduiți și plimbați goi pe stradă. Dar, atât pentru Oskar, cât și pentru Julius Madritsch, elementul moral prelua asupra celui economic. Obținerea unor cheltuieli de salarizare convenabile era ultima dintre grijile lui Oskar în anul acela. Pe lângă asta, nu fusese niciodată un capitalist ideal”. (p64)

“Oskar nu părea să înțeleagă că, în întreaga Polonie din acea vară a anului 1943, era unul dintre pușinii care hrăneau ilicit deținuții, că amenințarea morții prin înfometare – care în politica SS trebuia să planeze asupra marilor fabrici ale morții și asupra fiecărei mărunte mahalale înconjurată cu sârmă ghimpată din lagărele de muncă forțată – nu exista în Strada Lipowa, iar asta era primejdios de vizibil”. (p162)

“Oskar estimă mai târziu că cheltuisese câteva sute de mii de reichsmark – aproape patruzeci de mii de dolari – ca să-i ungă pe toți cei de care avea nevoie pentru transferul la Brinnlitz. Pușini dintre supraviețuitorii grupului său vor considera vreodată cifra ireală, deși sunt și din aceia care scutură capetele și spun: „Nu, mai mult, trebuie să fi fost mai mult de atât!”. Oskar întocmise ceea ce numea o listă pregătitoare și o prezentă Blocului administrativ. Conținea mai mult de o mie de nume, ale tuturor deținuților din lagărul de la Emalia, ca și câteva nume noi”. (p223)

“Apoi, în cea de-a treia zi, cei opt sute de oameni de pe revizuita listă a lui Schindler au fost separați din mulțimea de pe Appellplatz, duși la punctul de despăduchere pentru încă un duș”. (p233)

“Nu toată lumea din barăci își puneau întrebarea asta sau nu în felul acesta sălbatic și ironic. Lusia, văduva de douăzeci și doi de ani, a cărei primă experiență plăcută fusese apa fierbinte de la fabrica Emalia, nu înceta să repete: „O să vedeți, o să ieșim toate de aici. O să ajungem într-un loc cald, cu supă lui Schindler în burtă.”

(p240)

Titlul cărții: Codul bunelor maniere

Autor : ULEANU, Victoria Irina

Editura: Cellina

Locul publicării: Craiova

Data publicării: 2009

Tematica: Educația

*Carte recomandată de profesor
Livia-Georgiana Tudor-Bogdan
Colegiul Național „Roman-
Vodă”*

Motto:

„Educația este ceea ce supraviețuiește după ce tot ce a fost învățat, a fost uitat.”
(B.F.Skinner)

pag.1

„Orice om ar trebui să lase în urma lui ceva deosebit pentru a nu fi uitat. Dar dacă nu ne stă în putință, să lăsăm măcar amintirea frumoasă a celui care a fost un „Domn” sau a celei care a fost o „adevărată Doamnă”!”

Nu trebuie să judeci pe om după aparență(LA FONTAINE)

Modestia șade bine tânărului(PLAUT)

Ori vorbește cum ți-e portul, ori te poartă cum ți-e vorba(PROVERB)

Mulțumește-te să fii om(LESSING)

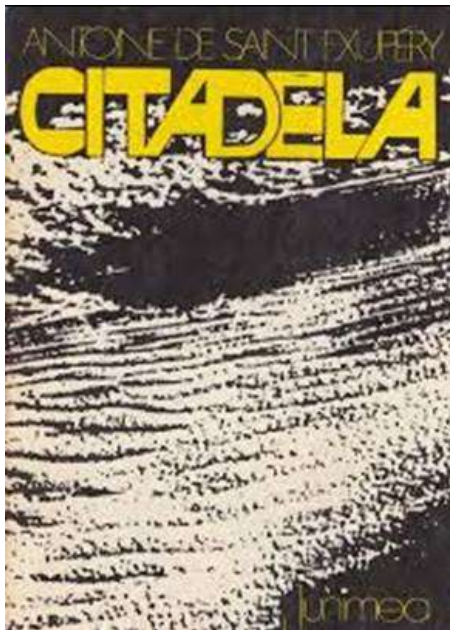
Trebuie să mănânci ca să trăiești și nu să trăiești ca să mănânci(MOLIERE)

Cea mai bună căsătorie pentru un om este să ia ca zestre a soției un caracter frumos(HIPPONAX)

pag.5

„Telefonul este cel mai potrivit mijloc de a-ți anunța vizita într-o casă. Evitați să le faceți o ”surpriză”, chiar și rudelor! Dacă nu au telefon, găsiți o altă modalitate de a vă anunța. În orice caz, nu mergeți nicăieri fără să dați telefon în prealabil”.

Pag.62

Titlul cărții: Citadela

Autor : Antoine de Saint-Exupery

Editura: Junimea

Locul publicării: Iași

Data publicării: 1977

Tematica: Roman filosofic

**Carte recomandată de
Prof. Crenguța Burlacu,
Colegiul Național "Roman
Vodă"**

" Esența lumânării nu este ceara care lasă urme ci lumina" pg. 9

"Există un timp pentru a alege sămânța, dar există și un altul în care te bucuri, fiindcă ai ales odată pentru totdeauna, de creșterea grânelor. Există un timp pentru creație, dar există și un altul pentru ceea ce crezi. Există un timp pentru fulgerul vinețiu ce rupe stavilele cerului, dar există și un altul pentru rezervoarele în care se vor aduna apele dezlănțuite. Există un timp pentru cuceriri, dar vine și un altul al stabilității imperiilor: eu, care slujesc divinitatea, am simțul veșniciei." pg. 14

"Riturile sunt în timp ceea ce casa este în spațiu." pg. 15

"E bine ca timpul sa fie o construcție. Și astfel voi merge din sărbătoare în sărbătoare, din aniversare în aniversare, din cules în cules, așa cum, copil, mergeam din sala sfatului în sala de odihnă, în vastitatea palatului tatălui meu, acolo unde toți pașii aveau un înțeles. " pg.15

"... Căci altfel nu te afli nicăieri. Și a nu te afla nicăieri nu înseamnă să fii liber. " pg. 16

"Nu poți iubi o casă care n-are un chip și în care pașii nu au înțeles." pg. 16

"Adevărul legilor mele este omul care se va naște din ele. În datinile, legile și limbajul imperiului meu nu caut vreo semnificație. Știu prea bine că, zidind pietrele, creez liniștea." pg. 18

"Dacă vei lasa ipocriții să se înmulțească, mi-a spus tatăl meu, se vor naște drepturile ipocriților, care sunt evidente. Și se vor naște poeți pentru a le preamări." pg. 34

"Obligă-i să clădească un turn împreună, și-i vei transforma în frați. Dacă vrei să se urască aruncă-le grăunțe." pg. 37

"Omul, spunea tatal meu, este în primul rând cel care creează. Și sunt frați numai cei care colaborează. Și nu trăiesc cu adevărat decât cei care nu și-au găsit pacea în proviziile pe care le-au strâns." pg. 38

” A crea înseamnă a greși, poate, un pas în timp ce dansezi. Înseamnă a da de-a curmezișul o lovitură de daltă în piatră.”
pg. 38

”Marele sculptor se naște din mulțimea sculptorilor neînsemnați. Ei îi servesc drept scară și-l ridică.”
pg. 39

”Greșeală a unuia, reușită a altuia, să nu te preocupe asemenea împărțeli. Nimic nu e fertil decât mare colaborare a unuia prin celălalt. Mișcarea ratată slujește mișcării care reușește. Iar mișcarea ce reușește arată celui ce a greșit scopul pe care îl urmăreau amândoi.”
pg. 39

” Ordinea pe care o creez, spunea tatăl meu, este ordinea vieții. Căci, și spun despre un om ca este în ordine, deși are un spirit și o inimă, și nu e redus la o singură funcție, de a munci sau de a perpetua specia, ci este în același timp cel care ară și care se roagă, care iubește și care se împotrivește dragostei, muncește și se odihnește, și ascultă cântecele serii.”
pg. 151

”Ora transformării este întotdeauna dureroasă. Dar te înșeli, căci cuvintele îi rătăcesc pe oameni. Sosește ora în care lucrurile vechi capătă un înțeles, și înțelesul lor este acela de a te ajuta în devenirea ta.”
pg.266

”Nu mai poți spera nimic dacă nu se află în tine decât dragoste pentru tine însuți.”
pg. 371

Cel mai iubit dintre pământeni (3 volume)

Autor : PREDA, Marin

Editura: Art

Locul publicării: București

Data publicării: 2014

Tematica: Roman (literatura română)

**Carte recomandată de profesor
Paula Dornescu
Colegiul Național "Roman
Vodă"**

”suntem mai mici decât vasta natură, dar și mai mari când ne contopim cu ea, fiindcă *știm*, în timp ce un deal minunat, un munte superb nu sunt astfel decât fiindcă îl vedem noi.”

p.51, vol. I

”Și cu toate acestea, războiul nu m-a traumatizat. Ființa umană se amână în acest sens cu nisipul. Trebuie luat din grămadă un fir, pus pe o suprafață plană și lovit cu un ciocan :atunci se poate sfărâma. Furtunile îl pot doar împrăștia, dar se depune în altă parte, iar călcatul în picioare nu produce în masa lui decât găuri care

practic nu-l ating. Comparația însă se oprește aici. Omul e făcut să trăiască și dacă nu și-ar uita ororile de care este responsabil, ar trebui să se sinucidă.”

p.86, vol. I

”O viață este totul și felul cum se desfășoară ea este adesea halucinant. Spiritul este implicat și lupta care se dă este pentru salvarea lui.”

p.87, vol I

”Desigur, în concepția mea și în ceea ce privește viața sentimentelor nu exista deosebire între un om cultivat și unul cu o meserie simplă și fără cultură. Intelectualul putea doar complica meschinăria vieții în care trăia, perorând și vorbind despre idealuri, în timp ce omul simplu putea recurge la violență sau să sufere în tăcere, fără generalizări filozofice.”

p.102, vol. I

”Râd acum, când sunt detașat de tot (și această detașare îmi aduce în suflet, ca o scurtă zguduire, o suferință insuportabilă că n-o să mai pot trăi și n-o să mai mă pot bucura de viață, tocmai când îi redescopăr secretul, care e tocmai această detașare, secret pe care ea m-a făcut să-l pierd și să mă pierd) și când simt eu însumi, ca acel erou al lui Albert Camus, că e cu putință, în fața morții chiar dată de oameni, să câștigi o tandră nepăsare față de lume...”

p.111, vol. I

”O țară care nu știe să-și apere poezii va fi învinsă sau va supraviețui lamentabilă coada altor națiuni, fiindcă poezia e sângele unui popor care curge subteran prin veacuri și îl face nepieritor.”

p.25, vol. II

”Caracteristica sufletului uman e aspirația spre liberate, dar sensul vieții tot nu-i apare cu limpezime : da, libertate totală, dar ce să faci cu ea, dacă într-o zi tot trebuie să mori ?”

p.64, vol. II

””Tu nu-ți dai seama, continuă el, că te faci de rușine ?” ”Nu eu mă fac de rușine, zisei, ci cei care nu vor ca închisoarea mea să se termine. Sunt liber, dar de fapt sunt tot închis.””

p.92, vol. II

”Dacă omul ar acorda morții măcar un minut pe zi de meditație, conflictele în care ar fi implicat și-ar micșora importanța și soluțiile cele mai rele l-ar speria mai puțin, ar fi oricum mai îndrăzneț și s-ar bucura mai mult că există. Suntem însă făcuți să nu putem concepe în noi înșine că amputea muri, să simțim adică, nu doar săgândim, că murim în minutul acela, că totul s-a sfârșit, fiindcă altfel știm prea bine că într-o bună zi va trebui să pierim. Ei, da, gândim, dar această *bună* zi o să fie cândva, nu acum, până atunci, ehe, mai e ! și continuăm, prizonieri ai forței noastre vitale, să mărim nemăsurat, cu secretă și puternică luptă, gesturi și cuvinte care ne chircesc sufletul.”

p.170, vol. II

””Tată îi spusei cu o adancă afecțiune, un om nu e doar ceea ce cred alții despre el că este. Ba chiar, câteodată, e cu totul altceva.” Și tăcui. Aș fi vrut să continui spunându-i că de pildă el era tatăl meu, adică față de cosmosul spre care își ridica el capul, ceva infinit mai mult decât ceea ce credeau alții că ar fi. Și dacă și el ar trăi cu acest gând, puțin i-ar păsa dacă fi-său e strungar sau universitar.”

p.220-221, vol. II

”*Marea taină* era prezentă în mine și prin ea înțelesei că natura nu e plină de sufletul nostru, deși ne naștem cu acest miraculos sentiment, trăim veșnic cu el,

credem cu putere în realitatea lui și în clipele de disperare ne adresăm munților, care nu ne-au făcut nimic, norilor și apelor și pădurilor, să ne redea ceea ce le-am dăruit (investiție naivă !), sufletul nostru intact și pur, ca să scăpăm de cel murdărit de oameni și de noi înșine. Strigi, dar pădurea tace. Ecoul îți întoarce doar propriu-ți glas, propria-ți deznădejde...

De aici venea libertatea mea : descoperind moartea și trăind cu intensitate scurgerea armonioasă a clipelor, mă eliberam de iluzia vreunei fraternități cu natura, refugiul sufletelor rănite...”

p.13-14, vol. III

”Noi însă ne temeam de ceea ce am putea descoperi dacă am privi în noi înșine...”

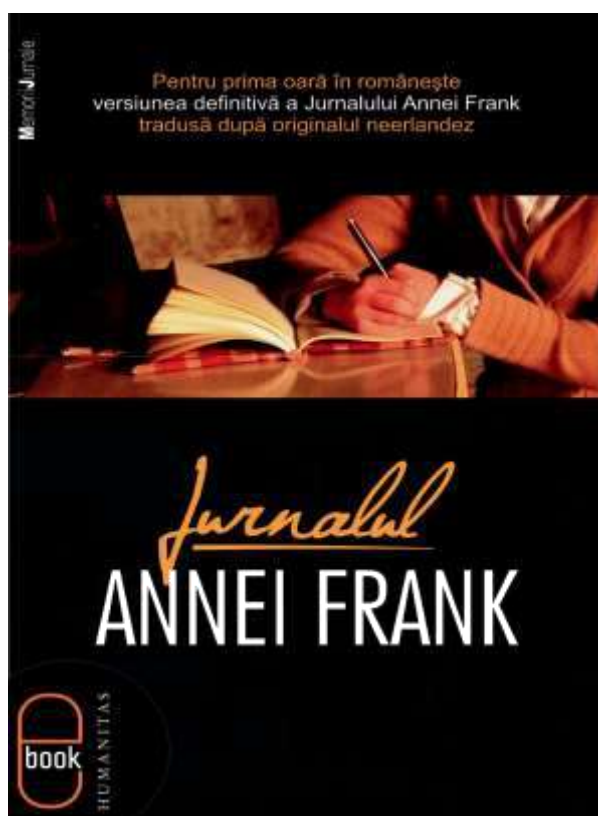
p.14, vol. III

”...Farmecul unei ființe străine pe care o iubim întâia oară e farmecul primordial la care ar trebui să ne oprim. E cel pur, numai el ne redă o libertate despre care nu știam că e prizoniera unei melancolii adânci, a cărei euforie ne poate chiar face să ne credem fericiți...”

p.49, vol. III

”Mitul acesta al fericirii prin iubire, al acestei iubiri descrise aici și nu al iubirii aproapelui, n-a încetat și nu va înceta să existe pe pământul nostru, să moară adică și să renască perpetuu.Și atâta timp cât aceste trepte urcate și coborâte de mine vor mai fi urcate și coborâte de nenumărați alții, această carte va mărturisi oricând :...dacă dragoste nu e, nimic nu e!...”

p. 250, vol. III

Titlul cărții: JURNALUL ANNEI FRANK

Editura:HUMANITAS

Locul publicării: BUCUREȘTI

Data publicării: 2012

Tematica Literatură autobiografică

**Carte recomandată de profesor
TANOVICI MIHAELA
Colegiul Național "Roman
Vodă"**

„Pentru cineva ca mine, a ține un jurnal e o senzație foarte stranie. Nu numai că n-am mai

scris niciodată, dar cred că mai târziu nici eu, nici altcineva nu va fi interesat de efuziunile unei școlărițe de treisprezece ani. “ p17

„Hârtia este mai răbdătoare decât oamenii.“ Mi-am amintit de vorba asta într-una din zilele mele ușor melancolice când, stând plictisită cu capul sprijinit în mâini, nu mă puteam hotărî, în apatia mea, dacă-i mai bine să ies sau să rămân acasă, și astfel, în cele din urmă, am rămas locului, continuând să mă frământ. Da, într-adevăr, hârtia este răbdătoare și, cum n-am intenția să dau vreodată cui-va să citească acest caiet cartonat care poartă numele pompos de „jurnal“, afară de cazul că o să-mi fac cândva în viață un prieten sau o prietenă care să devină Prietenul sau Prietena mea, probabil că n-o să-i pese nimănui de el. “ p18

„Începând din mai 1940, s-a terminat cu vremurile bune: mai întâi războiul, apoi capitularea, intrarea nemților, când pentru noi, evreii, au început nenorocirile. Legile antievreiești au venit una după alta și libertatea ni s-a restrâns foarte tare. Evreii trebuie să poarte o stea galbenă; evreii trebuie să-și predea bicicletele; evreii n-au voie să meargă cu tramvaiul; evreii n-au voie să circule cu nici o mașină, nici măcar cu una particulară; evreii nu-și pot face cumpărăturile decât între orele 15.00 și 17.00; evreii nu pot merge decât la un frizer evreu; evreii n-au voie să iasă pe stradă între orele 20.00 și 6.00; evreii n-au voie să frecventeze teatrele, cinematografele și alte locuri de divertisment; evreii n-au voie să meargă la piscină și nici pe terenurile de tenis, de hochei ori pe alte terenuri de sport; evreii n-au voie să practice canotajul; evreii n-au voie să practice nici un sport în spațiul public; după ora opt seara, evreii nu mai au voie să stea în propria grădină și nici la cunoștințe de-ale lor; evreii n-au voie să meargă acasă la creștini; evreii trebuie să meargă la școli evreiești: și așa mai departe. “p20

„De duminică dimineață până acum par să fi trecut ani de zile. S-au întâmplat așa de multe, încât ai zice că lumea toată s-a întors brusc cu susul în jos, dar Kitty, după cum vezi, încă mai trăiesc, și asta-i lucrul cel mai important, spune tata. Da, într-adevăr, încă mai trăiesc, dar nu mă întreba unde și cum. “ p31

„Visez așa de frumos aici, dar realitatea este că trebuie să stăm aici până la sfârșitul războiului. N-avem voie să ieșim niciodată și nu putem fi vizitați decât de Miep, soțul ei, Jan, Bep Voskuijl, domnul Voskuijl, domnul Kugler, domnul Kleiman și doamna Kleiman, dar ea nu vine, pentru că i se pare prea periculos. “p43

„Încă nu mi-am terminat tânguierile. Ai auzit vreodată de ostatici? Asta-i acum cea mai nouă dintre metodele folosite pentru a-i pedepsi pe sabotori. Este lucrul cel mai groaznic pe care ți-l poți imagina. Cetățeni nevinovați, în poziții de vază, sunt arestați, așteptând apoi să fie executați. Dacă cineva comite un act de sabotaj și vinovatul nu este prins, Gestapoul pune pur și simplu patru sau cinci ostatici la zid. De multe ori, moartea acestor oameni este anunțată în ziar. „Accident fatal“, așa numesc ei o asemenea crimă. “p71

„Ăsta-i începutul sfârșitului“, au spus toți, dar Churchill, premierul englez, care a auzit în Anglia aceeași exclamație, a spus: „Această debarcare este un eveniment decisiv, dar nu trebuie să se creadă că este începutul sfârșitului. Aș zice mai degrabă că este sfârșitul începutului.“ Observi diferența? Și totuși există motive de optimism. Stalingradul, orașul rusesc, rezistă deja de trei luni și încă n-a căzut în mâna germanilor. “ p79

„Am consumat prea multă lumină și ne-am depășit rația de electricitate. În consecință: cumpătare extremă și amenințarea cu decuplarea. Paisprezece zile fără lumină, plăcut, nu? Dar, cine știe, poate că se găsește o rezolvare! Începând cu ora patru ori patru și jumătate, este prea întuneric pentru citit. Ne omorâm timpul cu tot felul de prostii. Ghicitori, gimnastică pe întuneric, conversație în engleză sau franceză, discuții critice despre cărți – după o vreme însă, toate astea ajung să ne plictisească. “p89

„Afară e groaznic. Bieții oameni sunt ridicați zi și noapte de la casele lor, neputând lua cu ei nimic altceva decât un rucsac și ceva bani. În plus, pe drum li se confiscă și astea. Se fragmentează familii, se separă bărbați, femei și copii. Copiii care vin acasă de la școală nu-și mai găsesc părinții. Femeile care merg la cumpărături își găsesc la întoarcere casa sigilată, familia dispărută. Între timp, și creștinii neerlandezi trăiesc cu frică, fiii lor sunt trimiși în Germania. Toți sunt cuprinși de frică. În fiecare noapte, sute de avioane survolează Țările de Jos în drumul lor spre orașele germane și-acolo ară pământul cu bombele lor, și-n fiecare oră mor în Rusia și în Africa sute, ba chiar mii de oameni. Nimeni nu se poate ține deoparte. Toată planeta se află în război și, chiar dacă lucrurile merg mai bine pentru Aliați, încă nu se poate întrezări un sfârșit. “ p99

„Hrana noastră este mizerabilă. Mic dejun cu pâine uscată și surogat de cafea. Masa de seară, de paisprezece zile: spanac sau salată. Cartofi de douăzeci de centimetri lungime, cu gust dulceag și putred. Cine vrea să slăbească să vină să stea în Anexă! Cei de sus se văicăresc de mama focului, noi n-o luăm așa în tragic. “ p103

„Toți bărbații care au luptat sau au fost mobilizați în 1940 sunt chemați să lucreze pentru Führer în lagărele cu prizonieri de război. Cu siguranță, o măsură de precauție pentru cazul în care ar avea loc debarcarea Aliaților. “ p119

„Cu politica merge excelent. În Italia a fost interzis partidul fascist. În multe locuri, poporul luptă împotriva fasciștilor, în bătălia asta fiind angrenați și soldați. Cum poate așa o țară să continue războiul împotriva Angliei? “p141

„Soarele strălucește, cerul este albastru-închis, suflă un vânt minunat, iar mie mi-e așa de dor – așa de dor – de tot... De vorbit, de libertate, de prieteni, de singurătate. Mi-e așa de dor... să plâng! Am senzația că explodez și știu că dacă aș plânge mi-ar fi mai bine; nu pot. Sunt neliniștită, umblu dintr-o cameră într-alta, respir prin crăpătura unei ferestre închise, îmi simt inima bătând de parcă ar spune: „Împlinește-mi în sfârșit dorul.“ p217

„Toată situația asta are și o parte bună: acțiunile de sabotaj împotriva autorităților se întetesc cu cât devine mai proastă alimentația și cu cât sunt mai dure măsurile luate împotriva populației. Cei care se ocupă de distribu-irea alimentelor, poliția, funcționarii, toți ori contribuie la ajutorarea compatrioților, ori îi toarnă, trimițându-i astfel la închisoare. Din fericire, doar un mic procent dintre neerlandezi colaborează cu inamicul. “p282

„Ce frumoși și buni ar fi toți oamenii dacă, în fiecare seară, înainte de culcare, și-ar rememora întâmplările zilei și apoi ar analiza cu atenție ce a fost bun și ce a fost rău în ce-au făcut. Involuntar, încerci atunci în fiecare zi din nou să te îndrepti și, după o vreme, bine-înțeles că progresele vor fi însemnate. Oricine se poate folosi de

metoda asta, nu costă nimic și este cu siguranță foarte folositoare. Căci cine încă nu știe trebuie să învețe și să afle: „O conștiință împăcată te face puternic!“ p369

Titlul cărții: Puterea mintii

Autor : Borg, James

Editura: All Educational

Locul publicării: Bucuresti

Data publicării: 2012

Tematica: Psihologie

***Carte recomandată de profesor
Drăgusanu Ana, Scoala
Gimnazială Borlesti***

”Nu încercați să așterneți un covor deasupra lumii. Cumpărați-vă o pereche de papuci.” P 7

”Avem între 60000 și 80000 de gânduri pe zi. Schimbarea dialogului interior vă influențează dispoziția și fiziologia.” P15

”Mintea subconștientă este cheia succesului în cazul sportivilor; aceștia utilizează frecvent vizualizarea pentru a-și consolida circuitele neuronale.” P26

”Creierul vostru are încorporată o "farmacie" proprie.” P 32

”Gândirea dă naștere unor emoții care generează substanțe chimice – unele dintre acestea vă sunt de ajutor, iar altele nu.” P 57

”De ce este vizualizarea atât de puternică și de eficientă? Ea creează noi circuite neuronale pe baza experienței, chiar dacă lucrurile nu s-au petrecut în realitate. Neuroștiințele ne-au arătat faptul că gândurile noastre modifică legăturile neuronale și chimia creierului.” P 68

”Importantă este interpretarea a ceea ce vi se întâmplă, mai degrabă decât ceea ce vi se întâmplă.” P74

”Deși creierul nu este un mușchi, cu cât îi dăm mai multe activități, cu atât de vine mai puternic, iar capacitatea sa este nelimitată spre deosebire de mușchi.” P82

”Lucrul pe care îl irosim cel mai mult în viață este viața însăși.” P 90

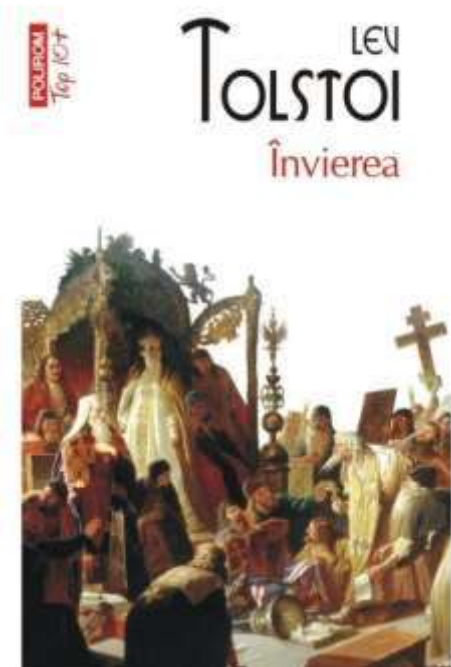
”Scăpați de gândurile negative și restul gândurilor își vor purta singure de grijă.” P95

”Tot ceea ce vă place în viață este determinat de gândire; în egală măsură, tot ceea ce urâți este determinat de gândire.” P108

”Dacă nu-i putem schimba pe ceilalți și nu putem schimba nici circumstanțele vieții noastre, nu trebuie să uităm că ne putem controla gândirea.” P 127

”Schimbați poziția comutatorului” - nu puteți avea parte de nefericire dacă nu aveți o gândire pesimistă. Nici nu puteți avea parte de fericire dacă nu aveți o gândire optimistă.

Prin optimismul sau pesimismul nostru, generăm o "reacție în lanț". Dacă ne așteptăm să ni se întâmple ceva bun, mintea noastră este mereu în gardă, în căutarea ocaziilor fortuite care ar putea conduce la un rezultat pozitiv; o persoană cu o orientare pesimistă (latinescul "pessimus" – cel mai rău) ar fi oarbă la aceste ocazii.” P 145

Titlul cărții: Învierea

Autor : Lev Tolstoi

Editura: Polirom

Locul publicării: Iasi

Data publicării: 2016

Tematica: Literatura universala

**Carte recomandată de
prof. Iliuță Melania
Școala Gimnazială Borlești**

„În vara petrecută la mătuși, Nehliudov se afla în acea stare de exaltare prin care trece un tânăr când ajunge pentru întâia oară să-și dea seama prin el însuși, nu din spusele altora, de frumusețea și valoarea vieții, de toată însemnătatea menirii pe care o are omul în lume, de posibilitatea unei neîncetate desăvârșiri, a

sa proprie și a întregii omeniri, și se dăruiește acestei misiuni, nu numai cu nădejdea, ci și cu credință deplină că va atinge perfecțiunea visată”- p 7

„În Nehliudov, ca de altminteri în orice ființa umană, viețuiau doi oameni: unul – spiritual, năzuind spre un bine care să fie și binele celorlalți; celălalt – animalic, căutând să-i fie bine numai lui personal și care pentru asta ar fi fost în stare să jertfească binele întregii omeniri” - p 13

„În mintea lui se petrecea acel fenomen obișnuit, când chipul cuiva drag, pe care nu l-ai văzut de mult, întâi impresionează prin schimbările survenite, iar apoi, încetul cu încetul, redevine așa cum a fost cu ani în urmă, schimbările se șterg și în fața ochilor sufletului nu mai rămâne, decât expresia unică, irepetabilă, a ființei lui spirituale.

Iarăși un lucru rușinos și urât. Își aminti cum în ultima perioada a bolii ei chiar îi dorise moartea. Își spunea atunci că o dorește pentru ea, ca să o scape de chinuri, în realitate însă o dorea ca să scape el de vederea chinurilor ei.

Prăpastia ce se căscase era atât de mare și îmbâcsirea sufletească atât de cumplită, încât în prima clipă gândi că nu mai e nici o cale de purificare. „Doar ai mai încercat să te îndrepti, să fii mai bun, și n-ai izbutit, spunea glasul ispitei în sufletul lui, ce rost are să mai încerci? Nu ești singurul, toți sunt la fel, așa e viața”, îi spunea același glas.”- p 57

„Toți trăiau numai pentru ei, pentru plăcerea lor, iar toate vorbele despre bine și despre Dumnezeu erau o înșelătorie. Și de câte ori se ridica în mintea ei întrebarea: de ce în lumea asta totul este atât de prost orânduit și de ce oamenii nu conțin a-și face rău unul altuia și a suferi, era mai bine să alunge asemenea gânduri. O țigară, un pahărel de vin, un ceas de dragoste cu un bărbat, și totul se risipea.”- p175

„Fiecare om, pentru a-și vedea de îndeletnicirea sa, trebuie neapărat să o socotească însemnată și bună. Și de aceea, oricare ar fi situația unui om, el își va dezvolta în chip firesc o concepție despre viață în care propria îndeletnicire să apară însemnată și bună.”- p 275

Titlul cărții: Sfântul

Autor : PASTOURMADZIS, Maria

Editura: Egumenița

Locul publicării: Galați

Data publicării: 2014

Tematica

**Carte recomandată de profesor
Simionescu Maria
Școala Gimnazială Borlești**

„Tu nu ești un criminal! Tu nu ai ucis. Acea întâmplare, am spus-o, a îngăduit-o Dumnezeu. Păcatul tău era acela că furai, iar tu nu îți spuneai în sinea ta că vei părăsi

acest păcat, îl îmbrățișaseși, îl țineai foarte strâns, cu tărie, nu cumva să se despartă de tine și te laudai cu el. Cum să se liniștească sufletul tău? Pentru că sufletul tău este în sine dulcețată și sensibilitate, voia sufletul viclean să se unească cu Dumnezeu și acest lucru îl chinuia. Ai înțeles?

Pag.71

„-Nu contează, i-a spus el cu blândețe. Nu ai știut. Ai păcătuit din neștiință. Și erai numai un copil, un tânăr. Ce spune David: „Păcatele tinereții și ale neștiinței mele, Doamne, nu le pomeni”. Aceste lucruri, îndată ce omul le simte și va fi luminat de har, Dumnezeu le șterge. Cât despre viața ta, peste puțin timp vei fi eliberat. Să îți reîncepi viața. Câți ani ai acum? Ești un om de patruzeci de ani! Și ai și minte, și putere, și sănătate. Vei munci cinstit și toți te vor lauda și te vor iubi. Vei vedea! Când tu vei ieși de la spovedanie poimîine de la părintele Ștefan, Dumnezeu îți va fi luat deja toată durerea din suflet.”

Pag.72

„Dar te rog, frate Efrem, pe tine care te-ai învrednicit încă de tânăr să te îmbraci în schima cea asemenea îngerilor pentru marea ta virtute, roagă-te și pentru mine nevrednicul! Tu ai trecut înaintea lui Dumnezeu, spune-l să mă lumineze să mă izbăvesc, să pun început pocăinței mele, căci am ajuns la cincizeci și trei de ani și sunt încă un prost, un smochin neroditor, poate mă voi învrednici și eu în ultimii mei ani de viață să port și eu schima cea îngerească, pentru că vreau aceasta, frate Efrem, a suspinat el cu durere, îndrăznesc să îmi doresc aceasta și mă topesc eu, ticălosul, să îmi ierte Dumnezeu această mândrie a mea! A încheiat el și a rămas căzut la pământ, plângând cu suspine adânci.”

Pag.154

„Iar bătrânul ascet-cel care de șaiszeci și doi de ani era în Sfântul Munte, de la vârsta de doisprezece ani, trăind doar cu o bucată de pâine uscată înmuiată în apă-a fost primul care a văzut lumina care ieșea din schitul său în acea clipă, a văzut cum pe ea coborau îngerii, doar el a văzut aceasta.

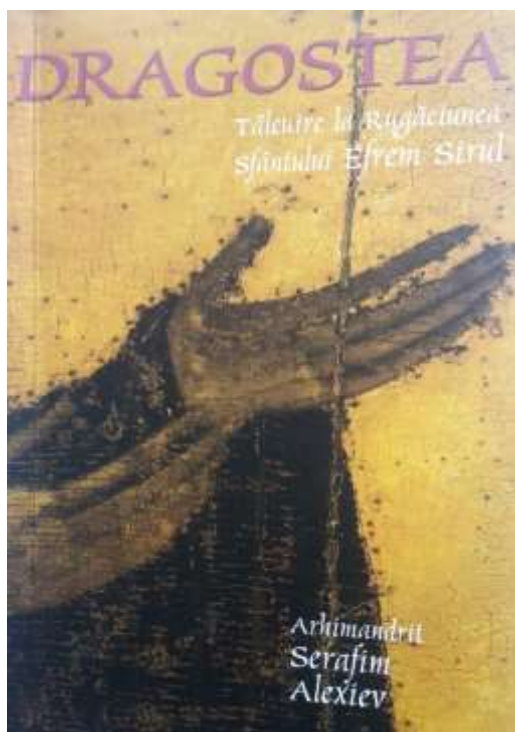
Îngerii, acești slujitori ai slavei lui Dumnezeu, au coborât deasupra colibeii părintelui Visarion și și-au deschis pergamentele lor cu viețile sfinților. Calendarul arăta data de 24 august. Oamenii de pe pământ și cerul întreg sărbătoreau pe un sfânt. Îl chema Dionisie și era din Zakinthos, a fost rănit și a iubit și a suferit și l-a iertat pe ucigașul fratelui său.

Și îngerii au deschis un nou pergament și au scris: „24 august, astăzi, mulți ani mai târziu, un alt sfânt, diferit de Sfântul Dionisie, dar care l-a iubit pe același Dumnezeu, a împlinit același cuvânt al Evangheliei, a fost rănit în aceeași luptă, a suferit dar a și iubit, un alt sfânt, identic cu cel dinainte, l-a iertat pe fratele său, criminalul”, au scris îngerii și au înfășurat pergamentul, ca să îl ducă la Dumnezeu.

Iar coliba strălucea, strălucea....

Slavă Ție, Doamne! Amin.”

Pag.218

**Titlul cărții: Dragostea-Tâlcuire la
Rugăciunea Sfântului Efrem Sirul**

Autor : Arh.Serafim Alexiev

Editura:Sophia

Locul publicării:București

Data publicării: 2007

Tematica

**Carte recomandată de profesor
Barzaghideanu Daniela
Școala Gimnazială Borlești**

„În rânduiala dumnezeieștilor porunci,dragostea de Dumnezeu deține pe bună primul loc, căci Dumnezeu este izvorul tuturor lucrurilor și central a toate.În al doilea rând, ca o consecință a acesteia, urmează dragostea către aproapele. Când nu existau încă oameni, iar Adam se afla singur și nu avea pe cine să iubească în afară de Tatăl Cerească-Dumnezeu- ,se afla în inima lui și această însușire. Însă abia după zidirea Evei, Adam s-a apropiat sufletește și de ea,iar mai apoi și de copiii lor.”Pag.13

„Dragostea este însăși esența lui Dumnezeu. Dumnezeu este de neatins, însă El li Se descoperă oamenilor înainte de toate ca dragoste(I Ioan 4,8). El este,într-adevăr,și dreptate. Însă dragostea Lui pătrunde și în dreptatea lui. El este,,puternic în milă și bun în puterea Sa”.

Pag.24

„Precum cineva nu ar putea dintr-o săritură să ajungă pe vârful unui munte, tot astfel omul nu poate ,dintr-odată, să se cațere până în vârful virtuților-dragostea. ”

Pag.33

„Se știe despre Sfântul Antonie cel Mare că niciodată nu se hotăra să săvârșescă ceva care nu ar fi fost mai de folos lui decât aproapelui său. Așa de mare dragoste a avut el pentru oameni , încât socotea ca fiind cele mai folositoare acele lucruri care ar fi avut în vedere folosul aproapelui său.”

Pag.51

„Dragostea izgonește orice mânie din inima celui care iubește. Mânia este foc care chinuie pe cel cuprins de ea. Acesta devine nefericit. Așa cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur, „A te mânia înseamnă a te pedepsi de păcatele celorlalți”. Inima iubitoare nu cunoaște o asemenea nebunie și suferință fără sens.”

Pag.80

„Oamenii sunt copiii lui Dumnezeu și sunt chemați către fericirea dragostei.Trădarea dragostei îi face nefericiți.Iar Dumnezeu, fiind dragoste,

Însetează să-l vadă din nou fericiți. El vorbește prin Fiul Său Cel Preaiubit, Unul-Născut, venit ca să-Și dea viața Sa pentru noi din dragoste.” Pag.96

„Creștinii superficiali doresc să vadă în creștinism ceva plăcut și bun în sens pământesc, și așteaptă de la acesta numai bunătăți pământești: să se aranjeze bine în această lume, să aibă sănătate, reușită în viață și ajutor de la Dumnezeu în diferitele lor năzuințe. De aceea, în întâlnirile lor cu prietenii, numai bunătăți pământești își urează: „Să vă dea Domnul sănătate și viață lungă! Succes! La mulți ani!” Și altele. Destul de rar veți auzi pe cineva spunând: „Să vă dea Domnul mântuire!” Pag.104

„Toate de pe pământ trec. Însă dragostea dobândită este izvor nesecat de veșnică bucurie. Se vor stinge după o vreme patimile noastre mărunte. Însă dacă noi, din pricina lor, am pierdut bucuria, ne vom întrista veșnic din această pricină. Iar acela care suportă insultele vremelnice și pagubele cu mărinimie se va îmbogăți cu bunătățile cele veșnice!” Pag.113

„Mântuitorul a așezat înaintea noastră dragostea către aproapele ca pe o nevoie, ca pe o înaltă sarcină. Această dragoste nu vine de la sine. Ea trebuie să fie dobândită. Pentru a o dobândi, noi trebuie să ne urâm pe noi înșine. Din ura de sine se naște dragostea către aproapele.” Pag.136

„Dragostea sinceră către Dumnezeu e o nevoie care aduce fericire omului, care-l înțelepțește, îl ridică până la înălțimile cerești și naște în sufletul lui minunate roade.” Pag.152

„Cei ce iubesc pe Dumnezeu, deși sunt înconjurați de necazuri și de nenorociri, nu se îneacă în ele. Supărările îi îmboldesc, precum măcăcinii crescători între trandafiri, însă și cuprinși de aceștia ei înfloresc; învăluindu-l, precum ceața-soarele, dar neîntunecându-i; îi lovesc, precum valurile mării-stânca, însă nu-l sfarmă, pentru că înlăuntru lor se află comoara lor duhovnicească- Împărăția lui Dumnezeu (Luca 17,21), care păzește sufletele lor, precum ancora păzește corabia ce se clatină, dându-le lor bună nădejde.” Pag.165

„Doar împlinitorii dragostei de Dumnezeu știu pentru ce s-au născut. Doar ei simt că nu în zadar au trăit pe pământ. Ei sunt fericiți pentru că iubesc pe Creator și creațiile lui: iubesc pe Creator din toată ființa lor, iar pe oameni după legile dragostei către aproapele. Prietenii și-i iubesc până la jertfa de sine, iar pe vrăjmași-compătimindu-i și cu sinceră dorință de a-l vedea renăscuți duhovnicește. Familia și-o iubesc cu devotement, iar pe vecinii lor-cu sinceritate nefățarnică.” Pag.176

„Cea mai mare roadă a dragostei de Dumnezeu și de aproapele este mântuirea sufletului.” Pag.179

Titlul cărții: Adu-ți aminte de dragostea cea dintâi

Autor : Arhimandrit Zaharia Zaharou

Editura: Doxologia

Locul publicării: Iași

Data publicării: 2015

Tematica: Scrieri duhovnicești

**Carte recomandată de
prof. Huștiu Ioana, Școala
Gimnazială Borlești**

„ Dumnezeu trebuie să fie întotdeauna pe primul loc și trebuie să ne păstrăm pacea.” – pag. 33

„ Poți îndura suferință numai dacă iubești. ” – pag. 79

„ ... fiecare întâlnire a omului cu Dumnezeu este o surpriză.” – pag. 97

„ El cere de la noi numai cele ce stau în puterea noastră : o inimă deschisă, puțină râvnă duhovnicească și un gând firav de pocăință.” – pag. 98

„ Cu adevărat, mare este omul atunci când înlăuntrul lui sălășluiește harul lui Dumnezeu ! Însă fără aces har el este doar praf și țărână păcătoasă.” – pag. 108

„ Aceste două virtuți – smerenia și recunoștința – sunt de mare preț, căci prin ele inima omului se deschide larg spre Dumnezeu.” – pag. 109

„ Domnul îl cercetează pe om într-un mod personal, de aceea fiecare dintre noi își are propria-i cale către Dumnezeu.” – pag. 111

„ Prin har omul dobândește noi simțiri ale inimii și trăiește schimbări duhovnicești lăuntrice care-l îmbogățesc cu înțelepciune și cunoștință.” – pag. 114

„ Dragostea are valoare numai atunci când este dăruită de bunăvoie, dintr-o inimă plină de credincioșie, altminteri nu valorează nimic.” – pag. 135

„ O inimă plină de harul lui Dumnezeu nu duce lipsă de nimic, căci bogăția ei este Domnul Însuși.” – pag. 136

„ Dumnezeu aleargă în întâmpinarea celui ce se pocăiește, ca să-i dea puterea să ducă la îndeplinire hotărârea de a se întoarce la El.” – pag. 143

„ Creșterea în Dumnezeu este adevărata împlinire a omului care a fost chemat la asemănarea cu Dumnezeu Însuși.” – pag. 149

„ Dumnezeu continuă să ne povățuiască și atunci când străbatem pustia uscăciunii duhovnicești.” – pag. 163

„ Dumnezeu caută inima omului, pentru că ea este locul odihnei și al bunăvoinii Sale, locul unde va străluci și se va arăta Duhul Sfânt.” – pag. 169

„ Râvna pentru Dumnezeu ne ferește și de păcat.” – pag. 170

„ ... suferința este semnul cel mai sigur al alegerii omului de către Dumnezeu.” – pag. 172

„ ... mântuirea nu stă în puterea firii noastre zidite, ci este darul lui Dumnezeu.” – pag. 188

„ Duhul lumii acesteia caută să ne slăbească încordarea duhovnicească, oferindu-ne drept mângâiere bunăstrarea materială trecătoare. Duhul lui Hristos, însă, ne învață mângâierea Crucii, mângâierea dragostei care suferă.” – pag. 193

„ Liturghia este școala în care învățăm adevărul veșniciei, adevăr ce nu poate fi cuprins de mintea omenească.” – pag. 243

„ Starea inimii noastre la Liturghie va fi pe măsura pocăinței și a osteneții în rugăciune pe care le-am adus Domnului în ascuns în odaia noastră.” – pag. 260

„ Milioane de oameni fac parte din Biserică, dar puțini sunt cei ce află locul duhovnicesc al Bisericii, acel tărâm al harului Duhului Sfânt.” – pag. 289

„ Rugăciunea inimii este *rugăciunea de un singur gând*.” – pag. 296

„ În Sfânta Împărtășanie unii primesc numai pâine și vin, alții o anumită însuflețire duhovnicească, dar cei curați cu inima îl primesc pe Însuși Dumnezeu în toată tăria și puterea Lui.” – pag. 300

„ Domnul nu poate nesocoti inima care suferă ; dimpotrivă. El Se va pleca spre ea cu toată bunăvoința și dragostea Lui ...” – pag. 303

„ ... toate gândurile pătimase poartă în ele sămânța morții.” – pag. 304

„ Iadul este *locul* din care Dumnezeu lipsește.” – pag. 305

„ ... cel ce nu se roagă nu-l iubește pe Dumnezeu.” – pag. 316

„ ... în timpul slujbei trebuie să evităm gesturile exagerate de evlavie, pentru a nu atrage atenția celor din jur asupra noastră. ” – pag. 318

„ Dorința după nemurire nu se stinge, dar umbra morții este cât se poate de reală.” – pag. 354

„ ... harul primit în această viață va însoți trupul în mormânt și sufletul în ceruri.” – pag. 364

„ Fără smerenie, nici om, nici înger nu poate sta înaintea Feței Atotputernicului Dumnezeu, a Cărui smerenie veșnică este de necuprins.” – pag. 395

Titlul cărții: NĂSCUTĂ ÎNGER

Autor : KARMEN SUCIU

Editura: Ediție tipărită

Locul publicării: IASI

Data publicării: 2016

Tematica „ Mi-am regăsit cerul din mine și-l ofer lumii întregi”

**Carte recomandată de
prof. invatamant primar Darlea
Maria, Școala Gimnazială
Borlești**

„Momentul de răscruce , care m-a aruncat în suferința fără margini prin care am trecut, a început odată cu nașterea Rianeii. Ea s-a dezvoltat armonios din primele luni de viață. Mai mult decât armonios , într-un ritm mult accelerat față de alți copii de aceeași vârstă.”
(pagina 5)

„ Îmi amintesc și acum, era o zi cu cer plumburiu, pe data de 5 octombrie, Riana împlinea un an, când am ajuns la Iași. Parcă plângea cerul... Când am ajuns la spital, au început să o consulte mai mulți medici; la un moment dat, s-a adunat toată echipa de medici de la spital, m-am dus și eu să văd ce au de spus ,că nu am rezistat să nu știu, să văd ce au descoperit mama și Ella că se întâmplă cu fetița.”

(pagina 6)

„Țineam un jurnal în care eu îi scriam lui Dumnezeu zi de zi, ce făceam eu în fiecare zi, ce voiam să facă El pentru mine L-am considerat dintotdeauna ca pe un Tată iubitor și bland, care mă iubea și era părtaș la toate poznele pe care le făceam...”
(pagina 10)

„Nu știu să povestesc despre înmormântare, am refuzat să accept acele momente vreodată, nu m-am gândit, încă e prea dureros , știu doar că după două zile întrebam de ea.”

„Ce ciudat! Vii pe pământ țipând, anunțându-ți venirea, sau poate dorul de ACASĂ te face să reacționezi așa, sau încă își sunt proaspete în minte contractele ce le-ai făcut cu tine, în existența asta, către evoluția ta.”
(pagina 64)

„M-am căutat mult timp, nu mă găseam nicăieri... M-am căutat atâția ani, încât însăși idea de a mă regăsi mi se părea o ineptie. Lecțiile pe care Cineva acolo Sus a hotărât să mi le dea au fost cumplit de dureroase și absurde. “
(pagina 96)

„ Mă întorc în timp. Copil rebel, adolescent-problemă, dar un suflet încărcat de Dumnezeu și de oameni! șansa venirii mele aici este că m-am născut într-o familie plină de infinită iubire! Din primele clipe, am cunoscut iubirea în toată măreția ei!”

„ Rezultatul iubirii necondiționate este armonia. Iubirea necondiționată nu este același lucru cu iubirea romantică. Iubirea necondiționată presupune acceptarea celorlalți așa cum sunt, fără să-i judeci și fără să aștepti ceva de la ei. Această dragoste presupune că nu vei încerca niciodată să-i schimbi pe ceilalți, ci doar pe tine însuși!”
(pagina 152)

„ Cred că pentru a face pace cu tine, să poți primi lumina, iubirea, trebuie în primul rând să te ierți, să ierți și să ceri iertare Universului pentru toate gândurile negative îndreptate asupra ta, asupra celor din jur, pentru vorbele și pentru faptele tale. Să ierți mereu și să ceri iertare, este cel mai important.”
(pagina 202)

„ Azi, adun sfere luminoase, scânteietoare, în palme, privesc copleșită darul ceresc, cum cerne în mine lumină, iar eu, la rându-mi, v-o dăruiesc! Primiți lumina iubitoare!”
(pagina 219)

„ Nu e ușor să te vezi cum ești cu adevărat... Nu e ușor să-ți vezi partea de lumină și nu e ușor să-ți vezi partea de întuneric. E nevoie de mult curaj și de multă sinceritate. “
(pagina 228)

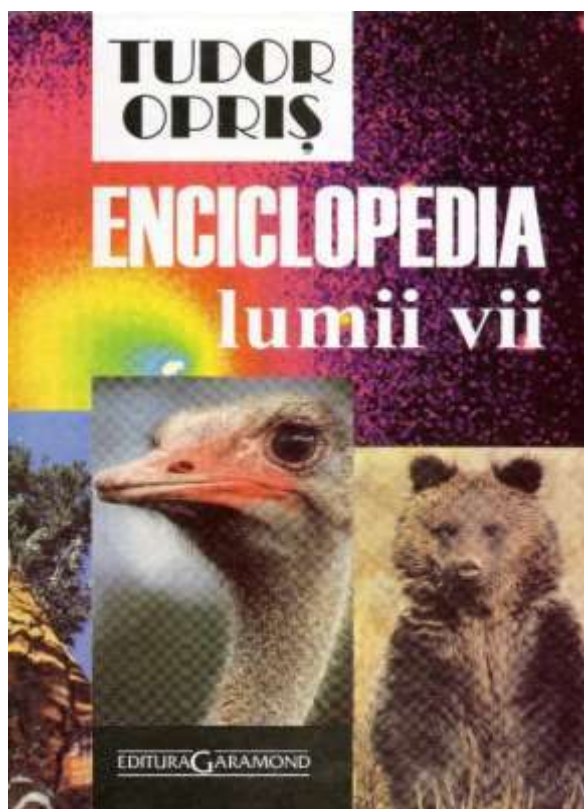
„ Cred că dragii noștri dragi, plecați la cer, zburând printre aștri și sori ar dori să le putem zâmbi, să devenim mai buni, ne-ar vrea iubind, fără dureri, să nu mai plângem după ei, că le trimitem doar lacrimi și nevoi. “
(pagina 237)

„ Am fost în iad, în rai, între cer și pământ. Viața trăită la limita dintre a fi și a nu mai fi! Am trecut prin tot ceea ce există într-o viață de om, Am avut momente în care, parcă, toți norii cerului s-au dezlănțuit asupra mea ! M-au trăsnetit fulgerele cerului, am ars, m-am prefăcut în cenușă și totuși am renăscut Chiar dacă ființa mea miroasea a ars. “
(pagina 250)

„ Apoi a venit o iarnă, o iarnă pe care o iubeam enorm, un un Ajun de Crăciun care era cât pe ce să mă facă scrum... Dar sufletul mi-a strigat cu putere: ***Nu fi lașă, nu îți părăsi îngerii, nu te lăsa iar arsă în focul disperării și al neputinței! Îmbrățișează iar iubirea din tine și împreună veți învinge durerea plecării Ellei de acasă!***”
(pagina 253)

„ Acum am înțeles că Ella a venit aici pentru a se manifesta în forma iubirii necondiționate, pure, iubirea care orbește, iubirea care învinge. Era și este iubirea în cea mai pură și frumoasă formă, atunci când în sufletele noastre a recunoscut iubirea aceasta, a plecat, și-a încheiat misiunea, și-a reluat zborul întrerupt din iubire pentru noi! Mulțumesc, îngere!”
(pagina 264)

„ Să ne trezim, să rămânem în forma noastră reală, de iubire, putem face toate acestea, să fim în fiecare clipă mai buni, să trăim momentul la maximum, pentru că următorul s-ar putea să aparțină cerului! Să fim cerul iubirii din noi! Să ne recăpătăm aripile, așa suntem liberi și rămânem liberi!”
(pagina 264)

Titlul cărții: ENCICLOPEDIA LUMII VII

Autor : Tudor Opreș

Editura: GARAMOND

Locul publicării: București

Data publicării: 2006

Tematica: Beletristică științifică, lucrare de popularizare a marilor probleme din domeniul științelor naturii.

**Carte recomandată de
profesor
Onea Lăcrămioara-Alina
Școala Gimnazială Borlești**

”Suportul vieții este incontestabil materia vie...Elementele chimice fundamentale sunt carbonul, azotul, fosforul, hidrogenul și oxigenul.

Carbonul este elemental omniprezent, atomii săi constituind scheletul tuturor moleculelor organice.”
(pagina 13)

”... *teoria biostructuralistă* formulată de savantul român, acad. **Eugen Macovschi**... a subliniat rolul apei în apariția vieții și a scos în evidență că una dintre fracțiunile apei, cea biologică (așa- zisa ”apă vie”), este materia fundamentală a viului, ea constituind liantul moleculelor organice și favorizând procesele biologice.”

(pagina 35)

”... chihlimbarul este o rășină fosilă cu respectabila vârstă de 20-30 milioane de ani, produsă de un neam de pini străvechi (*Pinus succinifer*)...micile găze ce se strevăd prin pereți sunt insectele acelor vremi, înecate în mierea lui aurie și conservate până în zilele noastre.”
(pagina 51)

” Principalul dușman al strămoșilor noștri era ursul peșterilor (*Ursus spaeleus*), un Moș Martin enorm, măsurând peste doi metri atunci când se înălța pe labele dindărăt. Petrecându-și perioada de hibernare în interiorul grotelor ferite și călduroase, el ocupa adăposturile râvnite de om.”
(pagina 67)

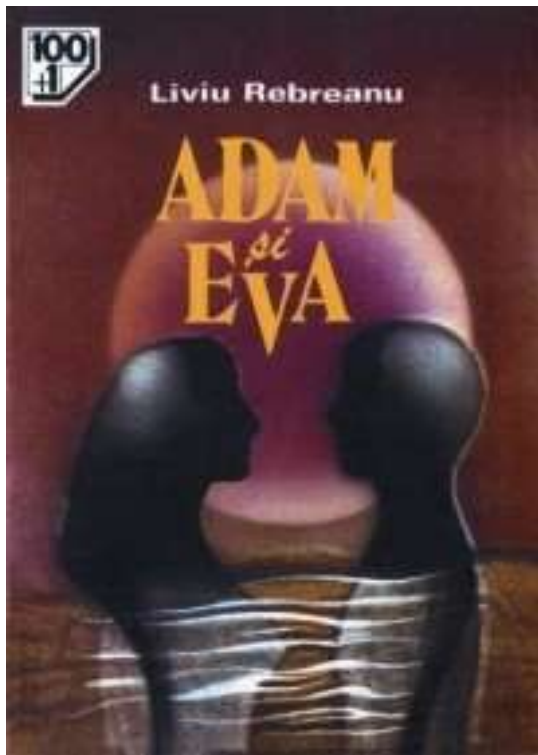
”... varanul din Komodo (*Varanus Komodensis*), cea mai mare șopârlă actuală, poate atinge o lungime de 3 – 4 m, ceea ce trebuie să recunoaștem că pentru un gușter nu – i o performanță oarecare.”
(pagina 87)

” Sturionii actuali sunt pești marini răspândiți exclusiv în emisfera nordică, ce efectuează migrații periodice între apele dulci ale fluviilor și cele marine.”

” Însă cea mai grandioasă alianță între specii – scria remarcabilul popularizator rus **Igor Akimușkin** – este simbioza atotcuprinzătoare care reunește în ansamblu organismele vii de pe pământ. Toate animalele și toate plantele sunt membri obligatori ai acestei alianțe, și toate sunt legate prin relații de interdependență într – un superorganism unic – biosfera.” (pagina 275)

” Există coduri de comunicare între insecte și plante ca și mecanisme de polenizare cu valoare universală, valabilă deci pentru orice categorie de polenizatori (albină, viespe, bondar, coleopter, muscă, etc.)” (pagina 475)

” Pornind inițial de la cercetarea creierului omenesc, de la ”misteriosul” sistem de ghidaj al liliecilor, păsărilor și delfinilor, de la perfecționarea unor organe anatomice, de la uimitoarele structuri ale plantelor, bionica a ajuns la concluzia că natura oferă o sursă inepuizabilă de idei și sugestii pentru îmbunătățirea și chiar revoluționarea tehnicii și că studiul tehnologic al organismelor, al capacității ființelor vii de a oferi modele industriale va avea uriașe perspective.” (pagina 571)

Titlul cărții: Adam și Eva

Autor : Liviu Rebreanu

Editura: Litera

Locul publicării: București

Data publicării: 2000

Tematica: Filosofic

*Carte recomandată de profesor
de limba și literatura română
Chirila Cosmina Alina, Școala
Gimn. Nr 1, Sat Pildești*

“(...) ținem negreșit să tălmăcim prin vorbe o realitate pe care numai sufletul o poate pătrunde.

“Și a găsit-o printre miile de oameni indiferenți. I-a zărit mai întâi ochii verzi cu luminile calde și moi. S-a cutremurat până în temelile ființei lui, ca și când i s-ar fi lămurit fulgerător toate misterele vieții. Apoi li s-au încrucișat privirile și din uimirea ei a înțeles că și ea l-a recunoscut, deși nu l-a mai văzut niciodată.”

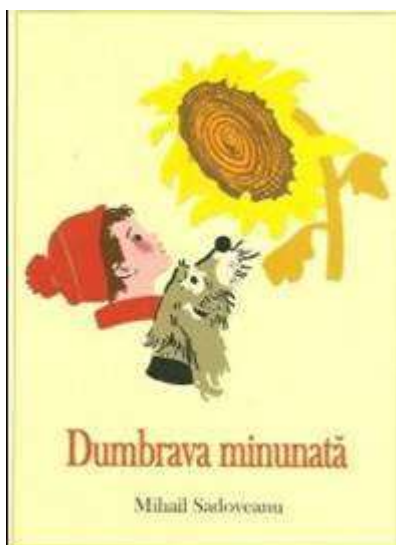
“Bărbatul și femeia se caută în vălmășagul imens al vieții omenești. Un bărbat din milioanele de bărbați dorește pe o singură femeie din milioanele de femei. Unul singur și una singură. Adam și Eva.”

“Își dădeau seama amândoi că sufletele lor se căutau de mult, poate de mii și mii de ani.”

“Moartea e o ipoteză până în momentul când omul se pomeneste în bratele ei, fără nici o speranță de întoarcere.”

“S-au privit întâi lung, citind fiecare în ochii celuilalt bucuria inimilor ce s-au regăsit după despărțiri de milioane de ani.”

“Gândurile i se înșirară ca într-un cerc în care nu mai putea pătrunde nimic afară de ea. Remușcări și păreri de rău încadrau toate crâmpiele de amintiri șoptindu-i ca a scăpat din mâini un noroc ce nu se mai întoarce niciodată.”

Titlul cărții: Dumbrava minunată

Autor : Mihail Sadoveanu

Editura: Mihail Sadoveanu

Locul publicării: București

Data publicării: 2014 Tematica: Literatură

***Carte recomandată de profesor,
clasa a III - a A,
Ciașu Paraschiva,
Scoala Gimnazială Nr.1, Sat Pildești***

„Dumbrava minunată” este descrierea peripețiilor prin care a trecut o fetiță Lizuca și câinele ei Patrocle pe parcursul drumului pe care l-au străbătut de la casa fetiței până la casa bunicilor fetiței. Fetița știa din poveștile pe care i le spunea mama că trebuie să lași un semn pe unde treci, așa că și-a umplut buzunarul cu cenușa pe care a lasat-o să curgă până s-a terminat. De aici înainte tot ce se întâmplă în povestire pare ireal deoarece, ca într-o poveste, florile vorbesc, animalele vorbesc și tot ce se întâmplă în dumbravă pare a fi dintr-o poveste.

„Era o fetiță mărunțică, însă voinică și plinuță. Rochița de doc albastru stătea strâmbă și în chip cu totul nepermis pe trupușorul ei. Botinuțele îi erau pline de colb și cu șireturile desfăcute. Colțunii căzuseră și arătau niște piciorușe pârлите de soare, cu genunchii nu tocmai curați. Capu-i era foarte scurt tuns, băiețește, și arăta în rotunzimea lui felurite bulbucături neregulate. Năsușoru-i mititel ar fi avut nevoie de batistă, lucru pe care-l dovedeau și mânecile rochiței. Gura-i era cam mare și obrajii prea roșii. Nu era deloc frumușică și delicată duduia Lizuca. Numai ochii căprui, umbriți de gene negre, aveau în ei câte-o mică floare de lumină.” (pag.8)

„ Patrocle era un boldei (câine de rasa baset) roșcat, cu picioarele scurte și strâambe și cu capul mare. Între ochii omenești, sprâncenați negru, avea adânci încrețituri perpendicular și anii și experiențele vieții îi încărunțiseră perii din jurul botului. Îndată ce văzu surâsul duduii Lizuca, se apropie și începu a-i linge mâna, plină încă de șerbet de portocale.

- M-au bătut și ieri, oftă Lizuca; m-au bătut și azi; mă bat în fiecare zi...“(pag.14)

„ -Imi pare bine că te găesc înaltă și frumoasă, urmă Lizuca. Noi ne ducem la bunicuța și la bunicul.

-Foarte bine, aprobă floarea-soarelui.

-Căci acasă nu mai putem sta. Tata a bătut din picior la bunici și nu mă mai lasă la dânșii.”(pag. 21)

pentru copii **Titlul cărții:Cartea cu jucării**

Autor : Tudor Arghezi

Editura:Tudor Arghezi

Locul publicării:București

**Carte recomandată de învățător,
Clasa a III- a B,
Ciobanu Cecilia
Școala Gimnazială Nr.1, Sat Pildești**

„Nicio jucărie nu e mai frumoasă ca jucăria de vorbe. Copiii, ca și oamenii mari, sunt mai simțitori la vorbe decât la fapte, plăcându-le, mai mult decât faptele făcute, faptele povestite. Și, dacă povestea miroase a minciună și minciuna e ticluită bine, povestea și atunci le place mult; de unde un scriitor scoate învățul că închipuirea e mai adevărată decât adevărul și că viața trebuie răscolită, ca să fie scrisă pe placul cititorului mare și al ascultătorului mic.”(pag. 8)

„ Modest și lingușitor, Baruțu s-a așteptat și la o bataie pe nadragi, dar maicuța 1-a cruțat, mulțumita ca dulapul 1-a prins înăuntru și nu 1-a strivit.

—Nu ma bați, mamico? a întrebat Baruțu.

—Îmi pare bine ca e cel puțin conștient și logic, a zis tatuțu, ca un înfumurat.

În împrejurările cele mai grele el spune vorbe umflute, tot ca sa-și ascunda gândul de ei.

—Lasa ca te-a batut el, Dumnezeu, a raspuns maicuța.

Va sa zica, și Dumnezeu are o înțelegere cu ei... Nu mai e în viața asta nici o libertate. Cand nu te vede ca te strecoari binișor pe scara tatuțu, se ține dupa tine Dumnezeu. Nu mai poți nici sa sufli de atata camarila. Ce-i atunci Baruțu? Jucarie și bataie de joc?”(pag.171)

„ Ursul nostru se nărvise să fure și nu altceva decât bomboane, ciocolată, fructe și rahat. Când Tătuțu aducea o cutie cu lucruri dulci, ursul mirosea și golea numaidecât cutia, fără să-l vadă nimeni.

— Cine a mâncat ciocolata?

— U`su, răspundea ridicând din umeri băiatul. Nu mai e.

— Dar cutia cu bomboane englezești?

— U`su, răspundeau fata și băiatul. ”(pag.158)

„ În casa noastră tot ce s-a făcut, de către mama noastră a fost făcut. La început, era mama.Cum l-a făcut mama pe tatuțu e altceva. Fiind pe atunci mai săracă, n-a putut să cumpere făina, nici coloniale, și l-a plămădit din țărâțe de mălai.

A căpătat un sac întreg și a pus în tatuțu tot sacul. Altfel nu ieșea tatuțu așa de gros, nici așa de mămăligă.”(pag.139)

Titlul cărții: Inteligența emoțională a copiilor. Jocuri și recomandări pentru un EQ ridicat

Autor : Lawrence E. Shapiro

Editura: Polirom

Locul publicării: București

Data publicării: 2012

Tematica: Psihologia copilului &

***Carte recomandată de profesor,
Ciobanu Nicolai,
Școala Gimnazială Nr.1, Sat
Pildești***

Lucrarea este un ghid pentru toți părinții care doresc să dezvolte abilitățile sociale și emoționale ale copiilor lor.

Inteligența emoțională (EQ), reprezentată de abilitățile emoționale și sociale, este considerată la fel de importantă ca inteligența cognitivă (IQ). Spre deosebire însă de aceasta din urmă, inteligența emoțională a copiilor poate fi stimulată la orice vârstă. Volumul propune o gamă largă de jocuri și activități care facilitează dezvoltarea abilităților specifice inteligenței emoționale: empatia, integrarea într-un grup, bunele maniere, perseverența, controlul emoțiilor etc. Cu ajutorul acestor jocuri, copiii dumneavoastră vor învăța să comunice mai bine cu ceilalți, să devină mai adaptabili și mai încrezători în propriile forțe și să depășească momentele dificile.

„ Chris, un băiat de 10 ani cu dificultăți de învățare și supraponderal, a ajuns la cabinetul meu având tot felul de probleme. Nu se înțelegea cu tatăl său vitreg, avea note

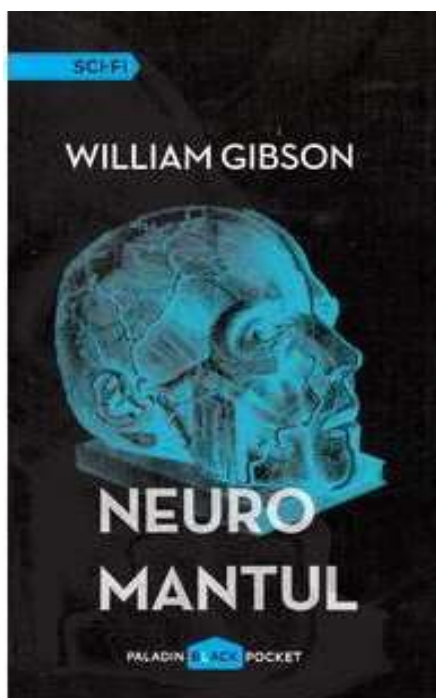
mici și nu îl putea suferi pe fratele lui mai mic, care părea că face totul perfect. Cu toate acestea, ceea ce îl deranja cel mai mult era modul în care îl necăjeau fără milă colegii

săi de clasă pe terenul de joacă. Chris pleca de la școală plângând, dându-le persecutorilor lui și mai multe motive să îl tachineze.” (pag. 148)

„ Îl puteți învăța pe copilul dumneavoastră să construiască imagini mentale care să îl ajute să facă față unei largi varietăți de situații. Atunci când cade și își julește genunchiul, își poate imagina că pe rană se pune o pungă cu gheață, ca să o amortească. Dacă îi este frică de durerile de dinți, poate învăța să închidă ochii, să se relaxeze și să își imagineze că zboară cu un covor fermecat. Dacă simte un ghem în stomac pentru că trebuie să citească o poezie în fața clasei, își poate imagina că aerul este plin de „steluțe ale puterii”, fermecate și invizibile, pe care le poate înghiți ca să aibă încredere în sine și să își relaxeze stomacul.” (pag. 152)

„ Simplul fapt de a le oferi copiilor instrumentele pe care le pot folosi pentru a-și controla durerea și stresul poate fi un factor semnificativ în explicarea motivelor pentru care aceste tehnici dau rezultate. Numeroase studii arată că, atunci când

oamenii percep că dețin un anumit control asupra stresului, acesta îi deranjează mult mai puțin.”(pag.153)

Titlul cărții: Neuromantul

Autor : William Gibson

Editura: PALADIN- Editorial ART

Locul publicării: București

Data publicării: 2014

Tematica SCI-FI parenting

***Carte recomandată de profesor
Ciubotaru Flavius Constantin
Școala Gimnazială Nr.1, Sat Pildești***

„Atât glasul, cât și gluma erau tipice pentru Expansiune. Chatsubo era un local pentru profesioniștii expatriați, puteai bea acolo o săptămână întreagă fără să auzi două vorbe în japoneză .” (pag 9)

„ Clinica era anonimă și costisitoare, mai multe pavilioane elegante, separate prin grădini mici, cu aspect protocolar. Și-o amintea din turneul făcut în cursul primei sale luni în Chiba. ” (pag 45)

„Pe monitorul Sony, un război spațial bidimensional dispăru în spatele unei păduri de ferigi generate matematic, demonstrând posibilitățile spațiale ale spiralelor logaritmice, documentare militare de un albastru rece își făcură apariția, animale de laborator cuplate la sisteme de testare, căști conectate la circuitele de control pentru declanșarea focului la tancuri și avioane de luptă.” (pag 75)

„Trei turiști japonezi năvăliră în artizanat salutându-l politicos pe Armitage. Acesta traversă magazinul prea repede, prea evident, venind lângă Riviera. Bărbatul se întoarse și zâmbi. Era cu adevărat frumos. Case bănuia că trăsăturile lui erau opera unui chirurg din Chiba.”(pag 134)

„Furia nu-l dispăruse. Se simțea ca și cum ar fi fost atacat și bătut într-o fundătură, însă s-ar fi trezit cu portofelul neatens în buzunar.

Coborî cu ascensorul la etajul lui și scotoci prin buzunar după cipul de credit Liberta ce-l servea drept cheie.”(pag 209)

„O duzină de obiecte mici loviră simultan podeaua cabinei, parcă atrase de un magnet. Case icni când organelle lui interne fură trase în altă configurație.”(pag 299)

Titlul cărții: La răscruce de vânturi

Autor : Emily Brontë

Editura: Garamont

Locul publicării: Londra

Data publicării: 1985

Tematica roman de dragoste

***Carte recomandată de profesor
Pîcă Despina,
Școala Gimnazială Nr.1, Sat
Pildești***

„ În timp ce mă urcam la etaj, femeia m-a sfătuit să acopăr lumina lumânării și să nu fac niciun zgomot, căci stăpânul avea idei caudate în privința odăii în care mă va adăposti și niciodată nu lăsa de bunăvoie să doarmă cineva într-însa.” (pag 20)

„În dimineața unei zile frumoase de iunie s-a născut primul copilăș pe care urma să-l cresc eu, și ultimul din vechea familie Earnshaw. Eram la cositul fânului pe câmp îndepărtat, când fata care ne aducea de obicei prânzul, veni în fuga mare cu un ceas mai devreme, trecând prin fâneață și strigându-mă întruna.” (pag 63)

„Catherine își ocupă locul în fața ceaiului, domnișoara Isabella sosi chemată de clopot, apoi după ce i-am văzut așezați pe scaunele lor, am ieșit din odaie. Masa n-a durat nici zece minute.” (pag 95)

„M-am hotărât să-i urmăresc mișcările. Inima mea era nestrămutată alături de stăpân și mult mai puțin de partea doamnei Catherine. După părerea mea așa era drept căci el era bun, încrezător și cinstit, pe când ea...deși n-aș putea spune că era contrariul lui, mi se părea atât de îngăduitoare cu propria-i ființă încât nu prea aveam încredere în principiile ei și încă mai puțină înțelegere pentru sentimentele ei” (pag.105-106)

„Timp de câteva zile după seara aceea, s-a oferit să ne mai întâlnească la masă, totuși n-a vrut să-i excludă cu totul pe Hareton și pe Cathy”. Pag 313)

Titlul cărții: Să educăm prin pilde și povestioare

Autor : Fr. Daniel Ciobanu F.S.C.

Editura: Presa Bună

Locul publicării: Iași

Data publicării: 1999

Tematica: 345 de povestioare pentru activități cu tineri și copii

Carte recomandată de

prof. Blaj Paulina

Școala Gimnazială Nr.1, Sat Pildești

Jurnalul celor mici- pag.38-39

1.05. Din iubire, părinții mei m-au chemat astăzi la viață.

15.05. Iau naștere primele artere și corpul meu se formează foarte repede.

19.05. Deja am gură.

21.05. Inima mea începe să bată. Cine se îndoiește că trăiesc?

28.05. Brațele și picioarele mele încep să crească. Mă întind din toate încheieturile.

8.06. Din mâinile mele ies degetele. Este așa de frumos! În curând voi putea să apuc cu ele.

15.06. Abia astăzi mama mea a aflat că eu sunt în ea. M-am bucurat mult de acest lucru.

20.06. Acum este sigur că sunt o fetiță.

24.06. Toate organele mele sunt formate. Deja pot simți dureri.

6.07. Îmi cresc părul și sprincenele. Asta mă împodobește!

8.07. Ochii mei sunt gata de mult timp, chiar dacă pleoapele mi le acoperă. Dar în curând voi putea vedea totul: întreaga lume minunată și, în mod deosebit, pe mămică mea cea dragă care încă mă mai poartă în ea.

19.07. Inima mea bate minunat. Mă simt așa de bine în siguranță! Sunt foarte bucuroasă.

20.07. Astăzi, după aproape trei luni, mama mea m-a ucis.

O casă spre supraviețuire- pag.77

Un tată luă din dulap un borcan cu miere de albine, îl dădu fiicei sale să miroasă și apoi îi explică: „Un popor de de albine este format din mii și mii de albine. Fiecare albină are de îndeplinit o sarcină anume. Albinele lucrătoare construiesc fagurele, au grijă de incubație, hrănesc poporul și-l apără de dușmani. Regina face ouă: 2000 pe zi. O suită de albine tinere o înconjoară, o însoțește oriunde merge, îi aduc de mâncare, o mângâie și toate acestea le fac albinele de la sine, fără a întreba sau a sta pe gânduri.

A exersa continuu- pag.102

Un pianist discuta cu unul din prietenii săi cei mai apropiați. Vorbind printre altele despre muzică, pianistul îi spuse: „Dacă nu exerserez o zi, observ eu. Dacă nu

exersez două zile observă prietenii mei. Dacă nu exersez trei zile observă publicul”. La acestea, prietenul care era renumit pentru viața lui exemplară, îi spuse pianistului: „Mie mi se întâmplă la fel cu rugăciunea. Dacă nu mă rog o zi, observă Dumnezeu. Dacă nu mă rog două zile, observ eu însumi. Dacă nu mă rog trei zile, simt cei din jurul meu”.

Cele trei broaște- pag.139

Au fost odată trei broaște care au căzut într-un butoi cu smântână. Când n-au mai putut să iasă afară, una, care era optimistă spuse: „Eh! Imediat vom ieși afară.Să așteptăm să vină cineva ca să ne scoată”. Și înotă până când smântâna se lipi de căile respiratorii și astfel se duse la fund.

Broasca a doua care era pesimistă, spuse: „Nu se poate face nimic”. Și imediat se scufundă.

Cea de-a treia broască era realistă. Ea spuse: „Să batem din picioare, nimeni nu știe ce se va întâmpla, să batem! “ Bătând așa din picioare ore-n șir, la un moment dat broasca simți ceva solid sub picioarele ei: smântâna se transformă în unt. Acum se cățără pe mormanul de unt și sări afără din butoi.

Înțeleptul și soarta- pag.155

Când eram tânăr eram un revoluționar. Atunci mă rugam: „Doamne dă-mi puterea să schimb lumea”. Pe la jumătatea vieții mi-am schimbat rugăciunea: „Doamne ajută-mă să-i schimb pe cei cu care trăiesc și cu care intru în contact: familia, prietenii, colegii de muncă. Atunci voi fi mulțumit”. Acum când am îmbătrânit și zilele-mi sunt numărate rostesc doar o singură rugăciune: „Doamne ajută-mă să mă schimb pe mine însumi”.Ce bine ar fi fost dacă de la început m-aș fi rugat astfel. Nu mi-aș fi risipit viața.

Mâini goale- pag.174

Am avut un vis: Un om se prezenta în fața tribunalului de judecată a lui Dumnezeu și-i spuse: „Iată, Doamne, am împlinit legea ta, nu am făcut nimănui nici o nedreptate și nici un rău. Mâinile îmi sunt curate, Doamne!”.

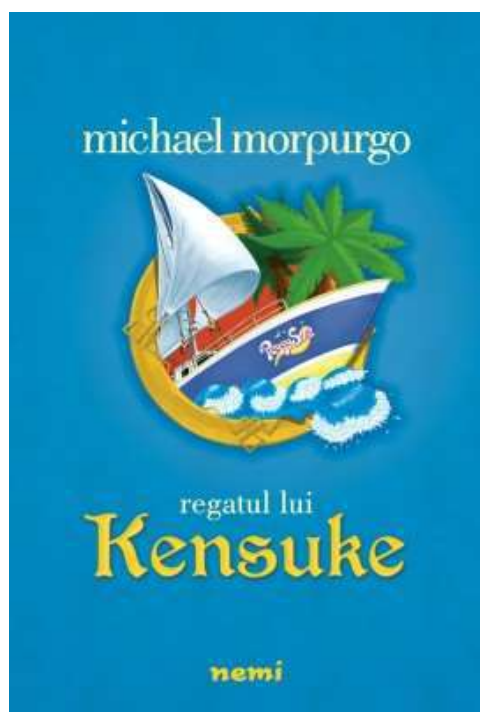
Dumnezeu îi răspunse: „Într-adevăr mâinile îți sunt curate, dar sunt și goale!”.

Înfometat după viață- pag. 180

Michelangelo spuse odată unei ducese: „Am 86 de ani și sper ca în curând Dumnezeu să mă cheme la el acasă”.

Ducesa îl întrebă: „Sunteți sătul și obosit de viață?”

Dar marele artist îi răspunse: „Nu, sunt dornic și infometat după viață!”

Titlul cărții: *Regatul lui Kensuke*

Autor : Morpurgo, Michael

Editura: Nemira

Locul publicării: București

Data publicării: 2017

Tematica Aventură

Carte recomandată de profesor de limba și literatura română, Sandu Carmen Școala Gimnazială Nr. 1, Sat Pildești, Structură Școala Gimnazială Nr. 1, Cordun

Am dispărut cu o noapte înainte să împlinesc doisprezece ani. Pe 28 iulie 1988. Abia acum pot să spun întreaga poveste extraordinară, povestea adevărată. Kensuke m-a pus să promit că nu voi spune nimic, absolut nimic, cel puțin zece ani de atunci înainte. Acesta a fost aproape ultimul lucru pe care mi l-a zis. Am promis și, din cauza aceasta, am fost nevoit să trăiesc o minciună. Am lăsat minciunile adormite să doarmă în continuare, dar acum au trecut mai mult de zece ani. Am terminat școala, facultatea, și am avut timp să mă gândesc. Familiei și prietenilor mei, pe care i-am înșelat prea multă vreme, le sunt dator cu adevărul despre îndelungata mea dispariție, despre întoarcerea mea din morți.

(pag.8)

Dar mai există un motiv pentru care trebuie să vorbesc acum, unul mult mai bun. Kensuke a fost un om minunat, un om bun, și mi-a fost prieten. Vreau ca lumea să-l cunoască așa cum l-am cunoscut eu.

Până la aproape unsprezece ani, când a sosit scrisoarea, viața mea era pur și simplu normală. Eram patru în casă: mama, tata, eu și Stella – adică Stella Artois, câinele meu ciobănesc alb și negru, cu o ureche ridicată și una pleoștită, care mereu părea să știe dinainte ce urma să se întâmple. Dar nici măcar Stella nu ar fi putut să prevadă felul în care scrisoarea aceea avea să ne schimbe viețile definitiv. (pag.23)

Uitându-mă acum în urmă, primii ani ai copilăriei mele au avut ceva repetitiv, asemănător. În fiecare dimineață mergeam spre „școala de maimuțe“. Așa îi zicea tatăl meu, din cauza copiilor care scoteau sunete nearticulate, țipau și stăteau atârnați cu capul în jos la locul de joacă. Și, oricum, pentru el eu eram „față de maimuță“ mereu, adică atunci când era în dispoziție jucăușă, ceea ce se întâmpla adesea. Școala, de fapt, se numea St Joseph și eu eram fericit acolo, în orice caz, în cea mai mare parte a timpului. După ce terminam orele, în fiecare zi, indiferent de vreme, mă duceam pe terenul de recreere ca să joc fotbal cu Eddie Dodds, cel mai bun prieten al meu din toată lumea, și cu Matt și Bobby și toți ceilalți. Era noroi acolo. Dădeai cu șutul în minge și, unde ateriza, acolo rămânea. Aveam echipa noastră, „Vagabonzii“ ne ziceam, și eram și buni. Echipele care jucau la noi în deplasare se așteptau, dintr-un motiv oarecare, ca mingea să sară, dar până își dădeau ele

seama că nu era așa, noi deja aveam un avantaj de două-trei goluri. Când jucam noi în deplasare, nu eram la fel de buni. (pag.46)

În fiecare weekend, livram ziarele de la magazinul din colț, care îi aparținea domnului Patel. Strângeam bani să-mi cumpăr o bicicletă de munte. Voiam să merg cu bicicleta pe munte, sus la mlaștini, cu Eddie. Necazul era că tot ce economiseam, cheltuiam. Și acum fac la fel. (pag.51)

Îmi aduc aminte că întotdeauna duminicile erau speciale. Mergeam cu toții la lacul de acumulare, să ne plimbăm cu șalupa, iar Stella Artois lătra de zor la celelalte bărci, de parcă nu aveau niciun drept să fie acolo. Tatălui meu îi plăcea tare mult, zicea el, pentru că aerul era curat și proaspăt, fără praf de cărămizi. El lucra la fabrica de cărămizi. Era înnebunit și după bricolaj. Nu exista ceva pe care să nu poată să-l repare, chiar dacă nu avea nevoie de reparații. Așa că în barcă se afla în elementul lui. Mama, care lucra cu jumătate de normă în birourile aceleiași fabrici de cărămizi, se desfăta și ea atunci. Îmi aduc aminte cum, odată, când stătea la cârmă, și-a dat capul pe spate să simtă vântul și a inspirat adânc. „Asta e!“ a strigat ea. „Așa trebuie să fie viața! Minunată, pur și simplu minunată!“ Tot timpul purta șapca albastră. Ea era căpitanul, nu exista nicio îndoială. Dacă era vreo briză pe acolo, o găsea și profita de ea. Avea instinct pentru așa ceva.

(pag.134)

Am petrecut niște zile fantastice pe apă. Ieșeam când era vremea rea, când nimeni altcineva nu mai îndrăznește, și treceam pe deasupra valurilor, abia atingându-le, înveseliți de viteză, de bucuria pură de a ne afla acolo. Și chiar dacă nu era nicio adiere de vânt, nu ne supăram. Uneori, eram singura barcă de pe tot lacul. Atunci doar stăteam și pescuim – apropo, eu eram mai priceput la pescuit decât ei doi –, iar Stella Artois se ghemuia în spatele nostru în barcă, plictisită de toată treaba, pentru că nu avea la cine să latre. (pag.158)

Apoi a sosit scrisoarea. Stella Artois a zdrențuit-o de îndată ce a alunecat prin fanta pentru scrisori. Avea găuri în ea și era umedă, dar am reușit s-o citim. Fabrica de cărămizi urma să se închidă. Amândoi părinții erau disponibilizați. (pag.179)

În dimineața aceea, am luat micul dejun într-o tăcere îngrozitoare. După aceea, nu ne-am mai dus niciodată cu barca duminica. Și nu a fost nevoie să întreb de ce. Amândoi încercau să-și găsească de lucru în alte părți, dar nu se găseau locuri de muncă. (pag.202)

Încet-încet, casa noastră a fost cuprinsă de tristețe. Uneori, când veneam acasă, ei nici măcar nu vorbeau. Se certau mult, pentru toate fleacurile, iar înainte nu fuseseră așa. Tatăl meu nu mai repara lucruri prin casă. Abia dacă mai stătea pe acolo, oricum. Dacă nu își căuta de lucru, era la cârciumă. Când era acasă, nu făcea decât să răsfoiască la nesfârșit reviste de iahting și nu spunea nimic. (pag.235)

Am încercat să stau cât mai mult pe afară și să joc fotbal, dar Eddie s-a mutat din oraș, pentru că tatăl lui își găsisse de lucru undeva în sud. Fără el, fotbalul nu mai era la fel. „Vagabonzii“ s-a destrămat. Totul se năruia. (pag.263)

Apoi, într-o sâmbătă, când m-am întors de la distribuitul ziarelor, am găsit-o pe mama plângând în capătul scărilor. Fusese atât de puternică întotdeauna! Nu o mai văzusem niciodată așa. (pag.287)

– Cerșetor neghiob, a îngăimat ea. Taică'tu e un cerșetor neghiob, Michael, să știi.

– Ce a făcut? am întrebat-o.

– A plecat, mi-a zis ea și am crezut că plecase de tot. Nici n-a vrut să audă de argumente, nu, nu. A zis că are el o idee. N-a vrut să-mi spună ce, numai că a vândut mașina, că ne mutăm în sud și că se duce să caute un loc pentru noi.

Am fost ușurat și destul de bucuros, de fapt. În sud eram probabil mai aproape de Eddie. Mama a continuat:

– Dacă își închipuie că plec din casa asta, ascultă-mă pe mine, o să aibă încă o surpriză.

– De ce nu? am zis eu. Nu au mai rămas prea multe aici.

– Păi e casa, în primul rând. Apoi Buni și școala.

– Mai sunt și alte școli, am completat eu.

Atunci s-a înfuriat tare de tot, mai tare decât o văzusem eu înfuriindu-se vreodată.

– Vrei să știi ce a pus capac? a țipat ea. Tu, Michael, când ai plecat să-ți duci ziarele azi-dimineață. Știi ce a zis taică'tu? Las' că-ți zic eu! „Știi ceva?” a zis el. „În casa asta e un singur salariu amar, banii lui Michael de pe ziare. Cum crezi că mă simt eu, ha? Fiul meu are unșpe ani. El are de lucru, iar eu nu.”

S-a oprit câteva momente, apoi a continuat cu ochii plini de lacrimi mânioase.

– Eu nu mă mut, Michael. Aici m-am născut. Și nu plec nicăieri. Nu mă interesează ce spune el, nu plec. (pag.294-295)

Eram de față când a sunat telefonul, peste o săptămână sau cam așa ceva. Știam că era tata. Mama vorbea foarte puțin, așa că nu-mi dădeam seama ce se întâmplă. Abia pe urmă mama m-a luat deoparte și mi-a povestit.

– Pare diferit, Michael. Adică, așa cum era înainte, pe vremuri, când l-am cunoscut eu. A găsit un loc pentru noi. „Faceți-vă bagajele și veniți!”, a zis. În Fareham. Undeva lângă Southampton. „Chiar lângă mare”, a zis. E ceva foarte diferit la el, să știi.

Într-adevăr, tatăl meu părea schimbat. Când am coborât din tren, era acolo, ne aștepta, cu ochii luminoși din nou și râzând întruna. Ne-a ajutat cu valizele.

– Nu-i departe, a zis el ciufulindu-mă. Stai să vezi, față de maimuță! M-am ocupat de toate. Și n-are rost să încercați vreunul să mă descurajați. M-am hotărât.

– În legătură cu ce? am întrebat eu.

– O să vezi, mi-a spus el.

Stella Artois a luat-o la fugă înaintea noastră, cu coada pe sus, fericită. Toți ne simțeam așa, cred. Până la urmă am luat un autobuz, pentru că valizele erau prea grele. Când am coborât, eram chiar pe malul mării. Nu păreau să fie case nicăieri, numai un port de iahturi.

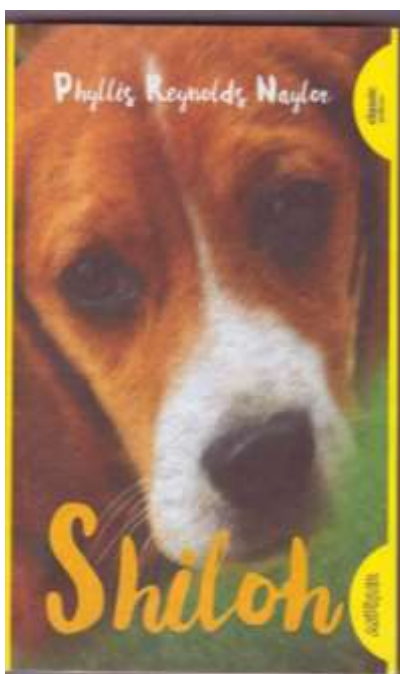
– Ce facem aici? a întrebat mama.

– Vreau să cunoașteți pe cineva. O prietenă bună. O cheamă Peggy Sue. Abia așteaptă să vă cunoască. I-am povestit mereu despre voi.

Mama s-a încruntat la mine, nelămurită. Nici eu nu înțelegeam mai multe. Tot ce știam cu siguranță era că tata o făcea dinadins pe misteriosul.

Ne-am chinuit cu valizele, în timp ce pescărușii țipau pe deasupra noastră, catargele iahturilor se loveau unele de altele, iar Stella lătra la toate, până când, într-un final,

tata s-a oprit chiar lângă o pasarelă care ducea spre un iaht strălucitor, albastru închis. A lăsat valizele jos și s-a întors spre noi. Avea un zâmbet până la urechi.
– Asta e, a zis el. Să fac prezentările: ea e Peggy Sue. Noua noastră casă. Ei?
(pag.315)

Titlul cărții: "SHILOH"

Autor : Phyllis Reynolds Naylor

Editura:ARTHUR

Locul publicării: București

Data publicării: 2016

Tematica : beletristica

**Carte recomandată de profesor
pentru învățământ primar
NECULAI ELENA - CĂTĂLINA
Școala Gimnazială Nr.1, Sat Pildești**

” În după – amiaza asta am parcurs cam jumătate din drum, de-a lungul râului, când am zărit ceva cu coada ochiului. Se mișca. Mă uit și, la vreo paispe metri de mine văd un câine cu blana scurtă- alb cu maroniu și pete negre-, care nu scotea nici un sunet, furișându-se doar cu capul plecat, uitându-se la mine și mergând cu coada-ntr-o parte , de parcă nici n-ar avea dreptul să respire. Un beagle , de vreun an , poate doi.

Mă opresc, cățelul se oprește și el. Arată de parcă tocmai ar fi fost prins făcând vreo boacăna, dar îmi dau seama că nu vrea decât să se țină după mine.

- Aici , băiete , zic eu , lovindu-mă peste coapsă.

Câinele se lasă pe burtă, târându-se prin iarbă. Mă pufnește râsul și mă-ndrept spre el. Are o zgardă veche și ruginită la gât, probabil mai bătrână decât el. Pun pariu c-a fost zgarda altui câine înaintea lui.”
(pag.10)

”În noaptea asta abia dacă pun geană pe geană. Când adorm totuși , îl visez pe Shiloh. Când mă trezesc , mă gândesc la el , cum a stat în ploaie toată după – amiaza, cu botul pe lăbuțe, privind către ușa noastră. Mă gândesc cum l-am dezamăgit, fluierând să-l chem de parcă aș fi avut un plan , făcându-l să vină după mine, pentru ca apoi să-l duc înapoi la Judd Travers ca să încaseze din nou bătaie.

Până pe la cinci dimineața, când începe să se crape de ziuă, știu vag ce am de făcut: trebuie să cumpăr câinele de la Judd Travers.

Nu-mi las mintea să meargă mai departe; nu mă gândesc la ce-o vrea Judd de la Shiloh, nici dacă s-ar învoi sau nu să-l vândă. Mai ales nu mă-ntreb de unde se presupune că aș putea face rost de bani. Tot ce știu e că nu-mi vine-n minte decât o cale de a smulge câinele de la Judd și, asta e tot ce am de făcut.”
(pag.28)

” A doua zi dimineață, când mă duc să-l văd pe Shiloh, îi prind funia de zgardă și plec cu el de cealaltă parte a dealului, unde în afara Domnului, nu ne vede nimeni. Apoi îi dau drumul, alergăm , ne-npiedicăm , râdem și ne rostogolim , oprindu-ne din când în când doar pentru a sta întinși în trifoi, eu pe spate , Shiloh pe burtă , amândoi gâfâind și vârându-ne nasul unul într-altul.

Habar n-am dacă Shiloh devine tot mai uman sau eu mă transform tot mai mult într-un câine. Dacă Isus se va mai întoarce vreodată pe Pământ , sigur se va întrupa într-un câine, fiindcă nu există ființă mai răbdătoare, mai umilă, mai iubitoare sau mai loială decât câinele ăsta pe care-l țin chiar acum în brațe.” (pag.65)

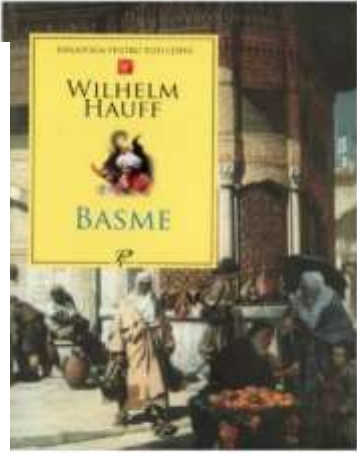
” Când ajung la el joi , îmi dau seama că răutatea lui Judd a ieșit iar la iveală, deoarece văd bine că nu prea mai are ce să mă pună să fac, dar îmi dă de muncă numai ca să vadă că transpir și mă spetesc. Să sap o groapă ca să-și poată arunca gunoiul. Să prășesc din nou porumbul, să frec veranda , să tai buruienile de pe peticul de pământ cu fasole. (...). Am făcut tot ce mi-a cerut el, ba chiar mai bine decât se aștepta.

- Ei bine , încă o zi, spune Judd când mă așez în sfârșit lângă el , eu cu apa mea , el cu berea lui. Ce-ai de gând să faci cu câinele ăla după ce-o să fie al tău ?

- Să ne jucăm , îi spun eu , să-l iubesc. ” (pag.169)

” După ce Becky și Dara Lynn au intrat în casă , mă las pe spate în iarbă , fără să-mi pese de roua proaspăt așternută , iar Shiloh se urcă peste mine de-a curmezișul , cu lăbuțele pe pieptul meu.

Mă uit cum se lasă întunericul , cum cerul devine tot mai roșiatic lși , mă gândesc că nimic nu e așa de simplu cum ai crede la prima vedere- nici nu e corect sau greșit , nici cu Judd Travers , nici cu mine sau cu câinele ăsta pe care-l am acum. Dar partea bună e că l-am salvat pe Shiloh și că am deschis și eu nițel ochii. Pentru unșpe ani , nu-i puțin lucru. ” (pag.172)

Titlul cărții: Basme

Autor : Wilhelm Hauff

Editura:Prut

Locul publicării: București

Data publicării: 2008

Tematica: Literatura Universală

**Carte recomandată de institutor,
Popa Georgiana,
Școala Gimnazială Nr.1, Sat Pildești**

„ Așa se ivi caravana în fața privirii călărețului ce se apropia de ea. Necunoscutul călăreț pe un mândru cal arab, cu cioltar din piele de tigru și căpăstru stacojiu, împodobit cu clopoței de argint; pe capul bidiviului flutura un frumos surguci din pene. Îmbrăcămintea arătosului călăreț era tot atât de mândră ca și calul său. Pe cap avea turban alb, falnic, cusut cu fir de aur, pe trup – ilic și șalvari roșii ca para focului, iar la șold îi atârna un iatagan cu plasele măiestrit făurite.”

(pag.9, *Caravana*)

„ Califul scoase pentru o clipă narghileaua din gură și întrebă: – De ce ai o față atât de îngândurată, o, marele meu vizir? Vizirul își încrucișă brațele pe piept, se plecă în fața stăpânului său și răspunse: – Stăpâne, nu știu dacă am o față îngândurată, dar jos, în fața porților palatului, se află un boccegiu care are de vânzare lucruri atât de frumoase, încât tare îmi pare rău că n-am mai mulți bani.”

(pag.13, *POVESTEA CALIFULUI BARZĂ*)

„ – Bună să-ți fie inima, dragă Clămpăne-Cioc! Iată, am adus o mică gustare. Vrei o ciozvârtă de șopârlă sau o pulpiță de broască? – Mulțumesc frumos; azi nu prea am poftă de mâncare. Am venit pentru altceva la câmp. Astăzi trebuie să dănuiesc în fața oaspeților tatălui meu și vreau să fac în taină câteva încercări.”

(pag.16, *POVESTEA CALIFULUI BARZĂ*)

Titlul cărții: O buclă în timp

Autor : Madeleine L'Engle

Editura:ARTHUR

Locul publicării: București

Data publicării: 2015

Tematica: Roman științifico-fantastic și fantasy

***Carte recomandată de profesor,
PÎCĂ DESPINA,
clasa a II -a B,
Școala Gimnazială Nr. 1, Sat Pildești***

„Meg îngenunche la picioarele mamei. Lumina și căldura bucătăriei o linișțiseră și uitase de fricile din mansardă. Ibricul cu cacao răspândea o aromă delicioasă. Pe pervazul ferestrei înfloriseră mușcatele, iar pe masă era un buchet de crizanteme mici, galbene. Perdelele roșii, cu modele geometrice verzi și albastre, erau trase și dădeau încăperii un aer vesel.”

(pag.14)

„-Nimic, spuse Meg. Asta-i problema!

-Și scrisorile tatălui tău?

-Au încetat să mai vină.

-Și n-ați primit nicio veste, nimic?

- Nu, răspunse Meg, cu o voce tristă. Nimic.”

(pag.50)

„Doamna Care vorbi din nou. Vocea îi sună obosită și își dădură cu toții seama că a vorbi însemna o mare trudă pentru ea.

-Nnnu-l mmulltt dde-attunnci, nnu? O întrebă ea cu blândețe pe doamna Ce.

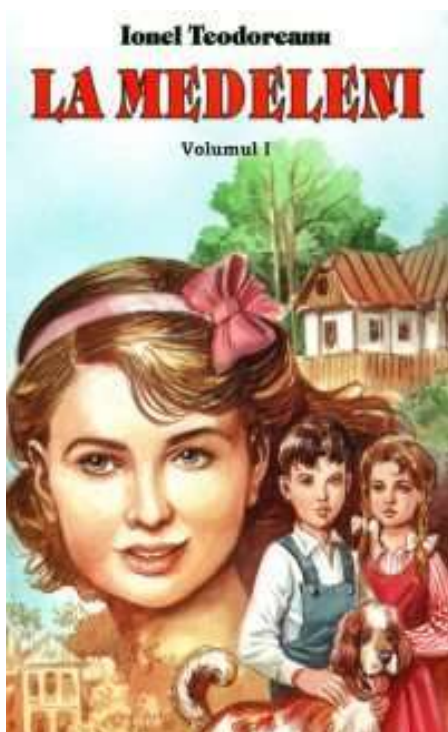
Doamna Ce dădu din cap că nu. Charles Wallace se opropie de doamna Ce:

-Am înțeles. Acum abia am înțeles. Ați fost stea cândva, nu?”

(pag.86)

„-Sunt foarte tineri, spuse ea. Pe Pământ, cum numesc ei planeta lor de origine, nu comunică niciodată cu alte planete. Se învârt singuri în spațiu”

(pag.174)

Titlul cărții: La Medeleni

Autor : Ionel Teodoreanu

Editura: Nicol

Locul publicării: București

Data publicării: 2007

Tematica: Vârsta frumoasă a copilăriei

**Carte recomandată de , prof. Limba
română, Cocea Loredana
Școala Gimnazială Nr.1, Sat Pildești**

„ Doi țărani salutară cu o arhaică solemnitate pe viitorul stăpîn al moșiei. Mișcarea vastelor pălării învălui pe Dănuț cu epicul vînt al gloriei. Se opri în mijlocul șoselei ca un gladiator aclamat în arenă cu călcîiul pe trupul biruitului, avînd drept scut zmeul, drept lance sfoara al cărei fuior îl strîngea în pumnul răpezit îndărăt.” (pg. 35)

„ În tăcerea din nou limpezită, cerul torcea înnăbușit. Dănuț pipăi sfoara ca pe tăișul unei săbii, cu vîrfurile degetelor. ” (pg.36)

„ Și, brusc, îi întinse cutiuța cu bomboane violete, oferindu-i orășenește. Gheorghiuța sovăi, dar îndemnul cucoanei îl hotărî. Înșfăcă repede cutiuța. Dănuț rămase cu capacul, indignat și nedumerit. Doamna Deleanu începu să rîdă. ” (pg.38)

„ Costumul elegant de marinar, îmbrăcat abia de dimineață, încercase naufragiul șoselei. Sandalele fumegau la fiecare mișcare de colbăite ce erau, iar șosetele atîrnau buzate, descoperind gleznelor mai albe decît pulpele. Doamna Deleanu se așeză pe bancă, avîndu-l pe Dănuț în față, ca o problemă de arhitectură. Își ridică voaleta, își scoase mînușile. Dănuț se simți reconstruit. Cochetă impertinență — poruncită de năsucul cîrn copilărește — bereta albă se înclină spre ceafă, cam pe-o ureche, decoltînd fruntea în întregime; panglicile fluturară marin; funda albastră reînflori cu ancora pe față, la îmbinarea aripelor gulerului... ” (pg.39)

„ De astă-vară făgăduise Olguța moșului un pac di titiun, și nu uitase! Pacul era o cutie de tablă, cu tutun de lux cumpărată de Olguța din banii ei, de cu toamnă, și păstrată în dulăpiorul ei un an întreg. Olguța n-avea bunici. Chipul vioi și ghiduș al

moșneagului se încruntă de înduioșare. Ochii mici se micșorară sclipitori; mustețile-mproșcate-a neastîmpăr, tremurată zburlete. Cuprinzînd c-o mîină hățurile încrustate cu mîinile Olguței, scotoci cu cealaltă în buzunarul de la piept, scoase o garofiță sălbatecă și, binișor, înfipse în pletele întunecate ale fetei roșul luceafăr al dedeochiului. ”

(pg. 45)

„ Dacă ar fi intrat bunica în odaia fetițelor și-ar fi pus ochelarii și, fără să atingă cu degetul nici șifoniera, nici cele două dulăpioare de lîngă paturile de nuc, ar fi văzut că pic de colb nu-i nicăieri, nici muște, și-ar fi oftat cu ușurare; ar fi simțit mirosul de podele ceruite îmbinîndu-se cu aroma de răcoare păstrată doar în tihna caselor bătrîne unde iernează mere și gutăi și ar fi clătinat din cap cu bunătate și cu duioșie; și s-ar fi aplecat cu multă trudă asupra paturilor neted învelite, și dezvelind un colț ar fi văzut că așternutu-i de olandă și că spălătoreasa-i vrednică, și că-n dulapul rufelor mai e sulfină și lavandă — și-ar fi acoperit ea cu evlavie colțul descoperit; și dacă ar mai fi deschis și șifoniera și-ar fi văzut păpușile care așteptau emoția fetițelor premiate la examenul de clasa treia primară și-ar fi luat bunica ochelarii de pe nas, ștergîndu-și-i, ar fi făcut o cruce la icoana Preacuratei din părete, o alta deasupra încăperii — și-ncetișor, încetișor, ar fi ieșit, și s-ar fi dus... fiindcă Monica putea să intre, în odaia fetițelor nu mai era nimeni. ”

(pg. 52)

„ Odăița lui Dănuț avea și flota! Flota de lighean lucrată de moș Gheorghe din coji mari de nucă: chibrituri drept catarg, foițe de hîrtie ceruită drept vîntrele, buzele lui Dănuț drept vînt și ale Olguței drept ciclon. Flota de băltoace: corăbioare debile încărcate ca arca lui Noe, cu vietăți de celuloid găunos. ”

(pg.59)

„ Mă jur pe păpușa mea Monica... Începu ea repede.

— Că n-am să spun la nimeni... formulă Olguța mai departe, bătînd tactul cu degetul arătător. — ...că n-am să spun la nimeni... repetă Monica dînd din cap.

— ...ceea ce are să-mi spuie Olguța.

— ...ceea ce are să-mi spuie Olguța.

— Stai! se încruntă Olguța. Mai spune după mine!... Și dac-oi spune...

— ...și dac-oi spune... repetă Monica în silă, ridicînd din umeri.

— ...să-mi moară păpușa. —

...să-mi moară păpușa. Ai isprăvit?

— Stai, așa nu-i bine... Spune încă o dată!... Și dac-oi spune... spui?

— ...și dac-oi spune, oftă Monica.

— ...îi dau voie Olguței... — ...îi dau voie Olguței...

— ...să spargă capul păpușei mele Monica.

— ...să spargă capul păpușei mele Monica, repetă Monica, indignată.

— Acum spune: amin!

— ...Amin. ”

(pg.66)

Titlul cărții: CUM FUNCȚIONEAZĂ LUCRURILE?

Autor : CHRIS OXLADE

Editura: AQUILA

Locul publicării: ORADEA

Data publicării: 2008

Tematica: descoperiri tehnologice și invenții, experimente, machete

Carte recomandată de profesor de educație tehnologică , diriginte clasa a VIII - a A, Manuela Cătălina Ghiuță Școala Gimnazială Nr. 1, Sat Pildești

Pag. 92-Motoarele

„Multe mecanisme moderne sunt puse în funcțiune de motoare, care, la rândul lor sunt niște mecanisme complicate. Un motor este o mașinărie care produce energie de mișcare din căldură, aceasta fiind produsă prin arderea unui combustibil cum este benzina, motorina sau gazul.”

Pag. 110-Mașini ale viitorului

„Mașinile care realizează munci complicate au nevoie de control. Unele dintre aceste mașini au nevoie de un operator uman, care să le controleze manual.”

Pag. 318-O lume tot mai mică

„Înainte de apariția șinelor de cale ferată, cel mai rapid mod de a călători era călare pe spatele unui cal.”

Titlul cărții: Păunașul Codrilor

Autor: Victor Eftimiș

Editura: Floarea Darurilor

Locul publicării: București

Data: 1952

Tematica: Basm

**Carte recomandată de prof. înv.
primar****Norocel Maria Gabriela****Școala Gimnazială Nr.1, Sat Pildești**

“ A fost odată o țărănuță tânără, frumoasă și spornică la treabă, Dumitrana. Știa să cânte, de înveselea pe oricine se apropia de dânsa. Și era sprintenă și voioasă ca nimeni alta. Dar iată că un zmeu, care nu găsisese nicio zmeoaică să-i fie nevastă, că erau toate urâte, leneșe și cicălitoare, se gândi să se însoare cu o pământeană. Auzind de frumusețea Dumitranei dori să o ia de nevastă. Însă, fata alese drept mire un flăcău din satul ei, pe nume Boldur. Se cununară și trăiră fericiți în căsuța lor, muncind cu spor. Nu trecu anul și Dumitrana născu un băiat căruia îi puse numele Florin. ”

p.76

“ În Pădurea-Sânzienelor trăia neștiut de nimeni, un înțelept bătrân. Acesta fusese cârmuitor al țării. Îl izgonise din fruntea împărăției același zmeu, care-o răpise și pe Dumitrana.”

p.77

“ Copilul se făcea mare, creștea voios în Pădurea-Sânzienelor. Bunul moșneag, care-l ocrotise ca un părinte adevărat, îi făcuse arc și o ghioagă cu care să vâneze păsări și sălbăticiuni, îi vorbise despre oameni și despre viața lor prin orașe și prin târguri, îl învățase să citească și să scrie.....”

p.78

“ Erai înfășurat în scutece, cu plăpumioară albastră... Uite și salba asta ce ți-am găsit-o la gât. La gât n-ai s-o mai poți purta, că nu te mai încapă. Fă-o brățară și pune-o la încheietura mâinii. Vezi ? Pe fiecare bănuț este o slovă. Șase slove: F-L-O-R-I-N e numele tău.”

p.79

“ Și deodată, dintr-o singură lovitură, Florin reteză gâtul zmeului. Apoi, împreună cu cei mai apropiați dintre ostașii săi, coborî în beciurile palatului, de unde îi dezdrobi pe cei aruncați acolo .”

p.82

“ Când Dumitrana mai văzu la mâna băiatului acea salbă pe care i-o petrecuse în jurul gâtului, când flăcăul nu era decât un prunc, n-a mai rămas pic de îndoială că se aflau acolo, față-n față mama și feciorul. Florin o luă în brațe, ca pe un copil, atât era sărmana femeie de ușoară.....”

p.83

“ Renumele lui Florin, băiat înțelept, inimă bună și voinic între voinici, umbla din sat în sat, din târg în târg, așa precum numele lui Făt-Frumos ajunsese peste mări și țări. Și într-o bună zi, se vesti că a murit împăratul țării vecine .”

p.104

“ Te uiți la ceata acea strălucitoare ce coboară treptat acum ? Sunt cei trei feciori ai răposatului împărat, precum și alți băieți de neam ales, care râvnesc să fie făcuți domni. Dacă vreunul va fi socotit că e bun să stea în fruntea țării, noi toți ne vom pleca și-l vom urma. Însă împăratul va fi ales de către o pasăre măiastră, care locuiește în turnul cel mai înalt al palatului împărătesc.”

p.106

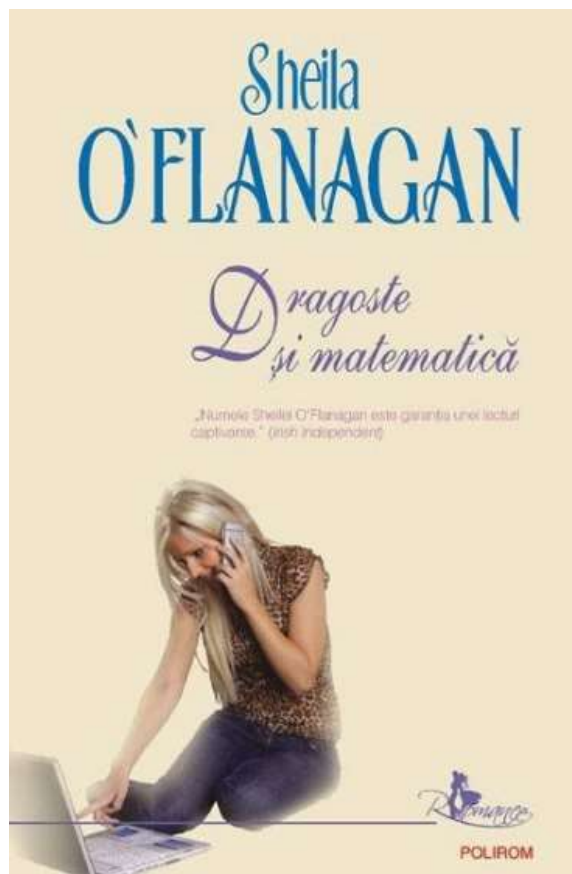
“ Pasărea făcu trei ocoluri, coborând ușor și se opri din nou în inima văzduhului, ca o inimă albă.....Fâlfâia din aripi și începu să se depărteze zburând spre dealul unde era Florin. Privirile tuturor se îndreptă într-acolo. Iarși mai făcu porumbița trei ocoluri, apoi zbură săgeată spre flăcăul nostru și-și înfipse gheruțele în păr....”

p.107

“ Vreme îndelungată domni Păunașul-Codrilor și cu Florina lui, gospodărind și judecând pricinile dintre oameni cu inima caldă și cuget drept, spre deplina mulțumire a întregului norod.

Iar porumbița albă n-a mai ieșit vreme îndelungată din turnul ei înalt, hrănindu-se cu roua zorilor și cu grăunțele aduse de vânt .”

p.108

Titlul cărții: Dragoste și matematică

Autor : Sheila O'Flanagan

Editura: Polirom

Locul publicării: Iași

Data publicării: 2008

Tematica Literatura engleză, Roman
(dragoste)

**Carte recomandată de
Prof. Blaga Bogdana – Valeria
Școala Gimnazială
"I.I.Mironescu" Tazlău**

“ Darcey era foarte simpatizată de colegi, în ciuda faptului că mulți erau impresionați de IQ-ul ei ridicol de mare și că până și Peter Henson, directorul companiei, îi cam știa de frică. Dar niciodată nu făcea caz de IQ-ul ei (odată chiar se apăruse comentând că inteligența era un lucru complet separat de bunul-simț). Era ușor să lucrezi pentru ea și niciodată nu țipa la nimeni pentru o greșală, nici chiar atunci când ar fi meritat s-o facă. Totuși, pe mulți îi deranja chiar și această îngăduință a ei față de imperfecțiunile lor.”

P14

“Anna gustă din vinul rece. Dar hai să analizăm puțin lucrurile. Sunt o femeie de treizeci și șase de ani cu o fiică de zece. Încă locuiesc cu maică-mea pentru că am nevoie de cineva care să mă ajute să am grijă de copilul meu. Dar nu vreau să stau acasă la mama. Vreau să găsesc pe cineva, să am un bărbat în viața mea și o casă a mea. E atât de alinații de greu.

-Întotdeauna e greu,spuse Darcey cu blândețe. Să-ți găsești pe cineva potrivit e mult mai dificil decât să îți găsești cariera potrivită! ”

P36

“Îi plăcuse la nebunie să facă parte dintr-o gașcă. La școală, cu toate că era inclusă în categoria celor mai isteți, nu prea se ținuse de găști, preferând să stea cu prietena ei cea mai apropiată. Dar Nieve era o persoană mai degrabă sociabilă, și, deși ea și Darcey erau prietene la cataramă, stăruise că hoinăritul prin Europa era mai mișto în gașcă decât de capul lor. ”

P57

“De împărțit, împărțeau orice. Jucăriile. Hainele. Machiajul. Ba chiar, câteodată, și iubii, deși dacă n-ar fi fost Nieve, nu ar fi existat iubii de împărțit. Acesta era singurul capitol din viața lor unde superioritatea lui Nieve era de necontestat.”

”Știu că acum sună tâmpit, dar aveam senzația că toată lumea râde de mine, știind că prietena mea cea mai bună nu trebuie decât să se întoarcă acasă și să bată din palme și puf! Ca prin minune, iubitul meu își pierde interesul față de mine. Ca și cum aș fi fost trădată de cei doi oameni în care aveam cea mai mare încredere pe lumea asta.”

P181

” – Eu nu vorbesc nici o limbă asiatică, îl informă Darcey. Nici măcar chineza.
 – Nu e vorba de limbi străine, știi foarte bine, se grăbi el să răspundă. E vorba că tu ești o persoană cu care se tratează ușor.
 – Dar avantajul meu e că pot să vorbesc cu oamenii în limba lor, îi atrase ea atenția. Știu că engleza e suficientă în Asia, în majoritatea cazurilor. Dar în felul acesta, mă lipsești de avantajul meu firesc.
 – Avantajul tău nu e limba. Avantajul tău, după cum știi deja – și pe cât e de grozav pentru cei care te cunosc – avantajul tău ești chiar tu.”

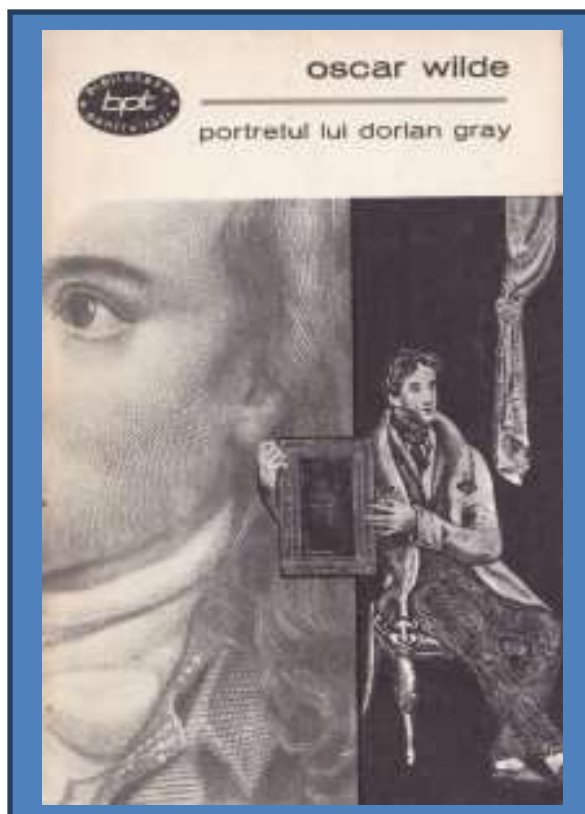
P191

”O mulțime de fete au relații care o sfârșesc rău și nu se mărită din cauza asta cu primul bărbat disponibil pe care îl văd. Și mai multe fete se mărită, dar nu își bănuiesc soții că le înșală cu fiecare femeie pe-care o întâlnesc după aia. Majoritatea femeilor chiar sunt îndrăgostite de bărbații cu care se mărită. Numai că eu am dat-o în bară la capitolul acesta. Cum spunea și Neil odată, eu mă înțeleg mai bine cu rădăcinile pătrate și cu algebra decât cu oamenii.”

P241

” – Trebuie să recunosc că sunt surprins să te văd atât deserioasă. Și atât de hotărâtă să faci față. Înainte erai puțin ironică în ceea ce privește succesul.
 – Din câte îmi aduc eu aminte, mă plângeam că femeile trebuie să fie reci și calculate dacă vor să ajungă în vârf. Pe atunci era adevărat. Nu știu cât de adevărat e acum. Zâmbi și continuă: Probabil că încă e adevărat. Știu că m-am descurcat bine, dar asta s-a întâmplat puțin împotriva voinței mele.”

P.260

Titlul cărții: Portretul lui Dorian Grey

Autor : Oscar Wilde

Editura pentru literatură

Locul publicării: București

Data publicării: 1969

Tematica: roman

**Carte recomandată de profesor
Diana Elena Chițu
Școala Gimnazială
"I.I.Mironescu" Tazlău**

"Există o anumită fatalitate legată de orice distincție fizică ori intelectuală, o fatalitate de soiul aceleia care parcă urmărește de-a lungul istoriei pașii nesiguri ai regilor. Este mai bine să nu te deosebești de cei din jur. Pe lumea asta urâții și proștii au tot ce e mi bun în viață. Pot sta liniștiți în fotoliu și să se zgâiască la piesă. Dacă nu cunosc gustul victoriei, sunt cel puțin scutiți de amărăciunea înfrângerii. Trăiesc așa cum s-ar cuveni să trăim cu toții, fără griji, nepăsători și senini. Nu aduc niciodată nenorocirea pe capul altora și nici n-o primesc din partea celorlalți."

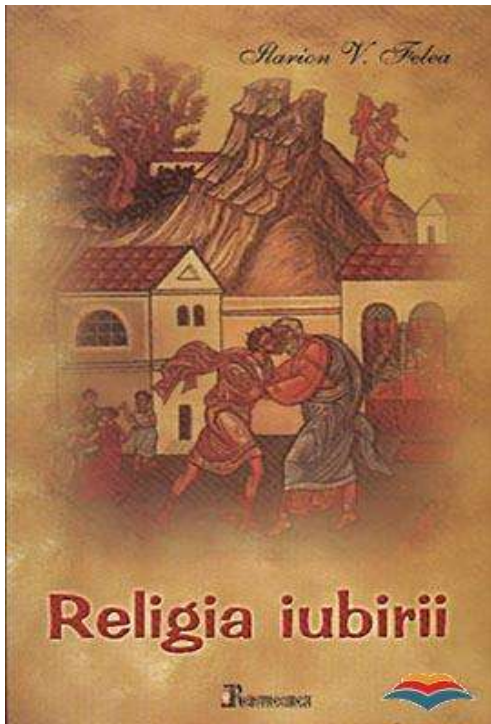
(pag. 9)

"Sufletul și trupul, trupul și sufletul – câte taine ascund ! Există animalitate în suflet, după cum trupul își are clipele lui de purificare spirituală. Simțurile se pot rafina, iar inteligența poate cădea în ruină. Cine ar fi în stare să spună unde încetează impulsul carnal și unde începe impulsul psihic ? Cât de superficiale sunt definițiile arbitrare ale psihologilor de duzină!"

(pag. 88)

"Simțea că, într-adevăr, sosise clipa alegerii. Dar nu cumva alegerea era acum lucru împlinit ? Ba da, viața hotărâse în locul lui – viața și veșnic însetata-i curiozitate ațintită asupra tainelor vieții. Tinerețea fără ofilire, patimile nestăpânite, plăcerea subtilă și tainică, bucuriile sălbatice și păcatele și mai sălbatice încă – pe toate trebuia să le trăiască. Portretul era menit să ducă povara propriei lui rușini : atât și nimic mai mult."

(pag. 156)

Titlul cărții: Religia iubirii

Autor : Ilarion V.Felea

Editura: Reintregirea

Locul publicării:

Data publicării: 2009

Tematica: Religie

**Carte recomandată de profesor
Ciobotaru Mihaela-Luminița
Școala Gimnazială
„I.I. Mironescu”-Tazlău**

„A fi religios înseamnă a fi un om serios, bun de inimă și sincer; un credincios devotat, militant și evlavios; un caracter nobil, ordonat și dezinteresat.”

P.16

„Se mai spune că dacă ar exista un Dumnezeu pronietor, s-ar limita și nimici libertatea omului. Obiecțiunea aceasta are numai aparență de seriozitate, fiindcă Dumnezeu nu constrânge pe nimeni. El respectă libertatea omului ca pe unul dintre cele mai alese daruri cu care l-a înzestrat. Nu se poate da nici un exemplu din care să se poată constata că Dumnezeu limitează sau nimicește prin pronie libertatea omului.”

P.142

„Multă vreme s-a crezut că trebuie să alegem între cele două noțiuni: ori creație, ori evoluție. Aletrnativa aceasta acum nu se mai pune; a fost obținută formula mulțumitoare: creația și evoluția.”

P.205

„Dacă Dumnezeu ar pedepsi pe fiecare om, după cum greșește și astfel ar face minuni sub ochii nostri îngroziți; n-ar mai fi un Tată, ci un tiran. Dacă ar fi stat cu trăsnete după noi, ar fi trebuit de mult, să ne fi distrus pe toți, pentru că suntem imperfecti și păcătoși, mai mult sau mai puțin.[...] Se întâmplă uneori că acest Tată dă și pedepse, dar aceste pedepse își au înțelepciunea, planul și rostul lor, pe care noi de cele mai multe ori nu le putem pătrunde, deși ne sunt folositoare. Copilul când este pedepsit de părinți strigă, plânge și se revoltă, pentru că nu-și dă seama că părinții nu l-au pedepsit din ură, din dor de răzbunare sau din plăcerea de a-l vedea suferind, ci numai în scop de îndreptare, spre binele lui.”

P.300

„Biblia este mărturia revelației divine în momentele ei istorice, cartea peste care nu se trece fără interes, cea mai monumentală operă din care știm, cunoaștem și concludem că Dumnezeu a vorbit oamenilor.”

P.329

Splendida cetate a celor o mie de sori

Autor: Hosseini Khaled

Editura: Niculescu

Locul publicării: București

Data publicării: 2017

Tematica: iubirea, prietenia a două femei în Afganistanul zilelor noastre

Carte recomandată de
prof. Ciaușu Todirică Tamara
Școala Gimnazială „I.I.Mironescu”
-Tazlău

„Splendida cetate a celor o mie de sori este o carte ambițioasă... Hosseini s-a inspirat din ultimii 33 de ani de istorie tumultuoasă a Afganistanului, o istorie a războiului și opresiunilor de tot felul. Găsim în paginile acestei cărți o poveste tulburătoare despre viața a două femei.”

„În același stil fermecător, inconfundabil, care a făcut din Vânătorii de zmei un bestseller internațional, Khaled Hosseini spune în Splendida cetate a celor o mie de sori povestea unei iubiri coborâte parcă din vechile poeme persane, a unei prietenii care nu se dă în lături de la sacrificiul suprem și a unui oraș care, în ciuda tuturor vicisitudinilor, se încapățânează să renască din propria-i cenușă. În timp ce pe fundal se derulează evenimentele care au marcat istoria Afganistanului în ultimii treizeci de ani – ocupația sovietică, jihadul dus împotriva ei, războiul civil și teroarea instaurată de regimul taliban -, două femei foarte diferite descoperă cât de mare este puterea dragostei și ce orori pot fi îndurate în numele ei.”

Coperta a IV a

„O femeie ca tine și ca mine n-are nevoie decât de o singură, ascultă-mă bine, deprindere în viața asta și aia nu se-nvață la școală. Uită-te la mine.

- N-ar trebui să vorbești așa cu ea, copilă, a intervenit hoge Faizzullah.
- Uită-te la mine.

Mariam și-a ridicat privirea.

- O singură deprindere. Și-aia se numește tahamul. Puterea de a îndura.
- De a îndura ce, nana?

- A, nu-ți face tu griji în privirea asta, i-a răspuns nana. O să ai parte de așa ceva, cu vârf și-ndesat.”

P.24

„Laila s-a uitat cu atenție la obrajii ofiliți ai lui Mariam, la pleoapele care atârnau peste ochii încercănați de oboseală, la ridurile adânci care îi încadrau gura – le-a văzut pe toate de parcă și ea s-ar fi uitat la Mariam, cu adevărat, pentru prima oară. Și, pentru prima oară nu a mai văzut chipul unei vrăjmașe, ci unul pe care se întipăriseră dureri suportate în tăcere, poveri duse fără crâcnire, un destin crud, în

fața căruia se plecaseră, resemnată. Dacă va rămâne aici, s-a întrebat Laila, acesta va fi și chipul ei, peste douăzeci de ani?

- N-am putut să-l las, a spus Laila. La mine acasă n-am pomenit așa ceva.
- Acum, asta este casa ta. Ar trebui să te obișnuiești cu ideea.
- Nu cu bătaia. Niciodată.

O să ți-o iei și tu, să știi, a spus Mariam, ștergându-se pe mâini cu o cârpă. Cât de curând. Chiar și cel mai proaspăt pește se-mpute după câteva zile. Și i-ai făcut o fată. Așa că, vezi tu, păcatul tău este chiar greu de iertat decât al meu.”

P. 244-245

„Anotimpurile veniseră și trecuseră, în Kabul, președinții fuseseră investiți și asasinati; un imperiu fusese înfrânt; vechile războaie se încheiaseră și izbucniseră altele noi. Dar Mariam nu prea se sinchisise. Petrecuse acești ani retrasă într-un colț îndepărtat de mintea ei, într-un pustiu în care nu existau tânguire și dorință, vis și deziluzie. Dar cumva, în aceste ultime luni, Laila și Aziza – o harami, la fel ca ea, după cum s-a dovedit – deveniseră niște prelungiri ale ei, iar acum, fără ele, viața pe care Mariam o îndurase cu atâta stoicism, atâta amar de vreme, i s-a părut dintr-odată de neîndurat.

Noi o să plecăm, la primăvară. Eu și Aziza. Vino cu noi, Mariam.”

P.250

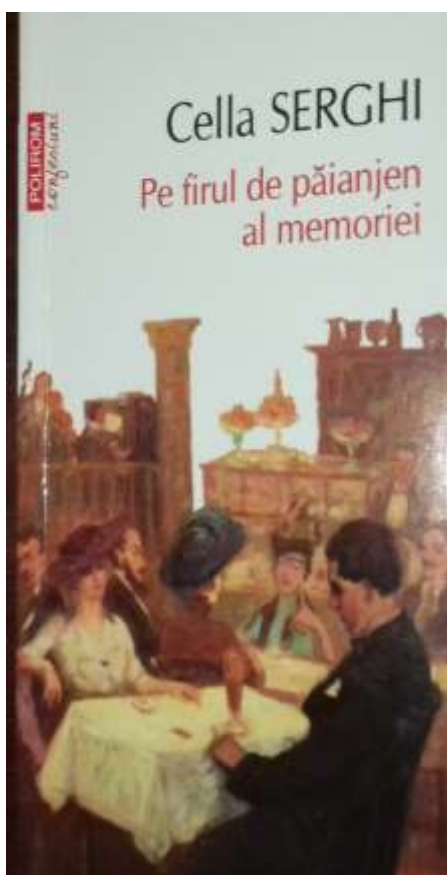
„În apropierea de poartă, bărbatul din spatele ei i-a cerut să se oprească. Mariam l-a ascultat. Prin sita de la burqa, i-a văzut mâinile de umbră ridicând kalașnikovul de umbră...

- Îngenunchează aici, hamshira. Și uită-te-n jos. Mariam a făcut ce i s-a spus pentru ultima oară.”

P. 360

„După ce s-au întors la Kabul, Laila a suferit fiindcă nu știa unde au îngropat talibanii trupul lui Mariam. Își dorea să poată merge la mormântul lui Mariam, să se reculeagă o vreme, să lase o floare, două. Dar acum a înțeles că nu are nicio importanță. Mariam nu este niciodată foarte departe. Este aici, în pereții pe care i-au renovat, în pomii pe care i-au plantat, în pădurile cu care se învelesc copiii ca să nu tremure de frig, în aceste perne și cărți și creioane. Este în râsul copiilor. Este în versetele pe care le recită Aziza și în rugăciunile pe care le murmură atunci când se pleacă, cu fața la apus. Dar cel mai mult Mariam este în inima Lailei, unde strălucește cu puterea explozivă a o mie de sori.”

Pag. 399

Titlul cărții: Pe firul de păianjen al memoriei

Autor : Cella Serghi

Editura: Polirom

Locul publicării: Iași

Data publicării: 2013

Tematica: Literatură

**Carte recomandată de
profesor Gabriela Baba
-Colegiul Tehnic „Gheorghe
Cartianu”**

„Eram, așa cum își dorea, mereu aproape de el. Îi dădeam sugestii pentru rochiile pe care urma să le poarte eroina din *Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război*, romanul la care adăuga mereu amănunte și chiar pagini și capitole întregi.

—Dar ar trebui să știu cum e eroina, Camil.

—Când avea optsprezece ani, semăna cu dumneata. Pe urmă, s-a schimbat. Să rămâi cum ești acum!”
pp.26-27

„La treisprezece ani, în tren, citeam cu importanță *Sonata Kreutzer* și m-am simțit jignită când cineva m-a întrebat:

—Ce înțelegi din cartea asta, fetițo? [...]

—De ce trebuie să ne învețe filosofii cum să trăim, cum să iubim? Întrebam la masă. Ce, filosofia e un șperaclu cu care se deschid ușile, fără filosofie nu mă pot bucura de o picătură de ploaie care lucește pe o frunză sau îmi cade pe nas?!

—N-ai neliniști, incertitudini? Mă întreabă Camil.

—Neliniștile le-am moștenit. Incertitudini? Nu, slavă Domnului! Trăiesc între două certitudini. M-am născut și am să mor.

Camil e dezarmat.

—Moft solipsist!”

p.47

„Cu un atare fond de tristețe, cu o sensibilitate atât de supusă descurajărilor, [Mihail] Sebastian nu putea trăi izolat. E drept că-și organiza cu pasiune refugiile, dar, în aceeași măsură își cultiva prieteniiile.” p.78

„Pe bordul vasului, în excursia pe care o făcusem în Grecia, Puia Rebreanu îmi spusese:

—Camil te iubește! Știe și tata că divorțezi pentru el.

—Camil te iubește, îmi spunea acum Sebastian.”

p.130

„Vroiam să fiu liberă, dar purtam cu mine spaima și prejudecăți moștenite, o nevoie ancestrală de a fi ocrotită și numai Michi mă putea ocroti. Dar dacă rămâneam cu el, trebuia să accept, acum, după ce m-am întors, să fiu sfioasă, spășită și nu autoarea unei cărți.”
p.148

„Camil mi-o dădea mereu ca exemplu, ca să mă necăjească.

—Uite, ți-a luat-o înainte. Romanul tău când o să fie gata? Dacă ai scrie măcar două pagini pe zi, dacă te-ai așeza în fiecare zi la masa de scris, nu când ai chef! Uite, fata asta și-a început al doilea roman.

—Dar nu suntem în întrecere, Camil.”

p.159

„Câna am înțeles care e menirea mea? Cred că în clipa în care mi-am acceptat singurătatea.”
p.210

„— Rebreanu a acceptat să-ți citească romanul, mi-a spus Sebastian, gâfâind ca după un meci greu câștigat. Vreau să i-l duc imediat.

—Nu...mai vreau să-l recitesc, să-l revăd, să-l refac.

—Dacă ai să-l smângălești, n-are să-l poată citi. [...]

Atunci a apărut, înalt, frumos, cu prestigiul unei statui, Liviu Rebreanu. Ținea capul puțin aplecat, ca Ovidiu, poetul, care de pe soclul lui din centrul orașului Constanța se apleca peste copilăria mea. [...]

Simt și acum greutatea mâinii lui Liviu Rebreanu pe umărul meu:

—Ești un scriitor!”

p.235-237

„Fericirea nu-i veselă. E sfioasă și tristă. Nu-ți vine să sari, să dansezi, să-ți arunci căciula în tavan. Nu-ți vine să chiui, să cânti. Îți vine să strângi ochii și pumnii, să te aduni ca pentru o rugăciune.”
p.287

Titlul cărții: Teoria cunoașterii în concepția goetheană despre lume

Autor: Rudolf Steiner

Editura: Univers enciclopedic inițieri trade

Locul publicării: București

Data publicării: 2014

**Carte recomandată de profesoara de la Colegiul Tehnic „Gheorghe Cartianu”
Oana Stanciu**

„Noi ar trebui să ne înstrăinăm complet de gândire dacă am vrea să ne ținem de experiența pură. Înjosim gândirea dacă îi retragem posibilitatea de a percepe în sine însăși entități care sunt inaccesibile simțurilor. Trebuie ca în realitate să existe, în afară de calitățile sensibile, încă un factor, unul care este sesizat de gândire. Gândirea este un organ al omului menit să observe ceva mai înalt decât ceea ce

oferă simțurile. Gândirii îi este accesibilă acea latură a realității despre care o ființă înzestrată numai cu simțuri n-ar afla niciodată nimic. Ea nu există pentru a rumega cele sensibile, ci pentru a pătrunde ceea ce acestora le este ascuns. Percepția simțurilor furnizează numai una din laturile realității. Cealaltă latură este sesizarea prin gândire a lumii. În prima clipă însă gândirea ne iese în întâmpinare drept ceva absolut străin percepției. Percepția năvălește asupra noastră din afară; gândirea își croiește drum din lăuntru nostru înspre afară.”

(pag.63)

„Pesimismul crede că lumea este astfel făcută încât îl lasă pe om veșnic nemulțumit, crede că el n-ar putea fi niciodată fericit. Obiecția de mai sus este, firește, valabilă și aici. Lumea exterioară nu este, în sine, nici bună, nici rea, ea devine astfel numai prin om. Omul ar trebui să se facă el însuși să dorească nefericirea. Dar satisfacerea dorințelor sale îi întemeiază tocmai fericirea. Dacă este consecvent, pesimismul ar trebui să presupună că omul își vede în nefericire proprii i fericire. Cu aceasta, însă, concepția lui s-ar destrăma din nou. Această singură reflecție arată cu destulă claritate caracterul eronat al pesimismului.”

(pag. 121)

„Dacă un om cu bogată viață sufletească vede o mie de lucruri care pentru cel sărac spiritualicește sunt un zero, acesta dovedește clar ca lumina zilei că acest conținut al realității este numai imaginea oglindită a conținutului spiritului nostru și că în afară noi primim doar forma goală. Desigur că trebuie să avem în noi forța de a ne recunoaște drept producătorii acestui conținut, altminteri vedem veșnic numai imaginea oglindită, niciodată spiritual, care se oglindește. Și acela care se pripește într-o oglindă obișnuită trebuie să se cunoască pe sine ca personalitate, spre a se recunoaște în imagine.”

(pag.66)

Titlul cărții: Supă de pui pentru suflet
Autor : Jack Canfield, Mark Victor Hansen
Editura: Amaltea
Locul publicării: București
Data publicării: 2000
Tematica: Psihologie

**Carte recomandată de
profesoara de la Colegiul
Tehnic „Gheorghe Cartianu”
Oana-Mihaela Airinei**

„Știm tot ceea ce trebuie să știm pentru a pune capăt nesfârșitelor suferințe sufletești pe care mulți oameni le experimentează în mod curent. Respectul față de sine și randamentul personal sunt două atribute pe care le pot avea toți cei care își fac timp pentru ele.”

(p. 11)

„ Avem nevoie de 4 îmbrățișări pe zi ca să supraviețuim. Avem nevoie de 8 îmbrățișări pe zi ca să ne menținem. Avem nevoie de 12 îmbrățișări pe zi ca să creștem. ” (Virginia Satir) (p. 24)

„Îmbrățișarea este sănătoasă. Ajută sistemul imunitar, vindecă depresia, reduce stress-ul și aduce somnul. Îți dă putere, te întinerește și nu are efecte secundare neplăcute. Îmbrățișarea nu este altceva decât un medicament miraculos.

Îmbrățișarea este absolut naturală. Este organică, dulce, fără ingrediente artificiali, nepoluantă, neostilă mediului înconjurător, și sută la sută hrănitoare.

Îmbrățișarea este cadoul ideal. Minunată în orice ocazie, amuzantă atunci când o oferi, dar și când o primești, arată că nu ești indiferent și este pe deplin returnabilă.

Îmbrățișarea este practic un lucru perfect. Nu necesită baterii, nu se uzează, este ferită de inflație, nu presupune rate lunare, nu poate fi furată și nu se impozitează.

Îmbrățișarea este o resursă prea puțin folosită, cu puteri magice. Când ne deschidem inimile și brațele, îi încurajăm și pe alții să facă la fel. ” (p. 26)

„Toată lumea poate fi minunată... pentru că toată lumea poate servi cuiva. Nu trebuie să ai facultate ca să faci asta. Nu trebuie să faci acordul între subiect și predicat ca să servești. Ai nevoie doar de o inimă plină de bunăvoință. Un suflet plin de iubire.” (Martin Luther King, Jr.) (p. 40)

„Dinamica necesară pentru ca orice relație să meargă este: Țineți dragostea la vedere.” (p.54)

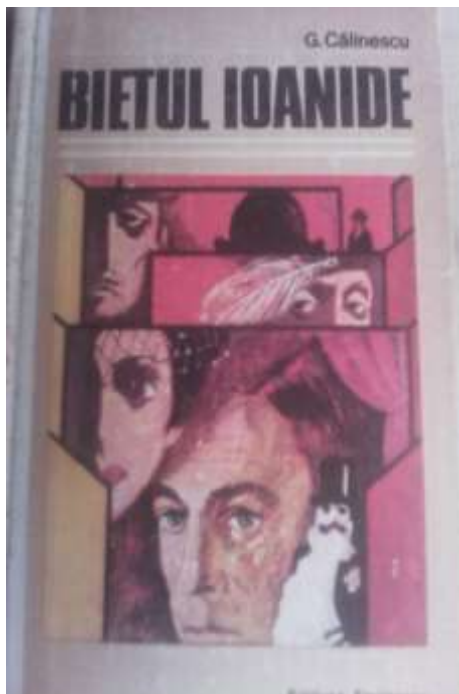
„ Ceea ce ești tu vorbește atât de tare încât nu aud ceea ce spui.” (Ralph Waldo Emerson) (p. 97)

„ Am avut un mare sentiment de ușurare când am început să înțeleg că un copil are nevoie de mai mult decât de subiectul lecției. Știu matematica foarte bine și o predau bine. Credeam că asta este tot ce trebuia să fac. ” (p.114)

„ Este mai bine să fii pregătit pentru o ocazie pe care n-o vei avea, decât să ai vreo ocazie și să nu fii pregătit.” (Whitnei Young Jr.) (p.172)

„Cum ai fi dacă n-ai ști ziua de naștere și n-ar exista nici un calendar nenorocit care să te deprime o dată pe an? Ai auzit de oameni deprimați din cauza unei date din calendar? O, Dumnezeule, am făcut 30 de ani. Sunt așa de deprimat, gata s-a dus cu tinerețea. O, nu, am împlinit 40 de ani. Toți colegii de la birou s-au îmbrăcat în negru și de-abia așteaptă să mă ducă pe ultimul drum. O, nu, am 50 de ani. Jumătate de secol. Mi-au trimis trandafiri ofiliți cu pânze de păianjen printre ei. ” (p.189)

„Analfabetismul este o formă de sclavie”, striga el. „Nu are rost să ne pierdem vremea dând vina pe altcineva. Trebuie să devenim obsedați de ideea de a-i învăța pe oameni să citească!” (p.202)

Titlul cărții: Bietul Ioanide

Autor : George Călinescu

Editura: Eminescu

Locul publicării: București

Data publicării: 1980

Tematica: Beletristică

***Carte recomandată de
profesoara de la Colegiul
Tehnic „Gheorghe Cartianu”
Viorica Borșuc***

“Ideea unei <<catedrale a neamului>> persista în cercurile patriotice și religioase, și Pomponescu era omul la care toți se gândeau, numai pentru motivul că era un personaj politic și fiindcă profesa verbal și propagandistic, fără intimă convingere, un naționalism vehement în materie de arhitectură.”

(p.104)

”În fiecare bătrân există o frică de a fi abandonat și o nevoie de a ocupa conștiința celorlalți.”

(p.112)

”În profesia sa, prea marele zel pentru fiecare caz în parte îl făcea să negligeze alți clienți sincronici, pierdea prea multă vreme cu o consultație în cabinet, uitând pe alții afară, nu știa să se smulgă sentimentelor momentane, să fie indiferent.”

(p139)

”Lui Ioanide îi plăceau grozav asemenea imagini, suținea chiar că în orașul construit de el lumea va umbla vara cu costume simplificate, corespunzând veșmântului antic, în niciun caz nu punea vreun gând erotic în admirația lui, mai degabă încerca o simpatie paternă. Însă gustul lui pentru anatomia tinerelor fete constituia o senzualitate sublimată de artist”.

(p.142)

”Oamenii au secrete neprevăzute, și adesea podul ori pivnița spun mai mult decât actele de stare civilă.”

(p.235)

”Afară de aceasta, el credea fanatic în cultură, în valoarea cărților, și adesea mă lua de braț purtându-mă prin fața bibliotecii, surprins că nu iau nimic să citesc. Obiceiul acesta al cititului e o maladie a generațiilor mai vechi, intoxicate de lecturi, și tata ar fi complet depeizat dacă n-ar avea pe Vitruviu pe masă.”

(p.265)

”Presupunând că viitorul n-ar corespunde așteptărilor și am eșua în acalmie istorică, întocmai ca o corabie cu pânze pe un ocean pacific, lipsit de vânt, aș emigra oriunde, în căutare de aventură colectivă.”

(p.274)

”Ioanide iubea femeia pe toate registrele, patern, conjugal și liber, era un om dedicat eternului feminin.”

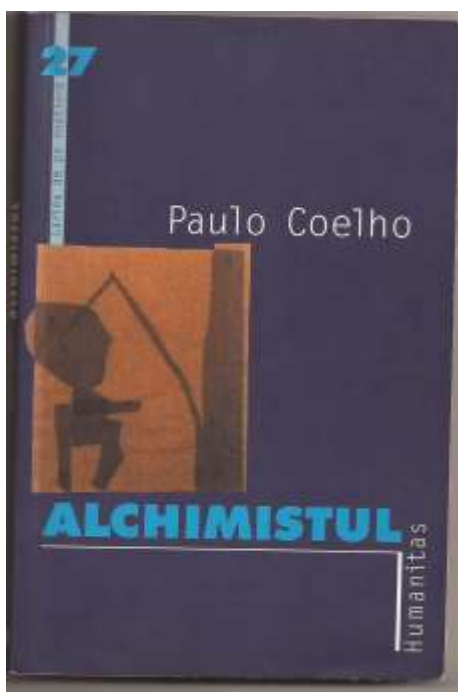
(p.411)

”Astfel, dacă am auzi că Veneția a fost complet înghițită de mare, ne-ar fi cu neputință s-o scoatem de pe hartă, am avea sentimentul, în cazul în care am căuta-o pe teritoriul Italiei, că ne-am rătăcit.” (p.449)

”Când Ioanide era copil, înrâurit de mitologia religioasă, avea credința că a muri înseamnă a te preface imediat într-o ființă volatilă, luată în primire de diavoli sau de îngeri.” (p.455)

”De obicei tinerii, printr-un amestec de timiditate și nevoia de a-și păstra independența de conștiință, au –constatase Ioanide- acest obicei de a lăsa capul în jos, spre a-și ascunde o contrarietate sau a se uita fix în ochii unui terț, ca spre a-l chema drept martor al discordanței de opinii pe care nu îndrăznesc a o releva cu glas tare.” (p.489)

”Oamenii nu construiesc din instinct practic, ci pentru a-și semnala viitorului trecerea pe pământ. Casa e un apel în pustiu. De aceea anticii, mai puțin căutători de confort și cu un mare sentiment al infinitului, construiau colosal.” (p.498)

Titlul cărții: Alchimistul

Autor : Paulo Coelho

Editura: Humanitas

Locul publicării: București

Data publicării: 2002

Tematica – Literatură

Roman

***Carte recomandată de profesor
Merticariu Cristina
Școala Gimnazială
”Nicu Albu” Piatra Neamț***

„ Dar în străfundul inimii știa că are importanță. Și că păstorii, ca și marinarii sau comis-voiajorii, cunoșteau câte un oraș unde se afla cineva în stare să-i facă să uite de bucuria de a călători liberi prin lume. ”

(p.21)

„ Tocmai posibilitatea să-ți împlinești un vis face viața interesantă, reflectă el în timp ce iarăși privea cerul și grăbea pasul. Tocmai își adusese aminte că la Tarifa stătea o bătrână care știa să interpreteze visele. Iar el avusese de două ori același vis în acea noapte. ”

(p. 27)

„ Cu prietenii pe care și-i face omul nu trebuie să stea zi de zi. Când vezi aceleași fețe mereu, cum i se întâmpla lui la Seminar, ajungi să-i consideri ca făcând parte din viața ta. Și dacă fac parte din viața noastră, încep să vrea să ne-o și schimbe. Dacă nu ești așa cum vor ei, se supără. Pentru că toți știu exact cum trebuie să trăim

noi. Și niciodată n-au habar de cum trebuie să-și trăiască propriile lor vieți. Ca femeia cu visele , care nu știa să le transforme în realitate.”

(p. 32)

„ Băiatul nu știa ce este aceea Legendă Personală.

- Este ceea ce tu ai vrut dintotdeauna. Toți oamenii, la adolescență, știi care este Legenda lor Personală. În acest moment al vieții totul este limpede, totul este posibil și oamenii nu se tem să viseze și să dorească tot ce le-ar plăcea să facă în viață. Cu toate acestea , pe măsură ce timpul trece, o forță misterioasă încearcă, încet, încet, să dovedească faptul că Legenda Personală este imposibil de realizat. ”

(p. 38)

„ -Acesta este singurul sfat pe care ți-l pot da, spuse Înțeleptul Înțelepților. Taina fericirii stă în a privi toate minunile lumii și a nu uita niciodată de cele două picături de untdelemn din linguriță.”

(p. 48)

„ Băiatul începu să plângă. Plângea pentru că Dumnezeu era nedrept și-i răsplătea astfel pe oamenii care credeau în propriile vise.

„Când eram cu oile eram fericit și răspândeam în juru-mi numai fericire. Oamenii mă vedeau că vin și mă primeau bine. Dar acum sunt trist și nefericit. O să mă amărăsc și n-o să mai am încredere în oameni, pentru că un om m-a trădat. O să-i urăsc pe aceia care găsesc comori ascunse , fiindcă eu n-am găsit-o pe a mea. Și totdeauna o să caut să păstrez puținul pe care-l am, pentru că sunt pre mic ca să îmbrățișez lumea. ”

(p. 55)

„ <Nu renunța niciodată la visurile tale>, îi spuse bătrânul rege.<Urmează semnele >. Era limbajul entuziasmului, al lucrurilor făcute cu dragoste și voință, în căutarea unui lucru pe care-l doreai sau în care credeai.”

(p.78-79)

„ Chiar și fără a fi întrerupt de vreun rege, tot nu izbutea să se concentreze. Încă se mai îndoia de hotărârea lui. Dar începuse să înțeleagă un lucru important: deciziile erau abia începutul unui lucru. Când cineva lua o decizie, de fapt se cufunda într-un torent puternic ce-l decea în locuri pe care nici nu le visase în momentul luării hotărârii.”

(p. 85)

„ Și cum reușesc eu să ghicesc viitorul? Prin semnele prezentului. În prezent stă tot secretul; dacă dai atenție prezentului, poți să-l îmbunătățești. Și dacă îți îmbunătățești prezentul, tot ce se va întâmpla apoi va fi mai bine. Uită de viitor și trăiește în fiecare zi în învățăturile Legii și cu încrederea că Dumnezeu are grijă de copiii Lui. Fiecare poartă în sine veșnicia.”

(p 122)

„ Începând din ziua aceea, flăcăul și-a ascultat inima. I-a cerut să nu-l mai părăsească niciodată. I- a cerut ca, atunci când se depărta de visele lui, inima să-i bubuie în piept și să-i dea semnal de alarmă. Flăcăul a jurat că de câte ori va auzi acest semnal, avea să-l asculte.”
(p.152)

Titlul cărții: *Necazuri cu școala*

Autor : Daniel Pennac

Editura: Polirom

Locul publicării: București

Data publicării: 2016

Tematica: Școală și educație

**Carte recomandată de profesor:
ARUXANDEI TANIA
Școala Gimnazială Nicu Albu,
Piatra Neamț**

„Așadar, eram un elev slab. În fiecare seară din copilărie, mă întorceam acasă urmărit de obsesia școlii. Carnetele mele de note arătau dezaprobarea dascălilor mei. Când nu eram ultimul din clasă însemna că eram antepenultimul. (Destupați sticla de șampanie!) Obtuz față de aritmetică la început, de matematici mai apoi, profund ignorant într-ale ortografiei, îndărătnic față de memorarea datelor și de localizarea punctelor geografice, inapt pentru învățarea limbilor străine, reputat ca leneș (lecții neînvățate, teme nefăcute), aduceam acasă rezultate jalnice, pe care nu le răscumpărau nici muzica, nici sportul și, de altfel, nici o activitate extrașcolară. Nu înțelegeam. Această inaptitudine de-a înțelege mergea atât de departe îndărăt în copilărie, încât familia își imaginase o legendă ca să-i dateze originea: primii mei pași în învățarea alfabetului. Am auzit mereu spunându-se că avusesem nevoie de un an întreg ca să țin minte litera *a*. Litera *a* într-un an. Desertul ignoranței mele începea dincolo de litera *b*, cea de netrecut.

- Nu-ți pierde cumpătul, peste douăzeci și șase de ani va ști perfect alfabetul.

Așa sunau ironiile tatei, menite să-l distragă de la propriile lui temeri. Mulți ani mai târziu, cum repetam ultima clasă în vederea unui bacalaureat care îmi scăpa cu obstinație, tata avea să găsească următoarea formulă:

- Nu-ți face griji, până și pentru bac tot capeți până la urmă niște automatisme...

Sau, în septembrie 1968, cu diploma de licență în Litere în sfârșit în buzunar. Era spus fără răutate deosebită. Era forma noastră de conivență. Ne-am decis destul de repede să zâmbim, tata și cu mine. Dar să ne întoarcem la începuturile mele. Ultimul născut într-o familie cu patru copii, eram un caz special. Părinții mei nu avuseseră

prilejul să se antreneze cu frații mei mai mari, a căror școlaritate, dacă nu fusese excepțional de strălucită, se desfășurase totuși fără probleme. Eram un obiect de stupeoare, și încă de stupeoare constantă, căci anii treceau fără să aducă nici cea mai mărunță ameliorare stării mele de năuceală școlară. „Sunt uluit”, „Nu-mi vine a crede” sună pentru mine ca niște exclamații familiare, asociate unor priviri de adult în care citesc limpede că incapacitatea mea de-a asimila fie și cel mai mic lucru dă naștere unui abis de incredulitate. Aparent, toată lumea pricepea mai repede decât mine.”

P1

„Astăzi există cinci soiuri de copii pe planeta noastră: copilul-client la noi, copilul-producător pe alte meridiane, în alte părți copilul-soldat, copilul-prostituat, iar pe panourile curbate de la metru, copilul-muribund a cărui imagine își apleacă periodic asupra lehamitei noastre privirea foamei și a abandonului. Toți cinci sunt copii. Toți cinci sunt folosiți ca instrumente.”

P9

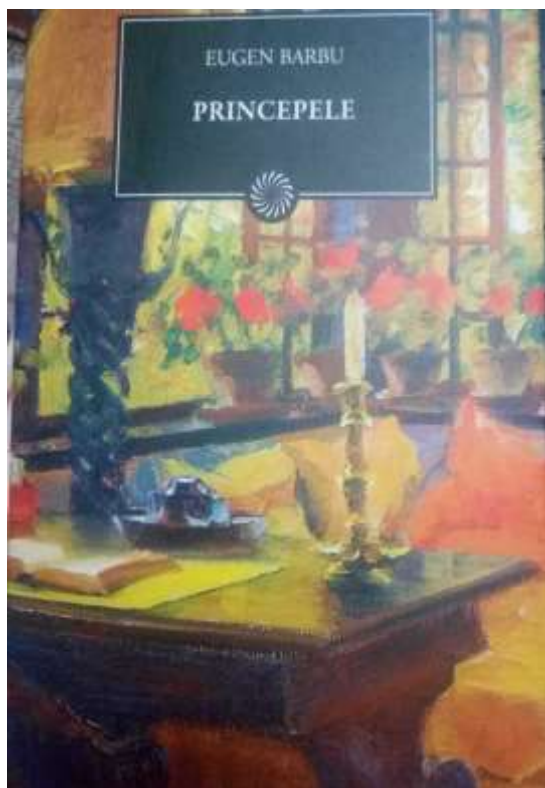
„Printre copiii-clienți, există cei care dispun de mijloacele părinților lor și cei care nu dispun de așa ceva; cei care cumpără și cei care se descurcă, în ambele cazuri, banii fiind rareori produsul unei munci personale, tânărul achizitor accede la proprietate fără contrapartidă. Asta înseamnă copilul-client: un copil care, pe o sumedenie de terenuri de consum identice cu acelea ale părinților sau ale profesorilor (îmbrăcăminte, hrană, telefonie, muzică, electronică, locomotie, distracții...), accede fără nici o trudă la proprietatea privată, în felul acesta el joacă același rol economic cu adulții care trebuie să se ocupe de educația și de instruirea lui. Constituie la fel ca ei o parte enormă a pieței, face la fel ca ei să circule devizele (faptul că nu sunt ale lui nu intră la socoteală), dorințele lui, la fel ca acelea ale părinților, trebuie să fie solicitate și reînnoite în permanență pentru ca mașina să se învârtă mai departe. Din acest punct de vedere, el reprezintă un personaj considerabil: e client în totalitate. La fel ca și cei mari.”

„Adulții, chiar dacă se feresc s-o arate, nu pot face mare lucru; așa merge societatea asta negustorească: a-ți iubi copilul (acel copil, în lumea noastră atât de dorit încât nașterea lui produce în părinți o datorie de iubire nesfârșită) înseamnă a-i iubi dorințele, care se exprimă repede ca niște nevoi vitale: nevoia de dragoste sau dorința de obiecte e totuna, din moment ce dovezile acestei iubiri trec prin cumpărarea de obiecte.”

„Și să punem lucrurile la punct: descriindu-l, nu încerc să-l înfățișez ca pe un sibarit demn de dispreț și lipsit de minte, nu predic nici întoarcerea la puloverul împletit de mama, la jucăriile de tablă, la șosetele cârpite, la tăcerile familiale, la metoda Ogino și la tot ceea ce face ca tineretul de astăzi să-și imagineze tineretul de-atunci ca pe un film alb-negru. Nu, mă întreb doar ce soi de loază aș fi fost dacă întâmplarea ar fi făcut să mă nasc acum vreo cincisprezece ani, să zicem. Nici o îndoială în privința asta: aș fi fost o loază consumatoare, în lipsa unei precocități intelectuale, m-aș fi mulțumit cu această maturitate comercială care conferă dorințelor adolescenților aceeași legitimitate ca acelor ale părinților. Aș fi făcut din asta o chestiune de principiu. Parcă mă și aud: Voi aveți computerul vostru, am și eu dreptul la al meu! Mai ales dacă vreți să nu mă ating de-al vostru! Și părinții ar fi cedat în fața mea. Din dragoste. Dragoste pervertită? Ușor de spus. Fiecare epocă își impune limbajul propriu dragostei familiale. Epoca noastră prescrie limbajul

obiectelor. Nu uitați diagnosticul Bunicii Marketing: „E în joc identitatea”. Aidoma unui mare număr de copii sau de adolescenți pe care îi aud cam peste tot, și eu mi-aș fi convins mama că, vezi, Doamne, conformitatea mea cu grupul, așadar echilibrul meu personal, depindea de cutare sau cutare cumpărătură.”

P10

PRINCIPELE

Autor : BARBU, Eugen
Editura: Curtea Veche
Locul publicării: București
Data publicării: 2011
Tematica Literatura română
Roman

*Carte recomandată de
profesor Chifu Mihaela
Școala Gimnazială
„NICU ALBU”*

“Vestea fugii pe ulițe și sărbătoarea zilei a șaptea fu turburată. Oamenii se închiseră în case așteptând ceva, cu spaimă. O tăcere de moarte se înstăpâni asupra Bucurescilor. Seara se ivi luna âmbrăcată în sânge și în jur era un senin sticlă. Pe la miezul nopții se arătară cătând capul lui Iuda și locul lui Cain. Căinii Dumnezeu mușcau cu sete din lumină și oglinzile ce se știe că sunt răuvoitoare la boală fură acoperite cu maramă albe. Se întunecaseră și eleși femeile spuneau mai târziu că le pieriseră apele încenușându-se arătând semnul morții.”

P39

“Principele privea sera pustie, în care mai plutea într-un zbor moale papagalii, mari cât ereții, cu pene roșii ca fazanii, cum i-ar fi descris Giovanni dei Bardi Strozzi din Cadiz când îi văzuse pentru prima oară la sosirea lui Columb din America.”

P52

“Corăbiile neobosite umblă pe mare spre Stambul, ziua și noaptea, și setea stăpânilor mei crește văzînd cum se poate lua totul în cântece de mulțumire. Am încurajat mita, am prefăcut vinul, doresc să-i tâmpesc, am vraci ai pimnițelor care amestecă dresurile cu apa și zic că au cules toate viile. Dar vinul merge în altă parte și-mi aduc mie aur și bogăție. Vrei să ridici biserici de marmură aici unde nu ține nimic?”

P77

“După trei săptămâni îi citise primele pronosticuri:

Fruniol dzice la 14 dzi, lună plină

Otrava șade pe arc, de se va slobozi, groaznici loviri vom auzi.

Aer călduros, nestătătoriu.

Scrutinia stelelor dzice:

Moartea taie o țară de boală dar cine știe nu va să știe . . .”

P98

“Pădurea Mogoșoaia ce se afla dincolo de lac, nu departe, luă parcă foc. Se auziră mai întâi strigăte nedeslușite, ceva ce semăna cu boncăluitul cerbilor de rut, apoi lovituri repetate în trunchii copacilor, ritmat, magic. Aerul se înfierbântă pe neașteptate, tot acel loc, apăsător de caldă seară de toamnă, nădușă, devenea insuportabil. Aerul era greu de fumul faclelor, parcă respirația clocită a apelor venea într-acoace, dar nu făcea scârbă, nu era neplăcută, dimpotrivă, parfume amestecate încercau să răsipească aerul cel stricat. Cerul luminat de lună era ca un vin vechi, subțiat cu ulei de morun.”

P167

“Trăsura lăsase casele coconilor în urmă, trecuse de chișcul de piatră învăluit în iederă pălită și apucase spre turnul de la nemți. Jos, dincolo de fiarele ale cremenalionuluiși ale pușcăriei zapciilor, se auzeau murmurele seimenilor ce atunci schimbau gărzile. Surugiii apucaseră spre poarta dinspre Podul Calicilor pe unde nu era lume multă la ceasul acesta târziu.În geamurile logofețiilor și ale hătmăniei nu ardea nicio lumină. Pe galeriile de lemn nu se mai auzeau pașii slugilor și în foisoarele de la intrare băteau pasul arnăuții, privind în curtea luminată de lună. Porțile fuseseră date de perete și înainte se zăriră ulițele Bucurescilor.”

P189

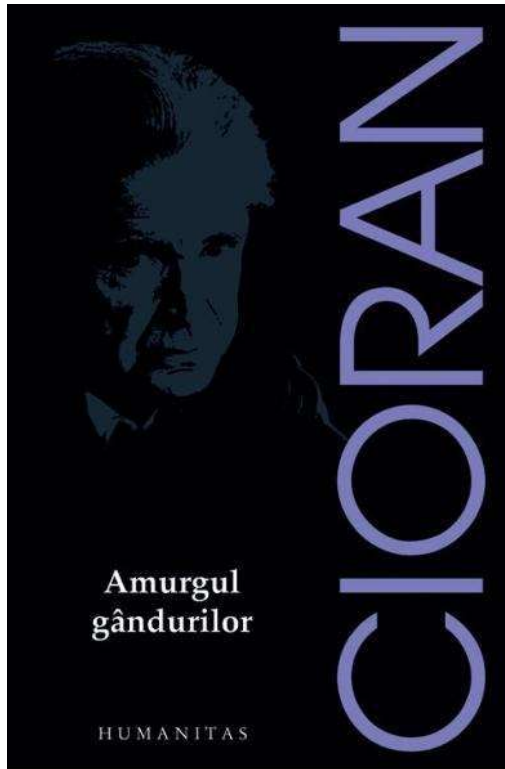
“Vara și toamna care urmaseră, toți cei de la curtea Principelui o ținuseră într-o petrecere. Dușmanii Măriei-Sale căzuseră prabușiți la pământ cerându-și, scornind vini ce nu le aveau și umilindu-se foarte. Soseau în cete la palate și aduceau daruri. Lăsau scurte cereri de îngăduință de a li se permite să se retragă pe la moșile lor, ca să arate că toate uneltirile ce le erau puse în spate fuseseră numai vorbe urâte, dar pricepând că prezența lor nu făcea plăcere Strălucitului înțelegeau să ducă de aici încolo o viață retrasă, ca să nu supere pe nimeni.Ori dacă Înalta Sa persoană ar găsi de cuviință să arunce o vorbă de îngăduință, ei cu mare bucurie i-ar sta alături la vreo nevoe, care cu ce putea, cu moșiile lor, cu banii lor, cu soațele și copiii lor, gata să-l slujească până la moarte. ”

P268

“Cum zicea cronicarul: *Monarhii mari, groaznice și puternice s-au pierdut și cenușa lor s-au îngropat*, dar dacă acesta era adevărul dreptății omenești măcar să-și facă singur dreptatea sa, gândea cu întunecată și înfricoșată minte Principele, judecându-i pe cei apropiați. Chemase logofeții de taină și aflase unde-și puneă prea-mărita soție averile ce le strângea pentru fiul ei spre a sta cândva în mult-râvnitul său scaon. Zarafii nevoiau de multă vreme la prefacerea banilor și la așezarea lor în sipete ascunse, precum slugi prea-harnice căraseră într-ascuns lucruri de preț la Fundenii Doamnei, date în grija unui ieromonah, mut ca o lebădă, nițel șui și scăzut de minte, ce numai pentru mâncare trăia și somn, dar om de credință era al Înaltei sale femei. ”

P336

“Era o daurită zi cu soare și în aerul leneș zburau paseri, vâslind spre locurile lor. Smeriții curteni altfel se rânduiseră, că schimbarea domnilor face bucuria nebunilor. Acuș mai la față se ghiloseau cei mai de rangul al doilea și proscrisii, întorși de prin surghiunuri și privind cu mânie la cei ce pâna atunci mâncaseră și băuseră la masa răposatului. Spre aceștia făceau cu mare zarvă și glume boerii de rangul al doilea, ca să le intre în grații, spurcând amintirea celuiilalt, cel ros de câini și decapitat, căruia amarnice pacate, făcute și nefăcute, îi aruncau în spinare. ” P362

Titlul cărții: Amurgul gândurilor

Autor : Emil Cioran

Editura: Humanitas

Locul publicării: București

Data publicării: 1994

Tematica: Filosofie

***Carte recomandată de secretar
CCD Neamț, Dumitru Sabina***

„Răul ne dezvăluie substanța demonică a timpului; binele, potențialul de veșnicie al devenirii. Răul este abandonare; binele, un calcul inspirat. Nimeni nu știe diferența rațional unul de celălalt. Dar simțim cu toții căldura dureroasă a răului și răceala extatică a binelui.”

(pag. 8)

„Fiind una cu viața, ești timp. Trăindu-l, mori împreună cu el, fără îndoieli și fără chin. Sănătatea perfectă se realizează în asimilarea temporală, pe când starea de boală este o disociere echivalentă. Cu cât percepi mai bine timpul, cu atât ești mai înaintat într-o dizarmonie organică.”

(pag. 13)

„Cînd nu-ți poți aduna gîndurile și te supui, înfrînt, argintului lor viu—ca aburul se risipește lumea și cu ea tu însuși, că pari a asculta la marginile unei mări ce și-a retras apele lectura propriilor memorii scrise într-o altă viață... Încotro aleargă mintea, spre ce nicăieri își dizolvă granițele? Se topesc ghețari în vine? Și-n ce anotimp al sîngelui și-al spiritului te afli?”

(pag. 20)

„Rostul gînditorului este să întoarcă viața pe toate părțile, să-i proiecteze fețele în toate nuanțele, să revină neîncetat asupra ascunzișurilor ei, să-i bată în jos și-n

sus cărările, de mii de ori să privească același aspect, să nu descopere noul decât în ce-a văzut nelămurit, aceleași teme să le treacă prin toate membrele, amestecându-și cugetele-n trup—să zdrențuiască astfel viața gândind-o pînă la capăt.”

(pag. 22)

„Te întrebi de ce un bețiv înțelege mai mult? Fiindcă beția-i suferință.
De ce un nebun vede mai mult? Fiindcă nebunia-i suferință.
De ce un singuratic simte mai mult? Fiindcă singurătatea-i suferință.
Și de ce suferința știe totul? Fiindcă-i Spirit.”

(pag. 104)

„În marea divină, arhipelagul uman nu mai așteaptă decât fluxul fatal care să-l înece.

Prin orgoliu ești legat peninsular de Dumnezeu; îi aparții și nu-i aparții.

Ai vrea să fugi din El, deși ești parte a Lui.

Elementele unei geografii cerești...”

(pag. 109)

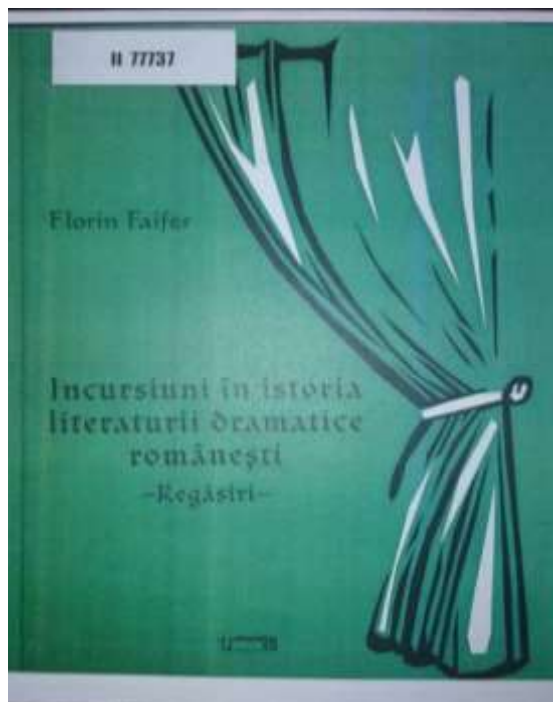
„Un zîmbet inepuizabil, pe spațiul unei lacrimi...”

(pag. 112)

„Cerule, trecînd în înserări de la albastru la cenușiu, ilustrează în mare doliul incomplet al minții.

Nebunia-i un gust cenușiu al rațiunii.”

(pag. 114)

**Incursiuni în istoria literaturii
dramatice romanesti – Regăsiri -**

Autor:FAIFER, Florin

Editura: Humanitas XXI

Locul publicarii: Iași

Data publicarii:2008

Tematica Literatură dramatică
romanească, Istorie literară

***Carte recomandată de profesor
Popoaiea Cecilia –Iuliana, Școala
Gimnazială „Grigore Ungureanu”***

„Cu toată rara intuiție și putere de creațiune – darul cel mai prețuit al unui scriitor- opera lui Caragiale mi se pare săpată într-un material puțin trainic. Timpul a început să-l macine încetul cu încetul...Lipsită de adâncime, de orice ideologie, de orice idealism, de orice suflare generoasă, plină de un pesimism copleșitor, de o vulgaritate, de altminteri, colorată – ea s-a bucurat de prestigiul unei literaturi prea actuale, dar va rămâne mai târziu cu realitatea unei valori mai mult documentare”.

p.68

„Prin valoarea comediilor de moravuri și de caractere, scrise , din păcate, într-o limbă fără circulație mondială, I.L. Caragiale este, probabil, cel mai mare dintre autorii dramatici necunoscuți”

p.68

„Mărturiile arheologice vorbesc despre serbările de cult(bănci de teatru, figurine reprezentând actori costumați, măști groțești) care se desfășurau în cetățile grecești(Histria, Tomis, Callatis) de pe malul mării. Lucrurile au decurs așa, până când s-a revărsat peste plaiul mioritic stăpânirea romană. Romanii nu se dădeau în vânt după teatru, ci agreeau luptele crude de gladiatori în amfiteatre special amenajate. „Actorii” sângerosului spectacol se luptau pe viață și pe moarte.”

p.9

„Costache Conachi a fost primul textier al spectacolelor cu păpuși. Comedia satirică Giudecata femeilor poartă specificarea: „nefiind teatrul, s-a jucat comedia aceasta la păpușerii.”. Vasile Alecsandri a descoperit un fragment dintr-o piesă în versuri, Serdarul din Orhei, compusă înainte de 1811. Un autor de pamflete dramatice este și Iordache Golescu. Lui i se datorează satira politică Tarafurile cele ce așază domnia, publicată în 1872 de Hasdeu în „Columna lui Traian”. Actele se cheamă „fapte”, iar scenele „perdele”. Farsa are o rezolvare de o uimitoare asemănare cu cea din finalul piesei O scrisoare pierdută. În 1826, teatrul din Blaj joacă ecloga pastorală scrisă în versuri de Timotei Cipariu”.

p.18

„Pentru a fi înțeles cu adevărat, teatrul lui Caragiale nu trebuie deci raportat numai la precursorii săi direcți, Costache Caragiali, Hasdeu și mai ales Alecsandri, ci și la întregul repertoriu al epocii sale, sau cel puțin la un sumar reprezentativ al acestui repertoriu”.

p.18

„Coabitează, în comediile lui Caragiale, ariviști și mitocani, fandosiți, fuduli și flecari. Lipsa de scrupule și indolența, coruptibilitatea, prețiozitatea țopească, gogomânia caracterizează în bună măsură aceste creaturi ce viețuiesc în inerție și mimetism”.

p.60

„Inapți de devenire sufletească, eroii comici ai lui Caragiale par să fi încremenit într-o mărginire definitivă. Modul lor de a fi, în afara agitației exterioare, se refugiază în limbaj, un limbaj deformat, stropșit, înțepenit în ticuri, într-o vorbărie care le divulgă vacuitatea interioară.”

p.60

„O scrisoare pierdută(1884) rămâne , cum toată lumea știe, capodopera dramaturgiei românești. În jurul acestei scrisori – pierdută și găsită de Cetățeanul turmentat, zăpăcit de toate aceste mișcături – se înnoadă și se desfac itele comediei.”

p.64 - 65

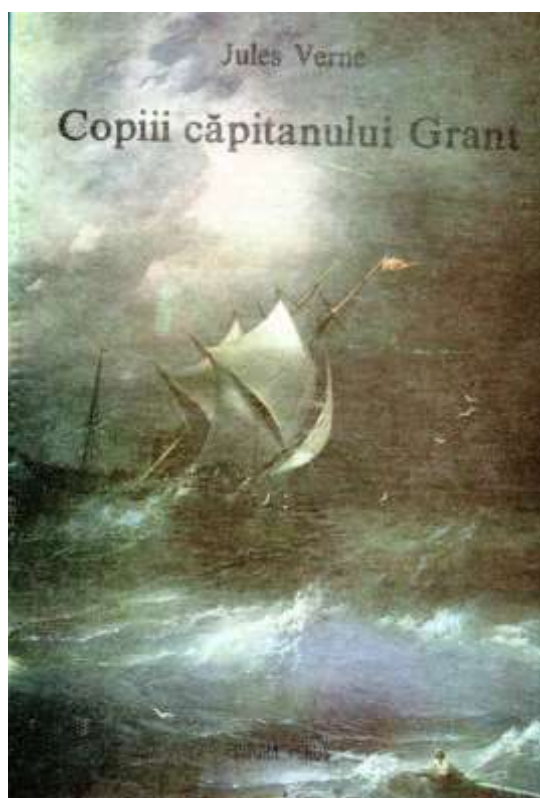
„Cat privește teatrul, Caragiale îl consideră a fi o artă de sine stătătoare, mai apropiată de oratorie și, într – un anume sens, de arhitectură decat de literatură. I se pare un „moff”opinia că lăcașul Thaliei ar fi o școală de moravuri. Teatrul este mai ales distarctie, petrecere. Ca o reacție față de creațiile moderne, care i se par prea

complicate, artificioase, insipide, iubitorul de confort care este nenea Iancu, tanjește după o bună și caldă melodramă sau după o farsă nebună”.

p.58

„Prozatorul cu o atât de consistentă vană comică se lasă o vreme ispitit de poezie. Structura lui însă nu este aceea a unui liric.Registrul care îi convine este acela de parodist.Se angajează și în publicistică, unele teme fiind exploatare și în comedii. Plasticitatea unor portrete conturate cu peniță ascutită, coloritul discursului, agrementat cu dialoguri și scenete, cu ingenioase jocuri de cuvinte îl anunță (și)pe dramaturg”.

p.58

Titlul cărții: Copiii căpitanului Grant
Autor: Jules Verne
Editura: Venus
Locul publicării: Întrep. Poligrafică „13 Dec. 1918”
Data publicării: 1990
Tematica: Literatură științifico- fantastică / aventuri.

**Carte recomandată de învățător
Voicu Bogdan
Școala Gimnazială Bodești**

„... Se zăreau ici-colo câteva animale, care ar fi încântat și îmbogățit pe un vânător; fiarele acestea repezi o știau, căci fugeau cum simțeau de departe apropierea omului. Era lama, animal de preț, care înlocuiește în munți mielul, boul și calul și care trăiește unde catârul nu mai poate rezista. Era chinchila, o rozătoare mică, blândă și sperioasă, cu o blană bogată, o speță intermediară între iepure și șoarecele săritor african, ale cărei labe dinapoi îi dau aspectul unui cangur. Nici nu se poate vedea ceva mai plăcut decât acest animal sprinten ca o veveriță, alergând de colo-colo.

Pagina 72

-Nu e pasăre, spunea Paganel, dar nici patruped.

Totuși, nu aceste animale erau cei din urmă locuitori ai muntelui. La nouă mii de picioare, la granița zăpezilor veșnice, mai trăiau în turme rumegătoare de o nesămuită frumusețe, ca de pildă animalul numit alpaca, a cărui lână era lungă și mătăsoasă, și apoi o speță de căprioară fără coarne, zveltă și mândră, cu lână fină, pe care naturaliștii o numesc vigonie.”

Pagina 73

„La două zile după această conversație, John Mangles, după ce determină la amiază longitudinea și latitudinea, anunță pasagerii că *Duncan* se găsea la 113°37' longitudine. Călătorii consultară harta de la bord și văzură, spre marea lor satisfacție, că doar cinci grade îi mai despărțeau de Capul Bernouilli. Între acest cap și vârful Entrecasteaux, coasta australiană descrie un arc de-a lungul paralelei 37. Dacă *Duncan* ar fi urcat spre Ecuator, ar fi făcut îndată cunoștință cu Capul Chatham, pe care-l lăsase la o sută douăzeci de mile înspre nord. Iahtul naviga acum în partea Oceanului Indian, adăpostită de continentul australian. Puteau deci nădăjdui că în mai puțin de patru zile Capul Bernouilli se va ivi la orizont.”

Pagina 204

„Fluviile lui seacă din zi în zi și nu există umiditate nici în aer, nici pe pământ; arborilor le cade în fiecare an scoarța, în loc să le cadă frunzele, care dealtfel nu sunt așezate cu fața spre soare, ci în profil și deci nu dau umbră, iar lemnul lor adeseori nu este combustibil; pietrele de construcție se topesc la ploaie; pădurile sunt scunde, iar ierburile gigantice; animalele sunt ciudate, patrupedele au rât, ca aricii și ornitorincul, fapt care a obligat pe naturaliști să creeze o clasă nouă a monotremelor; aici oile au cap de porc; vulpile sar din copac în copac; lebedele sunt negre; șoarecii își fac cuiburi aeriene; <<bower-bird>>-ulși deschide saloanele să primească vizitele prietenilor înaripați; păsările încântă auzul prin diversitatea cântecelor și obiceiurilor lor; una servește drept ceas, alta pocnește ca un bici de vizitiu, alta imită pe tocilar, alta bate secunde ca un metronom, alta râde dimineața la răsăritul soarelui și, în sfârșit, o altă pasăreplânge seara, la culcare! Regiune bizară și anormală; nici nu-ți vine să crezi că poate exista un pământ așa de paradoxal, care să fie atâta împotriva legilor naturii! Pe drept cuvânt, savantul botanist Grimrad a spus despre acest continent: Priviți această Australie care este un fel de parodie a legilor universale, sau, mai degrabă, o provocare zvârlită în fața naturii!”

Pagina 240

Titlul cărții: Ferma animalelor

Autor: George Orwell

Editura: Polirom

Locul publicării: Iași

Data publicării: 2005

Tematica: Literatură

**Carte recomandată de profesor
Buzău Renata
Școala Gimnazială Bodești**

“Nici un animal din Anglia nu cunoaște ce sunt acelea fericirea sau tihna, după ce împlinește vârsta de un an. Nici un animal din Anglia nu este liber. Viața unui animal înseamnă mizerie și sclavie: iată adevărul curat.”

P 2

„Omul nu servește niciodată interesele vreunei alte creaturi, în afară de el însuși. Iar între noi, animalele, să fie o unitate perfectă, o tovarășie perfectă în luptă. Toți oamenii sunt dușmani. Toate animalele sunt tovarășe!” P 2

„Și țineți minte și faptul că, luptând împotriva Omului, nu trebuie să ajungem să semănăm cu el. Chiar după ce l-ați învins, nu-i adoptați viciile. Nici un animal nu trebuie să trăiască vreodată într-o casa, sau să doarmă într-un pat, sau să poarte haine, sau să bea alcool, sau să fumeze tutun, sau să se atingă de bani, sau să se angajeze în comerț. Toate obiceiurile Omului sunt rele. Și, mai mult decât orice altceva, nici un animal nu trebuie vreodată să fie stăpân peste alte ființe ca și el. Slabe ori puternice, inteligente ori simple, noi, animalele, suntem frați. Nici un animal nu trebuie vreodată săucidă vreun alt animal. Toate animalele sunt egale!” P 3

„- Fără sentimentalisme, tovarășe! strigă Snowball, din ale cărui răni sângele încă mai picura. Războiul e război. Singurul om bun e omul mort.” P 10

„Disciplină, tovarași, disciplină de fier! Iată cuvântul de ordine astăzi. Un pas greșit și dușmanii noștri vor fi peste noi.” P 13

„În tot cursul aceluia an, animalele munciră ca sclavii; dar erau fericite cu munca lor; nu ocoleau nici un efort și nici un sacrificiu, fiind conștiente că tot ceea ce făceau era în avantajul lor însele și al celor din neamurile lor care aveau să vină după ele, și nu pentru o mână de oameni leneși și hoți.” P 14

„În acele zile, porcii se mutară brusc în casă și-și făcură acolo reședința. Din nou animalele părăură a-și aminti că o rezoluție fusese votată împotriva acestui lucru în zilele de demult și din nou Squealer reuși să le convingă de contrariu. [...] se potrivea mai bine funcției Conducătorului - pentru că, de curând, începuse să vorbească despre Napoleon intitulându-l Conducător - să trăiască într-o casă decât într-o simplă cocină.” P 16

„În vremurile trecute avuseseră loc frecvent vărsări de sânge, la fel de cumplite, dar li se părea tuturor că era cu mult mai rău acum, când se întâmpla între ele. De când plecaseră Jones de la fermă, nici un animal nu omorâse nici un alt animal.” P 20

„Privind în jos de pe colină, lui Clover i se umplură ochii de lacrimi. Dacă și-ar fi putut exprima gândurile, ar fi făcut-o ca să spună că nu asta plănuiseră când se așternuseră la muncă, în urmă cu mulți ani, pentru răsturnarea speței umane. Aceste scene de măcel nu aveau nimic comun cu ceea ce întrevăzuseră în acea noapte când bătrânul Senior instigase pentru prima oară la revoltă. Dacă ea însăși și-ar fi făcut o imagine a viitorului, ar fi fost imaginea unei societăți a animalelor eliberate de foamete și bici, toate egale, toate muncind, atâta cât puteau, Cei mai tari apărându-i pe cei mai slabi, așa cum ea protejase cu piciorul ei din față cârdul de rățuște rătăcite, în noaptea discursului Seniorului.” P 20

„El [Squealer] anunța că, printr-un decret special al tovarășului Napoleon, *Animale din Anglia* fusese desființat. De atunci înainte, era interzis să se mai cânte. [

...] *Animale din Anglia* a fost cântecul Revoluției. Dar Revoluția este acum înfăptuită. Executarea trădătorilor, în această după-amiază, a fost actul ei final. Dușmanul, atât cel din exterior, cât și cel din interior, a fost înfrânt. În *Animale din Anglia* ne exprimăm speranța într-o societate mai bună în zilele ce vor veni. Dar acea societate este acum înstăpânită. E limpede că acest cântec nu mai are nici un rost.”

P 21

„Câteva zile mai târziu, după ce groaza provocată de execuții se stinsese, unele dintre animale își amintiră - sau li se păru că își aminteau - faptul că al Șaselea Precept spunea: "Nici un animal nu va ucide un alt animal". [...] Clover îl ruga pe Benjamin să-i citească al Șaselea Precept și dacă Benjamin, ca de obicei, îi spuse că refuză să se amestece în asemenea lucruri, o ruga pe Muriel. Muriel i-l citi. Scria: NICI UN ANIMAL NU VA UCIDE UN ALT ANIMAL FĂRĂ MOTIV!”

P 21

„Dar despre luxul la care Snowball le învățase odata pe animale să gândească, staulele electrificate și apa caldă și rece, săptămâna de lucru de trei zile, despre acestea nu se mai vorbea. Napoleon denunțase asemenea idei ca fiind contrare Spiritului Animalismului. Cea mai reală fericire, zicea el, constă în a munci din greu și a trăi din puțin.”

P 30

“Numai bătrânul Benjamin afirma că-și amintea fiecare amănunt al lungii lui vieți și că știa că lucrurile nici nu fuseseră niciodată și nici nu aveau să fie vreodată cu mult mai bune ori cu mult mai rele - foamea, greutatea și dezamăgirea fiind, zicea el, legile de neclintit ale vieții.”

P 30

„Poate că era adevărat că duceau o viață grea și că nu toate speranțele lor se împliniseră, dar erau conștiente că nu erau ca alte animale. Dacă stăteau flămânde, cel puțin nu-i mai hrăneau pe oamenii tiranici; dacă munceau din greu, cel puțin munceau pentru ele însele. Nimeni dintre ele, nu mergea pe două picioare. Nici o ființă nu spunea vreunei alte ființe "stăpân". Toate animalele erau egale.”

P 30

„După ce animalele își terminaseră lucrul și se îndreptau înapoi spre clădiri, se auzi un nechezat îngrozit de cal dindirecția curții. Speriate, animalele se repeziră la galop și dădură năvală în curte. Acolo văzură ceea ce văzuse Clover. Un porc mergea pe picioarele din spate. Da, era Squealer. [...] O clipă mai târziu, pe ușa casei ieși un lung șir de porci, toți mergând pe picioarele dinapoi. [...] Iar la urmă se auzi un lătrat îngrozitor de câini și un cântat ascuțit al cocoșului negru și din casă ieși însuși Napoleon, drept, cu măreție, aruncând priviri semețe dintr-o parte în alta, urmat de câinii care fremătau în jurul lui. În copită ducea un bici. Fu o tăcere de mormânt. Uimite, îngrozite, înghesuindu-se unele în altele, animalele priviră șirul lung de porci care mărșăluiau încet în lungul curții. Parcă se întorsese lumea cu fundul în sus.”

P 30-31

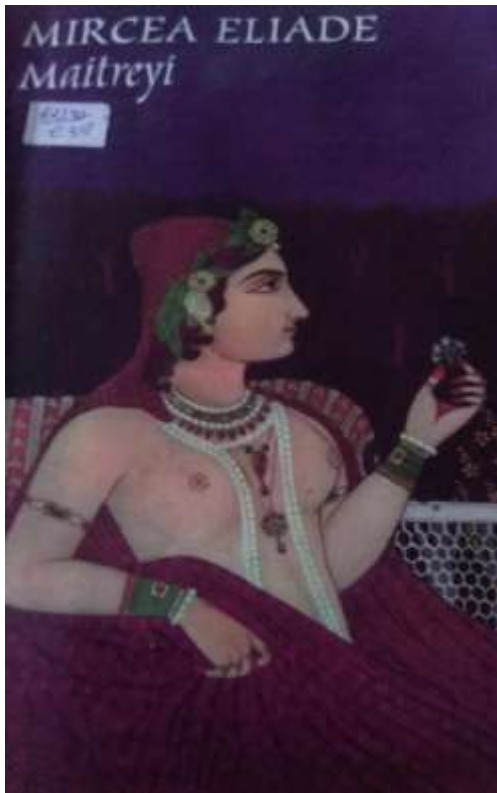
„Mai sunt cele Șapte Precepte așa cum erau, Benjamin?
De data aceasta, Benjamin consimți să-și calce regula și-i citi cu voce tare ce scria pe perete:

-Toate animalele sunt egale, dar unele animale sunt mai egale decât altele!”

P 31

„Douăsprezece voci urlau furioase și toate erau la fel. Ce se petrecuse cu fețele porcilor nu mai era de-acum o dilemă. Ființele de afară privă de la porc la om și de la om la porc și din nou de la porc la om: deja era imposibil să mai spui care era care.”

P 33

Titlul cărții: Maitreyi

Autor : Mircea Eliade

Editura:Tana

Locul publicării: Bucuresti

Data publicării: 2011

Tematica Literatura

**Carte recomandată de profesor
Lazar Mihaela
Școala Gimnazială Bodești**

...Oare iti mai aduci aminte de mine, Maitreyi?

Si daca iti amintesti, cum poti sa ma ierti?...

...Imi amintesc foarte vag, vazand-o odata in masina...,am avut o ciudata tresarire, urmata de un surprinzator dispret. Mi se parea urata - cu ochii ei prea mari si prea negri, cu buzele carnoase si rasfrante, cu sanii puternici, de fecioara bengaleza crescuta prea plin, ca un fruct trecut in copt. (pag. 16)

...Maitreyi mi s-a parut , atunci, mult mai frumoasa, in sari de culoarea ceaiului palid, cu papuci albi cusuti in argint, cu salul asemenea cireselor galbene, cu buclele ei prea negre, ochii ei prea mari....,o priveam cu o oarecare curiozitate, caci nu izbuteam sa inteleg ce taina ascunde faptura aceasta in miscarile ei moi, de matase, in zambetul timid, preliminar de panica, si mai ales in glasul ei atat de schimbat in fiecare clipa, un glas de parca ar fi descoperit atunci anumite sunete. (pag.22)

...- Ma leg pe tine, pamantule, ca eu voi fi a lui Allan, si a nimanui altuia. Voi creste din el ca iarba din tine.Si cum astepti tu ploaia asa ii voi astepta eu venirea, si cum iti sunt tie razele, asa va fi trupup lui mie. Ma leg in fata ta ca unirea noastra va rodi, caci mi-e drag cu voia mea, si tot raul, daca va fi, sa nu cada asupra lui, ci asupra-mi, caci eu l-am ales. (pag. 112)

...Spuneam intruna: Maitreyi, Maitreyi, Maitreyi... pana ce nu mai intelegeam nimic din acest nume de fata, sunetele lui nu-mi mai evocau nimic si ramaneam nauc, cu

fata intre perne, fara sa stiu ce s-a intamplat cu mine, ce s-a rupt inauntrul meu, ce se petrece. (pag. 148)

...Cat de incapabili suntem sa redam, chiar atunci, substanta unei bucurii sau unei dureri prea mari. Am ajuns sac red ca, pentru acestea, numai memoria, numai distanta le poate da viata. (pag. 152)

Titlul cărții: Mendebilul

Autor : Mircea Cărtărescu
Editura: Humanitas
Locul publicării: București
Data publicării: 2006
Tematica: Literatură

**Carte recomandată de profesor
Boncăcel Ramona
Școala Gimnazială Bodești**

„Dăruiește, Doamne, pacea Israelului
Celui care are optzeci de ani și niciun viitor pe pământ”

(p. 5)

„Am scris câteva mii de pagini de literatură-praf și pulbere. Intrigi conduse magistral, fanteze cu surâsuri galvanice, dar cum să spui ceva, cât de puțin, în aceasctă imensă convenție a artei? Ai vrea să întorci pe dos inima cititorului, iar el ce face? La ora trei termină cartea ta, și la patru se apucă de alta, oricât de bună ar fi cartea pe care i-ai pus-o în brațe. Dar aceste zece-cincisprezece foi sunt altceva, alt joc. Cititorul meu este acum nimeni altcineva decât moartea.” (p.7)

„ Ruleta are în principiu simplitatea geometrică și forța pânzei de păianjen: un ruletist, un patron, niște acționari sunt personajele dramei. În roluri secundare sunt distribuiți stăpânul pivniței, polițistul care își face rondul prin preajmă, hamalii năimiți să scape de cadavre. (p.18)

„Drumul meu spre casă trecea pe lângă parcul copiilor, unde un popor de prichindei mânjiți de acadele, se opreau năuci în fața căsuțelor unde se vindea limonadă și turtă dulce.Un tată gros îmbrăcat, care trăgea după el sania călărită de fetița lui, mi-a făcut cu ochiul. Era un patron pe care îl cunoscusem la altă ruletă. Brusc m-am simțit oribil.” (P.24)

„Ani de zile Ruletistul a ținut Îngerul de haină, luptându-se să-l dea jos, smucindu-l în toate părțile. A venit însă și seara când l-a apucat de grumaji și, adunându-și puterile, l-a privit adânc în ochi.” (p.28)

„ Dar ce poate face un om care a scris toată viața literatură? Cum poate ieși din arcanele stilului? Cum, cu ce instrumente, poți așterne pe- o pagină o mărturie pură, eliberată de carcerele convenției artistice? Să mă adun și să am curajul să o recunosc: în niciun fel. Am știut asta de la început, dar, în viclenia mea de animal încolțit, am ascuns jocul meu, miza mea, pariul meu, de privirile tale. Pentru că, în cele din urmă, am mizat tot pe literatură. ”

Mendebilul

Visez enorm, colorat în demență, am în vis senzații pe care nu le încerc niciodată în realitate. Mi-am notat sute de vise de-a lungul ultimilor zece ani, dintre care unele se repetau convulsiv, târându-mă pe sub aceleași furci caudine ale rușinii și singurătății. Sigur, se spune că scriitorul pierde cu fiecare vis povestit câte un cititor, că visele plictisesc într-o povestire, fiind doar o metodă comodă și învechită de punere în abis” (p. 41)

Titlul cărții: Muște pe parbrizul vieții

Autor : Radu Paraschivescu

Editura: Humanitas

Locul publicării: București

Data publicării: 2014

Tematica: umor

Carte recomandată de profesor

Năsoi Adriana Elena

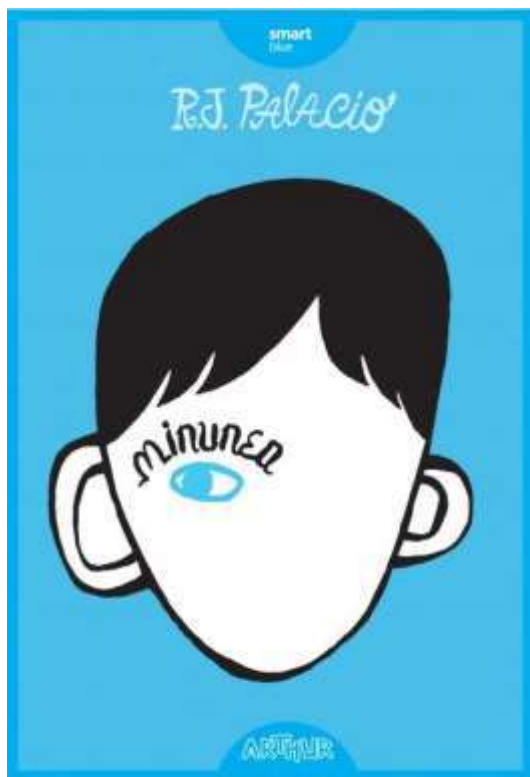
Școala Gimnazială Bodești

Cartea este structurată în câteva capitole ordonate alfabetic, ce cuprind domeniile atinse de cei care au spus respectivele cuvinte de duh: Afaceri, economie, finanțe; Cultură; Dragoste, sex, căsătorie, familie; Fotbal; Media și showbiz; Politică etc. Iată câteva exemple de astfel de perle:

”În ultima vreme, cultura e pusă așa într-un sertar pe care nu e bine să-l deschidem sub nicio formă.” (Mihaela Rădulescu) P. 57

”Am vrut să văd ce spun criticii în ceea ce vă privesc.” (Mihai Gâdea lui Pascal Bruckner) P. 58

- ljj "Cred într-Unul Dumnezeu Tatăl, Autostivuitoarea." (Cristian Borcea) P. 96
- " Am avut un business reușit cu Oriflame. Cremele acelea de la noi nu netezeau doar obrazul, ci și creierul, mintea. Era o stare bună, de confort. " (Monica Tatoi) P. 19
- "Eu nu am preț. Eu m-am testat și nu am preț." (Traian Băsescu) P. 20
- dfg "Sper ca cele șapte firme românești să avem succes." (Maria Grapini) P. 21
- Chiar dacă face parte din capitolele cărții, așa cum au fost ele ordonate de către autor, "Bacalaureat" pare din alt film. Nu pentru că nu și-ar fi avut locul aici (chiar Radu Paraschivescu recunoaște că este ceva nou în colecțiile sale de perle), ci pentru că vorbim de cu totul altfel de tipologie a celor care spun respectiva "perla". Niște elevi spre sfârșitul liceului, care nu știu pe ce lume se află. Oare ce notă au luat liceenii aceștia la bac?
- "A te încrede "cu trup și suflet" înseamnă a avea încredere într-o persoană care te-a pătruns." P. 27
- "Atunci omul este fericit când dragostea îi ajunge până-n fund." P.29
- "Inima este alcătuită din două atricole și două testicole." P.32
- "Prietenii lui Harap Alb erau: Flămânzilă, Setilă, Gorilă, Berilă și George Vintilă." P. 40
- "Calul lui Harap-Alb a trebuit să se ia la întrecere cu păsărica fetei de împărat." P.41
- "Alexandru Vlahuță a cules de pe drumuri multe peisaje pe care le-a descris cu un penel meseriaș" P. 29
- " N-am model , că nu prea citesc. O să am până la sesiunea de toamnă. Dar cred că dați alt subiect. " P. 29

Titlul cărții: Minunea

Autor : PALACIO, R.J.

Editura: Art

Locul publicării: București

Data publicării: 2016

Tematica Literatură universală

*Carte recomandată de profesor
Ionela Anici
Liceul cu Program Sportiv
Piatra Neamț*

„Ursitoarele au zâmbit, iar destinul a răs
lângă leagănul meu...
P 7

“ (Natalie Merchant)

„Știu, nu sunt un băiat obișnuit de zece ani. Adică, sigur, fac lucruri obișnuite. Mănânc înghețată. Merg cu bicicleta. Mă joc cu mingea. Am jocuri electronice. Lucrurile astea mă fac obișnuit, presupun. Și mă simt normal, pe dinăuntru. Dar copiii obișnuiți nu-i fac pe alți copii obișnuiți s-o ia la fugă țipând pe terenul de joacă. Iar la copiii obișnuiți nu se holbează lumea oriunde se duc. “ P 9

„Nu pot spune că mi-am dorit mereu să merg la școală, pentru că n-ar fi chiar adevărul-adevărat. Voiam să merg la școală cu condiția să fi u la fel ca toți ceilalți copii care merg la școală. Să am mulți prieteni, să-mi petrec vremea cu ei după ore și alte lucruri dintr-astea. “ P11

„N-am cerut niciodată ajutor la lectii. N-a fost niciodată nevoie sa mi se aduca aminte sa termin un proiect sau sa invat pentru un test. Daca aveam dificultati cu vreo materie scolara, veneam acasa si studiam pana reuseam sa ma lamuresc singura. Am invatat cum sa transform fractiile ordinare in fractii zecimale intrand pe internet. Am facut singura fiecare proiect pentru scoala.. Cand mama sau tata ma intreaba cum merge scoala, le raspund intotdeauna „bine”, chiar daca nu e intotdeauna tocmai bine.“ P 99

„Mama își aduce aminte exact ce i-a șoptit asistenta la ureche atunci când doctorul i-a spus că probabil nu voi trăi până dimineață: <<Toți cei născuți din Dumnezeu biruie lumea>> “. P 13

„— Nu putem continua să-l tot protejăm, i-a șoptit mama tatei, care conducea. Nu ne putem preface că mâine se va trezi și va fi altfel, pentru că asta e realitatea, Nate, și trebuie să-l ajutăm să învețe să-i facă față. Nu putem continua să evităm situațiile care... “ P 16

„Mama și cu mine te iubim enorm și vrem să te protejăm cât de mult putem. Numai că uneori vrem s-o facem în feluri diferite.

— Nu vreau să merg la școală, am zis, încrucișând brațele la piept.“ P 18

„În timp ce scriam principiul din luna septembrie al domnului Browne, mi-am dat seama brusc că urma să-mi placă la școală. Indiferent ce s-ar fi întâmplat.” P 56

„Mersul la școală a fost oribil, la început. Fiecare curs nou era o nouă ocazie pentru copii să se holbeze la mine pe ascuns. Mă observau din spatele caietelor sau se uitau la mine când credeau că nu-i văd. Mă ocoleau cât puteau, ca să nu dăm nas în nas, de parcă aș fi avut un microb contagios, de parcă fața mea ar fi fost molipsitoare.” P 69

„Copiii de la mine din clasă s-au obișnuit cu fața mea cam într-o săptămână. Cu ei mă întâlneam în fiecare zi, la toate cursurile. Restul copiilor din anul meu s-au obișnuit cu fața mea cam în două săptămâni. Pe ei îi vedeam la cantină, în pauzele din curte, la orele de educație fizică și de muzică, la bibliotecă și la cursul de calculatoare.

Restul copiilor din școală au avut nevoie de o lună ca să se obișnuiască. Aceștia erau copiii din ceilalți ani. “ P 70

„Principiul domnului Browne pentru luna decembrie a fost: <<Norocul este de partea celor îndrăzneți.>> Trebuia să scriem un paragraf despre un moment din viața noastră când am făcut ceva foarte curajos și cum ni s-a întâmplat ceva bun pornind de la asta.” P 154

„Cum aș putea explica ce am auzit în momentul în care doctorul a activat proteza auditivă? Sau ce n-am auzit? Mi-e greu să-mi găsesc cuvintele. Oceanul din capul meu a dispărut. Sunetele îmi treceau prin creier ca o lumină strălucitoare. P 220

„Iată ce scria pe tablă la ultima oră de engleză cu domnul Browne:
PRINCIPIUL DIN IUNIE AL DOMNULUI BROWNE: TRĂIEȘTE ZIUA
ȘI RIDICĂ MÂINILE SPRE SOARE! (The Polyphonic Spree)” P 292

„ —Curaj. Bunătate. Prietenie. Caracter. Acestea sunt calitățile care ne definesc ca ființe umane și ne împing, uneori, spre măreție. Iar Medalia Henry Ward Beecher asta urmărește: recunoașterea măreției.”

„Anul acesta sunt foarte mândru să acord Medalia Henry Ward Beecher elevului a cărui forță discretă a însuflețit cele mai multe inimi. August Pullman, ești bun să vii pe scenă și să primești acest premiu?” P 308

Titlul cărții: Scrisori către o tânără gimnastă

Autor : COMĂNECI, Nadia

Editura: Humanitas

Locul publicării: București

Data publicării: 2004

Tematica Autobiografie

*Carte recomandată de profesor
Florin Drăgoi
Liceul cu Program Sportiv
Piatra Neamț*

“Mi-e nespus de clar că nu întotdeauna îți poți alege visul, însă dacă e să mă pierd, știu să mă regăsesc; sunt înfricoșată, dar nu lipsită de curaj. Destinul e în mâinile mele.”

P. 11

“Nu-i deloc un miracol că, atunci când am fost dusă la gimnastică, m-am simțit ca peștele în apă, deoarece mi se oferea șansa unor plutiri aeriene pe care nicicând nu mi le-aș fi imaginat.”

P. 16

“Pe atunci, gimnastica nu-ți aducea celebritate, impresari sportivi sau milioane de dolari și nu-ți vedeai chipul pe cutiile cu cereale. N-o făceam cu gândul la viitor, erau doar satisfacția personală, mulțumirea de o clipă și până la urmă posibilitatea și mândria de a-mi reprezenta țara.”

P. 26

“Îmi imaginez viața ca pe un carusel întortocheat, învârtit, de piese de domino și mă gândesc dacă atingerea unei prime piese din fildeș dreptunghiular este de ajuns pentru a le pune pe celelalte în mișcare, rostogolindu-se una după alta, până la sfârșitul zilelor mele.”

P. 27

“Pentru mine victoria n-a însemnat niciodată să stai pe un podium cu o medalie la gât. De obicei, mă uitam la public, privindu-l cum aplaudă. Îi vedeam pe Bela și pe Martha cum surâd; mă sărutam cu celelalte concurente... dar tobele dinăuntru meu

băteau în alt ritm. Urcată acolo, privind cum se înălța drapelul țării, mă simțeam mândră, dar chiar și la vârsta aceea fragedă îmi revedeam exercițiul cu ochii minții, încercând să descopăr erorile, greșelile, posibilitățile de a fi și mai bună.”

P. 40

“O arbitra suedeză i-a arătat zece degete. Motivul pentru care fusese afișată nota 1.00 era că tabela nu putea să afișeze nota 10, deoarece până atunci organizatorii nu avuseseră nevoie de așa ceva.”

P. 57

“Să fii campion înseamnă să-ți impui voința dincolo de limita posibilului și să crezi în steaua ta, chiar atunci când toți cei din jur spun că nu mai ești în stare.”

P. 94

“Poate crezi că îmi vine ușor să scriu fiindcă am avut success, dar au fost ani în care acesta n-a fost de partea mea. Viața nu mi-a fost oferită pe o tavă de aur. Nimic nu mi-a venit de-a gata. Am vizat diverse ținte; uneori le-am atins, alteori nu. Munca susținută te duce întotdeauna undeva. Dacă ai puțin talent și te străduiești din greu, atunci ai șanse să devii o mare câștigătoare. Iar dacă ai o stea norocoasă deasupra capului, atunci îți poți îndeplini visele. Mai presus de toate, trebuie să arzi de dorința de a face ceva nemaivăzut.”

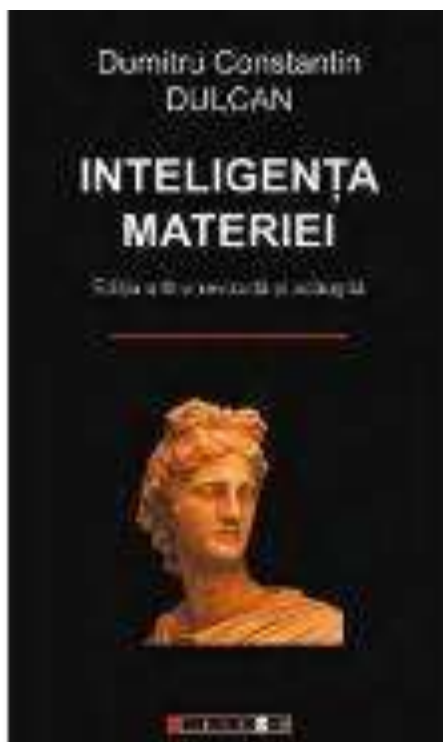
P.96

“Am fost întotdeauna o supraviețuitoare și poate asta m-a făcut să devin campioană. Fără să vreau gimnastica m-a făcut să mă definesc și m-a făcut mai puternică atât fizic cât și psihic.”

P. 97

“Ca rezultat al retrăirilor, mă simt ușuată. Am șters pânzele de păianjen de pe cutii uitate de timp ce conțineau fotografiile vechi, medalii, vise spulberate, nemulțumiri, temeri, glorie trecute și dorințe ale copilăriei. Acum am mai mult loc să respir, să deschid ferestre și porți demult încuiate, iar peste toate să las un vânticel proaspăt să măture toate ungherele, unde n-ar trebui să fie decât aer curat și lumină.”

P. 208

Titlul cărții: Inteligența materiei

Autor : DULCAN, Dumitru Constantin

Editura: EIKON

Locul publicării: Cluj Napoca

Data publicării: 2009

Tematica: Știință și filosofie

Carte recomandată de profesor***Elena Humă******Liceul cu Program Sportiv******Piatra Neamț***

"Din zorii existenței sale, omul caută un răspuns neliniștitoarelor întrebări privind sensul vieții, originea acesteia și a Universului în care se află."

P8

"Există două ritmuri în care se exercită o presiune de accelerare cu o extraordinară forță. Este mai întâi ritmul de înmulțire a celulelor din embrion. Din două celule inițiale se înfiripă sub ochii noștri, în progresie geometrică întregul nostru edificiu structural însumând milioane de celule. În circa trei luni embriogenoza este terminată. În nouă luni avem o nouă ființă. o altă ființă umană este gata să-și înceapă un destin pe care nu l-a dorit și de care numai prin moarte poate scăpa. (...) Al doilea ritm cu aceeași viteză accelerată de înmulțire celulară apare în procesele neoplazice. Asistăm la o furtună mitogenetică, dar din care nu se vor naște decât monștri, celule cu structuri alterate. Acest monstru intrat în noi, fără să știm precis cum, ucide în cele din urmă întreaga colectivitate de celule care l-a găzduit. Ce forță inexpugnabilă obligă celule noastre să-și piardă sistemul lor normal de existență, deturnandu-le pe drumul unei înmulțiri haotice aducătoare de moarte? Este sigur o forță de aceeași tărie ca și aceea a embriogenezei, dar cu sens contrariu."

P58

"Dar oare nu avem nevoie de idei îndrăznețe ca să recuperăm întârzierea în care se află biologia în comparație cu dezvoltarea celorlalte științe? Nu pentru a scoate din impas fizica, ce nu mai putea explica în maniera clasică noile fenomene apărute, a invocat Bohr necesitatea unor astfel de idei? Dacă astfel de idei s-au dovedit utile, să ne amintim de saltul fantastic pe care-l face Einstein pentru fizică, admitând ideea că la viteze apropiate de aceea a luminii obiectele se contractă în direcția mișcării, ipoteză prin care se pun bazele teoriei relativității, de ce atunci să le respingem aprioric, fără să vedem dacă pot da roade?"

P61

”Și biologul și fizicianul pot remarca fenomene care, pentru a fi explicate, cer noțiuni din alte specialități decât ale lor. La volumul de cunoștințe acumulat astăzi este greu să mai fie cineva un Aristotel sau un Da Vinci. De aceea apare tot mai necesară munca în echipă. Să nu uităm că acela care a revoluționat cu adevărat medicina, cel de la care știm că bolile infecțioase au la origine microbi și nu miasmele ignoranței medievale, cel de la care efectiv lumea a aflat de ce trebuie să se spele pe mâini înainte de a mânca (sic!) a fost un chimist și nu un medic. Acesta era Louis Pasteur, nume cu amplă rezonanță pentru noi, dar nu și pentru primii săi judecători.”

P61

”Dacă telepatia există, atunci trebuie să admitem în mod logic că s-a transmis ceva între experimentator și subiect, altfel spus, între emițător și receptor. S-a transmis desigur o informație elaborată în creierul emițătorului. Informația, după cum știm, nu poate fi transmisă fără un suport energetic, un vehicul. Acest vehicul trebuie în consecință să fie un câmp energetic. Nu cunoaștem încă natura acestei energii, toate experiențele de descifrare au eșuat, ceea ce nu înseamnă că ea nu există și nu va fi găsită cândva.”

P71

”Omul civilizației moderne se află într-o continuă alertă impusă de bulversările sociale, de ritmul civilizației industriale care evoluează mai rapid decât posibilitățile sale biologice de adaptare. În plan biochimic, această stare de alertă se traduce prin descărcări continue de catecolamine ca urmare a activității prevalente a sistemului nervos simpatic (consumator de energie) față de sistemul nervos parasimpatic (facilitator de energie). De aici rezultă anxietatea, crisparea, epuizarea noastră energetică, psihică și fizică. Se creează terenul propice pentru boli.”

P236

Titlul cărții: Minunea

Autor : PALACIO, R.J.

Editura: Arthur

Locul publicării: Bucuresti

Data publicării: 2013

Tematica: Ficțiune

***Carte recomandată de profesor,
Ramona Mitrea
Liceul cu Program Sportiv
Piatra Neamț***

“Dar eu m-am obișnuit deja cu înfățișarea mea. Știu să mă prefac că nu văd ce mutre fac ceilalți. Mama, tata, Via și cu mine ne pricepem cu toții la treaba asta. De fapt, nu-i întru totul adevărat. Via nu se pricepe prea bine. Se supără rău atunci când oamenii fac vreo grosolanie. De exemplu, pe terenul de joacă niște copii au scos niște sunete. Nu știu exact ce fel de sunete, pentru că eu nu le-am auzit. Dar Via le-a auzit și a început să strige la copii. Așa e ea. Eu nu sunt la fel.” (P.9)

“Mama mi-a fost învățătoare acasă. Înainte lucra ca ilustrator de cărți pentru copii. Desena zâne și sirene su perbe. Dar desenele pentru băieți nu erau la fel de grozave. A în cercat o dată să mi-l deseneze pe Darth Vader1 , însă la sfârșit arăta ca un robot ciudat, în formă de ciupercă”. (P.10)

“Când eram în burta mamei, nu bănuia nimeni că voi arăta așa cum arăt. Mama o născuse pe Via cu patru ani înainte și totul fusese simplu „ca o plimbare prin parc” (este expresia mamei). Nu avea niciun motiv să facă investigații medicale speciale. Cu vreo două luni înainte să mă nasc, doctorii și-au dat seama că era ceva în neregulă cu fața mea, dar nu s-au gândit că va fi foarte grav. Le-au spus mamei și tatei că am gură de lup și încă alte câteva chestii. Le-au numit „anomalii minore” (P.12)

“Am fost tare supărat acum trei ani, când s-a mutat Christopher. Aveam amândoi șapte ani. Ne jucam ore în șir cu personajele din Războiul stelelor și ne duelam cu săbiile-laser. Mi-e dor de jocurile alea. Astă-primăvară ne-am dus în vizită acasă la Christopher, în Bridgeport. Eram amândoi în bucătărie, căutam ceva de ronțăit și am auzit-o pe mama vorbind cu Lisa, mama lui Christopher, că la toamnă voi merge la școală. Nu mai pomenise nimeni de școală până atunci”. (P.14)

“Drumul până acasă a fost lung. Am adormit pe bancheta din spate, la fel ca de obicei, cu capul în poala Viei, pe post de pernă, și cu un prosop înfășurat în jurul centurii ei de siguranță, ca să nu-mi curgă saliva peste tot. Via a adormit și ea. Mama și tata vorbeau liniștiți despre lucruri de oameni mari care nu mă interesau. Nu știu cât de mult am dormit, dar când m-am trezit se vedea prin parbriz luna plină. Era o noapte violet și mergeam pe o autostradă plină de mașini. Apoi i-am auzit pe mama și pe tata vorbind despre mine”. (P.16)

“În seara premierei, părinții mei au stat în spatele amfiteatrului, acolo unde este Jack acum. Dar când luminile sunt stinse, nu se vede atât de departe”. (P.33)

“Recunosc, în prima zi de școală, am avut emoții foarte mari. Nu aveam fluturi în stomac, aveam mai degrabă porumbei care-mi zburau prin toate maruntaiele. Mama și tata au fost și ei destul de emoționați, dar și foarte entuziasmați”. (P.42)

“Pentru mine Halloweenul este cea mai frumoasă sărbătoare din lume. Mai frumoasă chiar și decât Crăciunul. Pot să mă costumez. Pot să port masca. Umblu de colo-colo ca orice alt copil cu masca și nimeni nu știe că arăt ca un ciudat. Nimeni nu se holbează la mine. Nimeni nu mă bagă în seamă.” (P.80)

„Nu l-am văzut niciodată pe August așa cum îl vedea restul lumii. Știam că nu arata chiar normal, dar nu înțelegeam cu adevărat de ce străinii păreau atât de șocați la vederea lui. Erau îngroziți. Dezgustați. Speriați”. (P.93)

„Unii oameni cred că a ars într-un incendiu, pentru că pare topit ca o lumânare care s-a scurs. Operațiile prin care au încercat să îi corecteze gura de lup și să-i închida bolta palatină, i-au lasat câteva cicatrici în jurul gurii.” (P.96)

„Dacă voi avea copii, există o probabilitate de 50% să le transmit gena defectă. Asta nu înseamnă că vor arata ca August, dar vor purta și ei gena care s-a dublat în cazul lui August și care l-a făcut să arate așa cum arata”. (P.115)

„Recunosc, îți ia ceva vreme până te obișnuiești cu fața lui August. Sunt deja două săptămâni de când stau cu el la masa și recunosc că nu-i foarte plăcut să îl vezi mancând dar în rest este foarte draguț”. (P.131)

“Nu sunt cel mai grozav elev din lume. Știu cativa copii cărora chiar le place școala, dar eu n-as putea spune sincer că-mi place. Imi plac anumite părți din școala, de exemplu orele de sport și cursul de calculatoare”. (P.162)

“Familia mea nu-i deloc la fel. Mama și tata au divorțat când aveam eu 4 ani și se urăsc mult. Am crescut locuind câte jumătate de săptămâna în apartamentul tatei din Chelsea, iar cealaltă jumătate acasă la mama, în Brooklyn Heights”. (P.201)

“Nu că mi-ar păsa cum reacționează lumea la vederea mea. Am zis-o de un catralion de ori. M-am obișnuit de mult, nu mă mai necăjesc. Este ca atunci când ieși afară și burează”. (P.217)

“Am luat-o la fugă pe hol spre camera mea și am trântit ușa după mine atât de tare, încât am auzit tencuiala de lângă tocul de lemn fărâmițându-se. Pe urmă m-am aruncat în pat și mi-am tras cuvertura peste cap”. (P.228)

“ După ceremonie a avut loc o recepție pentru cei dintr-a cincea și-a șasea, sub un cort alb uriaș amplasat în spatele școlii. Toți copiii și-au găsit părinții și mie nu

mi-a păsas deloc când mama și tata m-au îmbrățișat ca nebunii sau când Via m-a luat în brațe și m-a legănat într-o parte și în alta de vreo 20 de ori”. (P.323)

Titlul cărții: Marea carte cu experimente geniale

Autori: PETRESCU, Sorin

Editura: Corint junior

Locul publicării: București

Data publicării: 2016

Tematica: Educatie

**Carte recomandată de
profesor Marlina Camelia Neagu
Liceul cu Program Sportiv
Piatra Neamț**

”Tot ce ne înconjoară este alcătuit din materie. Ca și tot ce este în tine, de fapt! Acest capitol abundă în fapte și experimente, care explorează incredibila știință a materialelor”

P6

” Oare fierul conținut în alimente este identic cu metalul cu același nume? Fă acest experiment pentru a afla!”

P16

”Această mica demonstrație științifică, un pic răutăcioasă, poate fi făcută sub formă de farsă prietenilor sau celor din familie!”

P28

” Această jucărie este o idee minunată de cadou! Oricât s-ar legăna , nu se va răsturna niciodată!”

P36

”Ai fost vreodată într-un parc de distracții, unde să te privești în oglinzi deformată? Ele te face să arăți înalt, pitic, gras, slab sau , pur și simplu , ciudat! Acum poți să-ți faci propria sală a oglinzilor acasă la tine!”

P47

”Te-ai întrebat vreodată de ce cerul este albastru atunci când este iluminat de soarele care este portocaliu?”

P50

”Atunci când lumina alba trece printr-o prismă triunghiulară, se împarte în toate 69culorile care formează un curcubeu”

P63

”Plantele își iau apa din sol prin rădăcini. Apa urcă prin tulpină până la Frunze cu ajutorul unor tuburi numite xileme. Dacă vei pune colorant în apă, și acesta va fi transportat prin tulpină.”

P69

”Toată lumea știe că oasele sunt tari. Sau nu ...?”

P72

”Urmărește-le cu atenție, poate vei recunoaște câteva specii!. Observă cum interacționează între ele. Există o ordine la ciugulit?”

P76

”AND-ul este cel care te face să fii TU. Se găsește în fiecare dintre celulele tale și conține informațiile pe care corpul tău le-a folosit ca să te facă să fii așa cum ești.”

P77

”Dacă ai plia o hârtie cu portativ s-ar auzi o melodie?”

P88

” Căștile” de pe capul tău îți bagă creierul în ceață, făcându-l să creadă că urechile tale și-au schimbat locul!”

P95

”Intră în pielea savantului nebun și folosește puterea științei ca să micșorezi obiectele din casă!”

P107

”Dacă vei naufragia vreodată,acest experiment ar putea să-ți salveze viața , ajutându-te să obții apă potabilă din apă sărată!”

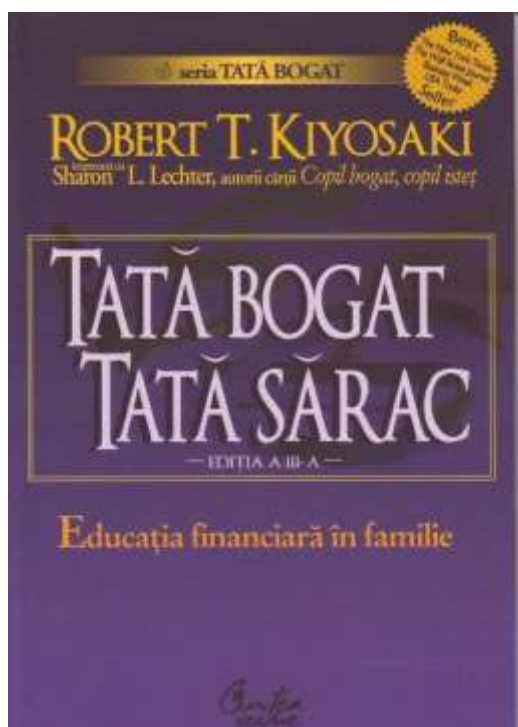
P110

” Sarea scade punctul de înghețal cuburilor,adică ele se vor topi mai repede. Topindu-se, vor prelua energia sub formă de căldură din mediul înconjurător – în cazul nostrum , amestecul pentru înghețată,care se va răci până va ...îngheța!”

P116

”Aha! Deci asta înseamnă cuvântul acela!”

P128

Titlul cărții: Tată Bogat, Tată Sărac

Autor : KIYOSAKI, Robert T.

Editura: Curtea Veche Publishing

Locul publicării: București

Data publicării: 2000

Tematica Educația financiară în familie

**Carte recomandată de
profesor Constantin Pancu
Liceul cu Program Sportiv
Piatra Neamț**

„Am avut doi tați, unul bogat și unul sărac. Unul avea multă școală și era foarte inteligent; avea doctoratul și făcuse patru ani de studiu în mai puțin de doi ani. După care mersese la Universitatea Stanford, la Universitatea din Chicago și la Universitatea Northwestern pentru masterat, peste tot beneficiind de burse integrale. Celălalt tată n-a terminat nici opt clase.”

P7

“Amândoi reușiseră în carieră muncind din greu toată viața. Amândoi aveau venituri substanțiale. Și totuși, unul s-a luptat cu probleme financiare toată viața. Celălalt a devenit unul dintre cei mai bogați oameni din Hawaii. Unul a murit lăsând

zeci de milioane de dolari pentru familie, societăți de binefacere și biserică, celălalt a lăsat datorii.”

P7

“Amândoi erau puternici, carismatici și aveau un cuvânt greu de spus. Amândoi ne-au dat sfaturi, dar nu aceleași sfaturi. Ambii credeau cu tărie în educație, dar nu recomandau același traseu al studiilor.”

P7

“Ca puști, având doi tați cu caracter puternic, era greu să mă las influențat de amândoi la fel. Doar că tații mei nu spuneau același lucru. Diferența între punctele lor de vedere mai ales în privința banilor era atât de mare, încât acest lucru m-a făcut curios și m-a intrigat. Despre bani nu se învață la școală. Școlile se concentrează asupra obiectelor de studiu și a formării profesionale, dar nu și asupra capacității de rezolvare a problemelor financiare. Acest lucru explică de ce bancheri, doctori și contabili foarte deștepți, care au avut note excelente la școală, se zbat toată viața pentru a-și rezolva problemele financiare. Veșnica noastră datorie națională este produsă în mare parte de politicieni cu multă școală și reprezentanți guvernamentali care iau hotărâri financiare fără să aibă o pregătire în privința banilor.”

P88

“Unul mi-a zis: „Motivul pentru care nu sunt bogat este că vă am pe voi, copiii.” Celălalt a spus: „Motivul pentru care trebuie să fiu bogat este că vă am pe voi, copiii.” Unul încuraja conversațiile despre bani și afaceri în timpul mesei, celălalt interzicea acest subiect la masă.”

P109

“Unul spunea: „Când e vorba de bani, nu îți asuma riscuri.” Celălalt zicea: „Învață să stăpânești riscurile.”

P110

“Unul dintre tați credea într-o companie sau într-un guvern care să se îngrijească de tine și de nevoile tale, era mereu preocupat de creșterea salariului, de planurile de pensii, de avantajele medicale, de concediul de boală, de zilele de vacanță și de alte asemenea. Unul dintre tați se zbătea să pună deoparte câțiva dolari. Celălalt pur și simplu crea investiții.”

P175

“Unul dintre tați m-a învățat cum să scriu un CV impresionant ca să îmi găsesc o slujbă bună. Celălalt m-a învățat cum să fac planuri de afaceri și financiare serioase astfel încât să pot crea locuri de muncă.”

P182

“Fiind produsul a doi tați puternici, mi-am putut permite luxul să observ efectele pe care niște idei diferite le pot avea asupra vieții cuiva. Am constatat că oamenii într-adevăr își modelează viața prin gânduri. De exemplu, tatăl meu cel sărac spunea mereu: „Nu voi fi niciodată bogat.” Și această profeție s-a transformat în realitate. Tatăl meu cel bogat, pe de altă parte, când vorbea despre el spunea întotdeauna că este bogat. Zicea cam așa: „Sunt un om bogat și oamenii bogați nu fac asta.” Chiar și când era lefter după un recul financiar major, continua să vorbească despre el ca despre un om bogat. Se descria astfel: „Există o diferență între a fi sărac și a fi lefter. A fi lefter e o situație temporară, a fi sărac e o situație veșnică.”

P211

“Deși amândoi aveau un enorm respect față de învățământ, nu se înțelegeau deloc în privința lucrurilor cu adevărat importante ce trebuie aflate. Unul vroia să studiez serios, să-mi iau o diplomă și o slujbă și să muncesc pentru bani. Vroia să învăț ca să ajung un profesionist, să fiu avocat sau contabil sau să urmez școala

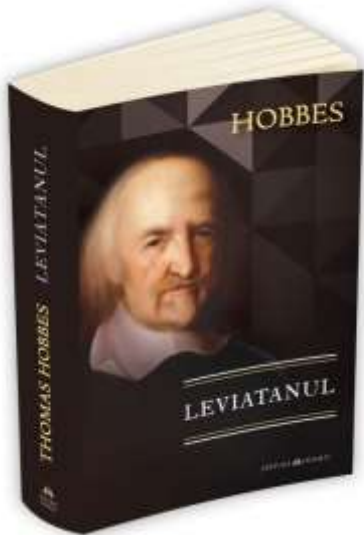
526

oamenilor de afaceri și să îmi dau masteratul. Celălalt m-a încurajat să studiez ca să fiu bogat, să înțeleg cum e cu banii și cum să-i fac să acționeze în favoarea mea. „Eu nu muncesc pentru bani” - erau vorbele pe care le repeta mereu, „banii muncesc pentru mine!”

P228

“La 9 ani am hotărât să-l ascult și să învăț de la tatăl meu cel bogat cum e cu banii. Procedând astfel, am ales să nu-l mai ascult pe tatăl meu cel sărac, deși el avea toate diplomele din lume.”

”260

Titlul cărții: LEVIATANUL

Autor : HOBBS, Thomas

Editura: Herald

Locul publicării: București

Data publicării: 2017

Tematica Filozofie politica

***Carte recomandată de profesor
Constantin Cristian Soroceanu
Liceul cu Program Sportiv
Piatra Neamt***

”Natura (arta prin care Dumnezeu a făurit lumea și prin care o cârmuiește) este imitată de arta omului, pe lângă multe alte lucruri, și prin faptul că aceasta poate făuri un animal artificial. Căci, de vreme ce viața nu este altceva decât o mișcare a membrelor, ce își are începutul într-o anumită parte interioară principală, de ce nu am putea spune că toate automatele (mașini care se mișcă de unele singure, prin resorturi și roți, asemenea unui ceas) au o viață artificială? Căci ce altceva este inima, dacă nu un resort; și ce sunt nervii, dacă nu o multitudine de legături, iar încheieturile, dacă nu tot atâtea roți care dau mișcare întregului corp, după cum și-a dorit artizanul său?”

P5 (528)

”Arta merge și mai departe, imitând omul, această lucrare rațională și foarte înaltă a naturii. Căci prin artă este creat acest mare LEVIATAN numit COMUNITATE CIVILĂ sau STAT(CIVITAS, în latină), care nu este altceva decât un om artificial, dar cu o statură și o forță superioare față de cele ale omului natural, pentru a cărui protecție și apărare a fost conceput, și în care suveranitatea este un suflet artificial, ce dă viață și mișcare întregului corp; magistrații și ceilalți funcționari care se ocupă de judecată și de aplicarea legii sunt încheieturile artificiale; răsplata și pedeapsa (care, legate descaunul suveranității, mișcă fiecare încheietură și fiecare membru, pentru ca acestea să-și îndeplinească datoria) sunt nervii, care au același rol în corpul natural; prosperitatea și bogăția tuturor membrilor particulare sunt forța; salus populi (siguranța poporului) este datoria sa; consilierii, care îi propun toate lucrurile pe care trebuie să le cunoască, sunt memoria sa; echitatea și legile sunt rațiunea și voința; buna înțelegere este sănătatea; rebeliunea este boala; iar războiul civil, moartea. În fine, pactele și convențiile prin care părțile acestui corp politic au fost la început create, aduse laolaltă și unite, seamănă cu acel fiat sau acel să facem om rostit de Dumnezeu în momentul creației.”

”Dar cu oricâtă desăvârșire citește un om pe un altul prin acțiunile sale, lucrul acesta nu îi servește decât pentru cunoștii săi, care sunt puțini. Cel care cârmuiește o întreagă națiune este nevoit să citească în sine nu un anumit om, ci neamul omenesc, deși acest lucru ar fi greu de săvârșit, mai greu decât învățarea unei limbi sau a unei științe.”

P8

”Astfel, devine evident că atâta vreme cât oamenii trăiesc , în absența unei puteri comune, de care să se teamă toți, ei se află în acea stare numită război și anume un război al fiecăruia, împotriva fiecăruia”

P54

APORTUL BISERICII LA MAREA UNIRE DE LA 1 DECEMBRIE 1918

Autor: IGNAT, Adrian
 Editura Universitară
 Locul publicării: București
 Data publicării: 2011
 Tematica: Istorie
 Carte de specialitate

**Carte recomandată de prof.
 Mihaela Timofte Liceul cu Program
 Sportiv Piatra Neamt**

”Istoria românilor este istoria unui popor statornic, plămădit în vatra vechii Dacii ,care și-a format făgașul propriu de acțiune și manifestare, de civilizație materială și cultură spirituală, a zămislit valori de originalitate și trăinicie intrate demult în patrimoniul culturii universale”.

P16

”Puține țări au fost care- ca România- în întreg trecutul lor să nu fi cunoscut alt mijloc de respirație spirituală decât religia. Se poate spune absolut orice despre ortodoxie; un lucru este sigur: de n-am fi avut nici măcar atât din punct de vedere spiritual, am fi fost tabula rasa.Ortodoxia n-a fost niciodată dinamică; în schimb n-a încetat niciodată de a fi națională. Prin ea n-am intrat în lume, dar ea a fost singura care atâta vreme ne-a dat o presimțire a altor lumi.Teza lui Eminescu, după care, de-am fi fost catolici eram astăzi pe o treaptă de civilizație mult mai înaltă, poate fi justă, cu o singură rezervă: poate nu mai eram. Defectele de evoluție ale României nu sunt de natură religioasă”. (Emil Cioran, Schombarea la față a României, Editura Humanitas, București, 1990, p.78)

P31

”Sinteza de latinitate și de ortodoxie, ea (Ortodoxia) însăși un miracol și o formă de originalitate unică a ajutat poporul român să se mențină, prin latinitate

necofundat cu lumea slavă și prin ortodoxie, neconfundat cu lumea naționalităților catolice din vecinătatea apuseană”.

P157

”Pe planul vieții spirituale, sub formă cultă până la sfârșitul secolului al XVIII -lea, Biserica a constituit pentru românii supuși dominației habsburgice singura supapă de respirație. În jurul Bisericii și al mănăstirilor s-a organizat viața cărturărească și artistică, și tot aici au apărut tiparnițele și s-a dezvoltat școala, putându-se crea premise prielnice pentru mișcarea iluministă de mai târziu, cunoscută sub numele de Școala Ardeleană, punctul de plecare al așezămintelor culturii românești moderne din cea de-a doua jumătate a secolului al XIX lea.”

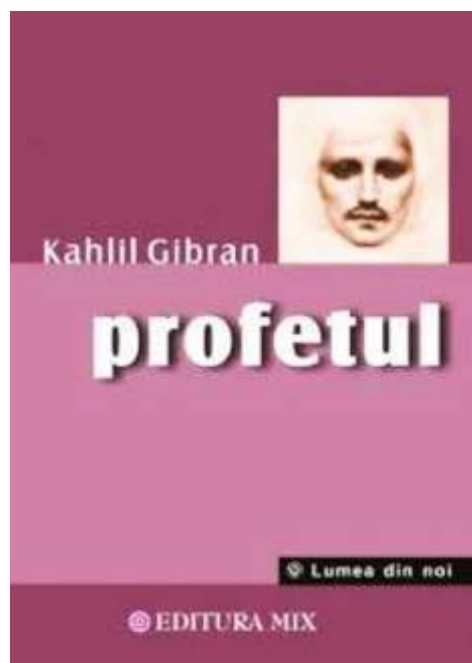
P160

”În viața națiunilor- a arătat Ion C. Brătianu- sunt afirmări de drepturi, care cântăresc mai mult decât izbânzi trecătoare și sunt gesturi de abdicare, de dezertare morală, care compromit viitorul lor pentru veacuri de-a rândul. Într-o astfel de situație este azi românismul. De aceea, chiar de ar fi să rămânem bătuți prin faptul că patru dintre cele mai mari puteri ale lumii au recunoscut temeinicia revendicărilor noastre naționale și au consfințit printr-un act solemn hotarele etnice ale românilor de peste Carpați, cauza românismului va face un pas înainte, mai mare și mai însemnat decât oricând”.

P193

„Alegerea orașului Alba Iulia ca loc al întâlnirii nu era întâmplătoare, ci avea valoarea unui simbol, căci aici înfăptuise Mihai Viteazul unirea de la 1600 și tot aici au fost uciși în chip barbar doi dintre conducătorii răscoalei românești din 1784, Horia și Cloșca, iar în 1852 aici a fost întemnițat Avram Iancu, conducătorul revoluției din 1848. Oraș al gloriei de altădată, dar și al marilor dureri, Alba Iulia avea să devină , la 1decembrie 1918, orașul realizării celui mai de seamă act din istoria poporului român”.

P273

Titlul cărții: PROFETUL

Autor : GIBRAN, Kahlil

Editura: MIX

Locul publicării: Brașov

Data publicării: IANUARIE 2000 (reeditare, 2011), 116 p.

Tematica: artă, filosofie, spiritualitate

**Carte recomandată de
Prof. drd. Ana C. Vîrlan
Liceul cu Program Sportiv Piatra
Neamț**

„Fii ai mamei mele străvechi, voi, călăreți ai valurilor,
De câte ori ați navigat în visurile mele!
Și acum, iată-vă sosind la trezirea mea, care-i visul meu cel mai scump.

Iată-mă-s gata de plecare, cu nerăbdarea în aripile desfăcute, așteptând vântul.
Mai vreau, doar, să respir o ultimă adiere din acest aer calm, să mai arunc o ultimă
privire îndrăgostită în urmă,
Apoi voi fi în mijlocul vostru, năier între năieri,
Și tu, mare amară, mamă veșnic neadormită,
Care singură aduci pace și libertate țărmlui și fluviului,
Acest fluviu care doar o cotitură mai are de făcut, o clipă doar spre a mai
murmura în această lumină,
Iar apoi voi sosi la tine, asemenea picăturii fără de margini în oceanul fără
de hotare...”

(p. 10)

„Când iubirea vă face semn, urmați-i îndemnul,
Chiar dacă drumurile-i sunt grele și prăpăstioase,
Și când aripile-i vă cuprind, supuneți-vă ei,
Chiar dacă sabia ascunsă-n penaju-i v-ar putea răni,
Iar dacă vocea-i vă vorbește, dați-i crezare,
Chiar dacă vocea-i ar putea să vă sfarme visurile, asemenea vântului din
miazănoapte care vă pustiește grădinile.
Fiindcă, precum iubirea vă încunună, ea trebuie să vă și crucifice. Precum
vă face să creșteți, ea trebuie să vă și reteze uscăciunile.
Precum ea se ridică până la înălțimea voastră, alintându-vă ramurile cele
mai fragile care freamătă în lumina Soarelui,
Tot la fel va răzbate până în adâncul rădăcinilor voastre, zdruncinând încleștarea lor
cu pământul.
Asemeni snopilor de grâu, ea vă seceră.
Vă treieră pentru a vă descoji.
Vă vântură spre a vă curăța de pleavă.
Vă macină până la înălbirea făinii.
Vă frământă până ajungeți foarte supuși,
Ca apoi să vă hărăzească focului său și să puteți deveni pâinea sfântă la
ospățul divin.
Toate acestea vi le va da iubirea, pentru ca, astfel, să vă puteți cunoaște
tainele inimii și astfel să deveniți o parte din inima Vieții.”

(p. 15-16)

„Ei sunt fiii și fiicele dorului Vieții de ea însăși îndrăgostită.
Ei vin prin voi dar nu din voi
Și, deși sunt cu voi, ei nu sunt ai voștri.
Puteți să le dați dragostea, nu însă și gândurile voastre,
Fiindcă ei au gândurile lor.
Le puteți găzdui trupul dar nu și sufletul,
Fiindcă sufletele lor locuiesc în casa zilei de mâine, pe care voi nu o puteți
vizita nici chiar în vis.
Puteți năzui să fiți ca ei, dar nu căutați să-i faceți asemenea vouă,
Pentru că viața nu merge înapoi, nici zăbovește în ziua de ieri.
Voi sunteți arcul din care copiii voștri, ca niște săgeți vii, sunt azvârliti
Pe drumul nesfârșirii. Arcașul vede ținta și cu puterea Lui vă încordează,
astfel ca săgețile-i să poată zbura iute și departe.
Și puterea voastră, prin mâna Arcașului, să vă aducă bucurie,
Căci, precum El iubește săgeata călătoare, tot la fel iubește și arcul cel
statornic.”

(p. 21)

„Nici un om nu poate să vă descopere nimic, afară numai de ceea ce zace pe jumătate adormit, în zorii conștiinței voastre.

Învățătorul care pășește în umbra templului, printre discipoli, nu dăruie acestora din înțelepciunea-i, cât mai degrabă din dragostea și din credința sa.

Dacă este cu adevărat învățat, el nu-i îndeamnă să intre în casa înțelepciunii sale, ci mai degrabă-i aduce pe fiecare în parte în pragul propriei sale înțelepciuni.

Astronomul vă poate vorbi de înțelegerea sa asupra spațiului, dar nu vă va putea să vă dea înțelegerea care-i numai a sa.

Muzicianul poate cânta pentru voi din ritmul care există pretutindeni în spațiu, dar el nu poate da auzul cuprinzător de ritmuri și nici vocea care să-i fie ecou.

Iar cel priceput în știința cifrelor vă poate vorbi despre domeniul măsurii și greutateii, dar nu vă poate conduce acolo,

Fiindcă viziunea unui om nu poate împrumuta aripile altui semen al său

Și, precum fiecare dintre voi stă singur în conștiința Creatorului, la fel, fiecare dintre voi trebuie să rămână singur în conștiința sa despre Creator și în cunoașterea celor pământești.”

(p. 69)

„Ați vrea să cunoașteți taina morții?

Ci cum veți afla-o, dacă nu căutând-o în inima Vieții?

Bufnița, cu ochii-i atotvăzători noaptea, în timpul zilei stă oarbă, neputându-și dezvălui misterul luminii.

Dacă, într-adevăr, voiți a contempla spiritul morții, deschideți-vă larg inima spre trupul vieții,

Fiindcă viața cu moartea una sunt, cum mai sunt fluviul cu oceanul.

În adâncul speranțelor și al dorințelor se odihnește tăcuta voastră știință despre viața de dincolo

Și asemeni semintelor visând sub zăpezi, inima voastră visează la primăveri.

Încredințați-vă visurilor, deoarece în ele stă ascunsă ușa ce dă spre eternitate.

Frica voastră de moarte nu-i decât fiorul păstorului, când îngenunchează în fața regelui său, a cărui mână i se va așeza pe creștet, cinstindu-l.

Oare păstorul nu se bucură, înfiorându-se chiar, de faptul că va purta semnul regelui?

Totuși, nu-i el mai atent la propriul său fior?

Pentru că, în fapt, ce-nseamnă a muri, dacă să nu rămâi gol în bătaia vântului și a te topi în soare?

Și ce-i, oare, a nu mai respira, dacă nu a elibera respirația mareelor sale neliniștite, pentru că astfel acesta să se poată înălța și mări întru căutarea, fără de piedică, a Creatorului?

Numai atunci când veți sorbi din râul tăcerii veți începe cu adevărat să cântați

Și numai când veți fi atins vârful muntelui, veți începe cu adevărat să urcați

Și numai când pământul vă va cere ce-i trupesc în voi, veți dansa cu adevărat.”

(p.99-100)

Titlul cărții: Mintea absorbantă

Autor : MONTESSORI, Maria

Editura:Vremea

Locul publicării: București

Data publicării: 2017

Tematica: Psihopedagogia copilului

**Carte recomandată de profesor
Gratia-Elena Preoteasa
Liceul cu Program Sportiv
Piatra-Neamt**

educației.”

P. 10

„Când ne vom da seama că mintea copilului este diferită de a noastră, că nu vom putea ajunge la ea cu instrucțiunile verbale, că nu putem interveni direct în procesul de trecere de la inconștient la conștient și la acela al construirii facultăților umane, atunci tot conceptul educației se va schimba și va deveni acela al unui ajutor dat vieții copilului, dezvoltării psihice a omului și nu obligația de a reține ideile, faptele și cuvintele noastre.”

P. 36

„Se uită adesea că imaginația este un efort pentru căutarea adevărului. Mintea nu este o entitate pasivă, ci o flacără devotată, niciodată potolită, mereu vie. ”

P. 177

„Oricine poate comanda și reprima o persoană slabă și supusă, dar nimeni nu poate *dezvolta* o altă persoană. *Dezvoltarea* nu se poate preda ca materie de studiu.”

P. 205

„Premiile și pedepsele suprimă și rănesc spontaneitatea spiritului lor (al copiilor) [...]. Numai experiența și exercițiul corectează greșelile, iar însușirea acestor capacități necesită exerciții îndelungate. ”

P. 245

„Constructorul spiritului omenesc nu pot fi nici mama, nici profesorul. Aceștia nu sunt arhitecți, dar pot ajuta la opera de creație pe care o realizează copilul însuși. Să ajute, acesta trebuie să fie misiunea și scopul lor, dar ei au și puterea de a distruge totul prin represiune. ”

P. 281

„Respectul față de efortul spiritual al fiecărui individ este apa care hrănește rădăcinile sufletului. În aceste caracteristici îl vom recunoaște pe copilul adevărat, părintele viitorului om adevărat. ”

P. 253

Titlul cărții: Ivan cel fără de seamăn

Autor : Katherine Applegate

Editura: Arthur București

Locul publicării: București

Data publicării: Noiembrie 2013

Tematica: Literatură

Carte recomandată de învățător

Bîrsan Mioara

Scoala Gimnazială Bodesti

„Niciodată nu e prea târziu să ajungi ceea ce ai fi putut fi.”

„De-a lungul anilor am învățat să înțeleg vorbirea oamenilor, dar a le înțelege vorba nu e totuna cu a-i înțelege pe oameni.”

„E bine să fii răbdător atunci când ești o primată.”

„Am savurat și eu odată o carte pe care unul dintre îngrijitori a uitat-o pe domeniul meu.”

„Geamul zice: tu ești așa, noi suntem altfel și asta nu se va schimba în veci.”

„Nu știu de ce vizitatori mei nu au niciodată mingiuțe la ei.”

„Nu-mi amintesc prea bine cum era viața mea înainte, dar îmi amintesc limpede un lucru: ori de câte ori aveam ocazia, îmi înmuiam mâinile în nămol și pictam pe spinarea mamei, ca pe o pânză. Mama era o ființă tare răbdătoare.”

„Dacă mă gândesc bine, s-ar putea să aibă dreptate. Cel mai mult mă gândesc la ce este, nu la ce-ar putea fi.”

„În astfel de momente, mi-aș dori ca oamenii să mă poată auzi așa cum îi aud eu pe ei.”

„Uneori însă mă întreb: „Nu tot așa se uită și ei la mine cum stau închis în cutia mea, la fel de straniu?”

„Bob zice că westernurile nu seamănă deloc cu viața reală.”

„O vreme, pe când eram tânăr și naiv, mi-am închipuit că sunt ultima gorilă de pe pământ.”

„Sau nu eram pe lume decât noi doi, fiecare închis în cutia lui?”

„Nu vorbim prea mult. Asemenea gorilelor, elefanții sunt zgârșiți la vorbă.”

„Uneori mă bucur că am geam.”

„Am vrut să-i ofer o familie de care să aibă grijă și șansa de a fi gorilă cu spinare argintie care ar fi trebuit să fie.”

Titlul cărții: Dosarul unei vacanțe de groază

Autor : Ana Rotea

Editura: Art București

Locul publicării : București

Data publicării: 2017

Tematica: Literatură

**Carte recomandată de învățător
Cucu Ana Ioana
Școala Gimnazială Bodești**

„Nu o știți pe Mimi? Este Mioara Minulescu, profesoara de limba română și coordonatoarea unei mici vacanțe căreia i-am supraviețuit cu greu. De o jumătate de oră, de când am părăsit Branul, s-a instalat în fața microbuzului și zbiară un cântecel oribil cu care speră să distreze copiii:

-Ooooptzeci și patru de miiiici erau pe grăăătar, au mai rămaaas ooooptzeci și trei!”

P 5

„Pe partea dreaptă a străzii, un hotel mare și nou, cu terasa plină de flori , iar pe terasa balansoare, pe balansoare pernuțe colorate cochecet, ba chiar și piscină albastră într-un colț, iar lângă piscină turiști fericiți, lângă turiști pahare cu picior lung și umbreluțe, așadar locul ideal să-ți dai check-in.”

P 23

„Cu greu am reușit să aflăm ceva despre anchetă până în momentul finalizării ei, când s-au grăbit să-mi destăinuie cele întâmplare, care mai de care mai guraliv, pentru a le mai scrie o carte. Până atunci a trebuit să ne bazăm aproape exclusiv pe un mic agent dublu, ușor de mituit cu ciocolată, cu cafea ca să menținem un minim control asupra copiilor și să aflăm ce învârt prin hotel.”

P 65

Titlul cărții: Hoțul de cărți

Autor : ZUSAK Markus

Editura: Rao Books

Locul publicării: București

Data publicării: 2011

Tematica: Literatură

**Carte recomandată de învățător
Cucu Tiberiu-Alexandru
Școala Gimnazială Bodești**

“Oamenii observă culorile unei zile numai la sfârșit și la început, dar pentru mine este destul de clar că ea combină o multitudine de

nuanțe și tonuri, cu fiecare moment care trece. O singură oră poate consta în mii de culori diferite.” P 153

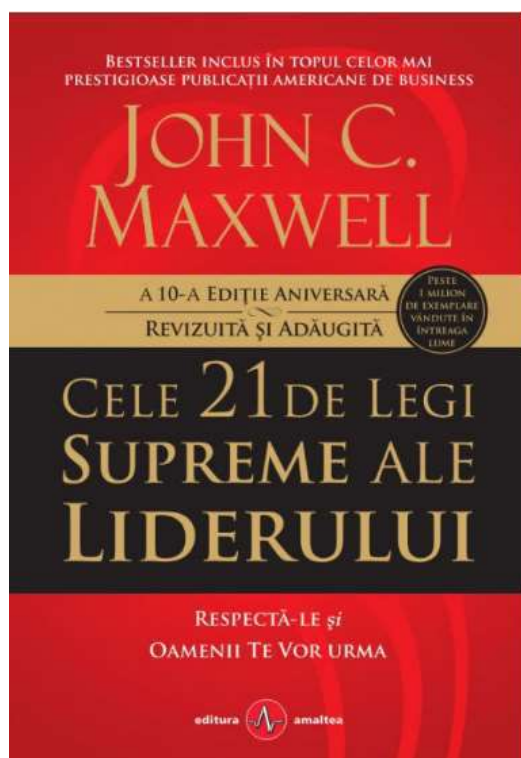
“Uneori, oamenii sunt frumoși. Nu la aspect. Nu prin ceea ce spun. Ci prin ceea ce sunt.” P 201

“A nu pleca: un act de încredere și de iubire descifrat deseori de copii” P 243

“Era începutul celui mai frumos Crăciun dintotdeauna: puțin de mâncare. Niciun cadou. Dar era un om de zăpadă în subsolul casei lor.” P 317

“Erau oameni peste tot pe strada din oraș, dar străinul nu ar fi putut fi mai singur nici dacă strada ar fi fost goală.” P 371

“Mai întâi culorile
Apoi, oamenii.
Așa văd lucrurile de obicei.
Sau cel puțin așa încerc.
Uite un mic adevăr: Vei muri. ” P 331

Titlul cărții: CELE 21 DE LEGI SUPREME ALE LIDERULUI

Autor : John C. Maxwell

Editura: Amaltea

Locul publicării: București

Data publicării: 2017

Tematica: management

**Carte recomandată de profesor-
metodist Elena-Roxana Irina
Casa Corpului Didactic Neamț**

“Dacă reușești să prinzi esența acestei legi, poți observa cât de mare este impactul ei asupra tuturor laturilor vieții. Legea Pragului Limitativ poate fi exprimată astfel: abilitatea de leadership determină pragul de eficiență al unei persoane. Dacă această aptitudine este mai slab conturată, atunci și potentialul este mai scăzut. Dacă este mai puternică, atunci și eficiența este mai mare. ” P. 19

“Cred cu tărie că succesul există în stare latentă în fiecare dintre noi. Dar mai cred că și succesul personal care nu este însoțit de talentul de lider aduce cu sine doar o eficiență minimă. Impactul pe care îl are o persoană depinde foarte mult de talentul său de conducător.” P. 23

“Cu cât vrei să urci mai sus, cu atât ai nevoie într-o măsură mai mare să fii un lider bun. Cu cât îți dorești ca impactul să fie mai puternic, cu atât influența ta trebuie să fie mai mare.” P. 23

“Liderii maturi ascultă, învață și abia apoi conduc. Ei ascultă poveștile oamenilor. Află care sunt speranțele și visurile lor. Le cunosc aspirațiile. Sunt atenți la sentimentele lor. Descoperă ce este valoros pentru ei.” P. 73

“Liderii trebuie să obțină rezultate. Nimic nu poate substitui performanța. Însă, fără o echipă bună, de cele mai multe ori nu au șanse de reușită. Potențialul lor este determinat de cei apropiați. Aceasta este legea cercului interior.” P. 145

“Când oamenii nu sunt de acord cu viziunea liderului, pot reacționa în mai multe feluri. Uneori, încearcă să-și convingă liderul să-și schimbe viziunea. Alteori, renunță la propriul punct de vedere și îl adoptă pe al lui. În alte cazuri, ajung la un compromise. Dar, atâta vreme cât cred în liderul lor, nu îl vor alunga. Vor continua să-l urmeze.” P. 189

“Oamenii nu urmează niciodată pe cineva din întâmplare, ci doar pe cei pe care îi respectă.” P. 94

“Liderii gândesc diferit. Mai exact, pun problema din punct de vedere al resurselor disponibile și al modului în care pot fi folosite.” P. 111

“Cu cât ești mai bun ca lider, cu atât mai buni vor fi liderii pe care îi vei atrage.” P. 127

“...liderii de succes care respectă legea Conectării sunt întotdeauna inițiatori. Ei fac întotdeauna primul pas și apoi depun eforturi pentru a dezvolta o relație. Nu este mereu ușor, dar este important pentru succesul organizației.” P. 136

“Nimic din ce e scris

Și nici un argument rostit

Nu îi învață pe tineri ceea ce trebuie să fie.

Nici o carte

De pe nici un raft

Nu este ceea ce profesorii

Sunt ei înșiși.”

P. 175

“Trebuie să ai în echipă sportivi buni pentru a câștiga, indiferent care este antrenorul lor. Nu poți câștiga fără atleți buni, dar poți pierde cu ei. Aici intervine antrenorul.” Lou Holtz P. 202

“Viața este prea scurtă pentru a nu face și lucrurile pe care le iubești.” P. 224

“Esența leadershipului constă în a-l pune pe ceilalți mai presus de tine, în a face ceea ce e mai bine pentru echipă. Din acest motiv, consider că liderii trebuie să renunțe la drepturile lor.” P. 234

“Liderii au o fire nerăbdătoare.” P. 257

“Oricine poate să țină cârma unei nave, dar numai un lider stabilește cursul.” P. 287

“Liderii adaugă valoare deservindu-l pe cei din jur.” P. 287

“Liderii ating inima oamenilor înainte să ceară o mână de ajutor.” P. 289

“Valoarea pe termen lung a unui lider se măsoară în ceea ce lasă în urma lui.” P. 292

ISBN 978-606-667-153-8